Jakob Lorber

JANEZOV VELIKI EVANGELIJ

7. knjiga

AURA

Janezov veliki evangelij

Sedma knjiga

Od Gospoda sprejel Jakob Lorber

Prevedli Roman Štus, Daja Kiari in Ljudmila Vuga

Ljubljana 2011

Gospod na Oljski gori
(Jan; 8 Pogl)

1. Sončni vzhod in njegova prispodoba

1 Zdaj smo se vsi zazrli proti vzhodu in občudovali prekrasno jutranjo zarjo. Nad obzorjem so se pokazale izredno ljubke gruče meglic, ki so postajale čedalje svetlejše in vsak je rekel, da že dolgo ni videl tako čudovitega jutra.
2 In **Jaz** sem nato rekel številnim, ki so stali okoli Mene: »Glejte, tak sončni vzhod je zelo podoben človekovemu duhovnemu življenjskemu jutru in vzhajanju nebeškega duhovnega sonca v njegovi duši.
3 Ko človek sliši Božjo besedo, se začne svitati v njegovi duši. Če slišanim besedam verjame in zaupa, postane v njem že svetleje. Potem se tudi začne pouka čedalje bolj veseliti in se ravnati po njem. Tedaj postanejo ta dejanja podobna ljubkim jutranjim oblačkom, pordelim od ljubezni in zato postaja v človeku svetleje in svetleje. Iz tega veselja do vsega dobrega in resničnega iz Boga človek vse jasneje spoznava Boga in njegovo srce se vname v polni ljubezni do Njega in to je povsem podobno prav tej zdaj že žareče svetli jutranji zarji. Spoznanja o Bogu in iz tega tudi o sebi in svojem velikem cilju se stopnjujejo tako, kakor so zdaj zaradi velike svetlobe jutranje zarje vidne vse lepe zemeljske pokrajine naokrog.
4 Čedalje bolj se svetli. Vzhajajočemu soncu najbližji oblački - podobno kot dejanja iz čiste ljubezni do Boga - postajajo svetlo sijoče zlato. Končno zažari na vzhodu in glejte, sonce se v vsej svetlobni gloriji in veličini prikaže nad obzorjem in kakor se novi dan rodi iz noči po zaslugi sončeve svetlobne moči, tako se tudi človek rodi po zaslugi moči Božje besede in iz nje potem po zaslugi čedalje bolj naraščajoče ljubezni do Boga in do bližnjega; v tem je namreč duhovno vnovično rojstvo v človeku, da Boga bolj in bolj spoznava in zato tudi bolj in bolj ljubi.
5 Če je ljubezen v svojem srcu res močno razžarel, postaja v njem čedalje svetleje, žar postane najsvetlejši plamen in Božji duh vzide kakor jutranje sonce in v človeku se popolnoma zdani. Toda to ni dan kot dan te zemlje, ki se z večerom spet konča, ampak je to potem večni dan življenja ter popolno novo in vnovično rojstvo Božjega duha v človekovi duši.
6 Resnično, povem vam: pri komur bo nastal tak dan v duši, ta vekomaj ne bo več videl, občutil in okusil smrti; in ob izstopu iz svojega telesa bo podoben jetniku v ječi, ki je bil pomiloščen in mu ječar s prijaznim obrazom odpre vrata ječe in reče: 'Vstani; pomiloščen si bil in si svoboden! Obleci oblačila časti, zapusti to ječo in odslej hodi svobodno pred obličjem tistega, ki ti je izkazal to milost!'
7 Kakor bi se jetnik gotovo nadvse razveselil takšne milosti, tako in še bolj se bo veselil v duhu prerojeni človek, ko bo prišel k njemu Moj angel in rekel: ‚Neumrljivi brat, vstani iz svoje ječe, obleci svetlobno oblačilo časti v Bogu ter pridi in odslej hodi svobodno in samostojno v polnosti večnega življenja pred obličjem Boga, katerega velika ljubezen ti izkazuje to veliko milost; odslej ti namreč večno ne bo treba več nositi takšnega težkega in umrljivega telesa!'
8 Mar mislite, da bo kakšna duša občutila potrtost, ko bo Moj angel tako prišel k njej?«
9 **Rimljan**, ki je stal v Moji bližini je rekel: »Gospod, le kdo bi ob tem še lahko bil potrt? Takšni bi bili le tisti posvetni ljudje, ki so zelo samoljubni, sebični in

ne poznajo Boga in svoje duše. In takšnih poznam zelo veliko. Ti namreč ne vedo nič o življenju duše po smrti telesa, - in če so kdaj o tem kaj slišali, v to ne verjamejo. Doslej sem bil le pogan in sem na zunaj to še vedno; toda v neumrljivost človeške duše sem verjel že od otroštva in po pojavih, ki sem jih doživel, je bilo življenje duše po odpadu telesa zame nekaj povsem nedvoumnega. Če pa o tem pripovedujem drugim posvetnim ljudem, se temu smejijo, skomignejo z rameni in imajo nazadnje vse skupaj za igro živahne domišljije.
10 Za takšne ljudi, ki poleg tega še zelo radi živijo, je smrt telesa seveda lahko nekaj strašnega. Vendar v nas - in posebno odslej, ko si nas Ti, kot Gospod vsega življenja, kar najbolj prepričal o duši in njenem večnem življenju po smrti telesa - smrt telesa pač ne more zbujati nobenega strahu več, zlasti če je ne spremljajo prevelike telesne bolečine, ki mučijo in trpinčijo telo vse do smrti. Toda tudi tedaj mora biti ta ječar, ki odpira vrata trde ječe, nadvse dobrodošel! - Tako menim in v to tudi trdno verjamem; drugi pa lahko o tem misli in verjame, kar hoče!«
11 **Vsi** so rekli: » Da, tudi mi mislimo in verjamemo, da je tako; le koga bi še lahko veselilo živeti v tem svetu, ki je pravzaprav pekel v svojem polnem razcvetu in obsežnosti?!«
12 **Jaz** sem rekel: »Da, tako je to! Zato vam tudi povem: Kdor ljubi življenje tega sveta, bo izgubil resnično življenje duše; kdor pa ga ne ljubi in pred takšnim, kakršno je, beži, pa ga bo pridobil, se pravi resnično, večno življenje duše.
13 Ne dajte se preslepiti svetu in ne poslušajte njegovih zavajanj; vse njegove dobrine so namreč prazne in minljive! Če pa si v tem svetu že zbirate zaklade, si zbirajte predvsem takšne, ki jih ne napade rja in jih ne požrejo molji! To so duhovni zakladi za večno življenje in zanje se splača napeti vse sile. Komur pa so dani tudi zemeljski zakladi, naj jih uporablja enako kot brat Lazar in za to bo žel nebeške zaklade. Kdor ima namreč veliko, naj daje veliko in kdor ima malo, naj daje malo!
14 Kdor ponudi žejnemu v pravi ljubezni do bližnjega iz svojega vodnjaka požirek sveže vode in četudi bi bil le en sam, mu bo onstran povrnjeno; kdor namreč svojemu bližnjemu izkaže ljubezen, bo tudi onstran našel ljubezen. Pri tem resnično ne gre za to, koliko kdo da, ampak predvsem za to, kako kdo svojemu revnemu bratu kaj da. Če prijazen darovalec da iz ljubezni do bližnjega, potem da dvojno in tako mu bo onstran tudi povrnjeno.
15 Če imaš veliko, lahko tudi, kot rečeno, veliko daš. Če si to dal z veseljem in z veliko prijaznosti, si revežu dal dvojno. Če pa sam nimaš veliko in si kljub temu svojemu še revnejšemu bližnjemu z veseljem in prijaznostjo dal del malega kar imaš, si dal desetkratno in onstran ti bo tako tudi povrnjeno. Kar namreč ubogim storite v Mojem imenu, je tako, kot da bi to storili Meni samemu.
16 Če pa hočete pri vsakem daru in plemenitem dejanju izvedeti, ali in kako Mi to ugaja, tedaj le poglejte v obličje tistega, ki ste mu v Mojem imenu storili dobro delo tako, kot sem vam zdaj razložil, pa vam bo jasna in razumljiva prava stopnja Mojega veselja.
17 Samo to, kar je storjeno iz resnične ljubezni, je pred Bogom prav narejeno; kar pa je storjeno le po merilu razuma, je malo vredno za prejemnika in še manj za dajalca. Povem vam: Bolje je dajati kakor prejemati.

18 Zdaj pa pojdimo nekoliko naprej in si oglejmo pokrajino proti Betaniji. Tam bomo opazili veliko priseljevanje vsakovrstnih trgovcev, ker se danes začenja veliki sejem in traja pet dni.«

2. Prihajajoči trgovci

1 Nato smo odšli na kraj, od koder se je lepo videla okolica Betanije, toda tudi množica poti in cest, ki so peljale v Jeruzalem. Ob poteh in cestah so bile zgrajene mitnice in cestninske postaje, kjer so morali tujci plačati zahtevano cestnino. Večina cestninarjev s te strani je bila z več svojimi služabniki in hlapci od včeraj pri nas.
2 Pismouk pa jih je vprašal, ali ne bi bili raje zdaj spodaj in si prislužili veliko denarja.
3 Neki **cestninar** je rekel: »Prijatelj moj, to vprašanje bi si lahko prihranil! Če bi nam bilo več do tega nadvse materialnega kopičenja dobička kot do najvišjega duhovnega, bi bil gotovo vsak izmed nas že zdavnaj na svojem mestu; kakor smo namreč prišli, tako bi že zdavnaj lahko tudi odšli in nihče nam ne bi mogel tega preprečiti. Toda, ker nam je veliko ljubši veliki življenjski dobiček tu kot materialni v naših mitnicah tam spodaj, ostajamo tukaj in se sploh ne menimo za trgovske karavane, ki gredo mimo. Kar pa zadeva majhno potnino, no, imamo doma že še nekaj ljudi, ki bodo za to poskrbeli.
4 Zdaj pa se bo tudi v vašem templju kmalu začela vsakovrstna kramarija. Bi ti bilo všeč, če bi ti rekel: ‚Prijatelj, poglej dol; pred tempeljskimi dvoranami postaja že zelo živahno! Te ne skrbijo veliki pričakovani dobički? Tam bodo velike količine čistega zlata in srebra, dragih kamnov in biserov in od vsega morate dobiti desetino. Vam bodo kaj od tega dali, če vas ne bo tam?'
5 Mi cestninarji, ki nas imate za grešnike, pa zdaj vemo, da ste svojemu templju za vedno obrnili hrbet, zato bi bilo gotovo kar se da neumno, če bi vas vprašali, kaj takega. Mi pa smo tako in tako zares sklenili, da bomo iz ljubezni do Gospoda vsakemu povrnili desetkratno, če smo ga kdaj vede prevarali, in zato naj gredo danes vsaj vsi številni trgovci mimo naših mitnic in carinarnic povsem prosto, mi pa zaradi tega še dolgo ne bomo umrli od lakote. Zato zdaj mirno dovolimo, da gredo mimo!«
6 Na ta zelo odločen cestninarjev odgovor ni pismouk rekel nobene več in je na skrivaj občudoval pogum cestninarja in njegovih tovarišev.
7 **Lazar** pa je pripomnil: »Vsi ti tujci bodo proti večeru prav gotovo prišli sem gor in jaz bom moral še poskrbeti, da bo, prvič, klet še bolje založena in prav tako tudi kuhinja in shramba in drugič, bom moral dati zunaj postaviti še več miz in klopi, sicer bodo težave.«
8 **Jaz** sem rekel Lazarju: »Pusti vse to; dokler sem tu Jaz, boš že z vsem kar najbolje in najobilneje preskrbljen! In če bi jih prišlo še tako veliko, naj bodo kljub temu vsi najbolje postreženi. - Zdaj pa le mirno opazujmo posvetni vrvež tam spodaj. Koliko težko otovorjenih kamel, konj, oslov in volov dirja po poteh in cestah in nosi velike zaklade in dobrine svojih gospodarjev, oni pa bodo vse prodali.
9 Toda tam na široki cesti, ki pelje iz Galileje v Jeruzalem, vidimo vozove in cize z volovsko vprego; ti vozijo sužnje iz pokrajin Ponta semkaj za prodajo. To so lepo raščeni mladeniči in deklice stari od 14 do 18 let. Sto dvajset je mladeničev in sto sedemdeset deklet. No, to prodajo bomo preprečili in potem

poskrbeli za vzgojo in svobodo teh revežev! Takšna trgovina z ljudmi znotraj mestnega obzidja ni dovoljena; ta gora pa je že zunaj mestnega obzidja, a kljub temu zelo blizu mesta in tako boste kmalu videli, kako bodo lastniki vozov in ciz prav ob vznožju te gore postavili svoje prodajalne in kmalu potem vsepovsod razposlali svoje ponudnike in klicarje. Le da jih bomo pri tem prehiteli in jim vse to blago v celoti odvzeli, potem pa tudi tem gnusnim prodajalcem povedali kakšno besedico, ki jim bo za dolgo vzela veselje do takšnega trgovanja.«
10 Tedaj se je oglasil **Agrikola**: »Gospod, kako bi bilo, če bi vsem tem prodajalcem ljudi, odkupil vse moške in ženske sužnje in to za zahtevano vsoto, jih potem vzel s seboj v Rim, jim tam omogočil pošteno vzgojo ter podaril svobodo in rimske državljanske pravice?«
11 **Jaz** sem rekel: » Tvoja zamisel in namen sta dobra; toda Moja zamisel in volja bosta še boljši! Čemu dajati denar za nekaj, kar si lahko upravičeno prilastimo tudi brez denarja?! Se ne strinjaš? Če daš takšnim ljudem še dobiček, pomeni, da jih še okrepiš v njihovi hudobiji, ča pa bodo doživeli kaj takega kot danes, se bodo že pazili, da se bodo na daleč ognili takemu nečloveškemu načinu trgovanja.«
12 Tedaj je **Agrikola** rekel: »Gospod, pri tem je treba upoštevati še eno! Zdi se mi, da v zvezi s tem velja iz Rima za vse dežele samo en zakon o trgovanju z ljudmi, po katerem brez dovoljenja rimskega vrhovnega namestnika ne sme biti v rimske dežele pripeljan noben suženj iz tujega, ne rimskega kraljestva; dovoljenje pa stane zelo veliko. No, zelo pogosto pa se dogaja, da takšni trgovci s sužnji svoje sužnje tihotapijo v naše dežele po skrivnih poteh in pogosto tudi s ponarejenimi dovoljenji v rokah. Če bo pri teh prihajajočih trgovcih s sužnji tako, tedaj bi jim bilo lahko odvzeti njihovo blago, toda če bodo imeli omenjeno drago pooblastilo, tedaj po naravni poti ne bi mogli storiti kaj več, kakor dati trgovcem zahtevani denar in jih potem pustiti, da neovirano gredo naprej, ker jih v tem primeru varuje zakon.«
13 **Jaz** sem rekel: »Povsem prav si presodil; vendar veš, da sem Jaz tisti, ki predpisuje zakone večnosti in neskončnosti, torej boš iz tega že razumel, da glede tega, ko je treba ravnati nasprotno, rimskih zakonov ne bom upošteval, čeprav sem jim sicer kot človek povsem podložen.
14 Ti ljudje, ki zdaj vozijo omenjene sužnje semkaj na semenj, so sicer zelo dobičkaželjni, hkrati pa kar najbolj praznoverni. To njihovo povsem slepo praznoverje je njihov največji sovražnik in že vnaprej vem, kaj se mora zgoditi, da bodo ti ljudje tako kaznovani, da bodo voljni dati ne le svoje blago, ampak še kaj več, da bi le odnesli celo kožo. Ko bodo kmalu tu, boste vsi vi že videli in doživeli, kaj vse zmoreta Božja modrost in moč.
15 Zdaj pa se vrnimo v hišo in si okrepimo ude z dobrim zajtrkom, mize so namreč že obložene. Medtem pa bodo že prispeli tudi naši trgovci s sužnji in potem jih bomo obiskali.«
16 **Pismouk** je rekel: »Gospod, mar danes ne boš obiskal templja? Tam se danes dogajajo res prehude stvari!«
17 **Jaz** sem rekel: » Kaj Mi zdaj mar ta jama morilcev tam spodaj v peklu! Pravi Jehovov tempelj je tam, kjer je v človeku srce, ki ljubi Boga nadvse in svojega bližnjega kakor samega sebe! - Pojdimo zdaj k zajtrku!«

18 Nato smo se vsi odpravili v hišo, posedli za mize, na katerih je bilo že popolnoma pripravljeno vse, kar je komu najbolj teknilo in tudi najboljšega vina ni manjkalo. Rimljani so šele zdaj ob belem dnevu občudovali prekrasne kozarce iz najčistejšega zlata in tudi srebrne jedilne sklede. Tudi sedem farizejev je zdaj prišlo bliže in se kar niso mogli dovolj načuditi čistosti in popolnosti izdelave pivskih in jedilnih posod. Lazar pa jih je znova povabil k jedi, ker bi se sicer ribe ohladile in tako so tudi sedmeri takoj posegli po jedeh in pijači ter zelo hvalili dobre jedi in vino. Tudi veliko od sedemdesetih revežev z žensko v svoji sredi se je izčrpavalo v hvaljenju jedi in vina, prav tako tudi cestninarji in njihovi tovariši.
19 Neki **Rimljan** je rekel: »Star sem polnih šestdeset let, pa še nikoli nisem zaužil tako dobrih jedi in tako resnično božanskega vina.«
20 In skoraj ni bilo konca hvale in zahvale.

3. Praznoverni trgovci s sužnji

1 Ko smo še jedli in pili, se je z jasnega in povsem vedrega neba silno zabliskalo in potem še zagrmelo, da se je vse streslo. Vsi so se prestrašili in Me spraševali, kaj naj bi zdaj to pomenilo.
2 **Jaz** sem rekel: »Kmalu boste videli! Ta pojav je že bil začetno znamenje za naše trgovce s sužnji. Medtem ko smo tu jedli in pili, so oni že prispeli do vznožja gore in vsi njihovi vozovi in cize so že spodaj. Svoje blago bi nemudoma odložili, če jih ne bi ta blisk posvaril pred tem.
3 Tudi ljudstva na skrajnem severu Ponta imajo nekakšen nauk o Bogu, ki pa je seveda nadvse pomanjkljiv. In celo ta je povsem v rokah nekaterih vidcev, ki živijo ločeni od drugega ljudstva, imajo svoja posestva in številne črede ter prebivajo po večini v hribih, v težko dostopnih gorskih dolinah. Ti vidci so po rodu večinoma Indijci in zato poznajo različno magijo in čarovništvo, vendar pa ne gredo nikoli ali le zelo redko dol v nižine k velikim ljudstvom. Toda ta daleč naokrog vedo zanje in hodijo ob pomembnih zadevah k omenjenim vidcem, da jim prerokujejo, seveda za nemajhne darove. Ob takšnih priložnostih potem ti modreci govorijo občasno spraševalcem tudi o višjih in mogočnih nevidnih bitjih, ki obvladujejo njih in vse elemente in da so prav oni kot gorski modreci njihovi najbližji služabniki in gospodarji nižjih naravnih sil. Slepi romarji se temu seveda vedno zelo čudijo, posebno če tak videc poleg vsega spraševalcem pokaže še kakšno čarovnijo.
4 Naši trgovci s sužnji so s svojim blagom prišli prav od tam in to zdaj že sedmič, čeprav so v Jeruzalemu šele prvič, ker so sicer svoje blago prodali že v Lidiji, Kapadokiji, Tiru, Sidonu ali Damasku. Tokrat so si končno upali do Jeruzalema in tudi tokrat ne bi prišli sem, če jih ne bi pritegnila Moja volja.
5 Preden pa so odpotovali s svojim blagom, so doma povprašali tudi nekega vidca, ali bodo s svojo trgovino imeli srečo. In ta jim je z zelo resnim izrazom na obrazu rekel: ‚Če ne boste videli bliska in slišali groma, boste svoje blago že dobro prodali.' To je bilo vse, kar jim je povedal videc. Trgovcem s sužnji se je zdela ta prerokba dobra, saj so menili, da v tem poznem poletnem času ne bo več neviht. Ampak zdajšnji silni blisk z najmogočnejšim gromom jih je

poučil drugače in zdaj so se povsem zbegani ustavili ob vznožju gore. Toda preden se bomo odpravili navzdol, bo sledilo še nekaj takšnih bliskov in ti bodo naše trgovce s sužnji še bolj prestrašili, nam pa olajšali pogovor z njimi.«
6 **Eden Mojih starih učencev** je pripomnil: »Kdo ve, kakšen jezik govorijo?«
7 **Jaz** sem rekel: » To ti zdaj ni nič mar! Meni ni noben jezik na svetu tuj. Vendar ti ljudje govorijo večinoma indijski jezik, ki je enak prahebrejskemu. «
8 Nato učenec ni nič več pripomnil in znova se je zabliskalo drugič in silno zagrmelo, kmalu nato še tretjič; toda vsi bliski so udarili v tla in niso povzročili škode.
9 Po tretjem blisku pa je v sobo pritekel **čudovito lep mladenič**, se globoko priklonil pred Menoj in rekel z ljubkim, vendar moško trdnim glasom: »Gospod, tu sem na Tvoj klic, da bi izpolnil Tvojo sveto voljo! «
10 **Jaz** sem vprašal: »Prihajaš od Cirenija in od Jare?«
11 **Mladenič** je odvrnil: »Da, Gospod, po Tvoji sveti volji! «
12 Tedaj so stari učenci prepoznali Rafaela, šli k njemu in ga pozdravili.
13 **Mladenič** pa jim je rekel: »O vi, srečni, da ste lahko stalno ob Gospodu v Njegovi najvišji bitnosti! - Toda preden se lotimo velikega in pomembnega dela, dajte tudi meni jesti in piti! «
14 Zdaj so vsi kar tekmovali, kdo bo dal mladeniču jesti in piti. Rimljani so ga povabili k sebi in tudi vsi drugi so se kar najbolj potrudili, da bi mu ustregli; niso in niso se namreč mogli dovolj nagledati ljubkega mladeniča. Imeli so ga za prelepega sina zemeljske matere, ki je potoval za Menoj iz le njemu znane potrebe. Le stari učenci so vedeli, kdo je bil mladenič. Jedel in pil je, kot da bi bil sestradan in vsi so se čudili, kako zmore toliko spraviti vase.
15 **Rafael** pa se je nasmehnil in rekel: »Prijatelji moji! Kdor veliko dela, mora tudi veliko jesti in piti. Mar ni tako?«
16 **Agrikola** je rekel: »O, vsekakor, ti resnično nebeško lepi mladenič. Toda povej mi vendar, kdo sta tvoj oče in tvoja mati in iz katere dežele prihajaš?«
17 **Rafael** je rekel: »Vzemi si čas. Tu bom ostal nekaj dni in v tem času me boš že še pobliže spoznal. Pred nami je veliko delo in pri tem, prijatelj dragi, se je vredno zbrati.«
18 **Agrikola** je rekel: »Toda, ti moj najljubši in najlepši mladi prijatelj, le kaj boš delal s svojimi tako dekliško nežnimi rokami? Še nikoli nisi opravljal težkega dela, zdaj pa se hočeš kmalu lotiti prav takšnega dela?«
19 **Rafael** je odgovoril: »Res da še nisem nikoli opravil nobenega težkega dela, ker je zame vsako, zate še tako težko delo, povsem lahko. Boš že še spoznal, kako je s tem.«
20 Nato sem se **Jaz** oglasil: »Zdaj je prišel čas, da rešimo ujetnike tam spodaj in jih osvobodimo, zato torej pojdimo! Kdor pa hoče ostati tu, naj tu ostane!«
21 Vsi pa so Me prosili, da bi se Mi smeli pridružiti in dovolil sem jim. In tako smo se hitro spustili z gore in bili kmalu pri naših trgovcih s sužnji, okrog katerih se je že zbrala množica ljudi in si ogledovala uboge sužnje in njihove prodajalce.
22 Jaz pa sem pomignil Rafaelu, naj odstrani brezdelno ljudstvo in razkropil je ljudi kakor pleve. Vsak je tekel, kolikor je mogel, da ga ne bi raztrgala množica najkrvoločnejših levov, ki so jih opazili med seboj.

4. Spreobrnjenje trgovca s sužnji

1 Šele ko se je ljudstvo kmalu povsem razbežalo, sem stopil (**Jaz**) z Rafaelom, Agrikolo in Lazarjem h glavnemu trgovcu in mu v njegovem jeziku dejal: »Kdo vam je dal pravico, da prodajate odrasle in svoje otroke kot blago na sejmih po svetu in jih tako naredite za sužnje tiranskega, pohotnega kupca?«
2 **Glavni trgovec** je odgovoril: »Če jih hočeš kupiti, ti bom pokazal, da imam pravico do tega; če pa to ne nameravaš, ti povem, če hočeš, šele pred deželnim namestnikom, da imam pravico do tega. Nekoč sem bil sam prodan kot suženj; toda moj gospodar, ki sem mu najzvesteje služil, mi je nato podaril svobodo in veliko denarja. Vrnil sem se v svojo domovino in zdaj sam trgujem z enakim blagom, kakršno sem bil pred dvajsetimi leti tudi sam in sem moral služiti drugemu. Kot suženj sem bil srečen; zakaj ti tule ne bi bili?! Poleg tega je v naših deželah to že zelo stara navada in naši modreci nas zaradi tega niso še nikoli poklicali na zagovor. Proti zakonom naše dežele torej s tem ne grešimo, po zakonih vaše dežele pa plačamo odkupnino in tako se nam zaradi naše pravice ni treba pred nikomer zagovarjati!«
3 **Jaz** sem rekel: »Vendar pa si bil pred tridesetimi dnevi v gorovju in si daroval trideset ovac, deset volov, deset krav in deset telet in tvoj videc ti je rekel: ‚Če na svojem potovanju ne boš videl bliska in slišal groma, boš srečen! Ti pa si si zadevo razložil sebi v prid, ker si menil, da v tako poznem letnem času ne bo več neviht z bliskom in gromom in si se še z drugimi trgovci podal na dolgo pot Toda zdaj je v poznem času zagrmelo in pred tem zabliskalo. Kaj boš storil zdaj?«
4 Tedaj Me je **glavni trgovec** debelo pogledal in rekel: »Če si samo človek tako kot jaz, tega ne moreš vedeti! Prvič, še nikoli nisi bil v naši deželi in drugič, na vsem svetu noben človek ne ve za kraj, kjer prebiva prvi in najslavnejši videc. Tega ti tudi noben človek ni mogel izdati, kajti mi se ne izdajamo za vse zaklade sveta. Kako si torej lahko izvedel za mojo najglobljo skrivnost? Prijatelj, samo to mi povej in vsi ti sužnji bodo tvoji!«
5 **Jaz** sem rekel: »Ali vam ni vaš videc nekoč dejal, da obstaja še večji Bog, o katerem je slišal samo iz starih, skrivnih spisov? Vendar naj bi bilo to za smrtnike preveč in nedoumljivo, zato naj se ne menijo za to zadevo. - Mar ni tako govoril vaš videc?«
6 Zdaj je **glavni trgovec** ves iz sebe rekel: »Saj sem rekel in povem še enkrat: Ti nisi človek, ampak - si Bog! In kaj naj jaz, slabotni zemeljski črv, naredim proti Tebi, ki me lahko uničiš z enim dihom?! Res je, da opravljam zemeljsko slabo delo. Toda če bi imel še tisočkrat toliko sužnjev, kolikor jih imam tu, vrednih resnično veliko, bi bili vsi Tvoja last! Veš, veliki in nedoumljivo vzvišeni prijatelj, mi v naši deželi večinoma vemo, kje nas čevelj žuli, toda ne moremo si pomagati. Pomagaj nam Ti, prijatelj - in ne samo tile sužnji, ampak še tisočkrat toliko sužnjev in kolikor jih hočeš imeti še več kot to, pripadajo Tebi, kajti Ti nisi človek, ampak najresničnejši Bog!«
7 Rekel sem (**Jaz**) okoli stoječim: »Vsi se zgledujte po njih! To so zelo mračnjaški trgovci s sužnji in vidite, kako hitro so Me prepoznali! In tam zgoraj stoji tempelj, ki sta Mi ga z velikimi stroški postavila David in Salomon, toda

kako neznansko se razlikujejo ti trgovci s sužnji, ki prodajajo le človeška telesa, od tistih, ki duše prodajajo peklu!
8 Vidite, ti trgovci s sužnji so Elije v primerjavi s temi bednimi zavratnimi morilci duš tam zgoraj! Zato bo nekoč tudi Sodomi in Gomori šlo pred Menoj bolje kot tej bedni peklenski zalegi tam zgoraj. Če bi se namreč v Sodomi in Gomori zgodilo to, kar se dogaja tu, bi se spokorili v raševini in pepelu in postali blaženi. Tukaj sem prav Jaz sam, pa Mi strežejo po človeškem življenju!
9 Glejte, tu ob Moji strani stoji Moj najljubši angel, Rafael in povem vam: več podobnosti je med njim in temi trgovci s sužnji kot med njim in onimi božjimi služabniki tam zgoraj! Povem vam: ta trgovec s sužnji je že angel, toda oni zgoraj so hudiči!«
10 Tedaj sem se **Jaz** spet obrnil na trgovca s sužnji in mu rekel: »Prijatelj, koliko zahtevaš za vse te svoje sužnje? Govori!«
11 **Glavni trgovec** je rekel: »Moj Bog, le kaj naj jaz, slaboten, umrljiv človek, zahtevam od Tebe? Vse te in še tisočkrat toliko Ti jih dam, če me le imaš za vrednega milosti, da mi poveš, kje in kaj so pravzaprav naše hibe in pomanjkljivosti.«
12 **Jaz** sem rekel: »Torej osvobodi vse in Jaz vam bom za to dal večno svobodo vaših duš in večno življenje!«
13 **Glavni trgovec** je na to rekel: »Kupčija je sklenjena in potrjena; kajti z bogovi je lahko trgovati. Osvobodite vse sužnje; zdaj smo namreč sklenili najboljšo kupčijo! Vnaprej sem prepričan, da se našim sužnjem zaradi tega ne bo slabo godilo. Mi pa smo dobili največji mogoči zaslužek: s tem smo si namreč od Boga kupili večno življenje. - Tovariši moji, ali se vsi strinjate s tem?«
14 **Vsi** so rekli: »Da, Hibram, nikoli še nismo dosegli večjega dobička! Toda naš videc se je tokrat zelo motil, kajti prav blisk in grom sta nam pomagala do največje sreče. - Zvezane osvobodite in naj bodo brezplačna lastnina tega čistega Boga. Mi pa se bomo takoj vrnili domov!«
15 **Jaz** sem rekel: »O ne, zvezane sicer sprejmem, toda vi sami se boste še tri dni zadržali tu, vendar ne na svoje stroške, kajti za vas bom plačal Jaz, časno in večno!«

5. Osvoboditev sužnjev

1 Nato sem spet pomignil Rafaelu, naj osvobodi ujetnike in v trenutku so bili svobodni in oblečeni, prej pa so bili goli. Ta nenadna osvoboditev mladih sužnjev je iz povsem razumljivih razlogov povzročila nadvse veliko senzacijo in glavni trgovec, ki ni verjel svojim očem, je pristopil in otipaval zdaj prav dobro oblečene sužnje in videl, da so bila njihova oblačila narejena iz pravih tkanin za obleke in da so bili ti sužnji res njegovi.
2 Zdaj je (**trgovec s sužnji**) dvignil roke in rekel: »Šele zdaj jasno spoznavam, da ste resnično v rokah bogov! Tudi vi jih prosite, naj vam bodo milostni! Ko pa boste res srečni, se spomnite svojih starih doma, ki prebivajo v trdi deželi in si morajo z velikim trudom in težkim delom priskrbeti borno in pičlo telesno hrano ter stanujejo v zelo ubožnih in bednih kočah iz gline in slame. Naberite

si vsakovrstno znanje in potem pridite spet k nam, da bo tudi pri nas nekoč svetlo in dobro; kajti odslej ne sme biti iz naših dežel odpeljan in prodan noben človek več!«
3 Nato se je **Hibram** obrnil k Rafaelu, katerega lepoti in nežnosti se ni mogel dovolj načuditi, in rekel: »O ti nedoumljivo redko prečudovit mladenič! Si tudi ti kakšen bog, da ti je bilo mogoče tako čudežno dejanje? Kako si mogel tako hitro razvezati vezi, s katerimi so bili sužnji zvezani in od kod si vzel številna zelo dragocena oblačila za dečke in deklice?«
4 **Rafael** je rekel: »Nisem Bog, ampak po Božji milosti le Njegov služabnik. Sam iz sebe zmorem prav tako malo kakor ti; toda ko me prešine vsemogočna Božja volja, tedaj zmorem vse in tedaj mi ni nič nemogoče. - Kaj pa boš naredil s še dvesto sužnji, ki si jih pustil doma, ki še niso primerni za prodajo?«
5 **Hibram** je odgovoril: »Tudi za to veš, vsemogočni mladenič?! Kaj drugega naj zdaj storim, kot da jih vzgojim v koristne in dobre ljudi, ter jih imam odslej za svoje resnične otroke! Tebe pa bom prosil, da bi mi blagovolil tudi zanje priskrbeti oblačila, da jih bom potem zanje vzel s seboj.«
6 **Rafael** je rekel: »To zdaj še ni potrebno; ko pa boš čez nekaj dni odšel od tod in če boš ostal pošten, boš s svojimi tovariši doma že našel vse, kar boste potrebovali ti in tvoji tovariši.«
7 S tem je bil Hibram povsem zadovoljen in prav tako tudi njegovi tovariši; vsi so se mu zahvaljevali, še bolj pa Meni, gospodarju; trgovci so namreč zdaj že spoznali, da sem Jaz edini gospodar. Nato pa so se spomnili dokaj številnih voz in ciz, ki jih seveda ni bilo mogoče primerjati z vozovi tega časa in že zelo utrujenih tovornih živali.
8 In **Hibram** je rekel Rafaelu: »Moj vsemogočni čudežni mladenič! Le kam bomo spravili naše vozove, cize in tovorne živali in od kod bomo vzeli krmo za živali?«
9 **Rafael** je rekel: »Tu, znotraj tega obzidja, ki obdaja to goro in je v lasti tistega moža, ki zdaj govori z Gospodom, je dovolj koč, hlevov in tudi zaloge krme za vaše tovorne živali in lahko za vse dobro poskrbite.«
10 S tem je bil trgovec Hibram zadovoljen in njegovi hlapci so takoj poskrbeli za vozove, cize in živali.
11 **Jaz** sem rekel: »Ker je zdaj tudi to delo končano, bomo vsi spet odšli na goro in osvobojeni sužnji naj prvi dobijo krepilno hrano in pijačo. In ko boš ti, Hebram, vse uredil, pridi s svojimi tovariši in hlapci in tudi vi jejte in pijte kot moji gostje!«
12 S tem so bili vsi kar najbolj zadovoljni in osvobojeni sužnji so bili vsi iz sebe od veselja. Vsi so hoteli priti in se Mi zahvaliti. Ker pa jih je bilo veliko in za vse naenkrat ni bilo prostora, so se v najlepšem redu razvrstili v krogu okrog Mene in Me v svojem jeziku prosili, naj jih pogledam in jim prisluhnem. Prijazno sem jih vse pogledal in jim namignil, da zdaj lahko govorijo.
13 Nato so vsi ganjeni rekli (**sužnji**): »O ti, dobri oče! Zahvaljujemo se ti, da si nas rešil in razvezal naše trdne vezi. Nič nimamo, s čimer bi ti lahko kdaj koli povrnili; toda v prihodnje ti hočemo služiti, kot da bi bili mi tvoje noge, roke, oči, ušesa, nos in usta. O, naj te tudi mi ljubimo, dobri oče! Ostani nam odslej v svoji dobroti in ljubezni oče in nas nikdar več ne zapusti!«

14 Nato sem pristopil (**Jaz**) k vsakemu posameznemu v krogu, ga objel, pritisnil na prsi in pri tem govoril: »Mir s teboj, Moj sin, Moja hči!«
15 Tedaj so nežni svetlolaso kodrasti mladeniči in še nežnejše, zelo ljubke device zajokali ter Moje roke in noge zalivali s solzami veselja.

6. O trgovini in oderuštvu

1 Po tem slovesnem dejanju, ki je ganilo vsako srce in ga nobeden od navzočih ni mogel gledati, ne da bi se mu zasolzile oči, sem (**Jaz**) rekel Rafaelu: »Odpelji jih zdaj gor in jim postrezi pred nami; ko bomo prišli za vami, pa boš poskrbel tudi za nas!«
2 Rafael je osvobojene odpeljal gor in ko so prišli v veliko sobo, so bile tri velike in dolge mize že obložene in ti, še res pravi otroci, so jedli zanje pripravljena jedila z velikim užitkom in veseljem ter popili tudi nekaj vina z vodo ter bili ob tem polni radosti in dobre volje.
3 Mi pa smo še nekaj časa stali ob poti in si ogledovali številne prihajajoče trgovce in kramarje, ki so z najrazličnejšim blagom, živalmi in sadjem prihajali po veliki cesti v mesto.
4 Tedaj Mi je **Rimljan** rekel: »Gospod, tu je vendar zelo veliko Judov! Mar ne vedo še nič o Tebi? Zelo čudno pa je, da ljudje tako ravnodušno hodijo mimo nas.«
5 **Jaz** sem rekel: »Tako kot tile jih bo še veliko šlo mimo Mene, Me ne bodo pogledali in ne spoznali, ampak bodo še naprej rili v svoji posvetnosti, dokler jih smrt ne bo vrgla v grob, njihovo dušo pa v pekel! Takšni prekupčevalci, trgovci, kramarji in posredniki so preveč oddaljeni od vsega duhovnega in so med boljšim človeštvom to, kar so zajedavske rastline na vejah žlahtnega sadnega drevja in plevel med pšenico. Naj gredo svojemu grobu in smrti naproti!«
6 **Agrikola** je rekel: »Toda Moj Gospod in Moj Bog! Saj vendar med ljudmi mora obstajati medsebojno kupovanje in prodajanje, ker sicer ljudje slabših in nerodovitnih dežel ne bi mogli živeti. V Evropi poznam dežele, ki so nepopisno gorate, nič drugega kot skale in skale; ljudje, ki tam živijo, morajo večino življenjskih potrebščin pridobiti s trgovanjem. Odpravi ta nujni promet in celotno veliko ljudstvo bo umrlo od lakote! Celo Ti kot Gospod nebes in vseh svetov moraš spoznati, da takšni ljudje lahko živijo in obstanejo le s pomočjo nekakšne trgovske izmenjave. Zato me zelo čudi, da to Tvoja najvišja božanska modrost vsevprek obsoja! Veš - sicer vse spoštovanje Tvojemu najčistejšemu božanstvu! - toda takšnemu Tvojemu mnenju z vsem svojim sicer povsem zdravim človeškim razumom nikakor ne morem pritrditi!«
7 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, kar veš in razumeš, to - dovoli Mi - sem Jaz razumel že veliko prej, preden je zasijalo le eno praosrednje sonce v eni lupinasti obli.
8 Resnično, povem ti: Ne bojujem se proti pravičnemu in koristnemu trgovanju med ljudmi, saj vendar Jaz sam hočem, da je človek v določenem oziru odvisen od drugega in pravično trgovanje med ljudmi sodi v najvišjo vrsto ljubezni do bližnjega; toda upajmo, da boš vendarle tudi spoznal, da o golem oderuštvu brez vsakršne ljubezni ne morem reči nič pohvalnega! Pošten trgovec naj bo

za svoj trud in svoje delo ustrezno poplačan; toda za deset grošev ne sme hoteti zaslužiti sto grošev ali še več! Razumeš to? Obsojam samo oderuštvo, ne pa nujne, poštene trgovine. Dobro razumi to, da ne boš zapeljan v zlo skušnjavo!«
9 Tedaj Me je Rimljan prosil odpuščanja in priznal, da se je zelo in grobo motil.
10 Nato je k Meni pristopil **Lazar** in Mi rekel: »Gospod, zdaj ko se bomo tako in tako odpravili proti vrhu, ker tu ne bo več kaj posebnega početi, bi rad od Tebe izvedel, kaj je s čudežnim mladeničem. Kdo je in od kod? Po obleki je videti Galilejec; toda kdaj si je pridobil takšno modrost in čudodelne moči? Človek je videti star komaj šestnajst let - pa že presega Tvoje stare učence! Bi mi hotel pojasniti tudi to?!«
11 **Jaz** sem rekel: »Ali ni zapisano v Pismu: ‚V istem času boste videli Božje angele stopati iz nebes na zemljo in služili bodo ljudem ? Če veš to, boš kmalu in zlahka spoznal, kako je z mladeničem. Ohrani to za zdaj zase; vsi drugi morajo namreč to odkriti sami. Moji stari učenci ga že poznajo, ne smejo pa ga razkriti pred časom.
12 Menil si, da se bomo zdaj kmalu podali v tvoje gostišče, vendar bo tudi čez eno uro za to še dovolj časa. Zdaj pa še počakajmo na tej cesti; kmalu se bo namreč zgodilo nekaj, pri čemer bomo morali biti navzoči.«
13 **Lazar** Me je vprašal, rekoč: »Gospod, ali lahko pričakujemo kaj hudega?«
14 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, v tem svetu in med temi ljudmi lahko pričakujemo malo dobrega! Glej, že zdaj prihaja čedalje manj trgovcev in tako bodo hlapci farizejev kmalu tja na prosti prostor pod visokim obzidjem pripeljali ubogega grešnika, ki se je pred eno uro zaradi svoje lakote v templju pregrešil nad položenimi hlebi, da bi ga zaradi njegovega zločina kamnali! To pa nameravamo preprečiti. In tako zdaj že veš, zakaj še čakamo tu.«
15 To je slišal tudi **Agrikola**, stopil k Meni in rekel: »Gospod, slišal sem Tvoje besede, ki res niso zvenele posebno spodbudno! Imajo mar templjarji tudi ius gladii•? Jaz vendar poznam vse privilegije, ki jih je Rim dal svojim ljudstvom, vendar o takšnem privilegiju ne vem nič! Ah, o tej zadevi bom veliko natančneje poizvedel! - Povej Ti, Gospod in Mojster, kako je s to zadevo!«
16 **Jaz** sem rekel: »Ko so Rimljani zagospodarili judovskim deželam, ter na las natančno proučili judovski nauk o Bogu in postave od Mojzesa in prerokov, so odkrili, da je Mojzes templju, se pravi duhovnikom, priznal tudi pravico, da smejo nekatere zelo velike zločince kamnati do smrti. Vendar duhovniki sami nimajo pravice nikogar obsoditi na smrt, ampak morajo zločinca izročiti sodišču in ta mora potem soditi po zvestem pričevanju duhovnikov in zločinca izročiti tistim, ki ga bodo kamenjali. Le da se to tu ne izpeljuje, ampak počnejo to duhovniki samovoljno in plačujejo Herodu zakupnino, da imajo tudi oni samovoljno nekakšen ius gladii, ki ga na veliko zlorabljajo in to se bo pravkar zgodilo. Toda zdaj moramo biti krepko na preži, vsak trenutek bodo namreč tu!«

• Pravico meča: pravico odločati o življenju in smrti.

7. Agrikola zaslišuje predstojnika templja

1 Komaj sem to izgovoril, že se je približala velika gruča, ki je v svoji sredi grozovito vlačila nesrečnika.
2 **Jaz** pa sem rekel Agrikoli: »Pojdiva zdaj oba naproti tem krvnikom, ki jih vodi predstojnik templja!«
3 Naproti sva jim prišla že pri izhodu iz velikih vrat in Rimljanu sem položil v usta besede, ki naj jih izreče in ta je z mogočnim, silno resnim glasom in nastopom Rimljana rekel predstojniku (**Rimljan**): »Kaj se tu dogaja?«
4 **Predstojnik** je odvrnil: »Imamo staro pravico, ki jo je dodelil še Mojzes, ius gladil in jo lahko izvršimo proti zelo velikemu hudodelcu tudi sami!«
5 **Rimljan** je rekel: »Jaz pa sem kot prvi cesarski odposlanec iz Rima prišel zdaj semkaj, da bi preiskal vaše številne zlorabe privilegijev, ki vam jih je podelil Rim! Kje imate sodbo posvetnega sodnika?«
6 To vprašanje je prišlo predstojniku templja ob zelo nepravem času in je rekel (**predstojnik**): »Še prej mi ti pokaži, da si res odposlanec iz Rima; navsezadnje bi se lahko vsak oblekel v Rimljana in nam v cesarjevem imenu predpisoval nove zakone!«
7 Tedaj je Agrikola potegnil iz zlatega tula pergamentni zvitek, opremljen z vsemi insignijami, ki je predstojnika takoj prepričal, da je lastnik takšnega dokumenta res zelo pomemben Rimljan.
8 Nato je **Agrikola** hudo resno vprašal: »No, jaz sem ti takoj predložil zahtevani dokument, tako kot si želel, kje pa imaš zdaj ti sodbo posvetnega sodišča o tem hudodelcu, ki sem jo zahteval jaz?«
9 **Predstojnik** je rekel: »Saj sem ti vendar že prej povedal, da je že Mojzes podelil templju pravico, da velikega hudodelca, ki se je pregrešil nad templjem, kaznuje s smrtjo in to pravico zdaj uzakonja tudi Rim. Tempelj ravna torej prav, če v svarilo drugim takšnega hudodelca proti Bogu in Njegovemu templju kaznuje s kamnanjem, tako kot je zapovedal Mojzes.«
10 **Agrikola**, ki je postajal čedalje resnejši, je rekel: »Je stal ta tempelj že v Mojzesovih časih?«
11 **Predstojnik** je rekel: »To ravno ne; toda Mojzes je bil prerok in je v svojem duhu gotovo vedel, da bo Salomon, modri in veliki kralj, Bogu zgradil tempelj. In tako je torej zločin proti templju in njegovim nadvse posvečenim ustanovam prav tako kazniv kot zločin zoper Boga samega!«
12 **Agrikola** je rekel: »Zakaj je torej Mojzes sam za takšne primere postavil posebne sodnike in sodbe ni izročil v roke duhovnikov? Kako da zdaj razsojate tudi o človekovi smrti in njegovem življenju? Mojzes vas je naredil le za duhovnike in Rim vam je zato, da si je lahko vzel isto pravico kot vaši posvetni sodniki v času vašega kralja Savla, dal tudi posvetno sodniško službo in to z izrecnim navodilom, da je treba kakršne koli zločince, posebno tiste, ki so zaslužili smrt, vedno izročiti krajevnemu posvetnemu sodniku. Nobenemu duhovniku potem ne sme več biti mar, kaj bi sodišče razsodilo o hudodelcu. Torej res nimate pravice, da bi kogar koli sodili, obsodili in nazadnje celo sami položili roko nanj!

13 Zato zdaj takoj izpustite tega vašega hudodelca! Jaz sam ga bom zaslišal in razbral, ali si zaradi svojega zločina zasluži smrt ali ne. In gorje vam, če odkrijem, da ste storili temu človeku kakšno krivico!«
14 Na to ostro grožnjo so tempeljski biriči in hlapci hudodelca izpustili in ga privedli pred Agrikola.
15 **Predstojnik** je rekel: »Tu je lopov! Preišči ga kar sam! Jaz in vsi ti hlapci pa smo, upam, zadostne priče in lahko nasprotujemo njegovemu trdovratnemu zanikanju!«
16 **Agrikola** je rekel: »Seveda, toda prav tu imam ob svoji strani nadvse verodostojno pričo in vam tako vnaprej razglašam, da bom vsako laž, tako s strani tega hudodelca kot tudi z vaše strani, najostreje kaznoval! Toda še ostreje bom ravnal s tistimi, ki so nad tem revežem morda izrekli hudobno in zato tudi nadvse kaznivo sodbo.«
17 Ob tem Rimljanovem ne preveč prijaznem nagovoru se je predstojnik s hlapci vred zelo prestrašil in je nameraval oditi in tudi hlapci so rekli: »Kaj imamo mi pri tem? Nimamo svoje volje, ampak moramo ubogati voljo templja. Predstojnik naj s teboj, visoki zapovednik, sam uredi to zadevo! Če je treba hudodelca kaznovati, smo mi za to pristojni, zakaj pa je bil kdo sploh obsojen, pa ne vemo nič drugega kot to, kar so nam prav na kratko povedali sodniki. Kako bi lahko zdaj pričali za tega hudodelca ali proti njemu? Zato nas pusti, visoki zapovednik, da odidemo!«
18 **Agrikola** je na to rekel: »Tako nikakor ne gre, ostanite zaradi predstojnika, ker mora tudi on ostati, dokler ne bom zaslišal hudodelca!«

8. Zločinska tempeljska pravila

1 Ko so vsi slišali izrečeno, so se ustavili in **Agrikola** je najprej vprašal predstojnika, rekoč: »Kaj je vendar storil ta človek, da je po vaše zaslužil smrt?«
2 **Predstojnik** je v hudi zadregi rekel: »Včeraj popoldne se je s predrzno roko drznil pregrešiti se nad nadvse posvečenimi hlebi obličja, celo jedel je od njih, kar sme nekaznovano storiti edino veliki duhovnik med molitvijo in petjem psalmov. Pri predrznem dejanju so ga zgrabili in ga po postavi obsodili na zasluženo smrt. Nobeno zaslišanje ni več potrebno, ker je že dejanje samo največji dokaz hudodelčeve krivde.«
3 **Agrikola** je rekel: »Tako, to pa je zelo hvalevredno sodstvo! Mar po naših zakonih ni treba pri vsakem hudodelcu upoštevati predvsem tega, koliko je bil pri enem ali drugem zločinu prišteven?! Če nor človek naredi še tako velik zločin zaradi kakršnega bi bil razumnejši človek po zakonih usmrčen, je treba očitno norega zapreti, da odslej ne bo več mogel biti nevaren človeški družbi, in ga izpustiti, če se poboljša, ali ga, če se ne poboljša povsem, uporabiti za sužnja na galeji, da bi se tam spokoril za svoje grehe in pri tem ljudem vendarle nekaj koristil.
4 Pri hudodelcu je treba upoštevati tudi okoliščine, ki so nekega človeka, pogosto naravnost, potegnile v zločin in to so okoliščine, ki lahko zločin tudi zelo omilijo. Gotovo je namreč velika razlika, če kdo pade s strehe in s tem ubije človeka, ki je po naključju spodaj, ali če kdo človeka umori namenoma.

In med tema dvema skrajnostma je še množica vmesnih okoliščin, ki jih mora upoštevati vsak pošten sodnik, saj lahko na enak zločin delujejo olajševalno ali oteževalno.
5 Če bi na primer nekdo prišel k vam kot tožnik in rekel: ‚Ta človek je ubil mojega brata!', in bi vi potem, ne da bi ga preverili, obdolženega človeka takoj obsodili na smrt, kako bedni sodniki bi tedaj bili! Mar ni po našem zakonu vsakemu sodniku izrecno najstrože zapovedano, da mora najnatančneje poizvedeti predvsem cur, quomodo, quando et quibus auxiliis• in šele potem soditi?! Ste vi to pri tem hudodelcu storili?«
6 **Predstojnik** je rekel: »V templju nimamo rimskega zakona, ampak samo Mojzesovega in ta pravi povsem drugače!«
7 **Agrikola** je rekel: »Tako? Če je vaš Mojzes dal takšne sodniške zakone, kot jih upoštevate v vašem templju, tedaj je moral biti najneumnejši in najgrozovitejši zakonodajalec - v primerjavi z njim bi bili mi, Rimljani, pravi bogovi! Vendar jaz še predobro poznam blage Mojzesove zakone, saj smo naše državne zakone večinoma oblikovali po Mojzesovih, vi, templjarji pa ste pred Bogom in vsemi ljudmi lažnivci, ko mi v obraz trdite, da je vaša najneumnejša, tiransko najgrozovitejša pravila postavil Mojzes in ste zato vredni kazni! To so vaša nesmiselna in brezvestna pravila, ki ste jih vi sami samovoljno in brezbožno sestavili, zdaj pa na podlagi teh vaših ostudnih zakonov samovoljno mučite ubogo ljudstvo! Kako morete kaj takega označiti za postavo, ki naj bi jo bil posvetil nadvse modri Bog?«
8 **Predstojnik** je rekel: »Saj vendar nisem jaz postavil tempeljskih pravil! Zdaj so pač tu in moramo jih upoštevati, pa če izvirajo od Mojzesa ali koga drugega!«
9 **Agrikola** je rekel: »Prav dobro, mi Rimljani se bomo že znali bojevati proti takšni neumnosti! Toda zdaj velja: Audiatur et altera pars!••
10 Nato se je s prijaznejšim obrazom obrnil k hudodelcu: »Zdaj pa mi povsem po resnici povej, kako je s tvojim hudodelstvom. Ničesar ne taji, ampak priznaj vse. Lahko te rešim, toda tudi ubijem, če si si zaradi svojega hudodelstva kakor koli zaslužil smrt!«

9. Priznanje domnevnega hudodelca

1 Tedaj je **hudodelec** vstal in pogumno, svobodno in brez vsake zvijače povedal: »Moj veliki in mogočni, pravični gospod in sodnik!
Jaz sem prav tako malo hudodelec kakor ti in tisti, ki je s teboj!
2 Sem ubog dninar in moram s svojimi rokami vzdrževati in preživljati očeta in mater, ki sta zmeraj bolna in skoraj nezmožna za delo. Poleg tega imam še mlajšo sestro, staro šele sedemnajst let in osem mesecev. Tudi njo moram preživljati, saj sama ne more zaslužiti ničesar, ker mora doma negovati bolne starše. Ta moja ljuba in vrla sestra, čeprav zelo revna, pa je po naravi zelo lepa in mična in kot taka žal templjarjem ni neznana. Nekateri so se že zelo trudili,

• Zakaj, kako in kdaj ter v kakšnih okoliščinah?
•• Razsodi šele, ko zaslišiš obe strani!

da bi jo zapeljali in ker niso nič opravili, so grozili meni in staršem, rekoč: ‚Le počakajte, vi ošabni berači, kmalu boste postali krotkejši in ponižnejši!“
3 Drugi dan sem v hišah, ki sem jih že poznal, iskal delo in rekli so mi, da so me duhovniki razglasili za velikega grešnika, ker naj bi bil s svojo ljubko sestro zagrešil krvoskrunstvo. Pokazali so mi vrata in potem si nisem več znal pomagati.
4 Nato sem šel k nekaterim poganom in jim opisal svojo hudo stisko. Dali so mi nekaj pfenigov, da sem vendarle lahko kupil še nekaj kruha za nas. Toda teh nekaj pfenigov sem kmalu porabil, jaz in moji pa že dva dni nismo ničesar jedli in nisem mogel nič več zaslužiti in tudi od nikogar nič več izprositi. Za to so bili veliko krivi tudi ti praznični dnevi, ker v tem času tudi zunaj ni mogoče dobiti dela. Tedaj sem si mislil: Če bi kot nedolžen Jud storil to, kar je nekoč David, ko je bil zelo lačen, to pred Bogom vendar ne bi bil tako velik greh!?
5 In včeraj pozno popoldne, ko me je priganjala huda stiska, sem šel v tempelj, prišel do hlebov obličja, zgrabil prvega in za mojo lakoto najboljšega in se hotel nasititi ter del prinesti mojim lačnim staršem in nič manj lačni sestri; toda takoj so me odkrili prežeči stražarji, klicali bogokletje nad bogokletjem in me neusmiljeno odvlekli pred duhovnike. Ti so me kmalu prepoznali in vpili: ‚Ha, to je vendar ošabni berač krvoskrunec, ki se je zdaj pregrešil še nad hlebi obličja! Zato bo jutri pred poldnevom kamenjan!'
6 Nato so me med vsakovrstnim mučenjem in najhujšim zmerjanjem odvlekli v temno luknjo, kjer sem gineval do danes. Kako so me od tam privlekli semkaj, to si, visoki sodnik, videl sam. Kako pa se bo godilo ubogim staršem in moji ubogi sestri, ali se je morda že zgodilo, pa ve le Jehova!
7 Visoki sodnik! To je vse, kar ti lahko kot povsem resnično povem o svojem hudodelstvu! Oh, ne sodi me tako ostro, kot me je sodil zlasti ta predstojnik! Kajti, odkrito povedano, prav on je bil tisti, ki je hotel zapeljati mojo nedolžno sestro, to lahko prisežem pred Bogom in vsemi ljudmi! Za to ti lahko navedem tudi najzvestejše resnicoljubne priče, ki bodo ta žalostni dogodek zanesljivo potrdile s prisego.«
8 **Agrikola**, ves razsrjen nad templjarji, je rekel: »Prijatelj moj! Kdor govori tako odkrito kot ti, res ne potrebuje veliko drugih dokazov. Poleg tega imam tu na svoji strani za preverjanje resničnosti tvoje izjave zelo tehtno pričo. Takoj pa bo tu nekdo, ki bo tvoje starše in tvojo sestro okrepčane pripeljal semkaj - in potem še nekdo drug, ki ga bom zelo potreboval za tega templjarja!«

10. Predstojnikovo priznanje

1 Tedaj je na Moj notranji klic prišel tudi že Rafael in **Jaz** sem mu notranje rekel: »Usliši zdaj Rimljanovo željo, kajti Jaz sem tisti, ki mu dajem misli, besede in voljo!«
2 Ko je **Agrikola** zagledal Rafaela, je rekel: »Saj sem si mislil, da te ne bo treba dolgo čakati!«
3 **Rafael** je pripomnil: »Kaj hočeš, že vem! Vse bo urejeno v nekaj trenutkih. Ljudje, ki jih želiš, ne stanujejo daleč stran, zato jih bom lahko hitro spravil semkaj.«

4 **Predstojnik** je rekel: »Čemu to?«
5 **Agrikola** je rekel: »Govoril boš, ko boš vprašan; zdaj molči!«
6 Tedaj se je angel hitro oddaljil in privedel oba starca ter mlado, zelo revno, toda po postavi res zelo lepo sestro, obenem pa je za njimi prišlo še deset rimskih vojakov in sodnik, ki ga je poslal Pilat.
7 Rafael je rekel **Agrikoli**: »Prijatelj, tako bo prav!«
8 **Agrikola** je odgovoril: »To gotovo, hotel sem, da bi se to zgodilo!«
9 Nato je Rafael stopil nazaj in stal pripravljen, da bi posredoval na Moj namig.
10 **Agrikola** se je nato obrnil k trojici in jih vprašal, ali poznajo trpinčenega človeka.
11 **Sestra** je rekla: »O Jehova, kaj se je zgodilo z mojim ubogim bratom? Včeraj popoldne je šel nekam, da bi prinesel kruh, ker že dva dni nismo jedli, vrnil pa se ni. Zelo smo se bali zanj in smo molili, da se mu ne bi zgodilo kaj hudega. In zdaj ga, po sporočilu tistega ljubega, mladega sla, najdemo tu v stanju, ki ne more pomeniti nič dobrega!«
12 Sestra je hotela še naprej poizvedovati, vendar jo je **Agrikola** prijazno posvaril, rekoč: »Opusti, najljubkejša hči sionska, vsa nadaljnja vprašanja; tvoj brat je namreč že v najboljših rokah! Zdaj ti bom predstavil predstojnika templja, ki je pravkar svoj obraz obrnil stran od nas, ti pa mi moraš po vsej resnici povedati, ali ga poznaš in kako.«
13 **Sestra** je rekla: »O gospod, prihrani si trud; tega bednika sem namreč v svojo grozo ob prihodu semkaj že od daleč prepoznala!«
14 **Agrikola** je rekel: »Nič zato, toliko boljše za vse vas!«
15 Nato je **Rimljan** z zelo ukazovalnim glasom poklical predstojnika, rekoč: »Stopi zdaj odkritega obraza bliže in govori! Kaj lahko odvrneš na to obtožbo? Odkrito priznaj resnico ali pa jo boš priznal na razbeljenem križu, da boš pobližje spoznal pravičnost Rimljanov; za nas, Rimljane namreč tudi duhovniki niso izjeme. Stopi sem in govori!«
16 Tedaj se je **predstojnik** templja obrnil in s trepetajočim glasom rekel: »Gospod, poln oblasti in dostojanstva! Le kaj naj še odgovorim?! Žal je res, kar je prej o meni izpovedal ta revež in zaslužil sem si kakršno koli kazen, ki mi jo boš izrekel! Če bi lahko kdaj postal svoboden, bi svoj nečloveško velik zločin nad to ubogo družino tisočkrat poravnal; toda oprostitve pravične kazni nisem zaslužil in zato bo težko tej ubogi in nadvse vrli družini spet poravnati, kar sem ji hudega prizadejal.«
17 **Agrikola** je rekel: »Jaz nisem kot vi sodnik po meri strasti, ampak sodnik po meri prava. Povem pa, da so zdaj tvoji glavni sodniki ti štirje ljudje, ki si jih tako nečloveško hudo užalil. Kakor te bodo ti obsodili, tako te bom obsodil tudi jaz. Koliko pa se je ta ubogi in lačni človek v templju pregrešil zoper vaše hlebe obličja, naj sodi Bog. Če mu On odpusti, mu odpustimo tudi mi; proti nam se namreč ni pregrešil.«
18 Nato se je **Agrikola** obrnil na revno družino in rekel: »Določite zdaj, kaj naj storim temu velikemu hudodelcu. Kajti ni vam le v vaši hiši dvakratno škodoval, ko je hotel osramotiti vašo nedolžno hčer in ker mu to ni uspelo, je potem s svojim hudobnim jezikom dosegel, da vaš sin ni nikjer več dobil dela, in ga je celo zato, ker se je zaradi lakote pregrešil nad hlebom obličja, obsodil

na smrt s kamenjanjem. In če ne bi bilo tega največjega prijatelja ljudi, bi bil ta vaš sin zdaj že mrtev in ga ne bi videli nikoli več!
19 Tam spredaj še stojijo podivjani tempeljski biriči in hlapci, ki bi ga bili kamenjali, prav ta predstojnik templja pa je tudi tisti najbolj neusmiljeni in krivični sodnik, ki je vašega sina obsodil na smrt s kamenjanjem. Postava o grehu zoper hlebe obličja mi ni neznana. Mojzes je smrtno kazen določil le za trdovratno predrznost in ne za resnično lakoto, ko ima vsak Jud pravico, da se nasiti s hlebi obličja, če je prehudo lačen, kot je storil tudi vaš veliki kralj David, ko je bil lačen, ker je Mojzesovo postavo poznal bolje kot njegov tedanji veliki duhovnik. S tem vašega sina tudi oproščam vsakršne krivde, zdaj pa vsi izrecite sodbo nad tem velikim hudodelcem, ki se je pregrešil nad vami.«
20 **Oče** sina in lepe hčere je rekel: »Gospod in mogočni sodnik! Zahvaljujemo se velikemu Bogu, tebi in tvojemu prijatelju, da smo bili tako čudežno rešeni iz tolikšne nevarnosti. Kakor pa Bog dobre in pravične nazadnje zmeraj varuje, tako tudi zmeraj kaznuje resnično hudobijo zakrknjenega grešnika, če vztraja v svoji hudobiji ne da bi se pokesal in pokoril. Če pa se resno poboljša, mu tudi Bog odpusti še tako velike in številne grehe. Zato tudi jaz tega človeka ne sodim, ampak ga prepuščam edini Božji volji, Bog sam je namreč najpravičnejši sodnik. To je naša sodba o tem našem velikem sovražniku. Vsi mu od srca odpuščamo vse, kar nam je hudega storil.«

11. Agrikolova sodba

1. Ko je **tempeljski poveljnik** slišal sodbo, ki jo je bil o njem izrekel pošteni, revni oče, je bruhnil v jok in rekel: »O veliki Bog, kako dobri so tvoji resnični otroci in kako strahovito slabi smo mi prava peklenska kačja zalega! O Bog, kaznuj me, kakor sem po svoji največji hudobiji zaslužil!«
2 **Agrikola** je rekel: »Če te niso obsodili ti, ki imajo do tega pravico, te tudi jaz ne bom. Zato pa sem poklical sodnika, da tebi in vsemu templju najstrože prepove, da bi še kdaj kogar koli obsodili na smrt, sicer ti in ves tempelj ne boste ostali nekaznovani. Ti biriči in krvniki pa naj bodo za svojo svobodno samovoljo kaznovani vsak s sto udarci, da bodo občutili, kako takšna nečloveška samovolja prizadene kakšnega reveža. Vojaki naj jih takoj spravijo v kaznilnico in bičajo! Zgodi se!«
3 Zdaj so biriči in krvniki začeli tuliti in prositi.
4 **Agrikola** je rekel: »Ali ni ta revež tudi vas prosil, da ga ne bi tako mučili, pa niste uslišali njegovih prošenj, čeprav vam je bilo ukazano le, da ga stražite? Ker ste storili nekaj, za kar niste imeli niti navidezne pravice, ne le da vam ne bo odpuščen niti en udarec, ampak bomo mučiteljem naročili, naj bo vsak udarec izveden z največjo ostrino. In zdaj proč; za vas ni usmiljenja niti pri Bogu in še manj pri meni!«
5 Tedaj so vojaki obkolili vseh petnajst tempeljskih biričev in krvnikov in jih suvaje pred seboj odganjali od nas.
6 **Predstojnik templja** pa je trepetaje s strahospoštovanjem vprašal Rimljana, rekoč: »Visoki in mogočni zapovednik! Kaj naj se zdaj pravzaprav dogovorim s tem sodnikom?«

7 **Agrikola** je rekel: »To sem ti že naznanil; če pa še nisi razumel, ti povem še enkrat: S sodnikom pojdi v njegov urad in tam ti bo dal primerno navodilo, kako mora tempelj v prihodnje uporabljati svoje kazni, ki izvirajo od Mojzesa. Vsako kršitev tega navodila bo Rim najostreje kaznoval. S tem navodilom, ki ga bo Pilat napisal po mojem povelju, boš potem odšel v tempelj in ga tam razglasil.«
8 **Predstojnik** je rekel: »Kaj pa naj rečem Pilatu, če bi me rad podrobneje izprašal o tebi?«
9 **Agrikola** je rekel: »Tega Pilat ne bo storil, ker sem bil že pred nekaj dnevi pri njem in me predobro pozna in seveda ve, zakaj zdaj v cesarjevem imenu potujem po teh deželah. In zdaj lahko greš tudi ti.«
10 Tedaj sta se predstojnik in sodnik globoko priklonila pred Agrikolo in sodnik je pozval predstojnika, naj mu sledi.
11 Toda **predstojnik** je rekel: »Le eno vprašanje naj še postavim cesarjevemu odposlancu!«
12 **Sodnik** je rekel: »Torej vprašaj hitro; mi sodniki imamo namreč zdaj le malo časa!«
13 Nato se je **predstojnik** znova obrnil k Agrikolu in rekel: »Mogočni cesarjev odposlanec! Glej, jaz sem zelo bogat, moji zakladi pa se mi zdaj gnusijo! Ker pa sem tej ubogi družini prizadejal tako v nebo vpijočo krivico, bi jim rad s popolno izročitvijo vseh svojih zakladov želel poravnati prizadejano krivico. Bi smel zdaj pri tem sodniku izstaviti darilno pismo in jim ga izročiti z vsemi svojimi zakladi, da jih potem nihče ne bo mogel zasliševati, od kod so jih dobili?«
14 **Agrikola** je odgovoril: »Našel boš še številne uboge družine, katerim lahko izkazuješ dolgo časa zamujena dela ljubezni do bližnjega, za to družino pa je že kar najbolje poskrbljeno. In tako zdaj že lahko greš. Delaj v prihodnje prav in boj se Boga, pa se ti kaj takega ne bo nikoli več pripetilo! Zgodi se!«
15 Nato sta se oba znova priklonila in odšla.
16 Mi pa smo se z rešeno družino spet vrnili k našim, ki so nas že radovedno čakali, da bi izvedeli, kaj vse se je zgodilo. Bili so namreč tako oddaljeni od nas, da so nas sicer še videli, niso pa mogli nič slišati. Tudi Hibram, naš trgovec s sužnji se je s tovariši prerinil naprej, da bi izvedel, kaj se je menda tukaj zgodilo.
17 Toda **Jaz** sem rekel Lazarju: »Prijatelj, zdaj je predvsem treba tem štirim priskrbeti telesno okrepčilo, o vsem drugem se bomo potem že pogovorili zgoraj; že več kot dva dni namreč niso nič jedli. Oba starejša sta bila zelo bolna in slabotna, vendar sta zdaj ozdravljena. Ta sicer krepki mlajši človek, ki je videti zelo trpinčen, je prav tisti, ki naj bi ga bili tukaj kamnali, to tako zelo ljubko dekle je njegova sestra, oba pa sta otroka teh revnih, toda poštenih staršev. In zdaj že veš, s kom imaš opraviti.«
18 Tudi **Agrikola** je rekel: »In kar bodo pojedli, dokler se bom zadrževal tu, gre na moj račun. Želim tudi, naj bodo kar najbolje postreženi za mojo mizo. Nato jih bom tako in tako vzel s seboj v Rim. Prav tako bom prevzel v oskrbo vse sužnje in bom odslej na vso moč skrbel, da bodo dobro napredovali naravno in duhovno.«

19 **Lazar** je rekel: »Prijatelj, nekatere pa bi vendarle rad obdržal tudi jaz, kajti glej, nimam niti žene niti otrok in bi jih rad nekaj posvojil.«
20 **Agrikola** je rekel: »Glede tega si povsem svoboden; kolikor jih hočeš, ti jih rad prepustim.«
21 Lazar je bil s tem povsem zadovoljen in odšli smo po poti nazaj na goro in kmalu tja tudi prispeli.

12. Obed v gostišču

1 Ko smo prispeli gor, so bili vsi **sužnji** že lepo nameščeni in so Me že od daleč pozdravljali, rekoč: »Pozdravljen, ljubi, dobri oče; odrešil si nas in osvobodil iz naših trdih vezi. Dal si nam nova, zelo lepa oblačila, da smo zdaj videti prav ljubki in nas nasitil s predobro hrano ter krepko in sladko pijačo. O ti dobri, ljubi oče, pridi, pridi, da se ti lahko zahvalimo s svojo ljubeznijo!«
2 Ko sem se jim povsem približal, so se vsi zgnetli k Meni ter Me poljubljali in ljubkovali.
3 Učenci pa so jim namignili, naj se ne gnetejo tako silovito okrog Mene.
4 **Jaz** pa sem rekel učencem: »Pustite jim njihovo najnedolžnejše veselje, kajti resnično, povem vam: Kdor Me ne ljubi kot kateri od teh otrok tu, ne bo prišel k Meni! Kogar namreč Oče (v Meni) ne pritegne, ne pride k Sinu (k modrosti iz Boga). Te pa je pritegnil Oče in zato se tudi tako gnetejo okrog Mene. Ti še ne vedo, kdo sem Jaz, vendar so do te ure že veliko bolje spoznali Očeta v Meni kakor vi. Kako vam je to všeč?«
5 Na to učenci niso rekli nobene več in so čutili, da Me v svoja srca še nikoli niso sprejeli s tolikšno ljubeznijo kakor zdaj ti otroci iz sicer tako hladnega severa.
6 Ko so Me nehali ljubkovati in so se Mi zahvalili za vse, so lepo po vrsti stopili nazaj, vstopili smo v hišo in posedli za mize, razvrščeni enako kot prejšnji dan, le štirje reveži so po Agrikolovi volji sedli za Rimljanovo mizo. Trgovci s sužnji pa so sedli poleg sedmih farizejev in ko je bilo tako vse urejeno, so prinesli zelo veliko jedi, vina in kruha, tako da se trgovci s sužnji niso mogli dovolj načuditi tako obilnemu obedu. Rafael je sedel poleg Mene, da bi bil hitro pri roki, če bi potreboval njegove usluge.
7 Štirje reveži pa so bili iz zlahka razumljivih razlogov zelo skromno oblečeni v že zelo ponošena oblačila, zato so se zelo smilili Lazarju, ki je tudi sedel poleg Mene.
8 Zato Mi je (**Lazar**) rekel: »Gospod, doma imam veliko oblačil. Kaj če bi nekoga poslal v Betanijo in naročil, naj prinesejo oblačila za te reveže? Morda bi prišla tudi sestra Marija, ki bi jo vse tukaj gotovo tudi zelo veselilo?«
9 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, tvoja skrb za reveže Mi je vedno zelo ljuba in zato sem tudi izbral nastanitev pri tebi, toda tokrat bom že sam poskrbel zanje tako, kot sem prej za otroke, ki se zdaj zunaj veselijo. Obe sestri pa imata zdaj doma opraviti s številnimi tujci in sta nujno potrebni v tvoji hiši. Ko pa bom spet šel od tod, bom prej tako in tako prišel k tebi v Betanijo in tam videl in nagovoril tvoji sestri. Te štiri reveže pa boš kmalu videl v boljših in sicer v

rimskih oblačilih. Vendar naj si najprej okrepijo svoje notranje telo in svoje ude, nato pa bomo že poskrbeli tudi za njihovo zunanje telo. - Ti je prav?«
10 **Lazar** je odgovoril: »Gospod, popolnoma, kajti dobro in povsem prav je le to, kar hočeš in ukažeš Ti. Toda zdaj jejmo in pijmo in, ko se bomo vsi okrepčali, bomo lahko spet govorili o marsičem.«
11 Nato so vsi dobre volje jedli in pili in niso mogli dovolj prehvaliti prijazne postrežbe ter okusnih jedi in tudi odličnega polsladkega vina. Trgovci s sužnji so bili vsi iz sebe od veselja in so priznali, da ob svojih prejšnjih potovanjih v južnejše dežele te zemlje niso še nikoli užili česa tako izjemno dobrega.
12 Neki **farizej**, ki je sedel pri isti mizi, pa je pripomnil: »Da, da, moji dragi, oddaljeni prijatelji, nevzgojeni otroci živijo v očetovi hiši pogosto boljše kot kje daleč od doma.«
13 **Hibram** je vprašal: »Kako naj si to razlagamo?«
14 Zdaj povsem spreobrnjeni **farizej** je pokazal Name in rekel: »Glej, tu sedi večno najresničnejši Oče vseh nas, Svojih nevzgojenih otrok, torej nas, vseh ljudi zemlje. Tisti, ki pridejo k Njemu, Ga spoznajo in ljubijo, so Njegovi boljši otroci, On pa potem s Svojo modrostjo in Svojo vsemogočno voljo skrbi zanje, da se jim že na tej zemlji dobro godi, po tem telesnem življenju pa še boljše v kraljestvu večnih duhov, ki nikoli ne umrejo, ampak živijo večno. In glej, to sem mislil s tem, da celo nevzgojenim otrokom nikjer ne gre boljše kot v hiši njihovega resničnega Očeta! - Razumeš zdaj to?«
15 **Hibram** je rekel: »Da, da, to zdaj že razumem; popolnoma dobro in resnično si govoril, toda tisti mož je vendar Bog in je preveč vzvišen, da bi bil oče nas slabih ljudi! Celo bi rekel, da je zelo predrzno imenovati Ga Oče!«
16 **Farizej** je rekel: »Deloma imaš seveda prav, vendar nas On sam tako uči in vsakomur, ki tega v svoji čudi ne bi sprejel, grozi, da ne bo deležen preblaženega, večnega življenja; kaže nam, da je On edini Stvarnik in najresničnejši Oče vseh ljudi. To moramo tudi verjeti in na tem svetu po Njegovi nam razodeti najsvetejši volµ tudi živeti, tako da bomo šele s tem vredni biti Njegovi otroci. Če pa nas On sam tako uči, tedaj moramo to tudi z vso ljubeznijo in hvaležnostjo sprejeti in ravnati po tem, kar nas uči; kajti On edini ve, kako je z nami ljudmi in čemu nas je poklical v bivanje.«
17 S tem prav dobrim poukom so bili tudi naši trgovci s sužnji, povsem zadovoljni ter so naprej jedli in pili in se pogovarjali s farizeji, kolikor so jim jeziki dopuščali. Toda sčasoma so se čedalje bolje razumeli, ker je eden od farizejev precej dobro obvladal prahebrejski jezik, v katerem so na še zelo malo pokvarjen način govorili in oblikovali svoje misli severni potomci Indije.

13. Agrikola namiguje na Gospoda

1 Pri drugih mizah pa je bilo še kar tiho; vsi so namreč le prisluškovali, ali bom morda Jaz sam kmalu spregovoril o kakšni zadevi. Ker pa sem si zdaj tudi Jaz namenil več miru, so se začeli jeziki pri drugih mizah nekoliko bolj vrteti. Rimljani so se začeli nekoliko zaupneje seznanjati z revno družino in Agrikola je vprašal ljubko hčer, ali vsi skupaj res nimajo nobenih boljših oblačil od teh, ki jih imajo na sebi.

2 **Hči** pa je rekla: »Plemeniti, visoki gospod! Doma, v našem bednem bivališču, imam vrhnje oblačilo iz raševine, vendar je še slabše od lanene suknje, ki jo imam zdaj na sebi. Prej, ko so bili starši še zdravi in so lahko delali, nismo bili tako strašno revni. Ko pa so potem, že pred nekaj leti, zelo hudo zboleli, je šlo čedalje slabše. Brat kljub vsej pridnosti ni mogel več zaslužiti toliko, da bi si poleg borne hrane lahko še kaj kupili in tako smo zdaj brez svoje krivde zabredli v hudo revščino in v največ dveh dneh bi bilo konec z nami, če nas ne bi ti in tisti prijatelj tam skoraj čudežno rešila. Še vedno namreč ne razumem, kako je mogel tisti lepi mladenič najti naše najbednejše bivališče, kot da bi, Bog ve kako, zelo dobro poznal vse najbolj skrite kotičke tega velikega mesta. Kdo sta vendar tisti čudoviti mož in oni čudežno lepi mladenič ob njegovi strani? Mi ne bi hotel tega nekoliko pojasniti?«
3 **Agrikola** je rekel: »Da, ti moja najljubša revica, ti resnično najlepša hči sionska, to pa res ni odvisno od mene. Glej, jaz sem gotovo velik in mogočen gospod v vsem rimskem cesarstvu in vendar nisem nič v primerjavi s tistim čudovitim možem in onim lepim mladeničem. Jaz bi sicer lahko danes poslal rimskemu cesarju zaupnega sla s svojim rokopisom in on bi mi poslal veliko legij in bi z njimi lahko zavojeval vso Azijo, toda kaj bi bilo to v primerjavi z neskončno oblastjo tistega čudovitega moža?! Če On nekaj hoče, se to takoj uresniči!
4 Moja ljuba hči sionska! Ali razumeš, kaj ti hočem s tem povedati? Glej, tvoji starši so bili bolni več kot dve leti, kot praviš. In samo volja tistega čudovitega moža jih je v trenutku ozdravila in prav tisti čudoviti mož je znal onemu mladeniču najnatančneje pokazati vaše prebivališče, kjer vas je moral povsem zanesljivo najti. Tako je tudi tisti čudoviti mož pred približno tremi urami povedal, kaj čaka tega tvojega brata in šele potem mi je bilo omogočeno, da sem tvojega brata in vas rešil edino po Njegovi milosti in tako vseh vas nisem rešil jaz, ampak edino le On povsem sam, kajti jaz sem bil le Njegovo dobesedno slepo orodje.
5 Tako si tudi prej zunaj videla številne čudovito lepe fante in deklice. Glej, vsa ta čudovito lepa bitja naj bi prodali kot bedne sužnje. In glej, spet jih je tisti čudoviti mož vse osvobodil in jih dal od glave do peta lepo obleči in vse to se je zgodilo v trenutku - zato so ga tudi prav vsi pozdravili kot ljubega očeta. In, če je to resnično tako, kaj je potem vsa moja oblast v primerjavi z le enim samim kančkom Njegove volje?! Zato morate zdaj tudi vi vso svojo pozornost nameniti predvsem tistemu čudovitemu možu. Kar zmore tisti mož narediti le s Svojo voljo, o tem ljudje še nikoli niso mogli niti sanjati. To, kar sem ti tu povsem odkritosrčno povedal, je največja resnica. Kaj pa ti zdaj meniš o tem?«
6 **Vsi štirje** so rekli: » Da, če tisti čudoviti mož vse to zmore tako, kot si nam povedal ti, najverodostojnejša priča, tedaj mora biti tisti čudoviti človek zelo velik prerok! Kajti glej, mi Judje pričakujemo mesija, ki bo zelo mogočen v besedi in dejanju. Vendar, preden bo prišel, bo šel pred njim velik prerok Elija in po mnenju mnogih ljudi tudi njegov učenec Elizej (Elisa). In glej, nazadnje bo to Elija ali njegov učenec Elizej!«
7 **Agrikola** je rekel: » Te vaše legende sicer ne poznam posebno dobro, pač pa to o vašem Mesiju, saj sem predvsem zaradi njega prišel iz Rima semkaj v

Jeruzalem. Ali niste še nič slišali o zdaj že povsod nadvse slavnem zdravniku iz Galileje?«
8 **Starec** je rekel: »Najčastivrednejši prijatelj in gospod! Mi, revni dninarji pridemo največ desetkrat na leto v tempelj; tam darujemo svoj mali dar in poslušamo kakšno nerazumljivo pridigo. Četudi bi bilo kje kaj novega in izrednega, bi mi v svoji odmaknjenosti izvedeli o tem kvečjemu zelo malo ali pa tudi nič.
9 Poleg tega sva bila midva vendar več kot dve leti nepremična. Sin je moral delati dan za dnem, celo na sabat, da nam je priskrbel le nadvse pičlo hrano. Ob sabatu je delal pri kakšnem Grku ali Rimljanu, ki našega sabata seveda ni praznoval ali kakor koli posvečeval in to je bila za nas pravzaprav še prava sreča. Kajti brez tega bi lahko imeli vsak sabat popoln post, posebno v zadnjih dveh letih.
10 Če sešteješ vse to, visoki gospod, boš zlahka razumel, da zelo revna družina, celo če prebiva sredi tega velikega mesta, ne more izvedeti ničesar o nobenem še tako izrednem pojavu ali dogodku, je tako, kot bi živela nekje na koncu sveta. Če torej iz navedenih razlogov skoraj nič ne vemo o slavnem in daleč naokrog znanem Galilejcu, to res ni naša krivda.
11 Toliko pa smo pred letom dni izvedeli, da naj bi neki prerok po imenu Janez v puščavi ob Jordanu pridigal proti farizejem in jim povedal krepke resnice. Kaj pa se je naprej dogajalo z njim, pa nismo več izvedeli. Morda je ta čudoviti mož tisti prerok?«
12 **Agrikola** je rekel: »Ta vaš čudoviti mož to ni, na srečo Ga boste še danes pobližje spoznali. Zato jejte in pijte, da boste dovolj krepki, da boste lahko prenesli veliko razkritje, ki ga boste deležni; kajti nikakor ni majhna stvar pobližje spoznati tega vašega čudovitega moža.«
13 Nato so reveži po domače jedli in pili še naprej. Med jedjo in pogostim pitjem so postali pozorni na lepe in težke sklede z jedili, še bolj pa na zlate vrče za vino in kupe za pitje.
14 **Hči** je čedalje pozorneje opazovala te reči in nazadnje rekla Agrikolu: » Toda poslušaj, ti veliki in mogočni gospod, ali ni vse to iz najčistejšega srebra in zlata? To si gotovo ti pripeljal semkaj iz Rima? Oh, to je moralo biti vendar strašansko drago! «
15 **Agrikola** je rekel: »Da, moja lepa hči sionska, to bi gotovo stalo zelo veliko, če bi morali srebro in zlato kupiti in potem iz njega dati po naročilu izdelati te posode. Toda te posode tu me niso stale prav nič in Tistega, ki jih je čudežno naredil, tudi nič in vendar so vse neprecenljivo veliko vredne. Glej, Tistemu, ki je vsemogočen, ni nič nemogoče! - Razumeš to?«
16 **Lepa Judinja** je rekla: »Da, to že razumem, toda vsemogočen je vendar edino Bog! Je bil mar sam Bog tu ali je semkaj poslal angela, da je tu naredil takšen čudež? Takšne stvari so se namreč med judovskim ljudstvom vedno dogajale. «
17 **Agrikola** je rekel: »Moj najljubši in resnično najlepši otrok! Da, da, sam Bog je bil tu in je tu še zmeraj; daje se čudežno spoznati tistim, ki Ga resnično in čisto ljubijo! Ko boš v srcu res polna ljubezni do Njega, tedaj se bo že tudi On dal spoznati tebi in vsem vam. - Mi, najlepša, verjameš to?«

18 **Mlada Judinja**, ki je postajala čedalje lepša, je rekla: »Toda Bog je vendar duh, ki ga nikoli noben človek ne more videti in pri tem ohraniti življenje; kajti v Mojzesu je zapisano: ‚Boga ne more nihče videti in živeti.'«
19 **Agrikola** je rekel: »Glede tega imaš seveda prav; toda v drugih prerokih je tudi zapisano, da se bo večni Božji duh - torej Bog sam - zaradi ljudi v času odel v meso in bo kakor človek hodil med njimi in sam jih bo učil pravih poti življenja. In tako lahko zdaj pravi človek gleda in posluša Boga in pri tem ohrani ne le to zemeljsko življenje, temveč tudi večno življenje duše, tako da odslej ne bo nikdar več videl in občutil smrti. Tudi ko bo to telo sčasoma odpadlo, bo človekova duša kljub temu živela naprej in pri tem uživala največjo blaženost. - Kako ti je zdaj všeč to?«
20 **Lepa Judinja** je rekla: »Da, to bi bilo nam vsem nadvse všeč, toda za takšno nezaslišano milost smo mi gotovo preneznatni in tudi preveliki grešniki. Kajti prvič, že dolgo nismo mogli pošteno posvečevati sabata in že dolgo sodimo med velike grešnike in drugič, se tega tudi nismo mogli očistiti, ker nikoli nismo imeli sredstev za to. In tako se Bog, četudi zdaj telesno prihaja k ljudem, gotovo ne bo ozrl na nas. Seveda je prišel k Abrahamu, Izaku in Jakobu, toda to so bili neznansko pobožni in brezgrešni ljudje. Kaj smo mi v primerjavi z njimi? Lahko bi ljubila Boga nadvse, to že, toda On je veliko preveč svet in ne more sprejeti grešnikove ljubezni.«
21 Tedaj sem (**Jaz**) čez mizo rekel Judinji: »O ljuba hči, Bog ne gleda na človekove grehe, posebno take, kakršne imaš ti, ampak edino na srce! Tistemu, ki Boga resnično ljubi, bodo odpuščeni vsi grehi, čeprav bi jih bilo toliko, kot je trave na zemlji in peska v morju. Tvoji grehi pa obstajajo samo v tvoji domišljiji in ne v resničnosti. Bogu pa se gnusi vse, kar je veliko pred svetom. Ti pa si pred svetom majhna in torej Bogu nisi gnusna. Le ljubi Boga res močno in tedaj te bo tudi On ljubil in ti dal večno življenje! -Razumeš to?«
22 **Judinja** je rekla: » To sem razumela, toda peljite me vendar tja, kjer je zdaj Bog, da Ga bom videla, ljubila in molila!«

14. Novi gostje v gostišču in njihova postrežba

1 Lepa Judinja se je hotela zdaj še več pogovarjati z Menoj; toda v dvorano so prišli Lazarjevi služabniki in povedali, da prihaja na goro množica tujcev, oni (služabniki) pa ne vedo več, kam naj namestijo vse prišleke.
2 **Lazar** Mi je rekel: »Gospod, kaj naj storim? Edino Vate zaupam.«
3 **Jaz** sem rekel: »Koliko pa bi utegnilo biti vseh, ki prihajajo zdaj in bi lahko prišli tudi pozneje?«
4 **Lazar** je rekel: »Gospod, po preteklih letih sodeč, bi lahko prišlo pet, šest- do sedemsto glav, danes pa jih bo očitno največ!«
5 **Jaz** sem rekel: »No dobro, pojdi ven s tem Mojim služabnikom in on ti bo zunaj že vse tako uredil, da boš lahko prav dobro namestil vse goste, ki bodo prišli. Mladež pa naj stopi v malo dvorano, da ne bo preveč izpostavljena zvedavosti pohotnih tujcev.«

6 Ko je Lazar to slišal, se je z Rafaelom takoj odpravil ven, kjer je **Rafael** najprej spravil v malo dvorano številne otroke, nato pa vprašal Lazarja: »Imaš dovolj miz in klopi?«
7 **Lazar** je odgovoril: »Da, ti moj najljubši, silno mogočni prijatelj poln Božje blaženosti, prav v tem je največja težava. V Betaniji bi sicer imel veliko tega; toda tega ne morem tako hitro spraviti semkaj! Le kaj naj zdaj storim?«
8 **Rafael** je rekel: »Nikar ne skrbi za to! Ker zaupaš v Gospoda in Ga nadvse ljubiš, ti bo takoj pomagal. Glej, jaz sem v Gospodovem imenu dober tesar in mizar, zato bo pri priči tukaj vse, kar potrebuješ! «
9 Komaj je Rafael to izrekel, že se je pojavilo dovolj miz in klopi, nad vsako mizo pa je bil razpet šotor, da je bilo veselje pogledati.
10 Prišli so tudi že tuji gostje in vprašali, ali bi jim tu lahko postregli.
11 **Lazar** je rekel: »O vsekakor, služabniki bodo prišli takoj in postregli vsakemu s tem, kar bo želel.«
12 **Rafael** je rekel Lazarju: »Boš imel dovolj služabnikov za toliko gostov?«
13 **Lazar** je rekel: »Za silo jih menda že bo; toda vsi bodo imeli polne roke dela.«
14 **Rafael** je rekel: »Dobro, če jih bo premalo, jim bom že jaz pomagal. «
15 Nato je rekel **Lazar**: »Glej, preblaženi Božji služabnik, to, kar si mi tu storil v Gospodovem imenu, je čudež nad čudeži; toda zdaj se ne čudim skoraj ničemur več, ker poznam Gospoda in sem že bil priča številnim čudežem, enemu večjemu od drugega.«
6 **Rafael** je rekel: »Vse to je zdaj isto; kajti vse, kar vidiš, čutiš in misliš, je še večji Gospodov čudež, največji pa je vsak človek sam. Če Gospod ustvari najhitrejši blisk, ki v trenutku švigne iz oblaka na zemljo, ali pa ustvari sonce, ki potem eonkrat eone zemeljskih let sveti mnogim zemljam, je to Gospodovi modrosti in moči povsem isto in tako imaš tudi ti popolnoma prav, da se ne čudiš preveč temu zdajšnjemu čudežu. To pred številnimi radovednimi tujci tudi ne bi bilo preveč modro. - Toda zdaj že lahko poskrbiš, da bodo vsi številni gostje postreženi, sicer bodo postali na moč hrupni.«
17 **Lazar** je rekel: »Da, prav imaš, ti preblaženi Gospodov služabnik, ampak saj nimajo še skoraj ničesar. Kaj bova ukrenila glede tega?«
18 **Rafael** je rekel: »No, kaj storiti? Pomagala bova tvojim služabnikom, sicer številni gostje, ki jih je čedalje več, še dolgo ne bodo dobili ničesar. «
19 Tedaj je Rafael za nekaj trenutkov zapustil Lazarja in kot bi trenil so bile vse mize, za katerimi so sedeli gostje, obilno obložene z vinom, kruhom, soljo in drugimi jedili.
20 Takšna postrežba je seveda pri nekaterih gostih zbudila pozornost; toda mislili so, da zaradi svojih pogovorov niso bili dovolj pozorni na to, kako so jim prinašali vino, kruh in druge jedi in tako so jedli in pili naprej. Zelo pozorni pa so postali na izredno dobro vino, saj dotlej česa podobnega še niso zaužili.
21 Zato so nekateri vstali od miz in prišli k Lazarju in ga vprašali, kakšno vino je to in ali bi ga prodal tudi večjo količino.
22 **Lazar** je rekel: »To vino dobim jaz sam resnično po Božji milosti. Tukaj ga lahko pijete kolikor hočete, toda za nadaljnjo prodajo ga nimam.«
23 Nato so se gostje vrnili na svoja mesta.

24 Tisti, ki so bili že navzoči, niso več odšli, prihajali pa so vedno novi, tako da se je **Lazarju** že začelo pošteno vrteti in je rekel Rafaelu: »Moj najljubši, Božjega blagoslova polni prijatelj, če se bo to še dolgo nadaljevalo, bo nazadnje vendarle zmanjkalo sedežev in miz! «
25 **Rafael** je rekel: »No, tedaj jih bomo pač morali še nekaj postaviti zraven.«
26 In komaj je Rafael to izrekel, že so bile razpostavljene mize, klopi in šotori, in vendar nihče od več sto gostov ni opazil, kako so se pojavile številne mize, klopi in šotori. Tudi gostje, ki so prišli, so bili nemudoma postreženi.
27 Ko so se po nekaj urah zbrali vsi tujci, ki so po navadi tudi v prejšnjih letih obiskali to gostišče in se vedno do sitega najedli, se je **Lazar** obrnil k Rafaelu in ga vprašal: »Najljubši, Božjega blagoslova polni Gospodov služabnik, razloži mi zdaj vendar vsaj malo, kako zmoreš vse to narediti in to v trenutku! Ne bom govoril o mizah, klopeh in šotorih, toda od kod ustrezne posode, sol, vino in jedi, hrana pa taka, da ima Perzijec, Egipčan ali Grk in, skratka, vsak, od koder koli že je, pred seboj kar najbolje pripravljeno značilno jed dežele, iz katere prihaja? Kako to vendar zmoreš in to v trenutku?«
28 **Rafael** je rekel: »Moj najljubši prijatelj, četudi bi ti skušal to še tako natančno razložiti, kljub temu ne bi razumel ničesar ali pa le zelo malo. Zato ti za zdaj lahko rečem le to, da so pri Bogu vse stvari mogoče!«

15. Razlaga materializacije

1 (**Rafael**): »Sam od sebe sem pravzaprav prav tako malo kakor ti sposoben kaj narediti; toda čisti duh sem in tukaj imam le telo pripravljeno iz zračne snovi. Kot duh pa sem lahko povsem napolnjen z duhom Gospodove volje in potem delujem kakor sam Gospod. Če sem torej napolnjen z Gospodovim duhom, tedaj nimam nobene druge volje kakor Gospodovo in ne morem hoteti nič drugega kakor to, kar želi Gospod sam. Kar pa Gospod želi, se tudi že zgodi.
2 Glej, vse, kar na tej zemlji ali tudi na kakšni drugi zemlji obstaja in raste, to je - z zemljo vred - prav tako čudež, ki izhaja iz Gospodove volje. Le da Gospod zaradi izoblikovanja inteligence pri ustvarjenih bitjih ustvarja neko nujno zaporedje stopenj in postopno zgolj iz Svoje volje ustvarja eno iz drugega. Če Gospod zaradi izoblikovanja in utrjevanja inteligentnih in živih ustvarjenih bitij tega ne bi delal, bi lahko z močjo Svoje vsemogočnosti priklical v bivanje ves svet isti trenutek, kakor prikliče v bivanje in delovanje blisk.
3 Glej, zemljin zrak vsebuje v razkrojenem stanju vse snovi na zemlji! S svojimi zemeljskimi čuti jih sicer ne moreš zaznati, toda popolni duh zmore to s prav tolikšno lahkoto, s kakršno ti dvigneš kamen s tal in razločiš, da to ni ne riba in ne kos kruha. In prav tako zlahka duh na primer zbere iz zraka snovi, potrebne za ta ali oni predmet in jih v trenutku predstavi kot to, kar bi v naravno urejenem stanju postale šele postopno.
4 Kako popolni duh to zmore, pa je seveda prav tisto, česar naravni človek, dokler ni povsem prerojen v duhu, ne more dojeti in razumeti. In tega ti tudi ne morem podrobneje razložiti. Vendar pa ti bom na kratko nekoliko razložil mnogotere pojave v naravi.

5 Glej, v vseh kaleh rastlin in dreves v majhni in nežni ovojnici prebiva posebna inteligenca v podobi tvojemu očesu nevidne iskrice. Ta iskrica je v resnici prvo naravno življenje semena in potem vse rastline. Zdaj pa si zamisli skoraj neskončno množico raznovrstnih rastlin in dreves, ki seveda vsa nosijo tudi raznovrstna semena in tudi v ovojnicah njihovih kalčkov prebivajo prav tako različne duhovne inteligenčne iskrice.
6 Če položiš v zemljo razna semena, se ta zaradi toplote in vlage iz zraka, ki ju vsrkavajo iz tal, zmehčajo, duhovna iskrica postane dejavna in v zraku, ki jo obdaja, povsem zanesljivo prepozna potrebne snovi, jih začne s svojo, sebi lastno močjo volje pritegovati in iz njih oblikuje prav tisto rastlino z njeno podobo in sadom, za izoblikovanje katere ima od Gospoda prav primerno inteligenco in njej ustrezno moč volje.
7 Ali bi ti lahko s svojim razumom, s svojimi čuti in s svojo voljo iz zraka, ki obdaja neko seme, tudi našel zanj ustrezne snovi? Gotovo ne, saj tudi ti ješ in piješ, da bi se prehranil, pa vendar nimaš pojma, kako tvoj, tebi doslej še popolnoma neznani duh, ki kot skrivna Božja ljubezenska volja prebiva v srcu tvoje duše, s tebi še povsem neznano voljo in s svojo visoko inteligenco iz jedi, ki si jih zaužil, izloči prav tiste snovi, ki so nujne za ustvarjanje tvojih zelo različnih telesnih delov, in jih spravi prav tja, kjer so potrebne.
8 Če boš zdaj res temeljito premislil, kar sem ti povedal, boš povsod zagledal iste čudeže, kot so ti, ki sem jih po Gospodovi volji v trenutku naredil pred tvojimi očmi, le da sem jaz kot popolni duh po Gospodovi volji zmogel v trenutku iz zraka potegniti to, kar naravno še povsem nepopolni duh s svojo omejeno inteligenco in prav tako omejeno močjo volje zmore le postopno.«

16. Delo naravnih duhov pri ustvarjanju kovin. Skrivnost čudeža

1 (**Rafael**): »Glej, ti ne vidiš plavati po tem zraku snovi, iz katere je čisto zlato. Jaz pa jo vidim in jo lahko zelo dobro razločim od nešteto drugih snovi. Ker to pač zmorem in ustrezno tej zmožnosti lahko svojo voljo razširim v vse smeri, zlahka spravim skupaj tudi velik kup te najčistejše zlate snovi, ki jo vsebuje zrak in jo prav tako zlahka oblikujem v poljubno obliko, kakršna je ta posoda za pitje. In ti boš takoj zagledal pred seboj ali poljubno velik kup zlata ali zlato posodo in to bo prav tako naravno zlato, kot je naravno tisto zlato, ki ga ljudje kopljejo iz gora, ga očistijo primesi, ga potem v ognju talijo in iz njega izdelujejo vsakovrstne dragocene predmete in ne čudežno.
2 Nekateri naravni duhovi v materiji gora, ki so najsorodnejši zlati snovi v zraku, s svojo zelo neznatno inteligenco in z njo povezano močjo volje - lekarnarji imenujejo to privlačna sila - privlačijo prosto zlato iz zraka in če se to neprenehoma dogaja več stoletij, bo potem na takem kraju zelo veliko zlata.
3 Za to, da se zlato v naravi zbira tako zelo počasi, je kriva zelo majhna inteligenca in prav tako neznatna moč volje takšnih naravnih duhov v njihovem nujno determiniranem stanju.
4 Jaz pa kot povsem svoboden in popoln duh, ki mu je Bog podaril nešteto najvišjih inteligenc in s tem tudi polnost moči volje, lahko v trenutku naredim

- kot sem že pokazal - to, kar enostransko malo inteligentni in prav tako glede volje omejeni naravni duhovi zmorejo le postopno.
5 Zdaj pa dobro pazi, kako bom pred teboj naredil tak čudež! Tebi na ljubo ga bom delal nekoliko počasneje, da boš laže videl, kako se bo zlato iz zraka zbiralo prav na tvoji roki. Glej, zdaj hočem in že lahko na svoji dlani opaziš tanek nanos zlata! Le glej, kako se zlato množi in množi. Zdaj pokriva tvojo dlan že kar težka zlata plošča. Nad njo se že dviga lepo oblikovan rob. Viša se in glej, še nekaj trenutkov, in že je v tvoji roki izdelana posoda iz najčistejšega in - pravim - povsem naravnega zlata, ki jo lahko v njeno prasnov spet razblini samo moč popolnega duha, sicer pa nobena druga sila v naravi. Toda to posodo ti bom pustil kakršna je, lahko jo uporabljaš, ali pa si daš iz nje pri zlatarju narediti kaj drugega ali jo obdržiš tudi kar tako.
6 Zdaj si videl, kako sem pred teboj nekoliko počasneje naredil čudež; iztegni svojo drugo roko in isti čudež ti bom naredil v trenutku! Glej, hočem in že imaš v levici povsem enako posodo!
7 Kakor s svojo močjo zmorem to, tako zmorem tudi vse drugo, kar sem ti upodobil za številne goste. Toda zaradi tega ti tem gostom ni treba podariti obeda. Vsi so namreč bogati trgovci, zato naj tudi plačajo, kar so pojedli in popili. Kmalu nato bodo spet odšli v svoje, medtem zapuščene prodajne stojnice in kriče vabili kupce. Tvoji služabniki naj zdaj le poberejo denar!«
8 Nato je Lazar poklical služabnike in naročil, naj od vsakega gosta zahtevajo samo po en groš. Služabniki so to storili in vsak gost je rad plačal zahtevani groš ter se povrh tega še zahvalil za dobro postrežbo. Vsi so prosili, da bi smeli znova priti tudi zvečer in še naslednja dva dneva in Lazar jim je to seveda najprijazneje dovolil.
9 Ko so številni gostje pohiteli z gore nazaj v mesto, so hoteli služabniki tako kot po navadi pospraviti mize. Toda Rafael jim je namignil, naj si to delo prihranijo. Če bodo namreč isti gostje zvečer znova prišli, ne bo treba zanje nikomur skrbeti, le služabniki bodo po večerji zahtevali denar in potem vse mize spet pustili pogrnjene, tako kot so zdaj. Pri tem je tudi ostalo in tako so bili še naslednja dva dni vsi številni gostje postreženi z jedjo in pijačo, ne da bi bilo treba Lazarju od svoje zaloge dati eno samo ribo, en sam kos kruha ali kupo vina.

17. Prasnovi stvarstva

1 Ko so se gostje porazgubili, je naš prijatelj **Lazar** vprašal Rafaela, rekoč: »Poslušaj, Božjega blagoslova poln človeški duh, prej si rekel, da v zraku prosto lebdi nešteta množica vsakovrstnih nevezanih prasnovi in substanc, ki jih modrost in volja popolnega duha prepozna kot take in jih lahko potegne skupaj in poveže v trdnejše telo. Ob zgledu, ki si mi ga navedel, mi je ta zadeva postala razumljiva. Poleg tega pa se mi poraja še drugo, izredno pomembno vprašanje in sicer: Glej, prasnovi in substance so lahko v zraku te zemlje zmeraj navzoče, tako kot si mi res nazorno pokazal; toda kako prvotno nastanejo? Kako pridejo v tako nešteti raznolikosti v zrak te naše zemlje in verjetno še bolj raznolike v zrak neštetih drugih zemelj in svetov, s katerimi je

mene in številne druge učence sam Gospod milostno seznanil? Razloži mi še to!«
2 **Rafael** je rekel: »Aj, aj, da se ti to še ni posvetilo samo od sebe! Je morda zunaj Boga kaj, kar ne bi izšlo iz Njega? Mar ni vse, s čimer je od vekomaj napolnjen neskončni prostor, Njegova misel, Njegova zamisel, Njegova modrost, Njegova volja?
3 Glej, Njegove misli, v nikoli presahljivi polnosti od ene večnosti do druge, so pravzaprav prasubstance in prasnovi, iz katerih je narejeno vse, kar je na zemlji in v nebesih in obstaja le po nedeljeni večni moči Božje volje. Nobena misel in nobena zamisel niti v Bogu ne more nastati in obstati brez Njegove volje. Ker pa je vsaka misel in vsaka zamisel po Božji volji porojena iz Njegove najvišje inteligence, tudi kot ločena inteligenca sama v sebi skriva ustrezen del Božje volje, zato vsake take posamezne Božje misli, ki v sebi nosijo Božjo voljo, ali prav takšne ustvarjene večje Gospodove nikoli ne more biti konec, kot tudi Boga samega ne, ker On v Svoji vsejasni sferi samozavedanja nikoli več ne more pozabiti enkrat mišljene misli in še globlje zajete zamisli. Ker pa ni mogoče, da bi Bog pozabil misel, ki jo je kdaj koli mislil ali kakšno zamisel, je tudi vsaka še tako majhna misel in na videz še tako neznatna Božja zamisel v svojem praduhovnem stanju večno neuničljiva.
4 In ker dalje - kot sem že prej nakazal - vsaka Božja misel in vsaka zamisel kot iskra Božje inteligence nujno vsebuje in mora vsebovati deloma tudi Božjo voljo, saj brez nje nikoli ne bi bila mišljena, lahko tudi vsaka takšna posamezna Božja misel in vsaka takšna posamezna zamisel sama zase ali z več modro med seboj povezanimi mislimi - kar je potem zamisel - kot samostojno obstoječa izoblikuje samo sebe na svoj način in v svoji sferi, se v sebi in zase izpopolni kot to, kar je, se neskončno razmnožuje in po modrem povezovanju z drugimi prasnovmi in substancami tudi postane žlahtnejša in popolnejša.
5 Tako je nastajajoče sonce najprej čisti, svetlikajoči se svetlobni eter ali sprimek neštetih Božjih misli in zamisli, ki so se sprijele zaradi ustreznega deleža volje iz Boga v njih, ki je temelj njihovega obstoja. Te potem prav zaradi Božje volje, ki je v njih, neprenehoma iz neskončnega etra privlačijo sebi enake in tako prej svetlikajoči se eter postane še gostejši in postopno doseže gostoto zemljinega zraka. Ta se potem čedalje bolj gosti in nastane voda; toda tudi ta se postopno gosti in iz nje nastanejo blato, glina, kamenje in s tem tudi že trdnejša zemljina snov.
6 Zdaj se začnejo tako čedalje trdneje med seboj povezane, prvotno duhovne prasubstance in pragradivo v tem nesvobodnem stanju počutiti čedalje bolj neprijetno in da bi se osvobodile, postanejo zelo dejavne, zato v takšnem nebesnem telesu, zlasti v njegovih trdnih in težkih delih začne postajati zelo vroče. Zaradi ognjene vneme stisnjenih, prvotno svobodnih prasubstanc in pragradiva se trdnejši deli takšnega novega nebesnega telesa raztrgajo, pogosto celo najbolj notranji deli postanejo zunanji in nasprotno, zunanji najbolj notranji in šele po številnih takšnih bojih se takšno nebesno telo uredi in umiri, v njem ujete Božje pramisli in prazamisli pa potem najdejo drugo pot, da se osvobodijo in rešijo velikega pritiska.

7 In glej, kmalu nastanejo tu vsakovrstne rastline in živali in to se nadaljuje vse do človeka, v katerem zelo številne od takšnih Božjih pramisli in prazamisli šele najdejo svojo popolno odrešitev od svoje stare sodbe. Šele tu potem spoznajo Boga kot pratemelj vse biti in vsega življenja in se potem kot samostojna, svobodna bitja, če so živela po Njegovi spoznani volji, vrnejo k Njemu.
8 Toda v tem čistem, svobodnem in samostojnem duhovnem obratu oziroma vrnitvi so na neštetih in nadvse raznovrstnih nebesnih telesih prav tako velike razlike kot v nebesnih telesih in med njimi samimi. Najpopolnejša vrnitev z nebesnega telesa k Bogu pa je mogoča samo s te zemlje, ker samo tu lahko v svoji duši in svojem duhu vsak človek postane popolnoma podoben Bogu, če le hoče; kdor namreč tu hrepeni po Bogu, bo k Bogu tudi prišel. Razumeš te zadeve?«
9 **Lazar** je rekel: » To zdaj razumem, ker sem dobil glede celotne zgradbe svetov že od Gospoda najpomembnejše poprejšnje znanje, vendar pa mi ostaja še marsikaj nerazumljivo in zato je treba spraševati.«
10 **Rafael** je rekel: »O, moj ljubi prijatelj, tudi z menoj je tako. V Bogu je namreč skrito še neskončno veliko, o čemer mi, za Bogom najvišji in najčistejši duhovi sami ne vemo ničesar; kajti Bog ima za dobre in čiste duhove zmeraj toliko tega na zalogi, da jih lahko zmeraj neizrekljivo preseneti z neslutenimi novimi stvaritvami iz Svoje ljubezni in modrosti in s tem neprenehoma množi in povečuje njihovo blaženost. In glej, tako bi se lahko tudi zgodilo, da bi me vprašal zdaj to zdaj ono, na kar ti ne bi mogel odgovoriti.«
11 **Lazar** je rekel: »O da, to ti prav rad verjamem, vendar mi na to, po čemer te lahko vpraša moj še zelo omejeni človeški razum, lahko prav zanesljivo odgovoriš.
12 Glej, tako sem nekoč bral staro knjigo z naslovom Jehovove vojne in v njej je, seveda v nadvse mistični govorici, govor o padcu praustvarjenih angelov.
13 V začetku naj bi Bog - seveda neskončno pred stvarjenjem svetov - ustvaril sedem velikih duhov po podobi sedmerih duhov v Bogu. Dal jim je veliko oblast in prav tako veliko modrost, tako da so lahko kakor Bog ustvarjali neštето manjših, sebi povsem podobnih duhov in tako se je večni prostor napolnil z neštetimi vojskami duhov.
14 Največji in najmogočnejši teh sedmerih praustvarjenih duhov je bil po starih spisih očitno Lucifer. On pa se je v svoji moči in veličini dvignil, ni hotel biti le enak Bogu, ampak je hotel biti in vladati celo nad Njim. Zato se je Bog razjezil, zgrabil je izdajalca in ga za večno pahnil od Sebe, v sodbo. Šest velikih duhov pa je s svojimi neštetimi nižjimi duhovi ostalo pri Bogu in mu edinemu služilo od večnosti do večnosti, medtem ko nasprotno, Luciferjevi nižji duhovi kot hudobni hudiči z Luciferjem vred kot od Boga zavržena bitja za večno gorijo v večnem ognju Božje jeze in morajo neprenehoma brez kakršnega koli olajšanja trpeti najhujše bolečine. No, kaj me-niš o tem ti, kot gotovo tudi takšen prvi Božji angel?«

18. Sedem Božjih praduhov. Odrešitev

1 **Rafael** je rekel: » To je vendarle ustrezna ponazoritev prav tega, kar sem ti prej povedal o stvarjenju ali postopnem nastanku celotnega nebesnega telesa.
2 Praustvarjeni veliki duhovi so vendarle misli v Bogu in zamisli, ki so izšle iz teh.
3 Pod mističnim številom sedem se razume prvotno Božje in Bogu podobno v vsaki misli, ki izhaja iz Njega in v vsaki zamisli, ki jo On zajame ter izpostavi kot zunaj Sebe.
4 Prvo v Bogu je **LJUBEZEN**. To lahko najdemo v vseh ustvarjenih stvareh; brez nje namreč nobena stvar ne bi bila mogoča.
5 Drugo je **MODROST** kot svetloba, ki izhaja iz ljubezni. Tudi to lahko v vsakem bitju razbereš iz njegove oblike; za kolikor več svetlobe je namreč neko bitje sprejemljivo, toliko bolj razvita, trdnejša in lepša bo tudi njegova oblika.
6 Tretje, ki izhaja iz ljubezni in modrosti, je učinkovita Božja **VOLJA** - šele po njej postanejo mišljena bitja resnična, začno resnično obstajati, sicer bi bile vse Božje misli in zamisli to, kar so tvoje prazne misli in zamisli, ki se nikoli ne udejanjijo.
7 Četrto, ki spet izhaja iz prvih treh, je **RED**. Brez tega reda ne bi moglo nobeno bitje nikoli imeti trajne in obstojne oblike in tako tudi ne določenega namena. Če bi namreč vpregel vola pred plug in bi ta svojo obliko in podobo spremenil na primer v ribo ali ptico, ali bi tedaj lahko z njim kdaj dosegel kakšen cilj? Ali če bi hotel jesti kakšen sadež in bi se ta pred usti spremenil v kamen - kaj bi ti tak sadež koristil? Ali pa bi šel nekam po trdni poti in bi ta pod tvojimi nogami postala voda - bi ti tedaj tudi najtrdnejša pot kaj koristila? Glej, vse to in nešteto drugega preprečuje Božji red kot četrti Božji duh.
8 Peti Božji duh pa se imenuje Božja **RESNOST**, brez nje nobena stvar ne bi mogla biti obstojna, saj je Božja resnost enaka večni resnici v Bogu in šele ona omogoča vsem bitjem resnični obstoj, razmnoževanje, uspevanje in končno dovršitev. Brez tega duha v Bogu bi bitjem zelo slabo kazalo. Bila bi podobna fatamorganskim tvorbam, ki obstajajo le na videz; toda okoliščine, ki so jih ustvarile, se še prehitro spremenijo, ker v njih ni resnosti in najlepše in čudovite tvorbe se razblinijo v nič. Sicer so videti tudi zelo lepo urejene, toda v temelju, iz katerega so nastale, ni resnosti, niso nič drugega kot prazne in nadvse minljive tvorbe, ki niso obstojne.
9 Glej, zdaj poznava že pet velikih Božjih praduhov, prešla pa bova še k zadnjima dvema in tako me poslušaj še naprej.
10 Kjer so navzoči najvišja ljubezen, najvišja modrost, vsemogočna volja, najpopolnejši red in nespremenljivo najtrdnejša resnost, tam mora biti očitno navzoča tudi najvišja in večno nedosegljiva **POTRPEŽLJIVOST**; kajti brez nje bi se vse podrlo in nazadnje prešlo v nerazrešljiv kaos starih modrecev.
11 Ko gradbenik gradi hišo, mora, poleg vseh svojih drugih potrebnih lastnosti, upoštevati tudi potrpežljivost; če je nima, verjemi, hiša ne bo nikoli zgrajena.
12 Povem ti: Če Bog ne bi imel tega duha, v neskončnem prostoru že neskončno dolgo ne bi več svetilo nobeno sonce nad nobeno zemljo in svet

duhov bi bil videti bizaren, popolnoma brez bitij. Potrpežljivost je mati večnega, nespremenljivega Božjega usmiljenja in če tega šestega duha v Bogu ne bi bilo, kje in kaj bi bila tedaj vsa ustvarjena Bitja v odnosu do edinega vsemogočnega Boga?!
13 Četudi se kdaj kakor koli pregrešimo in se s tem očitno izročimo uničujočemu prekletstvu Božje ljubezni, Božje modrosti, Božje volje, ki ji zaradi poprejšnjega reda očitno sledi Njegova resnost, naletimo na Božjo potrpežljivost, ki sčasoma vendarle vse uravnoteži in mora uravnotežiti, kajti brez nje bi bila še tako popolna ustvarjena bitja prepuščena večni sodbi pogubljenja.
14 Božja potrpežljivost bi ustvarila s poprejšnjimi peterimi duhovi v Bogu enega človeka ali tudi neskončno veliko ljudi na nebesnih telesih ter jih tudi neprenehoma ohranjala; toda tedaj bi živel človek ali tudi nešteti ljudje v težkem mesu neskončno dolgo in o končni osvoboditvi duše iz vezi materije vso večnost ne bi bilo niti govora. Obenem bi se živali, rastline in ljudje neprenehoma množili in nazadnje bi na prostorsko omejenem nebesnem telesu prebivali stisnjeni v tolikšnem številu, da se ne bi mogli več ogibati drug drugemu. To pa moremo razumeti le, če bi nebesno telo ob vladanju neskončne Božje potrpežljivosti sploh kdaj dozorelo tako, da bi lahko nosilo in prehranilo rastline, živali in ljudi. Da, s šestimi duhovi, ki jih doslej edine poznaš, bi bilo tudi stvarjenje material-nega sveta neskončno počasno in veliko vprašanje je, ali bi tedaj kakšen svet materialno sploh nastal.
15 Toda potrpežljivost je, kot sem že rekel, mati Božjega usmiljenja in tako je sedmi duh v Bogu prav USMILJENJE, ki ga označujemo tudi kot BLAGOST. Ta uredi vse. Ureja vse prejšnje duhove in pripomore k pravočasni zrelosti svetov in tudi vseh ustvarjenih bitij na njih. Za vse je predvidela določeno časovno obdobje in dozoreli duhovi lahko torej kmalu in zlahka dosežejo polno odrešitev ter zadobijo večno svobodo in polno življenjsko samostojnost.
16 Ta sedmi duh v Bogu je tudi povzročil, da se je Bog sam utelesil, da bi s tem vse ujete duhove kar najhitreje odrešil iz trdih vezi nujne sodbe materije, zato bi tudi to Njegovo delo - odrešitev - lahko imenovali nova preustvaritev nebes in svetov in s tem največje Božje delo, saj v njem povsem uravnoteženo deluje vseh sedem Božjih duhov. To prej ni bilo tako in tudi ni moglo biti zaradi duha reda v Bogu. Prej je namreč ta sedmi duh v Bogu, ki sem ti ga zdaj razodel, z drugimi duhovi sodeloval le toliko, da so vse Božje misli in zamisli postale resničnost; odslej pa deluje močneje in posledica tega je prav popolna odrešitev.
17 In glej zdaj, to je sedem Božjih duhov, ki jih nisi razumel in vse ustvarjeno iz sedmerih Božjih duhov povsem ustreza tem sedmim Božjim duhovom in jih tudi vsebuje. In večno nenehno stvarjenje in prav tako nenehno ustvarjanje je to, kar so pramodreci te zemlje imenovali Jehovove vojne.«

19. Jehovove vojne

1 (**Rafael**): »In kakor se sedem duhov ali lastnosti v Bogu tako rekoč neprenehoma bojuje, da drug drugega nenehno izziva k delovanju, tako

povsem zlahka prepoznaš enak boj bolj ali manj tudi v vseh ustvarjenih Božjih bitjih.
2 Ljubezen sama je slepa in si prizadeva vse pritegniti k sebi. Toda v tem prizadevanju se vname, v njej nastane svetloba in s tem razumevanje in spoznanje.
3 Ali zdaj ne vidiš, kako se svetloba bojuje proti posamičnemu prizadevanju ljubezni ter jo urejuje in spametuje?!
4 Iz tega boja ali vojne pa se sočasno zbudi volja kot dejavna roka ljubezni in njene svetlobe, ki izpelje to, kar je svetloba modro uredila.
5 Toda iz spoznanja ljubezni ustvarita njena svetloba in moč sočasno tudi red, in ta se nadalje bojuje proti vsakršnemu neredu, ki sta ga povzročili svetloba in volja ljubezni; in v tem je spet večna vojna Jehove v Njem in tudi v vseh ustvarjenih bitjih.
6 Vse to pa bi bilo tako že tudi prav, če bi le lahko zagotovili, da bi to, kar so štirje duhovi tako lepo urejeno izpeljali, tudi obstalo. Toda vsa še tako čudovita dela prvih štirih duhov so še zelo podobna otroškim igram; otroci sicer z največjim veseljem marsikaj mojstrsko urejeno izpeljejo, vendar že kmalu zatem se izdelka prenehajo veseliti in ga potem uničijo s še večjo vnemo, kot so ga prej priklicali v bivanje. In resnično prijatelj, če bi bilo tako, bi obstoju vsega ustvarjenega zelo slabo kazalo.
7 Da pa bi to preprečil, se dviga iz štirih duhov in sicer iz velikega veselja nad dovršeno odličnostjo del, resnost kot peti duh v Bogu kot tudi v Njegovih ustvarjenih bitjih, in ta duh se potem nenehno bojuje proti propadanju in uničenju že opravljenih del, tako kot tudi razumno resen človek, ki si je na primer zgradil hišo ali zasadil vinograd, stori vse, da bi se oboje ohranilo in uporabljajo, ne pa morda na hitro uničilo, kot sem ti to prej ponazoril ob izdelkih otrok. In glej, to je - kot sem že rekel - že spet Jehovova vojna!
8 Toda zgrajena hiša sčasoma vendarle pokaže pomanjkljivosti in vinograd še vedno noče roditi zaželenega pridelka. Graditelj obžaluje vloženi trud in resnost, s katero je delal, zato bi tudi rad takoj uničil delo in namesto njega postavil nekaj drugega in novega. Toda tej resnosti nasprotuje šesti duh, ki se imenuje - kot sem že povedal - potrpežljivost. In glej, ta potem ohrani hišo in vinograd. In to je že spet nova Jehovova vojna.
9 No, potrpežljivost sama in tudi združena s prejšnjimi duhovi pa se niti na hiši niti pri vinogradu ne bi lotila nobenih izboljšav, ampak bi vse zanemarila in spustila iz rok, toda pojavi se sedmi duh, namreč usmiljenje, ki vsebuje blagost, zaskrbljenost, prizadevnost, delovanje ljubezni in velikodušnost. In glej, človek potem svojo hišo tako popravi in izboljša, da na njej ni nobene večje pomanjkljivosti več, ter okopava in gnoji vinograd, tako da mu kmalu navrže obilen pridelek. In glej, to je potem spet Jehovov boj ali vojna v človeku in prav tako v Bogu in angelu.
10 In tako je resnično, popolno življenje v Bogu, angelu in človeku nenehen boj sedmerih duhov, kot sem ti to predstavil. Toda ta boj v Bogu in angelu ni takšen, kot da bi si eden ali drugi od sedmerih duhov prizadeval zatirati druge duhove ali jim preprečiti delovanje, ampak je cilj boja vedno v tem, da vsak duh z vso svojo močjo in oblastjo neprenehoma podpira druge in je torej vsak

duh popolnoma vsebovan v drugih. Tako je ljubezen v vseh drugih šestih duhovih in prav tako svetloba ali modrost v ljubezni in v drugih petih duhovih in tako naprej, tako da v vsakem posameznem duhu popolnoma delujejo tudi vsi drugi in neprenehoma vplivajo drug na drugega ter se v najlepši ubranosti med seboj podpirajo.«

20. Disharmonija sedmerih duhov v človeku

1 Tako bi moralo biti tudi v človeku, toda žal ni tako. Ta sposobnost je že dana vsakemu človeku, vendar ni bila nikoli povsem izoblikovana in uresničena. Le redki ljudje dosežejo, da deluje v njih vseh sedem duhov polno in enakomerno, ter s tem postanejo tako resnično enaki Bogu in nam, Božjim angelom. Toda, kot rečeno, mnogi se od tega odvrnejo in jim je to kaj malo mar in zato sploh ne spoznajo resnične skrivnosti življenja v sebi. Takšni slepi in napol mrtvi ljudje potem ne morejo spoznati namena življenja, ki tiči v njih, ker se pustijo voditi in obvladovati samo enemu ali drugemu od sedmerih duhov.
2 Tako živi nekdo samo iz duha ljubezni in sploh ne upošteva drugih duhov. Kaj je potem tak človek drugega kakor požrešna zver, ki nima nikoli dovolj? Takšni ljudje so vedno polni samoljubja, nevoščljivi in skopi ter trdosrčni do vseh soljudi.
3 Drugi spet premorejo razsvetljeno ljubezen in so zato tudi prav modri ter lahko svojim soljudem dajejo prav dobre nauke, toda njihova volja je slabotna in zato ne morejo ničesar do konca izpeljati.
4 Pri nekaterih pa so duhovi ljubezni, svetlobe in volje povsem dejavni, toda duha reda in prave resnosti še slabo delujeta. Taki ljudje postanejo prav pametni in včasih celo prav modro govorijo in tu in tam tudi kaj posameznega izpeljejo; toda človek, ki je moder na podlagi prav vseh sedmerih duhov, bo še prekmalu iz besed, govorjenja in dejanj takšnih ljudi spoznal, da v vsem ni reda in povezave.
5 In spet so ljudje, ki imajo ljubezen, svetlobo, voljo in red, manjka pa jim duh resnosti. Zato so strahopetni in boječi in lahko svoja dela le redko v celoti izpeljejo.
6 Spet drugi so poleg tega tudi polni resnosti in poguma, toda s potrpežljivostjo pri njih slabo kaže. Takšni ljudje se navadno prenaglijo in z nepotrpežljivo vnemo pogosto več pokvarijo kakor dobro opravijo. Da, prijatelj, brez prave potrpežljivosti ni nič; kdor namreč nima prave potrpežljivosti, samemu sebi izreka neke vrste smrtno obsodbo. Če hoče človek imeti dober pridelek, mora namreč čakati, dokler grozdje povsem ne dozori. Če dela nasprotno, mora nazadnje vendarle samemu sebi pripisati, če namesto najžlahtnejšega vina pridela le neužitno kislico.
7 Potrpežljivost je torej vsemu in vsakemu potreben duh; prvič, za obvladovanje in uravnavanje duha, ki pogosto hoče kar v neskončno in sem ga imenoval resnost - ker se ta duh v povezavi z ljubeznijo, modrostjo in voljo sprevrže v največji napuh, ki, kot je znano, potem pri človeku nima nobene meje -, in drugič, ker je potrpežljivost, kot sem ti že razložil, mati duha usmiljenja; šele ta duh, ker deluje povratno, daje vsem prejšnjim duhovom

božje duhovno popolnost in človeški duši pomaga, da se v duhu povsem in resnično prerodi.
8 Zato vam je Gospod sam zdaj vsem položil na srce predvsem ljubezen do Boga in bližnjega, ter ob tem rekel: ‚Bodite usmiljeni, kot je usmiljen tudi vaš Oče v nebesih in bodite krotki in ponižni, kot sem tudi Jaz od vsega srca krotak in ponižen!'
9 Gospod je vam, ljudem, torej zapovedal, da izoblikujte sedmega duha predvsem zato, ker so prav v tem zadnjem duhu vsebovani in se izoblikujejo vsi prejšnji. Kdor torej tega zadnjega duha z vso vnemo oblikuje in krepi, oblikuje in krepi tudi prejšnje duhove in bo s tem najprej in najzanesljiveje dosegel popolnost. Kdor pa se začne oblikovati z enim ali nekaterimi prejšnjimi duhovi, težko doseže celotno in polno življenjsko popolnost ali jo pogosto sploh ne doseže, ker ti prvi duhovi sami po sebi ne vsebujejo sedmega duha, ta pa v sebi nujno vsebuje vse prejšnje.
10 In glej zdaj, v tem je potem tudi nenehen padec angelov ali misli in zamisli iz Boga - lahko bi jih poimenovali tudi sile, ki neprenehoma izvirajo iz Boga - in to traja vse dotlej, dokler v svoji celoti v človekovem bitju ne pripeljejo sedmega duha do resnične in najvišje popolnosti. Vsi prejšnji duhovi so deloma dani skoraj vsem ustvarjenim bitjem bolj ali manj svobodno, toda sedmega duha mora človek pridobiti šele s svojo lastno pridnostjo in prizadevanjem.
11 In tako kakor vseh šest prejšnjih duhov šele s to pridobitvijo doseže svoj resnični pomen in življenjski namen, tako tudi celoten človek šele z njo doseže popolno življenjsko svobodo in samostojnost. - Zdaj te pa sprašujem, ali si vse to tudi razumel?«
12 **Lazar** je rekel: »Da, ti z Božjim duhom napolnjeni Gospodov služabnik, za to tvojo veliko potrpežljivost in milost se ti res ne bom mogel nikdar dovolj zahvaliti. Šele zdaj razumem modrost starih knjig. Je pa le večno škoda, da razumem to zdaj edino le jaz sam, ki sem preslab pisar, da bi si te nauke zapisal v knjigo. To bi moral razodeti tudi drugim Gospodovim učencem, ki o tem najbrž še nič ne vedo, da bi oni, ker so nekateri med njimi vešči pisanja, to zapisali za vse čase in vsa ljudstva.«
13 **Rafael** je rekel: »Le nikar ne skrbi za to, kajti prav v tej uri, ko sem ti razlagal vse to o čudežih, Jehovovih vojnah in o sedmerih Božjih duhovih, je v dvorani Gospod sam isto razložil vsem na las enako in prav tako razumljivo, kot sem jaz zdaj razložil tebi; Janez in Matej pa sta si poglavitne točke tega tudi zapisala. Če pa imaš prazno in nepopisano knjigo, ti bom jaz to prav tako v trenutku zapisal od besede do besede.«
14 **Lazar** je rekel: »Takšno knjigo seveda imam; naj ti jo prinesem semkaj?«
15 **Rafael** je rekel: »Ni treba. Pojdiva zdaj v hišo in tam boš našel knjigo že povsem popisano.«
16 Tega se je Lazar zelo razveselil in oba sta kmalu prišla v veliko jedilnico.

21. Čudež nad čudeži

1 Ko je Lazar z Rafaelom prišel k nam, je še od vseh strani slišal, kako zelo so se čudili Mojemu nauku - govorili so o čudežih, Jehovovih vojnah, sedmerih praduhovih v Bogu in tako imenovanem padcu angelov; Rimljan Agrikola je pomiloval Lazarja, ker ni bil navzoč pri tako svetem in nadvse pomembnem nauku, ki sem ga razlagal.
2 Na to mu je **Lazar** rekel: »Zahvaljujem se ti za tvojo posebno pozornost. Vendar, kar je vam tukaj v hiši po Svoji preveliki milosti predobrotljivo razložil Gospod, isto je meni zunaj razložil in pokazal ta nadvse modri in po Gospodovi volji tudi nadvse mogočni mladenič.
3 Dokaz za to sta ti dve kupi iz najčistejšega zlata, od katerih mi je bila - da bi mi čim bolj ponazoril delovanje popolnega duha in bi mi bilo kar se da razumljivo - v roki ena od kup ustvarjena počasi od dna do zgornjega roba, druga pa v trenutku! Povod za to je bil nenadni pojav številnih miz, klopi, šotorov in namizne posode, prtov ter različnih jedi in pijač. Skoraj osem- do devetsto ljudi iz vseh pokrajin sveta je bilo po svoji šegi najbolje postreženih, in kljub temu niso tujci iz mojih zalog prejeli niti toliko, kolikor je za nohtom črnega. Ker se je vse to zgodilo pred mojimi očmi, je bilo vendar razumljivo, da sem povprašal, kako mu je bilo mogoče vse to narediti. Razložil mi je tako dobro in nazorno, da sem popolnoma razumel vsa njegova pojasnila.
4 Nato sva prešla na pogovor o stari knjigi Jehovovih vojn, o sedmerih Božjih duhovih in padcu angelov z njihovim angelskim knezom Luciferjem. In glej, ta navidezni mladenič mi je vse razodel in povrhu tega tudi storil, da je bil ves njegov več kot uro dolgi govor o teh nadvse pomembnih rečeh zapisan v knjigo; le-to ti bom takoj pokazal v dokaz, da sem tudi jaz slišal vse, kar ste slišali vi, ti pa jo lahko za primerjavo prebereš.«
5 **Agrikola** je rekel: » To boš pa res zelo prav naredil. Bilo je zelo pametno in modro od tebe, da si čudežnega mladeniča nagovoril k temu; ta nauk je namreč preveč pomemben, da ga ne bi dobesedno zapisali. Tudi tu sta ga zapisovala dva Gospodova učenca, vendar le poglavitne točke dolgega govora. Zato pojdi tja, kjer imaš knjigo in jo prinesi semkaj, da jo bomo lahko vsi videli in primerjali besedilo.«
6 Tedaj se je **Lazar** obrnil Name in rekel: »O Gospod, povej mi tudi Ti, ali je pravi čas, da Rimljanom pokažem to knjigo?«
7 **Jaz** sem rekel: »O vsekakor, le pojdi in jo prinesi! Nikomur ne bo škodovalo, če bo te zelo pomembne nauke še enkrat slišal.«
8 Nato je šel **Lazar** v svojo sobo in poln čudenja in velikega veselja prinesel knjigo, jo položil na mizo pred Rimljana in rekel: »Glej, prijatelj, tu je čudežno napisana knjiga. Beri jo glasno od začetka do konca, da bodo lahko vsi navzoči znova slišali, kar sta nam pomembnega razodela Rafael in Gospod.«
9 **Agrikola** je rekel: » To bom tudi takoj storil, če je le pisava dobro berljiva.«
10 Nato je Rimljan odprl knjigo, videl, da je pisava v grščini izredno jasna in razločna in je vsem navzočim bral zapisano besedo od začetka do konca. To je tudi trajalo skoraj uro in vsi, ki so tu večinoma obvladali grščino, se niso mogli dovolj načuditi, kako dobesedno je bil v njej zajet Moj prejšnji pouk.

22. Vedoželjnost mlade Judinje glede Gospoda

1 Šele tedaj je mlada lepa Judinja začela Agrikolo resneje spraševati, kdo sva pravzaprav Jaz in čudežni mladenič in zakaj Me vsi nenehno nagovarjajo z ‚Gospod in Mojster'. To že razume, da sem velik modrec, toda kljub temu ne ve, od kod sem in kdo sem.
2 Tedaj ji je **Agrikola** odgovoril in rekel: »Moja lepa hči! Le bodi res pozorna na vse in prav tako tvoji starši in brat, pa boš že odkrila, kdo je tisti čudoviti mož in od kod je prišel, ter kdo in od kod je tudi ta mladenič. «
3 **Judinja** je rekla: »Ali še vi sami ne veste povsem zanesljivo, kdo je pravzaprav tisti čudoviti mož? Če pa to veste - zakaj mi vendar tega ne poveste?«
4 **Agrikola** je rekel: »O moja najljubša hči, vaš modri kralj Salomon je nekoč rekel: ‚Vse na tem svetu ima svoj čas in med časom in časom naj bo človek potrpežljiv; dokler namreč grozd ni zrel, ga ne smemo odtrgati od trte!' In glej, tako tudi ti še nisi povsem zrela, da bi lahko izvedela podrobnosti o tistem čudovitem možu, ko pa boš dozorela, ti bodo že oznanjene tudi te. Toda, kot sem rekel, le dobro pazi na vse, kar bo tisti čudoviti mož govoril in storil in tedaj ti bo srce povedalo, kdo je. - Si me zdaj dobro razumela?«
5 **Judinja** je rekla: »Da, da, popolnoma sem te razumela! Revež je že od nekdaj moral potrpežljivo čakati na razlago; bogat in pred vsem svetom ugleden človek pa si ob predolgem čakanju že lahko priskrbi kakšen drug vir obveščanja. Da, da, to že precej dolgo vem. No, no, tvoj dobrotljivi nasvet, visoki gospod, bom seveda povsem upoštevala; vprašanje pa je, ali bom s tem kaj pridobila.«
6 Tedaj je **hčerin oče** iskreno prosil Agrikola za odpuščanje in rekel: »Gospod, gospod, odpusti ubogemu otroku; včasih je namreč ob vsej svoji dobrosrčnosti preveč vedoželjna in zlahka postane nejevoljna, če ji je tu in tam iz dobrih razlogov, kaj zamolčano. Toda, ko potem pogosto prazen vihar radovednosti mine, postane takoj spet potrpežljiva in krotka in se prav rada sprijazni s še takšno grenkobo. Zato blagovoli, dobri in visoki gospod, temu najinemu otroku to majhno slabost vsaj nekoliko šteti tudi v dobro.«
7 **Agrikola** je rekel: »Ah, le kaj bi bilo narobe s tem! Govorjenje tvoje ljube hčerke mi je vendar prav posebno všeč zato, ker je povsem odkrito in sproščeno povedala resnico. Odslej ostajam vajin prijatelj še bolj kot sem bil prej. Zato sta lahko glede tega povsem mirna. Toda hči naj le govori naprej po svoje, saj bomo tako vendarle odkrili nekaj povsem resničnega.«
8 Ubogi ljudje so bili s tem povsem zadovoljni in hči je odtlej smela govoriti, kot sta ji narekovala jezik in razum.
9 Takoj se je spet obrnila na Rimljana in mu rekla (**Judinja**): »O ljubi, veliki gospod in prijatelj, zelo dober človek si in taki so videti tudi vsi tvoji tovariši; toda v svoji veliki posvetni sreči vendarle nikoli ne moreš povsem čutiti, kar čuti pogosto povsem nemočen revež v svoji veliki stiski. Če se kot mlado in od Božje narave ne prikrajšano dekle ne podaš v vse tisto, kar želijo veliki in bogati, si že toliko kot povsem izgubljen. Noben človek ne pogleda več takšnih, kot sem jaz. Zmerjajo te in imajo za neumno in ošabno bitje in če potem v kakšni stiski prideš h komu po pomoč, ti pokažejo vrata in se ne smeš več prikazati pred njihovimi vrati. To je in ostaja za takšne kot sem jaz, vedno

nekaj neprijetnega in nazadnje celo boljšim ljudem ne zaupam več. Kajti vsi smo ljudje in vsi smo obloženi z vsakovrstnimi slabostmi in nepopolnostmi. Je to res ali ne?«
10 **Agrikola** je rekel: »Kar si povedala je sicer vse res, toda kljub temu je še nekaj, na kar si v svojem opisovanju revščine in stiske pozabila. Glej, kogar Bog ljubi, ga prej prav pošteno preizkusi, preden mu več kot preveč pomaga! In zdi se, da je Bog in Gospod z vami storil prav to. Ko pa je vaša stiska postala najhujša, je tudi prišla Njegova pomoč in šele zdaj vam je bilo resnično pomagano. Kajti Jaz sem vam v imenu Boga, vašega in mojega Gospoda, obljubil in bom svojo dano besedo tudi držal in to iz ljubezni in hvaležnosti do vašega resničnega Boga, nikakor pa ne morda iz kakšne posebne ljubezni in naklonjenosti do tebe zato, ker si zelo lepa Judinja. Kajti moja ljubezen do Boga je veliko večja, kot sem jo kdaj občutil do vseh lepotic in krasotic sveta, ki sem jih kdaj srečal. Zaradi tvoje zaskrbljenosti ti torej odslej ne sme nikoli več biti tesno pri srcu; za to, da pa ti bo še nekaj časa krateno bližnje znanstvo z onim Čudovitim, je povsem moder razlog. Vendar to ne pomeni, da smo s teboj trdosrčni, če ti takoj ne povemo vsega, kar mi vsi kot povsem zanesljivo in popolnoma resnično vemo o Njem.
11 Da se skriva v Njem nekaj izrednega, si že lahko predstavljaš; v čem pa je to izredno, boš kmalu in zlahka večinoma odkrila sama od sebe, če boš le, kot sem ti svetoval, res pozorna in sicer na vse, kar bo povedal in storil. Jaz pa sem te vendar že takoj na začetku opozoril na te posode na naši mizi, kako jih je vse skupaj ustvaril On samo s Svojo voljo. Tedaj si bila tudi priča, kako je med razlago Svojih čudežev iz zraka priklical v bivanje tisti dve zlati kupi, ki sta še zdaj pred Njim. Povsem podobni sta onima dvema, ki ju je prinesel gospodar Lazar, ko je pripovedoval, kako ju je mladenič, ki zdaj z Lazarjem je in pije pri oni mali mizi, iz zraka prav tako čudežno priklical v bivanje, kot je to tu notri storil tisti čudoviti mož. Če si vse to slišala in videla, se že mora tebi in tudi tvojim staršem in bratu nekoliko svitati, kdo bi utegnil biti čudoviti mož, ki zna premodro govoriti in narediti tako izredna dela. «
12 **Judinja** je rekla: »Da, da, res da si govoril povsem prav in resnično, toda prav zato smo mi štirje v hudi težavi, ki je ni mogoče kar tako zlahka prebroditi. Četudi je še tako velik prerok, govori prejasno in premodro in počne preveč nezaslišano izredna dela. Vam, Rimljanom, je tu lahko, ker imate takšnega izrednega človeka takoj za boga in ga lahko kot takega častite in molite, toda pri nas Judih, to ne gre, ker verujemo le v enega edinega Boga, ki Ga nihče ne more videti in nato preživeti. Modrost tega čudovitega moža seveda presega vse dozdajšnje človeške pojme in prav tako tudi človeška dejanja, zato mora imeti v sebi zelo veliko Božjega duha, toda zaradi tega ga mi Judje vendarle ne moremo sprejeti kot Boga. - Kaj meniš zdaj o tem?«

23. Rimljanovo vprašanje o mesiju

1 **Agrikola** je rekel: »Da, ti moja ljuba hči jeruzalemska, tej tvoji izjavi za zdaj res ne morem veliko ugovarjati, vendar bo že še prišla ura, ko boš o tem čudovitem možu sodila in govorila povsem drugače.

2 Ali kot Judinja nisi še nikoli slišala govoriti o judovskem mesiji, ki naj bi prišel, da bi odrešil svoje ljudstvo iz železnih rok tiranije greha, ki zdaj vsemu svetu pretrdo grozi z večnim uničenjem? Ali ne bi utegnil biti povsem naključno prav tisti čudoviti mož obljubljeni mesija Judov in obenem vseh ljudi na vsej zemlji? - Kaj meniš o tem?«
3 Judinja je rekla: »O prijatelj, takšna prerokba zveni sicer zelo tolažilno, vendar so vse naše prerokbe takšne, da jih, prvič, ne razumejo niti duhovniki, in drugič, še veliko manj mi, laiki. Poleg tega je vse v napovedih prerokov izraženo tako nedoločno, da tega ne more razumeti noben človek nam enak, in iz njih ne more razbrati, kdaj bo prišel omenjeni mesija, kakšen bo videti, kakšne lastnosti bo imel in po čem ga bomo najprej in najlaže prepoznali.
4 Enkrat pravijo, da bo videti kot otrok, drugič kot jagnje, judovski lev in spet veliki duhovnik od vekomaj - in po modrecu Melkizedeku - Davidov potomec, večni kralj Judov in tako je obljubljen še pod različnimi drugimi imeni. To pomeni, da nazadnje ne moremo spoznati, kot kaj in v kakšni človeški obliki, na kakšen način in kako dostojanstveno bo prišel na ta svet k nam, Judom.
5 Sicer pa ne bi imela sploh nič proti, če bi bil prav tisti čudoviti mož tam resnični mesija; le tega ne razumem, zakaj se predvsem naši duhovniki, ki naj bi - zaradi ljudstva, ki jim najprej verjame - prvi vedeli vse o tem, sploh ne zmenijo za tega malodane resničnega mesija! Saj je bil vendar s teboj spodaj pri velikih vratih, ko se ti, visokost, s predstojnikom templja prepiral zaradi mojega brata. In glej, zdi se, da ga oni sploh ni poznal. Le kako je to mogoče?«
6 **Agrikola** je rekel: » To se dogaja zato, ker so templjarji preveč oblastiželjni in lakomni in jim ni mar za nič drugega, kako samo za udobno zemeljsko življenje vseh vrst in načinov, kot si to že sama izkusila. Da bi to dosegli, se templjarji zatekajo k vsem mogočim lažem in prevaram in, kot sem se sam prepričal, sovražijo vsako resnico in zato tudi vsakega resničnega. Na jeziku imajo sicer imena Mojzesa in drugih prerokov, toda njihove nauke in zapovedi zaničujejo in dajejo ljudstvu namesto Mojzesovih postav in postav drugih prerokov svoja slaba in sebična pravila, ga mučijo s tem. da mu nalagajo vsakovrstna nepotrebna bremena in ga duhovno in fizično zatirajo.
7 Ta naš čudoviti mož pa je ljubezen, resnica in najvišja modrost sama in priča o veliki pokvarjenosti teh farizejev, ki se ljudstvu predstavljajo kot duhovniki in pismouki, ljudstvo pa bi jih moralo kot domnevne služabnike Boga - v katerega ne verujejo in ga sploh ne poznajo in ga tudi nočejo spoznati - nadvse častiti in že skoraj moliti. Njega pa sovražijo in nočejo o Njem nič slišati in vedeti, kar je še preveč očitno.
8 Jaz sam sem se pred nekaj dnevi, takoj po svojem prihodu. prepričal, kako so Ga, ko je učil v templju, hoteli kamnati, ker jim je pridigal resnico. Ko zdaj to veš, boš že tudi razumela vzrok, zakaj vaši tempeljski duhovniki tega čudovitega moža nočejo sprejeti kot obljubljenega mesija in odrešenika sveta, vendar to ni bistveno, če vaši templjarji to sprejmejo ali ne, On kljub temu ostaja Tisti, ki je v resnici. - Razumeš zdaj to, moja mila hči?«
9 **Judinja** je rekla: »O da, zdaj to že prav dobro razumem, bo že imel prav. Tistim tam doli bi se zdaj lahko prikazala iz svetlih nebes Mojzes in Elija in jim pokazala njihove velike gnusobe, ter jih opomnila k resnični pokori, jih

potem pripeljala semkaj in jim v tistem čudovitem možu pokazala obljubljenega mesija in celo tema dvema največjima prerokoma ne bi verjeli, ampak bi ju le preganjali in sramotili! O, to nam je še preveč znano! Toda končajva zdaj ta najin pogovor, vidim namreč, da bi še nekdo drug rad nekaj povedal in zdi se, da čudoviti mož nekaj namerava, na to pa moramo biti zelo pozorni!«

24. Rafael obleče reveže

1 Rafaelu sem pomignil in mu naročil, naj priskrbi ustrezna oblačila Judinji, njenemu bratu in tudi njunim staršem.
2 Nato je **Rafael** hitro stopil k četverici in rekel: »Kakšna oblačila imate doma v svojem bivališču?«
3 **Judinja** je rekla: »O ti najljubši in nadvse nebeško lepi in prav tako mogočni služabnik tistega čudovitega moža! Ti tako in tako veš, da nam že dolgo primanjkuje oblačil, ne da bi bili sami krivi za to. In tako menim, da ti nam na to tvoje kljub vsemu dobrohotno vprašanje ni treba odgovoriti in to toliko bolj, ker sem ti že tako in tako povedala, kako je z našimi oblačili. Pojdi tja in se prepričaj!«
4 **Rafael** je rekel: »Zato te tudi nisem vprašal, kajti natančno vem, kakšna oblačila imate doma; vem pa še nekaj, kar bi ti rada zamolčala zaradi svojega, temu času nekoliko neprimernega čuta za čast. Vendar glej, pri nas ni mogoče ničesar zamolčati, ker še preveč natančno vemo za vse. Iz ljubezni do staršev in brata si svoja dobra in celo zelo dragocena oblačila za sto grošev za leto dni zastavila nekemu grškemu zastavljavcu in imaš doma zastavni list; in glej, o tem mi nisi prav veliko povedala. Če bi zdaj imela tista oblačila, mar ne bi bila zadovoljna? Za tvoje starše in brata bi potem že lahko poskrbeli tu.«
5 **Mladi Judinji** je postalo nekoliko nerodno, kljub temu pa je čez nekaj časa rekla: »Da, da, seveda je res, kar si povedal, toda kaj mi to zdaj koristi? Tista dobra oblačila nam je vendar podaril neki bogati sorodnik, ki je žal umrl in nas potem tudi ni mogel več naprej podpirati. Oblačila, ki mi jih je podaril še, ko je živel, pa so bila tudi vsa dediščina, ki nam je vsem koristila; vse drugo so podedovali njegovi trije sinovi, ki pa so zelo trdosrčni in revežev nočejo več videti.
6 Jaz sama pa tistih dragocenih oblačil nisem nikoli oblekla, ker se, prvič, to ne bi spodobilo za revno dekle in drugič, tudi prevelika bi mi bila. Naša huda stiska pa mi je pokazala drugačen izhod. Ker jih zaradi spomina nisem hotela prodati, sem jih zastavila z mislijo, da se bo morda v letu dni vendarle kaj uredilo tako, da bi jih lahko znova odkupila. Toda ob naši čedalje hujši bedi jih, četudi bi imela zastavni list v svojih rokah, nikoli več ne bi mogla odkupiti, zato o tem raje nisem nič govorila; v to, da tega nisem nikoli omenjala, pa me je silila še okoliščina, da zastavljanje pri nas nikakor ne sodi med posebno cenjene lastnosti. In zdaj že tudi veš vse, nadvse cenjeni mladeniški prijatelj, zdaj je samo vprašanje, kaj storiti. «
7 **Angel** je s prijaznim obrazom odgovoril: »Kaj drugega kot odkupiti! Vendar bi ti to, moja ljuba sestra v Gospodu Bogu, povzročilo veliko potov in neprijetnosti in tako bom to namesto tebe storil jaz. Ti je tako prav?«

8 **Judinja** je rekla: »Da, seveda bi mi bilo zelo prav; toda, prvič, tu pri sebi nimam zastavnega lista in drugič, Grk prebiva daleč od tod in pride semkaj v Jeruzalem le enkrat na mesec, opravi svoje posle in se nato spet vrne tja, kjer je doma, mislim, da celo v Tir ali Sidon. Lahko da je zdaj seveda tudi tu, v Jeruzalemu, vendar tega ne morem vedeti, ker v Jeruzalem zanesljivo pride le za velikonočni praznik in tu opravi svoje poglavitne posle.«
9 **Rafael** je rekel: »Vse to zdaj ni pomembno! Ker ti je tako prav, bom s tvojim zastavnim listom že kmalu nekje našel tvojega Grka, odkupil tvoja oblačila in ti jih sam prinesel semkaj. Kako hitro pa bi jih rada imela? «
10 **Judinja** je rekla: »O mili preblaženi prijatelj, če hočeš to opraviti povsem naravno boš imel dela za več dni, dokler z Grkom ne boš sklenil tega posla; toda ker ti je mogoče to narediti tudi čudežno, bi morda to lahko opravil tudi veliko hitreje.«
11 **Rafael** je rekel: »No, torej štej trenutke, ki jih bom potreboval za to, da ti najprej prinesem tvoj zastavni list. No, si jih že začela šteti?«
12 **Judinja** je rekla: »Kako bi mogla, dokler si še tu?
13 **Rafael** je rekel smehljaje se: »Sem že odšel proč in zdaj imam tvoj zastavni list že tu, v svojih rokah. Poglej, ali je pravi! «
14 Tedaj so se začeli vsi nadvse močno čuditi takšni nezaslišani hitrosti, **Agrikola in še drugi Rimljani** pa so rekli: » Toda prijatelj, saj vendar niti za trenutek nisi odšel! Kako ti je bilo to mogoče? Najbrž si že prej, ko si šel po to družino v njeno stanovanje, vzel zastavni list s seboj zato, da bi ga zdaj koristno uporabil? Saj vendar ni mogoče verjeti, da bi v nedoumljivo kratkem času lahko prišel tja in nazaj!?«
15 **Rafael** je odgovoril: »V tem materialnem svetu ljudem ni mogoče marsikaj, kar vendarle zmore Bog in Njegova vsemogočnost! Ti pa si zdaj iz ust te Judinje zvedel, da je tisti Grk, ki ima njena oblačila kot zastavo za posojenih sto grošev, zdaj v Tiru, čeprav je njegov poslovni služabnik tukaj in skrbi za njegove posle. Njegova poslovalnica pa je vendarle dobri dve uri hoda iz mesta v smeri proti Betlehemu, jaz pa bom oblačila te reve prav tako hitro prinesel semkaj, kot sem zdaj prinesel ta zastavni list in potem ne boš mogel reči, da sem morda tudi njena oblačila odnesel že prej. Zdaj štej trenutke, ki jih bom potreboval za to delo! Si jih že preštel?«
16 **Agrikola** je rekel: »Le kako bi jih preštel, ko pa se še nisi niti oddaljil od tod?«
17 **Rafael** je rekel: » Torej poglej tja! Tam na klopi poleg vrat, lepo zavita v platno, so že v celoti odkupljena oblačila te revne Judinje; naj jih pogleda in vam pove, ali so to njena oblačila, ki jih dobro pozna.«
18 Tedaj je Judinja takoj vstala, zelo začudena pregledala oblačila in jih tudi takoj prepoznala kot svoja.
19 Ker pa je bila njena mati še slabše oblečena kot ona sama, je rekla Rafaelu (**Judinja**): »Poslušaj, moj prečudežni, mladi prijatelj, sploh te ne bom vprašala, kako ti je bilo mogoče tako nenadoma prinesti ta oblačila, ki bi več kot zadoščala za eno žensko, toda za obe, zame in za mojo mater bi jih bilo premalo! Zato jih dajem njej, da se bo vsa oblekla; jaz sama pa bom vzela oblačila, v katera je oblečena ona zdaj, saj jih bo dovolj, da pokrijejo mojo

goloto za tako dolgo, dokler ne bom, po dobroti tega svetno mogočnega Rimljana, prišla do boljših oblačil. Zdaj pa naj greva z materjo v kakšno prazno sobo, kjer se bova lahko preoblekli.
20 Prej pa te vprašam, ti resnično nedoumljivo čudodelni mladenič, ali ti sicer dragoceni kosi oblačil zdaj veljajo za čiste; kajti prej so bili v poganovih rokah, pogani pa so za nas Jude, nečisti. Telesa svoje matere raje ne bi odela v nobeno boljše oblačilo, če bi zaradi tega le za en sam dan postala nečista.«
21 **Rafael** je rekel: »Otrok moj, to, kar nameravaš zdaj storiti z oblačili, je dobro mišljeno in dobro storjeno. Stori torej, kar ti veleva srce in to ti bo prineslo dobre sadove. Zaradi čistosti oblačil pa nikar ne skrbi; kar je bilo v mojih rokah, je tudi popolnoma čisto. Lazar pa bo tebi in tvoji materi že odkazal sobo, kjer se bosta lahko preoblekli.«
22 Nato sta se obe zahvalili in vzeli oblačila, Lazar pa ju je takoj odpeljal v majhno sobo, kjer sta se lahko preoblekli.
23 Ko je bila zdaj mati prav krasno oblečena, je hči vzela že zelo ponošena oblačila, ki jih je mati odložila, ter jih oblekla; zelo se je razveselila svoje, zdaj lepo oblečene matere in ji ni bilo mar, da je bila sama zelo revno oblečena.
24 Ko pa sta se kmalu obe vrnili k nam v jedilnico, glej, je bila hči prav tako čudovito oblečena kot njena mati. Začela se je zelo čuditi, kako je bilo to mogoče. Toda njeno začudenje, ki kar ni hotelo ponehati, se je še bolj povečalo, ko je pri mizi Rimljanov zagledala tudi prav tako slovesno oblečena očeta in brata.

25. Mlada Judinja sluti, kdo je Gospod

1 Šele tedaj se je začelo hčeri svitati, kdo sem in tako je v materinem spremstvu pristopila k Meni in rekla (**mlada Judinja**): »O Gospod in Mojster, srce mi pravi, da si prav Ti tukaj vse storil sam in da ni človeka, preroka in ne da bi to hotela Tvoja volja tudi ne angela, ki bi to zmogel. Kaj takega stori lahko samo Bog, zato tudi si Bog. Naj velja Tebi vse naše čaščenje in ljubezen vse življenje. Vsa čast in slava edino Tebi!«
2 **Jaz** sem rekel: »Kdor to verjame in se ravna po Mojih besedah, bo blažen! Toda vi verjamete, ker ste videli znamenja in zato pravite, da moram biti Bog; toda če znamenj ne bi videli, tega ne bi verjeli in ne bi rekli, da sem gotovo Bog. Kako je torej s tem?
3 Vidite, to je zato, ker doslej v vas še ni bilo resnice in je tudi ni moglo biti, saj je doslej tudi nikoli niste slišali. Toda zdaj vam pravim: Prizadevajte se za čisto resnico, kajti samo ta lahko osvobodi vaše telo in vašo dušo - telo zato, ker vam bo prav resnica povedala, zakaj morate prenašati telo, dušo pa zato, ker vam bo resnica iz vaše duše sporočila, da je tukaj zato, da bi bila popolnoma prosta in večno samostojna.
4 Torej, Moja uboga in mila hči, tega ti res ne bi bil povedal, če ne bi vedel, da si prav posebno dobro vzgojen otrok. Toda povem ti, da imam raje ljudi, ki so včasih v svojem boljšem spoznanju nekoliko trdovratni, kakor tiste, ki se pogosto že po nekaj znamenjih in dokazih hitro obrnejo kot trstje v viharju in se sodniku uklonijo; to namreč očitno dokazuje, da nimajo kakšne posebne

lastne moči. Kajti, če kdo nima lastne moči in ne zmore dobro presoditi v svojem razumu, je za Božje kraljestvo prav tako malo primeren kakor tisti, ki orje njivo in se pri tem neprenehoma ozira nazaj.
5 In glej, mila postava, kako je s teboj. Poprej si Me razglasila za Boga, za to so ti zadostovala znamenja in Moja modrost; toda hkrati si zavrnila Boga Abrahama, Izaka in Jakoba. Mislila si: ‚Kdor lahko modro govori in dela takšna nepojmljiva čudežna znamenja, je gotovo Bog!' Toda zdaj si v srcu že skrivoma očitaš, zakaj si rekla kaj takega, saj si se takoj spomnila Mojzesove postave in se bojiš, da si v navalu čustev pozabila na starega Jehovo in Meni izkazala čast, ki pripada le pravemu Bogu. In vidiš, to pomeni, vzeti plug v roke in gledati nazaj!
6 Toda, če me že imaš za Boga, Me moraš za Boga povsem priznati in si ob Meni ne smeš predstavljati še kakšnega drugega Boga. Če me razglašaš za Boga, ob tem pa misliš tudi na starega Boga in se Ga bojiš, zato ker si se pregrešila zoper Mojzesovo postavo, potem tvoje priznavanje Mene ni dosti vredno in nisi nič boljša od poganke, ki sicer tudi veruje v Mojzesovega Boga, hkrati pa tudi v Jupitra, Apolona, Merkurja in še druge bogove.
7 Ko si pristopila k Meni, si mislila, da bi bil Jaz lahko eden od omenjenih poganskih bogov in si Mi zaradi tistih visokih Rimljanov izkazala čast. Hkrati pa si pomislila tudi na Mojzesovega Boga, ki pravi: ‚Veruj samo v enega Boga in poleg Mene ne imej še drugih bogov!' Pokesala si se, da si na glas povedala, da sem Bog in glej, to s tvoje strani očitno ni bilo prav. Kajti, če veruješ v Boga Abrahama, Izaka in Jakoba, potem ne smeš pozdraviti Mene kot edinega Boga. Če pa si resno prepričana, da sem Bog samo Jaz, potem se moraš staremu Bogu odpovedati, kajti Bog je lahko samo eden; ni dveh ali več bogov, tako kot je samo eden neskončni prostor in samo eden večni čas, v katerem je vse in se v njem vse dogaja.
8 Samo, če lahko verjameš, da sva Jaz in stari Bog morda eno in isto - čeprav je zapisano, da nihče ne more videti Boga in preživeti - bo vsaj tvoja vest mirnejša in tvoj strah pred starim Bogom očitno manjši. Povej, kaj boš storila?«

26. Judinja se izgovarja

1 Mladenka je nato nekaj časa premišljevala, kaj naj na to odgovori, saj je čutila, da sem povsem zadel.
2 Tedaj pa ji je iz zadrege želela pomagati njena bolj obvladana mati in ji rekla (**mati**): »Ej, o čem tako prestrašeno in v zadregi premišljuješ? Ali je sploh kdo videl starega Boga Abrahama, Izaka in Jakoba? Nihče ne ve o njem kaj več, kot je prebral iz zapisov, ki so jih napisali ljudje in kar pripovedujejo duhovniki. Duhovniki, ki starega Boga še najbolj poznajo in bi morali najbolj vneto izpolnjevati vse njegove zahteve, pa delajo prav nasprotno in s svojim vedenjem in delovanjem vsakemu razmišljajočemu človeku dokazujejo, da je stari Bog Judov prav tako izmišljen kakor vsi poganski bogovi, ki jih nikoli ni videl noben človek našega časa. Tega Boga pa vidimo, slišimo Njegove modre govore in občudujemo Njegova izredna dejanja, ki jih zmore samo vsemogočni

Bog. Kaj nam torej preprečuje, da Ga ne bi prepoznali kot edinega resničnega Boga in častili samo Njega?«
3 Nato je **hči** rekla: »Da, da, mati, vse bi bilo prav, če bi lahko zelo zanesljivo potrdili, da Mojzesa in nobenega preroka nikoli ni bilo in da Mojzesovi zapisi niso nič drugega kot pesnitev zmeraj enakih farizejev. Vendar pa tega ne moremo povsem zanesljivo trditi in ker je v Mojzesu in drugih prerokih zanesljivo veliko izredno dobrega in resničnega in, kolikor vem, je bilo to farizejem vedno zoprno in kot je znano, temu niso namenjali pozornosti, potem ne moremo povsem sprejeti, da bi farizeji kar drug za drugim pod različnimi izmišljenimi imeni sami sestavili tako imenovano Sveto pismo, ampak so ga napisali ljudje, ki jih je Bog navdušil, zato je potem to tudi Božja beseda, čeprav nad Bogom navdušeni možje Boga nikoli niso videli! Zmeraj pa je zelo tvegano, nekega človeka priznati za Boga in ga hvaliti le zaradi njegovega govora in nedvomno čudovitih dejanj.
4 To sem presenečena sprva storila tudi sama in se v svoji zmoti nisem niti najmanj ozirala na veliko slepoto svojega srca, da bi kmalu častila dva boga. Veličasten moški me je takoj spravil na pravo pot, ko mi je povsem jasno in zelo razumljivo omogočil spoznanje, da ni nikakršen Bog, temveč samo večji prerok, navdušen nad Bogom, kaj več pa tako ne potrebujemo.
5 Mar nam ni znano, da bo še pred velikim mesijem prišel prerok Elija? In morda se ne motim preveč - in to veš tudi ti, mati - ko pravim, da je ta nadvse veličastni moški Elija, ki se je vrnil in tisti nadvse mili mladenič njegov učenec Elizej (Elisa). Toda odslej nam res ne bo več treba dolgo čakati na velikega mesija.
6 Tako gledam na zadevo in ker ta sicer tako čudoviti modri mož, ki dela čudeže, meni, da sem v veri šibka kot trstje, mu bom dokazala prav trdovratno nasprotje. Kakor v svetu ni vse zlato, kar se sveti, bom tudi dokazala, da vse ni tako slabotno, kakor je videti.
7 Bog je samo eden; toda prerokov je lahko veliko, k njim bi vsekakor prištela tudi tega čudovitega moža. Prepričana sem, da sem tebi in temu sicer čudovitemu možu zanesljivo kar se da najbolje odgovorila na vprašanje, ki mi ga je zastavil. Njegova pripomba, ki mi jo je dal glede Boga Abrahama, Izaka in Jakoba, je bila kar na mestu in čutila sem, da me je z njo močno opomnil, in sem mu za tak opomin in še za vsa druga dobra dela, ki nam jih je vsem storil, kar se da hvaležna; toda, ali je res obljubljeni mesija, pa še ne bomo izvedeli tako kmalu. O, vse kaj drugega sem kakor šibka trstika!«
8 Tedaj je mati opomnila hčer, da ne sme biti tako domišljava in uporniška.
9 **Hči** je odvrnila: »Nisem uporniška in še manj domišljava. Toda upoštevam poduk tega čudovitega moža in velikega mojstra in sem mu iz vsega srca hvaležna za nadvse velika dobra dela, ki nam jih je storil. Kaj lahko storim in kaj bi še lahko vsi skupaj storili? Prav tako ne želim dvomiti o tem čudovitem možu kot resničnem mesiju in odrešeniku ljudi; kajti to je v nekem pomenu vsak velik in glede na razmere, tudi vsak majhen prerok, ker znova prinese luč življenjskih resnic ljudem, pogreznjenim v noč življenja in jih znova dvigne iz blata čutnosti v čistejše duhovno in resničnejše življenje. In to počne, kot

dobro vidim, tudi ta človek, poln veličastja in resnično Božje moči in oblasti, zato je prav gotovo pravi mesija ljudem, ki dopustijo, da jih pouči.
10 Če menim tako o njem, se nikakor ne morem zelo motiti, ker presojam po tem, kar sem o njem sama slišala in videla. Lahko da so zadeve tudi drugačne - tega pa ne moremo vedeti - toda ne moremo zgrešiti, če upoštevamo samo to, kar smo slišali in videli. Božji duh, moč in milost naj ga vodijo v dobro vseh ljudi še naprej!«
11 **Mati** je rekla: »Ljuba hči, še veliko raje bi te imela, če le ne bi bila tako strašansko pametna! Stari rabin ti je dve leti polnil glavo z vsem mogočim, kar naj bi človek zmeraj vedel na tem svetu in ti si potem vedela že vse bolje kakor mi, tvoji starši. Včasih si prav neznosna in zdaj opažam, da si takšna tudi do tega velikega mojstra. Zato se mi zdi prav, da bi ga prosili za odpuščanje in se potem vrnili na svoje sedeže.«
12 Nato sem **Jaz** rekel: »O, to pa še dolgo ne bo potrebno. S tvojo hčerjo Helijo sploh še nisem utegnil nič spregovoriti, ker si se z njo pogovarjala samo ti, njena mati. Naj se zdaj tudi Jaz pogovorim z lepo Helijo, saj bo sama kot bistra devica spoznala popolnejšo resnico, s kom ima opraviti v Moji osebi in bo to prenesla še številnim drugim, s katerimi bo prišla v stik. Za zdaj še nič ne ve, ti kot njena mati pa še manj. Zato se ti, mati, oglasi šele tedaj, ko ti bom rekel.«
13 Mati ni potem rekla nobene več, prosila pa Me je, da bi smela še naprej ostati ob Meni in to sem ji tudi dovolil.

27. Gospodov namig na mesijanske prerokbe

1 Šele nato sem se (**Jaz**) spet obrnil k Heliji in ji rekel: »Poslušaj zdaj, lepa Helija! Prej si rekla, da bi Jaz kot velik prerok utegnil biti tudi mesija in da to tudi sem, tako kakor vsak drug večji ali manjši prerok; kajti po tvoji povsem upoštevanja vredni sodbi je nekakšen mesija in odrešenik ljudi vsak človek, ki jih s svetlobo polne resnice osvobodi iz mračnega blata laži, prevare in temnega praznoverja. In, ker Jaz zdaj počnem prav to, sem torej tudi v resnici mesija ljudi, ki Me poslušajo in se ravnajo po Mojem nauku. To si ti, mlada Judinja, ki jo je dobro poučil star in pošten rabin, zelo prav presodila. Le glede svoje vere v enega Boga ostajaš - in to upravičeno - pri starem Abrahamovem, Izakovem in Jakobovem Bogu.
2 Vendar te moram opozoriti na več mest v besedilih prerokov, ki se nanašajo prav na Mene samega. Iz tega se boš potem že znašla laže in jasneje, kakor doslej. Glej, v Izaiju piše med drugim:

3 ‚Devica bo spočela
in rodila sina,
ki se bo imenoval Bog z nami•.
4 Dete nam je rojeno,
Sin nam je dan.
Oblast je na Njegovih ramah, imenuje se:

• Iz 7,14

Čudoviti, Bog, Junak, Večni Oče, Knez miru•.
5 Tisti dan bodo rekli:
,Glej, Ta je naš Bog,
ki smo Ga čakali,
da bi nas odrešil!'••
Ta je Jehova,
ki smo ga čakali. Radujmo se in veselimo,
da nas je rešil.'
6 Glas vpijočega v puščavi:
,Pripravite pot Jehovi,
Zravnajte v puščavi pešpot našemu Bogu
in videlo Ga bo hkrati vse meso.'•••
7 Glej, Jehova prihaja z močjo,
Njegov laket vlada zanj!
Glej, Njegovo plačilo je z njim!
Kakor pastir bo pasel Svojo čredo••••.
8 In Jehova je rekel:
,Vriskaj in raduj se,
hči sionska!
Glej, prihajam,
da bom prebival v tvoji sredi;
kajti tedaj se bodo številni narodi
pridružili Jehovi ob Njegovem dnevu•••••.
9 Jaz, Jehova,
sem te poklical po pravici
in te bom postavil za zavezo ljudstvu;
Jaz Jehova
to je namreč moje ime -,
Svoje slave ne bom dal drugemu••••••.
10 Glej, pridejo dnevi,
ko bom obudil Davidu pravično mladiko.
Vladal bo kot kralj,
prav in pravično bo delal na zemlji!
In to je Njegovo ime:
Jehova, naša pravičnost.'•••••••

• Iz 9,5.
•• Iz 25,9.
••• Iz 40,3.5.
•••• Iz 40, 10.11.
••••• Zah. 2,14.15.
•••••• Iz 42,6.8.
••••••• Jer. 23,5.6.

11 Glej, ti Moja Helija, tako so Me oznanjali preroki v starih časih in tudi v tem najnovejšem času! In krstnik in pridigar Janez je bil prav glas vpijočega v puščavi, ki Mi je nekoliko izravnal poti in o Meni rekel: ‚Glej, tam prihaja Jagnje Božje, ki odjemlje grehe tega sveta!'
12 Tudi, če misliš, da bi pred mesijem moral priti še Elija in vse meso pripraviti na veliki prihod mesija, ki se bo imenoval Jehova, ti povem: Elija je bil kot Janez že tu in zdaj sem tu tudi Jaz sam. Prišel sem v Svojo lastnino in glej, Moji Me niso spoznali! - No, kako ti je všeč ta zadeva?«

28. Razlaga prvih treh zapovedi

1 **Helija** je rekla: »Gospod in Mojster, kar vrti se mi od tega, kar si mi povedal! Če si torej že zanesljivo Tisti, ki so Ga napovedovali preroki - kaj naj počnemo zdaj pred Teboj, o Gospod, mi, ubogi grešniki?«
2 **Jaz** sem rekel: »Nič drugega kot da poslušate Moje nauke, jih ohranite in po njih živite, ljubite Boga nadvse in svojega bližnjega kakor samega sebe; s tem boste v sebi prebudili vseh sedem Božjih duhov in dosegli večno življenje, kot sem to prej razložil. - Si zadovoljna s tem?«
3 **Helija** je rekla: »O Gospod, o Jehova, kdo ne bi bil zadovoljen s tem in kdo ne bi sledil Tvojemu nauku in Tvojim ljubezni polnim zapovedim?! Kljub temu pa se zastavlja vprašanje, ali zdaj Ti, o Gospod, s tema dvema zapovedma ljubezni ne odpravljaš deset zapovedi in preroke, ker si rekel, da so v teh dveh zapovedih vsebovani vsa Mojzesova postava in vsi preroki.«
4 **Jaz** sem rekel: »Ljuba Moja Helija, kako moreš vprašati kaj takega! Če so Mojzesova postava in vsi preroki vsebovani v dveh zapovedih ljubezni, le kako bi lahko bili kdaj odpravljeni? Glej, prav tako kot sedmi Božji duh v človeku prežema in dopolnjuje šest prejšnjih duhov in tako sprejema vase vseh šest, prav tako resnična ljubezen do Boga in do bližnjega izpolnjuje vse prejšnje Mojzesove zakone ter vse predpise in vsa svarila prerokov!
5 Če Mojzes pravi: ‚Veruj v enega Boga in ne imej tujih in ničevih poganskih bogov poleg pravega Boga!`, tedaj vendar več kot povsem izpolnjuješ to prvo Mojzesovo zapoved, če Boga nadvse ljubiš. Bi mar mogla Boga res nadvse ljubiti, če ne bi prej trdno verjela, da resnično obstaja? Če pa s svojo ljubeznijo do Njega bolj kot beli dan jasno in živo pokažeš, da veruješ v enega Boga, boš iz svoje velike ljubezni do Njega mar kdaj sposobna Njegovo ime kakor koli žaliti, sramotiti in skruniti? Gotovo nikoli! Kar namreč človek najbolj ljubi, to tudi zmeraj najbolj časti in celo ostro in zelo resno zavrne vsakega, ki bi si drznil vpričo njega njegovo najljubše kakor koli sramotiti. Ali te ne bi nadvse ogorčilo, če bi kdo sramotil tvojega očeta, ki ga imaš zelo rada? Če pa zdaj Boga nadvse ljubiš, ali boš lahko kdaj kakor koli onečastila Njegovo ime?
6 Če to zdaj tako prav premisliš, ti mora biti že na prvi pogled povsem jasno, da sta tako prva kot tudi druga Mojzesova zapoved povsem vsebovani v eni zapovedi ljubezni do Boga.
7 Ko zdaj ti, Moja ljuba Helija, Boga prav gotovo nadvse ljubiš in prav zato tudi nadvse častiš, mar se ne boš rada in to zelo pogosto, umaknila od posvetnih dnevnih opravil in se ukvarjala s predmetom svoje najbolj vroče ljubezni? Da,

prav gotovo in zanesljivo! In glej, v tem je vendar tudi najresničnejše in najpravilnejše in pred Bogom edino veljavno praznovanje sabata, ki ga je zapovedal Mojzes! Sam dan je namreč le malo ali sploh nič pomemben, pomembno je edino to, da ti podnevi ali ponoči v ljubezni in miru svojega srca rada misliš na Boga in se z Njim pogovarjaš. In glej, tako je tudi tretja Mojzesova zapoved vsebovana v zapovedi ljubezni do Boga.
8 Kdor torej Boga resnično nadvse ljubi, Ga je gotovo tudi spoznal in Vanj živo veruje, izkazuje Bogu tudi vso čast in se Ga bo gotovo tudi največkrat spomnil. In kdor to dela, ne more grešiti proti Bogu. Ali bi se lahko nevesta, ki ima ženina neizmerno rada in ve, da jo on še bolj ljubi, kakor koli pregrešila zoper njega? Ne, gotovo ne, ker sta prav po ljubezni postala v svojem srcu oba eno! Kdor pa Boga resnično nadvse ljubi in je tako po ljubezni postal eno z Njim, bo tudi svoje soljudi kot sebi enakovredne Božje otroke ljubil prav tako, kakor ljubi samega sebe, in jim bo storil to, kar z jasnim razumom hoče, da bi ljudje storili njemu.«

29. Četrta zapoved

1 (**Gospod**:) »Glej, v četrti zapovedi je otrokom zapovedana ljubezen do staršev. Starši so na zemlji pač prvi bližnji svojim otrokom in jih nadvse ljubijo. Hranijo jih, varujejo in vzgajajo in zato gotovo tudi zaslužijo vso ljubezen in spoštovanje otrok.
2 Če torej dobro vzgojen otrok svoje starše ljubi in spoštuje, se bo tudi trudil narediti vse, kar starše resnično veseli. In tak otrok si bo zato tudi pripravil dolgo in zdravo življenje na zemlji in najboljši blagor; otrok, ki svoje starše ljubi in spoštuje, bo ljubil in spoštoval tudi svoje brate in sestre in jim bo vedno pripravljen storiti vse dobro.
3 Otrok ali človek, ki svoje starše, brate in sestre resnično ljubi in spoštuje, bo tudi druge ljudi ljubil zato, ker ve in razume, da so vsi otroci enega in istega Očeta v nebesih. Prvotna resnična ljubezen do staršev bo človeka pripeljala do spoznanja Boga, samega sebe in tudi do pravega spoznanja svojih soljudi, in potem bo kmalu in zlahka spoznal, zakaj je Bog ustvaril ljudi in kaj naj vsi postanejo. S tem se čedalje bolj krepi ljubezen do Boga in se po njej izpopolnjuje notranje, resnično, duhovno življenje.
4 Kdor pa svoje starše, brate in sestre in tudi druge soljudi tako ljubi in spoštuje in zato tudi Boga nadvse ljubi in časti, se bo mar lahko kdaj koli pregrešil zoper koga? Povem ti: Ne, nikomur namreč ne bo nevoščljiv, nikogar ne bo sovražil in preklinjal, nikogar ubil, niti telesno niti duševno s pohujšanjem. Do vsakega se bo vedel čednostno in olikano, vsakemu bo rad pustil njegovo, nikomur ne bo lagal ali ga prevaral, in če je postal ženi zakonit mož ali je krepostna devica postala žena možu, tedaj ne bo želel žene svojega bližnjega in njegova žena ne moža svoje sosede, iz tega pa že lahko za svoj razum prav dobro razbereš, kako so postava in vsi preroki vsebovani v dveh zapovedih ljubezni in kako ti dve zapovedi, ki sem ti ju zdaj razodel, ne pomenita odprave Mojzesove postave in drugih prerokov, ampak sta le popolna izpolnitev le-teh. Razumeš zdaj to?«

5 **Helija** je rekla: »O Gospod, Ti premodri in predobri Stvarnik in Oče vseh ljudi, šele zdaj razumem Mojzesove zakone! Odkrito Ti moram priznati, da prej nikoli nisem prav razumela Mojzesove postave in še manj izrekov in podukov drugih prerokov. In kolikor pogosteje sem se, ko sem vse dobro pretehtala, pogovarjala o tem s starši, toliko več vrzeli in resničnih nepopolnosti sem odkrivala, in ob tem sem tudi neredko pomislila, da Mojzesova postava, ki je videti tako nepopolna, ali sploh ne izvira od nadvse modrega Boga ali pa je poznejša duhovniška kasta Mojzesovo postavo odpravila in namesto nje v svojo gmotno korist postavila človeško skrpucalo. Moj dobri stari rabin je imel večkrat velike težave z mano zato, ker sem mu pošteno na prste naštela očitne pomanjkljivosti Mojzesove postave. Toda zdaj po Tvoji razlagi, o Gospod, je Mojzesova postava seveda takoj videti povsem drugačna in vsakdo se lahko tudi veselo in zlahka ravna po njej.«
6 **Jaz** sem rekel zelo prijazno: »No, ti glavna kritičarka Mojzesove postave, kaj si odkrila tako nepopolnega in kakšne vrzeli so v Mojzesovi postavi? Naj tudi mi slišimo tvojo kritiko!«
7 **Helija** je ob splošni pozornosti vseh navzočih rekla: »O Gospod, le kaj naj rečem pred Teboj, ki si moje misli gotovo poznal že veliko prej, preden so se sploh porodile? Tudi oni vsemogočni in vsevedni mladenič tam bo vse to na las natančno že vnaprej vedel, in tako mislim, da bi bila takšna glasna objava moje kritike Mojzesove postave lahko povsem odveč.«
8 **Jaz** sem rekel: »O ne, Moja zelo ljuba Helija, zadeva je povsem drugačna! Jaz in oni mladenič seveda zelo dobro veva, v čem je tvoja kritika Mojzesove postave in tudi prerokov; toda drugi, razen tvojih staršev in tvojega brata, tega ne vedo, zdaj bi pa radi to izvedeli, ker si v njih prebudila radovednost. Zato sem te tudi pozval, da bi nam na glas zaupala svojo kritiko Mojzesove postave in marsikaterega preroka. In tako le spregovori in brez zadržkov povej vse, kar se ti zdi pomanjkljivo v postavi in prerokih, ter nam pogumno pokaži vrzeli v postavi in besedah prerokov«

30. Helijina kritika četrte zapovedi

1 **Helija** je rekla: »Gospod, če bom storila to, kar zahtevaš od mene, gotovo ne bom grešila in zato bom tudi povsem odkrito oznanila vrzeli in pomanjkljivosti, ki sem jih odkrila v postavi in prerokih.
2 Glej, prvo pomanjkljivost, ki se mi zdi zelo pomembna, in veliko vrzel v postavi sem opazila že kot zgodaj zrel in precej jasno razmišljajoč otrok prav v četrti Mojzesovi zapovedi v tem, da Božji mož pogosto še pojmovno zelo šibkim in slabotnim otrokom zabiča, da morajo svoje starše ljubiti, jim biti poslušni in jih spoštovati, nasprotno pa staršem v postavi ne nalaga skoraj nobenih obveznosti do otrok! In tako je takšna postava videti nekoliko čudna, posebno, ker je na splošno vendarle kar preveč staršev, katerih otroci so bili marsikdaj že v zibelki pametnejši in boljši kakor njihovi neumni in vseh slabosti polni starši.
3 Otrok ima pogosto po naravi dober in plemenit čut in bi lahko, če bi ga v njem naprej vzgajali, tudi postal dober in plemenit človek. Toda ker mora otrok

po Mojzesovi postavi enkrat za vselej strogo in brez vsake razumne izjeme ubogati svoje neumne in hudobne starše, bo nazadnje postal prav tako neumen in hudoben, kot so neumni in hudobni otrokovi starši. Tu bi Božji mož pač lahko prišepnil tudi kaj o pravi dolžnosti staršev do njihovih otrok, in šele če bi jo ti vestno izpolnjevali, bi bili tudi otroci zavezani svojim staršem.
4 Ali so po Mojzesu tudi otroci roparjev iz zapovedane pokorščine do svojih staršev dolžni te ljubiti, spoštovati in hoditi po stopinjah svojih starih? Če - to se je že prav pogosto zgodilo - grdo početje zlobnih in hudobnih staršev v njihovih razumnih otrocih nujno zbuja odpor in neodobravanje, morajo še bolj nedolžni otroci prav takšnim hudobnim staršem odreči ljubezen in pokorščino, jih zapustiti in iskati priložnosti, da bi se drugje med boljšimi ljudmi tudi sami spremenili v boljše ljudi - ali so se takšni otroci s tem pregrešili proti Mojzesovi postavi, ker iz ljubezni in pokorščine do svojih staršev tudi sami niso hoteli postati tatovi, roparji, morilci, hinavci, prevaranti in lažnivci?
5 Če Mojzes in preroki tudi tu takšnim boljšim otrokom določajo kazen in jim njihovo ne ljubezen in nepokorščino do hudobnih staršev štejejo v greh, tedaj so bili Mojzes in vsi preroki še tisočkrat neumnejši in bolj slepi ljudje kakor jaz, in s svojimi spisi in prerokbami resnično niso bili v posebno čast Božji modrosti! - Gospod, sem zato, ker sem tako presodila Mojzesovo postavo in preroke, slaba?«
6 **Jaz** sem rekel: »O, nikakor ne, saj si presodila prav in dobro! Toda kljub temu tvoja kritika ni povsem upravičena zato, ker je Mojzes po Mojem duhu še prejasno spoznal, da prav staršem ni treba še posebej zapovedovati ljubezni do svojih otrok, ker sem jo Jaz že staršem v polni meri vsadil nekako instinktivno, kar pa pri otrocih, ki so šele prišli v šolo tega zemeljskega življenja, ne more biti tako, saj jih je za pravo in resnično ljubezen treba šele vzgojiti.
7 Prav zato pride na tej zemlji vsak človek tako slaboten in povsem brez spoznanja in ljubezni v svetno življenje, da se potem kakor koli že neprisiljeno, kot da bi ga bil Bog povsem zapustil, po zunanjem pouku, po zakonih in svoji prostovoljni pokorščini oblikuje v svobodnega in povsem samostojnega človeka.
8 In glej, zato je tudi večinoma treba posebej dajati nauke in zakone otrokom in ne tako zelo staršem, ki so nekoč tudi bili otroci in so po zakonih, danih za otroke, šele postali svobodni in samostojni ljudje.
9 Posebej pa so Mojzes in preroki poskrbeli za dolžnosti staršev do otrok že v državnih zakonih, ki jih ti seveda še nisi brala. Tam je že pravočasno poskrbljeno za vse in dva se ne moreta poročiti, če prej duhovniku ne pokažeta, da dobro poznata državne zakone, potrebne za zakonsko zvezo.
10 In tako vidiš, Moja ljuba Helija, da tvoja kritika četrte Mojzesove zapovedi ni bila upravičena in na mestu, Jaz pa sem zdaj odstranil vrzeli in pomanjkljivosti. Toda zdaj le nadaljuj s svojo kritiko tudi drugih zakonov, Jaz pa ti bom potem že spet povedal, ali imaš prav ali ne.«
11 **Helija** je rekla: »O Gospod, le zakaj naj še nadaljujem svojo neumno kritiko? Saj že zdaj prejasno vnaprej vidim, da mi boš spet na las natančno pokazal, kako napačno in neumno sem presojala.«

12 **Jaz** sem rekel: »No, le kaj lahko to škodi tebi ali komu drugemu? Na ta svet sem vendar prišel zato, da bi vas z živo svetlobo resnice osvobodil številnih zmot. Če svojih na videz utemeljenih graj postave ne izraziš, ostanejo v tebi in lahko še zelo okrnijo življenje tvoje duše; če pa jih izpoveš, se jih že tudi znebiš in namesto njih se bo v tvoje srce naselila svetloba večne resnice. Zato le govori in kritiziraj naprej in to brez vsakega zadržka, Jaz pa ti bom potem že spet razložil! Kajti glej, to je prav zdaj celo nujno, ker jih je tu veliko, ki so, tako kot ti, že dolgo grajali Mojzesa in preroke. Zato zdaj spet odpri svoja lepa usta in govori s svojim spretnim jezikom.«

31. Peta zapoved

1 **Helija** je rekla: »O Gospod, tako kot prej pravim tudi zdaj: Kdor dela to, kar hočeš Ti, resnično ne greši! In tako zdaj še o peti Mojzesovi zapovedi. V njej je zapisano: ‚Ne ubijaj!' Kritiko usmerjam le na preprosto zapoved in mi za zdaj sploh ni mar, kaj je razlagal ali zapisal Mojzes ali pozneje kateri od drugih prerokov, saj mora vendar resnična Božja zapoved celo v svoji največji preprostosti vsebovati to, kar je razumno v prid vsakemu človeku. Toda ta zapoved tega sploh ne vsebuje in tako noben misleči človek o njej ne more reči in trditi drugega, kot da je ali človeško delo ali da so ljudje - tudi šele pozneje, morda zaradi vojskovanja - nekaj od tega opustili.
2 Ne ubijaj! Kdo je, prvič, ta, ki ne sme ubijati? Velja to za vsakega človeka, ne glede na spol, starost in stan, ali le za moški spol in za določeno starost in za določen stan? In drugič: Koga ali česa pravzaprav ne smemo ubijati? Le ljudi ali tudi živali? Po moji presoji to ne pomeni niti enega niti drugega.
3 Na ubijanje ljudi se ne more nanašati, ker je že Jozue porušil mesto Jeriho in pobil njegovo ljudstvo in to na Jehovov ukaz. Znano je, da je veliki prerok Elija poklal malikovalske duhovnike. Poglejmo potem še kralja Davida, moža po Božjem srcu, da drugih niti ne omenjamo. Koliko tisoč in sto tisoč ljudi je bilo pobitih in koliko jih še zdaj pobijejo vsako leto! Zemeljski mogočneži imajo kljub kategorično izrečeni Božji postavi vendarle polno pravico od Boga, da ubijajo svoje soljudi. In tako ta postava zadeva le zatirane, uboge reveže med ljudmi. Koliko ta postava zadeva tudi žensko, sploh ni mogoče presoditi, čeprav kroniška knjiga dokazuje, da so tudi ženske sukale meč in to še kako!
4 Ali mi ubogi ljudje tudi živali ne smemo klati in ubijati, to, menim, ni niti vredno omenjati; narava namreč uči ljudi, da se morajo ne glede na razliko v stanu, spolu in starosti na življenje in smrt braniti pred številnimi hudobnimi živalmi, če nočejo, da jih bodo preveč razmnožene hudobne in krvoločne zveri napadle, raztrgale in požrle.
5 Ne ubijaj! Če pa me napade divji cestni razbojnik, ki me hoče oropati in pri tem prav gotovo ubiti - jaz pa kot napadeni ali napadena imam moč, pogum in orožje, da ga ubijem, preden mi zada smrtni udarec - kaj naj storim tedaj? Ta silobran bi moral biti v postavi vendar toliko omenjen, da bi se glasilo: ‚Ne ubijaj, razen v skrajnem silobranu!' Toda ne, o tem v postavi resnično ni niti zloga! Glasi se povsem preprosto: ‚Ne ubijaj!` Če pa se preprosta postava glasi tako, kje sta v njej skriti Božja ljubezen in modrost, ki bi vendar morali vedeti,

v kakšnih resnično nadvse obžalovanja vrednih razmerah morajo ljudje na tej zemlji preživeti svoje življenje?
6 Zakaj je Bog dal takšno zapoved in potem sam ukazal Davidu, naj povsem uniči Filistejce in Moabce? Zakaj je smela Judita ubiti Holoferna in zakaj ne smem tudi jaz nekomu vzeti življenje ne da bi grešila? Le kdo je dal Egipčanom, Grkom in Rimljanom pravico, da smejo ubiti vsakega, ki bi se grobo pregrešil nad njihovimi zakoni?«
7 Nato se je ozrla okrog sebe, da bi videla, kako so se na njeno kritiko odzvali drugi.
8 Skoraj vsi so ji dali prav in neki **farizej**, ki je bil pismouk, je rekel: »Da, da, če gledamo na to zadevo z našimi človeškimi pojmi, moramo lepemu otroku kar precej pritrditi; kajti poglavitna zapoved se glasi dobesedno tako, čeprav je dodatno v Mojzesovih knjigah našteto vse, kako je treba to zapoved razumeti in upoštevati. Toda prvotna poglavitna in temeljna zapoved bi že res morala vsaj z najnujnejšimi dodatnimi okoliščinami izraziti bistveno, kar zahteva in hoče; kajti vsako poznejše in dodatno osvetljevanje in večje dopolnjevanje enkrat že dane postave kaže, da zakonodajalec ob dajanju temeljne zapovedi še ni mislil na vse, kar je z dano zapovedjo pravzaprav hotel zapovedati ali prepovedati.
9 No, pri ljudeh, ko predpisujejo zakone, je to razumljivo, ker v svojem mišljenju in hotenju ne morejo imeti Božje popolne jasnosti, in tudi povsem naravno je, daje človeškim zakonom potem treba dodati vsakovrstna dopolnila in razlage; toda pri resnično Božjem zakonu res ne bi smelo biti nobene takšne vrzeli, da bi jo morali šele dodatno zapolniti z vsakovrstnimi dodatki in razlagami. Da, če gledamo zadevo tako, bi ob Mojzesovi postavi res lahko pomislili, ali da sploh ni čisto Božja ali da so jo kot Božjo zlonamerno tako skazili sebični ljudje. Toda s tem nočem soditi o postavi, ampak sem le izrekel svoje doslej gotovo še zelo slepo mnenje.«
10 **Jaz** sem rekel: »Da, to gotovo; če namreč Moje zakone presojate s človeškimi čuti, tedaj seveda morate v njih odkriti vrzeli in pomanjkljivosti. Če svojega bližnjega ljubiš kakor samega sebe, ga ne boš sovražil in mu ne boš prizadejal škode; če pa boš storil to, ga ne boš nikoli hotel z vsakovrstnimi neprijetnostmi telesno in še manj duševno ubiti.
11 Ne ubijaj! To je pravilno in resnično zapisano v postavi. Toda zakaj? Ker so pod ‚ubijati` že od pradavnine razumeli nevoščljivost, zlobo, jezo, sovraštvo in maščevanje.
12 ‚Ne ubijaj!' torej pomeni toliko kot: Nikomur ne smeš biti nevoščljiv, srečnejšega ne smeš gledati postrani in se ne smeš v jezi vnemati zoper sočloveka; kajti iz jeze nastane sovraštvo in iz sovraštva izvira zlo, vseuničujoče maščevanje.
13 Saj je vendar zapisano tudi: ‚Moja je jeza in Moje je maščevanje, govori Gospod.'
14 Vi, ljudje, pa naj bi se v vsej ljubezni spoštovali, ter drug drugemu izkazovali dobra dela; kajti vsi imate v Meni enega Očeta in ste zato pred Menoj enaki. Ne bi smeli dražiti drug drugega in ne obrekovati in nihče ne bi smel

nikomur vzeti časti in ga spraviti na slab glas; kdor namreč to stori, ubije so človekovo dušo.
15 In glejte, vse to je v podobi na kratko izraženo z ‚Ne ubijaj!`! In prvi Judje, tudi še tisti v Salomonovem času, so to postavo tudi razumeli tako in Samarijani kot stari Judje jo še danes tako razumejo. Če pa je to postavo treba iz temelja razumeti samo tako, - kako more kdo domnevati, da je s to postavo človeku prepovedan silobran proti hudobnim ljudem in celo proti divjim zverem?«
16 **Helija** je rekla: »Da, Gospod, to zdaj gotovo vsi že prav dobro razumemo, ker si nam Ti razložil povsem pravilno in najresničnejše; vendar brez te Tvoje milostne razlage tega nikakor ne bi mogli razumeti. Zakaj ni Mojzes s postavo tega tudi takoj razložil? Kot prerok je namreč moral že vnaprej vedeti, da poznejši Judje preproste podobe v postavi ne bodo razumeli tako, kot so jo gotovo razumeli Judje v njegovem času.«
17 **Jaz** sem rekel: »Da, ti Moja ljuba kritičarka, to je Mojzes seveda uvidel in je tudi za prihodnost zapisal veliko razlag; toda za to, da jih ti doslej še nisi brala, ne moreva nič niti Mojzes niti Jaz.
18 Kljub temu pa je bila tvoja kritika prav dobra, ker si izpostavila prav te vrzeli in pomanjkljivosti, za katere sicer ni odgovorna postava, pač pa toliko bolj vaše spoznanje in prav zato, da bi jih dopolnil, sem ti vendar dovolil kritizirati staro Mojzesovo postavo.
19 In ker smo tako razčistili tudi peto zapoved, se že lahko lotiš šeste zapovedi in tudi pri tej pokažeš na nekatere vrzeli in pomanjkljivosti, če si jih kakšne odkrila. In tako torej govori!«

32. Šesta zapoved

1 **Helija** je rekla: »O Gospod in Mojster, jaz sem devica in še nikoli nisem spoznala moža; zato najbrž ne bi bilo preveč primerno, če bi jaz povedala svoje pripombe k šesti zapovedi! Zato bi Te rada prosila, da bi mi Ti, o Gospod, spregledal govorjenje o tej šesti zapovedi.«
2 **Jaz** sem rekel: »O ti Moja ljuba hči, če skrivaj sama pri sebi ne bi vedela ničesar o tej zapovedi, ti res ne bi pustil govoriti o tem; toda ker to zapoved poznaš, čeprav nisi še nikoli imela opraviti z moškim, je že primerno, da govoriš tudi o tej zapovedi. In tako le govori po svoje!«
3 **Helija** je spet povedala svoj izrek: »O Gospod, kdor izpolnjuje Tvojo voljo, ne greši! In tako tudi hočem govoriti primerno. Šesta zapoved se dobesedno glasi: ‚Ne prešuštvuj!' Po tem, kakor me jo je učil moj rabin, se je glasila tudi: ‚Čednostno in čisto se vedi pred Bogom in pred ljudmi; kdor namreč živi in ravna ne čednostno in nečisto, je grešnik prav tako kot prešuštnik, nečistnik in kurbir!' To so bile poučne besede mojega rabina.
4 Pri tem nisem opazila nobene druge pomanjkljivosti, razen, da, prvič, Mojzes v postavitvi temeljne zapovedi v svoji drugi knjigi, v 20. poglavju, prepoveduje le prešuštvo, čeprav potem v tretji knjigi, nekje od 18. poglavja naprej, o tem zelo podrobno govori, vendar tega še nisem brala, ker se mojemu rabinu to ni zdelo dobro zame. In drugič, Bog je po Mojzesu dal to zapoved in tudi več

drugih po dobesednem hebrejskem besedilu vedno le moškemu spolu in se je le redko spomnil na žensko.
5 Kdo je ta, ki ne sme prešuštvovati? V postavi je posamezna zapoved usmerjena le na enega človeka ali le na en spol in to očitno na moškega, in se ne spomni na žensko. Ob tem bi seveda lahko rekli: Če mož ne sme prešuštvovati, tudi nobena ženska ne more, ker brez moškega ne more grešiti. Toda po mojem mnenju prav Hebrejščina razlikuje: ti (moški) ne smeš!; ti (ženska) ne smeš! Če je ženska s svojimi čari tista, ki moža največkrat zapelje v prešuštvo bi bilo treba posebno ženski povedati, da ne sme nobenega moža zapeljati v prešuštvo in tudi sama ne sme prešuštvovati. Kjer je namreč žena možu zvesta, tam gotovo kmalu ne bo nikjer več govora o prešuštvu. Toda v temeljni postavi je žena dobesedno izjema in nanjo se je Mojzes spomnil šele v poznejših uredbah.
6 Jaz pa bi zdaj rada vedela, zakaj se je to tako zgodilo! In zakaj se je Mojzes v postavi veliko redkeje spomnil žene kakor moža? Mar sodi žena manj k človeškemu rodu kakor mož?«
7 **Jaz** sem rekel: »No, to tvojo kritiko se še da poslušati, četudi ni povsem resnična. Glej, tudi tu je že spet v ospredju resnična in čista ljubezen do bližnjega in ta zadeva tako ženo kakor moža.
8 Ko bi bila ti na primer žena poštenega moža, mar bi bila vesela, če bi žena tvojega soseda poželela tvojega moža in počela z njim, kar ne bi bilo prav? Če pa v svojem srcu gotovo ne bi mogla želeti, da bi se ti zgodilo kaj takega, se moraš tudi do sosede vesti prav tako, kot bi želela, da se ta vede do tebe. In kar je torej v postavi rečeno o možu, velja enako tudi za ženo.
9 Bog je po dobesednem (hebrejskem) besedilu dal temeljno postavo samo možu, tako kot je dal človekovi glavi poglavitne čute in po njih razum v možganih. Kakor pa Bog najprej govori samo človekovemu razumu, tako govori tudi možu, ki je odslej ženina glava, kakor je žena po svoje moževo telo. Če je glava nekega človeka razsvetljena in zelo razumna, ali ne bo prav tako razumno tudi vse njegovo telo?
10 Ko je človekov razum razsvetljen, bo kmalu postalo razsvetljeno človekovo srce, ki se bo rado uklonilo uredbam razuma. Žena pa tudi ustreza moževemu srcu; in če je torej mož kot glava razsvetljen, bo prav tako razsvetljena tudi žena kot njegovo srce.
11 Vendar pa je že od davnine zapisano, da sta mož in žena eno telo. Kar je torej rečeno možu, je rečeno tudi ženi.
12 In glej, s tem sem ti zdaj dokazal tudi ničnost tega tvojega dvoma in ti pokazal pravo luč postave, ki si jo gotovo zelo dobro razumela. In ker si to dobro razumela, lahko zdaj že nadaljuješ s svoj o kritiko.«

33. Sedma zapoved

1 (**Gospod**:) »Kaj pomanjkljivega ali vsaj nerazumljivega morda najdeš v sedmi zapovedi? Le pogumno spregovori; tvoje kritike in tvoji dvomi so namreč tudi kritike in dvomi v srcih mnogih tu navzočih. Kako se torej glasi temeljna Mojzesova zapoved?«

2 **Helija** je rekla: »O Gospod, pri tej zapovedi zdaj, ko sem od Tebe prejela pravo razlago, sploh ne najdem nobene pomanjkljivosti in vrzeli več! Glasi se: ‚Ne kradi!' Pri tem je vendar že spet treba v celoti upoštevati resnično ljubezen do bližnjega. Kar namreč razumno nikakor ne morem želeti, da bi se zgodilo meni, tega tudi ne smem storiti svojemu bližnjemu; in tako zdaj znova vidim, da so vsa Mojzesova postava in gotovo tudi besede vseh prerokov vsebovane v Tvojih dveh zapovedih ljubezni. Zdaj tudi vidim, da zapoved ljubezni do bližnjega izvira iz usmiljenja kot iz najmogočnejšega sedmega Božjega duha v človekovem srcu ter prežema in oživlja vseh šest prejšnjih duhov in vsega človeka šele naredi dobrega in resnično modrega. Kdor pa je dober in moder, se gotovo ne bo nikoli pregrešil nad tem, kar je last njegovega bližnjega. In tako je tudi sedma zapoved že čisto dobra in jaz v njej ne najdem nič pomanjkljivega.«
3 **Jaz** sem rekel: »Dobro, Meni zdaj že veliko ljubša Helija, ta tvoja zdaj zadržana kritika Mojzesove, čisto Božje in zato tudi brezhibno najmodrejše postave, ki je v resnični blagor ljudi, Mi pomeni veliko več kakor vse tvoje prejšnje kritike. Toda to nas ne sme zadržati, da ne bi ostro presodili še preostalih treh zapovedi; torej takoj preidimo k osmi zapovedi! Kako se glasi? Zdaj pa le pogumno povej, kar imaš na jeziku, saj Me boš s tem resnično razveselila!«

34. Osma zapoved

1 Tedaj se je **deklica** opogumila, Me zaupljivo pogledala in rekla: »Da, Ti moj vse ljubezni vredni Gospod, če se le ne bi bala, da bi morda užalila Tebe, ki si mi tako neskončno prirasel k srcu, bi Ti že povedala še nekaj o osmi zapovedi; toda pred Teboj, o Gospod - Jehova zdaj telesno pred nami -, se je treba zelo zbrati, da se vendar ne bi preveč približala Tvoji notranji, božanski svetosti. In zato je nekoliko neprijetno in težko odkritosrčno govoriti.«
2 **Jaz** sem rekel: »O ti prisrčna, ljuba duša, tega se ti res nikoli ni treba bati, zato zdaj le govori pogumno iz srca!«
3 **Helija** je izredno ljubeznivo rekla: »O Gospod, kdor izpolnjuje Tvojo voljo, ne greši in torej hočem govoriti. Osma zapoved se povsem preprosto glasi: ‚Ne pričaj po krivem!` In ker v Pismu ni natančneje določeno, o kom vse ne smemo po krivem pričati, je vendar samo po sebi umevno, da tudi o samem sebi ne smemo krivo pričati. Moj stari rabin mi je namreč zelo pogosto dejal, da je laž najgnusnejši greh; iz nje namreč izvirajo vse zle zvijače, vsaka prevara, vsak razdor, zmerjanje, prepir, vojna in umor. Zmeraj je treba govoriti resnico in povedati, kar povsem zanesljivo vemo in čutimo, četudi bi nam to kdaj povzročilo zemeljsko škodo. Resnična beseda je namreč pred Bogom veliko več vredna kakor ves svet, poln zlata in dragih kamnov. Tako je tudi vsaka neresnična beseda o samem sebi krivo pričevanje, ki ga je Bog prepovedal.
4 In tako se tudi tokrat ne pomišljam, Tebi, o Gospod, naravnost v obraz povedati, da Te resnično nadvse ljubim! O, ko bi Te smela pritisniti na svoje srce tako kot bi rada, o, tako bi lahko umrla od najslajšega užitka! Glej, o Gospod, tokrat o sebi gotovo nisem krivo pričala! In kakor o sebi ne pričam

krivo, tako tudi o svojem bližnjem nikoli ne pričam krivo! In pri tem mora biti sedmi Božji duh prav tako dejaven kot pri drugih zakonih. - O Gospod, ali Te nisem zdaj morda kakor koli užalila?«
5 **Jaz** sem rekel: »0 nikakor, Moja ljuba hči; tako kot Me vedno ljubiš ti, te ljubim tudi Jaz, vendar nedoumljivo bolj. Kar zadeva najino medsebojno ljubezen, to je zdaj že povsem jasno, glede osme zapovedi pa še ne povsem. In tako torej poslušaj, še na nekaj bi te rad opozoril.
6 Recimo, da bi te sodnik vprašal, ali natančneje poznaš skriven, hud zločin, ki ga je morda storil tebi zelo drag in ljub sorodnik in o katerem bi lahko kaj vedela - ali ne bi morala povedati, kje se zločinec skriva, če ga še niso uspeli ujeti? Ali recimo, da bi povsem natančno vedela vse o zločinu svojega zelo bližnjega sorodnika in tudi o njegovem skrivališču - kaj bi povedala sodniku, ko bi te povprašal o tem?«
7 **Helija** je zelo srčno rekla: »Gospod, čeprav temelji tudi osma zapoved na čisti ljubezni do bližnjega, da ne smemo o nikomer krivo pričati samo zato, da mu s tem ne bi škodovali, pa, nasprotno, ta osma zapoved ne more postavljati pogoja, da je z brezobzirno resnico treba škodovati svojemu bližnjemu. V takšnem primeru resnice ne bi nikoli povedala! Le komu bi s tem koristila? Kazni željnemu sodniku gotovo ne, ker ne more pridobiti ničesar, če dobi ubogega zločinca v roke ali ne in še manj ubogemu zločincu, ki svoj zločin obžaluje in se resno poboljša. Če bi ga namreč izročila v sodnikove roke, bi bil morda za večno izgubljen, tega pa ne bi želela niti tistemu, ki bi se pregrešil celo nad menoj. Torej bi v tem primeru resnici očitno obrnila hrbet in niti za ceno svojega življenja ne bi izdala ubogega zločinca!
8 Če je po Tvoji razlagi, o Gospod, ljubezen do bližnjega v tem, da moramo svojemu bližnjemu storiti vse, kar želimo, da bi tudi on storil nam, mi niti najpravičnejši Bog ne bi mogel zameriti, če celo svojemu največjemu sovražniku ne bi storila tega, česar si tudi jaz v njegovem položaju ne bi želela - da bi me kak drug bližnji izdal. Poleg tega Bog za kaznovanje kakšnega velikega grešnika ne potrebuje niti posvetnega sodnika in še manj izdajalca. On, Vsevedni, Najpravičnejši in Vsemogočni, bo že znal kaznovati zločinca tudi brez posvetnega sodnika in brez mojih besed. Doslej Mu še nihče ni ušel in Mu tudi v prihodnje ne bo!
9 Zdaj pa Te sprašujem, o Gospod, ali je Izakova žena pred Bogom grešila zato, ker se je staremu slepemu Izaku očitno zlagala in ga prevarala, da mu je za podelitev in pridobitev očetovega blagoslova drugorojenega sina Jakoba predstavila za prvorojenega surovega sina Ezava. To se mi zdi očitna prevara, in vendar pravi Pismo, da se je to zgodilo po Jehovovi volji. Če pa je bilo to prav in pravično pred Bogom, tedaj bo prav in pravično tudi pred Teboj, o Gospod, če odlašam z resnico, s katero svojemu bližnjemu, ki mi celo nikoli ni storil nič žalega, ne le da ne bi mogla nič koristiti, ampak le neznansko škodovati.
10 Če Bog in Mojzes v osmi zapovedi nista postavila nobene izjeme, menim torej, da je prav v tej osmi zapovedi velika pomanjkljivost, ki jo lahko zapolni in jo tudi mora zapolniti le Tvoja zapoved ljubezni do bližnjega. - Imam prav ali ne?«

11 **Jaz** sem rekel: »Deloma že, po drugi strani pa spet ne! Kajti glej, zločinec po svojem begu ne bi postal boljši človek, ampak bi, tebi menda ni neznano, storil še več in hujših zločinov v škodo mnogih ljudi. Če pa bi sodišču sporočila, kje je zločinec, da bi ga sodišče lahko poiskalo, bi s tem veliko ljudi obvarovala pred hudo nesrečo in jim izkazala veliko ljubezen. Kaj meniš o takšnem zlahka mogočem primeru?«
12 Tedaj je **Helija** začudeno pogledala in ni prav vedela, kaj naj na to odvrne. Šele po daljšem globljem razmišljanju je rekla: »No, kjer bi zaradi slabega in nepoboljšljivega človeka moralo trpeti veliko nedolžnih, razum pravi, da bi bilo boljše, če bi zasluženo trpel ta človek. Torej je prav zaradi resnične ljubezni do bližnjega treba govoriti resnico, ko je zahtevana. Ali pa naj ob takšni priložnosti nekdo prostovoljno postane izdajalec, lahko določiš edino Ti, o Gospod!«
13 **Jaz** sem rekel: »K temu nikogar ne silim, glede tega ste svobodni. In tako preidimo zdaj k deveti zapovedi. Kako se glasi?«

35. Deveta in deseta zapoved

1 **Helija** je rekla: »O Gospod in Mojster, že od vsega začetka imam nemajhen pomislek in ta je, da imamo novi Judje zdaj deveto in deseto zapoved, Mojzes pa je svojo temeljno zakonodajo sklenil z deveto zapovedjo. Celotna deveta zapoved pa se glasi: ‚Ne poželi svojega bližnjega hiše, ne poželi svojega bližnjega žene, niti njegovega hlapca, niti njegove dekle, niti njegovega vola, niti njegovega osla, niti nič tega, kar ima tvoj bližnji!'
2 S tem je temeljne zakonodaje konec, kajti takoj potem je po Mojzesovi pripovedi ljudstvo zbežalo iz strahu pred bliskom, gromom, zvokom pozavn in silnim dimom na gori ter prosilo Mojzesa, naj sam govori z Bogom - kajti če bi moralo še dolgo poslušati glas, ki je vse pretresal, bi vse ljudstvo umrlo od prevelikega strahu. Nato je Mojzes ljudstvo pomiril in potolažil. 0 kakšni nadaljnji deseti zapovedi v nadaljevanju ni več govora.
3 Vendar je pri nas ‚Ne poželi svojega bližnjega žene!' v deveti zapovedi izpuščeno, iz tega smo naredili deseto zapoved in še drugi imajo to za deveto in vse drugo za deseto zapoved. Najprej vprašanje: Je Mojzes od Boga dobil deset zapovedi ali samo devet?«
4 **Jaz** sem rekel: »V začetku, Moja ljuba Helija, resnično samo devet; pozneje, ko je bil prisiljen razbiti prvi kamniti tabli postave nadomestiti z novima, pa je on sam zadnjo zapoved razdelil v dve, da bi prešuštno poželenje po ženi bližnjega - to so Judje v Egiptu zelo gojili in zato živeli v nenehnem prepiru in nenehni neslogi ter drug drugemu postali smrtni sovražniki - naredil čim nazornejše; nazadnje je za prešuštvo določil celo telesno smrtno kazen, saj še tako modra beseda pri Judih, zasvojenih z vsakršno čutnostjo, ni obrodila sadov.
5 In tako zdaj veš, kdaj, kako in zakaj je iz zadnje, devete zapovedi nastala samostojna deseta. Pri tem tako sploh ni pomembno število, ampak edino stvar sama in tako lahko zdaj svojo kritiko usmeriš ali na celotno deveto

zapoved ali tudi samo na ločeno deseto. Samo od tebe je odvisno, kaj ti je ljubše. In zdaj že lahko začneš govoriti. «
6 **Helija** je rekla: »0 Gospod in Mojster nadvse! Govorjenje bi že prijalo mojemu že od rojstva zelo zgovornemu jeziku; toda že vnaprej vidim, da bom spet govorila zaman. Kajti kdo lahko iz svoje velike neumnosti izreče nekaj, česar mu Ti ne bi mogel takoj tisočkratno ovreči! Če pa je tako, čemu tedaj še sploh govoriti?«
7 **Jaz** sem rekel: »Poglej vendar, Moja sicer nadvse ljuba hči, tudi ti bi rada imela enkrat prav, tako kot skoraj večina žensk; toda tokrat nikakor ne gre za prazno zaverovanost v svoj prav, ampak za kar najresnejšo, pomembno življenjsko zadevo in zato morate sami od sebe priti na dan s svojimi starimi zmotami, da jih boste v Moji najresničnejši in najbolj živi svetlobi lahko toliko popolneje prepoznali! In zato ti zdaj dovolim, da govoriš v imenu vseh, saj še predobro vem, da imaš zelo dober in oster spomin in poleg tega tudi zelo spreten jezik ter da si prav ti s pomočjo svojega rabina najbolj spoznala napake in pomanjkljivosti postave in prerokov. In tako kot prej le povej povsem naravnost, kar se ti pri tem zakonu ne zdi najbolj prav!«
8 **Helija** je rekla: »Gospod, če storimo, kar Ti hočeš, gotovo ne grešimo in oprta na to moram tu povsem odkrito priznati, da se z vso to - pravim - deveto zapovedjo najmanj strinjam, pravzaprav se sploh ne strinjam, ker je vse, kar je v njej prepovedano, v posmeh jasnemu razumu, prvič, ker je vse, kar vsebuje, že tako dovolj vsebovano v šesti in sedmi zapovedi in drugič, ker je s tem človeku prav pošteno prepovedano mišljenje, čutenje in hotenje!
9 Le kaj pomeni, če kak ubog človek, ki je bil že od rojstva vse svoje življenje obsojen na služenje in težko delo za pičlo hrano in slabo plačilo, tu in tam pomisli in celo zahrepeni po tem, da bi nekoč imel lastno hišo, ljubečo ženo, vola ali osla?! Njemu se ta pobožna želja tako ne bo nikoli uresničila! Če česa takega ne sme niti poželeti, mu je vendar treba prej odvzeti mišljenje, čutenje in čustvovanje.
10 Resnično, zapovedati kaj takega se mi zdi prav tako, kot da bi Mojzes ljudem prepovedal uporabljati njihove čute in poleg tega tudi roke in noge, kar pa bi bilo vendarle veliko manj, kot če bi jim prepovedal najintimnejše življenjske naloge, glede katerih noben človek ne more nič, če se v njem dogajajo, ko jih prebudijo in vznemirijo vsakovrstne okoliščine in razmere.
11 Tokrat sploh nočem več omenjati, da je bila ta zapoved prav očitno posebej dana le za moškega; le da smo o razlogu za to že govorili in lahko zdaj že kar najzanesljiveje sprejmemo, da vsaka postava velja za žensko prav tako kot za moškega in da je torej tudi za žensko rečeno: ‚Ne poželi svoje bližnje moža!' Do tod je torej v postavi vse prav; da pa človek ne bi smel misliti, čutiti, ničesar želeti in tudi nič čustvovati, to pa je že preveč!
12 Je že res, da se porajajo v nas vsakovrstne dobre in slabe misli, tudi vsakovrstne želje, poželenja in končno tudi prizadevanja in dejanja; toda brez poprejšnjih misli, iz katerih seveda zelo pogosto slabo ravnanje izvira, tudi ne morejo nastati dobri sklepi in dejanja. To mora biti jasno in zelo razumljivo vsakemu angelu in vsakemu kolikor toliko razumnemu človeku. In tako

pravim, da je ta zadnja postava, kolikor človeku prepoveduje slabo ravnanje, kar dobra, čeprav je po mojem mnenju odveč, saj se je to, o čemer sem že prej govorila, tako in tako zgodilo s šesto in sedmo zapovedjo. Nikakor pa ni prav, da se človeku prepovedujejo mišljenje, čutenje, čustvovanje, ter tihe želje, skomine in poželenja, ki se gotovo porajajo iz njih.
13 Na primer jaz, moji starši in brat smo povsem izgubili svoje imetje, ne da bi bili za to krivi in nimamo zdaj nič drugega kot zgolj življenje in po Tvoji milosti, o Gospod, dobre prijatelje. Ko smo v svoji veliki revščini videli bogataše in velikaše uživati v preobilju, ali smo tedaj grešili, če smo si zaželeli, da bi imeli vsaj delček njihovega preobilja?! Če nas lačne kot smo bili, ne bi smelo niti zaskominati, da bi se vsaj v mislih enkrat nasitili iz prepolnih skled, je pa to že preveč!
14 Poleg tega pa sledi še eno veliko vprašanje: Ali naj ne bi bili vsi ljudje, ki so brez svoje krivde rojeni na ta svet, vsaj naravno upravičeni do vsega, kar nosi zemlja, ki je pravzaprav Božja last, da bi si lahko le z najnujnejšim oskrbeli telo? Zakaj morajo ali smejo imeti nekateri toliko svojega in to pod vsem mogočim zakonskim varstvom, večina pa nima ničesar in mora nazadnje prenašati še Božji zakon, da ne sme niti poželeti tistega, kar imajo veliki in bogati v preobilju v svoji lasti? Saj jim s tem tako nihče ničesar ne vzame; toda če si ne smemo ob bogataševem preobilju želeti niti najnujnejšega, tedaj ga vendar tudi kot berači ne smemo prositi za to! Prošnja se vendar porodi iz stiske in nas prisili v poželjivost, da bi imeli del imetja bogatega bližnjega.
15 Reveži smemo potemtakem le priti k posestnikom in jih prositi za delo ter biti zadovoljni s še tako majhnim plačilom, kajti vsaka nadaljnja zahteva po lasti bogatega bližnjega, bi bila v nasprotju s postavo. 0 Gospod in Mojster, nadvse ljubeči Stvarnik ni mogel tega nikoli in nikdar tako hoteti in zapovedati! To so lahko pod imenom Božje previdnosti hoteli in storili le od nekdaj lakomni ljudje zato, da jih mi reveži niti z mislimi ne bi motili v njihovi posesti.
16 0 Gospod in Mojster, ki si tako premoder in vsemogočen - kaj meniš o tem? Kajti jaz sem zdaj govorila in povedala, kar sem v tem zadnjem temeljnem zakonu po svoji človeški pameti odkrila nadvse pomanjkljivega, seveda zato, ker sem se to naučila od svojega rabina. In zdaj nas razveseli, da bomo vse to prav razumeli; mislim si namreč, da je prav ta zakon, ki ga ni mogoče upoštevati, ljudi največkrat zapeljal v vsakovrstne grehe in druge zločine, saj še predobro vem, da so skoraj vsi razumnejši Judje ta zadnji zakon prepoznali kot ne božji. 0, odpri Svoja sveta usta in razodeni nam Svojo voljo!«

36. Pomembnost nadziranja misli

1 **Jaz** sem rekel: »Si bitje zelo ostrega razuma in prav ostro si napadla zadnji Mojzesov zakon. Da, da, včasih so otroci sveta pametnejši kakor otroci luči; pogosto prej opazijo nerodnost kakšnega nauka kakor otroci luči. Vendar si se, ne glede na tolikšno ostrino svojega razuma, pri tej zadnji zapovedi zmotila prav tako kot pri prejšnjih.

2 Lahko misliš, kar hočeš, vendar če tvojemu srcu neurejena misel ni pogodu, s tem še ne moreš grešiti. Če pa ti je takšna slaba misel všeč, tedaj svojo voljo že tudi povežeš s slabo mislijo brez ljubezni do bližnjega in potem nisi daleč od tega, da bi takšno misel, ki sta jo dopadenje in tvoja volja oživila, uresničila, če se ti zdijo okoliščine ugodne in brez zunanje nevarnosti dopuščajo dejanje. Zato je vendar modro in nadvse pomembno nadzirati misli, ki se porajajo v človekovem srcu, z izčiščeno lučjo razuma in čistega uma, kajti misel je seme dejanja; nujnega in modrega nadziranja misli resnično ne bi bilo mogoče izraziti odličneje kot prav s tem, kar pravi Mojzes: ‚Ne poželi tega in onega!' Ko te začne močno skominati, je tvoja misel že oživljena s tvojim dopadenjem in s tvojo voljo in potem boš takšno oživljeno misel v sebi zelo težko povsem zatrla. Misel in zamisel sta vendar, kot sem prej rekel, seme dejanja, to pa je sad semena. Kakršno pa je seme, takšen je tudi sad.
3 Zato si lahko misliš, kar hočeš; toda ne oživi nobene misli in nobene zamisli do sadu, dokler to misel ali zamisel temeljito ne preveriš pred sodnim stolom svojega razuma in uma! Šele tedaj, ko misel tam prestane svetlobni in ognjeni preskus, jo lahko oživiš v sad ali dejanje in tedaj te že sme mikati kaj dobrega in resničnega; toda nekaj neurejenega, ki očitno nasprotuje ljubezni do bližnjega, te ne sme mikati! In v tem se skriva to, kar je Mojzes izrazil v svojem zadnjem zakonu in v tem resnično nikoli in nikjer ni protislovja med notranjimi življenjskimi nalogami, ki naj bi ga bila ti odkrila s pomočjo svojega ostroumnega rabina. Kaj lahko nastane iz človeka, če se že zgodaj ne nauči preverjati svojih misli, jih urejati ter vse nečisto, hudobno in lažno izločiti iz njih? Povem ti, tak človek bi bil slabši in hudobnejši kakor najkrvoločnejša in najhudobnejša žival!
4 V dobrem in modrem redu misli je vendar vsa človekova življenjska vrednost. Če je Mojzes glede ureditve misli, želja in poželenj pač dal tudi zapoved - ali ga lahko rabin, ki naj bi bil ali ki bi hotel biti moder, sumniči, da te zapovedi, ki jo je treba najbolj upoštevati, ni prejel od resničnega Božjega duha? Glej glej, Moja ljuba hči, kako daleč se je v tem povzpel tvoj rabin!«

37. Revščina in bogastvo

1 (**Gospod**:) »Da so dobrine te zemlje zelo neenako porazdeljene in da obstajajo bogati in revni, to je že tako modra Božja volja in On tudi dopušča takšno razmerje med ljudmi, saj bi brez tega ljudje težko obstali ali pa sploh ne bi mogli obstajati.
2 Predstavljaj si zadevo tako, da bi bil na vsej zemlji vsak človek že od rojstva preskrbljen z vsem, tako da od drugega ne bi potreboval niti najmanjše reči, tako bi kmalu živel kakor gozdne živali in ptice v zraku. Te si ne gradijo hiš, ne obdelujejo polj in vinogradov in jim ni treba skrbeti za obleko. In če bi imele v svojih votlinah in gnezdih dovolj hrane, jih tudi ne bi nikoli zapustile, ampak bi, podobno kot polipi na morskem dnu, mirovale in jedle, ko bi začutile lakoto. Toda, ker si morajo živali poiskati hrano, se neprenehoma gibajo in počivajo šele, ko si potešijo lakoto.

3 In glej, tako je Bog posebno za ljudi zelo modro uredil: zemeljske dobrine je razdelil mednje zelo neenako in ljudi tudi opremil z zelo različno nadarjenostjo in sposobnostmi! Tako človek nujno potrebuje drugega. Bogati za težko in vendar nadvse nujno delo navadno ni tako zelo zavzet, da bi se ga lotil s svojimi rokami; je pa vesel, da o vsem odloča po svojem znanju in svojih izkušnjah ter svojim hlapcem in deklam ukazuje, kaj morajo opraviti in narediti. Ti se potem lotijo dela ter voljno delajo in služijo bogatašu za dogovorjeno plačilo. In da se morda ne bi iz ljubezni do lastnega bogatenja in udobnega življenja spozabili nad bogatim delodajalcem, tega varujejo svetni in tudi Božji zakoni, seveda le do določene mere, ki jo tudi za bogataše predpisujejo zelo ostri in modri zakoni.
4 Tako bogat posestnik potrebuje tudi razne obrtnike. Priti mora h kovaču, k tesarju, zidarju, mizarju, lončarju, tkalcu, h krojaču in še k mnogim drugim, in tako živijo drug od drugega, ker eden služi drugemu. In samo na ta način je mogoče ohraniti človeški rod na tej zemlji in ta bi lahko zelo dobro živel, če nekateri ne bi postali čezmerno lakomni in oblastiželjni. Vendar takšne Bog zmeraj zelo ostro obišče, jih že na tem svetu kaznuje, njihovo krivično nagrabljeno bogastvo pa preide kvečjemu na tretji rod potomstva.
5 Iz tega vidiš, da na svetu morajo biti revni in bogati in tako torej lahko že tudi razumeš, da zadnji zakon, ki ga je Mojzes dal Judom in po njih vsem ljudem, ni pomanjkljiv, ampak tako popoln kot je le mogoče, in da prav ta zapoved temelji na resnični, notranji popolnosti čiste ljubezni do bližnjega in duha usmiljenja v človeških srcih.
6 Če pa je nesporno tako, je v tem vsebovan tudi pogoj, naj si za resnično očiščenje svoje duše vsak vzame k srcu prav to zadnjo zapoved in jo tudi zelo in docela upošteva. Dokler namreč človek ne postane popoln gospodar svojih misli, tako dolgo tudi ne bo gospodar svojih strasti in dejavnosti, ki iz njih izvirajo. Kdor pa ni gospodar in mojster v sebi in nad seboj, je še daleč od Božjega kraljestva in je ter ostane hlapec greha, porojenega iz človekovih neurejenih misli in strasti, ki izvirajo iz njih, ter omadežuje vsega človeka. - Si zdaj razumela to? Zdaj si spet na vrsti ti, da spregovoriš.«

38. 0 človeški kritiki. Gospodov nasvet, naj se znebimo vseh dvomov. Notranji stiki z Gospodom

1 **Helija** je rekla: »O Gospod in Mojster v Tvojem duhu od vekomaj! Kaj naj še rečem jaz, ubogo dekle? Kajti s Teboj govoriti o božanskih rečeh se mi zdi prav tako, kot če bi največji norec hotel neizmerno veliko morje z žlico preliti v vedro. Vse, kar poveš Ti, o Gospod, je resnica; mi, ljudje, pa vsi skupaj ne vemo popolnoma nič. Ta moja kritika zadnje zapovedi se mi je vendar zdela tako pravilna, kot je le kaj nesporno resničnega na vsem ljubem svetu. In kaj je prav ta moja kritika postave zdaj? Ne le popolnoma nič, ampak nekaj izrečenega, česar bi se lahko sramovala vso večnost, da sem to kar najbolj neumno izrekla in s tem tudi prav pošteno pokazala, kako sem neumna. Gospod in Mojster, resnično, zdaj sem najbolj nezadovoljna sama s seboj in najgloblje mi je žal, da sem se kdaj drznila prerekati s Teboj! Le kaj si bodo

zdaj vsi tu zbrani modri možje mislili o jezikavem in domišljavem dekletu? 0 Gospod in Mojster, začenjam se strahovito sramovati!«
2 **Jaz** sem rekel: »No, le zakaj? Saj sem te vendar Jaz sam pozval in ti si zmeraj dejala: Kdor dela to, kar hočem Jaz, ne greši! Ti pa si storila prav to, kar sem hotel Jaz in zato tudi nisi grešila; in ker nisi grešila, se ti tudi ni treba pred Menoj sramovati nobenega greha. Kar si govorila, namreč ni bilo zelo pomembno le zate, temveč tudi za številne druge. Vsi so namreč v sebi prav tako dvomili in so zdaj temeljito ozdravljeni. In glej, tudi to je bilo bolj ali manj delo tvojega resnično spretnega jezika. In glej, to je bilo nekaj dobrega in prav nič slabega. Zato se ti tega, kar si govorila, sploh ni treba sramovati. Za svojo starost imaš povsem razsvetljen razum in ta je začetna luč srca; in kdor ima pravo luč srca, lahko tudi kmalu in zlahka najde pravo luč življenja. - Razumeš, kaj sem ti s tem povedal in pokazal?«
3 **Helija** je rekla: »0 Gospod in Mojster, to seveda razumem; toda ne glede na to se vendarle popolnoma zavedam, da sem popoln nič in Ti najpopolnejše vse v vsem! Toda odslej Te prosim, o Gospod, da me ne vabiš več h govorjenju; zelo sem namreč nevedna!«
4 **Jaz** sem rekel: »Seveda moraš še govoriti, saj si sumničila tudi preroke; toda ker zdaj vidiš in razumeš, da je Mojzesova postava v primerjavi s človeško božanska, ter brez pomanjkljivosti in vrzeli, si lahko prihraniš nadaljnje govorjenje. Če pa še o čem dvomiš, lahko vprašaš in prejela boš pojasnilo.
5 Toda tu okrog Mene sedijo Moji stari učenci in tisti, ki je videti kakor mladenič, je Moj služabnik, kakršnih imam še zelo veliko. Tudi njega lahko vprašaš in tako kot tudi ti Moji učenci ti bo prav odgovoril na vse. Jaz sam pa bom šel zdaj k Svojim mladim, ki so v sobi na nasprotni strani tega prenočišča, in jih bom odpeljal ven. Spremljati Me smejo le Lazar, Rimljan Agrikola in Hibram, trgovec s sužnji.
6 Zdaj že veš, Moja Helija, kaj moraš storiti, če hočeš pridobiti še več svetlobe. Jaz moram namreč zdaj storiti nekaj drugega, ker bo sonce ostalo na nebu le še nekaj dlje kot pol ure. Potem ko bo zašlo, pa bo prišlo še veliko tujih gostov. Ti bodo večerjali zunaj pod šotori in potem se ne bom utegnil sprehajati zunaj med posvetnimi ljudmi, ampak bom spet tu, med vami. Toda potem, ko se bodo po večerji tujci spet umaknili v svoje koče, bomo skupaj odšli ven in vsi boste doživeli tam veliko čudežnega. In tako zdaj počakajte tu in se duhovno krepite, dokler se ne bom spet vrnil k vam.«
7 **Helija** je rekla nekoliko žalostno: »O Gospod in Mojster, zakaj ne smem zdaj s Teboj ven? In vendar si tako hrepeneče želim biti vedno čim bližje Tebi!«
8 **Jaz** sem rekel: »To je res zelo hvalevredno od tebe, toda v moji najtesnejši bližini si lahko zmeraj, četudi osebno nisem ob tebi, samo če si Mi blizu v svojem srcu. Glej, v Genezaretu je tudi zelo ljubka deklica, ki ji je ime Jara; ta Me že skoraj leto dni ni videla in vendar Mi je v srcu še veliko bliže kakor zdaj ti. Vsak trenutek se lahko z njo pogovarjam in ona v svojem srcu sliši vsako Mojo besedo ter se strogo ravna po njej. Stori enako, pa boš tako kakor Jara zmeraj v Moji najtesnejši bližini — in to tudi tedaj, ko ne bom več v tem telesu in mesu hodil po tej zemlji. Razumi to, uravnaj svoje življenje po tem in tako boš imela v sebi večno življenje!«

39. Nazori mladega sužnja. Prihodnost Rusije

1 Nato sem hitro vstal in trije poklicani z Menoj, ter smo šli k našim mladim. Našli smo jih mirne in veselo razpoložene; drug drugemu so imeli veliko povedati o tem, kaj vse so na dolgem potovanju posebnega videli in opazili in kako je bilo to povezano z njihovo zdajšnjo rešitvijo. Nekateri so imeli sanje, drugi naj bi kmalu spet želeli videti druge pojave bodisi na zemlji ali na nebu. In tako so se ti mladi prav lepo pogovarjali med seboj kar precej ur in komaj opazili, da se je dan že končeval.
2 Ko smo stopili v njihovo zelo prostorno sobo, so bili povsem iz sebe od veselja in **vsi** so vpili: »Pozdravljen, naš edini pravi in edini resnični oče. Ti si nam namreč dal dober kruh in dobro pijačo, ti si nas osvobodil naših trdih vezi in oblekel naša gola telesa. Zato si ti zdaj naš edini pravi in resnični oče in mi vsi te ljubimo nadvse! Toda svojih trdosrčnih staršev zdaj ne moremo več premočno ljubiti, kajti nikoli nam niso storili nič dobrega, razen da so nas nekaj časa redili, da bi nas lahko potem drago prodali. Vendar jim zaradi tega ne želimo nič slabega, ampak le to, da bi kmalu spoznali, kako nadvse krivično je, če ljudje prodajajo dobičkaželjnim trgovcem druge ljudi in celo starši svoje otroke kakor domače živali. Toda, ker smo zdaj vsi našli tako predobrega očeta, naj jim bo odpuščen stari zločin, ki so ga nad nami, nedolžnimi otroki, storili naši stari. To jim lahko ti, trdosrčni trgovec Hibram, sporočiš doma, če se v tvojih žilah pretaka še kakšna kaplja poštene krvi!«
3 Lazar in tudi Agrikola sta ostrmela nad tako odločnim nagovorom, namenjenim Meni in deloma tudi trgovcu s sužnji Hibramu. Jaz sem jima namreč dal dar, da sta razumela govorico teh mladih s severa in se tudi pogovarjala z njimi, ker je bilo to nujno, da se je posebno Rimljan lahko bolje sporazumeval z njimi. Takšno sposobnost bi lahko dal tudi vsem tem mladim, toda to zanje ne bi bilo dobro, ker bi s popolnejšo govorico prej in bolje spoznali tudi vse mogoče razvade, nečednosti, grehe in zločine. Če pa so se morali rimskega jezika, ki jim je bil še tuj, šele postopno naučiti, jih je za zdaj v njihovem jeziku poučil o Mojem nauku Rimljan, ki je navsezadnje vendarle vse mlade odpeljal v Rim in ni Lazarju prepustil niti enega, Moj nauk pa jih je potem trajno varoval pred rimskimi neumnostmi. Torej je bilo vse dobro in prav tako, kot sem to zadevo uredil.
4 Ko so se ti mladi pošteno pogovorili z nami in jim je tudi Hibram najzvesteje obljubil, da bo že najbolje poskrbel za njihove tovariše, ki so ostali doma in da odslej noče več trgovati z ljudmi — izkazalo se je, da so mu bili za to obljubo vsi mladi obeh spolov zelo hvaležni —, sem rekel, naj gredo zdaj vsi z nami ven in to jih je zelo razveselilo.
5 Ko pa smo bili zunaj, smo ob sončnemu zahodu opazovali lepo pokrajino in mladi so prevzeti rekli, da še nikoli niso videli tako lepe pokrajine.
6 In **neki mladenič**, ki je imel posebno sposobnost razmišljanja in govorjenja, je rekel: »Resnično, v tej deželi, ki je tako lepa in topla, morajo biti ljudje dobremu bogu veliko bližje kakor tam, kjer smo bili rojeni. Tam je namreč le zelo malo časa toplo in nato zelo dolgo zelo mrzlo, tako da postane voda od samega mraza kakor kamen in je vsa dežela videti zelo žalostna. Zato so tam

ljudje tudi bližje hudobnemu bogu in zato tudi hudobni in slabi. Tam se namreč ljudje ne ljubijo med seboj in vsak hlepi le po tem, kako bi lahko svojemu bližnjemu prizadejal kaj hudega. Najmočnejši je tam strašen gospodar drugih slabotnih ljudi. Sili jih, da mu opravljajo najtežja dela in za to ne daje plačila — to mora tam resnično povzročati hudobni bog! In tudi ti, Hibram, si tam tak močan gospodar, zato se v prihodnje nikar ne pusti več zapeljati hudobnemu bogu v svojem srcu in razumu ter mu ne daruj več, ampak daruj dobremu bogu te dežele. Tedaj bo tudi naša dežela postala tako lepa in topla, kot je zdaj ta.
7 Menim namreč, da je dobri bog veliko močnejši kakor hudobni, ki vodo sicer lahko ubije in spremeni v kamen, ne more pa je spet raztaliti in oživiti. Tu si našel dobrega in najmočnejšega Boga. Vzemi Ga s seboj v svojem srcu in daruj edino njemu, On pa bo potem že blagoslovil tudi našo veliko deželo. Če pa boš doma spet daroval hudobnemu bogu, naša dežela nikoli ne bo postala tako lepa in topla, kakor je ta.«
8 Te otroško modre mladeničeve besede so Hibrama ganile do solz in najslovesneje je mladeniču obljubil, da bo natančno izpolnil njegov nasvet in njegovo željo, ter domnevnemu hudobnemu bogu ne bo nikoli več daroval nobene daritve. Bo pa tam vsem svojim podložnikom oznanjal dobrega Boga, ki Ga je spoznal tu in jim pokazal, da zmorejo in morajo darovati samo Njemu.
9 Toda ob tej priložnosti jih je tudi zelo opozarjal, naj si nadvse marljivo prizadevajo, da bodo čedalje bolje spoznavali dobrega in edino resničnega Boga ter Ga nadvse častili in ljubili. In ko bodo dobrega in edino resničnega Boga popolnoma spoznali, naj nikar ne pozabijo svoje domovine.
10 Tudi to so mladi obljubili in **govorec** je rekel: »Ko bomo nekoč, tako kot ti ljudje tu, deležni blagoslova in moči dobrega, edino resničnega in nadvse mogočnega Boga - o tem smo se vsi nadvse čudežno prepričali -, tedaj bomo tudi zlahka našli pot domov in se tja tudi vrnili, kajti Njegov duh nam bo že pokazal pravo in najkrajšo pot tja in nas bo tudi vodil. Toda brez takšnega vodnika ter nadvse mogočnega voditelja in zavetnika pač nikoli ne bi mogli najti svoje od tod preveč oddaljene dežele in to toliko težje, ker so nas iz domovine na vozovih in cizah vozili štiri dni z zavezanimi očmi in z glino zamašenimi ušesi. Zato opustite tudi to zlo navado, kajti nekaj strašnega je, če moraš slep in gluh kot suženj za vedno zapustiti svojo domovino, četudi je videti še tako neprijazna. To si zapomni tudi ti, Hibram, ki si doma močan in vladaš ubogim ljudem daleč naokrog!«
11 Nato se je **mladenič** z zelo ljubeznivim obrazom obrnil Name in rekel: »O ti naš dobri oče in najmodrejši ter zelo mogočni in z dobrim bogom zelo napolnjeni človek, poln oblasti in vsakršne moči, povej tudi ti Hibramu, naj stori to, kar smo mu mi, ubogi, po mojih ustih odkritosrčno svetovali in potem bo to zanesljiveje storil, saj se zdi, da že tudi on zelo veliko da nate. Če bo doma storil to, tedaj bo tudi naša dežela postala tako lepa in topla, kot je ta tu in hudobni bog tedaj ne bo več mogel uničevati vode in celotne velike dežele zasuti z mrzlim snegom, kar pa tamkajšnjim ljudem zelo otežuje življenje.
12 0 ti dobri oče nas vseh, bodi vendar usmiljen ne le z nami, temveč tudi z vsemi tistimi, ki so doma v naši slabi deželi in pogosto nimajo jesti nič drugega

kakor posušeno meso divjih živali in rib. Če sem v imenu vseh teh, ki te tu slavijo kot dobrega očeta, izrekel napačno prošnjo, me lahko zaradi tega kaznuješ; oblasti in moči za to ti namreč gotovo ne manjka, ti ljubi, dobri oče, o tem smo se že vsi prepričali.«
13 **Jaz** sem rekel: »Le zakaj? Še nikdar nisem kaznoval nobenega bitja, razen če se je kaznovalo samo - toliko manj bom kdaj kaznoval tebe za tvoje dobro in plemenito srce. Nasprotno, povem ti: v sedmih letih se boš vrnil v svojo deželo in iz tvoje dežele bom iz tvojih ledij obudil rod, ki bo prostrane severne dežele v Mojem imenu tisoč let obvladoval in vodil. Toda tvoji poznejši potomci ne bodo ohranili oblasti, ker bodo postali surovi in nadvse oblastiželjni. Vendar te zaradi tega ne sme nič skrbeti. Jaz si bom namreč tam zmeraj znal izbrati krmarje, kakršne bom potreboval. Toda kraljestvo bo z majhnimi spremembami ostalo zmeraj isto; vendar si v poznejših časih krmarji svojega sedeža ne bodo trajno postavili v Aziji, ampak v Evropi. Zato pa bodite vsi nadvse marljivi in se učite vsega dobrega in resničnega in prenesite Mojo svetlobo tudi na zelo mračni sever.
14 Tam bo sicer tako kot doslej zima posvetne narave obvladovala zemljo, le da to ni pomembno. Če so vaša srca topla zaradi ljubezni do Boga in do bližnjega, tedaj se bodo vaše zaledenele reke že odtalile in vam v deželo prinesle veliko blagoslova. Toda vi se morate odslej nadvse marljivo poučiti o vsem dobrem in resničnem od tistih, ki vas bodo vzeli s seboj v Rim in potem se boste v sedmih letih polni blagoslova vrnili v svojo deželo. In ko boste spet v svoji stari domovini, delajte dobro tistim, ki so vam storili hudo; s tem boste prinesli veliko blagoslova v svojo domovino. - Ste to dobro razumeli?«
15 Vsi so temu pritrdili in obljubili, da bodo to izpolnjevali.
16 In **Jaz** sem rekel: »Tako smo dosegli dober namen in vrnimo se znova v hišo.«
17 S tem so bili tudi vsi povsem zadovoljni in ker so začeli prihajati tujci, smo se spet vrnili v hišo, tam pa našli Helijo v zavzetem pogovoru z angelom.

40. Lazar in Rafael postrežeta tujcem

1 Ko sem spet sedel k mizi, sem poklical Rafaela in Lazarja in jima naznanil, da se tujci iz mesta že bližajo, zato naj poskrbita, da bodo nameščeni in postreženi v svojih šotorih in ne bodo prišli v hišo.
2 Tedaj je **Lazar** vprašal, rekoč: »Gospod, temno bo že, ker je sonce zašlo. Kako bo z razsvetljavo? V hiši imamo sicer dovolj svetilk, toda v šotorih doslej še nismo imeli nobene, zato bi Te, o Gospod, rad prosil, da mi pomagaš. Če bo v šotorih temno, bodo tujci prišli v hišo, kjer bodo videli svetlobo.«
3 **Jaz** sem rekel: »Zato ti vendar dajem Rafaela s seboj. Ta bo že opravil, kar je potrebno, kakor ti je to naredil že opoldne. In tako lahko mirno odideš ven. Zdaj pa pojdita, tujci že prihajajo.«
4 Tedaj je Lazar z Rafaelom in svojim krčmarjem odšel ven in presenečen zagledal vse šotore lepo razsvetljene in vse mize kar najbolje obložene z vinom in vsakovrstnimi jedmi. Zdaj pa so prišli tudi hišni služabniki in dekle ter

Lazarja in krčmarja vprašali, od kod sta vzela vino in jedi, saj oni kot hišni služabniki o tem niso nič vedeli.
5 Tedaj je **Lazar** rekel: »Saj ste vendar tudi vi ljudje! Zakaj tako malo skrbite za to, kar se zdaj dogaja v moji hiši?! Mi že dobro vemo, od kod ti šotori, mize, namizno posodje, vino in jedi. Če bi se bolj zanimali za to, bi to tudi vedeli. Toda vam je to kaj malo mar in zato tudi veste le malo ali sploh nič. Kdo je torej Tisti, ki s Svojimi učenci že skoraj štiri dni prebiva v moji hiši?«
6 **Kuharji in nekaj služabnikov** je reklo: »Ah, zdaj že vemo! To je veliki prerok iz Galileje. Nam je pa treba zelo oprostiti, da smo doslej le malo vedeli in še manj razumeli, kako je s tem prerokom; zmeraj smo bili namreč povsem zaposleni s svojim delom in do danes popoldne smo imeli res malo časa, da bi se zanimali za takšne stvari. In za nas se tudi ne bi spodobilo, da bi vprašali za eno ali drugo, čeprav nam je tu in tam marsikaj zbudilo pozornost. Toda odslej se bomo že bolj zanimali za vse, ker smo seveda tudi mi ljudje - kot si sam rekel -, ki jim ne more škoditi, če vedo nekaj več, kot so vedeli in izvedeli doslej. Mar ni res, gospodar hiše in tvojih drugih številnih posesti, da nam je to dovoljeno?«
7 **Lazar** je rekel: »O vsekakor, toda zdaj naj se vsak loti svojega dela, da bo za številne goste v hiši pripravljena dobra in obilna večerja! Vi služabniki pa pojdite k šotorom, odkažite tujcem sedeže in vzemite, tako kot opoldne, od njih denar, ko bodo pojedli in popili. Pojdite, saj gostje že prihajajo!«
8 Nato se je vsak lotil svojega dela. Lazar pa je s krčmarjem pozdravljal goste, ki so množično prihajali.
9 Eden izmed tujcev pa je vendarle vprašal Lazarja, kako je mogel tako natančno vedeti, da bo prišlo prav toliko tujih gostov, kolikor šotorov, klopi, miz, jedi in vina je bil pripravil. Zelo mu je namreč zbudilo pozornost, da je kot krčmar lahko to tako natančno uganil. V drugih gostiščih skoraj nikoli ni bilo tako; tam se je največkrat zgodilo, da so krčmarji za prihajajoče goste pripravili preveč ali premalo.
10 Na to vprašanje, ker ga je nekoliko presenetilo, Lazar ni rekel nič drugega kakor le to, da naj gre spoštovani gost v najbližji šotor ter je in pije in potem, če bo vztrajal, mu bo že odgovoril na vprašanje.
11 Gost je bil s tem tudi zadovoljen, šel je v svoj šotor, sedel za mizo, prav pošteno jedel in pil in kar ni mogel prehvaliti okusnosti jedi in pijače.
12 **Drugi gost** v istem šotoru je rekel: »Resnično, te jedi so gotovo pripravili bogovi, ker so tako čudovito okusne! In vino je pravi nektar, ki bi bil dober celo za bogove!«
13 In še veliko takšnih pripomb so izrekli grški trgovci. Eden je hotel dati veliko denarja, da bi izvedel skrivnost te odlične kuhinje.
14 Ker je Lazar slišal takšne pripombe in ni prav vedel, kaj naj na to odgovori, se je pogovoril z angelom, kaj naj reče, če ga bodo morda spraševali o teh stvareh.
15 **Rafael** je rekel: »Nikar ne skrbi za to, to bom s temi ljudmi že jaz uredil; ti bi se namreč lahko zmedel in tem ljudem povedal ali preveč ali premalo, oboje pa ne bi bilo prav primerno. In tako, kot sem rekel, le pusti zadevo pri miru, kajti vse to bom že jaz opravil!«

16 S tem je bil tudi Lazar povsem zadovoljen in je dobre volje poslušal pripombe gostov.
17 Zdaj je prišel čas, ko so se gostje do sitega najedli, poravnali svoje račune in se odpravili v mesto, kjer so v svojih prodajnih stojnicah navadno prebili noč.
18 Vendar so trgovci iz omenjenega prvega in najbližjega šotora, ki so Lazarja že takoj na začetku spravili v zadrego, znova začeli Lazarja nadlegovati s svojo radovednostjo.
19 **Lazar** jih je z veseljem poslal k Rafaelu in rekel: »Veste kaj? Vaša vprašanja jasno povedo, da drugje gotovo ne bi bili postreženi bolje kakor pri meni, vendar ima vsak pošten krčmar svoje skrivnosti, teh pa za nobeno ceno ne bi hotel razkriti, da jih tudi drugi nebi izvedeli. Toda ta čudoviti mladenič vam lahko prav dobro pojasni vse, kar bi o tem na vsak način radi izvedeli, zato se obrnite nanj in vam bo že prav odgovoril!«

41. Rafael in Grki

1 Na te Lazarjeve besede se je **Grk** obrnil na mladeniča (Rafaela) in rekel: »Ljubi mladenič, krčmar nas je z našo željo poslal k tebi, češ da nam boš zadevo že ti razložil! Za kaj gre, si že tako in tako izvedel in torej lahko kar začneš govoriti!«
2 **Angel** je rekel: »Ja, dragi moji, to pa ne gre tako, kot si predstavljate! Kajti v naših, tudi vam ne povsem neznanih knjigah je zapisano: ‚Kanaanska dežela je dana Jehovovim otrokom in bogovi bodo prebivali v njej.' In tako ste zdaj v deželi bogov in tu imate opraviti z bogovi in ne zgolj s svetnimi ljudmi, kakršni ste sami. Če pa hočete od bogov kaj doseči, jih morate najprej zelo resno prositi, sicer bogovi umolknejo in vam ne dajo nobenega nauka in nasveta. - Me razumete?«
3 Tedaj je **Grk** začudeno pogledal in odvrnil mladeniču: »No, no, ti moj ljubi mladi Jud, vašega božanstva ni videti prav veliko. Če bi bili vi bogovi, vas Rimljani ne bi podjarmili! Toda nič za to, če ti kot mlad, verjetno ne prav izkušen Jud, veliko daš na vaše stare, mistične spise in si domišljaš, da si nekakšen bog. Saj te vendar lahko tudi prosim, da mi razkriješ nekaj te vaše kuharske skrivnosti in za to te tudi zdaj resno prosim!«
4 **Angel** je rekel: »Zdaj bom tebi in vsakemu od vas o naši kuharski skrivnosti povedal še manj kot prej, kajti zdaj si postal celo nekoliko grob, z grobostjo pa se pri nas, bogovih, ne doseže nič! Vi ljudje se morate namreč ravnati po nas, ne pa mi po vas, saj mi lahko brez vas prav dobro živimo in večno obstajamo, vi pa brez nas nikakor. Ste razumeli tudi to?«
5 **Grk** je rekel: »O ja, še predobro in iz tega smo spoznali, da si prav ti, kot še golobradi mladenič, zelo čuden tič! Toda, če že toliko daš na svoje božanstvo, nam to vsaj malo dokaži, da bomo potem tudi zagotovo vedeli, kako naj se vedemo do tebe. Kajti samo z besedami se po videzu človek pred nami nikoli in nikdar ne more razodevati kot bog, izkaže se lahko le z dejanjem, ki je po pričevanju vseh, v vsakovrstnih umetnostih in znanostih izvedenih

strokovnjakov, mogoče le bogu. - Mladenič, ti, ki hočeš biti čaščen kakor bog, si razumel tudi to?«
6 **Rafael** je rekel: »O ja, vendar s takšnimi grškimi modrostnimi floskulami pri meni ne boste dosegli ničesar. Kajti jaz imam božjo oblast in moč in zato se tudi ne bojim nobenega človeka in tudi vseh ljudi na vsej zemlji ne. Kdor hoče od mene kaj dobiti, me mora prej povsem resno prositi s čistim in ponižnosti polnim srcem. Toda s svojimi modrostnimi zvijačami boste dobili od mene le nič in zmeraj le nič. - Razumete to?«
7 **Grk** je rekel: »Poslušaj, prav nebrzdan mladenič si in s teboj, če res ne bi imel morebitne skrivnosti, z vsem človeškim razumom ni mogoče opraviti ničesar in to je zdaj že povsem jasno. Dobro si se naučil pred ljudmi igrati boga; le nadaljuj! Če boš tako nadaljeval, boš nekoč še velik in zelo slaven mož. Toda, če imaš res takšno božansko vsemogočno naravo, obenem pa si očitno Jud, tedaj ne moreš biti prijatelj Rimljanov. Saj bi vendar zlahka čez noč izgnal vse Rimljane iz te svoje dežele bogov. Zakaj torej prenašate njihove krute zakone?«
8 **Angel** je rekel: »Zakoni Rimljanov so sicer strogi, a hkrati pravični in zdaj boljše Jude varujejo pred tistimi hudobnimi Judi, ki se sicer imenujejo Judje, v srcih pa niso niti Judje in še manj Božji otroci. In tako so Rimljani zdaj naši prijatelji in že dolgo ne več sovražniki in vzpostavljajo dobro disciplino med izprijenimi ljudmi te dežele in tudi mnogih drugih dežel. Mi smo torej prej njihovi varuhi kakor njihovi preganjalci. Da pa bi lahko, če bi bilo potrebno, tudi zelo mogočne Rimljane izgnali iz te dežele kakor vihar odnese pleve, vam lahko nekoliko prikažem, zato zdaj vsi zelo dobro pazite!«
9 **Grk** je rekel: »Mladenič, le kaj nam nameravaš pokazati iz svojega morebitnega čarovništva ali pa nas le potegniti za nos?«
10 **Rafael** je rekel: »Opustite svoje pripombe in sodite šele po dejanju!«
11 **Grk** je rekel: »Dobro, torej bomo sodili šele po dejanju!«
12 **Rafael** je rekel: »No, dobro, torej sodite po dejanju! Kot sem vam povsem jasno povedal, sodite po svojem velemodrem grškem razumu in mi potem povejte, kaj pravi vaš velemodri razum k temu! «
13 **Grk** je rekel: »Dobro, prikaži nam nekaj za vzorec, mi pa bomo potem že prav dobro ugotovili, kako je s tem. Pri nas v Atenah so bili namreč že zelo različni modreci in zato znamo mi, Grki, zelo dobro presoditi, kaj je čarovnija in kaj resnično čudež bogov. Torej le na plan s svojim božanskim vzorčkom!«
14 **Angel** je rekel: »Toda zelo pazite, da vam pri tem ne bo zmanjkalo povsem naravnega odema!«

42. Rafaelov čudež

1 Tedaj je **Rafael** dvignil s tal deset funtov težak kamen in rekel: »Menim, da bo ta kamen dovolj velik in težak, da vam bom z njim lahko prav dobro ponazoril, kako je s to rečjo.«
2 **Grk** je rekel: »Vsekakor, toda kaj bo iz tega nastalo?«
3 **Rafael** je rekel: »Da me morda ne bi imeli za absurdnega čarodeja, vzemi ta kamen sam v roko in naj ga nato vzamejo tudi tvoji tovariši, da se bodo tudi

oni lahko prepričali, da je to resničen, najtrši kamen, kakršni so le v tej okolici. Vzemite kamen v svoje roke in ga preiščite!«
4 Tedaj je Grk vzel kamen v roke in ga preveril, njegovi tovariši so naredili enako.
5 Takoj ko so se vsi dovolj prepričali, da je kamen povsem naraven, so ga spet izročili angelu in **Grk** je rekel: »Kamen je povsem kamen, o tem nihče od nas ne dvomi, vendar, kaj boš zdaj naredil iz njega?«
6 **Rafael** je rekel: »Vzemite ta kamen še enkrat v roke in poberite še več enakih kamnov, šele potem boste spoznali, kako močni smo bogovi. Vendar se vam zaradi tega ni treba bati, saj se vam pri tem ne bo skrivil niti las.«
7 Nato so poiskali še veliko takšnih kamnov in jih držali v rokah, kot da bi hoteli mladeniča kamnati.
8 Tedaj jim je **angel** rekel: »Vidite, da se nobenega kamna v vaših rokah ne dotikam niti s prstom. Ko pa bom s svojo voljo rekel: ‚Razkrojite se v svojo etrsko prasnov! ', ne bo od teh kamnov v vaših rokah ostal niti prahec!«
9 **Grk** je rekel: »Mladi prijatelj, to bo pač le nekakšna tvoja besedna igra. V naših rokah od teh kamnov seveda ne bo ostal prahec, pač pa bodo ostali celi kamni, seveda bodo razkrojeni, ker smo jih mi sami ‚razkrojili` od tal in tudi v eter bodo prešli, ker jih s svojimi rokami držimo v zračnem etru. Imam prav ali ne? Dovoliš, mladi judovski bog, da te kamne, potem ko jih boš s svojo voljo popolnoma razkrojil in s tem uničil, vržemo vate?«
10 **Angel** je rekel: »O vsekakor, potem jih le vrzite. Toda zdaj dobro pazite, da vam kamni ne bodo pobegnili, saj potem ne boste imeli ničesar, kar bi lahko vrgli vame. Zdaj hočem, da se kamni izničijo! - In zdaj le vrzite vaše težke kamne vame, če še imate kaj v rokah!«
11 Tedaj je kakšnih trideset Grkov ostrmelo in se nadvse začudilo in prvi je rekel: »Slišiš, moj lepi mladenič, ti razumeš več, kot smo sposobni dojeti mi, zelo izkušeni Grki, ki naj bi že veliko videli! Za to je že potrebna agathodemonska• notranja moč, kajti tu nimamo opraviti z naravnimi stvarmi. V komaj opaznem trenutku so bili vsi kamni povsem uničeni. Kako ti je to uspelo?«
12 **Angel** je rekel: »Kako, tega še dolgo ne boste razumeli; toda saj sem vam vendar prej povedal, da imate opraviti z nami kot z resničnimi in še nepokvarjenimi Judi, ter potemtakem Božjimi otroki. Ti pa imajo v sebi božansko moč in so z njo gospodarji celotnega naravnega sveta in neumrljivi. Zato sem ti rekel, da se kot bogovi ne bojimo nobenega sovražnika in smo gospodarji vsega sveta. In kdor hoče od nas kaj imeti, mora znati tudi resno prositi, sicer od nas ne dobi nič. - Mi razumeš zdaj to že bolje?«
13 **Grk** je rekel: »Kako pa ste postali bogovi, saj ste vendar ljudje kot mi?«
14 **Rafael** je odgovoril: »Predvsem zato, ker smo si prizadevali le za čisto in pravo spoznanje enega, edino resničnega Boga in se nismo gnali za praznimi in mrtvimi zakladi tega sveta. In tako smo od enega edino resničnega Boga tudi prejeli resnične in žive zaklade duha in njegovo moč, ne pa mrtvih

• Agathodemonska moč = moč dobrega duha, dobronamernega angela varuha.

zakladov materije tega sveta, v kateri vse premine z materijo vred; teh pa ne bomo nikoli več izgubili, ampak bomo še prejemali čedalje večje zaklade.
15 Da pa bi prejeli žive zaklade duha, je treba od enega, edino resničnega Boga prejeti sredstva in poti in to se je pri nas Judih zgodilo že po prvih patriarhih in potem predvsem po velikem preroku Mojzesu in tudi za njim po mnogih drugih prerokih in učiteljih. Tisti Jud, ki je potem zapovedana sredstva uporabljal in hodil po ukazanih poteh, je tudi postal vreden Božjega otroštva, ter z njim dosegel notranjo moč duha. Ker pa se to pri vas še ni zgodilo, ne veste nič o enem, edino resničnem Bogu, nič o Božjih otrocih na tej zemlji in tudi nič o tem, kaj zmorejo. - Razumete to?«
16 **Grk** je rekel: »Da, da, pri vas je že morda tako; toda če je omenjeni edini, resnični Bog vam Judom dal takšna sredstva in vam pokazal takšne poti, zakaj ni tega storil nam, saj smo prav tako ljudje kakor vi, Judje? Tudi Grki imamo razum in pamet in so nas v vseh nam znanih časih priznavali za eno najbolj duhovnih in izobraženih ljudstev na zemlji. Za to, da zdaj po notranji moči duha zaostajamo za vami, res nismo sami krivi. Če se je lahko omenjeni eden, edino resnični Bog kot tak razodel vam Judom, zakaj pa se ni nam Grkom?«
17 **Rafael** je rekel: »Prijatelj moj, to še zdaleč ni tako, kot si predstavljaš, ampak zelo, zelo drugače! Tudi Grki, tako kot Rimljani in stari Egipčani, so bili nekoč na isti točki, na kateri je še zdaj nekaj Judov. Toda zapustili so edino resničnega Boga, kot Ga je zdaj spet povsem zapustilo tudi veliko Judov in se prostovoljno odvrnilo od Njega. Tiste, ki so tako zapustili edino resničnega Boga, je potem zapustil tudi On in jih prepustil njihovi prazni posvetni omami.
18 Če pa se bodo nekoč v srcu hoteli spet vrniti k Njemu, jih bo Ta tudi sprejel in jim bo spet pokazal stara sredstva in poti, po katerih lahko znova postanejo resnični Judje in Božji otroci. Ob pravem času bodo k vam in vsem drugim ljudstvom zemlje znova poslani poslanci in učitelji, ter bodo oznanili stara sredstva in poti. Blagor tistim, ki se bodo po tem ravnali!«
19 **Grk** je rekel: »Zakaj pa se to ne dogaja že zdaj?«
20 **Angel** je rekel: »Ker ste prav zdaj še preveč polni vseh posvetnih stvari. Ko boste te čedalje bolj odlagali in tako dozoreli za nekaj povsem duhovnega, tedaj bo to, o čemer govorim, prišlo tudi k vam. Toda zdaj sem vam dovolj povedal in dovolj pokazal; morda bomo pogovor o tem nadaljevali jutri.«
21 **Grk** je rekel: »Jutri smo nameravali jaz in vsi ti spet odpotovati, ker smo že prav dobro prodali vse, kar smo prinesli s seboj; toda tebi na ljubo bom jutrišnji dan do popoldneva še preživel tu in si bom od tebe izprosil še nekaj duhovnih zakladov, da jih bom vzel s seboj v Grčijo. Morda mi boš jutri tudi povedal kaj o pripravi vaših resnično božansko okusnih jedi.«
22 **Angel** je rekel: »No, no, to bomo še videli! Menim pa, da boš za zdaj naš način priprave jedi razumel prav tako malo kakor moje prejšnje uničenje trdih kamnov. Le da tudi to ni zelo pomembno; so pa še druge stvari, s katerimi se lahko seznaniš in te ti bodo veliko bolj koristile kakor znanje o pripravljanju naših jedi. Če si s tem zadovoljen, lahko jutri spet prideš, vendar ti zaradi priprave jedi ni treba prihajati, ker sem ti že zdaj povedal, kako je s tem.«
23 **Grk** je rekel: »Zaradi priprave jedi tudi ne bom izgubljal več besed, če lahko izvem kaj, kar utegne nam vsem bolj koristiti kakor priprava jedi. In tako bomo

danes odšli, jutri proti poldnevu pa se bomo spet vrnili sem, ker so tudi vsi drugi gostje že odšli dol. Pozneje bo namreč še temneje kakor zdaj in gora je precej strma.«
24 **Angel** je rekel: »Gora je že toliko razsvetljena, da boste zlahka in varno sestopili in tako že lahko odidete v imenu enega, resničnega Boga.«
25 Po teh angelovih besedah so Grki odšli, kmalu in zlahka so prišli do svojih prodajnih stojnic in tam kot po navadi prenočili. Toda v svojih lopah so zelo malo spali; vso noč so namreč premišljevali o uničenju kamnov, tuhtali sem ter tja in nobeden ni mogel drugemu pojasniti, kako je bilo s tem. Pojav jih je namreč tako razburil, da v svoji čudi niso našli miru in so komaj dočakali dan, ki naj bi jim pojasnil pojav, ki so ga doživeli.
26 Zjutraj so pospravili svoje reči in se pripravili za odhod. Toda vsi so odhod preložili še za en dan; odločili so se namreč, da bodo to čudežno zadevo razvozlali za vsako ceno. Sklenili so torej, da bodo prihajajoči dan vsekakor povsem posvetili tej zadevi. In tako so komaj dočakali poldne.
27 Vendar pustimo zdaj teh trideset Grkov, naj ostanejo, razmišljajo in presojajo in se napotimo z Rafaelom, Lazarjem in s krčmarjem v našo veliko jedilnico, kjer smo za mizami že vsi lagodno jedli in pili.

43. Agrikolovo vprašanje o Rafaelovi naravi. Blagoslov potrpežljivosti

1 Ko smo mi trije vstopili v jedilnico, nam je naš Lazar hotel takoj na dolgo in široko pripovedovati, kaj vse se je zgodilo zunaj, posebno z Grki.
2 **Jaz** sam pa sem mu rekel: »Brat, ne trudi se; kajti glej, mi vemo prav vse. Teh trideset Grkov je očitno dobrodošlih za našo stvar, toda najprej jih moramo šele dodobra pripraviti. Trde poganske kamne dvoma je treba najprej tako razpršiti, kot je Moj Rafael izničil trde kamne v njihovih rokah; potem se bo tudi z njimi dalo kaj narediti in v svoji deželi bodo postali povsem uporabni pripravniki za Moje prave učence. - Vendar zdaj posedite za mize ter jejte in pijte.
3 Ko se boste okrepčali, se bomo odpravili ven in do polnoči boste videli marsikaj iz Božjega veličastja; kajti že doslej ste, razen zelo redkih, toliko dozoreli, da lahko prenesete višja, Božja razodetja in ta noč je za nas tako ugodna, da zlepa ne bo več takšne.«
4 Ob teh Mojih besedah so vsi pohiteli z večerjo, kajti po tem Mojem govoru so vsi navzoči postali že preveč nestrpni, kaj vse se bo še pokazalo.
5 Nato pa je pristopil k Meni **Agrikola** in Me vprašal, rekoč: »Gospod in Bog, povej mi vendar že, kdo je pravzaprav ta čudežni mladenič! Enkrat sem Te že vprašal o tem, a si me odpravil z besedami, da ga bom sčasoma že sam spoznal. Toda doslej sam od sebe še nisem uspel ugotoviti, kam naj ga umestim. Je in pije kakor mi - pravzaprav še veliko več - ob tem pa dobi tudi povsem človeški videz. Toda povsem se spremeni, ko govori, deluje in ravna; tedaj ne pozna prav nobene šale in pri tem dela čudeže, pred katerimi moram kot nekoliko slaboten človek, ki pa vendar na pol sodi k duhovniškemu stanu - se pravi, kar se tiče naše rimske, boljše duhovščine - povsem odpovedati.

6 Kajti na svojem visoko državniškem delovnem področju moram predvsem nadzorovati duhovščino v vsem velikem cesarstvu in ob tej priložnosti sem se tudi natančno seznanil z vsemi nauki o bogovih, ki so v cesarstvu, iz česar sledi, da sem se dal zelo natančno poučiti tudi o judovskem nauku. Kot tak človek, kakršen sem, pred katerim se morajo razkriti vse skrivnosti, sem tudi spoznal že marsikaj na tej zemlji. Tu in tam sem videl in spoznal stare in tudi mlade ljudi s posebnimi talenti in sposobnostmi in ob tem je moj ne prav skromen razum obtičal za več dni.
7 Vendar vse to ni bilo nič v primerjavi s tem mladeničem, katerega nadvse dekliški videz je po naši rimski presoji v bistvu zelo redkokdaj znamenje velikega duha. Tako imenovane Adonise in Venere smo pri nas vedno imeli za najbolj omejene ljudi, med njimi je bilo zelo malo izjem. Ta mladi mož pa je daleč najlepši, kar sem jih kdaj videl. Če bi nosil ženska oblačila, bi bil zdaleč najlepše dekle na vsej zemeljski krogli. In kljub temu je ta človek tako božansko velikega duha, da zmore tako kot Ti, o Gospod in Mojster, prav vse. Vidiš, o Gospod, da zdaj ne morem več prikrivati svoje vedoželjnosti glede tega nenavadnega mladega človeka in tako mi končno vendarle blagovoli povedati, kako je z njim!«
8 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, če bi bil Jaz tako kot vi, ljudje, obložen s kakšnimi slabostmi, bi ti kar naravnost povedal, kako je s tem mladeničem. Ker pa nimam nobene človeške slabosti in v Svojem duhu od vekomaj vidim, kaj je za vsakega človeka v njegovi sferi oblikovanja duše najbolj zdravilno, nikoli nikomur ne izrečem besede, ki je čez nekaj dni ne bi mogel več držati in tako ostane pri izrečenem, da boš sam iz sebe še povsem dobro in jasno spoznal mladega moža.
9 Saj si vendar že slišal, kako je tudi potrpežljivost Božji praduh v človeku in tega je treba, enako kot vseh drugih šest duhov, krepiti in uriti, da človek doseže resnično, notranjo življenjsko popolnost. In tako želim tudi pri tebi doseči, da bo tvoja potrpežljivost nekoliko krotila tvojo pogosto preveč samostojno in pretirano resnost in vnemo. In glej, iz tega zelo tehtnega razloga, ti tudi ne povem tega, kar bi zdaj tako rad vedel; potrpežljivost je namreč človeku to, kar je rahel dež zemlji. Blaži goreča poželenja v človekovem srcu, da se ne izrodijo v divje, viharne in pogosto vseuničujoče strasti. Če to prav razumeš, se le znajdi v potrpežljivosti in potem se ti bo že zgodilo vse, po čemer te plemenito žeja v srcu.«
10 **Rimljan** je rekel: »Da Gospod, Mojster in Bog, Tebi niti najmodrejši človek na zemlji ne bi mogel ugovarjati, ker si večna ljubezen, modrost in resnica sama in tako imaš tudi glede tega prav Kajti Bog, ki bi dovolil, da bi z Njim barantali kot z grškim prodajalcem sadja, ne bi bil Bog, ampak le slaboten in muhast človek - in kdo bi se mogel zanesti na obljubo slabotnega Boga?!«
11 **Jaz** sem rekel: »Glej, tudi to je povsem res, kar govoriš! Ostani tak in se uri v pravi potrpežljivosti, tako boš najhitreje dosegel luč notranjega življenja. Saj ste si vendar vi, Rimljani, že v davnini izmislili dober pregovor, ki pravi, da je treba hiteti počasi in to je toliko kot ‚uriti se v potrpežljivosti'. - Toda zdaj pojdimo vsi skupaj ven, kajti tam boste veliko doživeli.«

44. Nočna svetlobna prikazen desetih oblačnih stebrov

1 Komaj sem to izrekel, so vsi vstali in šli za Menoj ven. Zunaj so mnogi potem občudovali lepe, smotrno opremljene šotore in se spraševali, kako so bili tako hitro postavljeni, saj zjutraj vsega tega še ni bilo. Čudenja pa je bilo kmalu konec, ker je pozornost vseh navzočih takoj pritegnilo nekaj drugega. In kaj je bilo to, kar je zbudilo pozornost vseh navzočih?
2 Na vzhodu je namreč vstajal povsem razžarjen oblačni steber in se dvigal čedalje više, tako da se je vsem, ki so ga videli, zdelo, kot da sega že do zvezd. Steber je postajal čedalje svetlejši, dokler ni dosegel luninega sija in vso okolico obsijal s skoraj dnevno svetlobo. Tedaj so Me vsi vprašali, kaj naj bi to bilo in kaj pomeni.
3 **Jaz** pa sem rekel: »Le potrpežljivo, Moji ljubi prijatelji, kmalu bo sledilo še več! Šele tedaj, ko boste videli vse, boste spoznali, od kod kaj prihaja in kaj pomeni. Zato le še naprej bodite pozorni na vse, kar se bo še pokazalo; saj je vendar v prerokih zapisano, da se bodo v tem času kazala znamenja tudi na nebu in ne le na zemlji. In ker se zdaj takšna znamenja kažejo, vidite tudi s svojimi telesnimi očmi, da se izpolnjujejo besede starih prerokb. Toda zdaj opazujte, kaj vse se bo še pojavilo!«
4 Vsi smo se spet ozrli proti vzhodu in glej, drugi, enak steber se je dvigal in spet dosegel lunin sij in v okolici je znova postalo svetleje. In že čez nekaj trenutkov se je dvignil tretji steber, ter še močneje razsvetlil okolico. Tega pa niso videli samo tisti, ki so stali z nami na gori, temveč tudi mnogi v Jeruzalemu in v vsej judovski deželi. Zaradi tega se je razlegel velik trušč po vseh mestnih ulicah in poteh, tako da smo ga lahko prav dobro slišali celo na goro.
5 Tedaj Mi je **Lazar** rekel: »Gospod, če bo to še dolgo trajalo, bo gora kmalu polna ljudi! Čas bi že bil, da bi spodaj zaprli vrata.«
6 **Jaz** sem rekel: »Brat, ne skrbi za nič, dokler sem pri tebi; kajti brez Moje volje ne pride v ta vrt niti muha, kaj šele kak človek. Zdaj pa dobro pazi, kajti dvignilo se bo še sedem takšnih stebrov!«
7 Komaj sem to izrekel, že so se dvignili tudi četrti, peti, šesti, sedmi, osmi, deveti in deseti steber, primerno oddaljeni drug od drugega. In teh deset stebrov, katerih svetloba je bila podobna svetlobi polne lune in se je še krepila, je končno razlilo tolikšno svetlobo nad vso okolico, da so jo videli vse tja do obal sredozemskega morja, gor do Male Azije in potem nazaj na vzhod do daljnih pokrajin reke Evfrat.
8 Zdaj pa je nastala tudi v mestu prava zmeda. Poganom se je zdelo to Malum omen•, Judje so že govorili o poslednji sodbi. Tako imenovani razlagalci znamenj so oznanjali deset zelo rodovitnih let, drugi spet deset zelo vročih in zato nerodovitnih.
9 Neki **stari rabin**, pa je glasno vpil po ulicah: »To naznanja mesijev prihod in deset stebrov je simbol njegove moči in ker stojijo ti stebri na vzhodu, to kaže, da bo mesija od tam prišel v Jeruzalem!«

• Slabo znamenje.

10 Toda temu rabinu niso verjeli in mnogi, ki so ga slišali, so se mu posmehovali. **Posvetni ljudje** so mu govorili: »Izgini in nehaj s svojim starim mesijanskim čvekanjem. Že dolgo namreč vidiš prihajati mesija v vsakem od lune razsvetljenem oblaku! Tudi pred nekaj dnevi, ko smo imeli lunin mrk, ki je prav tako povzročil veliko zmede, si razglašal mesijev prihod in zviti eseni, ki imajo svojo veliko čarovniško naselbino prav v tisti okolici, so pretekli lunin mrk povsem natančno izračunali že pred enim letom, ti pa si v njem takoj odkril svojega prihajajočega mesija s kožo in lasmi! Mesija pa ti bo takoj z nečim postregel. Teh deset stebrov, ki so videti zelo lepi, pa ni nič drugega, kot delo esenske čarovniške umetelnosti. Pojdi k esenom, ti bodo kaj kmalu izgnali tvojega mesija!«
11 Vendar pa ta radikalno naravna in posvetna razlaga na starega rabina ni naredila nobenega vtisa, saj je kljub temu še naprej vpil in glasno govoril (**stari rabin**): »Govorite, kar hočete, kmalu pa se bo pokazalo, ali sem prav presodil! Bog se ne ravna po posvetnem čvekanju takšnih posvetnih norcev kot ste vi, ampak po besedi Svojih lastnih prerokb, ki jih je razodel ljudem po ustih Svojih prerokov. Le glejte, vi hudobni in grešni mladci, da ne bo prišel hudič in vas vzel vse skupaj! 0, ne pregrešite se nad starim rabinom!«
12 Na gori sem Svojim pripovedoval, kakšna mnenja in razlage je v mestu izzval ta pojav in to jih je prav vzradostilo.
13 Lazar in tudi Moji učenci so menili, da ima rabin v bistvu vendarle prav in da so mladi jeruzalemski gizdalini zelo nesramni, ker starca tako zasmehujejo.
14 **Jaz** sem rekel: »Deloma imate prav, toda tudi starec je tempeljski lisjak in zmeraj izrablja priložnosti za oznanjanje mesijevega prihoda, da bi si pri tem s prevaro pridobil nekaj darov. Njemu samemu pa je pozneje zelo ljubo, da se njegova ulična prerokba pred njegovimi očmi vendarle ne uresniči in še naprej zamuja; kajti v tej deželi, bogati z naravnimi čudeži, se lahko vendarle kmalu spet prikaže kaj in to potem starec že spet lepo uporabi. Seveda pa ga razposajena jeruzalemska mladina pozna kot takega uličnega preroka in mu prekriža načrte, kadar postane preglasen, ter ga zasmehuje. In tako prerok ni prav veliko boljši od tistih, ki ga zasmehujejo. Jaz pa vam povem, da se Mi bodo nadobudni mladci vendarle pridružili veliko prej kakor tisti stari rabin, ki se zmeraj zelo trudi le za to, da s prerokovanjem polni svojo malho, v bistvu pa ne veruje v nič. Toda pustimo zdaj to, nadaljnji potek pojava bo povzročil še večje divjanje! - Ne slišite z visokih tempeljskih nadzidkov donenja pozavn?«
15 **Vsi** so rekli: »Da, da, prav dobro jih slišimo!«
16 **Jaz** sem rekel: »To kaže, da so se tudi templjarji že prebudili in sami ne vedo, kako naj ukrepajo glede tega pojava. Zato s pozavnami kličejo skupaj vse farizeje in pismouke, ki prebivajo zunaj templja, da bi se na hitro posvetovali, kaj storiti in kako ta pojav razložiti ljudstvu, seveda v zameno za zelo velike darove. Toda pustimo jih zdaj, naj se na hitro posvetujejo in ko bodo ljudstvu, ki se že zbira tik ob templju, zadevo temeljito razložili, bom Jaz pojav močno spremenil in templjarji se bodo spet posvetovali in lagali ljudstvu. Šele ob koncu pa vam bom Jaz prav na kratko, verodostojno in po resnici razložil, kaj ta pojav pomeni. Toda zdaj le poglejte dol, kako se neumno in slepo ljudstvo z vseh strani vali k templju! Čez četrt ure bo pojav povsem

drugačen, potem boste zagledali še hujše divjanje. Zdaj pa te četrt ure počivajmo!«

45. Spremenjen nebesni pojav in zadrega templjarjev

1 **Rimljan**, ki je stal tik ob Meni, je rekel: »O kako nedoumljivo slepi so ti tako številni ljudje! Norci dirjajo tja in to naj bi bili razsvetljeni Judje - se pravi - Božje ljudstvo, mi, slepi pogani, pa stojimo pri praizviru življenja, luči in izviru večne praresnice! Res, zelo zelo nenavadno! Mi, očitno poslednji, smo - in naj reče kdo kar hoče - zdaj očitno prvi in ti Abrahamovi otroci se valjajo tam spodaj kakor svinje v največjem blatu! To, o Gospod, je za nas, pogane, večno nedoumljiva milost, ki je niti najmanj nismo zaslužili! No, zdaj pa vendarle že nadvse nestrpno pričakujem nadaljnji potek te nadvse čudne zadeve in dogodka. Kaj vse se bo še nazadnje iz tega izcimilo, veš najbolje Ti, o Gospod!«
2 **Jaz** sem rekel: »Zadeva se nikakor ne bo slabo končala. Čas je, da te hudobne posvetne mešetarje na prav poseben način spravimo v hudo zadrego, s tem bodo pri boljšem ljudstvu spet zelo veliko izgubili.
3 Tam spodaj so kar najbolj naglo opravili svoj posvet in zdaj trdijo, da deset stebrov pomeni deset Izraelovih rodov, ki so še ostali zvesti templju in da sta dva rodova, iz katerih so izšli Samarijani in tudi Galilejci, zavržena; vsak Jud, ki bi glasno imenoval ta dva zavržena rodova, pa bi se omadeževal za vse leto.
4 Ljudstvo se tolče s pestmi po prsih in prisega, da teh zloglasnih rodov ne bo nikoli več omenjalo po imenu.
5 Toda zdaj bodite pozorni: takoj bosta k desetim prirasla še dva stebra in potem si oglejte divjanje! Čas se je iztekel in napovedana sprememba se bo zgodila takoj.«
6 Vsi so pozorno gledali in hkrati sta se na vzhodu v največjem sijaju dvignila še dva stebra; toda ta dva sta sijala desetkrat močneje kakor vseh prejšnjih deset stebrov skupaj. Eden je stal na desni, drugi pa na levi prejšnjih deseterih stebrov in njihova močna svetloba je bila zdaj vidna do štiristo milj daleč, vse do Evrope in nazaj.
7 Vse to je bilo preveč za ljudstvo in še bolj za templjarje. S tempeljskih nadzidkov so z vso močjo zadonele pozavne, da bi prebudile še več članov zbora, čeprav so bili že ob njihovih prvih zvokih navzoči pri prvem posvetu vsi duhovniki, ki so bivali v Jeruzalemu. Res da ni prišel nihče več, a kljub temu se je začel drugi posvet. Toda ves veliki zbor ni vedel, kaj naj počne z dvema presvetlima stebroma, ki sta vzšla nazadnje, ker so se prav klavrno zapletli že z razlago prvih desetih.
8 **Ljudstvo** pa je glasno vpilo: »To sta rodova, o katerih ste rekli, da sta zavržena! In če ni tako, nam razložite, sicer zahtevamo, da nam prinesene darove vrnete ali pa vas bomo napadli!«
9 Zdaj so se templjarji zares prestrašili. Čez kratek čas so prišli z nadvse neumnim izgovorom, zaradi katerega je ljudstvo bruhnilo v glasen smeh.
10 In **krepak Jud** je glasno rekel farizejem: »Če nam v našem velikem strahu, stiski in zaprepadenosti niste sposobni zadovoljivo odgovoriti, vas ne potrebujemo niti tedaj, ko se na nebu ne kažejo takšna znamenja, ki vsako

človeško srce kar najbolj vznemirijo in prestrašijo. Če nas zdaj ne morete potolažiti, čemu potem sploh ste? Nič drugega ne znate, kakor zahtevati desetino in velike darove, ter jih potem požreti in zapraviti; s kamni znate izganjati iz templja modre ljudi, ki vam v obraz povedo resnico in čudežno ozdravljajo bolnike! Toda zdaj, ko očitna Božja sodba z najstrahotnejšo svetlobo sije nad vsemi nami, molčite kakor zid in si ne upate spregovoriti niti besede! O, pojdite ven k strašnim dvanajstim stebrom, ki čez vso zemljo širijo resnično svetlobo sodbe poslednjega dne in bodo gotovo kmalu z najstrašnejšim ognjenim viharjem uničili vse, kar na zemlji živi in obstaja. Obmetavajte jih z vašimi prekletimi kamni in zalivajte z vašo prekleto vodo, pa bomo videli, ali se bo dvanajst najstrašnejših ognjenih stebrov uklonilo vaši duhovniški oblasti. 0 vi bedni in sicer tako ošabno grozotni hinavci in sleparji ljudstva! Zdaj, zdaj nam pokažite, da ste edini resnični Božji prijatelji in služabniki, sicer se bomo mi, ljudstvo, maščevali nad vami za vsako težavo, ki ste nam jo povzročili!«
11 Tedaj je nastopil **predstojnik** templja in rekel: »Ti, ljudski govorec, potrpi vendar! Veliki duhovnik že tako moli v Presvetem s pretrganim vrhnjim oblačilom in če bo potrebno, se mu bomo pridružili še mi, potem bo že spet bolje. Ne smete tako hitro obupati, če nas Jehova obišče s kakšno nadlogo, ki smo si jo vsi skupaj gotovo zaslužili. Namesto da nas duhovnike obsipavate z vsakovrstnimi sramotitvami in grožnjami, raje molite k Bogu, naj pošlje k nam milost namesto prava. To bo boljše kot vaše zdajšnje vedenje do nas, kajti v stiski lahko vsak človek učinkovito moli k Bogu.«
12 Ta govor je ljudstvo nekoliko pomiril in začelo je moliti in duhovniki so se modro umaknili in se med seboj posvetovali, kaj naj bi pomenil ta tako nenavadni pojav. Toda sklenili niso nič primernega in tako je tudi v njih naraščal strah. In prav v tem je bila pomembna razlika med tistimi, ki so bili pri Meni na gori, ter templjarji in ljudstvom, ki se je zateklo k njim. Moji so bili vsi veseli in očarani nad čudovitim pogledom na te svetlobne stebre, v templju pa so bili zaradi njih kar najbolj zaprepadeni.
13 V templju pa je bil v zboru tudi že znani Nikodem in tudi njega so vprašali za mnenje.
14 Toda on je rekel (**Nikodem**): »Na moj nasvet niste nikoli nič dali, ker ste me že večkrat obdolžili, da skrivaj držim z Galilejci in tudi ob tej nezaslišani priložnosti se mi zdi moj nasvet prav tako nepotreben. Kajti, če nam je Jehova povsem zasluženo namenil hudo kazen ali: celo popoln propad, proti temu ne bo prav nič pomagal nasvet nobenega človeka in naše malo pomembne službe bo tedaj konec za vse čase. Če pa nam je Jehova dvanajst strašnih ognjenih stebrov postavil le kot poslednje svarilno znamenje za resnično pokoro, bomo po kakšnem preroku pač še ob pravem času izvedeli, kakšno pokoro in daritev Bog od nas zahteva. Vendar vsi dobro premislite: Zaharija ste umorili in očitno je bil prerok! Prav tako je moral biti tudi pridigar in krstnik ob Jordanu po vašem posredovanju v Herodovi ječi obglavljen. In spet je prišel veliki modrec iz Galileje, učil pred tremi dnevi v templju in njegov nauk je za ljudstvo dober in resničen, vi pa ste tudi njega hoteli zaradi tega kamnati. Da, če hočete z vsemi z Jehovovim duhom prežetimi ljudmi še naprej tako ravnati, tedaj vam;

niti Bog ne more več svetovati, kako preprečiti naš vsestranski, zanesljivi propad, jaz pa še toliko manj, čeprav sem starešina v templju.«
15 **Veliki duhovnik**, ki je predsedoval zboru, je rekel: »Ja, kdo pa nam more dokazati, da so bili ljudje, ki si jih omenil, v resnici preroki, ki jih je prebudil Bog?«
16 **Nikodem** je rekel: »Enako kot zdaj ti, so tudi v časih resničnih prerokov spraševali veliki duhovniki v velikem zboru in na koncu se je žal zmeraj končalo tako, da so bili tisti, ki so bili pozneje prepoznani kot resnični preroki zmeraj večinoma kamnani ali zadavljeni. In kakor je bilo takrat, tako in veliko slabše je zdaj, to moram žal odkrito priznati. In ker je žal tako, je tudi najverjetneje konec Gospodovega potrpljenja z nami; to nam še preveč nazorno kaže tistih dvanajst strašnih ognjenih stebrov in proti temu najbrž noben človeški nasvet ne pomaga več. Le poglejte tja, kako postajajo čedalje večji in gostejši - gotovo zato, ker se nam čedalje bolj približujejo.
17 0 kako strašen dan v noči! Zdaj je komaj peta ura noči in na svetu je tako svetlo kakor ob najjasnejšem poldnevu! Zato vas bom zdaj zapustil in se vrnil v svojo hišo k svojim in jih po možnosti tolažil.«
18 Veliki zbor ga je hotel zadržati, vendar je **Nikodem** rekel: »Če bi vam lahko v čem koristil, bi ostal; ker pa vam lahko tu koristim prav tako malo kot vi meni, grem in bom raje umrl doma kakor tu, med temi že tolikokrat oskrunjenimi zidovi.«

46. Nikodem pri Lazarju na gori Oljki

1 Nato je Nikodem odšel iz zbora in zaradi ljudstva, ki je postalo že zelo razdraženo, skušal po skrivni poti priti do svoje hiše. Ko pa je prišel v bližino svoje hiše, je našel tudi okrog nje zbranih veliko ljudi, ki so v tej stiski hoteli njegov nasvet.
2 Mislil si je: Če grem zdaj domov, me bo ljudstvo oblegalo, jaz pa mu pri najboljši volji ne bi mogel niti najmanj zadovoljivo razložiti tega pojava. Vem pa, kaj bom storil: odšel bom na precej visoko goro Oljko k Lazarju in se z njim pogovoril o tem pojavu. On je bil vedno človek po Božjem srcu, čeprav je bil večkrat v sporu s templjem in bo tudi zdaj gotovo vedel več kot jaz in ves tempelj! Rečeno, storjeno!
3 In, ko je prišel do velikih odprtih vrtnih vrat, ga je tamkajšnji stražar vprašal, kaj išče.
4 In **Nikodem** je rekel: »Pomembne stvari se moram pomeniti z Lazarjem, zato me le brez skrbi pusti vstopiti.«
5 In stražar ga je vprašal po imenu in ga tudi takoj izvedel, nato pa dovolil Nikodemu oditi na goro, kajti Nikodem je pri vseh slovel kot dober in pošten. Le to ga je še vprašal stražar, ali mu ne bi mogel povedati, kaj naj bi pomenil še nikoli videni čudežni pojav.
6 In **Nikodem** je stražarju prijazno odvrnil: »Da, prijatelj moj, prav zato hočem in moram do Lazarja na gori, ker vem, da v tem času zaradi praznika in sejma po navadi vedno prebiva v svojem velikem gostišču. V teh stvareh je zelo izkušen in mi bo gotovo lahko kar najbolje razložil, kako je s tem. Vendar ti

kot jeruzalemski starešina zanesljivo lahko že povem, da pomeni ta izredni pojav za dobre nekaj dobrega in za hudobne nekaj hudega; kajti to ni več navadna igra narave. Zato bodi, če si dober, z menoj vred brez skrbi; obema se ne bo zgodilo nič hudega!«
7 Že tudi zelo prestrašeni stražar se je za to zahvalil, naš Nikodem pa je pohitel na goro. Ko je prišel na vrh, je nemalo strmel, ko je srečal tako veliko in vedro razpoloženo množico ljudi, ki so občudovali pojav, ki je bil videti od tod prav veličasten in so ga opazovali z veselimi obrazi.
8 **Jaz** pa sem rekel Lazarju: »Ti, brat Lazar, starešina Nikodem, ki ga je prignal hud strah, je prišel sem, da bi s teboj govoril o tem, kaj pomeni ta pojav! Pojdi tja in ga sprejmi, Jaz pa ti bom že položil v usta, kaj mu moraš za zdaj povedati. In tako le pojdi tja, vendar mu ne povej prehitro, da sem tu Jaz!«
9 Lazar je bil tega od srca vesel, kajti Nikodema kot svojega edinega prijatelja je imel zelo rad. In tako je tudi hitro odšel in storil, kar sem mu bil naročil.
10 Ko je naš **Nikodem** ponoči ob nenavadni dnevni svetlobi že na več korakov zagledal Lazarja, ga je že od daleč pozdravil in rekel: »Brat, odpusti mi ta pozni nočni obisk. Vendar moraš samo pogledati dvanajst ognjenih stebrov tam na vzhodu in boš zlahka odkril, kaj me je pravzaprav pripeljalo sem gor k tebi. Povem ti: V vsem velikem mestu in tudi v templju so vsi iz sebe. To je nekaj, česar po našem vedenju še nikoli ni bilo. Po mestu tekajo Judje in pogani kakor zmešani sem ter tja. Bistra mladina se norčuje in ves ta pojav pripisuje esenom; tam pa po vseh mestnih ulicah in cestah spet vpije neki stari rabin brez denarja: ‚Mesija prihaja!; kar pa ljudi tudi ne pomirja. Pogani verjamejo v vojno bogov, ozkosrčni Judje vidijo prihod obljubljenega mesija, drugi Judje pa imajo pred očmi Danijelovo poslednjo sodbo. Duhovniki so zbegani in ne znajo ljudstvu na njegova vprašanja odgovoriti niti z enim sprejemljivim in vsaj pol resničnim zlogom. Ljudstvo v templju postaja nejevoljno in kar nezaslišano zasmehuje duhovščino. In tako je v velikem mestu tolikšna zmeda, kakršne še nisem doživel!
11 Skoraj uro sem sedel v velikem zboru in od vseh strani so me duhovniki spraševali; toda kdo more ob takšnih nezaslišanih pojavih komu kaj pametnega svetovati?! Vsem njim sem nalil precej čistega vina, toda vse to ni obrodilo nikakršnega sadu.
12 Da, le kaj naj še storimo? Živali živijo po svojem nadvse preprostem nagonu, toda duhovniki v templju - povem ti - nimajo niti tega in še veliko manj razuma ali kakršne koli pameti. In tako ni kaj začeti in početi s temi resničnimi polljudmi ali pravzaprav že sploh ne več ljudmi. In glej, tako sem ob tej izredni priložnosti pobegnil sem gor k tebi, kajti spodaj v mestu nimam več obstanka.
13 Toda, če bi imel ravno čas, bi mi lahko povedal kaj res posebnega iz tvojih življenjskih zgodb, kar bi mi bilo toliko ljubše, ker sem zdaj tudi sam v zelo hudi stiski. Odkrito mi povej: Si ob svojih potovanjih v Perzijo in Arabijo videl kdaj kaj podobnega? In če si kdaj kaj podobnega videl, kakšne so bile posledice potem in ali so prišle že kar hkrati?«
14 **Lazar** je rekel: »Ne otežuj si srca zaradi tega resnično veličastnega in prečudovitega svetlobnega pojava; ta namreč nikakor ne napoveduje kakšnih

hudih posledic vsaj za nas toliko boljše ljudi, ker smo v svojih srcih še ohranili staro in trdno vero v Boga in zvestobo do Njega in smo, kolikor je bilo mogoče, izpolnjevali Njegove zapovedi. Za odpadnike pa je dobro svarilo in jim govori, da večno stari Jehova še vedno živi, in če gledaš ta pojav s tega zornega kota, se nimaš česa bati. Poglej tam nekaj sto ljudi! Vsi skupaj opazujejo ta pojav s tega stališča in so polni miru in poguma in tudi ti s svojo od nekdaj preskušeno pravičnostjo pred Bogom in ljudmi nimaš razloga, da bi se bal tega pojava. - Imam prav ali ne?«
15 **Nikodem** je rekel: »Da, da, prav in dobro si odgovoril in s svojimi prijaznimi besedami zelo poživil moje srce, za to sem ti od vsega srca hvaležen, vendar mi ob tem še nisi omenil, ali si na svojih dolgih potovanjih v Perzijo in Arabijo kdaj videl kaj podobnega?«
16 **Lazar** je rekel: »Še nikoli, niti v Perziji niti v Arabiji nisem videl takšnih pojavov! Podnevi in ponoči sem videl veliko drugih, pogosto tudi zelo nenavadnih pojavov, ob katerih je človek, ki jih je videl prvič, tudi ostrmel; toda ker se občasno ponavljajo vedno enako, na domačine ne naredijo posebnega vtisa. Toda ta pojav bi gotovo najpogumnejše Arabce ugnal v kozji rog, kajti na tleh te zemlje ni še nikoli noben človek videl česa podobnega, razen v preroškem zamaknjenju kakšen prerok, kot si to še pripovedujejo o starem očaku Kenanu in Henohu, ter o Mojzesu in tudi o Eliju in Danijelu. Toda s telesnimi očmi takega pojava ni videl še nihče. Vendar pa ta pojav ne bo ostal nespremenjen, ampak se bo, vsaj tako se mi zdi, kmalu spremenil in sicer večkrat.«
17 **Nikodem** je rekel: »Misliš to resno?«
18 **Lazar** je rekel: »Vsekakor, tako kot zdaj stoji teh dvanajst svetlobnih stebrov in se še zmeraj nekoliko povečujejo, ne bo ostalo do konca.«
19 **Nikodem** je rekel: »O, tedaj bo postalo v mestu in v vsej okolici še huje! Kaj bosta storili tvoji sestri doma? Saj ju bo konec od strahu in prav tako tudi mojo družino v moji hiši!«
20 **Lazar** je rekel: »O, skrbi za kaj drugega! Za to je že Gospod poskrbel; kajti On Svojih ne pusti propasti, pa naj pride nad zemljo kar koli. Gospod bedi tudi nad takšnimi pojavi, ustvarja jih, jih spreminja in dopusti, da izginejo in to vedno v korist in blagor ljudi te zemlje. In tako si lahko tudi glede svoje družine povsem brez skrbi, kajti Božja volja bedi nad nami vsemi!«

47. Nikodem se pogovarja z Lazarjem o svetlobnem pojavu

1 **Nikodem** je rekel: »Brat moj, povsem prav imaš! Tistemu, ki trdno zaupa v Boga, se ne more zgoditi nič hudega, čeprav od Boga zadene človeka marsikaj, v čemer s svojim razumom pač ne moremo prav spoznati posebno dobre Božje skrbi za nas. Meni samemu se je že nekajkrat zgodilo tako, zato sem ob takšnih velikih pojavih te zemlje podoben otroku, ki se zmeraj boji ognja, ker si je že enkrat na ognju opekel prst. In tako se je že nekajkrat zgodilo tudi meni in to enkrat ob blisku, ki me je omamil in mi potem zapustil nekaj časa zelo hude bolečine v udih. Drugič me je zgrabil vrtinčasti vihar, me dvignil za dve višini moža v zrak in nato zelo trdo spet postavil na tla. Tako me je na

Galilejskem jezeru slabo vreme dvakrat več kot pet ur preganjalo sem ter tja med življenjem in smrtjo in spet drugič je podivjala moja sicer povsem krotka in dobro dresirana mula, ter divje dirjala tako dolgo, dokler se ni od utrujenosti zgrudila in mi hudo zmečkala nogo. Tudi za to je bil kriv močan blisk in grom, ki mu je hitro sledil.
2 In glej, te in še druge nesreče so me zadele zaradi golih naravnih pojavov, zato se vedno malo bojim, kadar spet doživim kakšen poseben pojav. Pri vseh svojih nesrečah nisem izgubil svojega zemeljskega življenja, to se je mnogim ljudem že zgodilo pri podobnih priložnostih, ko niso bili nič krivi; toda kljub temu sem poln strahu, ko se v zemljini naravi po Božjem dopuščenju zgodijo takšni pojavi, s katerimi se naše človeške moči nikoli ne morejo meriti. In prav zdaj je tako, ko tam na vzhodu dvanajst strašnih ognjenih in svetlobnih stebrov grozi, da bo uničilo vse na zemeljski krogli. Verjamem v Boga in trdno zaupam, da nas bo obvaroval pred vsako veliko nesrečo; toda prav tam, kjer se ti zelo grozeči stebri dotikajo Zemljinih tal, ne bi ravno rad bil, - tam bo gotovo zelo ognjeno viharno.«
3 Našega **Lazarja** sem navdihnil, zato je spregovoril: »Tudi tam v bližini Evfrata se zaradi teh stebrov ne bo nobenemu bitju zgodilo nič, o tem si lahko popolnoma prepričan in se ti zato ni treba bati. Toda poglej, srednjih deset stebrov se zdaj približuje drug drugemu; le oba zunanja še ostajata negibna! Glej, to je že sprememba! In zdaj po dva in dva zadevata skupaj in se zlivata tako, da vidimo le pet velikih srednjih stebrov, ne da bi svetloba zaradi tega postala močnejša ali šibkejša. Glej, spet sprememba! Oba zunanja stebra se še ne premikata! «
4 **Nikodem** je rekel: »Zdi se mi, da to nenavadno spremembo vodi misleče bitje, ker se sicer takšni pojavi srečujejo med seboj bolj nerodno in nenačrtno, se včasih združijo, večkrat tudi razpršijo ali celo uničijo. Vzemimo le nadvse nerodno in nenačrtno premikanje oblakov ob viharjih in nenačrtnost švigajočih bliskov. Toda zdi se, da se za tem najveličastnejšim pojavom skriva nadvse modro misleče bitje in skoraj bi lahko pomislil, da je to kakšna nova čarovnija esenov, ki imajo v tisti okolici gotovo tudi nove naselbine. Ti ljudje namreč zberejo vse čarovnije vsega sveta na enem kraju in so sami v takšnih nenavadnih rečeh zelo domiselni. Le poglej tja! Zdaj se tudi pet stebrov začenja združevati! Hitro se premikajo in glej, že so eno! Ah, to bo dalo templjarjem in ljudstvu misliti in jih bo pošteno spravilo v obup, marsikateri šibkejši pa bo celo znorel!«
5 **Lazar** je rekel: »Zdaj bo manj hudo, kot je bilo prej; kajti zdaj že mnogi to pripisujejo indijskim čarodejem, ki naj bi prišli v najnovejšem času, ker se jim pojav zdi preveč načrten in urejen.«
6 **Nikodem** je rekel: »Toda kaj meniš zdaj ti o tem res nadvse nenavadnem pojavu? Kajti, če bi ga že lahko ustvarili čarodeji, bi zaradi svoje veličastnosti utegnil še prej izvirati iz Jehovove volje, recimo da bi nam bilo vsaj dopuščeno, da bi posebno nam, Judom, s tem nekako pokazal prihajajočo sodbo ali sicer kakšen še skrivni načrt, ki ga ima Bog z nami, ljudmi. Mar veš, kdo bi še lahko tičal za tem pojavom?«
7 **Lazar** ga je vprašal: »Le kdo bi po tvojem lahko bil?«

8 **Nikodem** je rekel: »Določeni čudežni zdravnik iz Nazareta! Bil je na praznovanju in - verjemi - dvakrat je bil v templju in tam je farizejem v obraz povedal najkrepkejše resnice, tako da so Ga nazadnje hoteli celo kamnati. Nato je gotovo odšel naprej in zdaj ne bi smel biti prav preveč oddaljen od kraja, kjer je videti naš pojav. Tokrat žal nisem mogel najti nobene priložnosti, da bi Ga spet skrivaj obiskal, saj že veš, kakšne načrte ima zdaj tempelj. Toda to ni pomembno, ker jaz - med nama rečeno - verjamem Vanj in v Njegovo poslanstvo. Kajti, če On ni mesija, nikoli ne bo prišel na ta svet kakšen drugi. Vendar ti lahko to - razumi me - povem le takole med štirimi očmi, ker dobro vem, da tudi ti meniš isto, tako kot mnogi izmed ljudstva; toda tega zdaj v Jeruzalemu še ne smemo preglasno govoriti. Torej, prijatelj, omenjeni zdravnik bo gotovo tudi vedel, kako je s tem pojavom; On bo tudi zanesljivo najbolje vedel, kaj pomeni, ali bi lahko pomenil. - Kaj meniš o povedanem?«
9 **Lazar** je rekel: »Ja, ja, najbrž imaš prav; le tega še ne razumem prav dobro, ko praviš, da verjameš, da je zdravnik iz Nazareta zares obljubljeni mesija, hkrati pa se bojiš, da bi Ga kot to, kar nedvomno je, brez strahu glasno priznal pred vsem svetom. Če je mesija, je po mnogih tebi dobro znanih navedbah v Mojzesu, Eliju, Izaiju, Jeremiju in še mnogih drugih prerokih in vidcih sam Jehova Sabaot. Če pa je to, kaj je potem ves svet v primerjavi z Njim?! Ali ga ne more odpihniti z enim dihom, ko bi Mu nazadnje vendarle postal zoprn in bi hudobija ljudi postavila Njegovo potrpežljivost na preveliko preskušnjo? Če pa je torej On nedvomno prav vsemogočni Gospod vsega stvarstva in to ti verjameš, kako se moreš potem še bati neumnega in slepega sveta?! Glej, to mi pri tebi ni prav zelo jasno! Da si Ga prvič obiskal le ponoči, je bilo razumljivo; toda odslej je bil že nekajkrat tu in ti Ga nisi več obiskal niti ponoči in še manj podnevi in to očitno ni bilo prav od tebe. Le če ne verjameš popolnoma, da je On resnični mesija, to nekoliko opravičuje tvoj strah in mlačnost in zamujeno lahko še vedno popraviš. - Si me razumel, kaj sem ti s tem povedal?«
10 **Nikodem** je rekel: »Brat, popolnoma prav imaš; toda kaj naj storim, ko sem član templja in imam polne roke dela samo s tem, da tempelj tako uglašujem, da si ne dovoli preveč kričečih posegov v pravice ljudi? Da pa lahko to dosežem, je žal treba pogosto začeti tuliti z volkovi in jih skrivaj zvito odvrniti od dobrih čred, da jih popolnoma ne raztrgajo in požrejo! In tako se mi resnično ni bilo lahko oddaljiti in se ukvarjati z zdravnikom, kot si zasluži, tako kot se tudi s teboj, svojim najzanesljivejšim prijateljem, razen v templju, že skoraj dve leti nisem mogel srečati. Kajti prav prerok Janez in zdaj zdravnik iz Nazareta sta povzročila templju velike skrbi in o Njegovem gibanju in naukih je skoraj vsak teden razpravljal veliki zbor in sprejel ukrepe, da bi Ga utišal. Toda doslej vse skupaj ni obrodilo nič, ker Ga ima ljudstvo deloma za velikega preroka, deloma pa tudi že zares za prihajajočega velikega novega kralja, večinoma pa tudi že za resničnega mesija in tako - odkrito rečeno - menim tudi sam.
11 Nenavadno pri tem je le to, da ima med Rimljani veliko privržencev in ti Ga pri širjenju Njegovega nauka ne ovirajo! To imam za veliko znamenje pristnosti Njegovega mesijanskega dostojanstva. Ali morda veš, kam je odšel iz

Jeruzalema? Ob tej priložnosti bi Ga jaz sam zelo rad poiskal in se z Njim pogovoril.«
12 **Lazar** je rekel: »Prijatelj, le poglej zdaj spet tri svetlobne in ognjene stebre; kajti zdaj se začenjata premikati tudi oba zunanja stebra in se približujeta srednjemu. Videli bomo, kaj bo nastalo iz tega! Glej, tisti z opoldanske strani se je že združil s srednjim stebrom; toda oni s severne je obstal in zdaj vidimo le še dva in ta dva svetita zdaj prav tako močno kot prejšnjih dvanajst, kajti njuna svetloba je zdaj postala bolj jarka in močnejša. Da, ne morem si misliti in predstavljati, da bi bilo podnevi lahko svetleje! Le obzorje je temnejše in tu in tam v okolici proti večeru je vidna še ena ali druga velika zvezda.
13 In poglej dol v mesto, kako ljudje tekajo sem ter tja! Celo na strehah hiš stojijo in strmijo v pojav! Toda zdaj se tudi severni steber premika proti sredinskemu in se združuje z njim! Zdaj imamo opraviti samo še z enim stebrom!«
14 **Nikodem** je rekel: »To je res zelo pomenljivo! Le kaj se bo še zgodilo?«

48. Nikodem pred Gospodom

1 Komaj je Nikodem izrekel to vprašanje, že se je dvignil tokrat enovit steber in se dvigal čedalje više in tudi izredno hitro, da ga kmalu ni bilo več videti in spet je postalo zelo temno na zemlji.
2 In **Nikodem** je rekel: »Zdaj pa imamo! Le kaj je bil ta tako grozeči pojav in kaj pomeni? Zdaj je pač popolnoma jasno, da ga je dopustil Bog, kajti nobena človeška moč ga ne bi mogla dvigniti v največje višine nebesnega svoda. 0 ti človeška modrost, kako si spet gola, nemočna in zbegana kot novorojeni otrok! Prijatelj Lazar, kaj misliš ti o tem pojavu, zaradi katerega so bila srca vseh ljudi skoraj dve uri polna groze in strahu? Če ga je dopustil Bog, nas čakajo velike stvari, če pa je bil nekakšna igra duhov zemlje in zraka, nas ubogih in slabotnih ljudi te zemlje tudi ne čaka nič dobrega; kajti po velikih ognjenih pojavih radi pridejo veliki viharji, hude nevihte, potresi in tudi vojna, lakota in kuga. In tudi to res niso dobri obeti za nas uboge ljudi! - Kaj pa o tem misliš ti?«
3 **Lazar** je rekel: »Prav toliko vem kakor ti; toda pustiva zdaj to! Le poglej, tam za šotori je velika množica ljudi! Vsi ti so zdaj moji gostje in še več kot dvesto jih je v hiši, ki so od tega pojava malo videli. Toda med temi številnimi ljudmi, ki so onkraj šotorov, jih nekaj ta pojav gotovo razume bolje kot midva.«
4 **Nikodem** je rekel: »Da, najbrž je res tako; toda kako naj pridem k njim?«
5 Po Mojem notranjem naročilu je **Lazar** rekel: »Pojdi zdaj z menoj in jaz te bom že predstavil pravemu!«
6 **Nikodem** je rekel: »Vse bi bilo lepo in prav, če bi lahko ostal nespoznan, da me ne bi izdali v templju.«
7 **Lazar** je rekel: »Ah, skrbi za kaj drugega! Ljudje, ki jih najdeš tu pri meni, so sami sovražniki templja, ker so našli boljši tempelj; zato se ti od vseh teh ljudi ni treba ničesar bati, le pojdi brez skrbi in pogumno z menoj!«
8 Sele tedaj se je Nikodem odločil, da bo šel z Lazarjem.

9 Ko pa je prišel v Mojo bližino, se je pošteno prestrašil, ker ni niti najmanj slutil, da Me bo srečal tu.
10 **Jaz** pa sem stopil k njemu, mu podal roko in rekel: »Zakaj se Me bojiš, kot da bi bil kakšna prikazen? Saj si vendar hotel iti za Menoj, ko bi od Lazarja izvedel, kam sem šel in zdaj Me imaš tu! Ti ni to zdaj toliko ljubše?«
11 **Nikodem** je rekel: »O Gospod, seveda, gotovo; toda Ti si sveti Božji, jaz pa star tempeljski grešnik! To zelo stiska in utesnjuje moje srce in zdaj imam le malo poguma, da bi govoril s Teboj.«
12 **Jaz** sem rekel: »Če ti bom očital kakšen greh, lahko rečeš: ‚Gospod, odpusti mi greh!' Ker pa nimam nobenega razloga, da bi ti to rekel, si prost in lahko govoriš, kakor te veseli. Kaj meniš o pojavu, zaradi katerega so si templjarji še zdaj v laseh in se nenehno pogovarjajo o njem?«
13 **Nikodem** je rekel: »O Gospod, ta pojav je bil nekaj nezaslišanega, česa takega še ni bilo od začetka sveta! Toda, kaj naj bi pomenil, veš Ti gotovo bolje kot mi vsi tu in samo zato bi Te rad vprašal. Prej sem namreč celo menil, da si ga morda povzročil Ti, ker bi se zlahka utegnil zadrževati v tisti okolici. Kajti približno pred letom dni naj bi se tudi pri Cezareji Filipovi med Tvojo navzočnostjo pokazalo nekaj podobnega in naj bi bilo pravi vzrok požara v tem mestu. In tako sem tudi mislil, da bi to lahko bila le ponovitev tistega pojava pri Cezareji Filipovi, če bi bil v tisti okolici Ti. Vendar si Ti še tu pri nas v Jeruzalemu in tako res nimamo nobenega vzroka, da bi se še naprej tega pojava bali. Toda kaj je bil ta pojav sam po sebi? Ti, o Gospod, boš to najbolje vedel, kot sem že pripomnil! Če bi ti bilo všeč, nam že lahko poveš nekaj o tern!«
14 **Jaz** sem rekel: »Pojav je bil Moja volja in s tem tudi Moje delo; vendar bo pozneje še čas, da bomo o njem spregovorili več. Za zdaj pa še ostani miren, kajti pojav, ki si ga videl, nikakor ni bil zadnje, kar bo ponudila ta noč; šele potem bo v hiši sledila razlaga! Zdaj pa vsi povzdignite svoje oči kvišku in glejte, kakšna podoba se bo pokazala!«

49. Pojav starega in novega Jeruzalema

1 Ko so zdaj vsi uprli oči kvišku, je nebo zažarelo in se krvavo-rdeče obarvalo in zagledali smo mesto Jeruzalem na žareči podlagi, kako ga oblegajo rimski vojaki in iz mestnih vrat teče kri. Kmalu nato pa je bilo mesto v silnih plamenih in vse širno obzorje je obdajal gost dim. Kmalu nato nismo več videli mesta, ampak le še kadečo se goro ruševin. Nazadnje je izginila tudi ta in zagledali smo nerodovitno puščavo, kjer so si divje horde zgradile bivališče. Nato je ta prizor izginil in iz mesta smo slišali silno prestrašeno vpitje in Nikodem je menil, da se je v mestu zdaj očitno začel upor.
2 **Jaz** pa sem ga pomiril in rekel: »Ta je še daleč; toda med štiridesetimi in petinštiridesetimi leti od zdaj naprej se bo v tej deželi res to zgodilo in to mesto bo popolnoma uničeno, ker ni hotelo spoznati časa premilostnega obiskanja. - Zdaj pa počakajte še na zadnjo zadevo! Šele potem bomo šli v hišo in se o tem pogovarjali. Še naprej bodite pozorni na to, kar boste videli!«

3 Potem, ko sem to naročil, so spet vsi gledali proti obzorju in svetlobni steber se je spet spustil iz višave proti zemlji, vendar ne več na tistem kraju, kjer je prej nastalo dvanajst posameznih stebrov, ampak na povsem nasprotnem, proti zahodu in zdaj je svetil še veliko močneje kot prej. Kmalu nato se je razdelil, vendar ne več v dvanajst stebrov, ampak se je iz njegovih neštetih delov oblikovalo velikansko mesto, katerega obzidje je bilo narejeno iz dvanajstih poglavitnih vrst dragih kamnov in je na vse strani širilo nadvse raznolik svetlobni sij. In tako je to mesto imelo dvanajst vidnih vrat, skozi katera je nadvse radostno vstopalo in izstopalo nešteto ljudi z vseh delov zemlje.
4 Nad mestom, visoko v zraku, pa je stal, kot bi bil iz rubinov in smaragdov, napis v starohebrejski pisavi in njegove besede so se glasile: ‚To je novo Božje mesto, novi Jeruzalem, ki se bo nekoč iz nebes spustil dol k ljudem, ki bodo čistega srca in dobre volje; v njem bodo večno prebivali z Bogom in slavili Njegovo ime.' Ta napis in tudi ves ta pojav pa so videli le tisti, ki so bili pri Meni na gori, sicer pa nihče v vsej deželi.
5 Ko pa so vsi navzoči začeli veselo vriskati in Me skoraj glasno molili, je pojav izginil, Jaz pa sem vse opomnil, naj molijo Boga v tihoti svojega srca, ne pa z glasnimi, hrupnimi besedami kot farizeji, saj to pred Bogom nima nobene vrednosti. Zdaj so prenehali in so premišljevali v tihoti svojega srca.
6 Šele čez nekaj časa sem rekel (**Jaz**): »Zdaj je okrog polnoči, zato odidimo v hišo in tam zaužijmo nekaj kruha in vina. Nato vam bom na kratko razložil pojav, ki ste mu bili priča!«
7 Na te Moje besede smo se vsi spet vrnili v hišo, kjer je bila velika obednica že povsem razsvetljena.
8 Ko smo kmalu spet sedeli pri mizah, ter sta Lazar in Nikodem sedla poleg Mene, so prinesli na vse mize dovolj vina in kruha in Jaz sem vse povabil, naj se nekoliko okrepčajo. In vsi so vzeli kruh in vino ter prav dobro razpoloženi jedli in pili.
9 Potem, ko smo se okrepčali, si je naš **Nikodem** natančneje ogledal različne goste, opazil je sedem templjarjev, ki so s trgovci s sužnji sedeli pri majhni mizi in Mi nekoliko v zadregi rekel: »Gospod, tam vidim meni še preveč znane tempeljske duhovnike! Le kako so prišli sem? Nas ne bodo izdali? Jim sploh lahko zaupamo?«
10 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, tisti, ki so pri Meni, nimajo s templjem prav nič skupnega več! Tempelj jih je sicer preoblečene poslal semkaj, da bi opazovali Mene in Moje ravnanje; toda spoznali so resnico in zapustili tempelj za zmeraj. V nekaj dneh pa bodo poleg še številnejših z onimi visokimi Rimljani odpotovali v Rim in tam bodo preskrbljeni. Tako se ti ni treba nikogar bati, da bi te morda lahko izdal, ker si tu; zato si lahko povsem miren.«
11 Nikodem se Mi je zahvalil za to razlago, vzel še en kos kruha, ga brezskrbno pojedel, nato pa vzel kupo vina in jo izpraznil.
12 Ko se je zdaj tudi **Nikodem** dodobra okrepčal, Mi je rekel: »Gospod in Mojster, ker je zdaj vse mirno in si obljubil, da nam boš na kratko razložil te pojave, ki so se danes tako čudežno zgodili, bi Te rad prosil, da bi nam izpolnil Svojo obljubo.«

13 **Jaz** sem rekel: »To bom tudi storil; toda ko bom vse povedal, Me o tem ne sprašujte nič več, ampak naj vsak pri sebi premisli o slišanem in to bo njegovi duši koristilo bolj kot dolgo spraševanje! In tako torej poslušajte!«

50. Gospod razloži svetlobne pojave

1 (**Gospod**): »Dvanajst ognjenih stebrov na vzhodu je pravilno predstavljalo dvanajst Izraelovih rodov in močni srednji rod je bil Juda, oba zunanja pa sta bila Benjamin in Levi. Po različnih dogodkih se je dvanajst rodov stopilo v zadnjega enega, Judov rod in ta sem Jaz, ki sem prišel, da bi v Sebi kot edinem resničnem Judovem rodu združil vse druge rodove, da bi v Meni vsi postali eno, tako kot sva Jaz in Oče v nebesih eno od večnosti do večnosti.
2 Ko ste videli sedem stebrov, ste tako rekoč videli vam že znanih sedem Božjih duhov in ko so potem nastali trije, ste videli v Benjaminu Sina, v Leviju Duha in v sredini Juda kot Očeta. In glejte: Oče, Sin in Duh so postali eno, so bili od vekomaj eno in bodo tudi večno ostali eno! In to eno sem prav Jaz sam in kdor Mojo besedo posluša in se po njej ravna, dela in živi, bo tudi eno z Menoj in v Meni. Tako kot Jaz bo šel v Božja nebesa in bo imel v Meni večno življenje. To je prav na kratko resnični pomen prvega pojava.
3 Drugi pojav pa je pokazal polno mero grozote greha tega ljudstva, ki zdaj kljub belemu dnevu, ki je vzšel nad njim, tava v temi in namerava tudi vnaprej tavati. In zato bo po svojih dejanjih poželo sadove in to v času, ki sem ti ga, prijatelj, razkril že zunaj na prostem, namreč od štirideset do petdeset let, in če k temu iz potrpežljivosti dodam še največ deset in sedem let. Potem pa bo konec tega ljudstva za vse čase. In povem vam: Ta zemlja in to vidno nebo bosta prešla ter postala trhla in krhka kot stara obleka, toda te Moje besede se bodo izpolnile in nikdar ne bodo prešle!
4 Jaz sem namreč Gospod. Kdo se hoče z Menoj prepirati in kdo s sulicami in meči bojevati proti Meni?! Da, tudi to bodo storili in to Moje meso bo pač umrlo na križu; toda prav to bo dopolnilo njihovo mero in nepreklicno zapečatilo njihov propad. Kajti slepota hoče vladati in ubiti svojega Boga. In to bo storila v resnično kratkem času in tudi to grozodejstvo ji bo dopuščeno, da bo njen propad za vse čase zanesljiv in neogiben. Vendar, kar bo temu ljudstvu v propad, bo vam v največji blagor in najpopolnejšo dosego večnega življenja.
5 Nič si ne belite glave s tem, kar sem vam vnaprej povedal; kajti ta zla zalega tam spodaj sicer lahko uniči to Moje telo, ne pa Tistega, ki v Meni živi in večno deluje, ustvarja in ureja. Jaz pa telesa ne bom pustil v grobu; že tretji dan bom tudi to telo spet obudil in se bom potem spet do konca časov družil s tistimi, ki bodo Vame verovali, Me ljubili in ohranjali Mojo besedo. In vi, Moji bratje, Me boste videli in boste lahko govorili z Menoj tako kot zdaj, ko hodim z vami v še ne poveličanem mesu.
6 Če zdaj vse to dobro premislite, boste vsi spoznali, da ima drugi žalostni svetlobni pojav svoj polni in živi razlog. Vendar pa naj nikar nihče izmed vas ne reče: ‚Gospod, to bi s Svojo vsemogočnostjo pač lahko spremenil!` ali: ‚To bi lahko Ti naredil drugače!` Kajti resnično povem vam, da zdaj tako in tako delam le najskrajnejše stvari, ki Mi jih kaže Moja večna in najvišja Božja

modrost, vendar to temu ljudstvu spodaj nič več ne pomaga; zaradi svoje nedopovedljive hudobije je tako zaslepljeno, da mu nobena Božja moč ne more več pomagati.
7 Mislite si in v sebi govorite: ‚Le kako je kaj takega mogoče? Bogu mora biti vendar mogoče narediti vse, kar koli hoče!' Da, to Bog resnično zmore. Toda pri najpopolnejši svobodi človekove volje Bog ne more in ne sme nikoli in nikdar storiti, kar hoče; kajti če bi Bog človekovi volji le v najneznatnejšem prekrižal njene načrte, bi človek postal otroška lutka, ki jo na vrvici vodi trdna Božja volja in tako ne bi nikdar mogel doseči življenjske samostojnosti. Če pa je sam iz sebe ne more doseči, se za večno nujno konča tudi večno življenje njegove duše.
8 Človek mora torej imeti popolno svobodo svoje volje, ki si lahko le po zunanjih zakonih in s prostovoljno poslušnostjo pridobi prave prednosti in pri tem sme Božja vsemogočnost opraviti le malo ali pravzaprav sploh nič in zato mora človeku zaradi samostojnega življenja dopustiti vse, kar mu pride na misel in tako torej zdaj celo usmrtitev Mojega najnedolžnejšega mesa.
9 In ker so ljudje tu v Jeruzalemu skoraj povsem zavrgli Božjo postavo in namesto nje postavili predpise, ki bolj rabijo njim in njihovim posvetnim interesom ter naravnost nasprotujejo Mojim zakonom, ki sem jih dal človeštvu po Mojzesu in prerokih in jih hočejo povsem izpodriniti, - ker pa Jaz pričujem zoper njih in njihovo veliko nepravičnost do Boga in do ljudi, Me sovražijo in Me hočejo za vsako ceno sveta ubiti. Da, tudi to jim bo dopuščeno; toda potem bo tudi mera storjenih grozodejstev polna in temu ljudstvu se bo v polnosti zgodilo tisto, kar ste prej videli kot drugi svetlobni pojav.«
10 **Nikodem** je rekel: »Gospod in Mojster, menim, da bi drugi svetlobni pojav moral templjarje zelo strezniti in v prihodnje bodo krepko premislili, na koga bodo položili roke; kajti v templju sem razločno slišal, da je ljudstvo nadvse zmedenim duhovnikom očitalo, da jih bo Bog zdaj vse kaznoval, ker so prav oni kot duhovniki ubili večino prerokov, vse od Zaharija in Janeza nazaj! In celo veliki duhovnik je molčal in si ni upal ljudstvu nič odvrniti, čeprav je od templja prav predrzno zahtevalo vrnitev svojih prinesenih darov, kar je sicer veljalo za najhujši zločin. In ker sem to še sam opazoval, menim, da Tebe, o Gospod in Mojster, ljudje ne bodo več tako sovražili in ti nasprotovali. Zelo bodo premislili, preden se Te bodo sovražno lotili! Obenem je tempelj po nekem poveljniku dobil od visokega rimskega sodišča glede na jus gladii nadvse ostro opozorilo in to jim bo pač za vse večne čase vzelo voljo in željo, da bi še koga brez rimske sodbe obsodili na smrt.«
11 **Jaz** sem rekel: »Tega tudi ne bodo storili; toda v svojem besu in želji po ubijanju bodo rimskega sodnika tako dolgo nadlegovali in zoper svoje žrtveno jagnje pripeljali toliko plačanih prič, da bo nazadnje sodnik moral storiti to, kar bodo hoteli doseči. Sicer že velik del ljudstva veruje Vame in v Moj nauk, toda tempelj ima kljub temu veliko privržencev, četudi povsem slepih in s temi še lahko doseže vse. Da pa ima tempelj še veliko privržencev, dokazuje skoraj nepregledna množica ljudi, ki ob praznikih romajo v tempelj. Ta velika in množična romanja pa vendar več kot dovolj dokazujejo, koliko jih je še odvisnih od templja in koliko je še v vsej judovski deželi slepcev, ki si

domišljajo, da opravljajo Bogu všečno službo, s tem ko vestno delajo tisto, kar jim zapove tempelj. Če na to tako pogledaš, boš med Judi našel zelo malo zagotovila za življenje Mojega telesa.«

51. Preteklost in prihodnost Judov

1 Ta pogovor so slišali tudi Rimljani in **Agrikola** je zelo ogorčen vstal ter rekel: »Gospod vseh nebes in svetov, če bi zalega tam spodaj naredila kdaj kaj zoper Tebe, nam bo lahko Tvoja vsemogočnost to naznanila in bomo nemudoma povsem pokončali to sleparsko zalego, jaz pa bom Pilata že jutri še bolj opozoril na to!«
2 **Jaz** sem rekel: »Moj zelo ljubi prijatelj, že prvi dan svoje navzočnosti si videl Mojo vojsko in Mojo oblast, če bi Jaz samo namignil, bi bile takoj na voljo neštete trume najmogočnejših angelov, od katerih bi bil eden dovolj, da bi v trenutku uničil vso zemljo in vse vidno nebo! Vendar pa nisem prišel na ta svet zato, da bi ga sodil in uničeval, temveč le zato, da bi ga rešil propada. In tako moram ljudem, kakršni že so, pustiti njihovo svobodno voljo, celo tedaj, ko se hočejo pregrešiti nad Mojim telesom; kajti če bi deloval proti temu s Svojo Božjo močjo volje, ki Mi jo je dal Oče, bi to usmrtilo vsako človeško dušo in potem, ko bi odpadlo meso, ne bi nihče mogel pomisliti na večno življenje, še manj verovati in upati nanj.
3 0 da, ljudem se sploh ne bi bilo treba pregrešiti nad Mojim mesom in bi kljub temu lahko dosegli večno življenje svojih duš, tako kot ga boste dosegli tudi vi, če boste do konca svojega zemeljskega življenja vztrajali pri Mojem nauku, ne da bi se kdo pregrešil nad Menoj in tisti, ki bi se pregrešil nad Menoj, življenja ne bi imel in ga tudi ne bi dobil.
4 Vendar je tam spodaj pri teh posvetnih ljudeh drugače. Očitno so vsi postali služabniki pekla in njegovega kneza laži in so zdaj v njegovi svetni službi. Kopičijo greh na greh in grozoto na grozoto, vsakovrstno nečistovanje, zakonolomstvo in krvoskrunstvo, ter si neprenehoma prizadevajo koga prevzgojiti za judovskega tovariša tako, da mu obljubljajo nebesa in večno življenje. Ko pa kdo postane njihov tovariš, ga skoraj povsem slečejo, da bi si kupil nebesa in večno življenje.
5 Ko pa takšnemu slepemu poganu poberejo vse premoženje, rečejo z ravnodušnim obrazom: ‚Tako, tako, prijatelj, pojdi, zdaj si že na pol poti do nebes in večnega življenja! Doslej smo mi delali zate; odslej pa se moraš sam ravnati po postavi, ki smo ti jo pokazali, sicer naše prejšnje delovanje in tvoji darovi Bogu ne bodo imeli nobene vrednosti!'
6 In tako izropajo drugega za drugim in potem ne storijo zanj prav nič; in če pride k njim, da bi dobil kakšen nasvet, ga opozorijo na svoje pridige, če nasveta ne more plačati. Če pa lahko kdo nasvet dobro plača, tedaj dobi poleg pridige tudi nasvet, ki je po navadi fino prikrita laž.
7 In tako kot ti prodajalci nebes in večnega življenja ne pridejo v nebesa, ker sami vanje ne verujejo in nikoli niso verjeli, tudi nikogar drugega ne pustijo tja, saj s svojimi najmračnejšimi lažmi zapirajo pot tja.

8 Kdor s še jasnejšim razumom to spozna in začne iskati resnico, ga takoj prekolnejo kot krivoverca in bogokletnika in ga z vsem besom zasledujejo do poslednje kaplje krvi, kot so iz istega vzroka pobili večino z Božjim duhom napolnjenih prerokov, njihove grobove pa zdaj na videz častijo in jih ob določenih spominskih dnevih belo prebarvajo. Toda prav oni sami so enaki pobeljenim grobovom, ki so na zunaj videti prav spodbudni, znotraj pa polni trohnobe in gnusnega zadaha.
9 Zdaj seveda mislite in v sebi govorite: ‚Če je bila ta hudobna zalega že dolgo takšna, bi jo pa Bog vendar lahko že zdavnaj uničil!' Da, to bi seveda Bog lahko tudi storil in je deloma storil z nekaterimi sodbami, ki so nekoč šle tako daleč, da je vse judovsko ljudstvo za štirideset let zašlo v trdo babilonsko ujetništvo in sta bila uničena Salomonov tempelj in večinoma tudi mesto Jeruzalem. Nato je ljudstvo spet delalo pokoro in se vrnilo k Bogu. In spet je postalo svobodno in spet je prišlo v obljubljeno deželo, znova zgradilo mesto in tempelj in potem nekaj časa živelo tako, kot je prav. Toda, ko so potem spet dosegli zunanji sijaj in ugled, se je ljudstvo znova začelo postopno odmikati od pravih poti in si samo naredilo pravila - se pravi predvsem tempelj, ki jih je postavil na mesto Božjih zapovedi in spodbujal ljudstvo, da je strogo izpolnjevalo ta pravila, duhovniki pa so javno govorili in učili: ‚Za vas je koristnejše, da se držite teh novih pravil kakor starih!' In tako se je nadaljevalo in je ljudstvo postalo slabše in brezbožnejše kakor pod sodniki in kralji.
10 Nikoli pa ni manjkalo svaril in deloma hudih preizkušenj, ki žal niso več našle rodovitnih tal. Ko se je ljudstvo s kralji in duhovniki vred komaj še spomnilo na živega Boga in so vsi živeli v posvetni omami, je Bog spet poslal preroke in ostro zagrozil, da bo spustil v deželo mogočnega sovražnika, ki bo vse Jude podjarmil in njihove kralje ujel in kot talke odpeljal judovske žene, hčere, odvzel vole, krave, teleta in ovce ter tudi veliko zlata, srebra, veliko dragih kamnov in biserov in ljudstvo za vedno zasužnjil. Skratka, Judom je bilo v razumljivi govorici napovedano vse, kako se jim bo godilo, če ne bodo opustili svojih posvetnih pravil in svoje posvetnosti. Toda vse je bilo zaman in prerokba se je izpolnila; Rimljani so vdrli v deželo, jo osvojili in storili, kar je bilo prerokovano.
11 Zdaj so Judje dobili v deželo več kot dovolj posvetnih zakonov in so jih morali spoštovati na življenje in smrt. Tempelj se je potem pod nekaterimi pobožnimi duhovniki začasno vrnil k Bogu, ni pa vztrajal dolgo in se je v zadnjih - recimo - tridesetih letih spremenil v pravo razbojniško votlino in jamo morilcev in je zdaj slabši kakor kateri koli tempelj malikov v preteklem in zdajšnjem času.
12 In čeprav zdaj Jaz kot Gospod, obdan z mesom, sam ob najočitnejših znamenjih učim v templju resnico vse ljudstvo s tempeljskimi Judi vred, pa to vendarle nič ne koristi, ampak farizeji lažejo in sleparijo še huje kot kdaj koli in se nenehno posvetujejo, kako bi Me lahko spravili s tega sveta. In to jim bo celo dopuščeno, da bo mera njihovih grozodejstev polna. Toda potem pride nad to ljudstvo tudi vsem vam v drugem svetlobnem pojavu pokazana velika sodba in s tem tudi konec Judov. Kakor pleve bodo raztreseni na vse konce in

kraje sveta. In njihovo ime, ki je bilo doslej v vsem svetu tako zelo cenjeno, bo zaničevano.
13 Če bi prepoznali ta čas kot čas velikega milostnega obiskanja, bi za večno postali in tudi ostali prvo ljudstvo v vsej neskončnosti; ker pa prav tega velikega časa vseh časov niso hoteli spoznati, bodo, ko se bo začela velika sodba nad njimi, postali poslednje ljudstvo zemlje. Razkropljeni med vsa ljudstva sveta si bodo morali med vsakovrstnim preganjanjem iskati hrano tako kot ptice v zraku in vsi skupaj bodo podložniki.
14 In čeprav bodo v poznejših časih tudi taki, ki si bodo nakopičili velikansko bogastvo, pa si kljub temu ne bodo mogli nikjer na zemlji kupiti dežele, kraljestva in vladavine; in tako bodo priče teh Mojih napovedi vse do konca časov te zemlje.«

52. Usoda ali svoboda volje?

1 (**Gospod**): »Ne mislite, da je to nekaj takšnega, kar nekateri slepi svetni modreci imenujejo ‚usoda; kot da bi Bog za vsakega človeka že določil, kaj ga čaka v njegovem krajšem ali daljšem življenju! Misliti ali verjeti kaj takega lahko duši prinese smrt, ker je to nauk, ki je skrivni izrodek pekla in pomeni za človeka kar najostrejše nasprotje resničnim življenjskim načelom iz Boga. Usodo si ljudje delajo sami s sprevrženostjo svoje svobodne volje in s tem, da nočejo v sebi prebuditi vseh sedem življenjskih duhov. Zato tudi ne dojamejo svojega notranjega, resničnega in neminljivega življenjskega zaklada. Zaidejo na kriva pota in potem hočejo tudi v luči sveta iskati resnično, notranjo luč življenja in veselo hodijo po takih poteh in se ravnajo po njih.
2 Ko pa človeška duša enkrat tako obtiči v najtemnejši noči svoje samo ustvarjene svetne teme, ji ob ohranitvi njene notranje svobodne volje tudi angeli v nebesih ne morejo dati druge smeri in potem nihče ne more reči: ‚Glej, to je že bilo tako določeno za tega človeka!' Da, vsekakor je bilo nekaj določeno, toda to ne izhaja od Boga, temveč od človeka samega.
3 Bog je to le dopustil in to prav zaradi popolnoma svobodne človekove volje. In kar sem zdaj povedal o enem človeku, velja tudi za vse ljudstvo. Je in ostane sam stvarnik svoje časne in svoje večne usode.
4 In tako bi bilo hudo zmotno misliti, da je Bog že od vekomaj določil, da bi se vse to, kar sem vam zdaj v svetlobnem pojavu pokazal in z besedo napovedal, moralo tako zgoditi. 0 ne, to nikakor in sploh ne! Toda kljub temu se bo vse zgodilo tako, ker ljudje tako hočejo, ker je njihov največji in najmočnejši del nadvse udobno in trdovratno prostovoljno zajet v vsej noči pekla in zdaj celo na Moj najsilnejši klic noče zapustiti te smrtne noči.
5 Kajti več kot delam zdaj Jaz sam, kar sem že storil in bom še storil ob popolni ohranitvi svobodne človekove volje, ni mogoče storiti in komur se ob tem ne odprejo oči in kdor se še ne ravna po tem, njegove slepote in neomajne zakrknjenosti srca ne ozdravi nobeno sredstvo, o katerem lahko vsakdo reče, da je resnično, dobro in blago. Potem mora priti sodba in delovati kot poslednje sredstvo. Da pa sodba izbruhne, mora biti mera, ki sodbo sproži, polna in to se bo pri tem ljudstvu - kot sem rekel - kmalu zgodilo. In tako več ne

razmišljajte strahoma veliko o tem; kajti tega nočem Jaz, ampak hočejo to nespreobrnljivi ljudje!«
6 **Nikodem** je nato rekel: »Toda Gospod in Mojster, za človeštvo je videti strašno hudo! Če celo Bog sam takšnim ljudem nikoli ne more pomagati proti njihovi neumni volji in trdovratnosti, le kdo jim bo potem še sploh lahko pomagal?«
7 **Jaz** sem rekel: »Da, prijatelj, zelo veliko zemeljskih stvari, ki jih vidiš in spoznavaš, ne razumeš, kako boš potem dojel in razumel povsem duhovne reči, ki jih niti ne vidiš niti ne zaznavaš?! Saj sem vendar rekel, da Bog s Svojo vsemogočnostjo ne sme usmerjati in voditi človekovega notranjega, duhovnega razvoja in to zaradi Svojega večnega reda. Kajti če bi Bog to storil, bi človek v sebi postal mrtev stroj in ne bi nikoli mogel doseči najsvobodnejše življenjske samostojnosti.
8 Spravi Mi sem najhujšega roparskega morilca in takoj ga bom spremenil v angela svetlobe; toda medtem bo njegov ‚jaz' toliko kot mrtev! Takoj ko se bom z duhom Moje vsemogočne volje spet umaknil, bo njegov ‚jaz` postal spet dejaven in pred teboj bo spet stal stari roparski morilec. Kajti njegova ljubezen je sla po ropanju in ubijanju, z njo je tako kot z njegovim življenjem; če mu jo vzameš, bo mrtev in bo prenehal obstajati.
9 Tak človek pa se vendarle lahko poboljša in to po zaslugi nadvse slabega stanja, v katero se je sam spravil zaradi svoje zle ljubezni. Kajti človekova duša začne o vzroku svojega hudega in nesrečnega stanja razmišljati šele tedaj, ko je že hudo obsojena iz same sebe; in ko začne duša enkrat spoznavati vzrok, tedaj kmalu v sebi zazna tudi željo, da bi se znebila svojega hudega stanja, in začne razmišljati o sredstvih in poteh, kako bi se lahko rešila hude sodbe.
10 In, ko ima duša enkrat v sebi takšno željo in voljo, je tudi že sposobna sprejeti vase svetlobo, ki ji je po vsakovrstnih primernih sredstvih ponujena od zgoraj.
11 Če duša zgrabi ponujena ji sredstva, se začne njena dotedanja hudobna ljubezen v sebi in iz sebe spreminjati v dobro in boljšo. V njej postaja čedalje svetleje in kot od stopnice do stopnice prehaja v višjo življenjsko popolnost - to pa je mogoče le, če se dopusti najostrejša sodba. In tako bo tudi nad Judi, ko bo njihova mera grozot polna, dopuščena najostrejša sodba - tu in onstran, in to jih bo zelo ponižalo za vseh časov čase, ker nikoli več ne bodo mogli obvladovati ljudstvo.«

53. 0 meri dobrega in slabega

1 **Nikodem** je rekel: »Gospod in Mojster, zakaj mora taka huda sodba doleteti ljudstvo šele tedaj, ko je določena mera polna vsakovrstnih grehov? Za kakšno mero gre in kaj pomeni?«
2 **Jaz** sem rekel: »To je pa vendarle malo čudno, da ti kot tempeljski starešina in starešina vsega mesta tega ne razumeš, ko si vendar pogosto sam prebiral modre Salomonove izreke in jih bral drugim! Ko otrok v materinem telesu povsem dozori, kot zarodek svojo mero dopolni in se rodi v zunanji svet. Sadež na drevesu doseže svojo mero, ko povsem dozori in odpade z drevesa. Človek,

ki je izveden v postavi in to v celoti izpolnjuje ter je iz ljubezni do Boga in svojega bližnjega več ne krši, s tem dopolni svetlobe polno mero svoje življenjske popolnosti. Tako že tostran postane državljan nebes, saj je v sebi premagal duhovno smrt in postal poln večnega življenja iz Boga.
3 Toda človek, ki se nikoli ni res potrudil, da bi natančneje in jasneje spoznal Božje življenjske zakone - ker ga od tega vse preveč odvračajo zabave sveta - in prehaja iz ene čutne omame v drugo, začne Boga pozabljati, s tem pa čedalje bolj plahni njegova vera Vanj. Ko pa ostane brez vere v Boga, mu postanejo odveč tudi starši. Ne le da jih več ne uboga, ampak jih jezi z vso mogočo neposlušnostjo in nazadnje celo pretepa, jim krade in jih zapusti. Kdor pa ne spoštuje staršev, še manj spoštuje soljudi. Počenja vse vrste nečednosti, postane tat, ropar in morilec, da bi si nagrabil denar in se lahko še bolj vdajal svojim čutom in zlem strastem. In tako takšen človek nazadnje zavrže vse življenjske zakone in potem ravna po zakonih svoje zle in hudobne narave in se tako pregreši zoper vso Postavo. S tem pa tudi izpolni mero zla, postane hudič in tako tudi v sebi in iz sebe sproži sodbo nad samim seboj; zdaj mora v veliki bolečini in muki sam sebi pripisati, da za to ni bil kriv nihče drug kakor on sam.
4 Da pa polni meri greha zanesljivo sledi sodba - to je prava duhovna smrt -, je Bog že od vekomaj odredil in nespremenljivo določil za vso prihodnjo večnost; kajti če ne bi bilo tako, ne bi bilo ognja, vode, Zemlje, Sonca, Lune in nobenega ustvarjenega bitja na njih.
5 Ogenj je sicer zli element in, če te zgrabi, te usmrti. Mar zato, ker deluje na človeka smrtonosno, ognja sploh ne bi smelo biti? Glej, Zemlja ima neko privlačnost, zaradi katere postane vsako telo težko in teži k njenemu središču. Zaradi te Zemljine lastnosti pa lahko padeš z višine in se ubiješ. Mar Zemlja ne bi smela imeti te lastnosti, ker je lahko ljudem smrtno nevarna? 0 potem bi bilo kmalu zelo hudo na Zemlji! Razpadla bi in se razletela še bolj kakor kos ledu na soncu in vseh ustvarjenih bitij na njej bi bilo konec. Le kje naj bi obstala, če ne bi imela trdne podlage? In glej, ta nujna lastnost Zemlje in vse njene materije je tudi Božja sodba za vso materijo, brez katere materije sploh ne bi bilo!
6 In tako je vse, kar lahko vidiš na tem svetu, sodba, ki jo je Bog odredil, in kdor se odvrne od duhovnega in s tem tudi od Boga, ter se v svoji duši obrne k materiji sveta, nikakor ne more priti drugam kot v staro sodbo in smrt; kajti svoboda in nesojenost sta samo v čistem duhu iz Boga. Tega pa lahko prejme in ga bo prejel vsak, ki živi po Mojem nauku in veruje, da sem prišel na ta svet iz Boga kot Bog sam, da bi vsem ljudem dal resnično luč življenja in večno življenje. Kajti Jaz sam sem Resnica, Luč, Pot in Življenje. - Razumeš zdaj to?«

54. Razlaga tretjega svetlobnega pojava

1 **Nikodem** je rekel: »Gospod in Mojster, zdaj to razumem in se ti najprisrčneje zahvaljujem za ta tako velepomembni poduk. Toda ker si nam zdaj razložil dva svetlobna pojava, Te prosim, da nam pojasniš še tretjega, kajti za tem se mora skrivati nekaj prav velikega.«

2 **Jaz** sem rekel: »Da, da, seveda vam bom pojasnil tretji svetlobni pojav, vendar tega ne boste razumeli. Kaj bo prinesla še oddaljena prihodnost, boste namreč bolje razumeli šele, ko boste prerojeni v duhu. Toda kljub temu vam bom o tem nekaj povedal in tako torej poslušajte!
3 Svetlobni steber, ki se je z neba vrnil na zemljo, sem Jaz v duhu Svoje žive besede, ki jo bom v prihodnosti položil v srca tistih, ki Me bodo ljubili in izpolnjevali Moje zapovedi. Jaz sam bom prišel k njim in se jim razodel. In tako jih bo vse Bog znova poučil.
4 Razdelitev stebra v nešteto delov pomeni razkritje notranjega, duhovnega pomena vseh Mojih besed in naukov, ki sem jih od začetka človeškega rodu sporočil ljudem po praočakih, prerokih in vidcih in zdaj počnem to še sam.
5 Šele iz takšnih številnih delnih razkritij notranjega, duhovnega pomena Božje besede se bo šele izoblikoval resničen, velik svetlobni in življenjski nauk, in ta nauk bo potem veliki in novi Jeruzalem, ki bo prišel k ljudem iz nebes. In tisti, ki bodo po novem nauku živeli, bodo hodili po novem Jeruzalemu in večno prebivali v njem in njihove blaženosti nad blaženostmi brez mere in cilja ne bo nikoli konec. Kajti Jaz sam bom pri njih in gledali bodo vsa nešteta veličastva Moje ljubezni, modrosti in vsemogočnosti.
6 Bo pa od propada tega starega mesta Jeruzalema do nastanka novega Božjega mesta na zemlji malo svetlobe med ljudmi na zemlji; kajti še prekmalu bo v Mojem imenu vstala množica lažnih prerokov in duhovnikov in ti bodo delali lažne čudeže ter ljudi poneumljali in slepili, celo antikrist bo počel s pomočjo zemeljskih kraljev takšne stvari, da bi celo Moje izvoljene, če bi le Jaz dopustil, zlahka premamile in bi upognili svoja kolena pred novim Baalom. Toda Jaz bom potem spet dopustil, da bodo ljudje doživeli hudo stisko, kakršne še ni bilo pod soncem. Tedaj bo Baal padel tako kot velika babilonska hotnica in potem bo prišla svetloba žive besede v srca mnogih ljudi ter dvignila in odrešila tlačene in sklonjene in vsi se bodo veselili v novi luči in hvalili Moje ime.
7 V tistem času se bodo ljudje pogosto družili s čistimi duhovi Mojih nebes in ti bodo njihovi učitelji. Poučili jih bodo o vseh skrivnostih večnega življenja v Bogu. To vam je bilo v tretji prikazni ponazorjeno tudi tako, da ste videli ljudi vstopati in izstopati skozi dvanajstero vrat.
8 Dvanajst vrat pa zdaj ne pomeni več, da bo novo mesto zgrajeno iz dvanajsterih Izraelovih rodov, ampak iz dvanajstih poglavitnih načel Mojega nauka, ki bodo vsebovana v Mojzesovih desetih zapovedih in v Mojih novih dveh zapovedih ljubezni; kajti te so vrata, skozi katera bodo v prihodnje ljudje vstopali v novo Božje mesto, polno svetlobe in življenja.
9 Le kdor bo te Moje zapovedi izpolnjeval, bo tudi vstopil v to mesto in dana mu bosta svetloba in življenje; kdor pa zapovedi ne bo izpolnjeval, ne bo prišel v to novo mesto. Istih dvanajst zapovedi je pomenilo tudi dvanajst vrst dragih kamnov, iz katerih je bilo zgrajeno obzidje okrog velikega mesta.
10 Teh dvanajst zapovedi torej za ljudi niso le vhodna vrata k svetlobi in življenju, temveč pomeni neuničljivo varstvo in ščit, ki ga peklenska vrata in oblasti ali materialna posvetnost nikoli ne bodo mogle porušiti in premagati.

11 Obenem pa ste pri svetlobnem pojavu tudi opazili, da so kamni obzidja v vseh barvah izžarevali močno svetlobo. To vam je povedalo, da so v vam danih dvanajstih zapovedih vsebovane tudi vse stopnje Božje modrosti in tako lahko človek le z izpolnjevanjem dvanajstih zapovedi doseže popolno modrost. Zapovedi namreč vsebujejo vso modrost iz Boga in ker je v njih zajeta vsa Božja modrost, vsebujejo tudi vso Božjo oblast in moč in sicer zato, ker je v teh zapovedih vsebovana najmodrejša in vsemogočna volja in po njej najvišja svoboda.
12 Kdor si je torej z izpolnjevanjem zapovedi prilastil Božjo voljo, si je prilastil tudi Božjo oblast in Božjo svobodo; dosegel je resnično prerojenje duha in je kot resnični Božji otrok tako popoln kakor sam Oče v nebesih.
13 In zdaj vsem vam povem, da si prav z natančnim izpolnjevanjem zapovedi predvsem prizadevajte, da bi že tu, na zemlji, postali tako popolni, kot je popoln vaš Oče v nebesih, tako boste tudi zmožni delati to in še večje stvari kakor zdaj Jaz. In ko boste to dosegli, boste že tudi prihodnji meščani novega Jeruzalema. To torej pomeni tretji svetlobni pojav. - Ste vse to doumeli in razumeli?«
14 Ob tej Moji razlagi tretjega svetlobnega pojava so vsi začudeno gledali in nekaj časa zelo premišljevali, pa vendarle niso prav vedeli, ali so to zadnjo razlago razumeli prav ali pa spet morda vendarle ne povsem.

55. Pravo spoznanje Božje modrosti po prerojenju

1 **Nikodem** je, potem ko je nekaj časa globoko premišljeval, rekel: »Gospod in Mojster, preveliko in pregloboko je to, kar si nam zdaj svetlobno pokazal in za to se Ti nikdar ne bom mogel dovolj zahvaliti; toda ker je to, kar si nam zdaj povedal in pokazal, preveliko in pregloboko, tega nisem mogel - morda tako kot tudi nekateri drugi - tako temeljito in jasno razumeti. Seveda pa razumem, da mi tudi nadaljnja razlaga ne bi bolje pojasnila te zadeve in zato tudi ne pravim: Gospod, razloži mi to še nazorneje, jasneje in razumljiveje!«
2 **Jaz** sem rekel: »Glede tega imaš povsem prav. Te zadeve ni mogoče predstaviti nazorneje ne tebi ne drugim; vse to in še neskončno več pa boš doumel šele tedaj, ko boš prerojen v duhu.
3 Moja beseda in Moja pridiga vam ne moreta biti podani z neko svetno razumsko človeško govorico in človeško svetno modrostjo, ampak z dokazovanjem vam povsem neznanega duha in njegove moči, da vaša vera in vaše prihodnje znanje ne bosta temeljila na modrosti duhovno slepih ljudi, temveč na čudežni moči duha iz Boga.
4 No, ta Moj način učenja in govorjenja se zdi svetnim modrecem norost, ker ničesar ne vedo in s svojimi grobimi čuti ne zaznajo nič o duhu in njegovi moči; toda Moj nauk je kljub temu najgloblja in najvišja modrost, toda le za oči, ušesa in srca popolnih ljudi, ki so dobre volje in so vedno izpolnjevali Božje zapovedi. Ni pa Moj nauk za modrece in velikaše tega sveta, ki so minljivi, kakor je minljiva njihova modrost. Takšen Moj nauk seveda ni.
5 Govorim vam o skriti Božji modrosti, določeni že pred stvarjenjem tega materialnega sveta za vaše večno življenjsko veličastvo; te skrite modrosti pa

še noben farizej, noben starešina, noben pismouk in predstojnik templja s svojo svetno pametjo ni spoznal iz Pisma; če bi namreč to skrito modrost kdaj spoznali, se ne bi kar naprej posvetovali, kako naj bi Mene, Gospoda od vekomaj, pokončali in uničili. Vendar, pustimo jih, naj se trudijo in posvetujejo; kakršno je namreč njihovo početje, takšno bo tudi njihovo plačilo!
6 Vam pa povem, kot je zapisano: ‚Nobeno človeško oko ni še nikoli videlo, nobeno uho slišalo in v nobeno človeško srce ni prišlo, kar je Bog pripravil tistim, ki Ga ljubijo in izpolnjujejo Njegove zapovedi!`
7 Kar vam razodevam zdaj, to razodeva Božji duh vašemu duhu, da bo tudi vaš duh preiskal in spoznal globine v Bogu. Kajti le duh pregleda in preišče vse stvari in — tako prečiščen — tudi globine v Bogu. In zato od Mene zdaj ne dobivate duha sveta, ki ga nikakor ne potrebujete, ampak duha iz Boga, da boste šele po tem duhu zmogli povsem dojeti in razumeti, kaj sem vam dal kot Bog.
8 Zato o tem ne morem govoriti z vami po človeški modrosti, temveč le z besedami, ki jih uči Božji duh in vse stvari sodi duhovno. Vi pa Me ne morete povsem razumeti zato, ker vaš duh še ni povsem prežel vaše duše. Ko pa bo vaša duša z vso ljubeznijo in svobodno dobro voljo povsem v duhu iz Boga, ki ga prejemate zdaj, tedaj boste tudi vi sami vse stvari sodili duhovno ter spoznali in razumeli vse, kar se vam zdi zdaj še nejasno in nerazumljivo.
9 In vendar zdaj od večno resničnega Božjega duha že nekaj slišite in lahko tudi že marsikaj duhovno sodite. Toda povsem naraven človek od Božjega duha v sebi ne sliši nič, in ko mu o tem kdo govori, se mu zdi to norost, saj nima v sebi tistega, kar bi njegova duša lahko duhovno sodila. Če hoče človek duhovne reči dojeti in razumeti, mora biti njegova duša in vse drugo pred tem povsem duhovno usmerjeno; kajti vse življenje in vsa resnična svetloba in vsa resnična moč je le v duhu, ki edini vse sodi, njega pa ne more soditi nihče.
10 Naravni človek brez duha pa je materija z obsodbo vred in njegovo naravno življenje mu je dal Božji duh le kot sredstvo, da lahko z njim, če hoče, v sebi prebudi resnično, duhovno življenje. In tako lahko s svojo naravno pametjo že spozna Božje zapovedi kot takšne, in potem zbere voljo, da jih tudi izpolnjuje ter po njih živi in ravna. In če to stori, potem že Božji duh prodre v njegovo dušo toliko, kolikor je ta napredovala v izpolnjevanju Božjih zapovedi ter v veri v Boga in ljubezni do Njega in bližnjega.
11 Ko pa duša v tem doseže takšno moč, da nikoli več ne more pasti nazaj, je to že zanesljiv dokaz, da jo je duh iz Boga povsem prežel in v njej duhovno uravnava vse njeno spoznanje in znanje; takšna duša je s tem povsem premagala svojo prej mrtvo materijo in je z Božjim duhom, ki jo je prežel, postala duh, moč, svetloba in resnično, neuničljivo življenje, ki ga ne more usmerjati nihče več.
12 Zato vsi vi iščite predvsem resnično Božje kraljestvo in njegovo pravičnost, vse drugo vam bo dodano samo od sebe; to bo namreč storil Božji duh v vas. Ne skrbite za zemeljske stvari, niti za to, kaj boste naslednji dan jedli in pili in v kaj boste oblekli svoje telo; za vse to namreč skrbijo pogani in drugi svetni ljudje, ki niso še nikoli spoznali pravega Boga. Ko bo resnični duh v vas popolnoma prerojen, boste s tem tudi vi dosegli vse, kar potrebujete.

13 Če boste hodili po Mojih poteh in na njih tudi ostali, kot vas učim in sem vas učil, boste tudi vi v Meni in Moj duh v vas; z njim boste lahko naredili in dosegli vse, kar vam bo sporočila njegova modrost in bo njegova volja v vas hotela. In s tem vam je kar najobilneje dana tudi vsakršna nujno potrebna svetna oskrba med vašim zemeljskim življenjem.
14 Zdaj ste ob Meni doživeli, kaj vse zmore duh; kar pa zmore Moj duh, bo zmogel tudi vaš duh, ko bo postal eno z Menoj. Kako pa lahko postane eno z Menoj, sem vam že večkrat povedal; po tem se ravnajte in videli boste, da se bo ta obljuba v vas povsem izpolnila.
15 Zdaj pa, ker smo danes že veliko storili, bomo, ker je že nekaj ur čez polnoč, malo počivali, jutri pa se znova lotili dela!«
16 **Lazar** je rekel: »Gospod, tudi z ležišči za toliko ljudi sem na tesnem! «
17 **Jaz** sem rekel: »Zakaj le? Vsak naj obsedi na svojem mestu, se opre na roke in počiva - to mu bo zelo koristilo!«
18 Lazar je bil s tem pojasnilom zadovoljen in je tako storil tudi sam.
19 Nikodem pa je hotel oditi domov, da ga podnevi ne bi videli na gori; bal se je namreč farizejev.
20 **Jaz** pa sem mu rekel: »Ne boj se tistih, ki ti ne morejo do živega! Če Jaz hočem in ti veruješ, lahko tudi ob belem dnevu zapustiš goro, ne da bi te kdo videl in odideš v svojo službo.«
21 **Nikodem** je rekel: »Tedaj bom ostal, saj bo moja družina tako in tako mislila, da sem v templju in da delam.
22 **Jaz** sem rekel: »Vsekakor in tako ostani in si tudi ti nekoliko odpočij.«
23 Po teh Mojih besedah je vse v dvorani utihnilo in vsi so se podali h kratkemu in za telo zelo krepilnemu počitku.
24 Naš Rafael pa se je na Moj notranji ukaz napotil k sužnjem, ki še niso počivali in jih je na enak način spravil k počitku, potem pa do sončnega vzhoda ostal pri njih in povzročil, da so imeli vsi izredno lepe sanje; kajti za te severnjaške otroke je bilo značilno, da so imeli vsakovrstne preroške sanje. In ker so v sanjah videli lepe in čudežne stvari, so bili podnevi zelo srečni, pobožni, potrpežljivi in živahni.
25 In tako je tu vsak dobil svoje.

56. Narava angelov. Ljubezen in modrost, srce in razum

1 Trdno smo še počivali in spali, ko se je sonce že dvignilo nad širno obzorje. Zbudila sta se tudi Lazar in njegov krčmar, krčmar se je hitro dvignil s stola in odšel ven prebudit služabnike, da bi začeli pripravljati dober in obilen zajtrk. Zato je v vsej hiši kmalu postalo živahno. Tako smo se zbudili tudi mi, se dvignili s svojih prostorov in odšli ven na prosto.
2 Pred hišo pa je bil vodnjak z dobro in čisto vodo in **Jaz** sem rekel Lazarju: »Brat, da ne bomo pohujšali Nikodema, daj prinesti vrče in jih napolniti z vodo, da si bomo lahko umili roke in se ne bo govorilo, da smo jedli kruh z neumitimi rokami!«
3 To se je tudi zgodilo in vsi so si umili roke in nato dobili čiste prtiče, da so si osušili kožo.

4 Ko je bilo umivanje končano, je znova prišel k nam naš Rafael in poročal Lazarju, da mladina še prav lepo počiva, spi in sanja, zato naj jih pustijo še nekaj ur spati. Tudi to se je zgodilo, saj je mladina, ki jo je dolgo in slabo potovanje utrudilo, to zelo potrebovala.
5 Zdaj podnevi je **Nikodem** šele prav opazil očarljivo Rafaelovo lepoto in se ga ni mogel nagledati. Po nekaj trenutkih notranjega, zavzetega strmenja Mi je rekel: »Toda Gospod in Mojster, le od kod je ta nezemeljsko lepi mladenič? Kako se imenuje? Ne, nikoli še nisem videl tako lepega moškega! Nedaleč od njega stoji sicer tudi, če jo prav dobro pogledamo, zelo ljubka deklica; toda kako zemeljska je vendar v primerjavi s tem že nadnebeško lepim mladeničem! Njegovi zlati kodri, ki valovijo čez njegov povsem eterično mehki tilnik, ki je skoraj snežno bel! Kako nepopisno milo je njegovo obličje! Kako mehke, polne, nežne in ljubke so njegove roke in noge! Na njem je vse tako skladno in izbrano, čeprav povsem preprosto, da jaz kot tempeljski in mestni starešina niti v sanjah še nisem videl česa podobnega. Resnično, ta mladenič ne more biti otrok te zemlje! Če bi po zgledu kerubov, ki v tempeljskem Presvetem stražita skrinjo zaveze, imel peruti, bi bil popolni Božji angel.«
6 **Jaz** sem rekel: »Kaj res misliš, da morajo Božji angeli imeti peruti, da bi bili angeli? Hudo se motiš! So imeli trije možje, ki so prišli k Abrahamu, peruti? Ali so jih imeli mladeniči, ki so rešili Lota, ali angel, ki je vodil mladega Tobija? Ni mi znano, da bi bile kjer koli v Pismu omenjene peruti. Tudi angel, ki se je prikazal Abrahamu, ko bi moral darovati svojega edinega sina Izaka in ga je odvrnil od tega, po Pismu ni imel peruti.
7 Le oba železna keruba je moral Mojzes kot zgled ustrezno predstaviti s perutmi, da bi tedaj še zelo čutnim Judom nakazal, da so čisti duhovi iz Božjih nebes nadvse hitri in gibki v vsem - v mišljenju, sklepanju, ravnanju in izpopolnjevanju. Naravni človek na zemlji zdaj ne pozna hitrejšega gibanja, kakor je let ptic po zraku z dvojico njihovih kril, in tako je moral tudi Mojzes, da bi ljudem ponazoril hitrost duhovnega, po Božjem ukazu keruboma narediti peruti. V resnici noben Božji angel nikoli ni imel peruti.
8 Peruti torej pomenijo samo visoko stopnjo modrosti in moči vsega čisto duhovnega, ne pa da bi se moral čisti duh na Božji ukaz tudi kakor ptič z njihovo pomočjo spuščati iz nebes na zemljo in se od tod znova vračati gor. Sicer pa v resničnih nebesih nikoli ni bilo angela, ki ne bi bil prej človek na kakšni zemlji. To, kar si zelo zmotno predstavljate pod angeli, ustvarjenimi kot čisti duhovi, niso nič drugega kot delujoče Božje moči in oblasti, ki izražajo Božjo vse pričujočnost, ki deluje v vsej neskončnosti; teh pa naj si noben človek ne predstavlja pod nobeno podobo, ker je vse neskončno iz Boga za vsako omejeno bitje v resnici nepredstavljivo; upam, da tega vendarle ni težko razumeti.
9 Ker pa je po svoji duši vsak človek poklican, da bi postal resnični angel Božjih nebes, je vendar tudi ta lepi in najčistejši mladenič lahko na tej zemlji brez kril - prav tako kot sem zdaj Jaz sam kot edini Gospod nebes in zemlje v mesu pri vas in vas sam učim, ob tem pa še vzdržujem vso neskončnost. Sicer pa je vendar zapisano: ‚V istem času boste videli gor in dol hoditi Božje angele,

ki bodo stregli Gospodu!' In tako je ta mladenič prav lahko tudi angel. - Kaj meniš o tem?«
10 **Nikodem** je rekel: »Da, da, zato je očitno več kot dovolj lep; vendar pa ne hodi gor in dol med zemljo in nebesi!«
11 **Jaz** sem rekel: »O ti velika slepota ljudi! Kako moreš vendar ti kot zelo izkušen človek domnevati, da bodo angeli hodili dol in gor in se vračali iz materialnih nebes na to prav tako materialno zemljo, in da bodo ljudje videli, kako Mi bodo takšni angeli služili?! Hoja angelov gor in dol pomeni vendar samo: vzpenjanje od ljubezni do resnične modrosti in z modrostjo spet vračanje nazaj k ljubezni, ki je resnični, živi duh iz Boga v vas.
12 Če človek v svojem srcu prav prebudi in oživi ljubezen do Boga in bližnjega, se s tem dvigne do modrosti ali do pravega in globokega spoznanja vseh stvari. Ko pa človek takšno spoznanje doseže in čedalje globlje spozna in razume brezmejno Božjo ljubezen, modrost in oblast, postane poln ponižnosti in najbolj žive ljubezni do Boga. Tedaj se spet dvigne v srce, ga še bolj razsvetli in razžari v ljubezni do Boga.
13 ‚Toda, praviš sam pri sebi, ‚mar predstavljata ta zemlja ljubezen in nebesa modrost, ko se vendar na zemlji godi marsikaj brez ljubezni in iz nebes prihaja le dobro, nadvse redko pa od tam kaj manj dobrega?'
14 Da, tudi v človekovem srcu kot sedežu ljubezni se večinoma dogaja marsikaj brez ljubezni in vendar je srce sedež ljubezni. Toda čista ljubezen v srcu, ki bi obstajala sama zase, bi rodila prav tako malo življenjskih sadov kakor zemlja brez sončne svetlobe. Nebeško sonce za človekovo srce pa je njegov naravni razum. Ta se v urejenih, dobrih mislih, zamislih in pojmih spušča v srce ali na zemljo v človeku, jo razsvetli in oživi kali za dobra in plemenita dejanja. Če je svetloba razuma še tako slabotna kakor sončna svetloba pozimi, postane srce ob tem sicer modrejše in razumnejše; toda ker še zelo vztraja v samoljubju, plemenite kali v njem ne bodo pognale, zrasle in rodile sadove polne življenja. Ko pa se človek s pridnostjo in pravilno uporabo svoje nadarjenosti in sposobnosti razumsko postopno čedalje bolj bistri, svetloba razuma tudi mogočneje prebudi življenjsko toploto v srcu. V njem počivajoča semena dobrih del bodo začela kaliti, rasti, cveteti in kmalu obrodijo dozorele plemenite sadove za bogato življenjsko žetev.
15 In tako je treba kot »angele« razumeti misli, zamisli in pojme svetlega razuma, ki je človekovo modrostno nebo - seveda v najmanjšem merilu. Ti se dvigajo in spuščajo in služijo še skritemu Božjemu duhu v človekovem srcu in ta duh se imenuje ljubezen do Boga in bližnjega. In tako kakor tega živega duha iz Boga v človekovem srcu vse preveč ljudi ne bo prepoznalo in upoštevalo, ko je vendar ves človekov blagor glede na njegovo časno in večno življenje odvisen prav od tega duha - tako tudi Mene samega kot Gospoda in pratemelj vse biti in vsega obstoja človeški svet ne bo spoznal, čeprav vidi, kako velike misli, zamisli in pojmi se po Meni iz Božjih nebes spuščajo na to zemljo in spet dvigajo in najjasneje razsvetljujejo srce, ter ga ogrevajo in oživljajo za rojevanje živih sadov dejanj. Zato pa jih je veliko poklicanih in malo izvoljenih, ki Moje besede razumejo, si jih vzamejo k srcu ter pripomorejo k bogati in življenja polni žetvi dejanj.

16 Zdaj že nekoliko jasneje razumeš, kdo so pravzaprav na prvi stopnji angeli, ki se iz nebes spuščajo na zemljo in se z zemlje spet dvigajo v nebesa ter Mi služijo tam kot Bogu od vekomaj in prav tako tudi tu na zemlji, časno za vas ljudi, ki ste kot poklicani Božji otroci prav Njegovo srce in tako tudi Njegova zemlja.«

57. Jakobova lestev. 0 naravi sanj. Duša v onstranstvu

1 **Nikodem** je rekel: »Gospod in Mojster od vekomaj, šele zdaj resnično povsem razumem, da si edino Ti Kristus, Maziljenec Boga, ki v polnosti prebiva v Tebi! Kajti tako ni učil še nikoli noben prerok na zemlji. Ker pa si nam že razodel nekaj tako velikega, bi nam lahko, če bi bila Tvoja sveta volja, tudi pojasnil, kako je z nebeško lestvijo očeta Jakoba, po kateri se med nebom in zemljo spuščajo in vzpenjajo angeli. Iz tega videnja nisem mogel nikoli prav jasno razumeti, kaj je hotel Jehova, ki je bil sam viden na vrhu te lestve, pokazati Jakobu. To sanjsko videnje je namreč Jakob gotovo razumel veliko bolje kakor jaz, vendar nam doslej tega videnja še nihče ni natančneje razložil. - Gospod, pri svoji veliki ljubezni do Tebe Te prosim za razlago!«
2 **Jaz** sem rekel: »Kar je videl Jakob v svojih sanjah, je bilo povsem isto, kar sem vsem vam zdaj več kot dovolj pokazal. Lestev je spona med človekovim srcem in njegovo razsvetljeno glavo. Srce je tukaj prav tako videna zemlja, ki je bila tedaj tudi v Jakobu, ko je bil v hudi stiski in zadregi, preveč pusta, prazna in malo razsvetljena. Toda prav v tem stanju je začel zelo misliti na Boga in razmišljati, le kaj je storil takega, da je Bog dopustil, da je zašel v tako hudo stisko. Nato je na odprtem polju zaspal in zagledal v sebi povezavo med zemljo svojega srca in svetlobnim nebom v svoji glavi. Tedaj je videl, kako so se njegove misli, zamisli in pojmi kakor po lestvi spuščali iz njegove glave navzdol v njegovo srce, srce razsvetlili in tolažili ter se nato tudi sami bolj oživljenji in okrepljeni zaradi povečane ljubezni srca znova dvigali k Bogu, da bi tam spet postali še bolj in globlje razsvetljeni. In zdaj preglej vse v Jakobovem življenju in videl boš, da je Jakob odtlej čedalje bolj in bolj mislil na Boga in tudi živel čedalje strože po Božji volji.
3 Obenem so pomenljive sanje tudi predstavile, kako se bo iz njega dvignila stopničasta lestev rodov kot prava zaveza med njegovimi potomci in Bogom. Na njej bodo Božji otroci v včasih dvigajočem se in potem spet padajočem spoznanju Boga rasli in se manjšali, na najvišjem koncu stopničaste lestve rodov, ki jo je videl, pa se bo v Moji osebi Jehova sam razodel kot človek, obnovil staro zavezo in jo povzdignil v najbolj živo resnico.
4 In tako imate ti in vsi vi zdaj tudi Jakobovo lestev dvakratno in trikratno razloženo in veste, kaj vse morate resnično duhovno razumeti pod pojmom Božji angel. Toda kljub temu zaradi vas samih sprašujem, ali ste vse to razumeli?«
5 **Nikodem** je rekel: »Tudi to sem zagledal v pravi luči. Tako je in drugače nikoli biti ne more; kar zadeva vidnega angela, pa se vendarle zastavlja vprašanje, ali je ta že prava, samostojna resničnost - ali pa je le Tvoja misel, ki si jo utrdil in izhaja iz Tvoje ljubezni, modrosti in vsemogočnosti?«

6 **Jaz** sem rekel: »Kako otročje vprašanje! Povem ti, angel je - enako kot ti in vsi ljudje in vse neskončno stvarstvo - oboje hkrati, kajti v vsej neskončnosti ni razen Mene nobene druge resničnosti kakor so prav Moje misli, zamisli in pojmi. Le-te Moja ljubezen oživlja, Moja volja pa jih za večno vzdržuje in ohranja. Kar pa Jaz kot Bog lahko naredim in sem od vekomaj naredil in bom tudi v prihodnje večno delal, to boste nekoč lahko delali tudi vi v Mojem kraljestvu.
7 Da pa obstajajo v vas takšne moči, zlahka in pravilno razberete iz svojih jasnejših sanjskih videnj; kajti v njih postajajo vaše notranje misli, ideje in pojmi resničnost, oživijo in se povsem izoblikujejo, z njimi se lahko pogovarjate kot z resničnimi objekti. No, seveda ne veste, kako se to v vas dogaja, da ste v svojih sanjah v povsem pravem svetu med ljudmi, ki z vami pogosto prav modro govorijo ter počnejo in opravljajo to in ono; le da to za zdaj ni pomembno. Ko pa boste tako, kakor sem vam razložil, prerojeni v duhu iz Mene, tedaj se vam bodo razjasnile vse skrivnosti vašega življenja in njihovi vzroki; za zdaj pa lahko sprejmete kot nekaj nadvse resničnega, da ima vsak življenjski pojav v človeku nadvse moder in najresničnejši vzrok, sicer se v njem nikoli ne bi zgodil.
8 Ko pa človek telesno umre, tedaj živi duša sicer kot bitje tudi v prostoru, nima pa drugega sveta za svojo podlago in prebivališče kakor tistega, ki si ga je ustvarila sama in nima s tem zunanjim svetom nobene bistvene povezave več, ker v sebi še prejasno uvidi, da celoten materialni svet ni nič drugega kakor nujna in huda sodba in da je svobodno in povsem nevezano življenje neskončno boljše kakor od vseh strani vezano.«
9 **Nikodem** je rekel: »Gospod, ko bom torej nekoč umrl, ne bo moja duša, ki bo živela naprej, nikdar več videla ničesar od te zemlje, ampak bo naprej živela v svetu, ki si ga bo sama ustvarila - in vendar bo na tej zemlji in v njej še zelo veliko stvari, ki bi si jih višjega spoznanja žejna duša rada podrobneje ogledala! Tako tudi pogosto z velikim hrepenenjem gledamo zvezdnato nebo in bi radi natančneje vedeli, kaj so Luna, Sonce, planeti in vse druge zvezde, ter bi radi raziskali tudi morske globine. Toda, če bo duša po smrti živela in delovala le v svetlem, iz svoje domišljije nastalem sanjskem svetu in občevala le s takšnimi navideznimi človeškimi postavami, ki so se tudi porodile le v njeni lastni domišljiji, večno živeči duši to, po mojem skromnem mnenju, pod pogojem, da ji ostane popoln spomin na preteklost, ne bo moglo biti v posebno veselje. Seveda, če pa bo duši, ko ji bo odpadlo telo, ostalo le največ toliko spomina kakor v svetlem snu, v katerem navadno spoznamo svoj jaz, pri tem pa se ne spominjamo ničesar ali le zelo malo tuzemskega, tedaj bo takšna duša seveda že lahko prav veselo obstajala naprej; kar ji bo namreč s telesom odvzeto, po tem tudi večno ne bo več hrepenela. O zadevi govorim, kakor jo razumem, vendar Te tudi glede tega prosim za temeljitejši pouk.«
10 **Jaz** sem rekel: »Zdaj še prejasno vidim, kako zelo si šibak, toda tvoji pojmi o življenju duš po odpadu njihovega mesa so še bolj nejasni, puščobni in šibki kakor tvoja čustva in notranje zaznave. Samo to mi povej: Kje in kdaj vidi človek s svojimi naravnimi očmi več: v temni ječi ponoči ali ob jasnem belem dnevu z na vse strani odprte visoke gore? In ta človek, ki je popolnoma

svoboden, z vsem preskrbljen, s svojimi najboljšimi prijatelji na tej gori, - mar si bo želel nazaj v staro temno ječo in hrepenel, da bi raziskoval in preiskoval njene temne kote in luknje? Premisli to Moje vprašanje - vprašaj svoj odprti čut - in Mi nato odgovori, šele potem ti bom razsvetlil tvoje dvome!«

58. Duša in telo. Onstransko stanje posvetne duše. Luna in njeni prebivalci

1 **Nikodem** je rekel: »O Gospod, to Tvoje milostno vprašanje je, kot čuti vsak človek, že hkrati tudi odgovor; najjasnejši odgovor je vendar že v vprašanju samem in povsem nepotrebno bi bilo na to še kakor koli odgovarjati. Toda iz tega razberem, da si s tem hotel le premilostno nakazati, da bo popolna duša po odpadu telesa Tvoje celotno stvarstvo gledala v neskončno jasnejši luči, kot bi ji bilo to kdaj koli mogoče v telesnem življenju in da bo takšna duša vse, kar je doživela in pretrpela, veliko jasneje ohranila v svojem spominu, kot je to kdaj koli zmoglo telo.- 0 Gospod, sem pravilno odgovoril?«
2 **Jaz** sem rekel: »Popolnoma in pokazal vam bom tudi vzrok za to, da sčasoma ne bo mogel nihče reči: ‚Da, On kot Najresničnejši, nam je zapovedal, naj to verujemo, in gotovo bo vse to tako, kot nas je sam poučil, ne da bi nam natančneje pokazal zakaj in kako!` Ne, tako vas nočem učiti! Kajti hočem prav to, da bi vendarle razumeli skrivnosti Božjega kraljestva. Torej Me poslušajte!
3 Telo samo, kakršno je, kot mrtva materija ne bi moglo ničesar videti niti slišati, čutiti, vohati in okusiti, če ne bi imelo žive duše v sebi. Telo je torej le zasilno orodje duše, seveda zgrajeno in urejeno tako, da ga duša lahko uporablja za zunanji svet. S pomočjo telesa torej lahko navzven gleda, posluša in občuti zoprno in prijetno. Lahko se premika z enega kraja na drugega in z rokami opravlja mnogovrstna dela.
4 Telesne ude usmerjata razum srca in njegova volja, kajti telo samo nima niti razuma niti volje, razen če duša zaradi svojih posvetnih in čutnih skomin sama preide v meseno in se v svojem mesu tako zelo izgubi, da v njem izgubi zavest svojega duhovnega jaza. Tedaj postane seveda tudi ves njen razum z voljo vred povsem mesen. V tem primeru pa je duša toliko kot mrtva in se ji zdi noro, če sliši kaj o čisto duhovni samostojnosti in duhovnem življenju po telesni smrti.
5 Toda celo takšna mesena duša po nadvse bolečem odpadu telesa v resnici ne umre, ampak živi naprej v svetu duhov; toda njeno življenje je potem prav tako borno kakor njeno spoznanje in samozavedanje v povsem duhovni sferi. No, takšna duša potem onstran seveda živi le tako kot v nekoliko svetlejših sanjah. Pogosto ne ve, da je že kdaj živela v katerem drugem svetu, ampak živi in ravna v skladu s svojo privajeno čutnostjo. In ko jo svetlejši duhovi, ki se ji razodenejo, opozorijo in jo poučijo, da je zdaj v drugem in duhovnem svetu, tega ne verjame ter zasmehuje in žali tiste, ki so ji povedali resnico.
6 Zelo veliko časa je potrebno preden takšna posvetna in pomesenjena duša doseže onstran jasnejše spoznanje. Ko pa postaja svetlejša in svetlejša, se ji vrača, glede na stopnjo njene razsvetljenosti, tudi spomin in potem lahko tudi vidi, sliši in čuti vse, kar se dogaja na zemlji, nad zemljo in v zemlji.

7 Če pa duša že na tem svetu po duhovnem prerojenju postane popolna in s tem že tu zrela, ter jasno zaznava povsem duhovne in nebeške stvari, začne tudi pravilno in stvarno gledati na celotno materialno stvarstvo in ve za vse, kar se dogaja celo v Luni ter na Soncu in v njem, kaj so zvezde in čemu so bile ustvarjene in kaj vse jena njih in v njih.
8 Ko pa je takšna popolna duša odrešena svojega težkega telesa, je njeno gledanje povsem podobno Božjemu in potem - če to hoče - vse vidi, vse sliši, vse ve in vse čuti. Če vse to zmore, kako naj bi potem - ker je zaradi podobnosti Bogu tudi sama stvarnica sveta, v katerem lahko prebiva in tudi bo prebivala - izgubila vse svoje spomine?
9 Da pa boš videl in še bolj spoznal, da je to, kar sem ti zdaj povedal, res povsem resnično, bom za nekaj trenutkov osvobodil tvojo dušo in še duše nekaterih navzočih in v tem stanju boš potem lahko povedal, kaj si videl, slišal in zaznal. - In tako naj se zgodi!«
10 Tedaj jih je bilo več prestavljenih v nekakšno svetlo magnetno stanje. Najprej so se znašli v njim neznani okolici, ki je bila vsem neznansko všeč, tako da so Me prosili, naj jih pustim v tej nebeško lepi pokrajini, kajti v ta zemeljski svet se sploh niso več želeli vrniti.
11 **Jaz** pa sem jih vprašal, ali ne vidijo tudi tega sveta.
12 Odgovorili so **vsi**: »Da, Gospod, toda vidimo ga kakor za seboj in tudi skozenj!«
13 Vprašal sem jih, ali vidijo veliko mesto Rim.
14 Pritrdili so in opisali vse, kar so v njem videli.
15 Ko so navzoči Rimljani to slišali, se kar niso mogli dovolj načuditi, kako dosledno in natančno so zamaknjeni opisali podobo Rima, čeprav nihče izmed njih še nikoli ni bil v njem, niti ni videl slike tega mesta.
16 Vprašal sem jih, ali vidijo tudi skrajni vzhod Azije.
17 In **vsi** so odgovorili: »Da, Gospod, vidimo tudi pravi konec tega velikega dela sveta; kajti še naprej proti vzhodu ne vidimo drugega kot samo vodo in vodo, razen nekaj otokov! Toda to je veliko kraljestvo in vidimo tudi neznansko veliko mesto, ki ga obdaja za dan hoda dolgo obzidje in v njem nešteto ljudi.«
18 **Jaz** sem rekel: »Kako pa so oblečeni?«
19 Tedaj so hitro na las natančno opisali nošo teh ljudi in eden od starih farizejev, ki je postal judovski Grk, se je temu zelo čudil, ker je imel priložnost, da je na skrajnem vzhodu Indijskega višavja videl več Kitajcev.
20 Nato sem dopustil, da so pogledali v Luno in na kratko opisali tamkajšnji žalostni goli svet. Na njem niso opazili ničesar, razen nekaj skupin pritlikavcev potrtega videza in sive barve. Videti ni bilo ne drevesa ne trave in tudi nobene živali.
21 Zatem sem jih spet prebudil, dopustil pa sem jim, da so ohranili v spominu vse, kar so videli.
22 Ko so bili tako spet v naravnem stanju, je **Nikodem** rekel: »O Gospod, to je vendar prečudežno! Bili smo tu, natančno smo videli Tebe in vse druge in vendar smo nadvse natančno in jasno razločili tudi vse, kar smo opisali. Zdaj sem resnično sam doživel, kako nepopisno razločneje vidi svobodna duša, kakor duša povezana s telesom. Toda nismo le videli razločneje tako tistega

blizu kot tistega v največji daljavi, ampak smo tudi vse slišali. In ko smo videli drevo ali hišo ali ladjo na morju ali tudi človeka ali žival, smo jih videli povsem po naravni zunanji podobi; toda videli smo tudi skoznje, čeprav niso bili prozorni.
23 Da, pri ljudeh smo videli celo njihove misli, ki so sprva postale vidne kot sličice v njihovih srcih. Ko pa so se takšne dvignile v glavo kakor roj mušic, so tam postale svetlejše in izrazitejše; nato so se znova vrnile nazaj v srce, tam postale večje in določnejše ter se kmalu nato znašle zunaj človekove sfere. Čedalje bolj so se povečevale in ustvarile pravi svet okrog človeka. Nič takega pa nismo odkrili pri živalih.
24 Toda kaj je vendar z ubogo Luno? Da je materialni svet, to je jasno, - toda tako gol in pust kot najvišji vrh gore Ararat! Le kdo so tisti bedni, sivi pritlikavci? Po postavi so kar precej podobni ljudem, pa vendarle bi na pogled bolj sodili v kakšno živalsko vrsto onega nebesnega telesa, čeprav so najbrž bolj duhovi kakor kakšna materialna bitja. Opazil sem namreč, da se je tak pritlikavec včasih zelo povečal in se kmalu spet pomanjšal na velikost lutke. Če bi bil tak pritlikavec čisto materialen, mislim, da se njegovo telo ne bi moglo tako zlahka povečati ali pomanjšati. - Torej, Gospod in Mojster, kaj je z Luno?«
25 **Jaz** sem rekel: »To, prijatelj Moj, boš že dovolj zgodaj izvedel. O tem se lahko pogovoriš tudi z Mojimi učenci, ki so o tem že natančno poučeni. Jaz pa vam imam povedati in pokazati še veliko pomembnejšega, - toda to šele po zajtrku. Zdaj pa bo takoj prišlo gor trideset Grkov. Zajtrkovali bodo in se marsikaj pogovorili s tamkajšnjim mladeničem. Prihajajo bolj zgodaj, saj so tudi njih razburili nočni pojavi.«
26 Nikodem je rekel: »Dobro, dobro, Gospod in Mojster, edino le Tvoja volja naj se zgodi! Samo to pa bi rad še prej izvedel, kdo je ta tako čudoviti mladenič, od kod je in kako mu je ime.«
27 **Jaz** sem rekel: »Ob tej priložnosti boš zvedel tudi to! Ime mu je Rafael.«
28 **Nikodem** je rekel: »Tako se je vendar po starem Pismu imenoval tudi eden izmed nadangelov! Da ni celo sam nadangel? Če je, bi se ga pa lahko kar hudo prestrašil! Da, da, to sem vendar dejal že takoj na začetku!«
29 **Jaz** sem rekel: »In Jaz ti nisem ugovarjal, ampak sem tebi in vsem vam doslej pokazal, kaj in kdo je Božji angel. In če je tako, zakaj bi se zdaj tega angela prestrašil, ko si vendar tudi ti poklican, da sam postaneš nadangel? Da pa ne boš glede tega angela dvomil, vedi, da je on Henohov duh! Njegovo telo je zdaj Moja volja. Zato sem ti vendar rekel, da v nebesih ni in nikoli ne bo nobenih drugih nadangelov, kakor le tisti, ki so prej v mesu že živeli na katerem od svetov. - Toda zdaj nič več o tem, Grki namreč prav zdaj prihajajo! Nihče pa naj Me ne razglasi pred njimi, kajti zanje še ni napočil čas, da bi Me že zdaj spoznali!«
30 Nato sem šel malo dlje, prihajajoči Grki pa so se utaborili v najbližjem šotoru. Da je bil zajtrk za trideset Grkov že pripravljen na mizi v šotoru, je komaj omembe vredno. Kmalu so ga pojedli.

59. Resnično čaščenje Boga

1 Ko pa so pozajtrkovali, je stopil prav tisti Grk, ki je bil prejšnji večer najbolj zgovoren, ven k Lazarju in Rafaelu in hotel takoj začeti govoriti; toda angelova lepota ga je tako presenetila, da je obstal kakor onemel in okamnel in ni mogel izgovoriti niti besede.
2 Ko je **Grk** nekaj časa strmel, je rekel kakor sam pri sebi: »Da, da, to je resnično Olimp, kjer prebivajo bogovi! Če me ne bi včeraj poučili o tem, da je Bog le en sam edini in resnični, bi te, čudežno ljubki mladenič, prav gotovo imel za našega Apolona; toda ker po vaši gotovo povsem resnični besedi obstaja le en resnični Bog, katerega otroci očitno ste, si ti, najmilejši mladenič, gotovo Njegov zelo ljubi sin. In ker ste torej prav gotovo Božji otroci in neumrljivi, kakor to verujemo o bogovih, naj vas torej mi umrljivi ljudje častimo in milostno sprejmite naš dar!«
3 Tedaj so Grki segli v mošnje, ki so jih prinesli s seboj, potegnili iz njih rimske kovance in jih hoteli kot dar položiti k angelovim nogam.
4 Toda **angel** je rekel: »Ljubi prijatelji, le spravite svoj denar pri priči spet tja, od koder ste ga vzeli! Glejte in poslušajte, kaj vam bom zdaj povedal! Resnični bogovi se ljudem ne pustijo niti častiti niti ne sprejemajo od njih kakšnih gmotnih darov. Najmodrejša in najljubeznivejša volja bogov do vas posvetnih ljudi pa je v tem, da verujete le v enega, edino resničnega, večnega in vsemogočnega Boga in Ga nadvse in z vsemi svojimi močmi ljubite, svoje bližnje pa tako, kot vsak izmed vas sebe, to pomeni toliko kot: Kar razumno želiš, da bi ti storil tvoj bližnji, isto stori tudi ti njemu!
5 Če to upoštevate, verujete in po tem ravnate, s tem enega resničnega Boga najvredneje in najprimerneje častite in Mu tako prinašate dar, ki Mu je edini všeč. In če boste vi, posvetni ljudje, to delali, vas bo edini, resnični Bog tako kot nas sprejel za Svoje neumrljive otroke, smrt pa bo izgubila oblast in moč nad vašimi dušami.
6 Čaščenje z ustnicami in darove vseh vrst pa so si izmislili samo hudobni in oblastiželjni duhovniki in kralji. Dajo se nadvse častiti in zahtevajo prevelike darove od ljudi, ki jim neprenehoma dopovedujejo, kako veliki grešniki da so, in morajo zato bogovom prinašati velike darove, sicer jih bodo ti kaznovali z velikimi in hudimi nadlogami. Toda tega zli duhovniki nikakor ne počnejo zaradi bogov, temveč zaradi sebe, da bi obogateli in postali močni in tako ubogo, slepo ljudstvo še toliko bolj zasužnjevali.
7 Resnični Bog pa hoče samo, da bi se vsi ljudje med seboj ljubili kakor bratje ter svobodni in nezasužnjeni živeli na zemlji in po milosti enega in edino resničnega Boga postajali v vseh stvareh čedalje modrejši. Ker ste zdaj iz mojih ust slišali odkrito, verodostojno in resnično, kaj hoče edino resnični Bog od ljudi, vzemite svoj denar nazaj; kajti tega zemeljskega blata resnični ljudje in resnični Bog nikdar ne potrebujejo!«
8 Tedaj so Grki spet pobrali svoje zlato in ga spravili v mošnje.
9 **Govorec** pa je zelo prijazno rekel: »O ti moj najvišje ljubezni vredni bogočlovek, tvoje besede so bile resnične, nežne, mile in sladke kakor med iz satovja in mi jih bomo tudi upoštevali. Toda ker nikakor nočeš sprejeti daru

od nas, pa vendar ne razumem, zakaj ste od nas ljudi za svoje seveda nadvse dobre jedi in pijače vendarle sprejeli denar. Čemu potrebujete denar?«
10 **Angel** je smehljaje odvrnil: »Vam ljudem še Bog težko ustreže. Ste mar že včeraj vedeli, da smo tu Božji otroci? Ne, tega niste vedeli in ste nas imeli za povsem navadne ljudi, ki jim je treba za jedi, pijačo in postrežbo plačevati. Ker pa smo to seveda vedeli, smo tudi storili, kar delajo ljudje in včeraj zvečer je bilo potrebno veliko govorjenja in dokazovanja, da ste spremenili mnenje o nas.
11 Ker pa zdaj veste, s kom imate opraviti, ste zdaj tudi jedli in pili in za to še nihče ni zahteval od vas denarja in ga tudi nihče ne bo.
12 Glejte, tako je s to stvarjo. Pri nas plačajo carino le tujci, domačini pa so je po naši stari postavi oproščeni. Tujec pa je vsak, ki ne pozna našega Boga in Njegovih zakonov in je služabnik malikom. Kdor pa veruje v našega enega in edino resničnega Boga, pozna Njegove zakone, vanje veruje ter po njih živi, dela in ravna, je domačin in je pri nas, resničnih Judih, oproščen carine in plačila.
13 Seveda je zdaj tudi pri nas veliko takih, ki so sicer tudi Judje, ob tem pa vendar ne verujejo več v Boga in ne izpolnjujejo Njegovih zakonov, ampak živijo in se ravnajo le po tem, kar jih mika. Ti tudi zahtevajo carino in plačilo tako od domačinov kakor od tujcev; toda njih tudi mi nimamo več za domačine, temveč za tujce in tako tudi ravnamo z njimi. - Ti je to zdaj jasno?«

60. Grki na poti do edino resničnega Boga

1 **Grk** je rekel: »Zdaj že, - in odkrito moram priznati, da je to resnično božansko čudovita navada. In ker že ravno govorimo, bi prosil, da mi vi, resnični bogovi in ljudje, razložite, kaj vendar pomenijo nočni svetlobni pojavi. Zaradi teh je vse mesto še danes zelo razburjeno, večina tujih trgovcev pa ga je s svojimi zalogami blaga že ponoči zapustila, ker niso mogli vedeti, kakšne posledice bi ti pojavi utegnili imeti že v najbližji prihodnosti. Poleg tega tudi nihče ničesar ne kupi, vsi so prestrašeni in pričakujejo strašne stvari, ki se - posebno zaradi drugega svetlobnega pojava - lahko zgrnejo nad to mesto in vso judovsko deželo. Da, celo mi bi bili, če vas ne bi včeraj pobliže spoznali, že zdavnaj čez hribe in doline. Toda spomnili smo se na vas in se potolažili s tem, da nam boste danes to gotovo zadovoljivo razložili. In tako vas torej prosimo za to!«
2 **Angel** je rekel: »Poglejte nas in vse druge ljudi, ki so tu, in nikjer ne boste opazili strahu ali razburjenja! Zakaj pa to? Ker še predobro vemo in poznamo, kaj ta pojav pomeni. In to zlahka vemo in poznamo, ker smo v Božji luči jasnovidni; oni tam spodaj pa so zaslepljeni in zato nič ne vidijo in ne razumejo, njihov veliki strah pa je prav zato že tudi povsem pravična kazen za njihovo, po lastni volji izbrano slepoto in hudobijo.
3 Svetlobni pojavi pa pomenijo za dobre le dobro, za hudobne pa tudi zlo in tako lahko po svetlobnih pojavih dobri pričakujejo dobro in so ob tem zlahka dobre volje in veselega srca. Tudi vi, dobri ljudje, ravnajte po mojem nauku, ki sem vam ga danes podal. Tako boste tudi vi lahko pričakovali dobro tukaj in onstran. Če pa ste to dojeli, ste lahko tudi že zdaj veselega srca in duha,

več pa za zdaj ne potrebujete; kajti to, kar sem vam tu povedal, je najpopolnejša resnica.«
4 **Govorec** je rekel: »Najmilejši in obenem najmodrejši mladi prijatelj! Zahvaljujem se ti v imenu vseh, kajti ti in prijazni krčmar, ki je verjetno tvoj oče ali sicer tvoj zelo bližnji sorodnik, sta nam včeraj zvečer za trdno obljubila, da nas bosta danes pobliže seznanila z edino resničnim Bogom, in to sta zdaj tudi pošteno storila. Zato smo zdaj veseli in se vama še enkrat od vsega srca zahvaljujemo za to in vama tudi trdno obljubljamo, da se bomo po tem nauku kar najnatančneje ravnali, kolikor bo le mogoče.
5 Vendar bi zdaj radi vprašali še nekaj in potem bomo mirno odšli od tod. Spodaj imate vendar tempelj, kjer tudi, kot smo slišali, častijo enega, edino resničnega Boga Judov. Kaj je s tem Bogom? Je tudi na tem kaj? Je to isti Bog, s katerim si nas zdaj natančneje seznanil ali pa je tudi to kak mrtev malik, kakršnih imamo že tako preveč?«
6 **Rafael** je rekel: »Nekoč so v tem templju častili edinega resničnega Boga in ljudem razlagali Njegove zapovedi, kršiteljem pa so Božji učitelji oznanjali, naj se poboljšajo in delajo pokoro ter se spet obrnejo k Bogu, od katerega so se s svojimi grehi odvrnili. Potem so grešniki to storili in Božja milost in ljubezen sta se spet naselili med njimi. Tiste, ki tega niso storili, pa je Bog kaznoval s tem, da so morali pogrešati Njegovo milost, - pogosto vse življenje. Veliko so morali pretrpeti in ko jih je na koncu doletela smrt, so ostali brez tolažbe in umirali v hudih bolečinah, hudo prestrašeni in polni groze. Tisti, ki so se držali Božje zapovedi, pa niso nikoli izgubili Božje milosti. Vedno so imeli zdravo in v Bogu veselo življenje in telesna smrt zanje ni bila prav nič boleča; noben strah in nobena groza je nista spremljala.
7 Toda tako, kot je bilo tedaj, zdaj ni več. Božji učitelji so postali zgolj posvetni ljudje. Ime enega resničnega Boga sicer še imajo na jeziku, vendar v srcu nimajo več niti iskrice vere Vanj in prav tako niti iskrice ljubezni do Njega, zato so s svojim templjem vred polni mračne brezbožnosti. Zato jim je to noč Bog tudi pokazal, kaj lahko pričakujejo za svojo popolno brezbožnost. In zato sem vam tudi prej rekel, da lahko iz teh svetlobnih pojavov pričakujejo dobri le dobro, samo hudobni in brezbožni ljudje pa hudo.
8 Tam spodaj in v vsej deželi živijo po rojstvu sicer tudi Judje; toda v svoji veri in ravnanju so hujši kakor najmračnejši pogani. Zato jim bosta odvzeti vsa Božja milost in vsa Božja luč življenja in dani poganom. Zato sem vam zdaj povedal že kar nekaj o edino resničnem Bogu in vi lahko tudi svojim sorodnikom in prijateljem doma poveste, kar ste slišali in videli. V nekaj letih pa bodo že od nas k vam poslani poslanci, ki vas bodo kar najobsežneje seznanili z Božjimi resnicami, polnimi svetlobe in moči.
9 In ker ste zdaj to slišali od mene kot Božjega odposlanca, lahko v imenu enega, edino resničnega Boga, v miru odidete v svojo deželo in kadar boste imeli na morju vihar, pokličite enega, edino resničnega Boga na pomoč in vihar se bo takoj polegel, vam pa potem vso dolgo pot ne bo treba prestati nobene nesreče več! In to naj vam rabi tudi kot pričevanje, da je edino resnični, edini Bog z oblastjo in močjo Svojega duha povsod navzoč kot gospodar vse narave in vseh elementov in da so vse naravne sile doma v Njegovi vsemogočni volji.«

10 Tedaj so se Grki zelo zahvalili angelu za ta pouk in obljubo.
11 Toda še preden so se odpravili na pot, je **govorec** vprašal, rekoč: »Najljubši in Božje moči polni mladi prijatelj! Ali pa bo eden, edino resnični Bog, ki je tu zanesljivo v osebi kakšnega človeka, enakega tebi, pozoren na to, če bomo mi daleč od obal vseh dežel sredi velikanskega morja v stiski zaradi hudega viharja?«
12 **Angel** je odgovoril: »Če bom že jaz vedel za to, koliko bolj bo vedel najvišji Božji duh! Glej, jaz, ki zdaj stojim pred teboj v podobi Juda, nisem bil v tej svoji podobi pač še nikoli v Atenah, kjer ste doma, a kljub temu v svojem duhu vem za vse, kar je v vsem vašem velikem mestu in za vse, kar je še posebej v tvoji hiši in kar se vsak čas v njej dogaja. - Mi verjameš to?«
13 **Grk** je nekoliko v zadregi rekel: »O da, to ti že verjamem, da s svojo notranjo prečudežno močjo lahko vse to veš; toda pod mojo veliko hišo so … «
14 **Angel** je nadaljeval: » … katakombe, v katere si spravil veliko zlata, srebra in dragih kamnov, to, kar so tvoji pogumni in zelo prebrisani gusarji pred sedmimi leti odvzeli neki rimski trgovski ladji. Po naši postavi bi bilo takšno dejanje pred Bogom nadvse velik greh; kajti sočloveku ne smeš storiti ničesar, česar sam nikoli ne bi želel, da bi sočlovek storil tebi! Toda tedaj še nisi poznal naše Božje postave. Za posrečeni rop si daroval svojemu bogu Merkurju in se proti naši Božji postavi nisi mogel pregrešiti, ker je nisi poznal.
15 Toda v prihodnje ne smete ne ti ne drugi več počenjati takšnih reči; kajti če bi zdaj spet storili to, ne bi bili nikoli deležni milosti edino resničnega Boga. Obenem pa vendar za vse veljajo prav modri rimski državni zakoni, ki najstrože prepovedujejo rop in tatvino. Če boste ravnali po rimskih državnih zakonih, se tudi zoper Božje zapovedi zlepa ne boste pregrešili. - Razumeš to?«
16 **Grk** je rekel: »Zdaj že vidim, da vam, resničnim otrokom enega, resničnega Boga ni nič neznano; in če bi bil tedaj, tako kot zdaj, seznanjen z vašimi povsem Božjimi zakoni, tudi nikoli ne bi storil takšnega ropa in ga tudi nikoli več ne bom. Toda ker noben človek na zemlji tega, kar je bilo storjeno, ne more narediti nestorjeno, te zdaj sprašujem, kaj naj naredim z naropanim zakladom.«
17 **Angel** je rekel: »Tisti, ki si mu te zaklade ukradel, je že brez tega veliko bogatejši od tebe, on torej teh zakladov ne potrebuje; toda v vaši deželi imate nešteto ubogih, ki jim lahko storite dobro. Kajti Gospod Bog govori tako: ‚Kar storite ubogim, ste storili Meni in Jaz vam bom povrnil že tu in stokratno v Svojem kraljestvu!' Unovčite torej svoje odvečne zaklade in dajte delež vam znanim revežem; tako se boste spokorili za svoje grehe pred Bogom in ljudmi! - In zdaj lahko v miru odidete od tod!«
18 Nato so se Grki znova zahvalili in se odpravili.

61. Prehranjevanje angelov. Opozorilo na šesto in sedmo Mojzesovo knjigo

1 Tudi zajtrk je bil že pripravljen in Lazar je prišel k Meni in nas vse povabil k zajtrku. Pri priči smo šli in tudi kmalu pozajtrkovali.

2 Naš Nikodem se je čudil, ko je videl, da tudi angel prav pošteno je in pije in Me je vprašal, ali nebeški duhovi tudi jedo in pijejo tako kot materialni ljudje na tej zemlji.
3 **Jaz** sem rekel: »Najprej seveda vidiš, da ta duh je in pije prav tako kot Jaz sam, ki sem v Svojem bitju vendar najvišji duh. Ker pa mora ta duh, dokler je tu, vendar imeti tudi telo, da se naredi vam viden, se mora to telo, čeprav je še tako eterično nežno, hraniti tudi s hrano te zemlje, da ostane za vas vidno, dokler je potrebno; ko pa ne bo več potrebno, tedaj bo tudi duh sam v najkrajšem trenutku svoje telo razpustil in vam kot čisti duh ne bo več viden.
4 V nebesih čistih duhov pa tudi jedo in pijejo, toda duhovno in ne materialno. Duhovna jed pa je čista ljubezen in modrost iz Boga. Ta prežema vso neskončnost in hrani nešteta bitja: najprej duhove, potem po njih vse materialno stvarstvo in od tega najprej neizmerni eterični prostor, v katerem neštete milijarde sonc in planetov ali zemelj plavajo sem ter tja kakor ribe v morju in ptice v zraku. Šele iz etra dobijo nebesna telesa potrebno hrano in iz nebesnih teles jo potem dobijo tudi vsa ustvarjena bitja na njih in v njih. Pri nebesnih telesih pa se iz etra, ki jih povsod obdaja, najprej nahrani zrak in šele po njem nebesno telo. - Si zdaj razumel tudi to?«
5 **Nikodem** je rekel: »Da, Gospod in Mojster, kolikor slaboten človek le more razumeti takšno stvar Tvoje brezmejne modrosti! Ko bom nekoč duhovnejši, tedaj bom takšne duhovne reči tudi bolj razumel, vendar zdaj še marsičesa ne razumem, ker ne vem, kaj je pravzaprav čisti duh in kakšen je kot tak videti. Prav tako ne vem, kakšna je razlika med etrom in zrakom in tudi nimam pojma, kaj je pravzaprav sonce, kolikšno prostornino ima in koliko je oddaljeno od zemlje. Govoril pa si o več soncih, za katera Tvoja modrost pač ve. Toda od kod naj bi to jaz vedel?! Toda četudi bi mi bilo to, kar je tosvetno, še tako razumljivo, vendar nikakor ne morem nič vedeti o tem, kar je čisto duhovno, ker to ni dostopno našim materialnim čutom in zato tudi je in ostaja nedoumljivo našemu razumu.
6 Kaj je duh? Kakšno postavo ima ter kje in kako živi? To so vprašanja, na katera noben smrtnik nikoli ne bo mogel dobiti popolnega odgovora. - Imam prav ali ne?«
7 **Jaz** sem rekel: »O da, to si povsem pravilno povedal; dokler namreč človek ostaja smrtnik, seveda ne bo mogel razumeti še tako jasnega odgovora na tvoja štiri vprašanja. Toda, ko z ravnanjem po Mojem nauku doseže prerojenje duha in s tem neumrljivost, tedaj bo že v sebi našel kristalno jasne odgovore na tvoja nekoliko čudna vprašanja; kajti le duh prodre vase in s tem tudi v duhovne globine v Bogu, kot sem vam to včeraj ponoči vendar dovolj jasno pokazal. Ker pa tvoj spomin ni med najmočnejšimi, zdaj spet sprašuješ o stvareh, ki sem jih že najjasneje osvetlil. Če pa že tuzemskih reči ne moreš dojeti in razumeti, se ti vendarle ne sme zdeti čudno, da še manj dojemaš in razumeš duhovne in nebeške reči in razmere.
8 Le zakaj ste zavrgli in odložili šesto in sedmo Mojzesovo knjigo in preroški dodatek, ter jih niste nikoli brali? Tam je veliko takega, kar bi vam pojasnilo to o zvezdnem nebu in svetu duhov. Poišči tiste knjige in jih beri, saj se ti bo

potem v srcu bolj razjasnilo! Ali bi kdaj obstajala kakšna materija, če je ne bi ustvarila, utrdila in ohranjala moč in volja duhov?!«

62. Vrednost človekove svobodne volje. Onstranske izkušnje prerokov. 0 blaženosti

1 **Nikodem** je rekel: »Da, da, Ti edini imaš večno prav, mi ljudje pa ne moremo imeti prav, ker v nas ne vladajo resnica, modrost in resnična življenjska moč! Toda za človeka, obdanega z vsem svetom, je in bo zmeraj nekaj zelo težavno, povsem se odtrgati od sveta in povsem preiti v duhovno. Zgolj poslušanje celo najmodrejših naukov zaslepljenemu človeku pomeni le malo ali nič, če se z lastnimi videnji in izkušnjami ne more dokopati do prepričanja o resničnosti duhovnih reči.
2 Če pa ima izkustva le en človek sam zase, tisoči okrog njega pa ne, tudi to človeštvu kaj malo koristi, saj mora tako verjeti le enemu izkušenemu, ne da bi kdaj v sebi našlo nazorno potrditev tega, v kar je prisiljeno verjeti. Ah, nekaj povsem drugega pa bi bilo, če bi vsi ljudje doživeli videnja in izkustva; tedaj bi ljudje napredovali že na podlagi povsem duhovnih podob!«
3 **Jaz** sem rekel: »Kakor slepec o barvah, tako si zdaj ti sodil o duhovnih rečeh! Jaz pa mislim, da bo prav Tisti, ki je ustvaril ljudi, pač najbolje vedel, kako naj z njimi ravna, da bodo po krajši ali daljši poti dosegli cilj, ki jim ga je postavil. Jaz sem vam zdaj naredil znamenja, ki so vas prisilila verjeti, da sem prav Jaz obljubljeni mesija in večno noben drug. Toda ta prisila resnično ne koristi zveličanju vaših duš, ampak blaženi boste šele, ko boste živeli po Moji besedi.
4 Verjemi Mi: Če bi hotel vas ljudi narediti za stroje, bi zadoščala le ena Moja, z Mojo voljo povezana, misel in ves tempelj, ves Jeruzalem in vsa velika dežela, v kateri živijo Judje, Me ne bi mogli spoznati za nič drugega kakor za mesija - Jehovo Zebaotha! Toda ali bi to kaj pomagalo vsem Judom in tudi vsem poganom? Povem ti: Resnično niti za las več kot tej leseni skledi, ki se bo - kot boš takoj videl - začela po Moji volji premikati na vse strani!
5 Glej, zdaj skleda že živi in plava po zraku okrog kakor ptica! Bi hotel zdaj svoj obstoj zamenjati za njenega? Glej, živa je in se lahko premika v vse smeri; ne zaveda se same sebe, ampak jo prežema Moja lastna zavest in jo oživlja. Skledo lahko celo sprašuješ in odgovarjala ti bo brez ust in jezika. Toda ali boš lahko kdaj verjel, da skleda živi, modro misli in govori brez ust in jezika?!
6 Povem ti pa še več: V moči Svoje vsemogočnosti lahko tej skledi za večno ohranim to navidezno življenje. Ali pa bo zaradi tega kdaj imela lastno, samostojno in svobodno, Meni enako življenje? Večno ne; dokler jo namreč ohranjam živo zgolj s Svojo oblastjo, je sama zase toliko kot mrtva. Njeno navidezno življenje je le oblast Moje volje v njej in tako Moje povsem lastno življenje. Če to umaknem, takoj pride stara smrt in stara nujna sodba vse materije. In v njej ne boš več odkril življenja, - četudi se zdaj še tako živahno premika sem ter tja v vse smeri.
7 In glej, prav takšno življenje bi imeli ljudje, če bi jih prisilil s Svojo vsemogočnostjo ali tudi s takšnimi znamenji, ki človeku ne bi pustili nobene

svobodne misli več. In tako je torej za človeka svobodna nevera neskončno boljša kakor s čudežnimi sredstvi izsiljena vera; kajti najpopolnejša in samostojna svoboda volje v človeku je veliki Božji načrt v človeku. Človeka lahko Bog povsem brez škode pouči, kaj mora delati, da v sebi doseže življenjsko popolnost; toda niti Bog niti kak drug duh ga nikoli ne sme prisiliti k temu z močjo. Če bo tako, bo sojen in s tem tudi sam zase mrtev in sploh ne bo obstajal več kot svobodno in samostojno bitje.
8 In glej zdaj, prav zato kar se da redko dopustim videnja in izkustva v kraljestvu čistih duhov, ki si jih želiš, in če jih tu in tam že dopustim za posameznike, ki so za to izbrani tako kot preroki, morajo prav le ti izbrani ljudje - ki so od zgoraj in so že na nekem drugem svetu opravili preizkušnjo telesnega življenja - imeti takšna videnja in izkustva o onstranstvu, ker jim to ne more več škodovati, njihovim soljudem pa tudi ne, zato ker ti prerokom lahko verjamejo le, če hočejo. Če pa nočejo in to je žal najpogosteje -, ostanejo kljub temu povsem svobodni v svojem mišljenju in odločanju o svojem ravnanju in to jim očitno še vedno koristi veliko bolj kot kakšna zunanja ali celo notranja prisila k veri.
9 Človek postane sicer le po Bogu in v Bogu blažen, ampak le toliko, kolikor je s svojim lastnim hotenjem Božjo voljo naredil za svojo in je v svojem samozavedanju postal nekako eno z Bogom. Če pa bi Bog človeku odvzel njegovo svobodno voljo in namesto nje s Svojo vsemogočnostjo v človekovo srce postavil Svojo voljo, tedaj bi bil človek, kot sem že rekel, v sebi in sam zase tako kot mrtev, ker bi le vsiljena vsemogočna Božja volja človeka oživljala prav tako, kot je Moja oživila to skledo. Bog pa je človeka ustvaril in ga oživil in tako uredil, da se lahko in se mora postopno sam razvijati in to je tako modro, da si človek z vsem svojim razumom ne more predstavljati nič še modrejšega. - In zdaj mislim, da sem ti to zadevo dovolj pojasnil. Če to zdaj razumeš, vstanimo od miz, pojdimo spet ven in poglejmo, kaj vse se dogaja zunaj!«

63. Ljudstvo in templjarji

1 Na ta moj nagovor so vsi vstali od miz in Mi sledili ven in sicer na kraj, kjer smo bili že pred zajtrkom. Od tam smo videli proti Emavsu, trgu v bližini Jeruzalema. Od Jeruzalema je vodilo tja več poti, a le za pešce. Vozna cesta pa ni peljala tja, razen po velikem ovinku, tako da je človek peš prišel do tega trga veliko prej kakor voznik. Ljudje so danes, ko je bil četrtek, množično odhajali v ta trg; v tem kraju je bil namreč ta dan kruhov sejem in ljudje so odhajali tja zato, da so se tam navadno za teden dni oskrbeli s kruhom. Zdaj pa zaradi svetlobnih pojavov v pretekli noči tam niso spekli skoraj nič kruha, veliko ljudi pa je prav zaradi kruha odšlo tja.
2 Ko je naš **Nikodem** to izvedel od Mene, je rekel: »O Gospod in Mojster, tam bo hudo; kajti v tem kraju so vendar tempeljske pekarne in templju vsak teden prinašajo dobrih tisoč srebrnih grošev rimskega denarja. In danes ni kruha in ljudstvo bo s silo zahtevalo kruh! O, tam bodo upori, ki jih bo zdaj komaj mogoče preprečiti! Le kaj bi se dalo narediti? Le da je edina slaba okoliščina ta, da moram prav jaz imeti najvišji nadzor nad temi tempeljskimi pekarnami

v Emavsu in sem templju odgovoren za pravilno in pravočasno pripravo zadostne količine kruha. 0 gorje, o gorje, ta zgodba pa ne nakazuje nič dobrega! 0 Gospod in Mojster! Le kaj bi se dalo tam narediti? Od kod spraviti zdaj tja kruh za toliko ljudi? Ti, o Gospod, bi mi pri tem pač lahko pomagal, če bi bila to Tvoja sveta volja!«
3 **Jaz** sem rekel: »Naj ti bo tudi pomagano; toda tebi in vsem vam povem: Če neprenehoma ne vidite znamenj in čudežev, ne verujete, pa čeprav je napovedana resnica tudi že povsem otipljiva! Ljudstvo pa zaradi pomanjkanja kruha tudi ne bo napletalo prevelike zgodbe, ker je ponoči tudi samo videlo svetlobne pojave. Skoraj nikogar ni v mestu niti v njegovi širši okolici, ki ga videni pojavi danes in še več dni ne bodo strašili, in tako zanesljivo tudi ne bo upora v Emavsu, ki se ga bojiš, četudi ljudstvo sploh ne bi dobilo kruha. Vendar pa bo že našlo zadostno zalogo kruha.
4 Toda zdaj vas bom opozoril na nekaj drugega, iz česar se bo danes in tudi jutri pojavila za tempelj večja zadrega kot zaradi morebitnega pomanjkanja kruha v Emavsu. Glejte, kako se po vseh cestah, ki peljejo v Jeruzalem, zlivajo vanj množice ljudi! Ljudstvo prihaja z dežele in hoče v templju dobiti nasvet in iz ust duhovnikov izvedeti, kako je s svetlobnimi pojavi. In tokrat se bo templjarjem slabo godilo! Ljudstvu bodo sicer kar naprej pridigali o pokori in govorili o Božji jezi, ter kako se lahko zdaj spravijo z Bogom le s trdimi spokornimi vajami in velikimi darovi.
5 Toda ljudstvo bo reklo: ‚Zakaj nam to poveste šele zdaj, saj bi to od Boga že zdavnaj lahko izvedeli in bi morali izvedeti, kako je z nami pred Njegovim obličjem? Saj že od starih časov vemo, da je Bog Svoje ljudstvo, ko Ga je lahkomiselno pozabilo, vedno po prerokih in vidcih več let prej opominjal, kaj jih bo doletelo, če se ne bodo spet obrnili k Bogu. Toda tokrat niso prišli preroki, ki bi nam že prej oznanili, kako naj ravnamo pred Bogom! In če so v zadnjem času že tudi vstali kakšni preroki, ki so nas opominjali k pokori in resničnemu poboljšanju, ste jih razglasili za lažne, ter preganjali njih in tudi tiste, ki so jih poslušali in se hoteli po njih ravnati. In ker ste zdaj z nami videli strašna znamenja, iz katerih je očitno, da je prišla nad nas največja Božja jeza, hočete vso krivdo preložiti na nas; mi pa tega ne bomo sprejeli in se bomo brez vaše molitve sami obrnili na Boga in Ga prosili, naj nam odpusti naše grehe, - in to bomo storili zato, ker nam vi niste že veliko prej povedali, kako naj ravnamo pred Jehovovim obličjem.'
6 Ko bo ljudstvo govorilo tako, bodo duhovniki v veliki zadregi in nekateri bodo ljudem rekli: ‚Bog se je gotovo tako razjezil na vas samo zato, ker nas nočete poslušati in nam verjeti, ampak se obračate k nekaterim lažnim prerokom, ki so proti nam in se z vsemi močmi trudijo, da bi vas odvrnili od nas.'
7 **Ljudje** pa bodo rekli: ‚Glede tega se pa motite; kajti mi še nismo slišali glasu nobenega lažnega preroka in besede vidca. Tisti pa, ki smo jih slišali, niso bili lažni preroki; učili so javno in glasno pred vsem svetom razlagali, da se je približalo Božje kraljestvo. Vi pa ste jih preganjali, kakor ste s takšnimi ljudmi ravnali v vseh časih in najbrž bo to tudi vzrok, zakaj nam je Bog nakazal Svojo veliko jezo in kako nas bo izročil trdi palici naših sovražnikov. Da pa vi

duhovniki niste nobeni preroki, vidimo jasno iz tega, da do te ure niste vedeli, kako stojimo pred Božjim obličjem.'
8 Tedaj bo pa spet kakšen duhovnik rekel: ‚Če pa nas imate za takšne, ki nič ne vedo in za ljudstvo ne pomenimo nič več, - le zakaj ste prišli semkaj v tempelj? Potemtakem bi vendar lahko ostali doma!`
9 Ljudje pa bodo rekli: ‚Zaradi vas res nismo prišli, ampak zaradi templja in zaradi Boga, ki Ga bomo najbolj goreče prosili, naj nam odpusti naše grehe. Vi pa lahko molite z nami, če hočete, toda za to vam ne bomo dali nobenega daru, ampak bomo to, kar bomo darovali, darovali revnim in stiskanim.`
10 Nato se bodo duhovniki umaknili in ljudstvo bo v templju in njegovih preddverjih delalo velik hrup. Ti, prijatelj Nikodem, pa lahko zdaj, če hočeš, greš v tempelj in se o vsem tem, kar sem zdaj povedal tebi in vsem, sam prepričaš, ter ob tej priložnosti lahko ljudstvu poveš tudi nekaj resnično tolažilnih besed, vendar o Mojem tukajšnjem bivanju ljudstvu nikar nič ne povej!«
11 Ko sem to rekel **Nikodemu**, se Mi je za to zahvalil in še dodal: »Vse to bom najnatančneje izpolnil in se tudi potrudil pomiriti ljudstvo, kolikor se le da. Toda kaj naj odgovorim velikemu duhovniku, farizejem in starešinam, če me bodo vprašali, kje sem preživel to noč groze, ker me ni bilo mogoče najti - to zdaj gotovo že vsi vedo -, niti v templju niti doma v moji hiši? Če bom moral tu govoriti resnico, bom izdal sebe in Tebe!«
12 **Jaz** sem rekel: »Le pojdi prav mirno dol in se ne boj, noben človek te ne bo vprašal za to in kar boš moral govoriti, ti bo položeno v usta! Zvečer pa lahko, če hočeš, že spet prideš sem gor, kajti danes bom še ves dan ostal tu.«
13 Nato je Nikodem odšel dol, med hojo pa se je večkrat ozrl, ali ga ni morda opazil kak pravi Jud. Toda Jaz sem poslal za njim Rafaela, da ga je spremljal vse do mestnih vrat, tako da ni Nikodema mogel videti nihče. Pri vratih pa je angel nenadoma izginil in je bil v istem trenutku spet sredi med nami.
14 Nato sem rekel nekaterim učencem, naj se tudi oni, če hočejo, proti poldnevu napotijo v tempelj, da bodo priče tega, kar se bo v templju dogajalo. Zdaj so tudi učenci odšli dol in ostali v templju čez poldan, potem pa so se vrnili k nam in pripovedovali, kaj so doživeli.

64. Zahvala osvobojenih sužnjev

1 Nato Mi je rekel **Lazar**: »Gospod, tudi jaz sam sem nekoliko radoveden, kako se bo ta zgodba v templju danes končala; na vseh cestah namreč vidim prihajati še veliko ljudi. Ko bodo napolnili tempelj, bo nastalo takšno prerivanje in vpitje, kakršnega že dolgo nismo doživeli. V njem Nikodem s svojim šibkim glasom ne bo nič dosegel! Tam se resnično zlahka zgodijo hudi izgredi!«
2 **Jaz** sem rekel: »Skrbi za kaj drugega! Jaz imam že še dovolj sredstev v Svojih rokah, da preprečim velike izgrede, toda zadeva verjetno ne bo prišla tako daleč.

3 Zdaj pa so se naši mladi tudi že prebudili in so prav lačni. Zato pojdi ti, Moj Rafael, k njim in stori, da bodo dobili jesti in nekaj vina, vendar pomešanega z dvema tretjinama vode.«
4 Rafael je hitro poskrbel za naročeno. To je mlade zelo razveselilo, tako da so komaj dočakali, da bi Mi lahko izrekli svojo otroško prisrčno zahvalo.
5 Kaj hitro so se tudi vsi pošteno okrepčali, prišli iz hiše in Rafael jih je pripeljal k Meni. Postavili so se v dolgo vrsto, se Mi glasno zahvalili za tako dobro oskrbo in Me prosili, naj pridem k njim, da bi Mi vsak posamezno lahko izkazal svojo ljubezen, ker jih je bilo namreč toliko, niso mogli vsi naenkrat priti k Meni in Mi izkazati svoje velike ljubezni.
6 Tedaj sem jim rekel (**Jaz**): »Moji ljubi otroci, to zdaj ni potrebno! Če pa že hočete to storiti, pridite raje posamezno k Meni in Mi pokažite svojo ljubezen; če bi namreč Jaz šel k vam, bi med vami lahko nastalo ljubosumje, ker bi ugibali in med seboj govorili: ‚Zakaj se pa dobri oče ni obrnil k meni ali k tistemu ali k onemu? Enega ali drugega ima gotovo raje kot mene ali mojega soseda!' Da med vami ne bi bilo prostora za takšne misli, pridite sami k Meni posamezno ali tudi po dva in Mi pokažite svojo ljubezen in potem ne boste mogli govoriti: ‚Glej, tega ali onega je dobri oče bolj odlikoval!` Kajti samo od vas je odvisno, kateri od vas hoče prvi priti k Meni.«
7 **Mladi** so rekli: »Da, dobri oče, mi bi pa bili radi vsi prvi pri tebi, in tolikšna gneča bi ti bila v veliko nadlego. Zato vendar blagovoli sam določiti, na katerem delu ali koncu naše vrste naj začnemo; kajti red mora biti vendar tudi v ljubezni, ker nered tudi v ljubezni ne bi bil dober. Kajti dobri Bog je v tej lepi deželi vse tako lepo uredil in zato moramo tudi mi iz spoštovanja do Njega vse opraviti v določenem redu!«
8 **Jaz** sem rekel: »No dobro torej, če že na vsak način tako hočete, začnite pri desnem koncu vaše vrste in pridite!«
9 To navodilo je bilo mladim všeč in zdaj so hiteli k Meni od desnega konca, en par za drugim in sicer najprej mladeniči in šele nato deklice. Pred Menoj so se globoko priklonili, potem so Me prijeli za roke in si jih pritiskali na prsi, se nato spet priklonili in se v lepem redu vrnili v svojo prejšnjo vrsto.
10 Ko so Mi tako vsi izkazali svojo ljubezen in so bili spet razvrščeni po starem, so se znova vsi globoko priklonili pred Menoj in vprašali, kaj bi zdaj smeli početi.
11 In **Jaz** sem jim rekel: »Razveselite se z vsakovrstnim koristnim raziskovanjem! Oglejte si to lepo okolico, opazujte cvetlice in razne druge stvari in se pri tem spomnite, da je vse to iz Sebe ustvaril dobri Bog v Svoji modrosti in vsemogočnosti. Bodite Mu v svojih srcih za to prav hvaležni, tako boste preživeli ta čas najkoristneje in veselega srca! Pri tem pa vam ni treba nenehno stati in hoditi v eni vrsti, ampak lahko stojite ali hodite prosto, in sicer tako kot vidite tukaj pri Meni in vseh drugih ljudeh. Tako se boste veliko bolje zabavali, kakor če bi neprenehoma pazili na svojo togo urejeno vrsto. - Pojdite zdaj in storite, kot sem vam svetoval.«
12 Tedaj so se mladi zahvalili za tako dober nasvet, takoj so razpustili svojo vrsto, se razkropili v vse smeri na gori in se prav dobro zabavali v sveži prosti naravi.

65. Zmožnost gledanja duše po smrti

1 Tudi mi smo odšli še bolj navzgor in sicer na najvišjo točko te gore. Tam je bil pravi gozdič oljk in pod njimi množica klopi in sedežev. Posedli smo se in vsi so hvalili Lazarja za tako smotrno postavitev tolikih in tako ljubkih klopi in sedežev. Lazar je bil vesel, da smo bili zadovoljni in se vsem zahvalil. S tega, v vse smeri prostega vrha, je bil najlepši razgled. Od tod se je videl Jordan s svojo dolino in - seveda v veliki daljavi - tudi del Mrtvega morja.
2 Vsi so kar precej časa očarani opazovali lepe pokrajine, okoliška mesta, trge in vasi, ne da bi spregovorili besedo in **Agrikola** je, ko si je vse dobro ogledal, rekel: »Ljubi moji vsi, ki ste zdaj tu in predvsem Ti, o Gospod in Mojster! Odkrito moram priznati, da v našem širnem cesarstvu še nikoli nisem videl tako čudovite okolice in pokrajine, kakršna je ta! Resnično, v tako čudoviti pokrajini se mora smrt zdeti še grenkejša in hujša kot v bolj pusti in manj lepi okolici. Kajti tu bi rad večno živel in užival ob takšnem pogledu. - Kaj meniš o tem, Ti, o Gospod in Mojster?«
3 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, s tvojim mnenjem bi se seveda strinjal, če duša po telesni smrti v povezavi z duhom iz Boga ne bi dobila možnosti, gledati in uživati neskončno čudovitejše pokrajine tudi na drugih svetovih, - če naj bi že bilo gledanje prečudovitih pokrajin za dušo najvišje uživanje blaženosti. Ampak menim, da bodo, potem ko bo odpadlo telo, za življenjsko popolno dušo pač še višji užitki blaženosti kot zgolj gledanje zelo lepih pokrajin.
4 Predpostavimo na primer, da bi moral tu - recimo - samo sto let neprenehoma opazovati to pokrajino in četudi bi bilo pri tem najbolje zadoščeno vsem drugim življenjskim potrebam, ti zagotavljam, da bi te ta lepa pokrajina začela tako dolgočasiti, da je potem vse življenje ne bi hotel več niti pogledati. Da, med dobrimi prijatelji tu in tam je za človekovo čud pogled na lepo pokrajino vedno prav blagodejen; toda potem si duša kmalu želi sprememb, da pridobi večje in obširnejše izkušnje in se iz njih tudi vedno kaj novega nauči.
5 Kakor pa popolna duša zdaj skozi telesne oči lahko gleda, kar jo obdaja, tako bo tudi v svojem čistem duhovnem stanju zmogla gledati, poslušati in čutiti še bolj kakor zdaj v težkem in utrudljivem telesu! Saj sem vam že prej spodaj pred hišo pokazal, kakšno je notranje gledanje duše - temu si se kar najbolj čudil tudi sam -, ko so ti ljudje, ki sem jih za kratek čas v duhu zamaknil in niso bili še nikoli prej v Rimu, tvoje rojstno mesto opisali tako natančno, da ga sam s svojim očesom nikoli nisi mogel natančneje gledati.
6 In tako si le moral spoznati, da ima duša v svojem svobodnem in čisto duhovnem stanju veliko večjo zmožnost gledanja kakor v omejenem telesu! Če pa je dokazano tako, ter polno in živo verjameš Mojim besedam in znamenjem in tudi svojim izkušnjam na področju duševno-duhovnega, resnično ne moreš reči, da bi v takšni okolici telesno teže umrl kakor v pusti in bolj mračni pokrajini. Da pa vsaka duša po telesni smrti živi naprej in se jasno zaveda svojega življenja, o tem menda vendar ne boš več dvomil?«
7 **Agrikola** je rekel: »Gospod in Mojster, to gotovo ne, ker sem vendar že prej v Španiji, na Siciliji in v Egiptu veliko izkusil o življenju duše po telesni smrti,

in to kar najzanesljiveje. Toda pri tem gre za nekaj povsem drugega in prav to je tisto, zaradi česar sem si prej dovolil pripombo!«
8 **Jaz** sem rekel: »In v čem je to tvoje drugo? Le povej zdaj; do poldneva imamo namreč še veliko časa, da se lahko še marsikaj pogovorimo! «
9 Tedaj pa so stopili predme tudi mnogi navzoči cestninarji in Me vprašali, ali ne bom jezen, če bi do večera odšli domov, da bi tam pogledali, ali je vse prav in ali si njihovi služabniki ob tej priložnosti niso dovolili kakšnega nasilja do ljudstva, ki se je še vedno po vseh cestah valilo v mesto.
10 **Jaz** sem rekel: »Storite to in naredite zdaj nekaj dobrega za marsikatero zlo, ki ste ga v mnogih letih povzročili ljudem. Tako bodo vaši grehi odpuščeni! Svobodno lahko odidete in se svobodno lahko tudi vrnete.«
11 Pri tem so se mnogi cestninarji priklonili, se zahvalili za vse, kar so prejeli in zaužili in potem hitro odšli.

66. Bistvo duše in duha. Duša v onstranstvu

1 **Jaz** pa sem znova rekel Agrikoli: »Zdaj lahko predstaviš svojo zadevo in torej povej!«
2 **Agrikola** je rekel: »Gospod in Mojster, da človekova duša živi naprej tudi po telesni smrti, to je zdaj povsem sprejeta in najjasnejša resnica. Toda kam pride in kaj je pravzaprav njeno bistvo in kaj bistvo čistega duha? Ker je po Tvojem poduku prostor neskončen, morajo vendar tudi duše in celo najčistejši duhovi biti v neskončno velikem večnem prostoru; kajti zunaj tega vendar ne more biti ničesar.
3 In še eno vprašanje: Kakšno obliko ima sama duša ali celo čisti duh in zakaj naravni človek ne more vedno videti duš in duhov? Gospod, le na ta moja vprašanja mi še jasno odgovori, in potem Te ne bom vprašal ničesar več, kajti naša popolna nevednost o tej zadevi je pravzaprav tisto, zaradi katere je umiranje tako grenko in strašljivo. Če pa bi bilo nam, ljudem, tudi glede tega dovolj jasno, bi zlahka umrli in se ne bi boječe oklepali kolosalnega življenja mesa.«
4 **Jaz** sem rekel: »Da, to bi ti zlahka razložil, če bi ti to le zmogel dojeti. Toda še ni tako daleč, čeprav si, odkar si tu, o tem slišal že zelo veliko Mojih razlag in v lepo urejenih čudežnih znamenjih marsikaj tudi sam videl in doživel. In tako ti je to zadevo težko razložiti še natančneje, kot ti je bila že prikazana.
5 Človekova duša je povsem eterična snov, torej - če moreš to dojeti - iz številnih svetlobnih atomov ali najmanjših mogočih delcev, ki sta jih Božja modrost in vsemogočna volja sestavili v popolno človeško obliko, čisti duh pa je prav volja, ki izhaja iz Boga in je ogenj najčistejše ljubezni v Bogu.
6 Čisti duh je Božja misel, ki izhaja iz Njegove ljubezni in modrosti in postane po Božji volji resnična bit. Ker pa je Bog v Sebi ogenj iz Svoje ljubezni in modrosti, je takšna tudi misel, ki je uresničena v lastni biti in tako rekoč postavljena iz Boga. Ker pa je ogenj sila, je misel iz Boga tudi takšna sila v sebi, zaveda se sama sebe in lahko tudi sama deluje prav tako jasno, kakršna je jasnost, iz katere je izšla. Kot čista sila prežema vse, kar imenuješ materija,

materija pa nje ne more prežeti, ker materija v nadaljnjem poteku ni nič drugega kot zunanji izraz duha iz Boga.
7 Duša je v nekem smislu materija, ki jo je moč duha spet razblinila in prisilila, da je prešla v njegovo lastno praobliko in sestavlja potem, zedinjena s svojim duhom, tako rekoč njegovo svetlobno-eterično substancialno telo. Enako tako si duša iz mesene materije, ki jo je nekoč obdajala in je zdaj povsem razpadla in se razkrojila, s svojo čisto duhovno močjo volje izoblikuje in sestavlja svoje nekdanje oblačilo.
8 Tako, zdaj ti je povsem na kratko in kar najbolj resnično predstavljeno, kaj je duša sama zase in kaj je duh sam zase.
9 Še težje pa boš dojel, kako po kraju in prostoru določiti, kam pride duša po izstopu iz telesa; toda kljub temu ti bom dal namig, iz katerega si lahko sam nekoliko osvetliš zadevo, v polnosti pa boš to v sebi doživel šele tedaj, ko boš tudi v sebi dosegel popolno prerojenje ali popolno zedinjenje duha s svojo dušo, kajti duša tega nikakor ne more razumeti vse dotlej, dokler se z močjo duha v sebi ne preoblikuje tako, da se je sposobna popolnoma zediniti z duhom.
10 Prostorsko-krajevno se duša po odpadu telesa - posebno v svojem prvem obdobju obstajanja - navadno zadržuje tam, kjer se je na zemlji zadrževala v telesu, namreč, ko še ne povsem popolna prestopi v nesnovno onstransko kraljestvo.
11 V takšnem primeru pa vendarle ne vidi in ne sliši nič od naravnega sveta, v katerem je prebivala v telesu, četudi je prostorsko na istem svetu. Njeno obstajanje je bolj ali manj podobno svetlim sanjam, v katerih duša tudi v tako rekoč iz nje nastali pokrajini ali okolici živi, ravna in dela povsem tako, kot da bi bila v povsem naravnem svetu; naravnega sveta, ki ga je zapustila, niti najmanj ne pogreša.
12 Toda z Božjim dovoljenjem bo okolica, ki jo naseljuje, pogosto uničena, in duša bo v drugi okolici, ki je povsem primerna njenemu notranjemu stanju. Pri takšni duši pogosto potem traja dokaj dolgo, dokler po nekaj poučevanja ne spozna, da je prazno in ničevo vse, kar si je domišljala, da ima tam. Šele ko iz nekaterih izkušenj in pojavov vendarle enkrat to spozna, začne resneje razmišljati o svojem stanju in svoji biti in prav iz tega se tudi čedalje bolj začne zavedati, da je prejšnji, zemeljski svet zapustila. V njej se prebudi hrepenenje, da bi dobila trajnejši življenjski prostor, ki se ne bi tako spreminjal.
13 V takšnem stanju jo popolnejši duhovi poučijo, kaj mora storiti; in če to stori, bo tudi v njej postajalo čedalje svetleje, ker jo njen notranji duh čedalje bolj prežema. Kolikor bolj pa jo notranji duh prežema in tako rekoč v njej raste kakor otrok v materinem telesu, toliko bolj obstojno začenja postajati vse okrog nje.
14 Ko pa duša enkrat doseže, da jo njen notranji duh povsem prežame, tedaj postane tudi popolnoma jasnovidna in jasno spoznava, se polno zaveda in se tudi jasno spominja vsega, kar je bila, kako je to postala in kaj je naredila, ter kakšen je bil svet, v katerem je v telesu živela in kako je bilo z njo.
15 Takšna duša lahko potem najnatančneje pregleda tako to Zemljo kot tudi Luno, Sonce, vse druge planete ali zemlje, ki krožijo okrog tega Sonca - tega

doslej seveda ni spoznal še noben zvezdo-znanec, niti Grk niti kateri od starih egiptovskih pdolomeuzov• - in tudi druga sonca v eni ali več lupinastih oblah, ki sem vam jih že včeraj dovolj razložil in resnično nadvse uživa ob njihovi čudoviti oblikovanosti in ureditvi in se nadvse veseli ljubezni, modrosti in moči enega Boga.«

67. Različne stopnje blaženosti popolnih duš

1 (**Gospod**): »To torej zanesljivo in celo nujno čaka popolno dušo in vendar je ta lastnost življenjsko popolne duše najnižja stopnja resnične velike blaženosti, ker bi samo to začelo popolno dušo sčasoma navdajati z odporom prav tako, kot bi se ti tu uprlo, če bi to še tako lepo pokrajino moral neprenehoma gledati in občudovati samo sto let.
2 Večja blaženost duše je vendar očitno le v tem, da je popolna duša obdarjena tudi z resnično božansko stvariteljsko močjo in lahko iz bogu podobne modrosti naredi vse, kar na povsem enak način dela in ustvarja Bog sam.
3 Še višja in pravzaprav skoraj že najvišja stopnja blaženosti popolne duše pa je, da ima Boga, edinega Gospoda in Stvarnika neskončnosti kot svojega najvišjega življenjskega prijatelja neprenehoma okrog sebe in Ga lahko neizmerno in brezmejno ljubi in z Njim v trenutku pregleda celotno duhovno in materialno stvarstvo.
4 Najvišja blaženost popolne duše pa je v tem, da je kot z Bogom v ljubezni povsem zedinjena tudi v najpopolnejši Božji svobodi.
5 Da pa je to, kar sem ti zdaj povedal, povsem resnično, lahko ti sam že s svojimi telesnimi očmi odkriješ na tem Mojem mladem služabniku. Že nekajkrat si Me vprašal, kako je s tem mladeničem, od kod je in kdo je. In zdaj ti oznanjam:
6 Glej, ta mladenič je že dolgo čisti duh, je pa že enkrat kot človek v mesu živel na tej zemlji. Imenoval se je Henoh, bil je prvi prerok in je poučeval o Bogu prve Adamove potomce.
7 Ker se je v tisti pradavnini človeštva te zemlje njegova duša vnela v najvišji in najčistejši ljubezni do Boga, je prav ta ljubezen razblinila njegovo telo v eterično snov, s katero se je oblekla svobodna duša in takoj za vedno postala nadangel najvišjih Božjih nebes, to pomeni, najvišje Božje svobode, to lahko razbereš iz tega, da je tu najbliže ob Meni.«
8 **Agrikola** je debelo pogledal in rekel: »Kako? To naj bi bil duh in povrh vsega še čist in popoln?! Saj ima vendar vidno kožo, meso in kri ter je in pije kot kateri izmed nas!
9 Da lahko dela čudeže tako kot Ti, to sem si razložil tako, da je že dolgo Tvoj učenec in je kot tak od Tebe prejel za to potrebno modrost in oblast; kot povsem čistega duha ga mi ljudje vendar ne bi mogli videti. Če ga primemo, čutimo vse tako kot pri povsem naravnem človeku. Toda to si Ti zdaj povedal in moram Ti verjeti, čeprav je to še bolj zmedlo vse moje misli. Le kako ima lahko ta čisti duh telo?«

• Zemljomerec

10 **Jaz** sem rekel: »Saj sem ti vendar prej rekel, da se lahko zdaj pogovorimo še o marsičem, ker imamo čas za to in tako bomo še tudi to razčistili. Glej, pred nami že stoji Moj Rafael - Henoh, in povem ti, da se lahko o vsem nadaljnjem, kar bi rad vedel, pogovoriš z njim; povedal ti bo namreč povsem iste reči kot bi ti jih Jaz in kar ti bo povedal in pokazal, ti bo povedal in pokazal iz svoje samostojne svobode, oblasti, modrosti in moči, ker si je to najpopolneje prisvojil iz Boga. - In tako ga začni kar zdaj proučevati!«

68. Narava angelov

1 Nato je **Agrikola** rekel Rafaelu: »Najljubši služabnik našega Boga, Gospoda in Mojstra! Kakšno telo torej imaš tu kot čisti duh? Je to tudi meso in kri, tako kot pri meni?«
2 **Rafael** je rekel: »Potipaj me in se sam prepričaj!«
3 Tedaj je **Rimljan** otipal angelove roke in noge in odkril, da so prav tako iz mesa in krvi kot pri kakšnem drugem človeku in nato rekel: »Da, tu res ni mogoče otipati nič duhovnega, - in kljub temu naj bi bil čisti duh in to skoraj tako star kot človeški rod na tej zemlji?«
4 Tedaj je **angel** rekel: »Potipaj me še enkrat in slišali bomo, kako boš presojal potem!«
5 Rimljan je hotel angela znova otipati, toda zdaj ni otipal nobenega telesa več, in kjer je hotel prijeti angela, so šle njegove roke prav tako zlahka skozi kot skozi zrak.
6 Po tej drugi izkušnji je (**Rimljan**) nadvse začuden rekel: »Ah, pri tem pa bi se tudi najpametnejšemu človeku lahko zmešalo! Prej je bilo vse trdno, zdaj pa je vse zrak in potemtakem toliko kot nič! Da, toda povej mi zdaj - če kot tako zelo zračni pojav še sploh lahko govoriš -, kam si zdaj dal svoje prejšnje, povsem otipljivo telo?«
7 **Angel** je rekel: »Nikamor, ampak ga imam še prav tako kot sem ga imel prej. Da si ga prej občutil kot trdno telo, je bila moja svobodna volja; in da ga zdaj drugič sploh nisi čutil, je tudi moja volja. Kar namreč mi popolni duhovi hočemo, to se zgodi, ali v trenutku ali postopno v določenem modrem redu.
8 Kajti po svoji ljubezni do Boga smo tudi povsem v Njegovi modrosti in oblasti, kolikor je moremo prenesti in spoznati in tako je Božja ljubezen tudi naša ljubezen, Njegova modrost naša modrost, Njegova volja naša volja in Njegova oblast naša oblast. Toda kljub temu so v Bogu še nedoumljive globine, ki jih noben ustvarjeni duh ne bo nikoli doumel; in če bi to zmogel, ne bi bil popolnoma blažen, ker potem ne bi mogel od Boga pričakovati nobene naraščajoče blaženosti več. - Rimljani, ali to razumete?«
9 Več **Rimljanov** je reklo: »Da, ti naš prijatelj - četudi si duh -, da bi to prav doumeli in razumeli, je potrebno več kot naš rimski razum! To bo že vse tako držalo; toda na dejanski ‚kako` moramo počakati tako dolgo, da bomo sami v svojih dušah postali popolnejši.«
10 **Angel** je rekel: »Poslušajte, zdaj govorim samo z Agrikolo in ne z vsemi vami naenkrat; saj že tako vem, da vi drugi niste enako razumni. Zato zdaj vsi

poslušajte in pazite na vse, kar govorim z najrazumnejšim med vami in kaj mu kažem! In tako govori zdaj ti, Agrikola, sam! «
11 **Agrikola** je rekel: »Da, da, ti moj povsem duhovni prijatelj, v bistvu sem tako na pol razumel, kaj si mi pravzaprav hotel povedati; toda celote nisem razumel prav tako kot tudi drugi ne, - vendar po Gospodovi obljubi tudi jaz čakam na boljše čase! Toda zdaj bi rad od tebe izvedel - in sicer pod pogojem, da se povsem odrečem marsičemu drugemu -, kako se moreš s svojo voljo tako znebiti telesa in kljub temu še zmeraj ostati tu, kot si bil prej v povsem otipljivem telesu? To je namreč zame najbolj nerazumljivo! Enkrat si resnično nekaj, takoj nato pa si na otip nič, in ta nič je kljub temu povsem enak ‚nečemu`. Da, le kako je to mogoče?«
12 **Angel** je rekel: »To je vendar nekaj povsem razumljivega! Mi duhovi v svoji za vas netehtljivi čisti duhovni sferi smo vendar dejanski, edino resnični in najprvotnejši ‚nekaj`. Vse drugo v vsem materialnem svetu je le pojav, ki ga je povzročila naša volja, da za vaše materialne duše obstaja vztrajen medij, s pomočjo katerega si lahko pridobite nam enako najpopolnejšo in najresničnejšo življenjsko svobodo.
13 Da pa ti bom to še nazorneje pokazal, vzemi zdaj ti, Agrikola, sam kamen v roko! - Dobro, zdaj imaš trd naravni kamen v roki. Zdaj boš rekel: ‚Glej, ta kamen je tako, kot je zdaj, najčistejša resničnost!' Kajti v roki čutiš njegovo težo in njegovo zate neuničljivo trdoto in govoriš sam pri sebi: ‚To je res nekaj!` Toda jaz ti povem, da je s tem tvojim resničnim ‚nekaj` prav tako kot prej z mojim mesenim telesom in potem s tem mojim še kar naprej duhovnim telesom. Kajti trdota in teža tega kamna, ki ga še trdno držiš v svoji roki, je tudi odvisna edino le od vztrajnosti naše volje. Dokler ga hočemo ohranjati kot trd in težak kamen, tako dolgo bo tudi ostal to, kar je.
14 Če pa na primer tudi samo jaz hočem, da postane ta kamen enak mojemu zdajšnjemu telesu, boš lahko prav tako zgrabil skozenj kot si prej skozme. In ko se bo to zgodilo, bo materija kamna, nastala po naši duhovni volji, šele dosegla svojo praresničnost, brez katere se ti zdaj zaradi vztrajnosti moje lastne volje zdi kamen trd in težak. Da pa boš to še laže razumel, še enkrat preizkusi svoj kamen, ali je še isti!«
15 **Agrikola** je rekel: »Ta je še, kot je bil!«
16 **Angel** je rekel: »Kakšen pa je zdaj?«
17 **Agrikola** je rekel: »Ah, vidim ga le še kot oblaček v moji roki, toda njegova trdota in teža sta enaki nič! Ne, to pa je vendar najbolj čudno! Vse drugo bi si lahko prej mislil, kot da je mogoče kaj takega! Ja, kako ti je mogoče narediti kaj takega?«

69. Oblast angelov. Odnos med duhom in dušo. Prerojenje

1 **Angel** je rekel: »Saj sem ti vendar že prej povedal, da se to zgodi samo po vztrajnosti naše volje in da vsa materija ni nič drugega kot vztrajnost volje Božjega duha, ne glede na to, kako raznovrstna se ti že zdi; kajti vse različne snovi materije z elementi vred, iz katerih se pred tvojimi očmi zdi, da je materija nastala in obstaja, so naše misli. Njene oblike in barve so iz naših

misli utelešene zamisli. Njihova smotrnost so naši iz idej razviti pojmi, in doseganje višjega duhovnega cilja za vse, kar je zdaj materija, je naš namen, iz katerega bo izšel srečen končni cilj za vso materijo.
2 Zato je prava in resnična bit le pri nas večno neumrljivih duhovih, na bit materije pa delujemo le mi in je vsak trenutek odvisna od nas, kakor se zdaj - to lahko jasno vidiš - dogaja s tvojim kamnom. Oblaček pa še imaš v roki, in glej, zdaj ga bom spet napolnil s polno vztrajnostjo svoje volje in v roki boš spet imel prejšnji kamen!«
3 Angel je to tudi storil in v Rimljanovi roki je bil spet prejšnji, stari, trd in težak kamen.
4 To je na Rimljana naredilo še močnejši vtis in je rekel angelu (**Rimljan**): »Ta kamen mi bo ostal dragocen spomin na to, kar se je tu čudežnega zgodilo! Zdaj pa še eno vprašanje! Glej, v meni vendar tudi prebiva duša in v njej po vašem nauku tebi enakovreden duh. Zakaj pa tudi jaz s svojim duhom ne morem narediti tega, kar lahko narediš ti kot duh?«
5 **Angel** je rekel: »Ker tvoja duša še ni zrela za to in tvoj notranji duh še ni prešel v tvojo dušo! Vendar pa tvoj duh vendarle nekaj počne in sicer z vztrajnostjo svoje, tvoji duši še povsem neznane, volje, in to je graditev tvojega telesa in njegovo začasno ohranjanje. Tega pa tvoja duša ne more opaziti, kot tudi ne opaža, kako je zgrajeno njeno telo, ker ji tega njen notranji, čisto onstranski gradbeni mojster ne more razodeti in pokazati, ker ona, kot sem rekel, še ni zrela.
6 Notranji duh si sicer neprenehoma prizadeva, da bi dušo čim prej naredil zrelo in povsem svobodno, vendar je ne more in ne sme niti malo siliti, ker bi tako duša postala še bolj materialna in nezrela, kot bi lahko kdaj koli postala zaradi vplivov zunanjega sveta. Zato sta bila duši v njenem telesu dana lastna volja in lasten razum, da bi se po zunanjem pouku sama odločila, ali se bo s svojo lastno voljo čedalje bolj ločevala od vsake posvetnosti in šla vase ter stopala po čedalje čistejših duhovnih poteh.
7 Toliko, kolikor duša dejavno hodi po čedalje čistejših duhovnih poteh, se z njo staplja tudi njen notranji, čisti in onstranski duh. In ko se s svojim čedalje čistejšim razumom in s tem tudi s čedalje svobodnejšo voljo povsem loči od vsega sveta, postane enaka svojemu duhu in eno z njim, to zedinjenje pa imenujemo duhovno prerojenje in tako bo kot zlita s svojim duhom tudi še v telesu zmogla prav to, kar sem zmogel zdaj pred tvojimi očmi jaz, kot prav tak s svojo dušo zedinjeni duh.«

70. 0 naravi zraka

1 (**Rafael**): »Ko sem kot človek veliko let živel v telesu, sem se po Gospodovi milosti zavedel te notranje poti in čedalje bolj vztrajno stopal po njej. Zato se mi je v mojem poslednjem času zgodilo, da sta moj duh in moja duša postala eno in deležen sem bil popolne oblasti tudi nad svojim zemeljskim telesom, tako da sem ga potem lahko prav tako v trenutku razblinil, kot zdaj kamen ali prej svoje telo, ki si ga lahko otipal in sem ga le toliko ohranil, da si me s svojimi mesenimi očmi še lahko videl.

2 Če pa hočem zdaj spet imeti takšno telo kot ti, moram le hoteti in telo bo znova obstajalo. Glej, potipaj me znova in videl boš, da sem spet tak, kot sem bil prej.«
3 Rimljan je to storil in ugotovil, da je Rafael znova postal človek, tak kot prej.
4 Zdaj je vprašal (**Agrikola**) angela: »Ko si prebival kot popoln človek na zemlji in si razblinil svoje telo, ali si si ga tedaj tudi lahko znova ustvaril?«
5 **Rafael** je odgovoril: »Seveda, tako kot zdaj; toda tega nisem hotel, ker je čisto duhovni, breztelesni obstoj neskončno popolnejši kakor tisti, ki je zvezan s katerim koli telesom - četudi po lastni volji. Glej, v tem telesu lahko naredim manj kakor brez njega! Ko me pa vidiš delati čudeže, tedaj telesa že ni več in ga ustvarim šele po dejanju. Sicer tudi v telesu zmorem vse, vendar ne tako popolno kot zunaj telesa. - Če imaš še vprašanja, jih izreci in odgovoril ti bom!«
6 **Agrikola** je rekel:: »O, vprašanj bi imel še veliko! Ali bi lahko z vztrajnostjo svoje volje tudi del svobodnega zraka spremenil v kakšno materijo?«
7 Angel je rekel: »Vsekakor; kajti prvič, je zrak že materija in vsebuje vse snovi, ki si jih lahko misliš in ga je zato toliko laže spremeniti v vsako poljubno materijo in drugič, mojemu duhu je resnično dovoljeno - in to v najvišji meri, da najpopolneje udejanji mojo voljo in tako zrak, ki si mi ga omenil, v trenutku spremeni v katero koli materijo. Zdaj mi pa povej, v kaj naj spremenim zrak?«
8 **Agrikola** je rekel:: »Prijatelj, to prepuščam tvoji najboljši in najmodrejši presoji! Stori, kar hočeš in meni bo prav!«
9 **Angel** je rekel: »No, dobro torej! Tako naj postane zdaj zrak, ki pihlja pred nami, v trenutku steber, dvanajst korakov oddaljen od nas, visok pet višin in v premeru velik eno dolžino moža in povsem okrogel! Zgodi se! In zdaj pojdi in preišči steber, ki že stoji, ali je še zrak ali pa najtrši granitni steber!«
10 Tedaj so vsi Rimljani stopili tja in preiskali steber.
11 In **vsi** so rekli: »O čudež vseh čudežev! Presenetljivo nad presenetljivim! Resnično je najtrdnejši granitni steber - podobnih niti v Rimu ne moremo najti! Da, da, v čistem duhu je bit in vsa materija je le posledica vztrajnosti svobodne volje čistega duha!«
12 Nato je rekel **angel**: »Kaj mislite, kako težak je ta steber?«
13 **Agrikola** je rekel: »Prijatelj, to bi zelo težko določili! Toda približno bi že lahko domnevali, da je prav gotovo težak sto tisoč funtov in tisoč mož bi mu bilo komaj lahko kos.«
14 **Angel** je rekel: »Precej pravilno si presodil! In kljub temu ti povem, da kot čisti duh zelo lahko samo s svojo voljo ta steber dvignem tako visoko, kot le hočeš. Določi višino ali oddaljenost, kam naj ga dvignem samo z močjo svoje volje in takoj se bo zgodilo!«
15 **Agrikola** je rekel: »No, če že ravno tako hočeš, ti rečem: Dvigni steber sto višin moža naravnost v zrak in ga potem postavi tja na polje, prav na pol poti do Emavsa!«
16 **Angel** je rekel: »Zelo dobro, vse to naj se pri priči zgodi!«
17 Komaj je angel to izrekel, že je bil steber v zahtevani višini v zraku in kmalu zatem je stal na polju proti Emavsu.
18 Zdaj pa so bili vsi iz sebe, še prav posebno Rimljani; vsemu temu se namreč niso mogli dovolj načuditi.

19 »Toda,« je rekel **angel**, »le zakaj se temu tako zelo čudite? Je mar čistemu duhu kaj nemogoče? Saj je vendar vse odvisno od trdne volje čistega duha! Če zmoremo mi, čisti duhovi, sem ter tja prenašati zemlje, sonca in osrednja sonca vseh vrst in nazadnje celo cele lupinaste oble, kako ne bi bilo potem meni in vsem čistim duhovom še veliko laže v trenutku spraviti tak steber tja, kamor hočete? Kdor se lahko z levi igra kakor z muhami, se gotovo tudi mušic ne boji!«

71. Narava duha

1 (**Rafael**): »Ker pa imamo še čas, vam bom pokazal še nekaj, ker bi si sicer lahko mislili, da se ukvarjam samo s kamni. Glejte, steber je zdaj tam in zanj je poskrbljeno in na tisti točki naj ostane stoletja in se ohrani tisoč let po vztrajnosti moje svobodne volje. Da pa boste posebno vi, Rimljani, lahko videli, da duhu ni nič nemogoče, naj prav na tistem kraju, kjer je prej iz zraka nastal mogočen granitni steber, zraste veliko datljevo drevo, bogato obloženo z zrelimi sadeži in ob njegovi strani dve figovi drevesi, ki naj jima tudi ne manjka zrelih sadežev.
2 Glejte, to sem rekel in hotel in omenjeni drevesi najbolj bogato obloženi s sadeži, že stojita na svojem kraju. In zdaj pojdite tja vsi in pokusite omenjene sadeže in prepričan sem, da vam bodo vsem zelo teknili.«
3 Tedaj so se vsi dvignili in šli preskusit čudež. Vsi so rekli, da še nikoli niso užili žlahtnejših in popolnejših sadežev te vrste.
4 **Angel** je rekel: »In zdaj naj se iz zraka ustvari še ducat ovac na tistem zelenem pašniku pred hišo našega starega in nam ljubega prijatelja in brata Lazarja! - Glejte, vse so že prav živahne na svojem kraju in so last nam ljubega Lazarja.
5 Mislim tudi, da boste po teh znamenjih vendarle spoznali, kaj vse zmore čist in v svoji volji popolnoma svoboden duh. Zdaj nekoliko pomislite in mi potem povejte, kako ste dojeli in razumeli te stvari in potem vam bo že Gospod zadeve še bolj razsvetlil. In tako zrelo premislite o vsem tem.«
6 **Agrikola** je rekel: »O, ti moj prijatelj iz Božjih nebes, prav lahko bi bilo premisliti, če bi že bili v tvoji vzvišeni sferi; toda naša življenjska pot do tja bo še kar precej dolga. Toda to, kar si nam po Gospodovem premilostnem dovoljenju razodel, sem, vsaj jaz, še predobro razumel; le kako je lahko vztrajna volja duha najraznovrstnejša snov materije vse zemlje in celo drugih svetov v neskončnem prostoru, tega ne moremo razumeti tako, kakor najjasneje razumeš ti, o nebeški prijatelj.
7 Materija torej ni nič in duša, kot nekakšen proizvod materije, sama zase tudi nič; samo čisti duh sam po sebi je res ‚nekaj`. Kakšna snov je torej duh sam zase ali kakšen je ta ‚nekaj`? To je vprašanje, na katerega umrljivi človek, ki misli in hoče le iz svoje vsaj še na pol materialne duše in iz svojega snovnega telesa, ne more odgovoriti vse dotlej, dokler sam ne postane skoraj čisto duhoven. In tako moraš, nebeški prijatelj, z nami pač nekoliko potrpeti, če nam tvoje razlage v tej nadvse občutljivi življenjski točki kljub tvojim, v ta namen narejenim čudežnim znamenjem, še vedno niso prižgale tiste luči, ki bi

nam pomagala povsem razjasniti, kakšna snov in kakšen ‚nekaj` je živi čisti duh v sebi in zase.
8 Da, besedo ‚duh' zlahka in hitro izrečemo; toda ali je tudi razumemo? Potemtakem je za nas krajše ali daljše razmišljanje enako nekoristno in povsem brezplodno in ti, naš ljubi, nebeški prijatelj nam lahko takoj začneš znova jasneje razlagati resnično bistvo čistega duha, seveda, če ti naše nerazumevanje ni že preveč nadležno.«
9 **Rafael** je rekel: »Boga nadvse ljubiti in služiti vam ljudem, ki ste poklicani, da postanete enaki nam, čistim duhovom, je vendarle naš največji užitek in največja blaženost. Kako naj bi mi bilo potemtakem nadležno, ko vam lahko zadeve še bolj razjasnim? Še naprej bodite pozorni na to, kar vam bom še razkril o naravi čistega duha.
10 Pravzaprav je edino Bog najčistejši temeljni duh vseh duhov in kot tak tudi temeljna snov in večni praelement vseh praelementov.
11 Čisti duh sam v sebi kot snov in element je ogenj in svetloba, ali ljubezen in modrost sama. Vendar si pod tem ne smete predstavljati materialnega ognja in čutne ljubezni in tako tudi ne svetlobe, kakršna je recimo svetloba Zemljinega sonca ali goreče svetilke - čeprav obstaja med obema prispodobnost - kajti ogenj duha je življenje samo in njegova svetloba je njegova modrost.«

72. Narava etra

1 (**Rafael**): »Tu vidite nadvse prozoren zrak in si domišljate, da je zato že skoraj toliko kot nič. Če pa spravimo ta zrak v močno gibanje, da s svojo viharniško silo izruje najmogočnejše cedre in tako vznemiri morje, da se dvigne v kakor gora visoke in kipeče valove, tedaj morate vendar priznati, da je zrak pač pomembno mogočen ‚nekaj`. Da, zrak je torej že neko telo in tudi vsebuje vse snovi in telesa, ki si jih je mogoče misliti v nekem še bolj ali manj nevezanem prvotnem stanju.
2 Voda, posebno deževnica in izvirska voda, je isto, kar je zrak, le v bolj vezanem stanju. Slana morska voda je seveda še gostejša, še bolj vezana.
3 Toda dvignimo se zdaj više, približno še deset ur visoko nad zemljo, pa sploh ne bomo več našli zraka, kakršen nas obdaja tu, ampak najčistejši eter, ki bi bil za vaše oči popoln nič, da si česa tako ničnega zlepa ne morete predstavljati. Če namreč pogledate po zemlji več ur poti v daljavo, bo še tako čist zrak, ki napolnjuje prostor med vami in daljnimi gorami, prav pred gorami videti kot modra meglica; če pa bi ta prostor napolnjeval čisti eter, tedaj gora ne bi videli modrih, ampak v njihovi povsem neskaljeni barvi. Glejte, med zemljo in soncem je tako velika razdalja, da vam zdaj na tej zemlji resnično ne morem podati razumljivega in pravega merila, - tako kot vam je to že razložil tudi Gospod sam! In ta za vaše pojme strahotno širni prostor je napolnjen s takšnim, za vaše čute povsem ničnim etrom.
4 Toda ta eter kljub vsej svoji na videz popolni ničnosti nikakor ni tako ničen, kot se vam kaže v svoji pojavnosti; kajti v njem so vse neštete snovi in elementi v še bolj nevezanem stanju kot v najčistejšem atmosferskem zraku te zemlje.

Toda to so še svobodnejše sile in so veliko bliže in sorodnejše praognju in prasvetlobi in hranijo zemeljski zrak, ta pa potem vodo in voda zemljo in vse, kar na njej živi in obstaja. Če pa se vse to najde že v etru, tedaj je to kar pošten ‚nekaj; ne pa nič, četudi se vašim čutom zdi takšen.
5 Toda eter še zdaleč ni nekaj čisto duhovnega, temveč je bolj notranje podoben substanci duše, vendar le toliko, kolikor je prostorski medij, kjer se srečujejo neštete prasile iz Boga, se povezujejo in končno skupaj delujejo.
6 Zdaj me boš seveda spet vprašal in rekel: ‚Ja, le kako je pri tako različnih silah sploh mogoče kakšno homogeno" delovanje?` in jaz ti odgovarjam: Nič ni naravnejšega in lažjega kakor to.
7 Glej, na Gospodovi zemlji imamo pod njenimi morji in drugimi vodami vendar toliko, za vas tudi povsem nedoumljivo veliko vrst rastlin, grmov, dreves in prav toliko vrst živali in tudi mineralov, da jih celo najslavnejši učenjak tega časa ne bi bil sposoben zapisati in našteti. Z zemljo vred sestavljajo združeno celoto in vsi delujejo za en poglavitni namen in vendar se tu na zemlji in v njej tako razlikujejo in so različno razvrščeni, da jih na prvi pogled nikakor ne bi mogel zamenjati, tako da ne bi mogel razlikovati figovega drevesa od osatovega grma, vola od leva, lastovke od kure, ribe od želve in svinca od zlata.
8 Na zemlji zlahka opaziš takšne razlike, toda v etru, v zraku in v vodi jih ne moreš zaznati niti z vidom, niti s sluhom, niti z vohom in okusom, niti s svojim celotnim živčnim čutenjem, čeprav so vse neskončno različne vrste sil, prasnovi in elementov, ki jih ustvarjajo, v etru, vodi in v tem zraku še veliko bolj ločene med seboj, kakor se ti te razlike kažejo na materialni zemlji.
9 Tako je za substanco etra tvojim čutom neviden ognjeni duh večno vladajoča moč, ki izhaja iz Boga in večno napolnjuje neskončni prostor ter neprenehoma deluje in ustvarja. Bog sam pa je v Svojem središču večni prvotni duh in večni prvotni človek ter neskončnost, ki večno izhaja iz Njega, napolnjuje s Svojimi velikimi mislimi in zamislimi, ki, napolnjene z Njegovo ljubeznijo, postanejo Njemu enak življenjski ogenj, po Njegovi modrosti urejene oblike in po Njegovi volji med seboj ločena in kot zase bivajoča bitja, ki je vanje položena sposobnost, da se kot takšna večno razmnožujejo, izpopolnjujejo in se na lestvici večnega Božjega reda sčasoma združujejo in dvigujejo, da postanejo podobna Bogu.«

73. Čisto duhovno v materiji

1 (**Rafael**): »Da pa boš ti, Agrikola, to še laže razumel, ti bom pokazal še nekaj zgledov, ki sem jih sicer že pokazal prijatelju in bratu Lazarju in jih je pokazal tudi Gospod; ker pa si to, kar ti je pokazal Gospod, premalo dojel, ti moram zdaj po Gospodovi volji zadevo še bolj nazorno pokazati. In zelo natančno poslušaj vse, kar ti bom zdaj povedal.
2 Glej, ti si tudi vrtnar, v Rimu imaš velike vrtove, ki so ti v veliko veselje. Na tisoče rastlin, cvetlic in sadja gojiš v njih. V njih tudi ne manjka grozdja, fig, jabolk, hrušk, sliv, češenj, pomaranč, limon, kostanjev in melon vseh vrst. Da je lahko tvoj vrt, ki je res zelo velik, vedno znova zasajen z vsem, moraš vedno

imeti tudi pravo zalogo vsakovrstnih semen ter jih ob primernem času položiti v dobro zemljo svojega vrta.
3 No, seme poseješ v zemljo in na tvoje veselje začne obilno in zdravo kaliti. Da, vse to je lepo, dobro in veselje ga je pogledati; ali pa si za vsako vrsto tvojih tisočerih različnih semen, ki si jih položil v zemljo, dal tudi prav tako različne vrste prsti, za vsako seme drugačno? Praviš: ‚Ves velik vrt nedaleč od izliva Tibere v veliko Sredozemsko morje ima le isto dobro in rodovitno vrsto prsti in v njej vsak sad odlično uspeva.'
4 Dobro, ti odgovorim, če pa poleti ne dežuje - tako je v Rimu skoraj vedno - morajo tvoji služabniki z zalivalko vrt zalivati. Imaš morda tu za vsako vrsto sadja tudi posebno vrsto vode? Spet praviš: ‚Ne, tudi to ne; vse rastline, grme in drevesa zalivamo samo z isto vrsto vode, ki priteka po vodovodih na vrt!' Spet dobro, pravim jaz! Torej tudi ista vrsta sladke vode, saj morska voda ni primerna za splošno oživitev rastlin v suhi zemlji.
5 Zdaj vemo, da je tvoj veliki vrt le iz ene vrste prsti in ga zalivate z isto vodo. Zrak v tvojem vrtu je in ostaja tudi enak, prav tako svetloba in toplota iz sonca ostajata tudi zmeraj nespremenjeni in enaki - vsaj nad celotnim površjem tvojega vrta - in se sploh ne moreta razlikovati glede na nižjo ali večjo jakost in moč, razen spremembe, ki jo letni časi - toda tudi v zmeraj enaki razdelitvi - širijo nad ves vrt.
6 No, če so torej vse razmere za rast različnih rastlin, grmov in dreves povsem enake, bi morale tudi pri vseh rastlinah, grmih in drevesih povzročiti povsem enake posledice tako glede oblike kot tudi podobe ter okusa in vonja. In vendar, kako velikanska razlika!
7 Če zgrizeš koščico limone, je grenka. Od kod le vzame sadež prijetno kislino? In tako velja za vse v naravi. Vse je v svoji vrsti neznansko različno od drugega. Da, kako se to sklada z isto hrano? Trta je drugačna kot figovo drevo in kakšna razlika je v vsem med sadom trte in figovega drevesa. Če poseješ v zemljo seme navadne buče in melone ti prvo prinese sad navadne buče brez vonja in okusa, melonino seme pa ti poplača tvoj častivredni trud s sadežem, slajšim od medu, in vendar je bila povsod enaka prst, enaka voda, enak zrak in enaka svetloba in povsem enaka toplota iz sonca.
8 Če o tem nekoliko bolje razmisliš, se boš očitno moral vprašati: ‚Ja, kako lahko enake sile povzročijo zmeraj drugačne učinke?' Seveda sem ti povedal, da so vse neštete duševne substance navzoče najprej v etru, nato v zraku in v vodi; toda niti najostrejše človeško oko in najobčutljivejši čut za okus in vonj ne odkrijeta niti v enem niti v drugem prasplošnem elementu ničesar ne od okusa in ne od vonja katere koli rastline in njenega sladkega, kislega ali grenkega sadu, - o njihovi obliki in barvi pa tako nočemo izgubljati besed. Kako je torej mogoče, da vsako različno seme iz enake zemlje, enake vode, iz enakega zraka, iz enake svetlobe in enake toplote potegne nase in po svoje v sebi utelesi le tiste prasnovne substance, ki jih je kot zmeraj enako in nespremenjeno seme pritegnil in utelesil že pred več tisoč krat tisoč leti?
9 Glej, tu se čisto duhovno pokaže celo v organski materiji in prebujenemu in ostroumnemu opazovalcu kaže, da je pač zgolj kot čisto duhovno resnično ‚nekaj` in da to, kar človekovi zunanji čuti opazijo in gledajo kot ‚nekaj`,

pravzaprav sploh ni nič, ampak da je le to, kar skrito počiva v semenu, pravo ‚nekaj`, ker je čisto duhovno. To počiva v, tvojemu očesu komaj vidni, drobceni lupinici v kalčku, ki obdaja celotno seme. To čisto duhovno, ki je vsebovano v omenjeni lupinici, je z ljubeznijo, svetlobo in močjo volje napolnjena misel ali zamisel v svoji polni izoliranosti od neštetih drugih v sebi in zase prav tako zamejenih in posebej zaprtih misli in idej.«

74. Delovanje duha na materijo

1 (**Rafael**): »Ta torej zase ločeni duh v kalčkovi drobceni lupinici, ki ima jasno inteligenco in se zaveda svoje moči, ki je pravzaprav on sam, bo zlahka zaznal, če je seme kot materialno bivališče, ki si ga je sam zgradil, v takšnem položaju in stanju, da lahko začne čisti duh delovati.
2 Ko je seme položeno v vlažno zemljo in se zunanja substancialno-materialna obloga zmehča, ker začnejo njeni duševno-substancialni deli korespondirati z zunanjimi podobnimi deli v vlagi prsti, začne čisti duh takoj prav uporabljati svojo inteligenco in moč svoje volje. V zemlji, vodi, zraku, svetlobi in toploti iz sonca najnatančneje prepozna tiste delce, ki mu ustrezajo, jih potegne k sebi in iz njih v svojem redu ustvari tisto, kar ustreza njegovi naravi. Tako potem vidiš rastlino, kako raste iz zemlje s svojimi zmeraj enakimi posebnostmi. Zel ali tako rekoč zunanje meso rastline od korenine do najvišjega vrha stebla je duh ustvaril le zato, da se lahko čisti duh v novih semenih ustvarjalno pomnoži in tako poneskonči svoj Jaz, čeprav se tako delujoči duh sam dvigne in v povezavi z duševnimi deli, ki jih je pritegnil nase, preide k ustvarjanju višjih in popolnejših oblik in bitij.
3 In kar sem ti zdaj povedal o rastlinah, velja v manjši meri tudi za vse minerale in v višji meri za vse živali in navsezadnje predvsem za človeka. V prazačetku pa je isto veljalo za nastanek vseh nebesnih teles, vseh lupinastih obel in celotnega velikega vesoljnega človeka, ki vam ga je sam Gospod dovolj jasno opisal in pokazal.
4 Iz vsega tega pa lahko zdaj vendarle spoznaš, da so vsa resnica, resničnost in stvarnost doma le v čisto duhovnem, in da vsa materija ni nič drugega kot vztrajajoča volja duha; duh jo čedalje bolj blaži, čedalje bolj razblinja in nazadnje v krajšem ali daljšem času preobrazi v sebi podobno substancialno-duševno telo, pač glede na to, koliko se je substanca duše, zaradi tudi v njej prebujene svobodne volje, pripravljena podrediti notranjemu, živemu redu duha.
5 Odslej le pazljivo opazuj celotno naravo in v njej boš našel to, kar sem ti zdaj razložil. Kajti za kratek čas najinega druženja ne moreš zahtevati od mene, naj zdaj posebej obravnavam vsak mineral, vse rastline in živali, koliko imajo v sebi povsem duhovnega in koliko zgolj substancialno duševnega. Dovolj je, da sem ti zdaj povsem jasno prikazal, kakšno je medsebojno razmerje med vsem čisto duhovnim, duševno substancialnim in nazadnje vsem materialnim. Kajti pravilo, ki sem ti ga zdaj povedal, velja za vso večnost in za celotno neskončnost; če razumeš alfo, razumeš tudi omego. Kar je vmes, je na las podobno obema, - seveda ne upoštevajoč nešteto različnih oblik.

6 In zdaj - ker sem ti vendar marsikaj na povsem izreden način razodel - lahko odkrito poveš, kako si to razumsko dojel. Imamo še čas in se lahko še veliko pogovorimo o tem.«

75. Duh, najbolj notranja moč

1 **Agrikola** je rekel: »Nebeški prijatelj, zadeve ni mogoče razložiti še jasneje in razumljivejše, kot si jo razložil meni in nam vsem. Da pa vsega tega še ne moremo povsem poglobljeno dojeti in razumeti, tako kot to dojemaš in razumeš ti, ti bo gotovo tudi veliko jasneje, kot je lahko jasno nam samim; tistega, za kar zemeljski človek še zdaleč nima pravega spoznavnega čuta, tega tudi pri najboljši volji ne more nikoli povsem in v pravi luči razumeti. Vendar mi je kljub temu postalo jasno, da moramo vso bitno realnost pravzaprav iskati le v čisto duhovnem in jo lahko zato tudi edino tam nedvomno najdemo. Najljubši, povsem nebeški prijatelj, da bi tvoj nauk o čisto duhovnem še bolj razumel, bi te rad poprosil le še za nekaj nazornejših zgledov. Glej, mi Rimljani imamo o tem star pregovor, ki pravi: Longum iter per praecepta, brevis et efficax per exempla![•] In to je zanesljivo star in povsem resničen nauk. Povsem majhen in kratek primer pove človeku, ki išče, pogosto in skoraj vedno več, kot mu zmorejo povedati vsi teoretični nauki in načela, in prav zato te tudi prosim za nekaj majhnih in dobrih zgledov.«
2 **Rafael** je rekel: »Da, ti moj prijatelj, lahko bi ti dal še množico zelo otipljivo jasnih zgledov, toda zaradi tega še vedno ne boš mogel čisto duhovnega dojeti s svojimi naravnimi čuti. Duh kot povsod najbolj notranja moč prežema vse, vidi vse in obvladuje vse - kar bo počel tudi tvoj duh, vendar še ne danes in tudi jutri še ne, ampak tedaj, ko bo v tebi vse urejeno v polni resnici.
3 Poglej tam Gospodove učence, od katerih se dva še zadržujeta spodaj v templju; eden od teh dveh je odvisen od sveta. Glej, ti učenci - razen enega - so že skoraj na tisti točki, kjer sem kot čisti duh zdaj jaz; toda to doseči tudi zanje nikakor ni bilo tako lahko, kot bi si rad predstavljal ti. Večinoma so bili ribiči ob Galilejskem jezeru v bližini Kafarnauma in so bili poleg tega lastniki posestev in hiš in so imeli žene in otroke in glej, zapustili so vse ter voljno in z velikim veseljem sledili Gospodu, da bi dosegli Božje kraljestvo ter njegovo moč in oblast! In ker so zgolj zaradi Božjega kraljestva vsemu svetu obrnili hrbet, so tudi zelo hitro v sebi dosegli tisto, kar boš ti kot velik posvetni človek lahko dosegel šele postopno.
4 To pa boš dosegel po meri svoje ljubezni do Boga, Gospoda, in po meri svoje ljubezni do drugih ljudi; kajti moč tvoje ljubezni do Boga in do bližnjega ti bo pokazala, koliko Božjega kraljestva se je v tebi prebudilo in dozorelo.
5 Božje kraljestvo v tebi pa je omenjena ljubezen v tebi in ta ljubezen je tudi tvoj duh kot edina resnica, realnost in večno, neuničljivo življenje. Kako pa je to tako, kot sem ti zdaj pokazal, tega ti ne more pokazati noben še tako izbrani zgled, ampak moraš to doživeti v samem sebi. Dokopati se do lastne izkušnje

[•] Dolga je pot s poukom, kratka in učinkovita z zgledi!

pomeni: verovati in upati v zanesljivo izpolnitev vsega tega, kar je Gospod kot pravečno resnico najzvesteje obljubil tebi in vsem vam.
6 Toda kljub temu nameravam narediti še nekaj vzorčnih znamenj, iz katerih boš še nekoliko jasneje spoznal, da je vsa prasnov in vsa resničnost doma edino v duhu. Vi, Rimljani, imate glede tega prav primeren pregovor. Glej, vaš pregovor se glasi takole: Quod a principio non valet, aut valere nequit, etiam in successu non aliquod valere potest; ex nihilo nihil erit.• Iz tega pa že po človeškem razumu jasno sledi, da čisto duhovno mora biti najresničnejše ‚nekaj`; če bi bilo to namreč po človekovih materialnih pojmovanjih nekakšen nič, ki se ne more zavedati samega sebe, kako bi potem moglo nekoč iz nič postati ‚nekaj; ki se zaveda samega sebe?!
7 Da pa iz čisto duhovnega lahko nastane in obstane vse, kar je, mora to čisto duhovno vendar predvsem biti najresničnejše ‚nekaj`, da lahko iz njega kot nadaljevanje nastane vsako drugo ‚nekaj`. V semenu je torej duh, ki počiva v drobceni lupinici kalčka, edini resnični ‚nekaj; vse drugo telo semena zase sploh ni nič, ampak je to, kar je, le po duhu, ki v njem prebiva. Ta duh deluje po svoji inteligenci z močjo svoje volje in iz tega nastane rastlina, grm, drevo, žival, celo ves svet.
8 Kaj pa je duh v sebi, sem ti že večkrat razložil. Vendar tega zdaj še ne moreš povsem dojeti zato, ker te tvoj duh še ni prežel, vendar pa si v svoji duši že lahko toliko ponazoriš, da sta ‚pranekaj` duha živa in nadvse jasno zavedajoča se ogenj in svetloba, in s tem najvišja ljubezen in najvišja modrost sama. Več ti o tem niti sam Gospod ne more povedati.«

76. Osvoboditev od materialnega

1 **Agrikola** je rekel: »Glej, zdaj mi je pa že spet precej razumljivejše in spominjam se tudi nekaterih stavkov starega modrega Platona. Ta je dolgo raziskoval Božje duhovno bitje in končno dobil videnje kakor v budnem snu. Rečeno mu je bilo, da bo videl Božje duhovno bitje. Tedaj se mu je zazdelo, da je vse okrog njega postalo ogenj in svetloba. On sam je postal kot povsem raztopljen, ne da bi pri tem izgubil svojo najpolnejšo zavest. Ogenj pa ga ni pekel, temveč je občutil le silno, nadvse očarljivo blagodejno ljubezensko in življenjsko toploto in glas, prav tak kot najčistejša harmonija blago zveneče Eolove piščali, mu je iz ognjenega in svetlobnega morja govoril: ‚Glej in občuti Božje duhovno bitje in občuti in glej samega sebe v Njem in skozenj!` In tedaj je Platon videl svojo človeško obliko, okrog sebe pa še nešteto sebi enakih oblik. V teh oblikah je v najmanjših podobah odkril še nešteto drugih oblik in vse so živele ter skupaj sestavljale le eno človeško obliko. In glej, tvoja razlaga je zelo podobna videnju velikega svetnega modreca, ki je zelo znan v vsem izobraženem svetu.
2 No, ognja in svetlobe, ki ju je videl Platon, pravzaprav niso videle njegove mesene oči, ampak le oči njegovega duha in tako si zdaj mislim: Ko bom nekoč

• Kar od začetka nima ali ne more imeti nobene moči, tudi v nadaljevanju ne more ničesar napraviti; iz nič je nič.

sam postal bolj duhoven, bom tudi jaz tako kot Platon v duhu videl isti ogenj in svetlobo, ki ju je videl in občutil on. - Sem sodil prav ali napačno?«
3 **Rafael** je rekel: »O, popolnoma prav si sodil in k temu ne morem reči nič drugega kot: Zadeva je zares približno takšna! Vendar je bil Platon pogan in ni mogel doseči tistega povsem jasnega gledanja in zaznavanja, ki ga lahko doseže človek po Božjem, Gospodovem nauku. Da pa ti bi tukaj podal še marsikateri zelo nazoren dokaz o edino resničnem in najrealnejšem ‚nekaj` čistega duha, ti bom navedel še nekaj zgledov povsem duhovnega. Zdaj spet zelo dobro pazi na vse, kar ti bom z Gospodovim premilostnim dovoljenjem še pokazal.
4 Glej, kar nas tu obdaja, je čist, povsem prozoren zrak in če še tako napenjaš svoje čute, v njem ne boš odkril drugega kot kvečjemu množico komarjev in vsakovrstnih muh, ki rojijo vsevprek in tu in tam kakšnega večjega hrošča ali celo ptico. Toda samo za kratek čas ti bom odprl notranji vid tvoje duše in ostrmel boš, kaj vse boš zagledal v tem našem atmosferskem zraku.«
5 **Agrikola** je rekel: »Nebeški prijatelj, stori to in kar je tu v prid meni, naj bo kmalu v prid mnogim tisočem.«
6 **Rafael** je rekel: »Prav dobro, saj moram vendar le hoteti in že boš na točki, na kateri sem te hotel imeti. - Kaj vse vidiš v zraku zdaj?«
7 **Agrikola** je rekel: »Ah, poslušaj, to je nepopisno! Ta neskončna množica bitij, rastlin, živali, pokrajin in celo človeških podob! Vidim pa tudi neskončno veliko zelo majhnih svetlečih se črvičkov, ki švigajo in lebdijo sem ter tja, tu in tam se sprimejo v klobčič in iz tega v trenutku nastane nekakšna popolna oblika; toda ne ohrani se dolgo in kmalu spet preide v neko drugo obliko. Svetloba je vsepovsod, le stvari so kratek čas obstojne in se hitro spet spremenijo; le nekaj podob vztraja zdaj dlje v prevzeti obliki. Ne, ob tem pogledu lahko dobi vrtoglavico še tako krepka glava!
8 Da, le kaj so te milijarde svetlečih črvičkov in kaj so te neštete oblike in podobe vseh vrst, ki vedno znova nastajajo? In če sežem mednje in hočem takšno obliko ali podobo zgrabiti, nimam ničesar v roki! Ah, to je resnično življenjski izziv!«
9 Zdaj je **Rafael** rekel: »Samo malo še počakaj in takoj boš imel nekaj trajnejšega od tega!«
10 Tedaj so prišle v Rimljanovo bližino vsakovrstne ptice in celo ribe, kot bi letale in plavale v zraku in Rimljan je ujel ptico in zelo nenavadno ribo ter ju držal v rokah.
11 Ko mu je uspel ta ulov, je rekel (**Agrikola**) angelu: »Poslušaj, moj nebeški prijatelj, zdaj že imam svoj ulov. Stori zdaj, da bom zrak spet videl naravno in prepričal se bom, ali še imam v rokah ptico in ribo!«
12 **Angel** je rekel: »O, to ti lahko takoj izpolnim! Glej, zdaj si že spet v naravnem zraku in lahko zlagoma opazuješ svoj ulov.
13 Agrikola je bil zdaj spet v svojem povsem naravnem redu in je hotel pri priči natančneje pregledati svojo ptico in ribo; toda v roki ni imel več ne ene ne druge.

14 Presenečeni **Agrikola** je vprašal angela, rekoč: »Kaj pa je s ptico in z ribo? Le kje sta zdaj? Vse moje gledanje je bilo vendarle bolj sen kot nekaj povsem resničnega!«
15 **Angel** je rekel: »Ali prav nasprotno! Prej si bil pravi resničnosti veliko bliže kot si ji zdaj! Svojo ptico in ribo še imaš, toda ne v svoji meseni roki, temveč v roki svoje duše in povem ti, da teh živali, ki ti zelo ustrezata, ne boš še tako kmalu zapustil in tudi one tebe ne; kajti, glej, doma v Rimu imaš kot patricij starega rodu ščit, na katerega zunanji strani je v zlatu upodobljena enaka ptica s klasom v kljunu in enaka riba s črvom v svojem gobcu in ker še veliko daš na takšna znamenja svetne časti, se ju še ne boš prehitro znebil.
16 Sicer pa si v pravem zraku z očmi svoje duše videl veliko podob in oblik - te so bile prikazni, ustrezne tvojim novim izkušnjam; toda nisi jih še mogel ohraniti. In kakor so se tvoje lastne misli v zraku nenehno menjavale in prehajale ter izrojevale v vsakovrstne oblike, tako so se tudi nazorno kazale tvoji duši; toda tvoja ptica in riba s častnega ščita, ki sta ti še posebno pri srcu, ostajata trdno in nespremenjeno v roki tvoje duše - ki je enaka želji in poželenju duše navzven -, in če ju hočeš videti tudi v njuni naravnosti, ti lahko omogočim tudi še to.«
17 **Agrikola** je rekel: »Ker to tudi zanesljivo zmoreš, stori! Saj bi vendar rad videl, ali je to moja ptica in moja riba. Morda bi se potem laže znebil te najčistejše svetne neumnosti.«
18 **Angel** je rekel: »Poglej na svoje roke in zagledal boš svoja znamenja svetne časti.«
19 Tedaj je Agrikola pogledal na svoje roke in zagledal v desnici ptico, nekakšnega feniksa in v levici ribo, nekakšnega malega delfina. Silno je strmel nad to prikaznijo, angela pa je takoj vprašal, kako bi se lahko najhitreje znebil teh dveh nadležnih mu živali.
20 **Angel** je rekel: »Teh dveh tebi povsem nekoristnih živali se lahko zlahka znebiš tako, da svoje srce povsem odvrneš od njiju in ga povsem usmeriš h Gospodu. Če zmoreš to, te bosta obe živali v tvoji duši kmalu zapustili; v tvojih mesenih rokah pa lahko obstajata le tako dolgo, dokler ti ju hočem ohraniti jaz. In glej, jaz hočem, da izgineta! In glej, tvoji roki sta že spet prazni! Zdaj sem ti pokazal vse, kar ti lahko notranjo resnico postopno še bolj razsvetli; še več pa moraš odslej iskati in najti v sebi.«

77. Proces notranjega spreminjanja v človeku

1 Nato je angel na Moj namig stopil na Lazarjevo stran in oba sta odšla v hišo, da bi pogledala, kako je z mladino, ki se je večinoma zabavala v šotoru in za nas pripravljajo krepko in zadostno kosilo iz ovac, ki jih je priklical Rafael.
2 **Agrikola** pa se je zdaj obrnil Name in rekel: »Ne, Gospod in Mojster, po razlagah tega duha mi je nekako čudno pri srcu in sam sebi se res zdim kot povsem spremenjen! Od Tebe sem vendar slišal in videl veliko in nadvse presežno, - toda ob tem sem se vedno bolj počutil domače; toda pri angelu sem se pošteno odtujil samemu sebi! Kako se je to zgodilo in kaj to pomeni?«

3 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj Moj, vse to se je zgodilo tako, kot je najbolj prav Dokler namreč sam sebi ne postaneš nekako tuj, še nisi prav posebno blizu Božjemu kraljestvu; toda ko se začneš sam sebi zdeti nekako tuj, je to znamenje, da se je tvoj duh v tebi nekoliko predramil in v tvoji duši naredil korak naprej. In ker to v svojem življenju občutiš prvič, je prav to znamenje, da se je tvoj duh v tebi začel nekoliko bolj prebujati. In to imaš lahko zmeraj za dobro znamenje. To boš izkusil še večkrat in čedalje močneje.
4 Ko pa boš to doživel, bodi zaradi tega le zelo vesel in srečen; kajti prav to je poglavitno znamenje, da se je tvoj notranji duh začel močno združevati s tvojo dušo. Dokler se namreč počutiš vsakdanje in domače, tako dolgo še pripadaš temu svetu in v sebi, nimaš zmožnosti, da bi se lahko resnično približal Božjemu kraljestvu; ko se namreč čisti duh v človeku prebudi in začne s svojim življenjem in svetlobo prežemati vsega človeka, se začne v človeku tudi povsem drugačno in - pravim - povsem novo življenje, ki ga prej ni niti slutil. In v tem je najvišji dokaz, da začne človek po odpadu mesa od svoje duše povsem novo življenje, ki ga v svojem telesnem življenju ni niti slutil in še manj poznal.
5 Z odpadom mesa od človekove duše pa nočem označiti le popolne in resnične telesne smrti, ampak tisto človekovo stanje, v katerem je človek skoraj povsem izgnal iz sebe svojo čutno in svetno poželenje in začel živeti povsem v duhu.
6 Duh se tedaj začne močno združevati z dušo in ta se vedno bolj povezuje z edino resničnim svetom duhovnega življenja. Ta pa, prej nesluten in nepoznan, leži prvenstveno globoko v človekovem srcu, enako kot čisti plamenček duha v kalčkovi lupinici semenskega zrna.
7 Dokler pa semensko zrno v zemlji ne umre in razpade in se tako razkroji, da začnejo njegovi prej trdni deli postajati podobni duhu, tako dolgo ostane tudi duh nedejaven in skrit. Ko pa se začne meso semenskega zrna v zemlji mehčati in razkrajati ter v svojih čedalje bolj eteričnih delcih postaja čedalje bolj podobno duhu, ki prebiva v kalčku, tedaj začne duh urejati sebi podobne delce in jih čedalje bolj prežema. Tedaj nastane - kot lahko prav dobro opazuješ pri vsaki kaleči in rastoči rastlini - povsem novo stanje biti. In kar v najmanjšem merilu vidiš pri eni ali drugi rastlini, to se dogaja tudi v velikem in celostnem merilu pri človeku, ko s svojo resno voljo v sebi uniči, razkroji vse svoje duševno in tudi telesno poželenje in strasti po zunanjem svetu ter začne v vsem postajati čedalje bolj podoben najbolj notranjemu duhu.
8 No, tedaj pa se človek, zelo dolgo navajen na ves svet, ne more počutiti zelo domače; ko pa se v svojem novem, notranjem in edino resničnem življenjskem svetu začenja sčasoma počutiti vedno bolj domače, mu bo pa enako zunanji svet začenjal postajati čedalje bolj tuj. Zato ne skrbi, če te je Moj Rafael pretresel nekoliko bolj kot navadno, to ti je namreč zelo koristilo.
9 V svoji biti je že čisti duh in zato je lahko na tvojega duha vplival bolj neposredno, kot bi to zmogel kateri drugi, še tako prebujen človek, dokler še ni dosegel popolnega duhovnega prerojenja. Tega nisem dopustil v škodo tvoje duše, ampak v njeno veliko korist. Zato, kot sem že rekel, ne skrbi, če se v sebi počutiš nekoliko tuje in nedomače. Ko boš to še večkrat občutil, tedaj vriskaj v svojem srcu. To ti namreč kaže, da se Božje kraljestvo čedalje bolj približuje srcu tvoje duše. - Si zdaj to razumel?«

10 **Agrikola** je rekel: »Zahvaljujem se Ti, o Gospod, za to Tvojo premilostno razlago! Občutek mi je sicer še ostal, toda ne zdi se mi več tako čuden, kot se mi je zdel prej. Toda zdaj bi rad vedel samo še to, kako je mogel angel tako natančno vedeti, katere živali krasijo moj stari častni ščit? Kajti ščit je dobro shranjen v Rimu, mi pa smo tu. Kako more videti tako daleč?«
11 **Jaz** sem rekel: »Tega mu tokrat sploh ni bilo treba, ker je kot čisti duh lahko tisto podrobno videl v tvoji duši. Sicer pa bi ti on kot čisti duh lahko tvoj častni ščit tudi v trenutku prinesel iz Rima semkaj.«
12 **Agrikola** je rekel: »To pa bi bilo vendarle nekoliko težko; četudi namreč duh lahko predre vsako materijo in jo razkroji, pa vendar materija ne more predreti materije. Moj ščit je v kamniti omari, ki je dobro zaklenjena z železnim pokrovom. Vso omaro bi moral uničiti, da bi iz nje dobil ščit; in ko bi se potem s ščitom neskončno hitro premikal skozi zrak, bi moral ščit vendarle v zraku razpasti!«
13 **Jaz** sem rekel: »Sodiš tako, kot stvar razumeš; toda čisti duhovi razumejo vse to povsem drugače. Glej, angelu vendar sploh ne bi bilo treba iti od tod v Rim; dovolj je njegova volja in vsepreženajoče spoznanje. V Rimu bi povsem razblinil tvoj ščit, kot je prej razblinil kamen in ga tu s svojo voljo - prav tako kot kamen, ki ga še imaš v roki - v trenutku spet sestavil v njegovo materijo in obliko. In glej, čistemu duhu torej ni nič več nemogoče! Če to zdaj razumeš, tedaj premisli o vsem in potem bo v tvoji duši že postalo jasneje!
14 Zdaj pa se iz templja že vračata dva učenca in nekaj drugih mož z njima. Te bomo zdaj zaslišali, da nam povedo, kaj se dogaja spodaj. Zato mirujmo, dokler ne bodo tu!«

78. Poročilo krčmarja iz doline o dogajanju v templju

1 Kmalu sta prišla do nas učenca in z njima še dva druga moža. Eden je bil nam že znani krčmar v dolini, Lazarjev sosed v bližini Betanije, pri katerem sem bil že nekajkrat gost, drugi mož pa je bil njegov znanec in dober prijatelj in tudi krčmar, toda iz bližine Betlehema, kjer je imel veliko prenočišče ob glavni vojaški cesti, in pri katerem sem bil tudi enkrat v gosteh in ozdravil veliko bolnikov.
2 Učenca pa sta bila Tomaž in Juda Iškarijot. Juda je hotel takoj začeti na dolgo in široko pripovedovati, kaj vse se je zgodilo v templju.
3 Toda **Jaz** sem mu to prepovedal in rekel: »Govori šele tedaj, ko te bom pozval k temu; kajti doslej sem še vedno Jaz Gospod in Mojster vas vseh, ki najbolje ve, komu od vas štirih bom zaradi ljudstva zaupal nalogo pripovedovanja.«
4 Ob tem opozorilu se je **Juda** nekoliko godrnjaje umaknil in rekel Tomažu: »Saj sem že prej vedel, da bom spet zapostavljen!«
5 **Tomaž** je rekel: »Jaz pa sem ti tudi že po poti povedal, da se ne sili v ospredje! Mar iz tisočerih Gospodovih naukov še ne veš, da pri Gospodu nekaj velja samo tisti, ki se vedno in povsod ponižuje? Jaz se nisem silil v ospredje in zato me Gospod tudi ni zavrnil. Daj si to vendar že enkrat dopovedati! Saj sta vendar pri naju še dva moža, ki sta v templju že pred nama slišala in videla vse, kar se je tam zgodilo. Onadva torej vesta več kot midva in Gospod jima bo

zaradi ljudstva dovolil povedati vse, naju bo kvečjemu pozval, naj pričava, če bo potrebno. Le vrniva se mirno na svoja stara prostora in si dobro oglejva okolico; kajti tu sije vredno pogledati tisoč stvari in iz njih potegniti dober nauk.«
6 S to Tomaževo pripombo je bil Juda končno zadovoljen, mirno je sedel na svoj stari prostor in prav tako tudi Tomaž.
7 **Jaz** pa sem se nato obrnil h krčmarju iz doline v bližini Betanije in mu rekel: »No, prijatelj, pripoveduj zaradi ljudstva, kaj vse si doživel v templju; kajti danes si bil z mnogimi iz svojega kraja v templju še preden se je zdanilo. Kaj pravijo templjarji o znamenjih, ki ste jih videli to noč, kaj je o tem reklo ljudstvo in kaj končno meniš o tem ti sam?«
8 **Krčmar** je rekel: »Gospod in Mojster! Resnično sem bil že pred svitom v templju in sicer zaradi pojavov, ki so se zgodili ponoči in so bili tako izredni, da še noben Jud in noben pogan nikoli ni videl česa podobnega. Če pa bi le slutil, da se še zadržuješ v Jeruzalemu in to tukaj na gori Oljki, bi s tem svojim prijateljem, ki Te tudi dobro pozna, namesto v tempelj, takoj in sicer že med strašnimi pojavi, pohitel semkaj. A prijatelj je ponoči ostal pri meni in hotel danes zjutraj spet odpotovati domov - prišel je iz Galileje, kjer je imel nekakšne opravke - toda pojavi, ki so se nenadoma zgodili ponoči, so mu preprečili nadaljnjo pot in šla sva gor v Jeruzalem, da bi morda vendarle dobila o tem kakšno pojasnilo. Ko pa sva prihitela v tempelj, je bil tam vsevprek takšen hrup, da nisi mogel razbrati niti svojih besed.
9 Enkrat je prišel ta, drugič spet drug duhovnik na veliko prižnico in začel razlagati to in ono; toda ljudstvo, ki je kmalu spoznalo nesmiselnost povedanega, ni hotelo pridigarja nič več poslušati in je zahtevalo drugega.
10 V začetku ga je ljudstvo povsem mirno poslušalo; toda takoj, ko je začel spet govoriti o strogi pokori in velikih darovih, je kmalu postalo nejevoljno in reklo: ‚Zmeraj prevalite svoje velike grehe na nas, uboge ljudi, - mi pa moramo biti potem vedno, ko je potrebno, za vas grešni kozli! Kakšne darove smo že prinesli v tempelj! Kakšne strašne pokore smo že opravljali in vi nam govorite, da potem Jehova milostno s prijaznim očesom gleda Svoje ljudstvo! V tej noči pa smo še predobro videli Njegovo prijaznost in še prejasno se nam je posvetilo, da vsi naši darovi, ki smo jih darovali templju, in vsa naša krvava spokorna dejanja niso koristila ničemur. Toda zdaj pred nami ni več videz, ampak očitna resnica, da so vsi naši prineseni darovi in opravljena spokorna dejanja, ki so gotovo preveč nesmiselna, ker presegajo vsa Mojzesova pravila, Božjo jezo upravičeno le še bolj podžigala kakor blažila. In za to res nismo toliko krivi mi, pač pa veliko bolj vi, duhovniki, ki ste nas v tem času zaradi svoje prevelike duhovniške oblastiželjnosti zapeljali k mnogim sramotnim dejanjem in grozodejstvom, ko ste govorili: ‚Če boste storili to ali ono, boste takoj prišli v nebesa!' In tako ste samo vi tisti, ki ste razvneli Božjo jezo, ne pa mi, ki smo žal vedno zvesto upoštevali, kar ste nas učili, in zmeraj storili, kar ste od nas zahtevali. Zdaj pa darujte velike darove vi in delajte pravo pokoro za številne grehe, ki ste jih storili nad nami in številnimi od Boga poslanimi preroki, potem se bo Bog že spet zavzel za nas. Tako torej menimo mi, ljudstvo!`«

79. Ljudstvo razkrije grozote farizejev

1 (**Krčmar**): »Tedaj je duhovnik rekel, da še nikoli ni ubil nobenega preroka ne on in ne drugi njegovi duhovniki.
2 Ljudstvo je začelo spet kričati in vpilo: ‚Že štirideset let si duhovnik in naj ne bi bil poleg, ko so pred približno petindvajsetimi leti med velikim daritvenim oltarjem in Presvetim razbesnele roke zadavile pobožnega Zaharija?!
3 Komaj leto je minilo, ko so zunaj v puščavski pokrajini ob reki Jordan po vašem prizadevanju in plačilu Herodovi biriči prijeli Janeza, sina zadavljenega Zaharija. Vendar je Herod, ker je kmalu opazil, da je Janez moder mož in da iz njegovih besed veje Božji duh, ravnal z njim bolj kot s prijateljem in je dovolil prerokovim učencem svobodno in neovirano prihajati k Herodu in odhajati od njega. Toda satan vas je kmalu obvestil o Janezovem dobrem položaju in ste noč in dan tuhtali, kako bi Heroda lahko pripravili do tega, da bi dal pobožnega preroka ubiti. Po zelo veliko tuhtanja in posvetovanja ste našli v hudobni materi lepe Herodiade, ki jo je Herod zelo ljubil, zelo primerno sredstvo, da bi preroka spravili s poti. In tako ste ubili tudi tega preroka, ker je prav vam pred vsem ljudstvom trkal na vest.
4 Zdaj pa živi in uči še večji prerok, ki je prišel k nam iz Galileje, o katerem je sam Janez rekel, da Mu ni vreden razvezati jermenov na obuvalu, in da je on sam le glas vpijočega v puščavi, da bo utrl pota velikemu preroku. 0 tem preroku se na splošno zaradi Njegovih naukov in dejanj govori, da je obljubljeni mesija.
5 Kaj pa govorite vi? Pravite, da je zapisano, da iz Galileje noben prerok ne bo vstal in da je preklet vsak, ki vanj veruje.
6 Mi pa pravimo: Četudi je že zapisano, da iz Galileje noben prerok ne bo vstal, pa, kolikor vemo, ni nikjer zapisano, da iz Galileje ne bo vstal mesija.
7 In ta veliki prerok je šele pred nedavnim ob prazniku učil v templju, in to tako modro, da so celo vaši zli biriči, ki naj bi ga zgrabili in privlekli pred vas, morali nazadnje pričati, da ni še nikoli noben človek tako govoril. Toda vaš bes je čedalje bolj naraščal. In ko vam je prav po Božje mogočno vrgel resnico v obraz, ste bili tako razsrjeni, da ste Ga hoteli kamnati kar v templju. On pa je postal neviden in polni jeze ste morali dvignjene kamne spet odložiti na tla.
8 V vašem zboru je bil Lazar, gospodar Betanije, in kot eden najbogatejših ljudi v vsej judovski deželi je dal templju velike darove. Ko pa vam vsi njegovi darovi še vedno niso zadoščali in ste ga zaradi tega nadlegovali noč in dan, mu je vendarle prekipelo. Posebno zato, ker ste povsem resno dejali, da bi bilo zanj boljše in koristnejše, če bi dal vse templju kot pa nekaj revežem; kajti revna drhal naj le dela in potem bo že dobila kaj jesti. Saj Bogu naj ne bi bilo všeč, če bi bogat človek s svojim neumnim usmiljenjem revne ljudi naredil za nekoristne lenuhe. Tako ste mu govorili, to smo slišali iz njegovih ust.
9 No, Lazar je tudi to kolikor toliko še prenašal; toda sporazumno s svojima sestrama je pri sebi sklenil in rekel: ‚V posesti imamo še veliko neobdelane zemlje. Zaradi templja bom prepovedal prosto dajanje miloščine; zato pa bom vse reveže, ki bodo prišli k nam, razen bolnih in betežnih, vprašal, ali nam ne bi hoteli po svojih močeh služiti tako, da bi kaj opravili za dobro plačilo.' To je

Lazar storil, sprejel veliko delavcev in z njimi obdeloval svoje zelo obsežne posesti. Templju pa je še vedno pošiljal velike darove, kar še predobro vemo. Le da ste vito še prekmalu izvedeli, dobremu možu sicer niste mogli nič bistvenega ugovarjati, ker je večinoma izpolnil vašo voljo, toda skrivaj so vam bili njegovi, zdaj zelo številni delavci, že spet trn v vašem hudobnem očesu, in kmalu ste se na vse načine trudili, da bi z vsemi mogočimi sredstvi njegove delavce in služabnike odvrnili od njega.
10 Tako ste kmalu začeli pošiljati tja svoje zveste služabnike, ki so jim govorili: ‚Kako morete delati tu? Ne veste, da je to preklet kos zemlje, katerega nekdanji brezbožni lastnik je v svojem napuhu templju desetkrat zavrnil pripadajočo desetino?!'
11 Toda delavci ga niso poslušali in so vašim tempeljskim odposlancem odvrnili: ‚Morda je tako, čeprav ni nikjer nič zapisano; toda zdaj ima v lasti to zemljišče mož, ki templju še nikoli ni odrekel desetine in je tudi od tega zemljišča, ko bo postalo rodovitno, ne bo odrekel. Zato nas pustite delati in videli bomo, ali bo Jehova temu zemljišču odrekel Svoj blagoslov!'
12 Ko vaši sli na ta način niso nič opravili, so šli na drugo posest dobrega moža in skušali z drugimi sredstvi odvrniti delavce od njega. Celo prekleli ste njegovo goro Oljko, ker vam je ni hotel podariti, - vi bi jo pa potem za velik denar prodali kakemu bogatemu Grku ali Rimljanu.
13 Je bilo vse to storjeno po volji Boga, ki je Mojzesu in vam po njem sam rekel: ‚Ne poželi tega, kar je tvojega bližnjega!`? Ker vam je dobri mož odločno prepovedal takšno ravnanje proti njemu, ste mu šele hoteli pokazati, kolikšno oblast zoper njega imate. Toda dobri mož je bil pametnejši od vas. Hitro je z vsemi svojimi posestmi postal rimski podložnik in rimski državljan; zdaj je pod popolnim varstvom Rimljanov, plačuje jim veliko manjši davek, vašim slom in hlapcem pa rimska straža, in v zadnjem času celo veliki in hudi psi, onemogočajo dostop do njegovih posesti. Le tu in tam ga lahko izmed vas obišče kak starejši in nekoliko bolj pošten farizej in pismouk.
14 In zdaj, povej, ti medli in slabi pridigar, kaj ste s tem pridobili? Zato vam je Bog to noč pokazal, kaj bo najbrž že kaj kmalu storil z Jeruzalemom in vašim templjem. Odgovori nam zdaj, če moreš in hočeš! Koliko zakladov, denarja in dobrin ste že odžrli ubogim vdovam in sirotam in jim obljubili, da boste zato skrbeli za njihov časni in večni blagor! Ko pa so bili v vaših krempljih, ste hitro za večno poskrbeli zanje. Kako, to večinoma že vemo in vi boste v svoji slabi vesti gotovo vedeli še bolje!
15 Če ste le vedeli za kakšno ubogo devico ali mlado ženo, ste preoblekli kakšnega templjarja in moral je tja zvabiti devico za vašo pohotnost ali mlado ženo zapeljati v prešuštvo z vami, da je morala potem, zaradi grožnje s kamnanjem, vedno ostati vaša priležnica. 0 velika sramota in grozota templja!
16 Že dolgo seveda ne verujete v nobenega Boga več, zato ste si drznili privzeti pravico, da nadomeščate Boga, v katerega ljudstvo še vedno veruje. Ljudstvu ste v Jehovovem imenu dali vsakovrstne zakone, ki rabijo vaši nenasitni oblastiželjnosti in čezmerni požrešnosti in ki so se nazadnje morali začeti gabiti celo poganom. Toda v tej noči se je spet pojavil stari Bog ter vam in

ljudstvu z veličastnimi in jasnimi znamenji pokazal, da je še vedno isti, kot je bil v Abrahamovih, Izakovih in Jakobovih časih.
17 In zdaj imamo mi, ljudstvo, pred Bogom in pred vami največjo pravico, da vam odkrito v obraz povemo, da vseh grehov, ki so nam zaradi vaših brezbožnih zakonov sčasoma prešli v navado, nismo povzročili mi, temveč ste jih vi, saj ste nas vendar že prav priganjali v greh. Potem smo morali za svoje storjene grehe darovati več, da smo se jih znebili s pomočjo vaših gnilih žgalnih daritev in vaših navidezno močnih izrekov. Torej ste vi povsem sami krivi za vse, in to je bilo mogoče tudi jasno razbrati iz drugega strašnega znamenja. In ker si domišljate, da ste tako mogočni pred Bogom in ljudstvom, se zdaj pred nami dogovorite z Bogom in povejte, kaj bo Bog storil z vami in nami!'
18 Glej, Gospod in Mojster, dobesedno tako je govorilo ljudstvo z že povsem prestrašenim pridigarjem, ki je v veliki zadregi kot polito tele vse to poslušal povsem molče in negibno in ljudstvu nazadnje ni mogel odgovoriti nič drugega kot: ‚Za takšno ljudstvo sem jaz prešibak, sem mora priti kak pismouk!'
19 In ljudstvo je reklo: ‚Le sem z njim, tudi njemu bomo pokazali, da je glas ljudstva veliko bolj Božji glas kakor neumna in pravice prazna beseda kakšnega oblastiželjnega in lakomnega templjarja!'
20 Potem se je govornik izgubil in nato smo morali skoraj pol ure čakati, da se je prikazal napovedani pismouk.«

80. Betlehemčanovo vprašanje pismoukom

1 (**Krčmar**): »Ko je ta velemodrec stopil na veliko govorniško tribuno, je začel s povsem resnim obrazom in glasom takole: ‚Bog je govoril samo z Mojzesom in Aronom. Toda nikjer ni zapisano, da je Bog kdaj neposredno govoril ljudstvu; kajti ljudstvo je bilo Zanj zmeraj preveč nesveto, in to je, še stoječ pod Mojzesovo čudežno palico, pokazalo s tem, da si je iz zlata, ki ga je vzelo s seboj, ulilo zlato tele in ga molilo. Zato potem Bog tudi ni več govoril z ljudstvom - to je pred Njim postalo nesveto - ampak le po prerokih, ki jih je sam obudil, in po nas duhovnikih. In tako si dobro zapomnite, da glas ljudstva nikoli ne more biti toliko kot Božji glas; in če zdaj to trdite o sebi, tedaj je to velik in prekletstva vreden greh pred Bogom in pred nami, Njegovimi pravimi duhovniki. Vendar pa smo mi, duhovniki, z vami popustljivi, ker ste tako zelo neumni in slabotni, ter vam ta greh odpuščamo; drugo vprašanje pa je, če vam ga bo odpustil tudi Bog.'
2 Takšnega nagovora pa je ljudstvo kmalu imelo dovolj in mož velike postave, po videzu Betlehemčan, je stopil naprej in v imenu ljudstva pismouku dejal: ‚Da je Bog govoril z Mojzesom in Aronom, vemo tako dobro kot ti, domišljavi pismouk; vemo pa tudi, da je v začetku Bog govoril samo ljudstvu. Ker pa se je ljudstvo začelo preveč bati mogočno grmečega Božjega glasu, so prosili, naj Bog Svojo najsvetejšo voljo oznani edinole Mojzesu in storilo bo po Njegovi volji, četudi ne bo slišalo Njegovega premogočnega glasu. Potem se je ljudstvo umaknilo daleč na nasprotno stran sinajske doline. In šele odtlej je edino Mojzes sprejemal zakone od Boga. - Toda pustimo to, jaz pa bi te hotel, domišljavi pismouk, takoj zdaj opozoriti na nekaj drugega!

3 Praviš, da Bog ni govoril z nesvetim ljudstvom, ampak le z Mojzesom, Aronom, potem s preroki in tudi z vami, duhovniki. Tega tudi ne zanikamo; toda prosimo te, da nam razložiš, zakaj ste se skoraj povsem odvrnili od Mojzesovih pravil in namesto njih postavili vaše samoljubne in oblastiželjne zakone. In zakaj so prav duhovniki ubili skoraj večino prerokov in v zadnjem času celo Zaharija in Janeza? In zakaj strežete po življenju tudi še preroku iz Nazareta, ki vendar dela največja znamenja, kar jih je kdaj naredil kak prerok, in ljudem oznanja resnično Božjo besedo?
4 Če ne bi sami že večkrat slišali Njegove resnično Božje besede in videli Njegovih znamenj, ki jih razen Boga ne more narediti nihče, tedaj se tudi ne bi oglasili; toda na tisoče nas je, ki smo ob Njem vse to doživeli, in zato lahko tudi zdaj, ko je Božja jeza nad vami postala tako očitna kot sonce ob belem dnevu, brez zadržka in vsakega strahu govorimo pred vami, kakor natančno vemo, čutimo in razumemo. Postavil sem ti vprašanja in ti, kot domišljavi pismouk boš nanje povsem jasno odgovoril, sicer boš občutil moč pesti svojega nesvetega ljudstva kot prvo uresničenje drugega nočnega znamenja, da boste ti in še mnogi tebi podobni bedniki občutili našo nesvetost in prekletost.`
5 Ko je omenjeni veliki Betlehemčan izgovoril te besede, je stal prej tako jezno resni pismouk zdaj povsem plah, bled in trepetajoč na veliki govorniški tribuni in se komaj še toliko opogumil, da se je kot starček opravičil z nenadnim slabim počutjem, zaradi katerega zdaj nima moči, da bi ljudstvu odgovoril na omenjena vprašanja.
6 **Govornik** pa je rekel: ‚Pojdi, stari grešnik v Božjem svetišču - saj smo že dolgo vedeli, kakšne pokveke ste ti in tvoja sodrga -, sicer te bomo blagoslovili s svojimi pestmi!'
7 Ko je pismouk slišal ta ukaz iz Betlehemčanovih ust, je kar najhitreje zapustil tribuno in se skril nekje v stranskih dvoranah templja.«

81. Stari rabin opisuje zgodovino propada judovskega ljudstva

1 (**Krčmar**): »Vendar se je kmalu nato na tribuni pojavil star, častitljivejši rabin, ki je - kot je znano - še bil prijatelj starega, pobožnega Simeona in tudi pozneje zadavljenega Zaharija. Ko se je ta prikazal, se je ljudstvo umirilo, ga pozdravilo in prosilo, naj jim v tem nadvse težkem položaju da pravo in pravično tolažbo.
2 In **rabin** je rekel: ‚Moji ljubi sobratje iz Abrahamovega naročja! Oprostite moji visoki starosti, da ne obvladam več svojega jezika za vse dobro in resnično kot nekoč; toda še vedno mi ne manjka dobre volje, da bi vse vas prav in pravično potolažil.
3 Znamenja, ki smo jih videli v tej noči, sporočena po sklepu vsemogočnega Boga, so bila resnično takšna, da so ob tem celo pogani začeli trepetati in noben Jud, niti saducej niti Samarijan jih ni mogel opazovati brez strahu. Jaz pa sem si v svoji stari preproščini mislil takole: Ljubi Jehova! Zaradi moje osebe teh strašno slabih znamenj gotovo nisi postavil na Svoje zvezdnato nebo, tako kot tudi Tvojemu ljubemu soncu nisi nikoli samo zaradi mene ukazal vziti in sijati, saj je vendar že tisočletja pred menoj osvetljevalo to zemljo in jo

bo osvetljevalo tudi tedaj, ko mene več ne bo - kdo ve, koliko - tisočletij! Jaz kot skoraj stoletni starec ne bom več dolgo užival blagodejnosti ljubega Božjega sonca. Kajti sončna svetloba ne prodre več v grobove trohnobe; in tudi če bi prodrla tja, gotovo ne bi mogla več razveseliti trupel. Vse na tem, za vsakega treznega misleca resnično povsem neveselem svetu, je minljivo, samo Božja oblast ne, ta ostane večno; naše duše pa so odvisne zgolj od volje Vsemogočnega. Ali po smrti živijo naprej, tega ne more noben človek razumeti in spoznati po vsej razvidni in jasno razumljivi resnici; toda tega so nas učili Mojzes in vsi poznejši preroki in v to moramo verjeti, - če tega ne verujemo, smo enaki saducejem, ki so odpadli od nas, ker so jih k temu zapeljali grški filozofi.
4 Toda žal je tudi med nami in tu v templju več saducejev kot med vami zunaj, tako tudi v tem velikem mestu, kjer bogati zaradi svojega bogastva že skoraj v nič več ne verujejo; in kar v verskih rečeh še delajo, delajo le zaradi videza, da bi se preprosto ljudstvo še balo Boga; toda v srcu nimajo nobene vere in nobenega Boga več.
5 Služeče, revno in preprosto ljudstvo pa pri bogatih to vendarle opazi in si misli: Ah, če vi bogataši, ki lahko s svojimi sredstvi veliko doživite in zveste, ne verujete niti v Mojzesa niti v preroke in tako tudi v Boga ne, zakaj naj bi mi, reveži, vam v veselje verovali v to, kar je za vas bogataše nič?!
6 In tako, dragi moji, se nenehno hudoben klin zbija z drugim klinom in zdaj smo vsi skoraj na točki, na kateri so bili ljudje v Noetovih in Lotovih dneh. Tedaj je, tako kot zdaj, Bog poslal k ljudem na zemljo izbrane poslance, in ti so vse tiste, ki so povsem pozabili na Boga, z besedami in dejanji roteče svarili in jim tudi natančno opisali neogibne posledice njihove trmoglavosti; toda ljudje so se pregloboko pogreznili in zapičili v mrtvi in smrtonosni svet, Božjih poslancev sploh niso poslušali ali pa so jih zagrizeno preganjali, trpinčili in celo ubijali, pogosto prav grozotno. In glejte, moji zelo ljubi prijatelji in bratje, med nami rečeno, ravno tako in morda na žalost še nekoliko hujše je zdaj pri nas in posebno tu, v tem templju.
7 Judje so se kot taki pravzaprav ohranili le do polovice časa sodnikov. Tedaj še ni bilo nobenega pravega mesta v deželi, pač pa so deželo očaka Jakoba oživljale skupnosti z zasilnimi hišami in posameznimi bivalnimi šotori, sredi dežele na gori Horeb pa je bil postavljen sveti šotor, v katerem je bila skrinja zaveze. Tedaj Judje niso potrebovali nobene utrjene trdnjave, da bi se v njej branili pred zunanjimi sovražniki, kajti Jehova sam je bil njihova utrjena trdnjava, njihov nepremagljivi nasip in njihov ostri meč. Razen Boga niso poznali nobenega gospodarja, živeli so v globokem miru, bili telesno in duševno zdravi in niso poznali nobene stiske.
8 Toda, ko so se bližali časi poslednjih sodnikov, so že začeli v vsem postajati bolj mlačni in leni. Zapovedi in tudi druge uredbe so začeli manj spoštovati in so jih večkrat kršili. Tedaj so tudi pri priči dobili vsakovrstna svarila, po katerih so se boljši sicer ravnali, toda bolj posvetni so marsikaj delali bolj na videz, v svojih srcih pa čedalje bolj dajali prednost mrtvemu svetu. Takšni posvetni Judje so kmalu postali bogati in ugledni ljudje in niso bili več zadovoljni s svojimi preprostimi bivalnimi šotori in tudi s sodniki, ki jih je

določil Bog, ne, ampak so hoteli, tako kot pogani, imeti tudi sijajnega, mogočnega kralja, mesto ter utrjene trdnjave in gradove. Končno so pod Samuelom z vso resnostjo zahtevali kralja in Gospod Bog je rekel: ‚Poglej nehvaležno ljudstvo! Z Mojo očetovsko vladavino, pod katero je postalo zdravo, bogato in ugledno, noče biti več zadovoljno. K vsem številnim velikim grehom, ki jih je že storilo pred Mojim obličjem, je dodalo še tega največjega, da zahteva kralja! Da, naj ima kralja in mesta in gradove; toda kralja naj imajo ne v svoj prid, ampak kot ostro in trdo kaznovalno šibo!'
9 Vse to vam pripovedujem le na kratko, da boste toliko laže razumeli vzrok tega zdajšnjega popolnega propada resničnega, starega in pristnega judovstva.
10 Savel je že moral imeti utrjeno trdnjavo, četudi še ne pravega mesta. Tedaj so že zanetili vojne s Filistejci in očetje so morali dati svoje sinove in najboljše hlapce, da jih je kralj vzel v vojno; povrh tega so morali dati še najboljše vole, osle, krave, teleta in ovce. To je torej že bil prvi blagoslov judovskega kralja, medtem, ko je še živel Samuel, ki je na Božje povelje mazilil Savla za kralja. Samuel je zdaj mislil, da se bo ljudstvo po takšni kazni poglobilo vase in se skesano spet vrnilo k Božji vladavini. Toda ne! Hoteli so še mogočnejšega in modrejšega kralja in Samuel je mazilil Davida; ta je kmalu zgradil mesto Betlehem in položil temelj za Jeruzalem. Njegov sin Salomon je z velikimi stroški in velikim sijajem zgradil mesto in tempelj; toda ljudstvo se je ob tem že pogreznilo v veliko revščino in moralo prenašati vsakovrstne stiske.
11 Kako je šlo ljudstvu potem pod poznejšimi kralji do babilonskega ujetništva, vemo iz kronik. Lahko bi si mislili, da bo štirideset let trajajoče ujetništvo povsem spremenilo spet osvobojene Jude; vendar ne, spet so morali imeti kralje in, tako kot pogani, duhovnike ter veleduhovnike!
12 V tem času in tudi skoraj do našega časa, je Bog poslal številne preroke, ki so ljudstvo vabili nazaj k Bogu. Vendar zaradi kraljev in duhovnikov že zaslepljeno in oglušelo ljudstvo ni več slišalo niti razumelo nič od tega, kar so mu oznanjali preroki. Poleg tega so preroke preganjali še kralji in duhovniki in to pogosto z najodvratnejšim slepim maščevanjem in besom, - takšne prizore ste doživeli tudi sami in jih boste zlahka doživeli še več, čeprav Judje zdaj nimajo več svojega kralja in ga niso imeli že veliko prej, ampak morajo prenašati železno oblast poganov.
13 Bog pa se je tudi tokrat usmilil Svojega ljudstva in nam je, tako kot je obljubil, poslal mesija v osebi modreca iz Nazareta, ki Ga poznam že od Simeonovih časov, ko Ga je tudi Simeon v templju prepoznal, Ga obrezal in Mu dal ime Jezus. To vam lahko povem in smem povedati le ob tej veliki stiski in kar vam kot prileten starec zdaj povem, je visoka in sveta resnica. Toda ti, čez vse meje oblastiželjni zadrti templjarji, z največjo maščevalnostjo preganjajo vsakega, ki bi v kakšnem drugem času izrekel kaj takšnega.
14 In glejte, ko sem zdaj za uvod na kratko povedal vse potrebno, vam lahko tudi povem, kako je Bog dopustil nocojšnje strašne pojave. Bogokletna grešnost zadrtih tempeljskih Judov je skoraj do roba napolnila mero, ki jim jo je postavil Bog, in samo za las še manjka, da bo velike Jehovove potrpežljivosti konec! Ko bo mera polna, se bo tudi z Jeruzalemom zgodilo to, kar ste videli v drugem znamenju in to morda še prej kot bo preteklo polnih petdeset let.

15 Dvanajst ognjenih stebrov, ki so se nazadnje zlili v enega, je očitno ponazarjalo zlitje dvanajsterih Izraelovih rodov v enega, namreč v mesija, ki je prišel in bo na koncu, ker Ga nadvse slepi in zlobni zadrti tempeljski Judje ne bodo sprejeli, spet odšel tja, od koder je prišel.
16 Bilo pa je pozneje na zahodu, kot mi je pravkar pripovedoval modri Nikodem, vidno še tretje zelo tolažilno znamenje, toda seveda le za tiste, ki so mesija sprejeli, Vanj verujejo in po Njegovem nauku, ki je božansko moder, tudi ravnajo. Vendar vam lahko o tem pozneje prav Nikodem več pove, ker je omenjeno tretje znamenje sam videl.'
17 Nato jim je, se pravi ljudstvu, starec priporočil veliko potrpežljivosti in stopil z govorniškega odra. In vse ljudstvo je pohvalilo starega govornika.
18 In **Betlehemčan** je rekel: ‚Da, to je še starec Aronovega kova; toda on sam proti številnim tudi ne more nič storiti! Kar pa je zares zelo zgovorno je, da so med farizeji in pismouki v templju vendarle nekateri, ki verujejo v odrešenika iz Nazareta!'
19 Bilo je še več podobnih mnenj in s hrepenenjem so čakali na poštenega in vrlega Nikodema, na katerega pa so morali še malo čakati.«

82. Nikodemov pomirjevalni govor ljudstvu

1 (**Krčmar**): »Za zagrinjalom skrit zadrti višji farizej je slišal, da ljudje močno zagovarjajo vero v odrešenika iz Nazareta in je stopil naprej, se povzpel na majhen oder in rekel: ‚Iz svoje veliko duhovniške popolne oblasti vam povem: Kdor veruje v odrešenika iz Nazareta in pravi, da je ta obljubljeni mesija, tega tempelj razglaša za prekletega!'
2 Komaj pa je ta sramotni stavek izrekel do konca, je že **ljudstvo** obkrožilo oder in farizeja nadrlo takole: ‚Mi pa pravimo: Kdor tu ne veruje, da je odrešenik iz Nazareta nesporno obljubljeni mesija, naj bo preklet! In če si neka bedna višje farizejska svinjska para, ki bi morala resničnega mesija prepoznati prej kot ljudstvo, v svojem slepem oblastiželjnem besu drzne zoper nas izreči takšen stavek, jo mi sedemkrat razglašamo za prekleto in si zaslužil smrt! Ti prasec ti, mar nisi videl znamenj te noči? Mar tudi ta niso zmogla predreti tvojega kosmatega kožuha? Le čakaj, ti višje farizejski prasec, ti bomo že stanjšali tvoj pregosti kožuh in ga naredili predirnejšega! Ravno prav si nam prišel v pest; tebe, ti bedni prasec, smo namreč že dolgo imeli na piki!'
3 Ko je višji farizej slišal te pozdrave iz ljudstva, je začel klicati na pomoč.
4 Toda **ljudstvo** je še bolj kričalo: ‚Dol z bogokletnežem!`
5 Tedaj se je do te manjšega odra pridrenjal naš **velikanski mož**, pravi Goljat iz Betlehema, s svojimi krepkimi rokami zgrabil višjega farizeja, ga najprej stresel tako, da je za nekaj časa skoraj oglušel in oslepel, nato ga je dvignil z odra in ga odnesel k zagrinjalu, mimo katerega je prej prišel v veliko tempeljsko dvorano, mu tam naložil še nekaj krepkih sijajnih klofut in mu potem rekel z resnično grmečim glasom: ‚Tako bo v prihodnje ljudstvo, ki bo spregledalo, duhovnikom tvoje sorte izročalo darove in desetino! Zdaj pa pojdi in se nikar ne prikaži več, sicer te bo to stalo življenja!`

6 Tedaj se je višji farizej povsem omotičen hitro pobral in se trepetajoč skril v kotu svojega zatočišča.
7 Takoj po tem dogodku se je pojavil **rimski odposlanec** deželnega upravitelja, tudi stopil na govorniški oder določen za svetne govornike in glasnike, in rekel: ‚Deželni upravitelj vas v imenu zakona opozarja, da se vzdržite vsakega fizičnega obračunavanja, vendar pa lahko govorite kolikor hočete in morete! Pomislite, da je bil ta tempelj zgrajen v čast vašega Boga in da se je treba v njem ogibati vsega neprimernega. Če pa kak neumen tempeljski duhovnik ali tempeljski služabnik povzroči komu kakšno krivico, naj prizadeti le pride k nam in odmerili mu bomo njegovo polno pravico!'
8 Naš Goljat iz Betlehema se je zahvalil za to dobronamerno opozorilo, vendar je dodal: ‚Tvoje opozorilo, za katero sem se ti zahvalil v imenu vsega ljudstva, je bilo gotovo dobro; toda ko začnejo nebesne sile s svojimi vsemogočnimi rokami zarisovati svojo voljo na veliki nebesni svod, tedaj je na tej zemlji kmalu konec človeškega ukazovanja!'
9 Rimljan je rekel: ‚Prijatelj, to vemo tudi mi in zelo priznavamo izrek: Contra Jovem fulminantem tonantemque non valet vis ensis, et contra vim coelorum vane frustraque pugnant ars mortalium•; toda z nekakšno brutalnostjo umrljivih ljudi mi, ljudje, nesmrtnih in nepremagljivih sil in moči neba ne bomo uglasili niti za las drugače! Za nas, umrljive ljudi, je še vedno najboljši primeren in skromen red; pošten in miren človek ne bo obupal niti tedaj, ko se bo začel rušiti ves zemeljski krog. Tako menim. Zato upoštevajte željo deželnega upravitelja! Dixi.••
10 Nato se je Rimljan poslovil in ljudstvo je hvalilo njegovo zmernost.
11 Toda takoj nato je na veliki oder stopil **Nikodem** in ljudstvo ga je pozdravilo z glasnim vriskanjem. On pa je rekel: ‚Prijatelji in bratje! Pravzaprav vam ne morem povedati nič novega, sem pa kljub temu prišel, da bi vam potrdil, kar vam je prej prav na tem govorniškem odru že povedal moj najstarejši in tudi najboljši prijatelj. Vse je res, za to lahko jamčim celo s svojim življenjem. Toliko bolj me veseli, da imam v tej posvečeni veliki dvorani opraviti z ljudmi, ki mislijo povsem tako kot jaz in so tudi enakega najglobljega in najpopolnejšega prepričanja.
12 Sicer vam je pred menoj na manjšem govorniškem odru nadvse neprimerno spregovoril aroganten višji farizej, ne da bi ga kdo iz našega duhovniškega zbora z enim samim zlogom pozval k temu; toda vi ste ga za to, kot dobro vem, tudi primerno nagradili. Zaradi tega se je pri velikem zboru pritožil - to sicer v tem času ne pomeni veliko -, vendar je kmalu dobil odgovor: Vse storjeno ob nepravem času prinaša bolečino in trpljenje! Ob zlahka razumljivem velikem razburjenju ljudstva je bilo več kot neumno govoriti nekaj, kar že pri povsem mirnem ljudstvu ne bi bilo sprejeto preveč nenaklonjeno.
13 Ko je nadvse neskromni višji farizej slišal ta odgovor, se je kmalu poslovil s svojim precej oteklim licem, celotni zbor pa je določil mene, naj vam povem,

---

• Proti bliskajočemu se in grmečemu Jupitru sila meča ne zmore nič, in proti moči neba se brez uspeha in zaman bojuje umetnost smrtnikov.
•• Govoril sem.

da le ostanite pri tem, kar vam je oznanil moj predhodnik. Toda ker ste zdaj vsi tu, v templju, potolaženi, se v svojih srcih kratko zahvalite Bogu in se nato mirno odpravite domov. In če boste koga srečali, mu vse to povejte, da ne bo zaman prehodil dolge poti semkaj, ker bo danes popoldne in jutri, ko je predsabat, tempelj zaprt kot običajno.'
14 Nato je ljudstvo Nikodema še povprašalo o pomenu tretjega znamenja, ki ga je, kot je izjavil stari govornik, sam videl.
15 Nikodem pa je rekel: ‚Tudi glede tega vam bom še ustregel, toda povedal vam bom nekoliko tiše, ker imajo naši zidovi veliko ušes. Pričakajte pa me popoldne na poti, ki pelje v Emavs. Tam bom prišel k vam in vam zvesto in resnično opisal tretje znamenje in vam ga tudi razložil tako dobro, kolikor mi bo le mogoče.'
16 S tem je bilo ljudstvo zadovoljno in je začelo zapuščati tempelj.
17 S prijateljem sva se tudi odpravila in prav pri odhodu srečala Tvoja učenca, ki sta nama dala sporočilo o Tebi, zaradi katerega sva takoj pohitela semkaj.
18 In kar sem zdaj povedal, je tudi vse, kar se je danes zgodilo v templju. Gospod, odpusti mi moje slabo pripovedovanje!«

83. Posvetovanje farizejev

1 **Jaz** sem rekel: »Ljubi prijatelj, dogajanje v templju si prav dobro opisal in s svojo pripovedjo izpričal, da si kar najbolj pozorno spremljal vse, kar se je tam dogajalo, posebno tisto, kar se je nanašalo Name. Toda povem ti, da ti je pri tem veliko pomagala tudi Moja volja; kajti brez Mene je vse v človeku slabotno, z Menoj pa vse močno, krepko in mogočno.
2 V templju se je res veliko zgodilo v prid naše dobre in prave stvari. Ljudstvo, stari rabin in Nikodem so Me predstavili kot Tistega, ki sem in lahko bi mislili, da je zdaj že ves tempelj povsem spreobrnjen. Toda nič od tega! Rabin in Nikodem imata zdaj težave z drugimi farizeji in velikim duhovnikom, ker sta Me pred ljudstvom razglasila za obljubljenega in edino pravega mesija. Jaz pa sem že obema položil ustrezne besede v usta in Nikodem je nato velikemu duhovniku v obraz tako goreče spregovoril, da mu ta s farizeji vred ni mogel nasprotovati niti z besedo.
3 Veliki duhovnik je namreč staremu rabinu in Nikodemu grenko očital, da sta celo onadva v templju pred ljudstvom javno priznala Moje ime in vso krivdo pripisala templju, namesto da bi Me ob tej priložnosti pred vsem ljudstvom osumila, kolikor je mogoče. Nadvse resno naj bi ljudstvu dejala, da se je Bog razjezil na ljudstvo zato, ker teka za takšnimi lažnimi učitelji in hujskači, se jim pusti zapeljati in je zato prekleto.
4 Nikodem pa je velikemu duhovniku, imenoval se je Kajfa, odvrnil: ‚O, če ste že tako zviti in modri, tedaj stopite zdaj sami v tempelj, ki je še poln ljudi, čeprav je po mojem govoru večina sicer že odšla iz templja in se odpravila domov, ter jim spregovorite po vaše, pa boste kmalu občutili, kako vas bodo sprejeli! Sva bila mar midva prva, ki sva govorila ljudstvu? Sto od vas je pred ljudstvom pridigalo na vaš način in kakšna je bila posledica vsake take pridige? Pridigar je moral pobegniti, če ni hotel biti strahovito pretepen.

5 Kaj pa bi storili, ko bi ljudstvo, če ga midva ne bi pametno pomirila, množično vdrlo k vam in vas morda začelo nezaslišano pretepati? Mar ni pametneje v času stiske tudi kaj požreti in pri tem odnesti celo kožo, kakor pa ljudstvo posiljevati z nečim, česar noče slišati?!
6 V tej noči res ni bil pravi čas, da bi pobesnelemu ljudstvu govorili o kazni, ampak ga le tolažili in pomirjali, - in to sva midva storila in s tem gotovo nisva naredila napake. Ali pa tudi vi niste pred ljudstvom storili nobene napake, pa je drugo vprašanje. Zdaj le pojdite v veliko tempeljsko dvorano in skušajte drugače prepričati ljudstvo in zagotavljam vam, da se vam bo godilo še huje, kot se je prej vrhovnemu farizeju in pismouku, ko je glasno nasprotoval trditvi ljudstva, da je glas ljudstva tako rekoč Božji glas.
7 Povrh tega si ti, Kajfa, mene in starega rabina vendar sam prosil, naj kot ljudstvu zmeraj dobrodošla moža stopiva mednje in se potrudiva, da bi jih na vse mogoče načine pomirila. No, midva sva to storila. Zakaj nama zdaj, ko se je ljudstvo pomirilo, to očitate? Še vedno lahko ljudstvo, ki bo gotovo še čez poldan vztrajalo v templju, prepričate drugače. Midva pa se z ljudstvom ne bova več ubadala. Toda pazite se, - ljudstvo pozna vaše grehe!'
8 Veliki duhovnik je odgovoril: ‚Ko se začnemo ljudstva bati, tedaj nismo več duhovniki! Ljudstvu ne smemo popustiti niti za las, pa naj pride nad nas, kar hoče! To sem trdno odločen in je vodilo mojega ravnanja.
9 Na to mu je **Nikodem** odvrnil: ‚Ti si pač veliki duhovnik in lahko v mnogočem počneš, kar hočeš; ko pa bo, kot zdaj kaže, kmalu vse ljudstvo od nas odpadlo in izbralo varstvo Rimljanov, - kaj boš storil tedaj? Tedaj lahko ljudstvo v eni sapi preklinjaš dan in noč in te bo prav tako poslušalo kot te zdaj poslušajo pogani, Samarijani in saduceji. S kakšnimi sredstvi boš tedaj odpadnike spet pridobil za nas in za tempelj?
10 Kaj si s svojo trdovratnostjo dosegel proti bogatemu Lazarju iz Betanije, kaj si s tem pridobil? Zdaj je z vsemi svojimi velikimi posestmi Rimljan in nad njim nimaš nobene oblasti več! Poleg tega je prej vsako leto templju plačal najmanj sto funtov zlata in petsto funtov srebra, zdaj pa Rimljanom plačuje veliko manj, templju pa ne plača niti staterja več. Le desetino je še dal, v prihodnje pa tudi te najbrž ne bo več dajal, ker naj bi se, kot dobro vem, tudi o tem že dogovoril z Rimljani. Da, če bodo zaradi tvoje veliko duhovniške trdovratnosti mnogi sledili Lazarjevemu zgledu, bomo kmalu v templju ostali sami!
11 Glej, tako menim in o tem sem trdno prepričan, v nadaljevanju pa se bo pokazalo, da sem tukaj govoril čisto resnico in da je to že začetek izpolnitve drugega žalostnega in strašnega znamenja, ki smo ga videli v tej noči, in nanj ne bo treba dolgo čakati! Le nadaljujte tako in kmalu bomo vsi z vsem opravili! - Govoril sem.`
12 Da te besede velikemu duhovniku zanesljivo niso posebno ugajale, si lahko mislite. Toda ugovarjal je lahko le malo ali nič; tudi drugi tempeljski in jeruzalemski starešine so se namreč strinjali z Nikodemom.
13 Toda čez čas je **veliki duhovnik** vendarle spet nekako razburjen rekel: ‚Kljub temu vem, kaj se še mora zgoditi in potem bomo spet stali na trdnih tleh! Tudi lažni prerok iz Galileje mora pasti, kot je padel Janez in vse ljudstvo bo spet drlo k nam. Sem govoril prav ali ne?'

14 Mnogi farizeji in pismouki so zdaj pritrjevali Kajfu, toda Nikodem, stari rabin in še več starešin je zmajevalo z glavo, **stari rabin** pa je rekel: ‚Med vami sem gotovo najstarejši in vem, kaj vse se je v osemdesetih letih zgodilo v templju in v vsej judovski deželi. Že večkrat so med ljudstvom in tudi v templju samem, vstali pobožni in z Božjim duhom napolnjeni ljudje ter modro učili in ravnali. Nadvse oblastiželjni del templja pa jih je zmeraj z vsemi sredstvi preganjal in če se je dalo, tudi umoril. Vendar se vprašajte, vprašajte vse starešine vse judovske dežele in poglejte v naše kronike, pa boste izvedeli, da tempelj in njegov stari ugled pri tem ni nikoli nič pridobil, pač pa je po vsakem takšnem ravnanju veliko izgubil in to tako, da izgubljenega ni nikoli več dobil nazaj!
15 Kje so številni Samarijani, kje saduceji, kje bo še prekmalu vsa Galileja? Koliko od nas je postalo esenov, koliko Grkov in Rimljanov! Kdo - razen nekaj grških trgovcev - nas še obišče iz Tira in Sidona, kdo iz velike dežele Kapadokije, Sirije in iz mnogih mest ob Evfratu? Glejte, ti so se celo v mojih mladih letih trdno oklepali templja, zasut je bil z darovi in zakladi vseh vrst, vendar je postal zelo ošaben in okruten! Duhovniki so prelamljali Božjo zapoved Ne ubijaj! in dokazana posledica tega je bil popoln odpad mnogih mest in dežel.
16 Če pa boste še naprej nadaljevali s svojim okrutnim ravnanjem, boste - kot vam je jasno pokazalo drugo znamenje - v kratkem izgubili še to, kar je v templju že tako in tako majavo. Tako menim, vi pa lahko storite, kar hočete!'
17 Temu rabinovemu prav dobremu govoru so mnogi pritrjevali, mlajši pa so mu lahko le malo ugovarjali.
18 Tedaj se je Kajfa spet obrnil na Nikodema in ga vprašal, ali tudi on odobrava in sprejema rabinovo mnenje.
19 **Nikodem** pa je rekel: ‚Povedal sem že in zdaj povem še enkrat, da v vašem zboru ne bom rekel nič več temu v prid ali proti temu. Kot je zdaj povedal moj stari prijatelj, tako tudi je. Za svoje notranje prepričanje ne odgovarjam nikomur, javno pa bom od danes naprej le malo govoril.
20 Sem starešina vsega Jeruzalema in cesar me je pooblastil za predstojnika vseh meščanov, v sili pa imam v svoji roki tudi pravico ius gladii. Lahko počnete, kar hočete, s prijateljem vas zapuščava do konca sabata; kdor pa želi z menoj in tem mojim starim, pravim prijateljem resno govoriti, me najde na mojih posestvih v Emavsu. In zdaj, naj bo vse zaupano Gospodu Bogu!'
21 S temi resnimi besedami sta oba moža zapustila veliki zbor, čeprav ju je veliki duhovnik še hotel zadržati.«

84. Razkol v velikem zboru

1 (**Gospod**): »Zdaj so šele veletempljarji staknili glave in niso vedeli, kaj naj storijo. Kajfa jim je predlagal, naj vendar še kdo poskusi ljudstvo z dobrim govorom spraviti na druge misli; toda nihče ni bil dovolj pogumen za to.
2 Ker pa je bilo že skoraj poldne, so tempeljskemu služabniku naročili, naj stopi v dvorane in ljudem namigne, naj kmalu odidejo, ker bo na dan pred sabatom tempelj zaradi nujnega čiščenja zaprt. Služabnik je šel in naročeno

sporočil številnim ljudem, ki so se še zadrževali v templju. Toda naletel je na slab sprejem.
3 Še vedno je bil navzoč velikanski **Betlehemčan**, ki je služabnika nadrl z res gromkim glasom: ‚Saj vemo, kdaj moramo zapustiti tempelj in ga bomo tudi zapustili tako, da ga najverjetneje ne bomo nikoli več obiskali; kajti za vso nesrečo, ki bo kmalu doletela našo obljubljeno deželo, ste krivi zgolj tempelj in njegovi prebivalci. Pojdi k svojim gospodarjem in jim povej, da tako govori ljudstvo, če komu ni prav, pa naj pride ven in se prepira z nami!`
4 Ko je služabnik slišal povedano, je modro molčal, odšel, ter vse natančno poročal zboru.
5 In **Kajfa** je rekel: ‚Tako je, kot sem vam že zdavnaj povedal: Nazarečan nas je vse izdal! Z magijo si Rimljane pridobiva za prijatelje. Imajo ga vsaj za polboga in če se bo to nadaljevalo, ga bodo razglasili še za podkralja Judov, mi pa potem lahko samo tuhtamo, kako se bomo rešili. Zato tudi moramo zdaj tvegati vse, da spravimo s poti tega nam nadvse nevarnega človeka; ko nam bo zrasel čez glavo, bomo vsi izgubljeni!`
6 Neki **starešina** pa je pripomnil: ‚Nič drugega vam ne povem kot le to, da je tako eno kot drugo nadvse nevarna igra! Če je namreč prijatelj mogočnih Rimljanov, bodo ti od njegovih že zelo številnih učencev še prehitro izvedeli, kaj smo naredili z njim in potem gorje nam za vedno! Če ga pa pustimo še naprej delovati in se mu ne pridružimo, bomo najpozneje v treh letih postali odveč v judovski deželi! Kaj je zdaj tu prav?`
7 **Drug starešina** je rekel: ‚Če bi bil jaz veliki duhovnik, bi že prav dobro vedel, kaj bi bilo zdaj najpametneje.`
8 **Kajfa** je vprašal: ‚Kaj pa?'
9 **Starešina** je rekel: ‚Povsem sami smo in lahko govorim brez zadržka, vi me pa poslušajte, če se vam zdi vredno truda. Glejte, našemu Mojzesu z Jehovo vred in vsemi preroki smo res obrnili hrbet in smo zaradi ljudstva in dohodka postali zgolj formalisti; kajti nihče od nas, kar nas je zdaj tukaj, ne veruje ne v Boga, ne v Mojzesa, ne v nobenega preroka. Če pa zdaj vidimo, da vse ljudstvo veruje v Nazarečana in hiti za njim, storimo to tudi mi, vsaj pro forma in tako bomo pri ljudstvu in celo Rimljanih zelo veliko pridobili!`
10 Ob tem je **Kajfa** planil pokonci in rekel: ‚Tudi ti nas hočeš izdati! Kdor resno govori tako, kot si zdaj govoril ti, tega razglašam za prekletega!'
11 **Starešina** je odgovoril: ‚Povej mi to pred ljudstvom, kajti tu v zboru nimaš pravice, da mi to poveš v obraz! Dobro si to zapomni, sicer se še danes vidiva pri deželnem upravitelju!'
12 **Drugi starešina** je dodal: ‚Ko smo zbrani v velikem zboru, ima vsak pravico govoriti povsem odkrito, sicer zbor nič ne koristi; ko pa stojimo pred ljudstvom, tedaj vemo, kaj moramo govoriti. Če kot zdajšnji veliki duhovnik hočeš uveljaviti le svojo voljo, tedaj je naše posvetovanje odveč in najpametneje storimo, če se v prihodnje sploh ne posvetujemo več. Kaj vse je tempelj že poskusil, da bi se polastil Nazarečana in vendar mu nikakor nismo mogli priti do živega! Ob praznikih je bil v templju in je svobodno in javno učil ljudstvo. Zakaj ga tedaj nisi ukazal napasti?`
13 **Kajfa** je odgovoril: ‚Kdo bi si upal nasprotovati veliki množici ljudi?`

14 **Starešina** je rekel: ‚Če je tako, zakaj potem starešini, ki ti pove, da bomo s svojimi zelo oslabljenimi močmi proti Galilejcu opravili le zelo malo ali nič, groziš s prekletstvom? Če se proti njemu lotimo - če je to sploh še mogoče - česa resnega in vsaj za nekaj dni uspešnega, smo si že izkopali grob, - to povsem jasno vidim; če pa nič ne ukrenemo in njegovo početje opazujemo z ravnodušnimi očmi, se lahko ohranimo še dlje časa, posebno če se sami lotimo kakšnih sprememb v tempeljski službi in jih tudi uresničimo. Toda, če sledimo tvojem načrtu bomo kmalu vsi prisiljeni pobegniti. Govoril sem!'
15 Zdaj je v velikem zboru prišlo do popolnega razdora. Del zbora je držal s starešinami, drugi del z velikim duhovnikom in razvil se je glasen prepir. Nato so starešine vstali in odšli domov, imeli so namreč svoje hiše in druge posesti. Pri Kajfu so ostali le še farizeji, kmalu pa so se tudi oni poslovili, ker je bilo že okrog poldneva.
16 Glejte, tako je zdaj v templju in Jaz sem vam to tako natančno povedal samo zato, da lahko vidite, kako malo so nočna svarilna znamenja vplivala na to gadjo zalego tam spodaj! Nepoboljšljivi so in pri tem vztrajajo in takšni so vedno bili, zato jim bo luč odvzeta in dana poganom. - Zdaj pa že prihaja naš Lazar z Rafaelom in nas bo povabil h kosilu, mi vsi pa se bomo zato odpravili spet v hišo!«
17 Tedaj se je oglasil **Agrikola**: »Gospod in Mojster, ob tvojem pripovedovanju o dogajanju v velikem zboru in tudi prejšnji krčmarjevi pripovedi o tem, kako so se neki duhovniki znesli nad Tabo, sem postal tako jezen, da bi najraje vso zadevo sporočil deželnemu upravitelju in poslal sla k vrhovnemu namestniku Cireniju! Velikemu duhovniku bodo kmalu odprli oči, da bo spoznal, kako je zdaj s temi stvarmi!«
18 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, saj veš, katera oblast je v Meni! Če bi hotel te spodaj soditi s silo, jim vse to ne bi nič koristilo, ker Moja vsemogočnost - kot sem vam že povedal - ne more izboljšati svobodne volje nobenega človeka. To mora pri ljudeh doseči nauk, po katerem se mora človek sam ravnati in se odločiti, ali bo ravnal tako ali drugače. Če pa človek v nekem nauku noče uvideti dobrega in resničnega in se še manj po nauku ravnati, tedaj je že hudobnež in bo nekoč v sebi našel tisto, kar ga bo sodilo. Zato pustimo to in pojdimo v hišo!«
19 Nato srno vstali in šli v veliko jedilnico, kjer nas je že čakal dober obed.

85. Pravi post in molitev

1 Ker so nas kmalu po zajtrku zapustili številni cestninarji, je bilo več prostora v naši sobani, zato so lahko v njej postregli tudi nekaterim že starejšim in resnejšim nekdanjim mladim sužnjem in tako so obedovali v naši številni družbi. Bilo jih je trideset in dobili so sposobnost, da so razumeli in tudi govorili naše jezike in to zato, da so lahko zase in tudi za svoje tovariše razumeli nekaj tega, kar smo se med kosilom pogovarjali med seboj.
2 Zdaj smo prav dobre volje jedli in pili in ko je vino gostom čedalje bolj razvezovalo jezike, so se znani judovski Grki začeli med seboj pogovarjati o judovskih postnih zapovedih in nekdo je pripomnil in rekel takole: »Začenši z

Mojzesom so Judje imeli v letu določene dneve, včasih tudi cele tedne, ko so se morali postiti. Preroki so se morali zelo veliko postiti, ker so tako utišali svoje meso, njihov duh pa je postal bolj odprt in jasnejši. Prav tako so se morali veliko in pogosto postiti tudi vidci, da so dobili jasnejše sanje in videnja. Kdor je hotel od Boga dobiti kakšno posebno milost, Mu je moral obljubiti, da se bo tako dolgo postil in molil, dokler ga Bog ne bo uslišal; in kdor je držal zaobljubo dano Bogu, mu je Bog tudi vedno dal milost, za katero je prosil, - to vemo iz Pisma.
3 Toda pri nas zdaj ni več govora o postu. Zdi se, da hoče Gospod in Mojster povsem odpraviti staro zapoved o postu in tudi zaobljube. Z Njim smo že kar veliko časa in od Njega smo slišali že veliko povsem božanskih naukov ter videli, da je naredil zelo veliko čudežev, toda stare zapovedi o postu ni še nikoli pošteno omenil, mi, in tudi Njegovi stari učenci, pa se tudi nismo še nič postili in kaj posebno molili. Torej bi bilo dobro, če bi iz Njegovih ust slišali, kaj naj mislimo o stari zapovedi o postu.«
4 Po teh besedah Me je nekdo izmed njih vprašal, kako je s staro zapovedjo o postu.
5 **Jaz** pa sem ga pogledal in rekel: »Ob neki dobri priložnosti sem že omenil tudi to, le da ste vi to - kot marsikaj drugega - že spet pozabili in tako vam zdaj povem še enkrat: Ne odpravljam stare zapovedi o postu! Kdor se v dobrem pomenu posti, si koristi - kajti s pravim postom in molitvijo duša postaja svobodnejša in bolj duhovna; toda zgolj s postom in molitvijo ne bo nihče postal blažen, ampak edino tako, da veruje Vame in izpolnjuje voljo Očeta v nebesih, kakršno vam oznanjam in sem vam jo že oznanil. To pa zmore vsak tudi brez omenjenega posta in brez odpovedi nekaterim jedem in pijačam.
6 Kdor pa ima kakršno koli preobilje in zares uresničuje ljubezen do bližnjega, ta se resnično posti in tak post je Bogu všeč in človeku koristen za večno življenje. Kdor ima veliko, naj tudi veliko daje in kdor ima malo, naj tudi malo deli s svojim revnejšim bližnjim, tako si bo zbiral zaklade v nebesih! Dajati pa je že samo po sebi boljše kot prejemati.
7 Kdor pa se hoče pred Bogom resnično in za večno življenje duše zaslužno postiti, naj se odpove grehu iz ljubezni do Boga in do bližnjega; grehi namreč obtežijo dušo in se potem ta težko dvigne k Bogu.
8 Kdor je tako kot farizeji in drugi bogataši pohlepen in požrešen ter gluh za glas revežev, greši proti zapovedi o postu, prav tako tudi vsak nečistnik in prešuštnik.
9 Če te privlači in zapeljuje bujno meso kakšne device ali celo žene drugega, odvrni oči stran in se vzdrži poželenja mesa, tako si se resnično postil!
10 Če te je kdo užalil in razjezil, mu odpusti; pojdi in se spravi z njim in s tem si se veljavno postil.
11 Če tistemu, ki ti je storil hudo, izkazuješ dobro in blagoslavljaš tistega, ki te preklinja, se resnično postiš.
12 Kar prihaja v človeka skozi usta kot hrana in za krepitev telesa, človeka ne omadežuje; kar pa pogosto prihaja iz ust kot obrekovanje, žalitve, prostaške besede in govor, preklinjanje, hlinjenje in hinavščina, lažno pričevanje,

vsakovrstne laži in bogokletje, to omadežuje človeka; in kdor to počenja, je tisti, ki zares prelamlja resnični post.
13 Kajti resnično postiti pomeni samega sebe zatajevati v vsem, svoje breme potrpežljivo vzeti na rame in hoditi za Menoj; kajti Jaz sam sem iz vsega srca krotak in potrpežljiv.
14 Vseeno je, če kdo je to ali ono, da bi se nasitil; le vsak naj bo pozoren, da so jedi čiste in tudi užitne. Posebno previdni bodite pri uživanju mesa, če hočete dolgo in trajno ostati telesno zdravi. Meso zadušenih živali ni dobro za človekovo zdravje, ker poraja zle duhove v telesnih živcih; meso živali, ki veljajo za nečiste, pa je mogoče zdravo uživati le tedaj, če je pripravljeno tako, kot sem vam že povedal.
15 Ko pa boste v Mojem imenu šli po vsem svetu med najrazličnejša ljudstva, jejte, kar bodo postavili pred vas! Toda nikoli ne jejte in ne pijte čez mero, tako se boste pravilno postili; vse drugo pa je praznoverje in velika neumnost ljudi, katere naj bodo odrešeni, če bodo to sami hoteli.
16 Molitev k Bogu po judovsko pa Bogu nič ne pomeni, ampak se Mu gnusi. Le kaj koristi dolgo blebetanje ustnic pred najmodrejšim Bogom, posebno tedaj, če to počnejo določeni plačani privilegirani molivci, ki molijo za druge, ker naj bi bila baje le edino njihova molitev močna in učinkovita?! Jaz pa vam pravim: Če bi tisoč takšnih molivcev tisoč let žebralo svoje molitve pred Bogom, bi jih Bog uslišal manj kot riganje lačnega osla; kajti takšna molitev ni molitev, ampak kvakanje žab v močvirju, ki nima nobenega pomena niti razuma in ga nikoli ne more imeti.
17 Bog je v Sebi duh najvišje modrosti in ima najgloblji in svetlobe poln razum ter je večno resnica sama. Kdor hoče torej k Bogu učinkovito moliti, mora moliti v duhu in v resnici. V duhu in v resnici pa moli tisti, ki se poda v tiho kamrico svojega srca in tam moli in prosi Boga. Bog, ki preiskuje vsa srca in obisti, bo toliko bolj pogledal tudi v vaše srce in seveda spoznal, kako in za kaj molite in prosite in vam bo tudi dal tisto, za kar ste tako resnično v duhu in v resnici molili.
18 Popolnoma resnična molitev pa je, da izpolnjujete Božje zapovedi in iz ljubezni do Njega izpolnjujete Njegovo voljo. Kdor tako moli, moli resnično in moli nenehno. Tako nenehno molijo Boga tudi vsi angeli v nebesih, ker zmeraj izpolnjujejo Božjo voljo.
19 Bog noče, da bi ga molili, častili in slavili z vašimi psalmi in psalterji, harfami, cimbali in pozavnami, ampak s svojim dejavnim in vztrajnim ravnanjem po Njegovi besedi in volji.
20 Če opazujete Božja dela in v njih odkrivate in spoznavate čedalje več Njegove ljubezni in modrosti, s tem v ljubezni do Njega rastete in sami v sebi postajate čedalje modrejši, s tem resnično molite in se prav zahvaljujete Bogu; vse drugo pa, kar ste doslej razumeli kot molitev, je prazno, ničevo in pred Bogom brez vrednosti.
21 Zdaj veste, kaj se pravi resnično postiti se in moliti in ne sprašujte več, zakaj se zdaj po Mojem nauku Jaz in Moji učenci ne postimo in ne molimo tako kot slepi Judje in farizeji. Mi se nenehno postimo in molimo v duhu in v

resnici; zato je zelo neumno, da Me sprašujete, zakaj srno opustili molitev in post na vaš stari in ničvredni način.
22 Moji učenci pa se tudi ne bodo postili tako dolgo, dokler sem Jaz kot pravi ženin njihovih duš med njimi in pri njih; ko pa nekoč ne bom med njimi in pri njih tako kot zdaj, tedaj se bodo že postili tudi z želodcem, ko jim bo neprijaznost ljudi dala le malo hrane ali celo nič. Toda dokler so pri Meni, ne bodo trpeli lakote in žeje. - Ste to zdaj vsi dobro razumeli?«
23 **Vsi** so rekli: »O Gospod in Mojster, večna Ti hvala za tako moder nauk! Vsi smo ga dobro razumeli. Hvaljeno in čaščeno bodi Tvoje ime!«
24 **Jaz** sem na to rekel: »Torej ravnajte po tem, tako boste živeli! Zdaj pa jejte in pijte ter okrepite in poživite svoje ude!«
25 Nato so vsi pošteno poprijeli ter prav dobre volje jedli in pili.

86. Zakrinkani tempeljski služabniki pri Lazarju

1 Ko so se tako vsi nasitili, je prišel **Lazarjev služabnik** in mu rekel: »Hišni gospodar, zunaj je precej ljudi in radi bi govorili samo s teboj! Mislim, da so Betlehemčani, ki pa so videti zelo borni in shirani. Stori po svoji volji!«
2 **Lazar** Me je vprašal: »Gospod, le kaj bodo hoteli od mene? Če bi mi Ti o tem kaj prej namignil, bi potem laže govoril z njimi.«
3 **Jaz** sem rekel: »Ne zaupaj jim! To niso Betlehemčani, ampak preoblečeni templjarji, ki bi radi od tebe prijazno in vljudno izvedeli, ali morda veš, kje se zadržujem. Zagotovili ti bodo, da bi radi postali Moji učenci, ko bi le lahko izvedeli, kje se zadržujem. Pod plašči pa imajo vrvi in meče, da bi Me ujeli in zvezali, ter odvlekli pred Kajfov veliki zbor. Kajti ta zla, prešuštna zalega tam spodaj se je zdaj, ko se je ljudstvo večinoma že razkropilo, spet opogumila, da bi Me pogubila; toda Moj čas še ni prišel. Zato zdaj odidi z Mojim Rafaelom ven in tam ti bo že položeno v usta, kaj moraš govoriti, Rafael pa bo tudi storil svoje.«
4 Nato je Lazar z Rafaelom hitro odšel ven in v enem izmed prvih šotorov našel kakšnih dvajset mož, ki so sedeli in ga čakali.
5 Ko je prišel k njim, so vstali s sedežev in eden od njih je kot **glasnik**, potem ko se je prej globoko priklonil, rekel: »Ljubi, dobri prijatelj! Mi vsi smo iz okolice starega Davidovega mesta in smo se zaradi strašnih znamenj, ki smo jih videli to noč, odpravili še pred polnočjo in pohiteli semkaj, da bi od kakšnega modreca slišali, kaj nas čaka. V ta namen smo tudi takoj šli v odprt tempelj in tam slišali to in ono, kar pa nas nikakor ni moglo potolažiti in zadovoljiti. Ko pa je ljudstvo v templju postalo že zelo nepotrpežljivo, je nastopil zelo star rabin in poučeval ljudstvo; večino krivde je zvalil na templjarje in njihovo slabo ravnanje z Mojzesovim naukom, kar smo vsi takoj še predobro prepoznali kot popolno resnico. Nazadnje je začel govoriti o nekem preroku Jezusu iz Galileje in precej neprikrito domneval, da je ta Nazarečan obljubljeni mesija. In glej, vse ljudstvo mu je najodločneje odobravajoče vzklikalo!
6 Tedaj smo pomislili: Stari govori popolno resnico! Tako smo se trdno odločili, da bomo Nazarečana poiskali in če bo le mogoče, postali tudi njegovi učenci. Že od danes zjutraj poizvedujemo, kje bi se utegnil zdaj zadrževati. Od nekega

nam zelo malo znanega človeka smo izvedeli, da bi nam lahko ti dal najboljše napotke o tem, ker je prerok, kot je znano, poseben prijatelj tvoje hiše in bi zato ti, kot sem rekel, lahko najbolje vedel, kje se veliki Božji mož zdaj zadržuje. Če imaš o tem kakšno novico in kaj veš, nam to najprijazneje povej, da bomo takoj odšli tja in lahko postali njegovi vneti učenci!«
7 **Lazar** je z zelo resnim glasom odgovoril: »Veste, da sem bil nekoč vnet privrženec in podpornik templja, toda njegova lakomnost do mene je čedalje bolj naraščala; nazadnje so mi hoteli odvzeti vse in me narediti za berača. Ko vsi moji še tako utemeljeni in razumni ugovori niso zalegli, mi ni preostalo drugega, kot da sem se opredelil za rimskega državljana in se postavil pod rimsko varstvo. Zdaj sem povsem zavarovan pred naraščajočim preganjanjem templja, in lahko vsak njegov napad odvrnem z rimskim mečem. Če bi se me danes tempeljske oblasti dotaknile le z enim prstom, bi jutri stali pred neizprosno strogimi rimskimi sodniki in bili najverjetneje kaznovani s smrtjo, kar si zelo dobro zapomnite; tako je namreč zapisano v mojem rimskem zaščitnem pismu. To sem vam vnaprej povedal le zato, da lahko v primeru prave zadeve nekoliko lažje govorim z vami.
8 Glejte, vaše ves čas nadvse sramotno lažnive besede so bile prav dobro povedane in zvito zamišljene; toda pri tem ste pozabili, da je Lazar sposoben v trenutku spregledati, kakšne skrivne namene ima nekdo. In tako sem tudi vas takoj spregledal in prejasno spoznal, katerega duha otroci ste.
9 Rekli ste, da ste iz okolice starega Davidovega mesta, ampak glejte, vi ste od tod in znani kot najbolj prodani služabniki oblastiželjnih in lakomnih farizejev! S kakšno pravico in zakaj ste me torej hoteli tako zelo nalagati? Hlinili ste, da iščete nekega Jezusa iz Nazareta, oskrbeli pa ste se z meči in vrvmi, da bi preroka prijeli in Ga ali takoj zadavili ali pa odvlekli pred vaš veliki zbor. Se tako pride k meni, Lazarju? Le počakajte, to hudičevo predrznost boste drago plačali, da se boste spametovali vi in vaš veliki zbor! 0 vi najbolj brezbožni biriči z vašim velikim zborom vred, - res, preveč ste nesramni, da bi vas zdaj kot rimski državljan lahko pustil oditi nekaznovane.
10 Povejte, kateri hudič vam je navdihnil misel, da bi mene, Lazarja iz Betanije, ki me vendar vsak človek pozna in spoštuje, naredili za izdajalca od Boga navdihnjenega, najboljšega in najbolj poštenega človeka! Tega nisem nikoli storil nobenemu sovražniku svoje hiše, zdaj pa naj bi to storil najboljšemu in najbolj nedolžnemu človeku zgolj zato, ker je tako zelo napoti vaši umazani lažnivi politiki in ljudi, ki so se zaradi vas odvrnili od Boga, usmerja nazaj k Bogu, ter jih spet seznanja z že tako dolgo pogrešano resnico? Govorite zdaj, bedniki! Zakaj ste mi to storili? Kdo vam je rekel, da naj bi prav jaz najprej vedel, kje bi se zdajle utegnil zadrževati odrešenik iz Galileje?«
11 Preoblečeni biriči so se tedaj silno zdrznili in prejšnji **govorec** je rekel: »Le kako moreš trditi o nas kaj takega, ne da bi nas preiskal?«
12 **Lazar** je z močnim in silnim glasom rekel: »Kaj - mi boste zdaj še tajili, da niste od Boga najbolj pozabljeni lažnivci in biriči?! Le počakajte, to boste še dražje plačali! Sem človek, ki ima povsod veliko prenočišč in še nikoli nisem od revnega popotnika zahteval niti novčiča. Meni mora biti po rimskem zakonu po volji vsak popotnik, bodisi Jud ali pogan od koder koli. Tudi če sem kdaj

prenočil preroka Jezusa iz Galileje, ali me zaradi tega lahko kličete na odgovornost? Kot Jud - in zdaj kot rimski državljan - sem vedno izpolnjeval svoje dolžnosti in zato si od bednikov, kakršni ste vi, ne zaslužim, da bi me zasliševali!
13 Prejšnjo noč ste gotovo videli velika znamenja, ki so bila takšne vrste, da so morala v vsakem človeškem srcu zbuditi velik strah, - vendar so vaša živalska srca ostala zakrknjena in z vašim velikim zborom vred vas ni sram že danes, prvi dan po strašnih znamenjih, kopičiti greh na greh! Zdaj pa vas bom prepričal, da je to, kar sem vam povedal, res.«
14 Tedaj je **Lazar** rekel Rafaelu: »Razkrinkaj te bogokletnike, da jim bomo lahko še jasneje pokazali, katerega duha otroci so!«
15 Tedaj je **Rafael** stopil pred dvajseterico biričev in jim rekel: »Razkrijte se po Lazarjevi želji in volji, sicer vas bom razkrinkal jaz!«
16 **Govorec** je rekel: »Zelo veliko takšnih nežnih mladeničev bi moralo priti nad nas, da bi nas lahko prisilili, naj razgrnemo svoje plašče. Razumeš, ti, mlečnozobi mladenič?«
17 **Rafael** je odvrnil: »Dobro torej, ker hočete preizkusiti mojo na videz povsem neznatno moč, bom pri vas tudi jaz uporabil svojo moč in vam velevam: Proč z vašimi plašči, pod katerimi skrivate meče in vrvi!«
18 Komaj je Rafael to izgovoril, so plašči izginili in dvajseterica je stala tam omamljena, kakor od strele zadeta; kajti takšnega razkrivanja pač še nikoli niso doživeli.
19 Nato je **Lazar** rekel: »Boste zdaj še trdili, da ste Betlehemčani in da ste prišli k meni zato, da bi izvedeli, kje je odrešenik iz Nazareta, da bi Mu potem sledili in postali Njegovi učenci? Lepi učenci, ki Mu sledijo z meči in vrvmi in imajo na svojih suknjah oznake, da so res hlapci in biriči templja in velikega zbora! Kaj boste storili zdaj? Pod mojo oblastjo ste in ta mladenič je dovolj, da vas vse uniči, prav tako kot je uničil vaše bedne plašče! Zato vas znova sprašujem: Kaj nameravate zdaj storiti?«
20 **Govorec** je rekel z zelo trepetajočim glasom: »Poslušaj nas, oče Lazar! Tu bomo odložili orožje in vrvi in se ti vdali na milost in nemilost. Slabi smo in bedni, vendar ne toliko sami po sebi, temveč zaradi velikega zbora, ki smo mu morali služiti za slabo plačo. Že od rojstva smo zelo revni in nikoli nismo imeli priložnosti, da bi se naučili česa boljšega; ker pa smo postali močni in korenjaški, so iz nas tisti iz templja kmalu naredili to, kar zdaj žal smo. Če bi se lahko znebili templja in kje dobili drugo službo, bi bili zanesljivo zelo srečni. Veliki zbor nam je naročil, naj se do tebe vedemo resnično hudičevo zvito, toda sami od sebe tega pač ne bi nikoli storili. In zdaj smo, skratka tvoji ujetniki in stori z nami, kar hočeš! Izkusili smo moč tvojega mladeniča, nismo se ji sposobni upreti in tako se ti popolnoma vdamo. Nikoli več ne bomo služili templju in položili svoje roke na odrešenika iz Nazareta!«
21 **Lazar** je rekel: »Torej odtrgajte svoje zle oznake s svojih sukenj in pojdite v okolico Betlehema, kjer imam tudi veliko posestvo, stopite tam v mojo službo in dobili boste boljšo plačo kakor v templju! Da pa vas bo tam moj upravnik sprejel, vam bom dal sprejemno oznako, ki mi jo bo takoj priskrbel ta moj mladi prijatelj.«

22 Komaj je Lazar to izgovoril, že je bil tam Rafael z oznakami in ko je dvajseterica odstranila tempeljske oznake s svojih sukenj, jim je Lazar dal oznake za sprejem v službo, poleg tega pa vsakemu še sedem grošev popotnice do kraja njihovega novega cilja ter jim rekel: »Če mi boste dobro služili in res živeli po resničnih Mojzesovih zakonih, bo imel vsak poleg popolne telesne oskrbe še sto srebrnikov plače na leto. Zdaj pa se odpravite na pot, da ne boste prepozno ponoči prispeli na cilj. Kmalu bom prišel tja tudi jaz in pogledal, kako se obnesete v moji službi.«
23 Nato so se vsi zahvalili, se hitro odpravili in veselo odšli proti Betlehemu. Po poti so si seveda belili glave, kdo bi utegnil biti nežni in vendar tako čudežno močni mladenič, ter ugibali sem in tja.
24 Toda **govorec** je rekel: »To naše ugibanje ne pelje nikamor; ko bo prišel k nam Lazar, nam bo menda že kaj povedal!«
25 S tem je bila razprava končana in dvajseterica je mirno nadaljevala pot.
26 Lazar pa je naročil služabnikom, naj meče in vrvi spravijo v hišo, potem pa je z Rafaelom spet prišel k nam v obednico.
27 Ko sta bila oba znova pri nas, sem (**Jaz**) rekel Lazarju: »Svojo stvar si dobro izpeljal in tako je bilo dvajset duš iztrganih peklu; toda veliki zbor peklu ne bo iztrgan! Govorec pa bi moral velikemu zboru poslati sporočilo, kaj vse bi morda tukaj izvedel o Meni in šele nato naj bi od velikega zbora prejel nadaljnja navodila za Moje prijetje. Ker pa se od teh poslanih nadvse pretkanih biričev, na katerih sporočilo veliki zbor zdaj že zelo nestrpno čaka, nobeden ne bo nikdar več prikazal v templju, je načrt velikega zbora za nekaj časa spodletel. In prav to je tisto, kar je bilo treba doseči in vse to je bilo tako dopuščeno zato, da bi dosegli, kar smo dosegli.
28 Kaj pa bo zdaj storil veliki zbor? Po kosilu se jih bo nekaj odpravilo v Emavs k Nikodemu, da bi slišali kaj tudi o tretjem znamenju; toda Nikodem, stari rabin in starešina Jožef iz Arimateje so zelo modri možje in odposlanci velikega zbora tam zlepa ne bodo izvedeli nič, kar bi koristilo njihovim zlobnim načrtom. Tako je zdaj in tako je dobro. Mi pa pojdimo spet ven, na prosto in bomo na kraju, kjer smo bili danes zjutraj, nemoteno preživeli ves popoldan do poznega večera.«

87. Tempeljski gospodje romajo k Nikodemu

1 Po teh Mojih besedah so vsi navzoči spet vstali in šli z Menoj na vzpetino. Tudi naši mladi sužnji so se nam pridružili, njihovi drugi tovariši pa so ostali skupaj in imeli svoje veselje z ovcami, katerih izvor je že znan. Ko pa smo bili tako lepo zbrani na lahni vzpetini in se posedli, smo zagledali, kako so po poti proti Emavsu potovali odposlanci velikega zbora in obstali ob omenjenem čudežnem stebru. Zelo začudeno so si ga ogledovali z vseh strani, saj nikakor niso razumeli, kako je lahko tako čudovit steber prišel tja. Za prenos in postavitev takšnega stebra bi bilo potrebnih več mesecev, oni pa so šli po tej poti pred nekaj dnevi in tedaj ni bilo o stebru niti sledu. To bi jim Nikodem gotovo lahko najbolje razložil, ker je steber stal na njegovem zemljišču.

2 To sem povedal navzočim in vsi so bili tega prav veseli ter so pozorno opazovali, kako se farizeji in drugi zagnani Judje sploh niso mogli ločiti od stebra.
3 Tedaj Mi je **Agrikola** rekel: »Gospod in Mojster, zdaj pa sploh ne bi bilo slabo, če bi lahko slišali tiste črne in brezbožne odposlance, kakšne neumnosti govorijo o nastanku in namenu tega stebra in vmes gotovo povedo tudi kaj zlobnega.«
4 **Jaz** sem rekel: »Moj ljubi prijatelj, da so njihove sodbe nadvse neumne si lahko predstavljaš, ne da bi jih slišal; le kako bi lahko ti kdaj koli povedali kaj pametnega o čem posebnem?
5 Kdor hoče o čem izreči dobro in resnično mnenje, mora biti sam dober in resnicoljuben; oni pa so polni hudobije in laži. Kako bi potem lahko iz njihovih ust prišla kdaj kakšna dobra sodba?! Da pa se boš vendarle lahko prepričal, kako neznansko slepo in neumno govorijo ti hinavski zeloti o tistem stebru, ti bom razodel nekaj njihovih izrečenih mnenj. In tako jih poslušaj!
6 Glej, eden pravi: ta steber naj bi hudič privlekel iz pekla, saj naj bi bil, če se ga dotakne, še prav vroč. - Steber je zdaj zaradi sončnih žarkov zares postal pošteno vroč. - To naj bi se bilo zgodilo zato, ker se Nikodem ni v vsem strinjal z velikim zborom. - Glej, to bi bilo takšno hvalevredno mnenje enega onih tempeljskih modrecev! S tem in s še nekaterimi enako neumnimi pripombami se nekateri popolnoma strinjajo.
7 Toda nekdo tam je vendarle nekoliko branil Nikodema in rekel: ‚Te možnosti za nastanek stebra sicer nočem povsem zanikati, takega mnenja pa tudi ne sprejemam kot povsem zanesljivo resnico; če bi namreč hudič na zemljišče vsakega starešine, ki se ne strinja povsem z nami v vsem, kot na primer Lazar iz Betanije, hotel iz pekla privleči takšen steber, bi bilo po vsej judovski deželi že zelo veliko takšnih stebrov.
8 Toda jaz menim o tem nekaj drugega. Nikodem je bil in je še naklonjen vsemu, kar se mu zdi kakor koli izredno. Zato so bili pri njem vedno dobro sprejeti vsi čarodeji, od koder koli so že bili. Nekaj pravih indijskih ali perzijskih čarodejev mu je s svojo skrivno umetnostjo in znanostjo ter v povezavi s silami in z elementi - kot so recimo duhovi zraka, vode, zemlje in ognja - iz hvaležnosti postavilo tak spomenik in tega je bil gotovo zelo vesel. Takšnim vrhunskim čarodejem takšne stvari naj ne bi bile ravno nemogoče.
9 Tudi to mnenje je našlo svoje privržence. Le ustvarjalec prvega mnenja je modro pripomnil, rekoč: ‚Potem pa je to že skoraj isto; saj vendar vemo, da so takšni čarodeji zanesljivo povezani s peklom in opravljajo svoje umetnije s pomočjo hudičev.'
10 Drugi presojevalec je rekel: ‚No, no, saj vendar tudi ne vemo, kaj vse zmorejo elementarni duhovi! Tudi v nekaterih rastlinah naj bi bile skrite marsikatere moči.'
11 S tem se jih je spet več strinjalo.
12 Zdaj je prišel tretji in rekel: ‚Tudi jaz se pod določenimi pogoji deloma strinjam z vašo presojo, sam pa mislim in sodim še drugače. Ta steber bi lahko izviral tudi od Rimljanov. Ti so ga ponoči postavili Nikodemu zato, ker naj bi bil skrivoma njihov prav posebni prijatelj. Kajti Rimljanom kaj takega ne bi

smelo biti nemogoče. Vozov in drugih sredstev imajo veliko in najmočnejših mož tudi. Če je vse pripravljeno, je tak steber mogoče postaviti tudi v eni noči. Da ta steber - kljub različnemu mnenju vsakega od nas - pomeni za tempelj nekaj neprijaznega, to drži kot pribito. Vendar pustimo to in pojdimo v Emavs! Tam bomo najbrž izvedeli kaj več o izvoru in namenu tega stebra.'
13 Poglejte zdaj tja: črna družba začenja zapuščati steber in pogosto se še ozira nanj ter gre naprej proti Emavsu, kar lahko prav dobro vidi vsak z le nekoliko ostrim očesom.
14 Izrekli pa so še več nadvse neumnih in zlonamernih mnenj o nastanku in namenu tistega stebra, vendar bi bilo govoriti o tem hudo škoda vsakega trenutka, saj iz tega nihče ne bi nič pridobil za zveličanje svoje duše. Zdaj vam bom raje povedal še nekaj o tem, kako so bili ti odposlanci velikega zbora sprejeti pri Nikodemu in kaj so tam opravili. Da boste zadevo laže razumeli, jo bom predstavil prav na kratko, tako kot da bi se že bila zgodila. In tako torej poslušajte!
15 Nikodem že od daleč zagleda odposlance, kako se bližajo njegovemu domu, to pa njemu in njegovim maloštevilnim prijateljem - med njimi tudi dvema Rimljanoma - nikakor ni pogodu. Toda tu velja: Bodite zviti kakor kače in krotki kakor golobje!
16 **Stari rabin** misli in reče: ‚V templju se je moralo zgoditi nekaj posebnega, kar je te zagnane Jude in farizeje spodbudilo, da so zastonj prišli celo do sem, ko jim drugače ni nikoli dovolj plačila za vsak korak.'
17 Na to reče **Nikodem**: ‚To si zelo pravilno presodil! Vendar pa se moramo pri tem zelo zbrati; to so namreč najbolj zviti tempeljski lisjaki. Vi počakajte tu, jaz pa jim bom kot hišni gospodar šel naproti z najprijaznejšim obrazom na svetu - in če tega ne bi storil, bi mi to takoj šteli kot velik zločin zoper ugled templja!'
18 Nato Nikodem prijazno pohiti prišlekom naproti in jih pozdravi po tempeljski šegi, oni pa mu tudi takoj odzdravijo. Ko se povsem približajo, jih naš Nikodem takoj vpraša, kaj se je zgodilo, da so mu izkazali tolikšno čast.
19 **Eden** izmed njih reče: ‚Prijatelj, o tem bomo laže govorili v tvoji resnično lepi in sijajni hiši kakor tu, ker nas je precej dolga pot že prav močno utrudila; toda vprašanje je predvsem, kakšne goste imaš pri sebi?'
20 **Nikodem** odgovori: ‚Nikogar, razen starega rabina, Jožefa iz Arimateje in nekaj Rimljanov, ki so tu, kot veste, moji sosedje in jih ob takšni priložnosti pač ne smem prezreti. Potem je tu tudi moja družina, da bi se nekoliko odpočila od nočne groze. Torej sami vam znani ljudje!'
21 Neki **farizej** pripomni: ‚No, če sicer pri tebi ni nikogar drugega, nas to ne moti; kajti pred temi že lahko govorimo, oba Rimljana sta po svoje celo zelo zaželena. 0 drugem se bomo pogovorili v hiši.'
22 Tedaj stopijo v hišo in Nikodem jih, tako kot je v navadi, pripelje k navzoči družbi. Ta jih zelo prijazno in spoštljivo pozdravi, jim izreče dobrodošlico in tudi takoj pri mizi ponudi prve sedeže, - to pa je, kot dobro veste, za farizeje še posebno pomembno. Takoj jim v srebrnih čašah ponudijo najboljše vino, kruh, jajca in sol. Nato pošteno jedo in pijejo, kar je tudi znana lastnost

farizejev; kajti obilno hranjenje in nalivanje s pijačo sta za templjarje posebno pomembni.
23 Ker pa so se prav pošteno lotili vina, so se jim razvezali jeziki in eden od farizejev reče: ‚Zdaj ko smo se pošteno okrepčali, vam bomo tudi odkrito, brez zadržka, razkrili različne razloge, zakaj smo prišli semkaj, vi pa lahko potem poveste svoje mnenje kakor najbolje veste, znate in hočete.
24 Ko ste danes še pred poldnevom zaradi različnega mnenja zapustili veliki zbor - do tega imate kot starešina in jeruzalemski župan tudi popolno pravico - smo se nato še o marsičem posvetovali, seveda večinoma o zgagi iz Nazareta.
25 Nihče od nas ne taji, da ta človek ne opravlja velikih del; tudi govori modro in jedrnato. Toda takšnih reči se vendarle lahko priložnostno nauči vsak nadarjen človek. Saj smo vendar sami dovolj pogosto videli čarodeje z Jutrovega, ki so lahko delali neverjetne čudeže in pogani so jih pogosto imeli celo za bogove, ker niso vedeli, da so bogovi iz mesa in krvi svoje čarovnije izvajali z uporabo skrivnih pripomočkov. Teh pripomočkov pa čarodeji gotovo niso nikomur pokazali in razkrili. In kakor je bilo in je še z vsemi takšnimi čarodeji, tako bo gotovo tudi z Nazarečanom. Toda pri njem je za nas Jude posebno nevarno le to, da vsem ljudem brez sramu v obraz pove, da je obljubljeni judovski mesija in da bodo večno živeli samo tisti, ki verujejo vanj.
26 Mi pa smo spregledali njegov načrt in prav dobro vemo, da se hoče postopoma razglasiti za judovskega kralja in to bi potem v naši deželi povzročilo vojno za vojno; kajti mogočni Rimljani tedaj z nami gotovo ne bi ravnali usmiljeno. Da bi to preprečili, smo sklenili, da bomo tega človeka iskali z vsemi sredstvi in ga potem izročili strogemu rimskemu sodišču. Če je v resnici mesija, ga kot Boga gotovo ne bo mogoče ubiti in potem bomo lahko tudi verovali vanj; če pa bo ubit, tedaj bo vendar na dlani, da je le čarodej, ki si s svojimi čarovnijami hoče postaviti prestol v judovski deželi.
27 Da pa bi se lahko polastili tega nevarnega človeka, moramo vedeti, kje je. V ta namen smo po zborovanju takoj poslali dvajset naših najmočnejših in najbolj pretkanih biričev k Lazarju, ki se, kolikor vemo, v tem prazničnem tednu vedno zadržuje na svoji gori Oljki. In biriče smo poslali k Lazarju tudi zato, ker smo izvedeli, da naj bi on zanesljivo vedel, kje je čarodej iz Nazareta. Biriči pa bi nas morali takoj obvestiti o tem, kaj so z zvijačnostjo izvedeli od Lazarja in to bi se lahko zgodilo v eni sami uri. Toda nihče od njih se ni vrnil - vsaj do zdaj ne - in zato smo prišli k tebi, ker smo mislili, da je Lazar morda poslal biriče k tebi, prepričan, da boš ti kot poglavar jeruzalemskih meščanov kaj takega najprej izvedel od svojih številnih nadzornikov. Toda zdaj smo se tu prepričali o nasprotnem.
28 Ker pa smo že tu, te sprašujemo, ali morda veš, kje bi utegnil biti Nazarečan. Ko bi namreč to vedeli, bi tudi vedeli, kaj storiti. Znamenja v tej noči je prav lahko - morda v povezavi z bednimi eseni - naredil on; eseni naj bi bili sposobni narediti takšne stvari z nekakšnimi arkadijskimi ogledali. Domnevamo, da je zdaj odšel k esenom. Če bi bilo tako, tedaj bi naš načrt pač propadel. Prijatelj Nikodem, kaj nam lahko o vsem tem poveš in svetuješ?`«

88. Nikodemov govor templjarjem

1 (**Gospod**): »No, lahko si mislite, kako je to Nikodema ujezilo.
2 Potem, ko je nekaj časa globlje razmišljal, je rekel (**Nikodem**): ‚Da, prijatelji moji, o tej zadevi je težko govoriti in še teže svetovati! Saj ste vendar zadnjič v templju sami doživeli in videli, kako je Nazarečan, ko ste ga zaradi tiste trditve, da je bil že pred Abrahamom, hoteli kamnati, sredi templja postal neviden in ste potem morali svoje kamne spet odložiti! Zadevo sem mirno in zrelo premislil in ugotovil, da pri takšnem človeku, ki mu ni nič nemogoče - o tem sem se sam prepričal in sem se kot jeruzalemski župan tudi moral prepričati - ni mogoče s kakršnim koli nasiljem opraviti nič. In ker vem veliko takega, česar ne morete vedeti vi, se bom modro varoval, da bi proti takšnemu človeku kdaj koli storil kaj sovražnega. Glede tega bi vam torej svetoval: ne ukrenite nič sovražnega zoper tega človeka, ampak mirno počakajte, kaj se bo nazadnje iz zadeve še izcimilo.
3 Kajti, če je zadeva resnično povsem Božjega izvora, se ji bomo neuspešno zoperstavljali; če pa je vendarle tuzemsko-človeška, bo tudi sama od sebe spet razpadla. Če pa bi ta človek sčasoma postal Rimljanom politično nevaren, ga bodo ostrovidni Rimljani kmalu ujeli. Doslej pa se v političnem smislu še ni nikjer pokazal za nevarnega in kot dobro vem, uživa pri Rimljanih velik ugled in ga nadvse dobro prenašajo. Dokler pa je tako, bi bilo zelo nespametno od nas, če bi, zanesljivo vedno neuspešno, hoteli prehiteti mogočne Rimljane.
4 Iskre, ki me ne žge, ne bom ugasil. Po svoji zelo dobri domnevi ste pravilno ugotovili, da naj bi nocojšnja znamenja povzročil Nazarečan in povem vam, da sem to pomislil že takoj ponoči. Če pa je gotovo bilo tako, vas vendarle iz povsem razumskih razlogov vprašam, čemu lahko nazadnje služi ves slepi preganjalni bes do tega Nazarečana? On pa vam bo v svoji nedoumljivi moči pripravil še večje zadrege, kot vam jih je doslej in proti temu ne morete storiti nič, v to ste se že skoraj v dveh letih že sami prepričali. Koliko denarja in ljudi ste že žrtvovali zaradi njega! In kaj ste dosegli? Še danes ste tam, kjer ste bili pred dvema letoma!
5 Zdaj ste spet poslali za njim dvajset najboljših biričev. Kje so? Gotovo je zanje že poskrbljeno prav tako, kot je bilo poskrbljeno za večino tistih, ki ste jih Ga poslali iskat! Prosim vas: Bodite vendar razumni in prenehajte preganjati človeka, ki mu, kot kaže izkušnja, nič ne morete, On pa nas nasprotno lahko popolnoma uniči, ne da bi se Mu mogli vsaj malo upirati. Ne morete ga ujeti niti z besedami in še manj z vrvmi. Čemu torej takšna vaša odločitev in neutrudno prizadevanje?
6 Ko ste tam zunaj šli skozi moja polja, ste opazili steber, ki ga gotovo ni delala človeška roka. Samo Nazarečan ga je lahko od nekod spravil tja; prej ga namreč ni bilo, - in danes zjutraj je stal tam! Človeške sile ga gotovo niso postavile tja! Če bi ga ljudje, bi bilo daleč okrog stebra vse pohojeno križem kražem; kajti postavitev takšnega neznanskega stebra bi zahtevala stotine človeških rok. Če pa Nazarečan nedvomno zmore narediti takšne stvari - pravim, le s svojo voljo -, kaj boste potem opravili proti njemu vi, z vso svojo oblastjo, močjo in silo?!

7 Naj si bo pri njem tako, da vse to zmore z neko močjo, ki prebiva v njem ali s kakšno novo vrsto magije, je to vseeno; kajti z njim se ne moremo spopasti niti tako niti drugače. Zato vam priporočam, da se z njim ne spuščate v noben boj več, sicer smo lahko izgubljeni vsi skupaj! Jaz se bom zelo varoval, da bi še kdaj storil kaj zoper njega. - To je zdaj moj odkrit nasvet in oba Rimljana sprašujem, ali imam prav ali ne?'
8 Oba **Rimljana** sta pritrdila: ‚Seveda, tudi midva meniva tako: Proti notranji, čudežno silni moči volje posameznega človeka nobena materialna, zemeljska sila ne opravi nič.
9 Ko sva nekoč imela opravke v Gornjem Egiptu, sva se na območju, ki je dva dni potovanja višje od Memfisa, seznanila z nekim človekom, ki je imel sicer zelo rjav obraz kot Egipčani, vendar še ni bil povsem črn. Naša popotna karavana je štela dvesto moških in naš namen je bil, da bi poiskali pravo deželo črncev.
10 Ko smo prišli do nekega ozkega, težko prehodnega kraja ob toku Nila, nam je iz neke votline stopil na pot prej opisani človek in sicer zelo slabo oblečen. Njegova postava je zbudila našo pozornost, njegov pogled pa je v trenutku ohromil naše noge tako, da nismo mogli narediti koraka niti naprej niti nazaj. Nato nas je v dobri grščini nagovoril takole: ‚Kaj iščete tu, v tej puščavi?'
11 Eden izmed nas je odgovoril: ‚Radi bi poiskali deželo črncev in videli, kako stanujejo in živijo ter kakšne šege in navade imajo, ter ali bi bilo mogoče začeti z njimi trgovati s kakšnimi redkimi naravnimi izdelki.'
12 **Človek** je rekel: ‚Glede na vaš način potovanja je dežela oddaljena še štiri dni; meni pa jo je seveda mogoče doseči v veliko krajšem času, ker imam na voljo vam neznane naravne sile. Vam, osvajanja željnim Rimljanom pa povem, da dokler tu stražim nikoli ne boste vstopili v ono, še povsem srečno in nedolžno deželo. Četudi bi vas bilo tisočkrat toliko, kot vas zdaj stoji tu, ne bi brez moje volje mogli stopiti niti koraka naprej! Zato vam svetujem, da se obrnete in vrnete tja, od koder ste prišli, sicer vas bom pustil tukaj stati, z vašim mesom pa se bodo gostili moji levi in orli.'
13 Ta nadvse kategorični nagovor tega čudnega človeka je na nas naredil tak vtis, da si kljub vsemu svojemu orožju, ki smo ga imeli s seboj, za vse zaklade sveta ne bi upali stopiti niti koraka naprej.
14 Ker pa nam je človek zdaj kazal nekoliko bolj dobrovoljen obraz, ga je eden od nas zelo ponižno nagovoril in rekel tako: ‚Prisluhni nam še enkrat, skrivnostno mogočni, ljubi mož in nam povej, kdo si in kako si prišel do takšne moči volje! Potem se bomo na tvojo željo takoj odpravili nazaj."«

89. Rimljanova pripoved o Nubijčevi moči

1 (**Gospod**): »Skrivnostni mož je nato rekel: ‚Sem še pristen in resničen človek, kakršnih je bilo v pradavnini zelo veliko. Njihova življenjska naloga je bila, da so v sebi razvili notranjega duha do polne moči in svoje duše niso zadušili v blatu materialnih mesenih strasti.
2 Vi pa že dolgo niste več ljudje, ampak zgolj človeške ličinke, ki se morajo z železnim orožjem braniti pred zunanjim sovražnikom, kljub temu pa ne morete

premagati svojega največjega sovražnika, čutnih strasti svojega mesa, da bi potem vaš duh v vas postal buden, svoboden in močan.
3 Kaj vam koristi vaše zunanje življenje, če z njim ne znate in ne zmorete prebuditi, osvoboditi in okrepiti notranjega duha! Človek postane človek šele tedaj, ko se je našel v svojem duhu; to pa pri vašem načinu življenja nikakor ne gre, ker se z njim le čedalje bolj oddaljujete od cilja, ki je, postati resnični človek, namesto da bi se mu vsaj malo približali.
4 Da, seveda se tudi pri vas od časa do časa še pojavijo ljudje, ki so na pravi poti, če že ne povsem na cilju; toda te zatirate in preganjate z vso naglico in besom in tako ti ne morejo priti do popolnega cilja, vi pa večno ostajate mrtvi v duhu in končno umrete po kratkem, mučnem zemeljskem življenju tako kot živali in vaša usoda je potem večna smrt.
5 Zdaj pa v svoji veliki življenjski slepoti menite, da vam kot nekakšen egiptovski modrec, ki se je osamil, to govorim samo zato, da bi me bolj spoštovali; toda povem vam, da se o tem zelo motite. Da pa boste videli, da sem vam povedal polno resnico in da je resničnemu človeku z voljo njegovega notranjega duhovnega človeka mogoče veliko več, vam bom zdaj pokazal nekaj zgledov prave življenjske moči resničnega človeka, da boste lahko med vašo vrnitvijo globlje razmišljali.
6 Poglejte tam visoko v zraku velikanskega orla! Jaz hočem, da se spusti k mojim nogam in to tudi mora storiti in potem narediti to, kar mu bom ukazal. Glejte, kot puščica je šinil z višave, - in že je tu!' - Ob tem pojavu smo bili kot okamneli in človek je velikemu orlu ukazal, naj mu iz Nila prinese plemenito ribo.
7 In v nekaj trenutkih je bila riba že pri njem in človek je rekel: ‚Vidite, tako vsa narava služi pravemu človeku!'
8 Nato je odprl ribo, jo očistil in položil na gotovo zelo vročo kamnito ploščo, kjer je bila precej velika riba v nekaj trenutkih povsem pečena, kar smo opazili, ko nam jo je dal pokusiti. Bila je dobro pečena in zelo okusna.
9 Nato je ta človek rekel: ‚Glejte, tako pravemu človeku služi tudi mrtva narava! Želim pa vam še pokazati, da je pravi človek gospodar vse narave! Jedli ste ribo, ki jo je orel prinesel iz Nila in se je nato spekla na tej kamniti plošči; zdaj pa se ozirate naokrog in se sprašujete, le kaj lahko tukaj pijem razen kalne vode Nila. Tudi to vam bom pokazal. Oglejte si to skalo, ki je suha in močno segreta od sončne pripeke, kljub temu pa nam bo pri priči dala veliko najbolj sveže vode! Jaz hočem in - tu imate veliko pitne vode! Pojdite tja in si pogasite žejo!'
10 Šli smo in pili in bila je najčistejša in najbolj sveža voda.
11 In nenavadni človek je spet rekel: ‚Vidite, tako pravemu človeku služi tudi ta element!'
12 Nato smo ga vprašali, ali živi v tej divjini povsem sam ali pa ima še kakšno družbo, morda učence, ki se pod njegovim vodstvom vadijo v resničnem življenju.
13 Rekel je: ‚Ta puščava je za vas puščava, zame pa je več kot vaš sanjski elizij, ki ga ni nikjer, razen v vaši slepi domišljiji. Zame bi bilo vaše mesto najneznosnejša puščava duha, ker v njem ni niti enega pravega človeka.

14 Kot oseba sem sicer tukaj sam, toda kot pravi duhovni človek sploh ne; kajti včasih me obdaja nekaj učencev, ki jemljejo pravo, notranje življenje zelo resno in se jim zdi v tej puščavi nadvse ljubko. Tako kot jaz prebivajo v takšnih palačah kot je ta tu, v kateri stanujem že skoraj petdeset let in je v njej stanovalo že več pravih ljudi pred menoj. Od časa do časa se pri meni oglasijo moji redki učenci obeh spolov, da jim dam nove napotke, kako še naprej izpopolnjevati svoje notranje življenje.
15 To je torej prva družba, ki je blizu mene, vendar ne v tej votlini, v kateri prebivam vedno sam. Vam bi se zdelo, da je v njej trdna tema, zame pa je v njej svetleje kot je vam sredi belega dne. Ko je namreč človekova notranjost po svojem večnem duhu, ki izvira iz enega, pravega Boga kot luč od praluči, postala svetla in jasna, tedaj za pravega človeka ni več noči in teme. Pri vas pa je vaša notranja življenjska luč še najgostejša tema; kako velika mora potem biti šele vaša lastna tema! Da, za vas velja rek, da tudi vi zaradi dreves ne vidite najgostejšega gozda.
16 Iz te svoje votline imam pregled nad vso zemljo, njenim ustrojem, njenimi ustvarjenimi bitji in ljudmi ter napuha polnimi svetovnimi mesti in lahko vem za vse, kar se kjer koli zgodi. Poleg tega lahko gledam v druge svetove, ki jih vi imenujete zvezde in uživam ob ljubezni, modrosti in moči enega, večnega Boga. In tako glejte, to je moja druga družba.
17 Ob vsakem času pa se lahko družim tudi z vsemi duhovi in po njih postajam še modrejši in to je moja tretja družba.
18 Ker pa ima volja pravega človeka na tej zemlji za vas nedoumljivo in daljnosežno moč, si lahko, če bi bilo potrebno proti kakšnemu hudemu svetnemu sovražniku, ki bi ogrožal nas, prave ljudi, priskrbim še četrto družbo, ki vam jo lahko takoj pokažem in vam tudi zagotavljam, da se vam je ni treba bati, ker ste zdaj pod mojim varstvom; kajti niti las se vam ne bo skrivil. Glejte, jaz hočem in že prihaja!'
19 V nekaj trenutkih nas je obkrožila čreda levov in panterjev, katerih se tudi več sto najpogumnejših vojščakov ne bi moglo ubraniti. Groza nas je obšla, toda tisti človek je ukazal zverem in vse so se nato porazgubile, ter dejal: ‚Če bi bilo nujno, bi lahko priklical še večje črede teh vojščakov. Dovolj ste videli in bili priče, da je pravi človek gospodar vse narave in njenih sil in zdaj vas v miru odpuščam tja, od koder ste prišli!'
20 Eden od nas ga je še vprašal, ali nam ne bi mogel dati nekaj namigov, da bi ta ali oni izmed nas, ko bi jih upošteval, lahko tudi stopil na pot doseganja takšnega pravega človeškega dostojanstva.
21 Človek je odgovoril: ‚Za vas, ki ste že preveč polni sveta in njegovih naslad in nič ne veste o samo enem, edinem pravem Bogu, bi bilo to prezahtevno. Prvo je namreč treba spoznati enega pravega Boga, iz tega samega sebe in po duhu iz Boga šele zapovedi; z njihovim najnatančnejšim izpolnjevanjem pa lahko šele dosežete notranje, resnično življenje. Toda za to je treba resno pretrgati z vsem svetom in njegovimi praznimi nasladami, - to pa bi ob vašem navajenem načinu življenja zelo težko uresničili.`
22 Toda v ne predolgem času bodo tudi iz Azije prišli prebujeni učitelji in vas bodo učili spoznati enega, pravega Boga in Njegove zapovedi. Te takrat

poslušajte in verujte, spoznavajte in ravnajte po tem, tako boste tudi vi postavljeni na pravo pot, po kateri boste lahko napredovali vsaj toliko, da boste po odpadu vašega mesa kot duše lahko dosegli pravo življenjsko popolnost! - Povedal sem vam vse, kar vam lahko koristi, zdaj pa pojdite v miru od tod in naj vas kot svetne ljudi nikoli več ne zamika, da bi prodrli v to okolico. To bodo lahko v prihodnje nekaznovano storili le popolni in od Boga izvoljeni ljudje!`
23 Ko je nenavadni človek to izrekel, nismo mogli več obstati; zgrabila nas je skrivna sila in nas tako nezadržno potiskala nazaj, da se sploh nismo mogli več razgledovati po okolici, kjer smo srečali izrednega človeka, ga opazovali in govorili z njim. Zato smo že naslednji dan precej zgodaj zjutraj prispeli v staro mesto Memfis. Da pa smo bili vso dolgo pot nazaj zaposleni s tem pojavom, si lahko mislite.`«

90. Rimljan svari templjarje pred Gospodovo močjo

1 (**Gospod**): »(Rimljana sta rekla): ‚Ko smo se spet vrnili v Rim, se nam je mesto res zdelo kot puščava in ko smo slišali, da naj bi pri vas Judih tudi bili podobni ljudje, ki učijo in razumejo isto, kar je razumel nenavadni človek v skrajnem Gornjem Egiptu, smo zapustili Rim in smo si tu nekaj kupili, da bi odmaknjeni od velikega sveta, lahko bolj skrbeli za svojega notranjega človeka; toda v vašem templju, ki ste nam ga zelo hvalili, tega res nismo našli, pač pa že nekajkrat pri človeku, ki je za vas nenavadno vprašljiv in resnično zmore še več kot vse to, kar smo kdaj videli! In takšnega človeka lovite?! 0, bodite tisočkrat veseli, da on ne lovi vas; če bi to storil, ste izgubljeni za časno in za večno!
2 Kaj zmorejo takšni pravi in popolni ljudje, smo sami doživeli in videli na svoje oči. Le kaj bi na primer naredili, če bi vam v vaše mesto ali le v okolico privlekel nekaj tisoč besnih levov, panterjev, hijen in tigrov?! Resnično, požrli bi vas v nekaj tednih, ne da bi se jim mogli upreti, - nekaj podobnega naj bi po poročilih iz Galileje že storil in to lahko povsem verjamemo.
3 Če pa že mi, Rimljani, najgloblje spoštujemo takšnega gospodarja narave - kar naj bi ta človek bil -, kaj naj bi proti njemu naredili vi, prave mušice v primerjavi z nami?! Če ne boste opustili svojega načrta, boste zašli še v veliko hujše zadrege; to vam mi, Rimljani, jamčimo z vsem, kar imamo!`
4 Ko so to farizeji slišali od obeh Rimljanov, niso vedeli, kaj naj odgovorijo. Šele čez čas je rekel eden, ki je bil nekoliko bistrejši od drugih: ‚Da, da, zadeva je že lahko takšna; toda kaj lahko storimo? Veliki duhovnik Kajfa je to trdno in nespremenljivo sklenil v soglasju s Herodom, mi pa moramo tudi hoteti, kar hočeta ta dva. Če bi šlo samo za nas, bi zadevo kmalu opustili in naj gre, kakor hoče in bi mirno počakali na konec; toda glede tega se z našim velikim duhovnikom ne da nič narediti in tako moramo pri tem sodelovati, če hočemo ali ne.'
5 Rimljana sta rekla: ‚Komur ni mogoče svetovati, mu tudi pomagati ni mogoče. Toda v kratkem se boste prepričali v resničnost najinih besed! Kar zmorejo takšni ljudje, tega ne zmorejo armade; kajti o tem sva se prepričala. Če nama verjamete ali ne, nama je vseeno; zanesljive posledice pa vam bodo

že v krajšem ali daljšem času dokazale, da sva vam midva, Rimljana, govorila čisto resnico, - kajti že veliko sva videla in doživela.'
6 Potem sta Rimljana vstala in zapustila družbo, ker nista mogla več prenašati slepote in očitne hudobije farizejev.
7 Nato pa so farizeji začeli spraševati Nikodema, zakaj sta se Rimljana tako hitro poslovila.
8 **Nikodem** je rekel: ‚Na to bi vam težko prav odgovoril; tudi mene samega je to zelo presenetilo. Heroda v tej povezavi ne bi smeli omeniti, kajti Rimljana ga že na daleč ne prenašata in sicer zaradi sramotne usmrtitve Janeza, ki sta ga, kot tudi številni drugi, zelo cenila. 0 njem sta trdila, da je tudi on zanesljivo pravi človek. Povem vam, da Herod pri Rimljanih ni dobro zapisan.'
9 Eden od **farizejev** je pripomnil: ‚Takšna, meniš, je torej ta zadeva?'
10 **Nikodem** je rekel: ‚Da, da, prav takšna; kajti sicer res ne bi vedel, kaj ju je tako nenadoma pripravilo k odhodu. Povem vam pa še nekaj: Pazite se Rimljanov, z njimi se namreč ni dobro šaliti!'
11 Ko so to farizeji slišali od Nikodema, so rekli: ‚Prijatelj, zahvaljujemo se ti za dobro postrežbo. Tudi mi se bomo odpravili, da bomo še podnevi prišli v tempelj; kajti noč je vedno človekov sovražnik.'
12 Nato so farizeji vstali in naglo odšli.
13 Nikodem in vsi drugi so se tega nadvse razveselili; tudi oba Rimljana sta se vrnila k našemu Nikodemu in sta bila iz vsega srca vesela, da so se znebili nepovabljenih gostov. Nikodem pa je nato navzočim opisal tretje znamenje in ga v veselje vseh tudi razložil.«
14 (**Gospod**): »Povej mi zdaj, prijatelj Agrikola, kako ti je všeč ta zgodba?«
15 **Agrikola** je odgovoril: »Tako mi je všeč, da bi najraje pri priči z vojsko vkorakal v Jeruzalem in kot razsrjen lev besnel nad temi brezbožnimi nečastneži! Bilo pa je vendarle dobro, da sta Rimljana Tebi in tudi nam pri teh tempeljskih lopovih zagotovila določeno spoštovanje in mislim, da se bo njihova vnema, da bi Te preganjali, nekoliko ohladila. Res bi rad obiskal oba rojaka v Emavsu.«
16 **Jaz** sem rekel: »To se bo zgodilo jutri; tudi Mene samega privlačita. Če pa misliš, da se bo vnema tempeljskih lopovov tam spodaj, da bi Me iskali, kaj ohladila, se motiš. Na videz se bodo sicer res pomirili, zato pa bo v njihovi notranjosti toliko bolj peklensko vrelo. Toda to ne bo pomembno, saj se Me ne bodo mogli dotakniti, dokler ne bo njihova sodba pred vrati. - Toda pustimo zdaj to in Mi raje odgovorite, kako vam je bil všeč pravi človek, o katerem sta pripovedovala Rimljana?«
17 **Agrikola** je odgovoril: »Zdaj se pa že prav dobro spomnim, da sem v Rimu večkrat slišal o tem dogodku, ki sem se mu tudi sam zelo čudil. Gotovo bom osebno spoznal Rimljana! O, ta zgodba je prekrasna in prečudežna! Ko bi le bilo veliko takšnih pravih ljudi na zemlji, tedaj bi bilo vsemu človeštvu bolje! Ali je tisti pravi človek še telesno živ?«
18 **Jaz** sem odgovoril: »O da, še živi in bo s svojimi učenci prišel sem; kajti v svojem duhu je prejel Moje sporočilo, da tukaj v mesu živim med ljudmi, sklical je svoje redke učence in se podal na pot semkaj, zato si bo jutrišnji dan vredno zapomniti.«

91. Življenjska preskrba z vdanostjo v Gospodovo voljo. Materialni in duhovni vesoljni potop

1 Ko sem to naznanil, so bili vsi nadvse veseli.
2 Jaz pa sem rekel Lazarju: »Daj prinesti semkaj kruh in vino, kajti zdaj se bomo veselili!«
3 In prinesli so ustrezno količino kruha in vina. Ko je bilo vsega dovolj na mizi, smo se tega veselo lotili in vsi so v Meni hvalili dobrega dajalca tako dobrega kruha in vina.
4 Medtem je naša Helija z ostrimi očmi opazila farizeje, ki so se vračali domov in pravkar prispeli k omenjenemu stebru, ter pri njem spet obstali in nas opozorila na to.
5 **Jaz** pa sem rekel: »Naj ga kar opazujejo; kljub temu ne bodo našli ničesar za zveličanje svoje duše, ampak bo njihovo srce zakrknjeno do smrti!«
6 **Helija** je rekla: »O ko bi le bila vsaj malo vsemogočna, bi se morali ti ničvredneži vračati domov po samih kačah in gadih, škorpijonih in strupenih kuščarjih!«
7 **Jaz** sem rekel: »Strah, da jih bodo Rimljani zasledovali, je boljši od tega, kar bi jim rada storila ti! Pri stebru se zdaj tudi niso dolgo zadržali in že prav naglo hitijo naprej. Opazili so, da gre za njimi nekaj ljudi; te imajo za morebitne Rimljane in zato zdaj začenjajo teči. Glej, to je boljše kot tvoje kače, gadi, škorpijoni in strupeni kuščarji!«
8 S tem je bila tudi Helija zadovoljna, ter je mirno jedla in pila naprej.
9 Jaz pa sem nato znova rekel Lazarju, naj poskrbi tudi za mlade sužnje, da bodo dobili za hrano nekaj kruha in za žejo z vodo razredčeno vino.
10 Lazar je odšel z Rafaelom, da bi izpolnil Mojo željo. Ko pa sta prišla do šotorov, v katerih je bila mladina, je bila ta že kar najbolje preskrbljena z vsem.
11 **Lazar** je rekel: »Zdaj pa imava! Kaj pa naj zdaj storiva?«
12 **Rafael** je odgovoril: »Zdaj se vrniva najboljše volje; kdor namreč tako rad in voljno kot ti izpolnjuje Gospodovo voljo, od tega Gospod resnično ne potrebuje nobenega dejanja. Kajti popolna, Gospodu vdana volja, je pred Gospodom že dejanje samo; tedaj Gospod namreč sam izvrši dejanje, kot si se lahko pravkar prepričal. Ko bi ljudje le to prav spoznali in se v svojih srcih po tem tudi ravnali, kako lahko in brezskrbno življenje bi imeli že tu na zemlji in kakšne blaženosti bi uživali že na njej! Tako pa so slepi in se zaletavajo v mrtvo materijo ter se v njej zadušijo. V pogosto krvavem potu svojega obraza morajo iskati svoj kruh, medtem ko bi lahko brez telesnega truda dobili od Gospoda čistejšega in boljšega, kot si ga lahko sami pripravijo.
13 Jutri boš v Emavsu spoznal še prave ljudi iz Gornjega Egipta in strmel boš nad nevezano močjo njihove volje. Samo sedem jih bo, ki so že popolni; žene, otroke in manj popolne pa so pustili doma z le enim popolnim, ker bi ženske, otroci in manj popolni brez njega težko obstali. Vendar bo njihov učitelj, še iz šole prastare egiptovske notranje modrosti, s svojimi šestimi glavnimi učenci prišel v Emavs in videl boš, kako hitro bo prepoznal Gospoda in tudi vse nas. Zdaj pa se vrniva h Gospodu!«

14 Spet sta oba prišla k nam in vprašal sem Lazarja, ali je mladina preskrbljena.
15 **Lazar** je odgovoril: »O da, Gospod in Mojster, mladina je kar najbolje preskrbljena, — toda midva k temu nisva mogla prav nič prispevati; ko sva namreč prišla do šotorov, je bila ljuba mladina že kar najbolje preskrbljena z vsem. Ti, o Gospod, si le nekoliko preizkusil mojo voljo; toda deloval si sam, tako kot je to pri Tebi že zmeraj bilo! Moja zahvala Tebi edinemu, kajti brez Tebe nismo nič in tudi ne zmoremo nič. Ti edini si vse v vsem!«
16 **Jaz** sem rekel: »Prav dobro, prav dobro, Moj ljubi prijatelj in brat Lazar! Zdaj le spet sedi semkaj in se zabavaj z nami!«
17 Lazar je z Rafaelom spet sedel na svoj prejšnji prostor poleg Mene in je nameraval začeti z Menoj pogovor o pravih ljudeh iz Gornjega Egipta, ki naj bi jutri prišli v Emavs; toda oba že znana krčmarja sta ga prehitela in Me prosila, ali ne bi smela tudi onadva nekaj dni ostati pri Meni in si z nami v Emavsu ogledati omenjene prave ljudi iz zadnjega predela Gornjega Egipta.
18 **Jaz** sem rekel: »O, vsekakor! Kdor je Mene in Moje učence sprejel tako prijazno kot vidva, je tudi pri Meni zmeraj dobrodošel in je lahko vedno pri Meni. Kolikor več prič Me obdaja, toliko bolje je to za razširjanje Mojega evangelija. Ob tistih ljudeh, ki še zdaj živijo prav tako preprosto kot nekoč praočaki zemlje, bosta doživela resnične čudeže! «
19 **Lazar** je rekel: »Toda, Gospod in Mojster, to bodo Noetovi potomci in ne morebitni Adamovi neposredni potomci, saj je moral v Noetovem času veliki potop vendarle povsem poplaviti tudi Egipt?«
20 **Jaz** sem rekel: »Moj ljubi prijatelj in brat! Kot sem ti že enkrat razložil, ne smeš zamenjati naravnega potopa z visoko vodo, katerega vzrok so v tistem času bili mogočni Hanohiti, z duhovno splošno poplavo greha, sicer si glede tega nikoli ne boš prišel na jasno.
21 Veliki potop, ki se je zgodil v Noetovih časih v zahodnem delu Azije, je sicer uničil veliko ljudi in živali, ker je voda zares poplavila celo visoki Ararat, toda zato naravna voda vendarle ni bila razlita po vsej zemlji, ki tedaj še zdaleč ni bila poseljena v vseh svojih, za bivanje primernih območjih. Toda poplava greha, to pomeni - pozabljanje Boga, nečistovanje, napuh, lakomnost, nevoščljivost, oblastiželjnost in pomanjkanje ljubezni - se je razlila nad ves človeški rod, pod katerim razumemo duhovno zemljo in to je tisto, kar je Mojzes označil kot vesoljni potop.
22 Najvišje gore, čez katere se je razlil potop, pomenijo velik napuh tistih, ki so tedaj vladali ljudstvom in poplava je ponižanje, ki je tedaj zadelo vse vladarje in to v vsakem kraljestvu na njemu ustrezen način. Vendar bomo še več o tem govorili jutri v Emavsu.¬ Zdaj pa spet vzemimo kruh in vino ter s tem poživimo svoje ude!«

92. 0 dobrodelnosti. Kako Božja previdnost vodi človeka

1 Ko se nam je v našem lepem oljčnem gaju tako dobro godilo, se je oglasil eden od sedemdeseterih, med katerimi je bila tudi omenjena prešuštnica: »O, kako zelo dobro se nam godi tukaj! Najvišja duhovna hrana za naše duše in

najboljša hrana za naše telo! Kako srečni smo! O, ko bi mogli vsi, ki zdaj tako kot mi po nedolžnem tičijo v veliki bedi, uživati takšno srečo! Rad bi, da bi vsi ljudje, ki trpijo stisko, prejeli duhovno in telesno pomoč, če bi bilo le mogoče!«
2 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj Moj, bilo bi že mogoče, toda zaradi številnih modrih pomislekov tega ni mogoče niti storiti niti dopustiti. Veliko je bornih in z raznovrstnimi slabostmi obremenjenih ljudi, ki bi jim ti gotovo rad pomagal, saj imaš srce, ki Mi zelo ugaja; a glej, četudi bi jim ti po svoji vesti pomagal, kakor bi najbolje vedel in znal, jim v resnici ne bi pomagal, ampak prav nasprotno.
3 Zelo pohvalno je sicer, da v svoji blaginji pomisliš na tiste v stiski in trpeče in si želiš, da bi jim pomagal; toda v resnici vsakemu, ki bi mu pomagal, to ne bi bilo v pomoč.
4 Glej, nihče ne pozna stiske in nesreče ljudi bolje od Mene in nihče ni bolj usmiljen in ljubeč kakor prav Jaz; toda vsem ljudem bi Moja ljubezen in usmiljenje prav malo pomagala, če ob ljubezni in usmiljenju ne bi delovala tudi Moja najvišja modrost.
5 Da, neki ubogi družini gre slabo. Nima dela, niti strehe nad glavo, tudi zaslužka ne in trpi lakoto in žejo. Prosjači od hiše do hiše in si na dan komaj toliko izprosi, da se za silo nasiti, drugi pa živijo v čezmernem obilju in takšni ubogi družini pokažejo vrata, ko se s prošnjo obrne nanje.
6 Seveda je hudobno, da takšni bogataši s takšno revno družino ravnajo trdosrčno in ti bi ob pogledu na njihovo trdosrčnost gotovo dejal: »Veliki, dobri in vsemogočni Bog, zakaj nekaznovano dopuščaš takšno v nebo vpijočo neusmiljenost? Takšne ljudi uniči s strelo in ognjem iz Svojih nebes! In glej, če bi Boga prosil kaj takega, ti ne bi niti prisluhnil! Toda zakaj ne?
7 ‚Ali naj bi se torej vse bolj bohotilo pomanjkanje ljubezni med ljudmi na tej zemlji?' Ne, pravim, še zdaleč ne! Toda glej, po modrem Božjem sklepu se mora na tej zemlji, na kateri naj bi ljudje dozoreli za resnično Božje otroštvo, vse zgoditi ob svojem času. To velja tudi za bogataša; tudi ta je ob svojem času bogat in s svojim presežkom izkazuje ubogim usmiljenje in tudi revež ima svoj čas, da se uri v potrpežljivosti in samozatajevanju, ter svojo stisko in nesrečo žrtvuje Bogu; in Bog bo revnemu kmalu pomagal tako, kot je zanj najbolje in tudi trdosrčnega bogataša bo kaznovati o pravem času. Kajti tako bogati kot revni sta poklicana za Božje otroštvo.
8 Tudi omenjena revna družina je bila nekoč premožna in trdosrčna do ubogih, zato se je moral tudi list njihove zemeljske sreče nujno obrniti v dobro njihovih duš. Če bi ji ti pomagal nenadoma, bi kmalu postala zelo objestna in se skušala maščevati tistim, ki so bili prej do nje trdosrčni. Ko pa se bo temeljito preskusila v potrpežljivosti, ji bo postopno in sicer tako neopazno, kot je le mogoče, pomagano in ob tem bo Božjo skrb spoznala bolje in jasneje, kot če bi bila od danes na jutri povzdignjena v zelo srečno blaginjo.
9 Trdosrčni bogataš pa bo postopno, od točke do točke, postavljen v slabše razmere. Kmalu bo tu in tam neuspešen pri špekulacijah, njegova žetev bo slaba, trpel bo škodo pri čredi, sam ali njegova žena ali njegovi ljubi otroci bodo zboleli, skratka, doživljal bo udarec za udarcem.

10 Če se bo poglobil vase in spoznal svojo krivdo, pa bo spet prejel pomoč; če pa se vase ne bo poglobil in krivde ne bo spoznal, bo ob vse in potem bo moral izkušati beraško palico ali glede na razmere še kaj slabšega.
11 Kdor ga bo potem v njegovi revščini tolažil in mu pomagal, tega bo potolažil in ga nagradil tudi Bog, toda povsem pomagati mu ne bo mogel nihče, dokler tega ne bo dopustila Božja volja. Zato bodi Moj prijatelj zdaj povsem miren in veder, kajti Jaz že vem, kdaj je kdo dozorel za pomoč!«

93. Zlo in njegov obraz

1 Ko je mož slišal te Moje besede, je postal veder, jedel je in pil in njegovi spremljevalci so ga pridno posnemali.
2 **Ženska**, ki je bila med njimi z možem, je povsem ganjena rekla: »O kako dober in kako pravičen je Gospod! Kdor Ga je res spoznal, Ga mora nadvse ljubiti! Tudi templjarji tam spodaj, če bi Ga spoznali, bi Ga zanesljivo tudi nadvse ljubili in se držali Njegovih najmodrejših zapovedi. Toda pri njih tega ne bo nikoli dopustil sam hudič, ker so njegovi najzvestejši služabniki in hlapci in nevredni Gospodove milosti. O, nekoč v peklu bodo to zanesljivo večno obžalovali in rekli: ‚Oh, zakaj smo se dali tako zelo preslepiti hudiču!' Toda tam jim takšno obžalovanje gotovo ne bo koristilo! O Gospod, hvala Ti, da si nam, ubogim in nezrelim, razodel kraljestvo Svoje milosti in ga pridržal modrim tega sveta.«
3 **Jaz** sem rekel: »Dobro si povedala in to tako, kakor pač razumeš; toda zapomni si tudi, da v peklu ni kesanja, ki bi toliko poboljšalo peklenskega duha, da bi resnično obžaloval hudobna dejanja, ki jih je zagrešil na zemlji. Kajti če bi se peklenski duh česa resno kesal, potem bi bil že na poti izboljšanja in odrešitve; toda zli duh - torej hudič - si obžalovanja, ki bi bilo po naravi dobro, ne more dopustiti, temveč dopušča samo obžalovanje, ki je, tako kot on, v temelju zlo; in žal mu je samo tega, da ni zagrešil na svetu še neizrekljivo več hudega.
4 Da pa ni upanja, da bi se takšna duša izboljšala in s tem tudi odrešila, si lahko predstavlja vsak, vsaj malo razumen človek.
5 Tako kot je pri nebeškem angelu v temelju vse dobro, je pri hudiču v temelju vse zlo. Kolikor bolj notranje angel misli in hoče, toliko bolj je podoben Bogu, tem svobodnejši in mogočnejši je; čim pa hudič misli bolj notranje, toliko bolj se razlikuje od Boga, tem bolj je nesvoboden in nemočen, kajti temeljno zlo v njem mu jemlje moč in to je njegova obsodba in resnična smrt.
6 Da ljuba, Moja, če bi bil hudič prav iz svoje notranjosti sposoben dobrega obžalovanja, ne bi bil hudič in ne bi bil v peklu. Zato se hudič nikoli ne more poboljšati od znotraj, torej iz sebe ven, lahko pa se to zgodi po nepredstavljivo dolgem času pod tujim vplivom od zunaj; vplivanje pa mora zmeraj povsem ustrezati najbolj notranjemu v hudiču, ki je - kot rečeno - v temelju zlo. In tako zlo, ki deluje na hudiča od zunaj, zaduši notranje zlo in samo tako lahko v povsem zlem duhu postopno postane nekoliko svetleje in s tem tudi boljše.
7 Zato tudi muke peklenskih duhov prihajajo zmeraj na videz od zunaj, tako kot se to dogaja pri zelo hudobnih ljudeh že na zemlji. Ko pri nekem res

hudobnem človeku nauki, svarila in najbolj modri zakoni ne učinkujejo več in se človek čedalje bolj prizadeva delovati v nasprotju z zakonom reda, se od znotraj, iz sebe ven, ne more več izboljšati. Potem pride v roke strogim in neusmiljenim sodnikom, ki zločincu naložijo najbolj boleče zunanje kazni.
8 Tako mora zločinec veliko pretrpeti, nato pa se začne postopno čedalje bolj poglabljati vase in zreleje razmišljati o vzroku svojega trpljenja; spoznava svojo nemoč in pri tem tudi neizprosnost obsodbe; končno začne vendarle spoznavati, da je čisto sam vzrok in razlog svojega trpljenja in da je to povzročil s svojimi zlimi dejanji, ki jih je prostovoljno in z zlim užitkom zagrešil s kršenjem zakonov splošnega reda. Ker spoznava, da so prav njegova zla dejanja njegovi duhovi mučitelji, se končno začne zazirati vase in si želi, da tega nikoli ne bi storil. In glej, to pa je že korak k mogočemu izboljšanju.
9 Toda zunanjih kazni še dolgo ne sme biti konec, ker se zločinec začenja samo zato ogibati zlega, ker to prinaša slabe sadove. Šele z zunanjim podukom mora začeti v sebi spoznavati, da je njegovo zlo samo po sebi resnično zlo in se ga je treba ogibati zgolj iz tega razloga in ne zato, ker ima za zločinca nujne slabe posledice.
10 Ko zločinec to spozna in se začne ogibati zlu zaradi zla samega in izbirati dobro zaradi dobra samega, začne prenašati kazen bolj potrpežljivo, saj vidi, da je njegovo trpljenje upravičeno in njemu v korist, ker mu bo izboljšalo življenje in ga prenaša potrpežljivo. Šele tedaj, ko zločinec morda doseže to točko in se njegova notranjost resnično vse bolj zboljšuje, pride čas, ko se zunanje kazni toliko omilijo, kolikor se je notranjost nekdanjega zločinca resnično izboljšala.
11 Če bi posvetni sodniki to razumeli, bi lahko iz marsikaterega okorelega zločinca ustvarili dobrega človeka; toda pri hudih zločincih takoj posežejo po smrtni kazni in potem ustvarijo iz povsem nepoboljšljivega zločinca za duhovni svet res pravega hudiča. Toda v prihodnje naj pri vas ne bi bilo več tako.
12 Če že morate soditi, sodite, kakor sem vam povedal: pravično, tako da se bo grešnik resnično in zanesljivo poboljšal, ne pa še bolj pohudičil!«

94. 0 smrtni kazni

1 Nato je rekel **Agrikola**: »Gospod in Mojster, te Tvoje nadvse resnične in svete besede sem si zdaj zapisal globoko v srce in po možnosti se bom skušal po njih ravnati; toda kljub temu te vprašam, ali naj bi smrtno kazen odpravili v vseh primerih?«
2 **Jaz** sem odgovoril: »O prijatelj, dobro vem, kaj mi hočeš zdaj povedati! Glej, neki Moj učenec ti je povedal, da sem nekoč tudi Jaz osebno pred letom, v bližini Cezareje Filipove ob Galilejskem jezeru izvršil neko vrsto hitre kazni nad resnično v samem temelju zlimi biriči, ki so Me zasledovali, zato si Me zdaj to tudi vprašal.
3 Da, povem ti: Če znaš tako kot Jaz prepoznati hudodelca, da je kot še mesen človek popoln hudič, potem nad njim tudi ti takoj izreci smrtno kazen, kot je takšne znal prepoznati po Mojem duhu tudi Mojzes. Če pa tega ne zmoreš prepoznati kot Jaz ali Mojzes, pa se s smrtno kaznijo nikoli ne prenagli!

4 Večno imam le Jaz pravico po mesu usmrtiti ves človeški rod in sem torej oster sodnik vsem materialnim bitjem v vsej večni neskončnosti. Toda kar usmrtim kot materijo, to spet duhovno oživim za večno.
5 Če si tega zmožen, potem lahko tudi ti ob pravem času usmrtiš, kogar hočeš ali moreš. Toda ker tega zdaj še ne znaš, zato tudi usmrtiti ne smeš, razen v skrajni sili, na primer v obrambni vojni ali pa po Bogu zapovedani kaznovalni vojni zoper nepoboljšljiva, zla ljudstva in tudi tedaj, če se braniš pred hudim morilcem ali uličnim roparjem. V vseh drugih primerih pa ne smeš ubijati niti tega dovoliti, dokler nimaš v sebi Moje polne svetlobe! - Si to zdaj povsem doumel?«
6 **Agrikola** je rekel: »Hvala Ti, Gospod in Mojster! Zdaj mi je spet povsem jasno in kot sodnik se bom tega kar se da natančno držal, čeprav samemu cesarju ne morem predpisovati, je pa tudi od časa do časa med štirimi očmi dostopen za dober nasvet.«
7 **Jaz** sem rekel: »To lahko storiš, čeprav se iz tega ne bo dosti izcimilo. V vašem Rimu imate sicer več prav dobrih zakonov, toda ob njih tudi precej slabih in škodljivih šeg, ob katerih bi le težko pognalo kaj povsem čistega in pristnega.
8 Pravim ti: Rim je in bo ostal hotnica, svetovna vlačuga kljub vsemu gorju, ki bo prišlo nadenj, čeprav bodo v njem tudi številni in goreči sledilci Mojega nauka.
9 Za rop, umor, uboj in še za veliko drugih zločinov ste sicer predpisali smrtno kazen; toda pri vaših velikih slovesnih gostijah so se morali izbrani gladiatorji v vašo veliko zabavo bojevati na življenje in smrt in zmagovalec je bil potem deležen priznanja. Glej, to je nizkotno in nobenemu ljudstvu ni v blagoslov! Poleg tega prirejate tudi vsakovrstne divje živalske boje, pri katerih morajo zelo pogosto na grozljiv način izgubiti svoje življenje tudi ljudje! In glej, tudi to je veliko gorje! S tem bi težko pridobili blagoslov od zgoraj; brez njega pa za nobeno državo in nobeno ljudstvo ni nikakršnega trdnega in trajnega obstanka, to Mi zanesljivo lahko verjameš.
10 Če pa bi ti bilo mogoče in bi želel kaj narediti, potem prispevaj k temu, da se bo takšno veliko gorje vašega mesta in vašega velikega cesarstva ustavilo in da se vsaj vi, ki ste zdaj spregledali, ne udeležujete tega in še manj ta mladina, ki jo boš odpeljal v Rim in se boš lahko vedno in povsod veselil Mojega blagoslova.
11 Samo dve zapovedi ljubezni, ki naj bi jih zvesto izpolnjevali, sem vam vsem dal; če pa hočete ti dve zapovedi spoštovati, se ne smete naslajati ob divjih bojih.
12 Kajti kdor lahko ravnodušno opazuje umiranje človeka ali živali, ima v svojem srcu le malo ljubezni. Kajti tam, kjer je doma pristna in živa ljubezen, sta doma tudi pravo sočutje in pravo usmiljenje. Kako lahko nekdo občuti ljubezen do bližnjega, če mu je boleče umiranje sočloveka v naslado? Zato stran z vsem, kar je nevredno boljšega človeškega srca!
13 Ne smej se, ko vidiš, da tvoj bližnji joče; kajti če se smeješ, mu s tem sporočaš, da ti ni mar njegove bolečine in si tudi ravnodušen do trpečega sočloveka, ki pa je navsezadnje tvoj brat.

14 Če pa je tvoj brat veder in se veseli svoje sreče, mu privošči kratko veselje njegove majhne zemeljske sreče! Ne bodi zlovoljen, temveč se veseli z njim, in tako bo tvoje srce postalo plemenitejše, in ne slabše.
15 Če vidiš lačnega, medtem ko si sam sit, naj se ti ne zdi, da se lačni počuti tudi tako udobno kakor ti s svojim polnim trebuhom, temveč si ga predstavljaj kot zelo lačnega in ga nasiti; v srcu boš zato občutil veliko zadovoljstvo in to ti bo prineslo še veliko večje ugodje kakor tvoj polni trebuh; kajti polno srce človeka veliko bolj osreči kakor poln trebuh.
16 Če s seboj nosiš torbo polno zlata in srebra in imaš doma še veliko več, in ti pride naproti revež, te pozdravi in se želi s teboj pogovarjati, potem ne odvrni svojega obraza od njega in mu nikakor ne daj občutka, da si bogat, on pa reven, temveč bodi do njega prijazen in mu z velikim veseljem pomagaj iz kakršne koli stiske. Če boš tako ravnal, bo tvoje srce kmalu polno vedrine in ubogi ti bo za zmeraj postal prijatelj in tvoje resnične prijaznosti ne bo nikoli pozabil.
17 Prava ljubezen do bližnjega je torej v tem, da svojemu bližnjemu storiš vse tisto, kar bi si lahko razumno želel, da tudi on stori tebi.
18 Ko te reven otrok zaprosi za kaj, ga ne odrini od sebe, temveč ga blagoslovi in osveži njegovo srce in nekoč bodo tudi tebi v nebesih Moji angeli storili enako. Kajti tedaj tudi ti reci z Menoj: ‚Pustite vsem malim priti k Meni in jim ne branite; saj je nebeško kraljestvo njihovo!' Resnično, to vam vsem pravim: če v svojem srcu ne boste kot ti mali, ne boste prišli k Meni v Moje kraljestvo! Kajti povem vam, da je nebeško kraljestvo predvsem njihovo.
19 Vem pa, da imate grdo navado, po kateri pogosto skrivoma hudo mučite povsem revne otroke, tako da jim zaradi takšnega mučenja začne teči iz ust zla slina, polna strupov, iz te pa potem vaši zlobni svečeniki in magi pripravljajo hud strup. In, prijatelj, to se še danes dogaja v Rimu! Kjer pa se še takšna groza dogaja z vso ravnodušnostjo, je v polni meri dejaven ves pekel, in tam na Mojo milost ni mogoče veliko računati. Modri in pravični sodniki bi morali takšno v nebo vpijočo zlobo že zdavnaj kar najodločneje preprečiti; toda za to je bilo storjeno malo ali sploh nič.
20 Pravim vam: z jeznimi očmi bom zrl na tiste, ki bi takšne hude reči počenjali z živalmi; kajti tudi živali so Moja ustvarjena bitja, so živa in čutijo, zato naj preudaren človek z njimi ne bi počel nič slabega. In koliko neskončno više nad vsemi živalmi Zemlje pa je celo najbolj ubogi otrok! Kdor potemtakem počenja nekaj tako slabega z otroki, je hudič in je preklet!
21 Lahko bi ti naštel še celo vrsto tovrstnih vaših najgrših rimskih značilnosti, ki pa vam niso neznane in jih skrivoma prenašate ob plačilu ustreznega prispevka; toda vaša naloga naj bi bila, da odpravite takšne najhujše zlorabe. Če boste imeli pravo voljo, vam tudi Moje pomoči nikoli in nikjer ne bo primanjkovalo. Toda najprej morate vi sami to nadvse resno hoteti: kajti Moja volja na tej zemlji, kot sem vam to že dovolj razložil, nikoli ne poseže v človekovo voljo, razen kot sodba, vendar pa ta zmeraj sledi šele mnogim poprejšnjim svarilom. Morali se boste še veliko bojevati, toda dobra stvar je vedno resnega boja vredna. - Ali si razumel vse, kar sem povedal?

22 **Agrikola** je odgovoril: »Da, Gospod in Mojster, saj sem razumel in večinoma so zadeve žal res takšne, kot si jih opisal Ti, o Gospod; toda mi, boljši Rimljani, jim že dolgo zelo nasprotujemo in smo jih duhovnikom skrivaj prepovedali, zlasti kar zadeva skrivno in zlo izdelovanje strupa. Toda kljub temu se to še zmeraj dogaja in zoper našo duhovščino je težko kaj ukreniti, ker ima na svoji strani preprosto ljudstvo, ki ga zlahka, kadar koli hoče, naščuva zoper cesarja in nas.
23 Zdaj je lažje opuščati celo bikoborbe in boje z živalmi in tudi z gladiatorstvom, ki so ga stari Rimljani zelo cenili, ni več tako, kot je bilo, saj je v takšnih bojih le malokdo pripravljen sodelovati. Pri velikih slovesnostih se včasih sicer še dogaja kaj takšnega, toda bolj na videz kot v nekdanji pravi grozljivosti. Le bikoborbe so še in so pri Rimljanih priljubljen spektakel; toda tudi glede tega bomo storili vse, da bodo vsaj redkejše in da jih bodo nadomestile druge, plemenitejše šege.
24 Da takšnega starega zla in takšne sprevrženosti ni mogoče presekati na mah kot gordijski vozel in da je za čiščenje takšnega pravega Avglijevega hleva potrebna Herkulova moč, je znano. Ker pa mi, Rimljani, še zdaleč nismo več herkuli in aleksandri, bomo vsaj nekatere stvari sčasoma že uredili. Resnosti in trdne volje naj nam ne bi primanjkovalo.«
25 Tako so zagotavljali tudi drugi Rimljani in **Jaz** sem rekel: »Dobro torej in kjer se boste zbrali zares v Mojem imenu, tam bom v duhu med vami in vam bom pomagal izpeljati vse, kar je dobro in resnično. Kar vam govorim, je in ostane večna resnica; kajti resnično, resnično vam povem: Nebo in zemlja bosta prešla, toda Moje besede in njihova uresničitev nikoli! Zato ves čas delujte v Mojem imenu in Jaz vam bom vseskozi pomagal in vam dal večno življenje! «
26 Ko sem to povedal, so se Mi vsi zahvalili za to najbolj tolažilno obljubo, dvignili so polne kupe in jih izpili na prihodnje dobro vseh ljudi in njihovih otrok.

95. Trije čarodeji iz Indije in njihovi čudeži

1 Nato je znova prišel **služabnik** iz prenočišča in rekel Lazarju: »Hišni gospodar, prišli so trije moški in želijo govoriti s teboj. Kdo so in kaj hočejo, ne vem; toda po videzu naj bi bili z Jutrovega.«
2 **Lazar** je rekel: »K njim ne grem; naj pridejo sem in tukaj povedo, kaj želijo. Pojdi tja, jim to povej in jih pripelji semkaj!«
3 Hlapec je odšel in to povedal trem tujcem.
4 Ti so se takoj odločili in se s hlapcem podali k nam.
5 In **Lazar** jim je, kot je bila judovska navada, šel s sedmimi koraki naproti in vprašal: »Kaj želite in kaj bi radi od mene? Kajti jaz sem lastnik tega prenočišča. Govorite!«
6 **Eden** izmed njih je zelo prijazno rekel: »Gospod, mi trije smo izredni čarodeji in tovrstni umetniki iz Indije in bi radi tu v mestu uprizorili nekaj predstav, da bi si prislužili popotnico, ker bi radi odšli še naprej, na Daljni zahod in tam, nekako na koncu sveta, raziskovali zahajanje sonca, lune in zvezd. Že daleč

od tod smo izvedeli, da si eden najbogatejših ljudi v tem velikem mestu in tudi redek velik prijatelj vsega velikega in čudežnega; ker so nas napotili sem, smo tudi zbrali pogum in se odpravili gor k tebi, da bi ti sporočili, kaj nameravamo. Ali bi nam mogoče zdaj dovolil, da bi tukaj pred teboj in tvojimi številnimi gosti za pokušino uprizorili nekaj čudežnih točk?«
7 **Lazar** je rekel: »Seveda, moji cenjeni umetniki, toda zaradi navzočnosti teh mojih gostov pa to ni odvisno samo od mene, temveč bolj od teh nadvse spoštovanih ljudi. Najprej se bom pogovoril z njimi in vam potem sporočil, kako so se odločili.«
8 Trije čarodeji so bili z odgovorom zadovoljni in Lazar Me je vprašal, kaj naj stori.
9 **Jaz** sem rekel: »Dovoli, naj prikažejo nekaj svoje umetelnosti, da bodo lahko tudi Rimljani, ki imajo takšne čarovnije še zmeraj za nekaj izrednega, nazorno spoznali razliko med Mojimi dejanji in znamenji ter čudežnim delovanjem teh čarodejev. Kajti to bo zelo okrepilo njihovo vero Vame in bodo jutri laže videli in spoznali, kaj vse zmore storiti resničen človek z močjo svoje volje in da so takšne čarovnije zgolj ništrc v primerjavi z delovanjem volje resničnega človeka. Pojdi k njim, naj prikažejo, kaj ponujajo!«
10 Nato je Lazar napravil nekaj korakov do njih, jim povedal, kar sem mu naročil in se potem spet vrnil k Meni.
11 Nato so trije čarodeji potegnili izpod širokih sukenj čarobne palice, zarisali okoli sebe po tleh tri kroge in prav tako tudi v zraku. Rimljani so bili same oči in ušesa.
12 Prvi, **glavni čarovnik**, je odprl usta in glasno rekel: »Glejte, veliki gospodje, te palice so iz čudežnega lesa z naših najvišjih gora, ki je izredno redek. Kdor ima srečo in zna najti takšno drevo in nato od njega ob določenem času odreže tri veje, lahko po svoji volji s takšno palico v roki naredi skoraj vse, kar človek želi, in to bomo takoj tudi preverili.«
13 Nato je eden od njih potegnil izpod suknje mrtvo ptico in rekel: »Poglejte to mrtvo ptico! Raztrgal jo bom v majhne kose, nato te kose med dvema kamnoma kar se da na drobno zmlel, nato zažgal, da bo nastal pepel in potem iz pepela s to čudežno palico obudil to mrtvo ptico, da bo pred vašimi očmi vstala in odletela od tod.«
14 Potem se je čarodej lotil dela. Pomočnika sta zanetila ogenj, saj sta imela pri sebi fosfor in nekaj smolnatih trsk. Zdrobljeno ptico so upepelili in glavni čarodej se je pripognil k tlom in začel ob mrmranju nekaterih nerazumljivih besed s palico drezati v pepel in glej, kmalu je enaka ptica skakljala po tleh, vzletela in odletela.
15 Nato je čarodej vprašal, kako smo bili zadovoljni s tem čudežem.
16 Neki **Rimljan** je odgovoril: »To je bilo nekaj čisto posebnega! Pokaži nam še en čudež, pa vas bomo poplačali tako, da boste zadovoljni.«
17 **Čarodej** je rekel: »Vaša želja se bo kar takoj izpolnila!«
18 Nato je spod široke suknje privlekel šop rož, ki so bile videti posušene in rekel: »Tako kot je palica prej obudila mrtvo in povsem uničeno ptico, bo tudi takoj osvežila tele posušene rože, da bodo tako sveže, kot da bi rasle v vrtu!«

19 Potem je nekaj časa držal rože v levici, jih božal s palico in glej, rože so bile videti povsem sveže.
20 Nato je, obrnjen predvsem k Rimljanom, pokazal povsem svež šopek rož in rekel: »Glejte, z močjo moje palice se na koncu vse, kar je postalo staro in uvelo, pomladi in začne dihati sveže in novo življenje. Če bi zelo cenjeni gostje želeli, bi lahko še malo prikazal moč svoje palice - toda opravil bi le en prikaz, saj velike čudeže lahko napravim samo pred tisoči ljudmi.«
21 **Rimljani**, ne pa Agrikola, so rekli: »Da, da, prikaz je bil izredno dober, zato nam pokaži še tretjega!«
22 **Glavni čarodej** je rekel: »Zelo me veseli, da sem na tej lepi gori našel toliko privržencev visoke, doslej še povsem neznane magije in upam, da si bodo tudi visoki gospodje gosti ogledali moje velike predstave. In takoj bom postregel še s tretjim prikazom.«
23 Nato je čarodej potegnil iz žepa svojega suknjiča kos kruha in rekel: »Vsak od vas se lahko prepriča, da je to pravi kos kruha, a kljub temu ga bom z mogočnim izrekom in samo z dotikom te čarobne palice spremenil v trd kamen.«
24 **Nekateri Rimljani** so rekli: »To bi bilo res nekaj izrednega; kajti dobro vidimo, kako drobtinice s kosa kruha padajo na tla. Torej naredi svoj čudež!«
25 Nato se je čarodej s palico dotaknil kruha - to je bil v resnici kamen, drobtinice je ob njem samo spustil na tla - in rekel: »Moji visoki gospodje, ali bi hoteli preveriti, ali je to še zmeraj kruh?!«
26 S temi besedami je navidezni kos kruha izročil Rimljanom in ti so se na vso moč čudili, da je kos kruha res okamnel in so hoteli čarodeja zelo bogato nagraditi.
27 Toda Jaz sem pomignil **Rafaelu** in ta je stopil med še precej slepe Rimljane in tri čarodeje, dvignil desnico in rekel: »Dokazane prevare ne smejo biti nikdar in nikoli poplačane, temveč jih je treba najodločneje kaznovati, saj pomenijo večinoma poskus, kako preslepiti človeško dušo in jo ubiti! To so bili lažni čudeži in vi, slepi pogani, prevare sploh niste opazili. Toda takoj vam jo bom razkril!«

96. Rafael razkrinka čarodeje

1 Čarodeji so bili takoj ob suknje in iz številnih žepov so popadali različni predmeti, med njimi več mrtvih in živih ptic ter posušeno in sveže cvetje.
2 Rafael je v trenutku pokazal Rimljanom, kako so indijski čarodeji delali svoje čudeže; to so takoj ugotovili tudi Rimljani in rekli: »In za takšno klavrno prevaro so ti ljudje hoteli še plačilo!«
3 Nato so Rimljani stopili nazaj in **čarodeji** so se oglasili: »Da, mladi, lepi prijatelj, bolje ne znamo.«
4 In **Rafael** je rekel: »Potem pa delajte doma in si služite kruh pošteno, ne pa s takšno sramotno prevaro!«
5 Čarodeji so hoteli oditi, toda **angel** je rekel: »Šli boste, toda šele takrat, ko vam bomo to dovolili, pred tem pa bom z vami še marsikaj postoril. Oblecite suknje, potem se bomo pogovarjali naprej.«

6 Presenečeni čarodeji so pograbili svoje po tleh razmetane suknje in jih spet oblekli.
7 In **glavni čarodej** je rekel Rafaelu: »Kako nas lahko ti, najmilejši mladenič, tako rekoč za nič tako hudo osramotiš pred tako častivredno družbo! Kajti za svoje tri prikaze nismo zahtevali ničesar, hvaležni bi bili že za prostovoljne prispevke. Kajti zmoremo veliko več kakor te tri stvari, ki smo jih prikazali.«
8 **Rafael** je odgovoril: »Še predobro vem, kaj zmorete! Vse je naravnano na prefinjeno prevaro, za katero jemljete tudi čezmerno plačilo, razglašate se za svetovno znane, ste pa najbolj prekanjeni prevaranti. Toda kot vem, imate celo sami zakon, po katerem se ostro kaznujeta laž in prevara. In kljub temu živite samo od najbolj prekanjene in najslabše prevare, ker ste kot prevaranti še cenjeni in bogato plačani in ker se kakšen drug prevarant, če ga odkrijejo, ne ogne pravični kazni in ker uničujete človeške duše. Kajti tisti, ki ne vedo za vašo skrivno prevaro, domnevajo, da pred njihovimi očmi delate čudeže, saj jih s svojim pompoznim govorjenjem napovedujete kot čudeže, storjene z močjo vaše palice, besed in volje.
9 In kaj je takšen čudež drugega kot sramotna prevara? Še slabši in zlobnejši je kakor druge prevare in to zato, ker prevaranta, ki zagreši navadno prevaro, pošteni ljudje zaničujejo in postavijo pred posvetno sodišče, medtem ko vam vaše varanje pri slepih ljudeh zagotovi časčenje in božanski ugled. In še to se je zgodilo: ljudem ste se predstavljali kot višja božanska bitja in od njih ste prejemali darove in k vam so molili; v vaši deželi so vam celo zgradili tempelj in tja postavili vašo sliko, da jo ljudje častijo in k njej molijo. Toda povem vam, da je to delo pekla in njegovih najzlobnejših duhov, zato ste z njimi resnično povezani, vendar ne tako, da bi vam ti omogočili delati lažne čudeže, temveč tako, da na zemlji počnete to, kar delajo oni v peklu; kajti pri hudičih je vse laž in goljufija.
10 Vaše nepoštene umetelnosti so vas sicer naučili vaši svečeniki, saj vi sami pripadate vaši sramotni svečeniški kasti; v svet ste se odpravili kot njeni glasniki, da bi ujeli v svoje zanke številne ljudi; toda zagotavljam vam, da ste sem prišli zaman — tukaj se bo vaše zlo početje ustavilo.
11 Sprva ste sicer izjavili, da ste se na Daljni zahod odpravili zato, da bi na koncu sveta kar najbolj blizu opazovali in proučevali zahajanje sonca, lune in zvezd, čeprav vam podoba zemlje ni tuja; kajti pri vas so bili ljudje, ki so zemljo temeljito raziskali in dobro vedo, kako je s soncem, luno, planeti in zvezdarni stalnicami. Toda ljudstva s tem niste nikoli seznanili, temveč ste mu, nasprotno, zagrozili s hudimi kaznimi, če bi drznilo o vesolju in zemlji razmišljati in govoriti drugače kakor tako, kot ste jim ves čas lagali vi. In za takšno nesramno laganje vam mora ubogo ljudstvo še veliko darovati in vam dopustiti, da ga na vse mogoče načine zlorabljate.
12 Ali vam ni nikoli prišlo na misel, da je takšno ravnanje do sočloveka nekaj najbolj nepravičnega? Ljudstvu razglašate najvišjega Boga in tudi onega zlega, ki se z najvišjim, dobrim Bogom neprenehoma bojuje; v takšnega Boga niste sami nikoli verjeli, dopuščate pa, da vas ljudstvo časti in moli kot prave Božje sinove. Kakšna bitja ste zdaj tu pred menoj? Pravim vam: veliko hujša kot najhujše živali na zemlji! Kajti živali živijo in ravnajo tako, kot jih uči in

usmerja njihov notranji red, vi kot s pametjo in z jasnim razumom ter s popolnoma svobodno voljo obdarjena bitja pa ste do sočloveka slabši kakor najbolj divje in krvoločne živali druga do druge. - Kako vam je to všeč in kaj menite o tem?«

97. Zagovor glavnega čarodeja

1 **Glavni čarodej** je rekel: »O ljubi, mili in zelo modri mladenič! Ne zanikamo, da so zadeve pri nas žal res takšne; toda takšne so bile že pred nami in jih nismo sami vpeljali. Kdor jih je iznašel, vpeljal in naročil, naj za vso nemarnost pri nas tudi odgovarja pred pravim Bogom! Kot otrok duhovnika sem bil tako vzgojen in poučen in nič ne morem za to, da sem to, kar sem. Pri nas velja pobožna prevara za odliko, ker samo s takšnimi vsakovrstnimi skrivnimi umetelnostmi pripelješ preproste ljudi k trdni in nedvoumni veri - to res ni posebno težko, če se zadeve prav lotiš - in glej, človek je ob tem srečen, živi v določenem redu in se ne boji telesne smrti, ker trdno in neomajno veruje v življenje po njej. Vzemi mu to vero in v trenutku bo nesrečnejši kakor še tako zapuščena žival. Preden bi naredil vse ljudi za svetovne modrece, bi bil že dolgo žrtev besa ljudstva. Tako se torej za zdaj ne da narediti nič drugega, kakor da zadeve še naprej peljemo tako, kot so bile zasnovane. To bi lahko spremenil samo vsemogočni Bog, mi ljudje smo za to prešibki.
2 S svojo znanostjo in umetnostjo sem bil že daleč po svetu, bil sem celo v velikem kraljestvu onstran mogočnega zidu, toda nikjer pri ljudeh nisem srečal jasne svetne modrosti, ki bi bila na splošno uveljavljena. Navadno je to le dobrina duhovniškega stanu; ljudstvo pa živi mirno in zadovoljno in to po zaslugi slepe vere, ki mu jo zagotavlja duhovništvo. In to je prav gotovo najzanesljivejše sredstvo, da se ljudstvo ohranja v nekem redu in spodbuja k marljivemu obdelovanju zemlje.
3 Človek ve, da živi in da bo zanesljivo umrl; če živi zdravo in je dobro preskrbljen, potem tudi rad živi in že po naravi sovraži umiranje in smrt, hkrati pa se smrti tudi nenehno boji. Ta nenehni strah bi človeka tako zelo prevzel, da bi bil nesposoben za vsakršno delo in tudi za duhovno šolanje; začel bi sovražiti življenje - tako kot ga sovraži neko ljudstvo, ki preklinja svoje življenje in ne spočenja otrok, da ne bi na svet spravljalo nesrečnih otrok; povečuje se samo s prišleki od zunaj, ne sprejema žensk in teh zato med tem ljudstvom ni. Uveljavlja pa se samo sebe nadvse zanikujoča duhovniška kasta, ki poučuje ljudi o obstoju vsakovrstnih nevidnih mogočnih bogov in njihovih močeh ter jih vodi kot edina možna poslanka in služabnica bogov tako, da pred očmi ljudstva dela čudeže in pred njegovimi ušesi modro govori.
4 Čudeži potrjujejo njene besede. Ljudstvo verjame, ker se je samo prepričalo na svoje oči, in je srečno, saj mu je njegova vera odvzela grozo pred večnim uničenjem po smrti in mu zbudila upanje v zanesljivo boljše in večno življenje po telesni smrti, in o tem ne dvomi nihče.
5 In glej, to so sadovi te nikoli dovolj spoštovane duhovniške kaste, ki pa žal čedalje bolj žalostno spoznava, da je telesna smrt tudi pri človeku tisto poslednje kot pri živalih in rastlinah. Da pa bi duhovnik lahko to vero v

ljudstvu neprenehoma ohranjal, pa ljudstvo nikakor ne sme biti niti približno posvečeno v njegove notranje skrivnosti, temveč ga mora vedno imeti za višje bitje, katerega modrost in moč bo človeška pobožna duša spoznala šele po smrti; kajti če bi to spoznala med življenjem telesa, bi to pomenilo njeno smrt. Ljudje v to tudi verjamejo, zato imajo duhovnikovo modrost in moč za sveto, ob tem pa živijo mirno, urejeno in kar se da srečno. To je bil razlog, da so pri nas vedno zelo preganjali tiste, ki so delali čudeže in niso bili duhovniki, ter jih kot zapeljevalce srečnega ljudstva, ki jih je poslalo zlo bitje, strogo in hudo kaznovali. Kajti prav gotovo je boljše, da zaradi ljudstva trpi eden, kakor da bi vse ljudstvo na koncu moralo trpeti zaradi enega zlonamernega človeka.
6 Toda tudi med nami duhovniki imajo nekateri nekaj stvarnih dokazov, da duša po smrti živi; toda takšni dokazi na splošno niso primerni za vse ljudstvo, temveč samo za maloštevilne, ki so globoko posvečeni v najbolj notranje življenjske skrivnosti.
7 Za preprosto, surovo, toda zato trdno verujoče ljudstvo so primerni samo nazorni dokazi s kar se da velikim in skrivnostnim učinkom. Te ljudstvo začudeno opazuje, strmeče in kar najbolj spoštljivo - potem pa veruje, daruje in dela z veseljem. In vse to res ni tako slabo, kot si ti, moj mili mladi prijatelj, prej prikazal z ostrimi besedami in te zdaj prosim, če mi poveš, kaj meniš o tem!«

98. Priznanje glavnega čarodeja

1 Naš **Rafael** je rekel: »V svojem grobo zemeljskem materialnem pojmovanju imej prav; kajti ob spektaklu z velikim hrupom in bobnenjem se vznemirijo celo gozdne živali in se od strahu razbežijo. Vaš veliki čarovniški spektakel mora torej na vaše ljudstvo učinkovati še toliko bolj, ker ljudstvo razume vašo govorico in vašo pridigo; če vaši ljudje ne bi znali sami govoriti in ne razumeti vašega sleparskega govora, bi ob vaših navideznih, bogu posvečenih tako zelo pompoznih dejanjih, tako kot živali tudi sami pobegnili in se od groze poskrili v jame, razpoke in luknje v zemlji. Toda znova ti povem, da imate glede na svojo slepo zamisel prav, kar zadeva vas.
2 Ampak zakaj ste odpotovali iz vaše dežele in nam, gotovo bolj prebujenim ljudem, zdaj kažete svoje ničvredne čudeže in sleparsko umetelnost? Kaj ste hoteli s tem doseči pri nas? Mar naj bi vas nazadnje tudi mi imeli za mogočne posrednike med Bogom in ljudmi in verjeli, da ste prava božanstva? Saj doma v vaši deželi, ki je dovolj velika, lahko nedvomno počnete, kar hočete, in se daste častiti vašim slepih ljudstvom; toda kaj vas je prignalo sem, kaj hočete s svojo sleparsko umetelnostjo doseči tukaj pri nas? Zaradi zlata, srebra, biserov in dragih kamnov že niste prišli sem, kajti takšnih zakladov imate v obilju. Želite tudi nas spreobrniti in nas pripraviti, da bi verjeli, da ste pristni Božji odposlanci? Da, da, glejte, to je vaš skrivni načrt, zagotovo bi imeli raje vso zemljo kakor samo svojo Indijo! Toda povem vam, da vam pri nas s takšnim skrivnim namenom nikoli ne bo uspelo, temveč se bo kmalu slabo končalo. Zato se tokrat še nekaznovano vrnite v svojo deželo in se s takšnim namenom ne drznite nikoli več priti k nam in tudi doma ne uganjajte svoje zadeve preveč

na veliko, kajti sicer bo naš edini pravi, večni Bog in Oče izgubil potrpljenje z vami in vas udaril s Svojo pravično jezo! - Nori čarodej, ali si me razumel?«
3 **Čarodej** je rekel: »Mili, modri mladenič! Saj priznamo, da imaš v vsem prav in da mi, Indijci, zelo tavamo v temi, toda kljub temu smo povsem srečno ljudstvo, ker imamo vse, kar lahko ljudi na tej zemlji osreči. Ljudstvo po zaslugi svoje trdne vere uživa še ugodnost, da pred seboj nima smrti in se je zato niti ne boji. Boji se samo napovedanega izredno nesrečnega stanja duše po telesni smrti, ki si ga prisluži, če ne upošteva postave. Da ljudstvo v to verjame in se takšnega posmrtnega stanja boji, dokazujejo neznanske pokore, ki jih indijsko ljudstvo opravlja za svoje morebitne grehe.
4 Ljudstvo je torej lahko povsem srečno, če le upošteva postavljene zakone. Če pa je po našem dobrem poznavanju in vesti, ljudstvo naravno in duševno srečno in če je k temu pripomogla naša sleparska umetelnost, pa nam kateri koli resničnejši, večji, modrejši in vsemogočnejši bog ne more zameriti in se nad nami razjeziti, kajti gotovo ne bi nikoli hotel, da bi ljudje na tej zemlji živeli kolikor se le da nesrečno. Če pa mu način, s katerim s svojo modrostjo in spretnostjo osrečujemo celotno veliko ljudstvo - in to trajno za vse čase - ni pogodu, potem mu najbrž ne bo nemogoče, da bi nam oznanil svojo voljo, kako naj bi želel, da bi bilo indijsko ljudstvo usmerjeno in vodeno.
5 Za to da občasno obiskujemo tudi druge dežele, imamo več razlogov. Prav gotovo ne potujemo, da bi si pridobili zlata in drugih zakladov, saj doma obdelujemo svoja polja z zlatimi plugi. Vaše železo bi bilo za nas veliko dragocenejše kakor obilo našega zlata. Na pot nas tudi ne žene sla po razkazovanju, saj imamo doma zelo veliko občudovalcev. V tujih deželah tudi ne želimo nikogar pridobivati za naš nauk o bogovih; kajti ne potujemo kot duhovniki, temveč le kot čarodeji in modreci iz daljne jutrove dežele. Sami se skrivaj najbolje zavedamo, kaj nam manjka, zato v tujih deželah iščemo tisto, kar nam kot duhovnikom primanjkuje.
6 Slutimo, da mora obstajati nekakšen vse moder in vsemogočen Bog, po katerega volji je vse, kar zaznavamo s čuti, ustvarjeno ali narejeno. Da, od svojih starih modrecev smo celo izvedeli, da je na Daljnem zahodu, ki prevzema sonce, luno in vse zvezde, ljudstvo, ki je edino neprenehoma povezano s tem edinim, resničnim Bogom, Ga zato pozna in bi nam lahko zanesljivo kaj več povedalo o Njem. S tem našim skrivnim namenom smo že prodrli daleč na zahod, toda tistega najsrečnejšega ljudstva na zemlji še nismo našli. Ugotovili smo, da smo mi z našo slutnjo, da mora obstajati en Bog, in z našo sleparsko umetelnostjo, kot si jo imenoval ti, mili mladenič, še zmeraj na boljšem kot vsi modreci številnih dežel, ki smo jih že prepotovali.
7 Moj najmilejši mladenič, odkrito ti priznam, da med vsemi tisoči in tisoči modreci, s katerimi smo prišli v stik, nismo srečali nobenega modrejšega od tebe. Domnevamo, da imaš pravo znanje o enem, pravem Bogu, zato bi nam kar najbolj ugajalo, če bi se lahko s teboj o tem natančneje pogovorili; kajti doslej si bil edini, ki je prepoznal naše čudeže kot takšne, kakršni so v resnici. V svoji mladeniški vnemi si nas ostro zdelal in to upravičeno; toda mi smo s svojimi tremi čudeži, ki smo jih opravili poskusno pred vašimi očmi in zaradi

katerih si nas ozmerjal s hudobnimi sleparji, vseeno dosegli svoj skrivni cilj, in tako so bili naši lažni čudeži tudi za nekaj dobri.
8 Če bomo lahko tukaj pri tebi končali svoje dolgo in mučno iskanje, ti najtrdneje zagotavljamo, da v nobeni tuji deželi ne bomo naredili nobenega lažnega čudeža več. Če pa tudi pri tebi ne bomo našli, kar iščemo, potem bomo morali tako, kot doslej, iskati še naprej in menimo, da nam nihče ne more očitati, da ravnamo napačno. Nismo sleparji, temveč pametni, in bomo to, kar dosledno iščemo, tudi zanesljivo našli, če je to sploh mogoče najti. Mili, modri mladenič, ne jezi se na nas in nam dovoli, da bi te jutri spet smeli obiskati in sicer ne kot čarodeji, temveč kot iskalci Boga.«

99. Neuslišani klic Indijcev po Bogu

1 **Rafael** je odgovoril: »Ne jezim se na vas, ker dobro vem, kakšni ste; toda povem vam in to si dobro zapomnite, da je Bog v Sebi večna resnica in modrost sama in da Ga s kakršno koli sleparijo ni mogoče ne najti ne dojeti; kajti Bog je svet. Prevara - kakršna koli že, četudi temelji na kakršnih koli namenih - je v sebi nesveta, zato obsojanja vredna in skrajno nevredna svetega Boga.
2 Kdor hoče Boga iskati in najti kot najvišjo resnico, Ga mora iskati v vsej ponižnosti in resnici srca in Ga bo tudi našel; vendar z lažjo in prevaro Boga ni mogoče najti!
3 Toda v svoji deželi imate vi sami stare skrivne modrece, ki jih imenujete pirmanji. Ti tudi še poznajo enega, pravega Boga. Zakaj niste dopustili, da bi vas ti poučili o Bogu?«
4 **Prvi čarodej** je rekel: »Dobro vemo, da zelo veliko vedo; toda kdo lahko pride k njim? Prebivajo na takšnem območju, ki je dostopno samo orlom in nobenemu smrtniku. 0 njih vemo samo, da prebivajo nekje v visokogorskih dolinah; kje, pa je drugo vprašanje.
5 Nekatere smo celo osebno spoznali in govorili z njimi; toda od njih nam ni z vso našo spretnostjo uspelo izvleči nič. Spoznali smo jih po tem, da so nam podrobno povedali vse, kar se nam je dogajalo od otroštva naprej in so nam že vnaprej napovedali, kaj se bo z nami zgodilo in to se je pripetilo že pred desetimi leti. In glej, vse kar so nam napovedali, se je na las natančno uresničilo.
6 Toda ko smo se začeli z njimi pogovarjati o obstoju pravega Boga, so se izmikali in nam niso dali nikakršnega določnega odgovora. Z vso resnostjo smo silili vanje in jim dali vedeti, da so v naši oblasti.
7 Potem so rekli: ‚Mi smo v oblasti enega, resničnega Boga in nad Njim na vsem svetu ni nobene oblasti!'
8 Nato so nas nenadoma zapustili in dobesedno izginili izpred naših oči. Vsaj to smo pridobili, da se je naša slutnja o obstoju enega resničnega Boga utrdila, toda kaj več pa tudi ne.
9 Kar velja za nas, velja tudi za našega predstojnika; tudi ta ve toliko, kolikor vemo mi. Zato pa skoraj vsako leto odpošlje v svet najbolj pridne nižje duhovnike, da bi pridobili kakršne koli uporabne podatke o edinem, pravem Bogu, o katerem je v naših starih knjigah zapisano: Ja seam zkrit (Jaz sem

skrit). Toda kje? To je večni usodni vzrok, zakaj Skritega povsod iščemo in nikjer ne najdemo. Našemu ljudstvu je lahko, saj trdno verjame, da naj bi bil Bog skrit v zlati palači na naši visoki, nedostopni in sveti gori; in to ljudsko vero nenehno krepimo z našimi čudeži; toda mi sami bi želeli vedeti, kje je skrit edini, pravi Bog. To pa je drugo vprašanje!
10 Iskali smo Ga že v vseh kotih in grapah na zemlji, ki so nam bili dostopni, našli marsikaj in tudi izjemnega, toda Skritega vse do te ure še nismo našli. In kljub temu se razodeva na zemlji, v zraku in tudi pod zvezdami, kot v kakšni hiši, katere ureditev nedvoumno kaže, da ima nadvse dobrega in modrega hišnega očeta. Če pa človek vpraša po njem in bi ga želel tudi pobliže spoznati, ga ni tam in nihče se ne more pohvaliti, da ga je videl in z njim govoril. In kljub temu mora nekje biti in skrbeti za red v svoji hiši. In mladi, modri prijatelj, šele zdaj smo prispeli na pravi kraj.
11 Nič kaj posebno težkega ni biti tolažnik resnega obraza nekemu človeku ali sčasoma tudi celemu ljudstvu v njegovi stiski in se ob tem odpovedati vsaki tolažbi za zmeraj, do poslednjega diha. In tako nam noben Bog ne more zameriti - če kje kakšen je - da mi, preskušeni tolažniki ljudstva, nazadnje tudi zase iščemo pravo tolažbo, ki jo že nepredstavljivo dolgo dajemo ubogemu, slepemu ljudstvu. Ne dvomimo, da smo sami to tolažbo, po tvojih besedah, res iskali z najbolj neučinkovitimi sredstvi; toda kje so omenjena prava sredstva?
12 Zdaj si nam sicer razkril, da je mogoče Boga kot večno praresnico najti samo po poti resnice. To je, naš najmilejši prijatelj, povedano dobro in lepo; toda kaj je resnica in kje jo najdemo v tem svetu? Srečen je lahko že tisti redki človek, ki takšno resnico sluti; toda kje je tisti, ki bi lahko zase trdil, da je povsem njegova last? 0, pokaži nam ga in sledili mu bomo do konca sveta in mu ponudili vse zaklade našega nadvse velikega kraljestva, če bi nam dal le nekaj svojih duhovnih zakladov!
13 Lahko si misliš o nas, kar koli hočeš; toda odkrito in iskreno, brez vsake zahrbtnosti - celo ne glede na nevarnost, da si morda prav ti tisti Skriti, ki ga tako dolgo iščemo -, ti povem, da je na koncu človek, ki z vsemi sredstvi, ki jih lahko kjer koli najde in ob vseh mogočih življenjskih težavah, ki ga lahko doletijo na svetu in vztrajno išče resnico, prav toliko vreden in morda še več kot tisti srečnež, ki je resnico našel po nekakšnem nepreračunljivem naključju, in jo potem ubogim soljudem, ki jo iščejo, trdovratno prikriva in jih še naprej pušča duhovno lačne in žejne, ko bi jih lahko že z nekaj besedami nasitil za tisočletja. Da, še več ti povem:
14 0 obstoju edinega pravega Boga najbolj dvomimo zato, ker ga že tako dolgo iščemo in nas še zmeraj pušča, da ga še naprej iščemo kot pred tisočletji. Kakšno prednost imate v bistvu vi v primerjavi z nami, da se vam je pravi, edini Bog morda dal najti? Kdo pa ve, ali si ga ti kdaj koli prizadevneje iskal kakor mi?
15 Da, prijatelj, z nami, Indijci, se je glede tega pač nekoliko teže pogovarjati; kajti nismo ljudje od danes na jutri, temveč takšni, kakršni zdaj smo, smo že od nekdaj. Ali se še ne bomo premaknili s tega kraja in ali bomo morda tu stali še tisočletja, tega ne vemo, vsaj kar zadeva prihodnost. Toda naj bo, kakor hoče - krivde res ni mogoče naložiti na naša ramena.

16 Morda imaš skrit kakšen velik zaklad in boš potem rekel svojim služabnikom: ‚Pojdite tja in mi spet prinesite skriti zaklad. Če ga najdete, boste bogato poplačani; če ga pa ne najdete in ga iščete celo z zavezanimi očmi, pa boste za to večno kaznovani!' 0, to bi bila res pravičnost, kakršno bi komaj smel iskati med našimi tigri in hijenami.
17 Če se Bogu, polnemu modrosti in dobrote, pripisuje, da bi to zahteval od nas, nemočnih črvov te zemlje, potem bi bilo za ljudi neskončno boljše, da ne bi bili nikoli ustvarjeni. Če me kdo vpraša za pot k neznanemu kraju, je moja najsvetejša dolžnost, da mu jo tudi pokažem - in tega še nikomur nisem odklonil, če mi je bilo le mogoče.
18 Če pa Boga in Njegovo modrost iščemo z vso vnemo in vsemi sredstvi ter nenehno v sebi kličemo: Bog, Stvarnik in Gospod, kje si Skriti? in Ta nam ne da niti najmanjšega odgovora, potem so mogoči trije vzroki: Ali sploh ne obstaja in vse obstaja večno po nekem predpisu, ki se je v naravi po naključju sam oblikoval in pozneje uredil, ali skrbi Bog samo za velike zadeve ali pa je Bog gluho in brezsrčno bitje, ki mu ljudje pomenijo toliko kot nam pršice na listu in neštete mušice v zraku.
19 In, prijatelj, takšnega Boga, kot so našteti primeri, ne potrebujemo, saj potem bolj koristi živalim kakor nam, najbolj ubogim, s pametjo in razumom obdarjenim ljudem! Še vedno pa je čudno, da naj bi bil nekje, a hkrati ne dovoli, da bi ga našli.
20 Kaj meniš o teh mojih resničnih besedah? Kajti samo pokazal sem ti, kako in zakaj upravičeno dvomimo o obstoju resničnega Boga. Če želiš, lahko spet govoriš!«

100. Prava pot do Boga

1 **Rafael** je rekel: »Glej, šele zdaj ste povedali vso resnico in s polno resnico ste iskali Boga, ki je večna resnica; in lahko vam povem, da se Mu niste še nikoli tako približali kot prav zdaj. Toda v vas je še veliko takega, kar ne dopušča, da bi dokončno našli edinega, pravega Boga in dokler ne boste zagledali in našli tega črnega madeža v sebi ter ga odpravili, Skritega še vedno ne boste mogli najti, četudi bi vam bil še tako blizu.«
2 **Čarodej** je vprašal: »In kaj naj bi bil ta črni madež?«
3 **Rafael** je odgovoril: »To je vaš duhovniški napuh. Gorje tistemu iz ljudstva, ki bi ga ob srečanju vi opazili, on pa bi vas spregledal in ne pozdravil! Takoj bi mu to šteli za hud prekršek in bi moral opraviti hudo pokoro v obliki krute telesne kazni ali, če bi bil to storil bogataš, v obliki kakšnih velikih darov, ki lahko dosežejo pri vas celo pravljično višino. In glejte, že to je kar velik črn madež! Dokler boste z njim zaznamovani, se vam Bog ne bo pustil najti; kajti Boga lahko najdejo samo tisti, ki se v svoji duši prizadevajo postati Njemu podobni ali so Mu že bolj ali manj podobni.
4 Bogu boste postali podobni takole: Ljubite soljudi in vaše srce naj bo polno ponižnosti, blagosti, potrpljenja in usmiljenja do vsakogar; potem se vas bo tudi Bog usmilil in vam dopustil, da Ga boste našli v duhu svoje ljubezni in večne resnice.

5 Če iščete Boga samo v resnici in z resnico se Mu boste sicer zelo približali, a Njegovo bistvo vam bo ostalo nedostopno in ga ne boste doumeli; če pa iščete Boga v čisti ljubezni, ponižnosti, blagosti, potrpljenju in usmiljenju, Ga boste našli, Ga prepoznali in svojim dušam pridobili večno življenje.
6 Nekoč je bil v tej deželi in tudi med tem ljudstvom velik prerok, poln Božjega duha. Njegova pot sta bili svetloba in resnica in v vsaki njegovi besedi je bila Božja moč. Po posebni Božji previdnosti je moral nekoč pobegniti v daljno deželo, ker so mu ljudje v njegovi deželi stregli po življenju. V tuji deželi je moral prebivati v votlini na visoki gori, tam se je skrival pred ljudmi. Ko je tako že nekaj časa prebival v votlini in se hranil z raznimi koreninicami, je zaprosil Boga, naj se mu vsaj enkrat pokaže, potem bi v svoji gorski votlini z veseljem umrl.
7 In zaslišal je glas, ki mu je rekel: ‚Postavi se k vhodu votline in šel bom mimo!'
8 Prerok je stopil k vhodu votline in čakal, da pride Bog mimo. In glej, ko je prerok tako čakal, je prišla silovita nevihta in tako močno potegnila mimo votline, da so pred njim poletele cele skalne gmote kakor lahne pleve.
9 Prerok je pomislil: A, to je bil torej Bog! Bog je torej v siloviti nevihti, tako se da ljudem prepoznati!
10 Toda takoj nato mu je glas rekel: ‚Motiš se! V viharju ni bilo Boga, samo vztrajaj in Bog bo prišel mimo!'
11 Prerok je čakal naprej. In glej, takoj po nevihti se je mimo privalil mogočen ognjen steber, torej mogočen ogenj, in prerok je rekel: ‚Torej Ti, Gospod, se razodevaš nam, ljudem, kot ogenj!?'
12 In znova je spregovoril jasen glas: ‚Ne, tudi kot ogenj ni šel Bog mimo tvoje votline! Čakaj! Šele zdaj bo Bog prišel mimo!'
13 In prerok je čakal s strahom in trepetajoč. In ko je tako čakal, je mimo votline nalahno zašumljalo in v tem rahlem šumljanju je bil Bog.
14 In znova je spregovoril glas: ‚Kdor želi videti Boga, Ga mora iskati v ljubezni, ponižnosti, blagosti, potrpljenju in usmiljenju. Kdor ga išče kje drugje, z drugimi sredstvi in po drugih poteh, ta Boga ne najde!'
15 In glejte, kar je glas povedal velikemu preroku v tisti votlini, to vam zdaj povem tudi jaz in pokazal sem vam pravo pot. Če hočete iskati edinega, resničnega Boga, Ga boste tudi našli po tej poti, po vaših poteh pa nikoli. To vam povem! - Ali ste razumeli?«

101. 0 indijskem verskem nauku

1 Nato je rekel **čarodej**: »Da, ti mili in meni povsem nerazumljivo modri mladi prijatelj! Komaj šestnajst let šteješ in kako je mogoče, da si pri tej starosti že tako moder, kajti tako modrega človeka, četudi je bil v zrelih letih, še nisem srečal? Kje si se šolal in kdo te je učil?«
2 **Rafael** je odgovoril: »Tega ne uči noben učitelj v nobeni posvetni šoli, temveč vsakega človeka, ki Boga nadvse ljubi in svoje soljudi kot samega sebe, uči Božji duh. Rekli ste sicer tudi, da ste svojemu ljudstvu lagali in ga varali iz ljubezni ter mu tako izkazovali dobro delo, brez katerega bi po vašem mnenju

obupalo; toda povem vam, da se glede tega zelo motite. Med vašim ljudstvom je že veliko ljudi, ki jih je razsvetlil Bog in ti v svojem srcu ne dajo na vas niti za las več kakor jaz. Toda zelo se bojijo vaših kazni in pokor in se samo na videz delajo, kot da bi vas zelo cenili, v sebi pa vas zaničujejo bolj kakor samo smrt in to z razlogom. Če pa bi kmalu začeli opuščati drugo za drugo svoje številne neumnosti in prazne krutosti in jih nadomestili s tem, kar sem vam povedal, bi vas ljudstvo bolj hvalilo in spoštovalo kakor doslej.«
3 **Čarodej** je rekel: »Da, da, povsem prav imaš, če bi bilo le odvisno samo od nas; kajti mi učenci zientu-viesta (čistega obraza) in zan-skrita v bistvu nismo tako kruti in smo zelo sočutni do ljudi. Drugače je z učenci prav klavrnega Zou rou az ta (Zakaj riješ?), ki je božanstvo postavil v ogenj in počenjajo na podlagi svojih naukov, navad in šeg vsa mogoča grozodejstva s svojim ljudstvom. Sicer smo jih potisnili do obal velikega morja, toda povsem izkoreniniti jih nismo mogli. In ker deloma le še priznavajo naše vodilno duhovništvo in so se nam podredili, jih prenašamo, toda ne jemljemo jih resno. Kar zadeva naša ljudstva z višjega predela Indije, bi jih lahko sčasoma pripravili k čemu boljšemu, toda obalno prebivalstvo in privržence Tistega, ki rije, pa težko, ker so postali preveč praznoverni.
4 Mi, ki smo tukaj od tebe slišali čisto resnico, bomo naredili vse, da bi z njo postopno seznanili tudi druge ljudi; seveda se moramo najprej sami prepričati o resničnosti tvojega, nam danega nauka. Če se vse to potrdi pri nas, potem se bomo za tvoj nauk na vso moč prizadevali, toda če se proti našemu pričakovanju ta pri nas ne bi potrdil, te bomo sicer še naprej zelo cenili in si mislili, da uresničitve tega, kar si nam nekako obljubil, pač še dolgo ne bomo vredni — toda obstoječega ljudskega verovanja ne bomo začeli spodkopavati.
5 Če pa bomo našli le kolikor toliko zanesljivo sled edinega, resničnega Boga, si bomo vneto prizadevali, da bi to ustrezno prenesli vsaj boljšemu in bistrejšemu delu ljudstva. In tako smo to zadevo zdaj tako dobro, kot je bilo to v tem kratkem času mogoče, opravili in tebi mladi, najmilejši modrec, se zahvaljujemo za resno prizadevanje; nate in na to uro bomo v svojih srcih kar najzvesteje ohranili posvečen spomin. Ta bo naš stalni tolažnik na vseh naših daljnih in mučnih življenjskih poteh.
6 Ti, ki imaš neizrekljivo srečo, da si že v svoji rani mladosti spoznal pravega Boga in nesmrtnost, se tedaj, ko boš stal pred Svojim svetim in večnim Stvarnikom, spomni naše duhovne revščine. Za nas Ga prosi, naj tudi nam, dušam ubogih Indijcev, podeli pravo luč življenja in nas seznani s Svojo sveto voljo.«

102. Velika slutnja treh čarodejev. Čudežni prihod diamanta

1 Te čarodejeve poslovilne besede so vsem navzočim in tudi Meni privabile solze v oči; Rafaelu in Lazarju sem nakazal, naj čarodejev še ne pustita oditi. Želel sem, da bi ta večer našli Skritega in Ga pobliže spoznali.
2 Rafael in Lazar sta takoj stopila do trojice, ki je nameravala oditi in **Rafael** je spregovoril s prav nebeško prijaznim obrazom in glasom: »Kam nameravate? Glejte, sonce je že tik pod obzorjem in vaše spremstvo je v mestu dobro

preskrbljeno, zato bi lahko ostali čez noč pri nas, kajti tudi tukaj je dobro prenočišče.«
3 **Čarodej** je odgovoril: »O ti dragi, nebeško mladi prijatelj! Ne samo to noč, ampak še številne noči in dneve bi radi preživeli v tvoji bližini in iz tvojih ust poslušali še druge resnice. Toda zdaj se čutimo še vse preveč nevredne, da bi še naprej vztrajali ob tvoji nadvse sveti navzočnosti in obremenjevali tebe in to zanesljivo tudi Bogu prijetno družbo. Toda če tako želite, se bomo z največjim veseljem uklonili vaši želji. Kar bomo zaužili, bomo tudi kar najbolje plačali, kot se med poštenimi ljudmi spodobi.«
4 Zdaj se je oglasil **Lazar**: »Pri meni boste vse, kar boste zaužili, tudi zlahka plačali; za vaše prenočišče pa bo kar najbolje poskrbljeno!«
5 Trojica je bila s tem zelo zadovoljna, le glavni čarodej je menil, da naj bi se eden od dveh nižjih čarodejev odpravil v mesto in drugim sporočil, da bodo vsi trije danes ponoči ostali na gori.
6 Toda **Rafael** je pripomnil: »To ni potrebno, kajti to je že storjeno!«
7 **Čarodej** je vprašal: »Kako je bilo kaj takega mogoče? Kajti kot dobro vem, ni bil dol, v veliko mesto, odposlan nihče in tudi če bi bil, ne bi mogel vedeti, v katerem prenočišču je spremstvo.«
8 **Rafael** je odgovoril: »Za to ne skrbite; kajti pravim prijateljem edinega pravega Boga ni na tem svetu nič nemogoče; jaz sam sem obvestil tvoje spremstvo o tem in tukaj imaš svoj zlati vrč, katerega rob je okrašen z diamanti, rubini in smaragdi, da boš lahko iz njega z nami pil vino. Na dnu je vrezano tvoje ime.«
9 Ko je **čarodej** to zagledal, je rekel: »Na cilju smo; kajti kaj takega zmore samo Bog! Tukaj nas čaka še nekaj nepopisno večjega!«
10 **Rafael** je pripomnil: »Morda imaš celo zelo prav! Toda mene ne imejte za Tistega, ki ga že dolgo iščete. Lahko pa Ga najdete tukaj. Toda o tem nič več!«
11 Čarodeji so bili s tem za silo začasno zadovoljni in so premišljevali o povedanem.
12 Potem, ko je sonce zašlo za obzorje, je naš **Lazar** rekel čarodejem: »Prijatelji moji, tukajšnji pojavi so vas nekoliko presenetili, toda povem vam, da je to samo skromen začetek tistega, kar boste ob dobrem dojemanju tukaj še doživeli. Kar začnite se uriti v potrpežljivosti, blagosti in pravi ponižnosti, pa boste na svoja daljna potovanja odnesli s seboj veliko blagoslova. Kar boste tukaj zaužili, pa je že najbogatejše poplačano.«
13 **Čarodej** je vprašal: »Hišni gospodar, kdo pa je plačal za nas?«
14 **Lazar** je odgovoril: »Ne sprašujte, kajti to je poravnal Tisti, ki je lastnik vseh zakladov na zemlji.«
15 **Čarodej** je vprašal: »Tudi tistih v našem velikem kraljestvu?«
16 **Lazar** je odgovoril: »Da, tudi tistih v vašem velikem kraljestvu!«
17 **Čarodej** je rekel: »Torej poznaš naše neizmerne zemeljske zaklade?«
18 **Lazar** je odgovoril: »Jaz jih ne, toda ta naš mladenič jih prav gotovo pozna, nekdo drug v tej družbi pa še veliko bolj!«
19 **Čarodej** je vprašal Rafaela: »Kdaj si bil torej pri nas, da vse to tako dobro veš?«

20 **Rafael** je rekel: »Glej, doma imaš velik diamant, po zemeljskih vrednostnih merilih neprecenljive vrednosti in ta kamen hraniš v takšni posodi, da o tem, razen tebe, nihče v vsej Indiji ne more nič vedeti!«
21 To je **prvega čarodeja** zelo osupnilo in je rekel: »Da, res je! Mili mladenič, ali mi ga lahko opišeš, kakšen je?«
22 **Rafael** je odgovoril: »Najbolje ga opišem, če ti takoj prinesem tvoj najdragocenejši kamen in ti ga tako kot prej zlati kelih položim v roke. Pazljivo pa opazuj, koliko časa me ne bo!«
23 **Čarodej** je rekel: »Mladenič, če lahko storiš to, potem nisi več človek, temveč Bog! Kajti do naše dežele je od tod zagotovo treba potovati več kot sedemdeset dni, ti pa hočeš imeti kamen tu tako rekoč v trenutku?! Če bi se to uresničilo, potem bi bil to pravi čudež Božji!«
24 **Rafael** je rekel: »Koliko časa me torej ni bilo?«
25 **Čarodej** je rekel: »Do tega trenutka sploh še nisi odšel!«
26 **Rafael** je rekel: »Kljub temu pa imaš zdaj tu svoj dragoceni kamen. Dobro si ga oglej, ali je tisti, o katerem smo prej govorili.«
27 Nato je Rafael čarodeju izročil kamen in ta je skoraj omedlel, ko je zagledal svoj dobro znani kamen. Dolgo se ni opomogel, kar strmel je in strmel, gledal zdaj kamen, zdaj Rafaela in se kar ni mogel pomiriti.

103. Pot do življenjske popolnosti

1 Ko je precej časa kar najbolj strmel, je **čarodej** rekel: »Čudežno mogočni mladenič! Če nisi Bog, si ne morem predstavljati nobenega drugega boga, kajti nobenega od obeh tvojih dejanj ne zmore narediti ustvarjen in iz ženske rojen človek. Za to je potrebna prava Božja vsemogočna moč! To je moj kelih in nadvse dragoceni veliki diamant, ki ga ima le malokdo. Po zraku je moral priti semkaj in tako hitreje od strele premagati kar precejšnjo razdaljo. Poleg tega bi morali ob njegovem prihodu zaslišati kakšen šum. Toda nič od tega ni bilo; kamen je prispel ob največji hitrosti in tišini. Da, kako bi lahko človek sploh pomislil, da je mogoče kaj takega. Skratka, v tebi smo končno našli nam večno skritega Boga! Razen tvoje vsemogočnosti nas nič več ne spravi stran od tebe!«
2 **Rafael** je odgovoril: »O vi, zdaj moji prijatelji in bratje, ne imejte me za nič več kot samo za po Božji milosti popolnejšega človeka, kakršni ste vi še zdaj. Kaj sem v primerjavi z Bogom? Najbolj nemočni nič od niča! Vse kar naredim, naredim samo po Božjem duhu, ki napolni mojo notranjost, ker je ta polna ljubezni do Boga in s tem tudi Božje volje. Kar potemtakem ta Božja volja v meni hoče, to se potem tudi zgodi; kajti Beseda in Božja volja sta tisto resnično pravo Nekaj, sta bit in obstoj vseh stvari in bitij ter tudi izvršeno dejanje samo.
3 V meni pa je le iskrica Božjega duha; toda povezana je z večno neskončnim Božjim duhom. In kar večno neskončni Božji duh hoče, to hoče tudi z Njim tesno povezana iskrica v meni, ki se je ves čas zavedam in nič drugega ne more želeti, kakor le tisto, kar hoče Bog, in nato se v trenutku zgodi, kar hoče Božja volja v meni.
4 Tudi v vas je skrita ista iskrica, ampak tako kot v semenu živa kal. Toda dokler seme ne pride v zemljo, je kot mrtvo; šele ko se v zemljo odloži vse

zunanje in materialno in se samo duševno-substancialno združuje z živim kalčkovim duhom, postaja takšen duh dejaven in dela čudeže, kakršne ste že neštetokrat videli.
5 Poleg tega mora materialni človek po svobodni volji svoje duše v sebi tako rekoč zatreti in uničiti vsa materialna prizadevanja. Ne sme biti več z nekakšno ljubeznijo navezan na nič posvetnega. Njegovo prizadevanje mora biti: Boga čedalje bolj spoznavati, Ga ljubiti in razodeto Božjo voljo povsem izpolnjevati, četudi bo to še tolikšna žrtev za dušo in telo.
6 Tako postane Božji duh v človeku dejaven, kmalu izpolni vsega človeka, ga naredi podobnega Bogu in mu da vso moč in oblast ter večno, neuničljivo življenje.
7 Zato sem vam že pred tem dejal, da lahko človek najde Boga kot večno ljubezen, modrost in resnico samo s čisto ljubeznijo do Njega in z resnico iz ljubezni, drugače nikoli.
8 Obesi seme na zrak in četudi ga še tako osvetljuje najsijajnejša sončna svetloba se bo posušilo, ne bo pognalo kali niti dalo sadu. In glej, enako velja za človeka, ki išče Boga zgolj v zunanji posvetni modrosti. Ob tem se suši in krni, ves njegov trud in delo sta zaman in ne obrodita sadov.
9 Ko pa je še zdravo in živo seme položeno v zemljo, potem ta podoba in primerjava povesta: Človek naj se začne zatajevati v vseh posvetnih čutnih užitkih. Postaja naj ponižen, blag, potrpežljiv, ljubezniv in usmiljen do soljudi, in prežela ga bo tudi ljubezen do Boga. Če se človek tako spremeni, potem je kot seme že živ in sposoben kaliti v zemlji pravega življenja. Njegov duh iz Boga ga povsem prežema in mu omogoča, da raste in zori za večno življenje iz Boga in za gledanje Vanj.
10 Kdor ravna tako, najde sicer večno skritega Boga in ga nikoli več ne izgubi. To sem torej storil jaz in zdaj sem to, kar sem in mnogi, ki jih vidite pred seboj, so tudi že večinoma to in celo več kot jaz. Če se boste ravnali po tem, boste dosegli isto; toda pred tem boste morali pregnati iz sebe še zelo veliko posvetnega. — Ste me zdaj dobro razumeli?«

104. Čarodejeva krivda

1 **Glavni čarodej** je rekel: »Da, začelo se mi je že nekoliko svitati; toda še zmeraj me muči vprašanje, zakaj nam ni bilo to vzvišeno in resnično Božje z dovoljenjem edinega, resničnega in zagotovo vsevednega Boga že dolgo razodeto? Že od davnih časov tavamo v naši noči in veliki temi in ves čas smo iskali, kar smo zdaj našli. Tudi mi smo ljudje, nenehno smo molili k bogu, imenovanem delajlama (ustvari in uniči) in ga častili in nismo sprejeli Zoroastrovega nauka; kljub temu kot duhovniki nikoli nismo prejeli nobenega razodetja in to je bil tudi razlog, da smo prav mi, duhovniki, izgubili vso vero, čeprav smo ljudstvo še naprej prepričevali, naj trdno veruje. Kaj je bil temeljni razlog za to? Ali je to povzročil kakšen nekoč izrečeni skrivni urok, ali pa smo mi, ne da bi to prav hoteli, za to sami krivi, ali pa je bilo krivo naše podnebje?«
2 **Rafael** je rekel: »Niti star urok niti vaše podnebje, ampak prav vi sami! Ne samo enkrat, temveč celo zelo pogosto in velikokrat so bili pri vas prebujeni

ljudje, da bi vam pokazali, da ste na krivih poteh. In kaj ste z njimi storili? Obsodili ste jih kot krivoverce zoper vaš neumni nauk in ko ste jih ujeli, vam ni bila nobena mučeniška smrt dovolj grozna, da bi jih s tem grozilnim zgledom spravila s sveta. K temu sta vas napeljala vaš brezmejni napuh in vaša nikoli potešena oblastiželjnost.
3 Bog, Gospod neskončnosti, naj bi se vam razodel, da bi potem vi po svoji presoji razkrivali razodetje ljudstvu po kapljicah, torej približno v eni uri toliko, kot ste v trenutku prejeli za več tisočletij. Toda Bog Gospod se ni v resnici nikoli strinjal z vami in vam je namesto luči iz nebes dal temo pekla in v tej ste večinoma še danes. Za to ni kriv nihče, le vi sami.
4 Bog je v samem Svojem prabitju najvišja in najčistejša ljubezen. Je kar najbolj milosten, ponižen, potrpežljiv, poln blagosti in usmiljenja. Prezira blišč in prav vsak posveten pomp. Človeški napuh mu je zoprn, oblastiželjnost pa dobrina pekla, o katerem ste svojemu ljudstvu v pridigah že povedali veliko neskončno slabega; kajti tudi v peklu hoče vsak zli duh prevladati, ker brez laži, prevare, oholosti in oblastiželjnosti za hudiče v peklu ni obstoja in življenja. In zdaj se vprašajte, ali je bil kdo pri vas drugačen? Ker je bilo torej tako, kako lahko pričakujete, da bi se pri vas zgodilo Božje razodetje?
5 V svoji udobni posvetni zaslepljenosti seveda menite, da se Bog kot najvišje bitje lahko razodene samo domišljavim najvišjim gospodarjem tega sveta; kajti človek iz ljudstva je bil pri vas vreden manj od živali. Toda zelo se motite; kajti Bog je prav ponižnost, blagost, potrpljenje, večna ljubezen in usmiljenje samo in je naklonjen vedno samo tistemu, ki je takšen, kakršen je On sam od vekomaj; Njegov večno sveti izrek izbire se glasi: ‚Naj majhni in neznatni pridejo k Meni; kajti njihovo je nebeško kraljestvo, ki je kraljestvo ljubezni, modrosti, resničnosti in večnega življenja!'
6 In glejte, prav to so vam oznanjali ti majhni in neznatni iz vašega ljudstva še z gorečih grmad, vendar ste jim zato s kamni zaprli usta, če pa so se znašli v ječi v vaših prevzgojnih rokah, ste jim, namesto da bi jim prisluhnili, z razžarjenimi kleščami trgali jezike iz ust! Povejte, kaj naj bi torej Bog še storil za vas, če je vaša brezmejna oblastiželjnost tako ravnala s tistimi, ki jih je Bog prebudil za vas, slepe?! Koliko tisoč takšnih, ki jih je, kot rečeno, Bog prebudil za vas, ste najgrozoviteje mučili in ob tem še sprašujete, kdo ali kaj je krivo za to, da ste šele zdaj in tukaj našli Skritega - seveda, za zdaj samo še deloma?!
7 Prebirajte svojo zgodovino in se vam bo potrdilo vse, kar sem vam zdaj povedal. Potem recite: ‚O veliki Bog, odpusti nam našo brezmejno slepoto, da smo ves čas peklensko grešili pred Teboj! Sami smo krivi za svojo dolgotrajno slepoto. Daj nam zdaj svojo luč, da Te bomo, o Najsvetejši, našli!, pa vam bo Bog odpustil vaše grehe in vam kot sodbo podelil milost! - Ste Me zdaj dobro razumeli?«

105. Čarodej sprašuje o poteh razodetja

1 **Čarodej** je rekel: »Da, šele zdaj bolje razumemo; kajti prej smo še preveč mislili po svojih človeško ustaljenih pojmih, po katerih smo domnevali, da se Bog kot najvišje nad vsemi zvezdami prebivajoče bitje razodeva na tem svetu

samo tistim, ki imajo najvišji posvetni položaj in so Mu po položaju nekako podobni. Če je potem kakšen povsem preprost človek trdil, da prejema razodetje od Boga samega, so takšno skrunitev duhovniki razglasili za najhujši zločin zoper neskončno Božjo svetost in veličastje ter ga strogo obsodili in prerok iz nižje plasti je takšno skrunitev moral navadno plačati s smrtjo. To je žal še preresnično.
2 Bog je seveda dobro vedel, kako je z nami, duhovniki. Zakaj se ni mogel razodeti že kakemu predstojniku tako, da bi ta takšno Božje razodetje spoznali kot takšno in bi Bog v takšnem razodetju s Svojo voljo jasno pokazal, kaj naj bi storila duhovnik in kaj laik? Če bi se zgodilo kaj takega, potem bi težko kakega ubogega, malega preroka obsodili na smrt zaradi razodetja, ki mu ga je dal Bog; kajti vsi duhovniki bi bili od zgoraj poučeni, da lahko tudi povsem navaden človek - da, celo suženj ali še celo ženska - prejme razodetje od Boga, in potem takšnih ljudi noben duhovnik ne bi več preganjal, temveč bi jih nasprotno vsak kar najbolj spoštoval in jim z vero prisluhnil. Res se ne spominjamo, da bi bil pri nas kakšen predstojnik kdaj prejel takšno Božje razodetje in takšne napotke.
3 Ker se torej kaj takega nikoli ni zgodilo, smo morali ostati pri tem, kar smo imeli in kot je bilo to pri nas pač urejeno od nekdaj. Ko to zdaj tako presojam ob mirni luči razuma, se mi dozdeva, da mi, duhovniki, sploh nismo sami krivi za našo slabo in dolgotrajno življenjsko temo, temveč je za to kriva tudi skoraj stalna prikrajšanost za višje razodetje, ki bi ga bilo mogoče povsem spoznati kot tisto, ki bi izhajalo in prihajalo od Boga - in bi bilo seveda predano višjemu duhovniku, kralju ali obema skupaj, kar bi bilo očitno še učinkovitejše.
4 To je seveda samo moje mnenje in zdaj sem zelo daleč od tega, da bi to razglašal za nekaj veljavnega; toda če presojam to zadevo s svojo človeško presojo, se mi zdi, da bi takšno Božje razodetje, ki bi ga ljudstvu dali ljudje, ki jih ljudstvo že od zdavnaj zelo ceni, očitno bolj zaleglo, kot da je dano večinoma samo takšnim ljudem, ki jih ljudstvo najmanj ceni in niti nimajo sredstev, da bi tako resnično in pravilno razodetje širili med druge ljudi, kaj šele med duhovnike in kralje. Če bi se takšno razodetje širilo od zgoraj navzdol, bi se doseglo veliko, pravzaprav kar vse. - Kaj praviš ti, mladi, božansko modri in mogočni prijatelj?«

106. Vodenje indijskega ljudstva

1 **Rafael** je rekel: »Da si zdaj tu izrazil takšno, vsekakor ne nesmiselno mnenje, je vzrok v tem, da ste si prilastili množico praznih umetnosti in znanosti; toda na vaših zgodovinskih knjigah leži za roko debela plast prahu in ker imate takšen prah za nekaj svetega, svoje zgodovine ne berete in potemtakem niti ne veste, kaj vse se je dogajalo pred vami.
2 Povem ti, da se je Bog kot Resnica sama v začetku vašega obstoja več kot tisoče let zmeraj razodeval samo vašim starešinam in patriarhom. Nekaj časa je to kar dobro potekalo; toda ko so starešine in patriarhi postopno bogateli in postajali uglednejši, so začeli poleg Božjih zapovedi vpeljevati tudi svoja pravila

in jih razglašati za Božje razodetje; to je ljudstvo tudi verjelo in se po njih ravnalo.
3 Toda še prekmalu so njihova posvetna pravila povsem izpodrinila Božja in vsa svarila oblastiželjnim in grabežljivim duhovnikom ter patriarhom, naj se spreobrnejo k pravemu Bogu, niso za legla. Nato je Bog obudil v ljudstvu vidce in preroke, da bi posvarili velike in mogočne, ki so se zaradi svojih posvetnih užitkov povsem odvrnili od Boga in ubogo ljudstvo čez vso znosno mero obremenjevali s svojimi posvetnimi pravili.
4 Veliki in mogočni so ujeli preroke, jih sprva bičali in jim zagrozili s še hujšimi kaznimi, če bi se še drznili pridigati in se pred njimi ali drugimi ljudmi razglašati za vidce in preroke, ki jih je obudil in poklical pravi Bog.
5 Vidci in preroki so delali znamenja in napovedovali, kaj vse se bo zgodilo velikim in mogočnim, če bodo vztrajali v svoji brezbožnosti. Toda tudi to ni zaleglo. Vidce in preroke so ujeli, jih mučili in ubili; več jih je tudi ušlo in Božji duh jih je pripeljal do kraja, kjer jih niso mogli najti. Iz njih so potem pravzaprav nastali pirmanji, čeprav so njihove nedostopne doline že prej naseljevali preprosti, z naravo povezani ljudje.
6 In glej, to se je dogajalo pred vami že dolgo in ker ste povsem zapustili Boga, je tudi Bog zapustil vas - in to je vzrok vaše dolgotrajne noči sodbe in smrti vaših duš!
7 Zdaj ste sicer že našli luč življenja; toda ta v vaši deželi in kraljestvu še dolgo ne bo zasvetila. Kajti če jo boste vi, duhovniki, uporabili samo zase, vam bo kaj malo koristila; če pa boste luč hoteli prenesti tudi ljudstvu, boste pri ljudstvu in njegovih vladarjih naleteli na veliko nasprotovanje. Ne bodo vam prisluhnili in če boste pri tem vztrajali, vas bodo prav tako preganjali, kakor ste sami preganjali vidce in preroke.«
8 **Čarodej** je rekel: »Vse, kar si povedal, je res; toda mi trije in naše spremstvo nismo niti najmanj krivi za takšno poslabšanje našega nauka o Bogu, kajti mi smo že zdavnaj ugotovili slabe strani tega in se zato tudi odpravili v svet, da bi poiskali resnico in jo našli, in to se je tukaj tudi čudežno zgodilo.
9 Če so zadeve v naši deželi in kraljestvu res tako slabe - in o tem niti za trenutek ne dvomimo - potem se tudi sprašujemo, kaj naj sploh počnemo doma. Ali naj to, kar smo našli tukaj, ohranimo zase, ali pa naj nekaj od tega le prenesemo ob pravem času in na pravem kraju našim spremljevalcem in tovarišem? Ker zdaj poznamo resnico in hočemo tudi res strogo po njej živeti in ravnati, bi postali še hujši prevaranti ljudstva kakor prej, ko resnice nismo poznali, ker bi morali doma še naprej sodelovati pri škodljivih nesmislih.
10 Tedaj smo mislili, da ljudstvu delamo dobro, če smo tako grobo in na debelo, kot je bilo le mogoče, varali in lagali. Toda zdaj je postala zadeva drugačna. Zdaj poznamo resnično in polnopravno življenjsko luč in jo imamo, doma pa naj bi pred ljudstvom kljub temu nadaljevali s starimi lažmi in prevarami. Mar naj bi samo zase, povsem na skrivaj, še naprej stopali po svetlih življenjskih poteh? Ne, ne, prijatelj, tega bo odslej konec! Raje se bomo z zakladi, ženami, otroci in služinčadjo odpravili na najzahodnejši del sveta, da bi tam nemoteno živeli po spoznani resnici. - Kaj praviš na to ti, mogočni

in modri mladenič? Daj nam dober nasvet, ti božansko mogočni in modri mladenič!«
11 **Rafael** je odgovoril: »Da, vi zdaj tudi moji ljubi prijatelji, glede tega bi pa še jaz sam potreboval dober nasvet. V vaši deželi in kraljestvu je seveda tudi veliko takšnih, ki bi hoteli to, kar ste vi tukaj že vsaj nekaj malega našli; če bi jim to prenesli, potem tudi oni v indijskih deželah in kraljestvih ne bi mogli več ostati. Kajti pri vas doma je pravi pekel in v peklu ljudje težko dosežejo nebesa, ker človek, ki se želi spreobrniti k resnici, na vsakem koraku in z vseh strani zadene ob tisoče prikritih najbolj sovražnih ovir.
12 Lahko se namreč vrnete v svojo Indijo in poskušate skrajno pazljivo preveriti pri tovariših, ki jih poznate z boljše strani, ali bi prenesli takšno resnico. Kdor jo sprejme, naj se ne zadržuje več dolgo v deželi noči in peklenske sodbe, ker bi ga ta znova pogoltnila. Če pa se zdaj zaradi lastne življenjske izpopolnitve nočete več vrniti v svojo deželo, boste jutri in pojutrišnjem zlahka našli celo množico možnosti, kamor se lahko podaste in se tam ustalite. Tako vam svetujem in potem boste lahko storili tako ali drugače - kar se vam bo zdelo boljše!«
13 **Čarodej** je rekel: »Potem izbira ne bo težka! Če je našim tovarišem res kaj do prave luči življenja, tako kot je nam in bodo slutili, da je takšno luč mogoče najti nekje na Daljnem zahodu, potem jo bodo že šli iskat; če pa jim bo do takšne luči manj kakor nam, pa naj ostanejo v svoji noči in smrti! Toda nekaj pa bomo za njihovo dobro le storili: Z nami je veliko slug in nekatere od njih lahko odpošljemo domov s skrivnimi pismi v pisavi, ki je ne razume nihče razen duhovščine. Če se bodo naši tovariši nato spreobrnili, naj nam sledijo in tudi pridejo do luči; če pa se ne bodo spreobrnili, naj kar ostanejo v svoji temi. - Sem prav presodil ali ne?«
14 **Rafael** je odgovoril: »Tokrat si presodil pravilno. - Toda, doma imate še veliko zemeljskih zakladov. Kaj se bo zgodilo z njimi?«
15 **Čarodej** je rekel: »Božanski prijatelj! Poglavitne zaklade imamo pri sebi - največji zaklad smo našli tukaj in ta nam je ljubši kakor vse dežele, kraljestva in zakladi vse zemlje! Tisto, kar je še doma, pa naj vzamejo sluge, ki jih bomo poslali v Indijo; naj si jih razdelijo med seboj, kot bomo določili, da ne bo prepirov; potem se lahko vrnejo k nam. Tukaj bodo izvedeli, kam smo odšli. In mislim, da bo tako še najbolj prav!«
16 **Rafael** je pripomnil: »Vsekakor! Storite tako in blagoslovljeni boste! Zdaj pa še razmislite o vsem, kar sem vam povedal in se v srcih pripravite na nekaj večjega. S prijateljem bova zdaj odšla in poskrbela za dobro večerjo.«
17 Nato sta se Rafael in Lazar odpravila v hišo in naročila vse potrebno, saj se je že dokaj stemnilo.

107. Razodetje v Indiji

1 Nato Mi je **Agrikola** dejal: »Toda Gospod in Mojster, pod Indijo sem si predstavljal deželo in kraljestvo čudežev ter najvišje omike po zgledu starega Egipta, deželo, kjer kar mrgoli raznih umetnosti in spoznanj. In zdaj, glej, je

res prav nasprotno od tega, kar sem mislil o veliki Indiji. 0 Gospod, kdaj bo tamkajšnje ljudstvo doseglo življenjsko luč?«
2 **Jaz** sem odgovoril: »Tudi za tamkajšnje ljudstvo bo poskrbljeno, vendar to za kaj takega še dolgo ne bo dozorelo. Sicer je preprosto ljudstvo zelo poslušno in tudi zelo potrpežljivo, po svoje pobožno in močno verno. Če bi mu bila vera odvzeta, bi bilo uničeno in to bi bilo slabo za narodovo dušo. Ker pa še ni pravi čas, ni priporočljivo Indije preveč razsvetliti, temveč jo le od časa do časa napojiti s kapljicami; bila je že tudi napojena, zato pa živijo tam prav posebni modreci in vidci, kakršnih celo pravi Judje nimajo več. In ti modreci in vidci že širijo med številne ljudi prav dobro dramilno luč. Brez takšne dramilne luči ti trije nikoli ne bi našli daljne poti sem k nam.
3 Ko sem bil rojen na ta svet v Betlehemu, v ovčjem hlevu, so prav tako prišli trije modri iz prav te jutrove dežele; prinesli so mi prvi pozdrav, mi darovali zlato, kadilo in miro, ter se nato vrnili; pred nedavnim so prišli znova in ta gostilničar in Lazarjev sosed jih je videl in jim postregel. Torej so modreci tudi v Indiji, le malo jih je.
4 Zdaj pa indijska duhovščina ni več tako stroga do bolj skritih modrecev in vidcev, kot je bila pred sto leti in še bolj pred tristo, štiristo, petsto leti; kajti več hudih kužnih bolezni, ki so jih napovedali vidci, je Indijce, še zlasti pomembneže in oblastnike, razredčilo za dve tretjini; veliki potresi, viharji in poplave so pripomogli, da je duhovščina s kralji vred postala nekoliko blagohotnejša in potrpežljivejša, čeprav je še zmeraj na splošno ohranila enaka stara načela nestrpnosti in grozljivih kazni. In zato bo za to čutno ljudstvo preteklo še veliko časa, preden bo dozorelo za višjo luč.
5 Rafael je s tremi čarodeji ravnal povsem po Moji volji, jih tudi pridobil in to je bilo dobro; toda pred jutrišnjim dnem Me pred njimi še ne smete razkriti. - Zdaj pa se že vračata Lazar in Rafael in nas bosta povabila k večerji. Po večerji pa se bomo spet zbrali in se pogovorili o stvarstvu.«
6 Ko sem to povedal, je Lazar že prišel k Meni in nas povabil k večerji, Rafael pa je tri čarodeje popeljal s seboj. In ko smo se znašli v hiši, razvrščeni ob mizah po starem vrstnem redu, so čarodeji ostrmeli nad veličastno urejenostjo velike jedilnice, še bolj pa nad zanje posebej urejeno mizo, polno najbogatejšega pristnega indijskega razkošja in najdragocenejših indijskih jedi.
7 **Glavni čarodej** je vstal in rekel Lazarju: »Toda plemeniti prijatelj, zakaj takšno zapravljanje za nas tri? Za ta denar bi bilo lahko tisoče ubogih preskrbljenih več let! Ali v vaši deželi ni revnih in takšnih tudi ne v tem mestu?«
8 Lazar je odgovoril: »O da, veliko jih imamo in jaz sam skrbim za številne od njih. Glej, ob tisti dolgi mizi ob široki steni te dvorane jih sedi dobrih sedemdeset in na tisoče jih je našlo zavetje, primerno zaposlitev in oskrbo tudi na drugih mojih posestvih. In ko bodo novi revni prišli k meni, bodo v vseh mojih hišah naleteli na odprta vrata. Zato ne skrbite zaradi majhne pozornosti, ki sem vam jo kot tujcem izkazal s tem, da sem vas postregel, kot je pri vas v navadi. Jejte in pijte, kot vam poželi srce!«

9 To je trojica tudi storila in se nadvse čudila nenavadno okusnim jedem in prav takemu vinu ter zagotavljala, da česa tako okusnega ni še nikoli zaužila.

108. Hrepenenje čarodejev po pravem Bogu

1 Dobro razpoloženi smo jedli in pili, le da tokrat med jedjo nismo veliko govorili. Samo Rimljani so se o marsičem pogovarjali v latinščini, drugi pa so za svojimi mizami molčali.
2 Po večerji je **čarodej** vstal in rekel Lazarju: »Prijatelj, mi trije smo tukaj nenavadno dobro jedli in pili in to je treba tudi plačati. Povej znesek in brez zadržkov ga bom plačal.«
3 **Lazar** je rekel: »Ali ob kruhu niste dobili soli?«
4 **Čarodej** je odvrnil: »O da, v zlati posodi je je še nekaj ostalo.«
5 **Lazar** je rekel: »No dobro, potem pa je tudi vse plačano; kajti pri nas je navada, da tisti tuji gost, ki mu posebej damo sol, ne plača nič. Zato hvalite enega, pravega Boga, ki je v večnosti moj plačnik za vse.«
6 **Čarodej** je rekel: »Da, prijatelj, prav imaš. Če bi Ga mi le že našli, kot ste ga očitno že vsi vi, bi ga še bolj živo častili, kot zmoremo zdaj. Toda že s tem, da smo se tukaj prepričali, da res obstaja takšen samo eden, večno pravi Bog, smo več kot zadovoljni; kajti brez takšnega Boga mladi mili mladenič ne bi nikdar mogel pred našimi očmi narediti nekaterih znamenj, ki so mogoča samo Bogu in govoriti tako, kot še nismo slišali govoriti nobenega modreca.
7 Da, Ta, bolj vam kot nam dobro znani in nadvse ljubeznivi Bog, naj bo iz vseh naših življenjskih moči nadvse hvaljen; kajti prav gotovo nam je po Svoji sveti volji pokazal pot sem in se je nam, slepim iskalcem, po vas bliže in jasneje razodel kot kdaj koli prej med našim dolgoletnim iskanjem Njegovega morebitnega obstoja.
8 Da glej, prijatelj, tvoja hiša tukaj je z vsem tako dobro preskrbljena, da mora človek že iz tega sklepati - četudi o tebi ne bi nič vedel, - da mora nekje obstajati zelo premožen in zelo moder hišni gospodar. In če bi tvoje ljudi spraševal po tebi in pri njihovi najboljši volji ne bi mogel ničesar izvedeti o tvojem obstoju, bi bilo gotovo to za čud zelo neprijetno in moreče. Če je lastnik nedvomno zelo moder hišni gospodar in je hiša tako urejena, da je lahko nad njo vsak razumnejši človek presenečen in poln občudovanja, potem je tudi jasno in razumljivo, zakaj si človek prizadeva pobliže spoznati takšnega modrega hišnega gospodarja. Toda za tistega, ki si za to prizadeva, je toliko teže, če po dolgem iskanju in raziskovanju ne najde drugega kot zanesljive in zgovorne sledi o obstoju takšnega zelo modrega hišnega gospodarja, le njega samega ne sreča nikoli.
9 Sčasoma se v človeku razvijejo občutki kot pri kakšnem sinu, ki nadvse ljubi svojega očeta, ki pa je nekoč odpotoval na svoje številne posesti in se dolgo ni vrnil. Sin iz dneva v dan bolj trepeta. Svoje skrbi skuša kolikor se da pregnati s posvetno družbo, ki ga obdaja; toda prihaja bridka noč za nočjo in dan za dnem toda oče se k sinu domov ne vrne niti ponoči niti pri še tako lepem dnevu. Končno sin tega več ne zdrži in se odpravi iskat svojega nadvse ljubljenega očeta. Obišče vse očetove posesti in tam najde nezgrešljive sledi, iz

katerih razbere, da se je moral tam zadrževati njegov oče. Skratka, vse najde - samo očeta ne! Spušča se v zemeljske globine, povzpenja na najvišje vrhove gora in glasno kliče: ‚O ljubi oče, kje si? Zakaj, zakaj te tvoj sin nikoli ne sme najti? Če se je pregrešil zoper tvojo redko slišano zapoved, odpusti mu, ubogemu, šibkemu, slepemu in dopusti, da sliši tvoj sveti očetovski glas!'
10 In glej, tako sin išče očeta in tako ga kliče. Vse najde, sliši šumenje vetra skozi gozdove, sliši bučanje in zavijanje viharja nad livadami in morjem, da, sliši tisočglasno harmonijo pogumnih pevcev zraka in vidi, kako strele bliskajo iz oblakov; le očetov obraz se ne prikaže nikjer in njegov glas mu ne odmeva od nikoder.
11 In glejte, tako se dogaja nam sinovom velike Indije že zelo dolgo in nihče od nas ne ve več, kdo je ljudem dal našo knjigo vseh knjig Ja seam skrit. Toda nekaj iz knjige ostaja resnično, da namreč tisti veliki hišni gospodar ostaja vsem ljudem našega kraljestva vedno enako skrit in bo to tudi ostal; če Ga ne more najti iskalec, kako Ga bo šele našel tisti, ki ga niti ne išče!
12 Mi pa smo tokrat imeli srečo, da smo še najbliže prišli na sled Njegovega obstoja in smo že zato presrečni; kako srečni bi šele bili, če bi Ga našli, videli in če bi lahko z Njim spregovorili v vsej ljubezni in ponižnosti. Če pa te milosti nismo vredni - to zdaj spoznavamo in dojemamo, - pa vas prosimo, ljubi prijatelji, da nas ne pozabite, ko se boste znašli pred Njegovim svetim obličjem.
13 Iz najglobljega življenjskega bistva naj se znova nadvse prisrčno zahvalimo Njemu in tudi vam, Njegovim prijateljem, za ta večer! «

109. Vse ob svojem času! Gospod in telesni red

1 Ob tem nagovoru so se navzoči spet zelo vzradostili in **Peter** Mi je skrivoma dejal: »Gospod, le poglej, kako hrepenijo po Tebi! Zakaj se jim še zmeraj ne razkriješ?«
2 **Jaz** sem rekel: »To je Moja stvar in naj te ne skrbi! Vsi ste še zelo podobni neizkušenim otrokom, ki veliko prej hrepenijo po sadežu z drevesa, preden ta dozori. Ali torej ne veš, da ima vse na tej zemlji svoj čas in ga tudi mora imeti? V samem Sebi čutim veliko potrebo, da se tem trem povsem razkrijem; toda ljubezen v Meni in večna modrost iz nje pravita: Ne pred pravim časom! Kajti le trenutek prezgodaj in marsikaj bi šlo lahko po zlu, popravilo pa bi se šele z dolgotrajno preskušnjo svobodne volje. Dovolj je, da ustvarjeni ljudje grešijo zaradi svoje šibkosti, kaj bi šele bilo, če celo večni Mojster ustvarjenega, nespremenljivega reda ne bi upošteval Svojega reda?
3 Verjemi, da Jaz ob vsem tem gotovo več občutim in zaznavam kakor ti in vsi drugi, ki ste tukaj; poznam pa tudi Svoj večni red, zoper katerega se lahko v določenem smislu pregreši vsak človek in angel, toda Jaz nikoli in nikdar, saj bi, če bi opustil Svoj večni red, to neogibno pomenilo tudi konec vsega ustvarjenega. Kajti kjer bi se zrušil temeljni kamen templja ali hiše, ker je postal trhel ali nagnit, kakšne bi bile potem posledice za tempelj in vso hišo?!
4 Pohvale vredna sta tvoja vera in tvoje srce - toda tvoja bolečina Mi pred pravim časom ni mar! Misli in občuti z Menoj, pa bo tvoj korak lahek.«
5 Ko je Peter to slišal, ni nič več pripomnil; slišano je ohranil globoko v srcu.

6 Kljub temu je **čarodej** opazil, da sem to Petru povedal, zato se je takoj obrnil k Rafaelu in dejal: »Najmilejši čudežni prijatelj! Zdaj sem zagledal moškega z nadvse spoštovanja vredno postavo, ki je nekemu starcu govoril nenavadno pomembne besede. To mora biti velik modrec! Mi ne bi povedal, kdo je ta človek? Odkrito ti moram priznati, da je začel mene in tudi moja sopotnika privlačiti, v njem je nekaj skrivnostnega in nerazložljivega. Za vsako ceno ga želim pobliže spoznati! Če bi mi pri tem pomagal, ti rade volje dam velik dar.«
7 **Rafael** je odgovoril: »Prijatelj, bodi potrpežljiv, kajti vsega se ne da urediti tako hitro, kot sem ti iz daljne Indije priskrbel tvoj veliki diamant! Kajti kjer mora delovati človekova najsvobodnejša volja, je ne sme ovirati nikakršna vsemogočna prisila. Zato bodi samo potrpežljiv! Zdaj bomo šli takoj spet na prosto in tam boš dobil dovolj priložnosti, da boš pobliže spoznal človeka, ki ti je zbudil pozornost. Toda le potrpežljivo čakaj!«
8 Čarodej je bil s tem zadovoljen in znova smo se odpravili ven na prosto ter na vzpetini zasedli stara mesta, čarodeji pa so dobili prostor med nami.

110. Močan severni veter in njegov namen. Mrtvo morje

1 Ko smo spet posedli, razvrščeni tako kakor prej, je začel s severa pihati precej hladnejši veter in **Lazar** mi je tiho dejal: »Gospod, če se bo veter še krepil, se bomo morali odpraviti v hišo.«
2 **Jaz** sem odgovoril: »Prijatelj, če ne bi hotel, da piha, ta veter ne bi pihal; ker pa to hočem, se je ta veter pojavil, saj sem ga priklical v Sebi. In tudi dober je, ker ga zdaj hočem; kajti vse, kar hoče Oče v Meni, je dobro. Zato naj se nihče ne ogiba temu nekoliko hladnejšemu vetru, niti naj se ne boji, da bi zbolel. Sicer pa boš kmalu začutil in tudi spoznal, zakaj sem dovolil, da ta veter zapiha.«
3 Ko sem povedal to Lazarju, je začel veter še močneje pihati in **Indijci** so se obrnili na Rafaela ter rekli: »Poslušaj, mili in zelo mogočni ter modri mladenič, nam se zdi zelo razumljivo in jasno, da človek po tvojem, nam podanem nauku - namreč z združenjem s čistim življenjskim duhom iz Boga - lahko stori resnično veliko čudežnega z močjo in oblastjo svoje volje, če jo združi z Božjo voljo; toda tu in tam se kljub temu v veliki naravi sveta zgodijo pojavi, zoper katere se tudi najpopolnejši človek zaman bojuje z vso močjo svoje volje. Nekaj takšnega je prav ta, zelo nadležni veter! Zdi se nam, da so elementi najbolj nemi in se niti najmanj ne ozirajo na našo še tako močno voljo.«
4 **Rafael** je rekel: »Glede tega se zelo motite! Če se mora celo najtrši kamen v trenutku ukloniti moči z Bogom združeni notranji volji, toliko bolj se bo zrak, ki je sestavljen iz samih duševnih specifičnih potenc in je zato gotovo bolj soroden notranjemu duhu kakor bolj grobi snovni kamen.
5 Povem pa vam tudi, da ta, nekoliko nadležni veter prav zato močno piha, ker smo tako hoteli; zakaj smo tako hoteli, pa se bo še pokazalo. Poglejte v smeri vetra in kmalu boste začeli spoznavati, zakaj mora veter pihati čedalje močneje!«
6 Nato so vsi, ne samo trije čarodeji, začeli gledati proti vetru. In kaj so kmalu opazili ob Mrtvem morju, ki ni tako zelo oddaljeno od Jeruzalema? Dvigali so

se mogočni oblaki najgostejšega dima in prekrili obzorje proti jugu, od časa do časa pa vsi zagledali ognjene zublje, ki so vsakič kmalu spet ugasnili.
7 Ko je to opazil **glavni čarodej** s svojimi sopotniki, je vprašal Rafaela: »Kaj je to in kaj se tam dogaja? Ali gori naselje, morda mesto?«
8 **Rafael** je odgovoril: »O ne, moji ljubi prijatelji, tam je zelo veliko jezero, ki ga tukajšnji Judje imenujejo Mrtvo morje, zato ker v njem in visoko nad njim ne bi nobena žival preživela več kot uro.
9 Vse ribe in druge morske živali bi v njegovih vodah poginile, tudi ptice v zraku nad jezerom, zato le izredno redko vidimo leteti ptice nad njim. Da, celo rastline in grmičevje kakršne koli vrste ne raste dlje časa na njegovih tleh niti kjer koli na obrežju; to jezero leži namreč na zelo obsežnem in globoko v notranjost zemlje zaritem nahajališču žvepla in smole, ki se od časa do časa vname in ponekod - seveda pod vodo - z veliko silo raztrga podvodna tla; tedaj ogenj močno zagori skozi vodo in nad njo, kmalu pa spet ugasne, ker nastale razpoke zalije voda in prepreči nadaljnje gorenje žvepla in smole. Toda četudi razpoko zaduši voda in se razpoka tudi sama od sebe zapre, pa se že na drugem kraju pojavijo novi izbruhi in ti se seveda prav tako kmalu poležejo.
10 Ko pa se ogenj pod tem zelo velikim jezerom razplameni, gori z največjo močjo nekaj ur in posledice so vidne na različnih krajih jezera; dim in para sprožita valovanje in to traja pogosto ob počasnem pojemanju še nekaj dni, zato za ljudi v takšnih dneh ni priporočljivo, da se približujejo jezeru, sploh pa ne proti vetru, kajti prav zli zrak, ki se ob takšnih priložnostih razvije nad jezerom, bi lahko zadušil naravno življenje človeka in vsake živali.
11 In glejte, zdaj je izbruh zelo močan in gosti, strupeni dim bi z južnim zrakom še prehitro zašel k nam ter povzročil hude nesreče; zato je vsemogočna volja enega, resničnega Boga dopustila, da je s severa zapihal mrzel veter, bogat z življenjskimi primesmi, ta se bo najprej znatno okrepil, ker se bo podmorski ogenj še dalje razširil in potem bo dim in paro pregnal daleč v arabske puščave, kjer ne bosta mogla nikomur preveč škodovati, saj tam, še zlasti zelo blizu jezera, ne prebiva nobeno živo bitje.
12 Če boste zdaj o povedanem samo malo temeljiteje razmislili, boste tudi ugotovili razlog, zakaj je začel pihati mrzli severni veter in da ni nastal kar naključno, ampak mu je to ukazala modrejša in zelo mogočna volja. Če je tako, potem je tudi jasno, da lahko z Bogom združena volja življenjsko popolnega človeka obvladuje tudi vse elemente in ti se ji morajo ukloniti.
13 Lahko pa svoj pogled usmeriš tudi na modrost in Božjo voljo, če ti pokažem, da se v zlo jezero stekajo pritoki z več strani, toda iz njega se na zemljino površje ne izteka nič. Zakaj je to tako? Zato ker to jezero in tudi še nekatera druga takšna jezera na zemlji, prvič, potrebuje svojo vodo za dušenje ognja pod seboj in drugič, ker bi površinski odtok resnično strupene vode naredil zemljo še nerodovitnejšo in neprijaznejšo; in tako resnična Božja ljubezen, modrost in volja skrbijo tudi tam, kjer slepi človek nič ne opazi in ne more opaziti.
14 Toda kdor ustvarjena bitja in siceršnjo ureditev sveta opazuje z duhovnimi očmi, bo povsod odkril vladavino Božje volje in tako zlahka našel velikega svetega Očeta, Urejevalca svetov, ljudi in duhov, in bo lahko sam v sebi izkusil

moč vsemogočne Božje volje ter ne bo več imel razloga spraševati, ali človeška volja združena z Božjo ukazuje tudi elementom. - Ali si zdaj vse to razumel?«

111. Dvomi indijskih čarodejev

1 **Glavni čarodej** je rekel: »Da, razumel sem in tudi oba moja sopotnika; ampak ob tem bi bilo treba vprašati še marsikaj, da bi človek lahko dobil brezhibnejšo predstavo o najvišji modrosti enega, pravega Boga. Kajti v veliki naravi so poleg številnih nadvse modro urejenih stvari tudi takšne, ki so sicer v sebi čudovito modro zasnovane, v razmerju do drugih stvari pa niso v nobenem dojemljivo modrem smotrnem razmerju.
2 Glej, mili mladi prijatelj, s takšnimi opazovanji bodo povsem zapeljani večinoma prav tisti ljudje, ki se največ posvečajo iskanju najmodrejšega in najmogočnejšega Boga in namesto da bi Boga spoznali, bodo dosegli prav nasprotno, ker bodo naleteli na moč, ki je vse sicer posebno čudovito prikazala in tako tudi uredila, nekako pa sama ni zmožna presoditi o tem, zakaj je naredila to ali ono in kako je eno povezano z drugim.
3 Vidim, da je to moje vprašanje gotovo zelo majavo; toda kdor v sebi ni nikoli o ničemer podvomil, očitno kaže, da mu je zelo malo ali celo nič mar, ali Bog obstaja in kako je bil ustvarjen in ali človeška duša po telesni smrti kot jasno zavedajoče se bitje še naprej živi, kako in kje.
4 Ker pa sem že star iskalec, sem tudi star dvomljivec in kot takšen imam veliko vprašanj. In tako se mi zdi tvoj opis vašega zlega jezera, njegovega nahajališča smole in žvepla, njegovega občasnega vnemanja in zdaj še pihanje močnega mrzlega severnega vetra, ter povezovanje vsega tega z močjo in modrostjo resničnega in dobrega Boga nekaj zelo pravilnega; in tudi vse drugo, kar zadeva jezero, je zelo smotrno urejeno, da njegovo izparevanje ne bi škodovalo živim bitjem. Vse to bi bilo samo po sebi v najlepšem redu; toda zdaj bi o zlem jezeru vprašal nekaj povsem drugega - vprašanje, na katero mi sami nikoli ne moremo odgovoriti:
5 Zakaj pa je tako moder in dober Bog sploh ustvaril takšno jezero? Poznamo številna velika kraljestva in dežele, kjer ni takšnega jezera. Zakaj mora biti prav tu? Čemu njegovo podzemno nahajališče smole in žvepla, čemu njegove strupene izparine, ob katerih ne morejo živeti niti ljudje in živali niti rastline in drevesa? Ali so takšna zla jezera na zemlji navsezadnje sploh za kaj dobra, je v ozadju kakšen moder namen ali pa so nastala po naključju in je Bog, zaradi njihovega obstoja moral sprejeti ukrepe, da ne bi škodovala ob njih živečim plemenitejšim bitjem?
6 Ali ne bi mogel nadvse modri in dobri Bog uresničiti kakršnega koli dobrega namena tudi drugače kot le s slabim sredstvom? Glej, moj mladi, modri in mogočni prijatelj, poln Boga, ko človek začne o tem čedalje bolj premišljevati in tuhtati, potem na koncu pogosto ugotovi tudi marsikaj nenavadnega.
7 Lahko bi rekli: Dober Bog ne more ustvariti nič slabega, kajti v medu ni grenkobe. Potemtakem mora obstajati tudi zli nasprotni bog, ki se nenehno bojuje z dobrim bogom, toda nikoli ga ne more premagati, tako kot tudi dobri

bog ne more premagati zlega. Dobri bog neprenehoma ustvarja dobro, zli bog pa nenehno uničuje tisto, kar ustvari dobri bog.
8 Če domnevamo tako, je to žalostno za ustvarjeno bitje, še zlasti žalostno za samo zavedajočega se človeka, ker ima nenehno pred očmi svoje uničenje. Kako naj se torej veselim življenja in obstoja, če vem, da bom v kratkem za večno izginil in še to ob velikih bolečinah in poln obupnih strahov.
9 Človek na koncu zavrže še to in si reče: Ali ni nobenega boga ali pa jih je toliko, kolikor je ustvarjenih bitij in vsak bog ustvari svoje bitje ter mu ni mar za nič več; ali pa ni nobenega boga, temveč obstaja samo naravna sila, ki se ne zaveda, da obstaja in neprenehoma deluje, ker jo iz nje same slepo in naključno razvite razmere prisilijo delovati tako ali tako, kot na primer veter povsem slepo in brez vsake volje in razuma piha sem ter tja, in ko naleti na kakšno trdno oviro, spremeni smer, ker ga ovira v to prisili. Takšen pojav vidimo tudi pri potokih in rekah; svoj tok morajo pogosto spreminjati, če v svoji slepoti naletijo na ovire, ki jih, ne da bi hoteli, preusmerijo drugam.
10 Ali pa drug primer: seme lahko pade v dobro prst in obrodi bogat sad, medtem ko enako zdravo seme, ki pade v revno prst, propade in ne obrodi. Niti seme niti prst se ne zavedata svoje moči in sposobnosti; toda ta ali ona okoliščina, ki tudi deluje zaradi drugih naključnih okoliščin, naredi neka tla rodovitna in drugih ne in ta okoliščina vpliva na to, da seme uspeva bodisi dobro bodisi slabo.
11 Človek lahko raziskuje in premišljuje, kakor koli želi in si nabira izkušnje po vsej zemlji, vendar nikjer ne najde nikakršnega preudarnega reda, temveč le same naključnosti, ki pogojujejo druga drugo.
12 Ob takšnih ugotovitvah človek izgubi božanstvo izpred oči in ga zlepa ne more spet najti. Imel si povsem prav, ko si rekel, da z natančnim raziskovanjem raznolikih pojavov v veliki naravi lahko najdemo samo enega pravega, najmodrejšega in najmogočnejšega Boga - to bo že držalo; toda ko človek kot natančen raziskovalec nazadnje naleti na stvari, kot je nahajališče smole in žvepla pod zlim jezerom, pri katerih se zdi, da nimajo nič skupnega z domišljenim redom, začne dvomiti o enem samem resničnem, modrem, dobrem in mogočnem Bogu - kaj pa potem? Potem si, prijatelj, človek sam ne more več pomagati, ampak mu mora pomagati Bog, če sploh kakšen je; če pa mu ne pomaga On, potem Ga morda v resnici sploh ni, ali Mu za ljudi ni mar, ali pa človeku ni zmožen pomagati, dokler niso izpolnjeni ustrezni pogoji - to lahko vsak dan razberemo iz številnih izkušenj.
13 Ali bi mi zdaj pojasnil, zakaj obstaja tisto zlo jezero, saj potem bomo zlahka še naprej razpravljali o tej zelo pomembni temi.«

112. Različen ustroj vsega ustvarjenega

1 **Rafael** je odgovoril: »Veš, prijatelj moj, o tej temi se ne bo lahko pogovarjati, ker si še preveč neveden in preveč poln svojih staroindijskih posvetnih modrosti. Zdaj bi ti moral povsem na kratko pokazati celoten notranji organski življenjski ustroj in ti razkriti ves organizem sveta in njegov namen, to pa vsekakor ne bi bilo mogoče storiti tako hitro, kot si predstavljaš v svoji indijski

domišljiji, kajti za to je potrebno resnično več kot vaša indijska mala šola. Toda kljub temu ti bom dal nekaj namigov, iz česar boš že lahko izpeljal nekatere sklepe in zato mi zdaj nameni pozornost svojega srca.
2 Poslušaj! Človek si. Tvoje telo je sestavljeno iz skoraj neskončno veliko tebi povsem neznanih organov. Brez takšnega organskega ustroja telesa duša ne bi mogla živeti v njem. In kljub temu najpomembnejši organi v tvojem telesu sploh niso razporejeni tako zelo simetrično. Poglej samo žile! Videti je, kot da bi bile po rokah nametane kar sem ter tja. In kljub temu so razpeljane kar najbolj smotrno. Oglej si, kam so nameščeni lasje? Na tvoji glavi so povsem brez reda, tako kot tudi dlake po tvojem telesu in kljub temu je Bog vsako preštel in vse je tam, kjer mora biti. In pri drugih ljudeh so žile razvrščene drugače kakor pri tebi in kljub temu so tudi tam na pravem mestu, ker je bilo Gospodu v Njegovi modrosti všeč, da je skoraj vsakemu človeku dal nekoliko drugačno podobo in tudi drugačno čud, da se ljudje laže prepoznavajo in se potem kot ljudje ljubijo.
3 Gospod je celo domačim živalim dal nekoliko različno podobo, da bi ljudje laže prepoznavali svoje domače živali, divje živali pa so si tako podobne, kot je le mogoče, saj ni potrebno, da bi si jih ljudje zapomnili za svojo korist. Poglej domačo perutnino in divje ptice v zraku in ugotovil boš enako.
4 Predpostavimo, da bi si bile na zemlji vse pokrajine podobne kot oko očesu in bi bila vsaka hiša povsem enaka drugi, in ne bi smela biti ne večja ne manjša od druge, povej, kako bi iz velike daljave našel svoj dom!
5 Poglej naprej tudi sadna drevesa, ki sodijo k neki hiši in poleg njih tista, ki pripadajo drugi hiši in v njihovi podobi boš našel številne posebnosti, čeprav so drevesa iste vrste. In to je Bog dopustil zato, da lahko vsak lastnik že od daleč prepozna svoja drevesa kot stare dobre prijatelje.
6 Preden bova prešla k poglavitni zadevi, ti bom navedel še en primer, torej mi prisluhni. Glej, kako bi bilo, če bi na primer imela vsa dekleta, stara ali mlada, na las enak obraz, če bi bila enako velika, enakega videza, enako odeta kot ptice v zraku ali divje živali na polju in v gozdu? Ali bi potem svojo hčer lahko ločil od svoje žene ali sosedove hčere ali svoje matere ali svojih sester? Če bi bil tvoj oče takšen kot ti in tudi tvoji sinovi enaki kot oče, kako bi bilo potem tebi kot razumnemu bitju to všeč? Povsem enake pokrajine, enake človeške postave in oblike, skratka vse, staro ali mlado, bi si bilo na las podobno, povsem enako - kako bi ti bilo, samo na primer, to všeč?
7 **Čarodej** je odgovoril: »O prijatelj, to bi pomenilo smrt že pri živem telesu! Oh, prenehaj s takšnimi morilskimi zgledi! Potem bi ljudje očitno nehali misliti, ker misliti brez primerjav pravzaprav niti ni mogoče. Zdaj pa se mi že dozdeva, kaj nameravaš! Toda le nadaljuj; kajti vsaka beseda iz tvojih ust je vredna na tisoče funtov čistega zlata!«

113. Nujne razlike pri vsem ustvarjenem

1 **Rafael** je rekel: »Pravilno si odgovoril; če bi si bila vsa ustvarjena bitja tako zelo podobna, ne bi bilo nobenega življenjskega izziva in tudi razmišljanja ne. Zunanje razmišljanje izhaja iz tega, da človek s svojimi zdravimi čuti opazuje

različne stvari in njihove kar se da spremenljive in različne oblike, jih primerja in presoja ter premišljuje o njihovi povezanosti, zazna številne različne oblike in jih potem tudi različno poimenuje; tako se je razvil tudi človekov govor in pozneje pisava.
2 Če bi bila pokrajina enaka pokrajini, drevo drevesu, žival živali in bi bili vsi ljudje, moški in ženske, starši in otroci, mlado in staro, povsem enaki, kaj pa bi potem še izzvalo človekove čute? Zanesljivo prav nič! Človek bi si moral kaj malo zapomniti in še manj premišljevati; tudi glede govora bi slabo kazalo in tudi glede pisave, in glej, vse to bi bila nujna posledica tega, če bi vsevedni Bog svetove in ustvarjena bitja ustvaril po tvojem strogem pojmovanju reda.
3 Toda ker je Bog še neskončno modrejši, kot si to lahko sploh predstavljamo, je vse, kar je ustvaril veliko bolje uredil, kot si zmoremo zamisliti; tako je postal večni Učitelj in Mojster ljudem, ker je za Svoja ustvarjena bitja določil neskončno raznovrstnost, da lahko človek, zaradi katerega je vse to tukaj, opazuje vsa ta različna ustvarjena bitja vseh vrst in zvrsti, jih laže prepoznava, poimenuje, o njih razmišlja in jih potem lahko tudi v svoj prid ali v svojo škodo uporabi - tega pa človek, kot je bilo že povedano, po tvoji ureditvi nikoli ne bi bil sposoben.
4 Ali bi lahko razumel usodno ljubezen do neke ženske, če bi bila povsem enaka drugim ženskam, podobna kakor muha muhi? Svoje žene sploh ne bi prepoznal, prav tako kot ne prepoznaš muhe, da bi lahko rekel: ‚Glej, to je moja priljubljena muha!' Ko bi se namreč tvoja izbrana muha pomešala med druge, je zanesljivo ne bi mogel več prepoznati kot svojo, in prav tako bi se zgodilo s tvojo ženo in tvoji ženi s teboj.
5 Iz vsega tega pa že lahko razbereš, da je prav ta, kot se tebi zdi navidezni nered v območju Božjih ustvarjenih bitij, veliko večji in resničnejši dokaz za obstoj vsemogočnega Stvarnika in Njegovo največjo ljubezen in modrost kakor red, ki ga že tako dolgo iščeš, in ne moreš najti!
6 Opozoril sem te že na to, da lahko dobro opaziš, da tvoje žile na rokah in nogah in tudi na tvoji glavi ne potekajo pod kožo povsem simetrično, kot bi si želel, ampak tako pri tebi kot pri vsakem drugem človeku vidno križem kražem. Zakaj torej takšen nered?
7 Glej, zlepa ne boš naletel na dva zelo podobna človeka. Tako kot Bog Gospod iz teh tebi že pojasnjenih razlogov oblikuje zunanje podobe različno, enako različno oblikuje tudi človeški organizem in z njim tudi nadarjenosti vsake duše. Kajti če bi vsi ljudje imeli na las enake sposobnosti, potem bi bili kmalu odveč drug drugemu in ljubezen do bližnjega bi bila samo prazna beseda.
8 Zdaj si torej videl, kako ti navidezni nered najzvesteje priča o obstoju Boga in najvišji, najmodrejši in najbolj ljubeči Božji ureditvi; in tako se lahko znova povrneva k zlemu jezeru.«

114. Zemlja kot organizem

1 (**Rafael**): »Glej, to jezero in še druga podobna jezera je Stvarnik ustvaril prav tako modro, kot je modro ustvarjeno vse, kar sem ti glede tega pokazal in povedal.

2 Imaš telo, ki ga hraniš, vzdržuješ in naravno ohranjaš pri življenju s hrano, pijačo in rednim vdihavanjem čistega zraka. Hranilni delci so v hrani in pijači prav tako smotrno porazdeljeni kakor v vdihanem zraku. Dihaš in kolikor zraka vdihneš, skoraj toliko ga moraš izdihniti; samo zelo majhen, skoraj netehtljiv del je kot poglavitna hranilna sestavina, potrebna za tvoje življenje, prešel iz tvojih pljuč v kri, vse drugo znova izdihneš. Uživaš različne jedi in piješ različne pijače. Da, kar zaužiješ, pa ni v celoti življenjsko hranivo, temveč le njegov nosilec; samo etrski minimum ostane v tebi kot hrana, vse drugo se mora po določenih poteh znova izločiti iz telesa.
3 Glej, tako kot je to najbolj nujno pri ljudeh, živalih in celo rastlinah, ker se sicer življenje ne bi moglo ohraniti, je enako neogibno pri planetu! Imeti mora organe, s katerimi lahko iz sebe izloči na svoje kožno površje odvečno nesnago. In zdaj si znova oglejmo naše zlo jezero in ugotovili bomo, da je tudi to organ, ki ga potrebuje Zemlja in sicer za izločanje notranje, neuporabne nesnage, kakršni so tovrstni organi v človeškem telesu in jih gotovo poznaš tudi ti.
4 Zemlja je prav tako organsko in celo duševno živo bitje kot ti in vsa ustvarjena bitja in tudi diha, deluje in tke v neskončnem ustvarjenem prostoru.
5 Izkušnja te je prav gotovo naučila, da se da človeška, živalska in rastlinska nesnaga koristno uporabiti kot poljsko gnojilo na njivah, travnikih in v vinogradih; toda povem ti: kar je živalska nesnaga v malem, to je zemljina nesnaga v velikem in splošnem.
6 Rodovitna tla zemlje, tudi gore in morja, so v bistvu zemljina nesnaga; kajti vse to je nastalo po Zemljinem notranjem življenjskem ognju, seveda v tebi nedoumljivo dolgem časovnem obdobju. In vse, kar se je izločilo na zemljino površje kot žveplo, smola, sol, voda ter razne rudnine in kovine, je namenjeno sestavi rodovitne zemlje, brez katere ne bi moglo obstati nič, ne rastlina, drevo in še manj žival ali celo človek.
7 In če zemlja po svojih organih in porah še danes počne to, kar je po najbolj modrih navodilih večno velikega Stvarnika počela in morala početi že v nedoumljivi davnini, potem tega ne moremo označevati kot slabo, temveč je vse dobro.
8 Če takšna tla ali jezero niso primerni za naravno življenje rastlin, živali in človeka, zato še niso slabi. Človek ima pamet in razmišlja ter se lahko takšnim krajem, ki še niso zreli za bivanje, ogne. Zemlja ima veliko območij primernih za bivanje in ljudje so lahko s tem povsem zadovoljni. Morje zavzema na splošno veliko večjo površino kakor suho kopno. Kdo bo rekel: ‚Glej, kako nespametno je ravnal Bog, da ni raje največji del Zemlje ustvaril kot rodovitna tla, kakor da je ustvaril toliko neuporabne vode! Ljudje in zanesljivo tudi večina kopenskih živali in tudi večina rastlin bi imeli že iz dežja in snega na voljo še preveč jezer, rek, potokov, tokov, izvirov`!
9 Da, pravim, vse to bi bilo res, če bi vsa jezera, tokovi, reke, potoki, izviri ter dež in sneg izvirali od nekod drugod in ne prav iz velikega svetovnega morja. Če to ne bi bilo takšno, kot je, potem ne bi bilo sladke vode na kopnem.
10 Mislim, da sem po povsem naravni poti odpravil tvoje dvome. Če vse to upoštevaš, si boš o obstoju resničnega Boga, o Njegovi ljubezni, dobroti,

modrosti in moči povsem na jasnem in noben pojav na zemlji te ne bo več odvrnil od prave vere in pravega spoznanja pravega Boga.
11 Če pa ti bo hotel kdo z nekakšno zgovornostjo vsiliti drugačen nauk, potem mu vse povej tako, kot sem jaz povedal tebi. Če sprejme tvoje spoznanje, potem glej nanj kot na človeka, ki išče resnico in ravnaj z njim kot z bratom; če pa očitne resnice ne bo sprejel, ga obravnavaj kot nerazsvetljenega mračnjaka, pogana in krivoverca, ker svetle resnice noče sprejeti, ogni se njemu in njegovi družbi.
12 Treba pa je razlikovati med tistim, ki resnice noče sprejeti, in tistim, ki zaradi svoje duhovne zaostalosti resnice ne more dojeti in sprejeti. Prvi si ne zasluži daljšega potrpljenja, ki bi mu ga človek namenil, ker resnice noče sprejeti iz napuha in domišljavosti in hoče, da se vse ravna samo po njem. Toda z drugim bodi potrpežljiv; kajti ne manjka mu volje, temveč razuma. Ko bo s tvojim potrpljenjem in ljubeznijo vse bolj razumel, bo resnico sprejel.
13 Zdaj pa sem ti veliko povedal. Če boš vse to upošteval, boš več našel že sam v sebi. Tvoj duh iz Boga ti bo že pokazal globine in višine resnice. Zdaj pa sam vprašaj svojo čud, če si vse povedano tudi dobro razumel! «

115. Dober namen strupenih dreves v Indiji. Razvoj zemlje. Potovanje morja

1 Zdaj je **čarodej** dejal: »V meni se drami kot ob svitu pred sončnim vzhodom; toda to so stvari, ki se bodo morale v meni šele ukoreniniti, preden jih bom sprejel v svoje življenje. Da je res tako, kot si mi zdaj povedal, pa niti malo ne dvomim. Le še eno majhno vprašanje bi imel. Če imaš z menoj še kaj potrpljenja, bi te rad prosil, da mi, zato da bom temeljiteje poučen, odgovoriš še na neko majhno vprašanje.«
2 **Rafael** je rekel: »Povej, kaj te muči! Za kaj gre? Govori!«
3 **Čarodej** je rekel: »Glej, ti najmilejši in nadvse modri mladenič! Pri nas v Indiji in sicer na velikem otoku in tudi v nekaterih dolinah ob obali, ki bi sicer lahko bile zelo bujne, raste le grmičevje, prava sramota dežele. To grmičevje je tako zlo in strupeno, da že s svojimi hlapi na daleč pokonča vse, kar se mu približa. je veliko nevarnejše kakor omenjeno jezero in se ga ne da izkoreniniti. Nevedni ljudje občasno zaidejo v njegovo bližino in potem morajo umreti boleče smrti.
4 Čemu koristi takšno, prav peklensko rastje?«
5 **Rafael** je odgovoril: »Da, moj ljubi prijatelj, to grmičevje ima celo velik in za ljudi v deželi, v kateri ga je Gospod nebes in te zemlje dopustil rasti, zelo tehten pomen; kajti ljudem takšne dežele je zvesti varuh, ker jim preprečuje, da bi poselili takšna majhna zemeljska območja, ki jih je Gospod Bog, da bi ohranil zemljo, namenil za nekaj povsem drugega.
6 Že vašim praočetom je bilo natančno razodeto, naj se ogibajo takšnih maloštevilnih dolin in naj jih ne poseljujejo, ker te za poselitev še dolgo ne bodo zrele, saj jih še obvladujejo sile surovih elementov. Razodeto jim je bilo tudi to, da je omenjeno grmičevje tam zato, da vsrkava strupene izparine iz globin zemlje, da se ne bi z njimi zastrupljala še druga območja in tako postala ne naseljiva.

7 Ker pa je bilo to ljudem povedano in se je nato po učiteljih prenašalo tisočletja dolgo, se ne more pritoževati nihče, ki svarila ne upošteva in se še poda na takšna območja, o katerih bi moral vedeti, da še dolgo ne bodo primerna za sprejem ljudi in živali. - Ali razumeš tudi to?«
8 **Čarodej** je odgovoril: »Da, zdaj razumem tudi to! Toda zakaj so nekatera območja na zemlji zrela prej kakor druga?«
9 **Rafael** je rekel: »Si pa res še slep! Ali si že kdaj videl človeka, pri katerem bi vsi telesni deli dozoreli naenkrat? Koliko časa je potrebno, da človek že telesno dozori in koliko, da povsem dozori njegova duša! Mar meniš, da vsevedni Bog kjer koli preskoči Svoj večni red? 0 nikakor! Bog je sam najpopolnejši red in najbolj natančno ve, kaj, kako in zakaj kaj počne.
10 Poglej visoke gore okoli nas! Te so bile pred mnogimi tisočletji več kot še enkrat tako visoke, kot so zdaj in doline več kot še enkrat tako globoke, merjeno z visokih gora navzdol; toda tedaj so bile takšne globoke doline še nenaseljene, le jezera nad jezeri so bila polna velikanskih vodnih živali.
11 Potem je veliki Gospod in Mojster večnosti dovolil silnim viharjem z bliskom in gromom ter velikim potresom, da so razklali visoke gore in njihove skale so napolnile doline. V njih ni bilo velikih jezer, na mesto njih so se skozi napolnjene doline kmalu valili veliki in mogočni vodni tokovi in s svojo močjo neprenehoma mleli in brusili manjše skalovje pod seboj in to se je čedalje bolj drobilo in manjšalo; kajti ves pesek v vodnih tokovih, rekah, potokih in morjih je pomanjšani del velikanskih gorskih verig iz pradavnine. Ko so se tako doline napolnile, so se po Gospodovi volji vodni tokovi čedalje bolj ožili in presahnili, njihova obrežja pa so se postopno spreminjala v rodovitno prst.
12 In kar se je dogajalo v pradavnini zemlje, se dogaja tudi dandanes, čeprav v nekoliko manjšem obsegu. In tako vidiš, da je Bog Gospod v Sebi večni red sam in Mu ni treba kjer koli prehitevati; kajti Njegova največja radost je v tem, da vidi, kako je v večni neskončnosti vse kar najbolj prav in da vse izhaja in tudi mora izhajati eno iz drugega. Če pa je tako, je tvoje vprašanje, zakaj še niso vse pokrajine na kopnem primerne za bivanje, odveč.
13 Glej, še nekaj bi ti rad o tem povedal. Veliko morje se približno vsakih 14 000 let prelije od zemljinega juga do severa in nazaj. Od danes naprej pa bo čez približno 8 000 do 9 000 let visoko nad to goro, na kateri danes stojimo in se o tem pogovarjamo, veliko morje. Zato se bodo na jugu znova izsušile velike površine in tam bodo ljudje in živali našli obilo hrane. Tedaj bodo številna območja na severni polovici zemlje, ki so danes še nezrela in nenaseljena, znova postala zrela in primerna za bivanje prihodnjih človeških rodov in sicer, ko bo severna polovica zemlje znova brez morja.
14 Zdaj pa menim, da sem ti kot učenjaku naravoslovcu že več kot dovolj povedal in sem ti to tudi lahko povedal, ker vem, da vi modreci iz Vzhodne dežele sami pri sebi dobro poznate podobo in bistvo vse zemlje, čeprav svoje znanje skrbno skrivate pred drugimi ljudmi. - Ali imaš še kakšno vprašanje?«
15 **Čarodej** je rekel: »Ne, ti mladi, meni povsem nedoumljivi modrec! 0 vsej zemlji govoriš tako, kot da bi bil že od vsega začetka navzoč pri njenem stvarjenju in bi videl vse, kar se je z njo godilo. Najbolj nenavadno med nenavadnim pa je, da ti celo ob najboljšem znanju in vedenju ne moremo

ugovarjati. Kajti po naših številnih izkušnjah se je na širni zemlji vse dogajalo tako, kot si povedal in obstoj enega resničnega, večnega Boga je za nas več kot kristalno jasno dokazan; zdaj nič drugega ne potrebujemo več, kajti od tebe smo izvedeli tudi to, kaj naj storimo, da bi res našli Boga samega.
16 Kako radi bi te za vso tvojo dobroto več kot kraljevsko poplačali, če bi poplačilo hotel vzeti od nas; toda proti temu si prej kar najbolj slovesno nastopil in zato nam ne preostane drugega, kot da se ti zahvalimo iz največjih globin svojega srca in te znova prosimo, da se nas spomniš, ko boš spet pri Bogu, večnemu Gospodu.
17 Zdaj pa bi rad spregovoril še nekaj besedic z možem, ki me je prej pri večerji tako močno pritegnil; potem bomo zelo potolaženi in veseli zapustili to goro, se podali k našim v nižino ter jim povedali in dokazali, da smo končno našli obilo vsega, kar smo tako dolgo zaman iskali. Ali torej smem z možem spregovoriti nekaj besedic?«

116. Spraševanje po resnici

1 Zdaj sem se oglasil **Jaz**: »0 da, kar stopi bliže! Četudi je ta noč še nekoliko temna, se bomo, upajmo, tudi v takšni noči nekoliko pobliže spoznali. Torej kaj želiš od Mene? Kaj želiš, da bi ti še povedal poleg tega, kar ti je že Moj navidezno mladi služabnik rekel in pokazal? Spregovori - toda na kratko!«
2 **Čarodej** je odgovoril: »Gotovo si pomemben in moder človek. Pozornost si mi zbudil v dvorani in moje srce je bilo ob pogledu nate tako ganjeno in pritegnjeno, da sem se moral zelo obvladovati, da ne bi prav neprimerno skočil k tebi in te z vso močjo pritisnil na prsi. Nekaj takšnega nisem občutil nikoli prej, zato bi te rad vprašal, kako to, da si mene in oba moja sopotnika tako mogočno pritegnil, tvojega najmilejšega služabnika pa smo dokaj ravnodušno samo občudovali. 0 ljubi človek, reši to uganko!«
3 **Jaz** sem rekel: »Svetloba obuja svetlobo, ljubezen, ljubezen in življenje, življenje; mrtvec pa ne more obuditi mrtvega in slepec ne voditi slepca. To je razlog, zakaj ste tako čutili do Mene. Drugo pa boste spoznali še pozneje.«
4 Te besede so na vse tri naredile velik vtis. Utihnili so in o tem zelo premišljevali; mi pa smo mirno še naprej opazovali pojav na jugu.
5 **Čarodej** je globoko v sebi premišljeval o teh nekaj besedah, ki sem jih izrekel, in potem sopotnikoma dejal: »Poslušajta, to mora biti res velik modrec; kajti le z nekaj besedami je povedal neznansko veliko, toliko, da bi lahko človek o tem leta in leta premišljeval in razpravljal. Oh, če bi nam namenil le še nekaj besed, kako blaženi bi bili! Toda zdi se, da je tako kot vsi veliki modreci, redkobeseden; kajti to, kar jih mi, kot še nemodri ljudje, sprašujemo, je preveč neumno in malenkostno, čeprav se zdijo naša vprašanja našemu razumu pametna. Toda sam je rekel, da ljubezen zbuja ljubezen in že zdaj ga zelo ljubimo, zato ga bomo, preden se bomo odpravili dol v naše prenočišče, vprašali še nekaj.«
6 S tem sta se strinjala oba sopotnika in **čarodej** je spet pristopil k Meni ter dejal: »O ti ljubi, modri človek, ker sem iz tvojih besed spoznal, da si res velik modrec, se ne morem več upirati sili svojega srca in te moram nadlegovati še

z enim vprašanjem; kajti rekel si, da ljubezen obuja ljubezen in iz tega sklepam, da smo ti ljubi; in tvoja ljubezen do nas je potem gotovo prebudila tudi našo iskreno ljubezen do tebe, sicer te ne bi mogli ljubiti tako zelo, kot te ljubimo. Ker nas ljubiš tako zelo kot tudi mi ljubimo tebe, nam ne boš zameril, če te obremenim še z enim majhnim vprašanjem.«
7 **Jaz** sem rekel: »O, nikakor; kajti še dovolj časa je, da me še kaj vprašate, in tudi Jaz ga imam dovolj, da vam prisluhnem in odgovorim. In tako lahko vprašaš in odgovoril ti bom po svoje.
8 Sprašuj pa o stvareh, ki so vredne pravega človeka! Kajti človek pogosto skrbi za veliko vsega, le za nekaj ne - za resnico. Če bi človek imel vse, le resnice ne, bi bil kljub temu najrevnejše bitje na svetu.
9 Človek mora predvsem iskati resnico, kajti resnica je tisto pravo Božje kraljestvo na zemlji! Če jo najde, je s tem našel že tudi vse. Zato Me ne vprašaj o ničemer drugem kot o resnici, kajti edino to potrebujete.«
10 Nato je **čarodej** rekel: »Da, ti plemeniti, modri človek, zelo prav in modro si govoril! Resnica v vseh stvareh in sferah je resnično najvišje bogastvo mislečega in svojega bivanja zavedajočega se človeka. Vsako drugo pomanjkanje prizadene misleca in iskalca veliko manj kot najbolj žalostno pomanjkanje resnice. Toda kje naj jo najde?
11 Resnico iščemo že celih trideset let in šele tukaj smo ji prišli na sled, vendar je še vedno nismo našli v vsej svetlobi. Zato zdaj sprašujem tebe, saj se zdi, da si jo ti že našel v vsej njeni polnosti: Kaj je resnica, kje je in kje jo najdemo?
12 Človek, ki misli malo ali pogosto sploh nič, je seveda kmalu zadovoljen, ker tudi laž sprejme za resnico. Veruje, njegova slepa vera ga dela zadovoljnega in blaženega. Povsem drugače se godi mislečemu in iščočemu človeku. Ta ne more slepo verovati. Gledati mora v luč, zanj mora biti resnica oprijemljiva, šele potem mu življenje nekaj pomeni; kajti brez takšnega popolnega dokaza resnice je mislec in iskalec najbolj nesrečno bitje na vsej zemlji, nesrečnejši kakor v prahu niča pohojeni in zvijajoči se črv, ki gotovo komaj čuti, da obstaja.
13 Misleci in iskalci smo in zelo nesrečni, ker ne moremo najti resnice. Ker pa nas je tukaj usmeril na stezo resnice mlad, moder in resnično božansko mogočen človek in si nas tudi ti opozoril na to, da moramo skrbeti in si prizadevati samo za resnico, ter bomo imeli vse, če jo bomo imeli, znova sprašujemo tako kot prej: Kaj je resnica, kje je in kje jo lahko najdemo?«

117. Bistvo in sedež resnice. Iskanje resnice treh čarodejev

1 **Jaz** sem rekel: »Ste na pragu templja, v katerem prebiva resnica. Kajti če obstaja resnica, potem se mora razodevati v življenju in ne v smrti; kajti smrti resnica ne koristi. Pravi in resnični človek je pravi tempelj resnice. Njen sedež je v srcu.
2 Če človek išče resnico, jo mora iskati v sebi in ne zunaj sebe; kajti resnica je življenje in življenje je ljubezen. Kdor ima ljubezen, ne da bi bil dvoličen do Boga in bližnjega, ta ima tudi življenje in to življenje je resnica ter prebiva v človeku.

3 Zato sem prej rekel, da ste na pragu templja resnice; človek je torej v sebi resnica, pot do nje in življenje. - Ali razumete?«
4 **Čarodej** je rekel: »Da, da, ti modri človek, gotovo imaš povsem prav, vendar samo kar zadeva tebe. Za nas pa to še dolgo ne bo veljalo. Iz ust mladeniča in zdaj tudi iz tvojih ust smo zvedeli, kaj moramo storiti, da bi našli Boga in z Bogom tudi vso resnico. Zdaj že imamo pšenično seme in to bomo tudi posejali v zemljo svojega srca. Toda kako bo vzklilo in kakšne sadove bo prineslo, bomo šele videli; kajti človek ne more žeti, dokler ni posejal.
5 Zato v nas še ni življenja, nobene prave ljubezni ni in zato tudi ne resnice. Tolaži nas le misel, da ste vi kot ljudje že našli pravega Boga in s tem tudi vso resnico; to so nam jasno pokazala mladeničeva dela in nič manj njegove besede. S pravo marljivostjo bomo torej to lahko dosegli tudi mi; ampak trenutno tega še nismo dosegli. Če nam do cilja pokažeš krajšo pot, če ta obstaja, ti bomo za zmeraj hvaležni.«
6 **Jaz** sem odgovoril: »V Babiloniji ste prebirali judovsko Pismo in občudovali Mojzesovo modrost. Poznate judovsko postavo in menite: Da, to je prava postava! Kdor jo upošteva, ta bo blažen. Tudi vi jo upoštevajte in boste blaženi.«
7 **Čarodej** je rekel: »Prijatelj, ali si nas videl in spoznal že v starem Babilonu, ki je bil nekoč največje mesto na svetu? Tega pa se res ne moremo spomniti!«
8 **Jaz** sem rekel: »Tako kot je Moj služabnik vedel, kje doma hraniš svoj veliki diamant, toliko bolj vem jaz kot njegov Gospod, kaj ste pred desetimi leti prav ob tem času počeli v Babilonu, ne da bi kdaj koli moral biti v tistem porušenem mestu.
9 Pravim vam, da ni nujno, da je človek, ki mu je duh prežel dušo, povsod osebno navzoč, da bi zvedel za vse, kar se kjer koli dogaja, ampak ko postane eno z Božjim duhom, potem je v Svetem duhu in po njem navzoč povsod. Vidi in sliši vse in tudi vse ve. To vam je sicer povedal že Moj služabnik, toda povem vam to znova, da bo ostalo v vas in da boste to vedno upoštevali in se po tem vedno ravnali.
10 Kaj morate storiti, veste, zato nimam k temu kaj dodati. Če pa vas zanima še kaj drugega, lahko to še zmeraj vprašate.«
11 **Čarodej** je rekel: »O tem, da si nadvse moder mož, smo se že povsem prepričali; na takšno vsevedno in vsevidno lastnost smo naleteli v zgornji Indiji samo enkrat pri nekem pirmancu, ta pa nam ni povedal, kako človek kaj takega zmore. To smo ga vprašali, toda odgovoril nam je: ‚Za to še niste zreli in pojma nimate o človekovem najbolj notranjem življenju. Toda odpotujte tja, kjer zahajajo Orion in druge zvezde, ki ga spremljajo v zmeraj enakem, večnem redu, tam boste sami sebe bolje spoznali!' In to je bilo tudi vse, kar nam je uspelo izvleči iz njega.
12 Kmalu potem smo se tudi odpravili na Zahod in le stežka premagali številne nevarnosti; po dolgem iskanju smo našli vas, vi pa ste nas že veliko bolj seznanili s potjo do notranje modrosti. Če se zdaj podamo še bolj na Zahod, bomo menda za nagrado za svoje muke le smeli najti vso notranjo človekovo modrost in jo pridobiti tudi zase.

13 Kajti na svojem potovanju po poti zvezd smo opazili, da pri prodiranju na Zahod srečujemo čedalje modrejše in izredno mogočne, ob tem pa tudi čedalje boljše ljudi. Njihove knjige naukov zmeraj vsebujejo globljo, čeprav pogosto zelo skrito modrost, kot smo jo pred desetimi leti razbrali iz knjig, ki smo jih v Babilonu dobili na vpogled pri nekem človeku vašega rodu.
14 Napisane so bile seveda v stari hebrejščini, ki pa nam ni tako domača kot jezik, ki ga govorite tukaj; toda zelo podobna je bila našemu staremu jeziku, zato smo jo razumeli in smo pismenke lahko tudi kar dobro brali, ker so bile zelo podobne našim.
15 Tam smo naleteli tudi na prerokbo, da vam je Božji duh obljubil posrednika med Bogom in vami, Judi. Moža smo o tem prav zavzeto spraševali. Toda le malo nam je lahko povedal; rekel nam je, da sta čas in ura izražena zelo nejasno in neopredeljeno in da je tudi zapisano, da je za Boga tisoč let komaj en dan. Zato bodo morali Judje na obljubljenega posrednika še dolgo čakati. On sam pa je bil prepričan, da je prerok v svoji slikovni govorici govoril o nečem drugem in ne o resnični napovedi prihodnjega, Bogu podobnega posrednika.
16 Ker pa že tukaj govorimo o tem in smo se po drugi strani v nekaj urah dovolj prepričali, da ste tukaj resnično nepojmljivo modri ljudje, ti pa gotovo najmodrejši, bi te rad vprašal, kaj meniš o vam obljubljenem posredniku, mesiji. Kaj je s tem? Kako naj razumemo, kar je stari videc zapisal in obljubil?«

118. Poslanstvo mesije. Čarodeji se posvetujejo

1 **Jaz** sem rekel: »Pred tridesetimi leti so ob rojstvu posrednika prišli modri iz vaše dežele in mu v dar prinesli zlato, kadilo in miro. Ali niste nič slišali o tem?«
2 **Čarodej** je rekel: »Da, da, prav imaš. Tedaj smo bili še mladi vajenci, ki jim takšne zadeve niso bile posebno mar, poleg tega so tisti modreci to zaupali le maloštevilnim visokim, sebi enakim in gotovo s svojo novico nanje niso naredili vtisa, kakršnega bi si ta trojica želela, zato smo lahko o tem kaj malo izvedeli. Pri nas so samo pripovedovali, da se je nekoč zelo velikemu in mogočnemu ljudstvu na Zahodu rodil nov kralj, katerega roka bo pregnala sovražnike in tlačitelje tamkajšnjega ljudstva; o tem, da naj bi bil tisti novorojeni kralj hkrati tudi obljubljeni posrednik, smo slišali le malo, skoraj nič.
3 Vemo tudi, da so se tisti trije modreci nekaj let pozneje znova podali na pot; toda potem o njih nismo slišali nič več, niti do kam so prišli niti kako se je njihovo potovanje končalo. Samo to vemo, da verjetno niso potovali nič drugače kakor mi in da so bili kot magi zelo spretni.
4 Ljubi, zelo modri mož, kar ti tukaj sporočam, je polna in čista resnica, in v tem boš našel opravičilo, zakaj smo se glede obljubljenega posrednika zdaj obrnili nate. Če nam želiš o tem povedati kaj več, bomo gotovo v svojih srcih za to zelo hvaležni.«
5 **Jaz** sem rekel: »Zdaj pa prisluhnite! Prav tisti, ki ste ga omenili kot novorojenega kralja, je bil obljubljeni posrednik, ki je prišel na svet, da bi ne samo Judom, temveč vsem ljudem dobrega duha na Zemlji prinesel pravo luč življenja iz Boga.

6 Od Njega in Skozenj bodo vsa ljudstva prejela največjo srečo in govorili bodo: ‚Slava Tistemu, ki je prišel, obdan z oblačilom večne ljubezni, resnice in pravičnosti; usmilil se je naših tegob in nas odrešil hudega jarma sodbe in smrti!`
7 Kdor Mu bo prisluhnil in bo ravnal po Njegovem nauku, ta bo v sebi žel večno življenje! Glejte, tu smo in pred nami je razkrita velika obljuba! Sonce nebes in večnega življenja je vzšlo ljudstvom in številni tisoči se že grejejo ob njegovih vsepoživljajočih žarkih in vi ste prišli iz daljne jutrove dežele, ker ste v sebi že zaznali žarek tega sonca.
8 Toda ker je vaše srce še slepo še vedno iščete sonce življenja in ne morete prepoznati, kje je; vaš slabotni sij pa vas je že pripeljal bliže in zato odprite oči svojega srca in vprašajte svoje zvezde, naj vam pokažejo, kje je tisto sonce.«
9 **Čarodej** je rekel svojima spremljevalcema: »Poslušajte, kako nenavadno govori ta človek! Dobro mora poznati zadevo. Še več nam lahko pove o tem in tudi bo povedal, kaj je mislil s tem, da smo blizu nekega sonca življenja. Videti je, da je v tem vsa skrivnost!
10 Zvezde naj bi poprosili, naj nam pokažejo položaj tistega sonca, ki smo se mu približali, pa ga zaradi slepote svojih src še nismo zaznali. Kaj nam lahko o tem povedo neme zvezde? Lahko jih večno neprenehoma sprašujemo, a kljub temu od njih ne bomo dobili odgovora. Mislim, da bomo o položaju omenjenega sonca življenja izvedeli več od tega nenavadno modrega človeka kakor od zvezd, ki nam še nikoli niso nič pokazale, čeprav so nas pri našem delovanju ljudje pogosto spraševali o stvareh in okoliščinah, o katerih pa smo že prej vedeli vse, in potem srno ljudem z resnim obrazom govorili, da smo to razbrali iz zvezd. Da, slepo ljudstvo je v to verjelo, toda mi ne in tile tukaj bi nam verjeli še manj, ker so spoznali resnico.
11 Zvezd ni vredno spraševati nič, ker še predobro vemo, kako je z njimi. Ampak če vprašamo te modrece, pa lahko kaj pridobimo - vprašati pa moramo kar se da pametno, kajti sicer bomo od njih izvedeli prav tako malo kakor od zvezd.«
12 Neki **drugi čarodej** je rekel: »Pametno vprašati bi bilo že prav, če bi bili tega zmožni. Kaj pa naj počnemo z vso svojo slepo modrostjo? Ti modreci vedo odgovor že veliko prej, preden se mi kaj pametnega sploh domislimo. Menim, da bi bilo za nas najpametnejše, če bi se zadovoljili s tem, kar smo izvedeli doslej, in drugo prepustili njihovi dobri volji; kajti z nekakšno prisilo od njih ne bomo veliko izvedeli. In ob vsem tem zdaj tudi sam jasno vidim, da za višje in globlje resnice o edinem pravem Bogu in o človekovem najbolj notranjem duhovnem življenju še dolgo ne bomo zreli.
13 Lahko bi jih prosili, da bi nam dobrosrčno pokazali najkrajšo mogočo pot, po kateri bi dosegli notranjo luč resnice in luč življenja. Iz svoje izkušnje namreč vemo, da lahko človek z lastnim razmišljanjem in iskanjem tudi pridobi marsikatero in veliko spretnost; ampak s pomočjo modrega in izkušenega vodnika si bo lahko zanesljiveje in prej pridobil marsikatero spoznanje in spretnost. In prav zato menim, da bi nam tudi tokrat bolj koristil kratek, vendar temeljit napotek kakor številna nepotrebna vprašanja, na katera nam še tako dobri in resnični odgovori lahko manj koristijo, ker jih ne

razumemo. Niti tega ne znamo vprašati, kar bi nam zares koristilo, ker ne poznamo niti sebe in tako tudi tega ne, kar nam resnično manjka. Ti modreci vedo to gotovo bolje od nas, zato menim, da bi morali to prepustiti njihovemu modrejšemu vpogledu.«
14 **Prvi čarodej** je rekel: »V svoji, meni že dolgo znani preprostosti si resnično modrejši kakor jaz z vsem svojim obilnim znanjem in vedenjem. Pri tvojem vpogledu in mnenju bomo tudi ostali, kajti s prošnjo pride človek zmeraj dlje kakor z zahtevo. Toda odločiti se moramo še o nečem - ali bomo tukaj še nekaj časa ostali ali pa se odpravili dol v mesto.«
15 **Čarodej**, ki je govoril prej, je rekel: »Po mnenju, ki ga je izrekel modri mladenič, naj bi pravzaprav ostali, ker naši ljudje že vedo, da smo za danes preskrbljeni; toda ti si naš vodja in imaš pravico odločiti, kaj naj v tem primeru naredimo.«
16 **Prvi čarodej** je rekel: »Samo naš razum naj presodi, kaj naj storimo! Če so naši doma preskrbljeni, lahko, čeprav je že precej mrzlo, ostanemo tukaj - vsaj toliko časa, dokler se ne bodo ti modreci odpravili k telesnemu počitku -, od njih v tem času lahko še marsikaj pridobimo.«
17 **Druga dva** sta rekla: »Tudi midva meniva tako; toda nič spraševanja, ob primerni priložnosti le prošnja, naj nam nakažejo, kaj potrebujemo za pridobitev čiste resnice.«
18 S tem so se vsi trije strinjali in odšli počivat.

119. Vulkansko dogajanje na območju Mrtvega morja. Agrikola zagleda v svetu duhov nekdanje prebivalce Sodome. Stopnja blaženosti duhov

1 Svetloba, ki se je občasno prikazovala na območju Mrtvega morja, je postajala čedalje močnejša in se prikazovala pogosteje kot na začetku. Ta naravni prizor je bil podoben nekakšnemu oddaljenemu in močnemu bliskanju. Domnevati je bilo mogoče marsikaj.
2 Lazar je trdil, da česa tako močnega še ni videl in judovski Grki so mu pritrdili. Enako so menili tudi ubogi hlapci in delavci s še zmeraj navzočo prešuštnico, ter lepa Helija s svojci; vsi so se zelo čudili temu pojavu.
3 Le Rimljani so omenjeni naravni prizor opazovali ravnodušno in **Agrikola** Mi je rekel: »Gospod, ta naravni prizor je sicer lep, toda naše goreče gore so nekaj povsem drugega!«
4 **Jaz** sem rekel: »O da, prav gotovo - toda niso bolj omembe vredne kakor to jezero; kajti v tem jezeru je pokopana velika in zelo tragična človeška zgodovina, tako kot pri vas, Rimljanih, v dobro znanem Kaspijskem morju. Zato so ti pojavi veliko pomembnejši kakor vaše goreče gore, ki jih poznam in tudi vem, da je pred nekaj desetletji močan izbruh vašega Vezuva povsem zalil nekaj mest.
5 Ta pojav pa je kljub temu veliko bolj omembe vreden, saj je v tem naravnem boju udeleženo na tisoče človeških duš, ki jih naravni duhovi pritegnejo v nekoristni boj zoper Mene, pri vašem gorenju zoper Moj red pa se bojujejo samo naravni duhovi. In prav v tem je velika razlika.

6 Da bi ti to postalo še jasneje, ti bom za nekaj trenutkov odprl notranji vid, in zagledal boš nenavadne stvari.«
7 Še isti trenutek se je to že zgodilo in **Agrikola** je takoj glasno zavpil: »Gospod, odreši me tega gledanja! Gledam strahoto za strahoto! 0, kakšne prikazni! Naše domišljijske furije niso nič v primerjavi s tem! Vse jezero in zrak, celo više od oblakov, sta polna najbolj grozljivih spak! 0, tukaj poteka uničujoča vojna, tako nezaslišano grozljiva, kakršne med ljudmi na zemlji ni bilo nikoli! Kaj hočejo ta bitja s tem doseči?
8 Vidim pa tudi prav tolikšno množico hitečih belih in res lepih resnih bitij; pred njimi pošasti bežijo. Kdo so te bele človeške prikazni, ki hitijo na kraje groze nad grozami?«
9 **Jaz** sem odgovoril: »Grozljive prikazni so nekdanji prebivalci Sodome. S takšnim bojem, uperjenim proti Meni, se čedalje bolj umirjajo in beli duhovi, ki jih imenujemo duhovi miru in reda, hitijo k njim in jih tudi vse bolj urejajo.
10 Veter, ki ga zdaj občutimo in mrzlo veje od severa, pa ni nič drugega kakor tisti številni beli duhovi, pred katerimi bežijo nasilni in zli ognjeni duhovi, ki prihajajo iz jezera. Če si se dovolj nagledal, pa znova postani normalno buden!«
11 **Agrikola**, ki se je znova povrnil v svoje naravno stanje, Mi je dejal: »Gospod, Gospod, odkar sta propadli Sodoma in Gomora z desetimi drugimi mesti vred, je minilo že več kot poldrugo tisočletje in duše, ki so živele tedaj, v kraljestvu duhov še vedno niso dosegle nobenega svetlejšega spoznanja?«
12 **Jaz** sem rekel: »Da, prijatelj Moj, ob tem si res sam videl droben dokaz, kako težko je onstran povsem pokvarjeno dušo toliko poboljšati, da bi dosegla vsaj neznaten vpogled in spoznanje o tem, da je hudobna in da kot takšna nikoli ne more doseči svobodnega in blaženega stanja.
13 Ko to duša spoznava, začne sama sovražiti svojo staro zlobo, jo zaničevati, zagnusi se ji in se skuša poboljšati. Če kdaj pa kdaj zapade v stari greh, v njem ne vztraja, temveč ga obžaluje in ne čuti več hrepenenja, da bi znova grešila. Tako se postopno njene grde strasti zmanjšujejo in ohlajajo in v takšni duši postaja čedalje svetleje in jasneje.
14 In ker za takšno poboljšanje zle duše sprva skrbijo beli miroljubni duhovi, ki si jih sam videl, potem takšna v sebi poboljšana duša preide najprej k tem duhovom in se tam uri v potrpežljivosti ter pravem redu in miru.
15 Ko se v tem kmalu sama prav živo utrdi, lahko preide v še boljše stanje, ki pa se ji ne sme zdeti nekakšna nagrada za njeno poboljšanje, temveč kot povsem naravna posledica njenega doseženega notranjega reda. Kajti če bi se tako povsem neopazno poboljšana duša zavedela, da sem jo za njen trud poplačal z izboljšanim stanjem, kar je sicer res, bi se v njej kmalu prebudila stara samopašnost. Potem bi se še bolj prizadevala postati boljša in svetlejša, vendar le zato, da bi kmalu dobila še večje plačilo in si ne bi prizadevala postati čistejša in boljša zaradi dobrega samega.
16 Iz teh lahko razumljivih razlogov poteka resnično poboljšanje neke izrojene duše onstran res zelo počasi. Če naj bi namreč duša ostala v bivanju, bi smela Moja vsemogočnost vplivati nanjo le toliko, da bi zašla v življenjske razmere, ki se ji kažejo kot nujna posledica njenih zlih dejanj. In samo tako je mogoče, da se takšna duša v sebi in iz sebe resnično in živo poboljša. Kdaj se to zgodi,

ali prej ali pozneje, je pred Menoj navsezadnje nepomembno in tudi nepomembno v primerjavi z večnostjo, v kateri se vse preteklo in prihodnje časovno dogajanje povsem izravna in kot je pred Menoj tudi vseeno, ali je neki človek na tej zemlji živel v telesu na tisoče let prej ali pozneje; kajti v večnosti ne bo prvi človek te zemlje imel nikakršne prednosti pred tistim, ki se bo na ta svet rodil kot zadnji.
17 Toda za dušo samo je vendarle neizrekljivo veliko boljše, da postane življenjsko dopolnjena, kar se da kmalu, ker pri tem, prvič, zanesljivo manj pretrpi in drugič, ker je takšna prizadevna duša nujno v precejšnji prednosti pred kakšno lenobno in obotavljajočo se; to je podobno kakor s popotnikom že tukaj na zemlji, ki začne svoje potovanje z vso vnemo že veliko prej kakor kakšen počasen in lenoben človek, ki se za takšno potovanje dolgo ne more odločiti. Medtem ko prizadevni že dolgo povsem uživa velike prednosti svoje vneme in marljivosti, je lenobni komaj naredil prvi korak na dolgi poti in se pri tem zmeraj še ozira in premišljuje, ali naj stori še drugi korak ali pa naj morda le še nekaj časa ostane doma. Da, če takšen lenobni podjetni duh potem še dolgo trpi v pomanjkanju in veliki revščini, medtem ko je njegov sosed že daleč pred njim in si je pridobil že veliko posesti, ni ta lenobnež v primerjavi z vnetežem v nobeni zavidljivi prednosti, temveč prav nasprotno: kajti kdor ima enkrat prednost, tudi za večno to prednost ohrani in ga obotavljajoči se nikoli ne bodo dohiteli.
18 Kar zadeva Mene, je to vseeno - kajti Jaz sem in ostajam Tisti, ki sem večno bil, toda kar zadeva stopnjo blaženosti duhov, pa so neskončne razlike. Mi razumeš to, prijatelj Moj?«

120. Agrikolova vprašanja o vodenju ljudi

1 **Agrikola** je to zelo presenetilo in rekel je: »Gospod, samo Ti kot najsamostojnejše in najsvobodnejše bitje v vsej neskončnosti lahko nam, ljudem, poveš kaj takega! Res je; meni, ki bom po nepojmljivo dolgem času postal nekoliko blažen in imel pred seboj še vedno večno blaženo prihodnost, nešteto zemeljskih let ne blaženega bivanja na zemlji navsezadnje ne pomeni nič. Toda nesrečni dan, ki je človeka mučil in trpinčil, je za končnega človeka kljub temu nekaj in, ko se tega spominja, je veliko vprašanje, ali mu večnost lahko nadomesti prestano trpljenje.
2 Kajti človek je trpeči prebivalec tega sveta samo po Tvoji vsemogočni volji. Prišel je med divje zveri v človeški podobi, deležen ni bil druge vzgoje razen sebičnega in gospodovalnega poganstva, slepila neštetih laži in prevar vseh vrst in načinov, ki jih je moral sprejeti kot svete resnice in če človek tega ne bi sprejel z zrelim in čedalje bistrejšim razumom in se temu uprl, bi bil pohojen kot nesrečen mrčes; kajti še preveč znano mi je na tisoče takšnih vpijočih primerov.
3 Pri takšni vzgoji brez duha in Boga tudi sam navsezadnje ne morem postati drugega kot divja, krvoločna žival v človeški podobi. Zdaj, ko sem to postal in pravzaprav tudi nisem mogel postati kaj drugega, si me Ti povsem zavrgel za

nepredstavljivo dolgo časa in nimam ničesar, s čimer bi si lahko pomagal v svoji veliki nesreči.
4 Zdaj Te pa kot edinega in pravega Boga sprašujem nekaj zelo pomembnega: Zakaj sem po Tvoji vsemogočni volji moral postati človek na tej zemlji? Prej sem bil popolni nič, nikoli nisem obstajal in tudi nisem hotel obstajati. Zakaj sem potem to postal?
5 In, če sem že začel obstajati - ne po svoji, temveč zgolj po Tvoji vsemogočni volji - sprašujem, zakaj po Tvoji najmodrejši skrbi nisem takoj prišel v takšne razmere na tem svetu, iz katerih bi se hitro razvil in izoblikoval v resničnega človeka po Tvojem redu? Zakaj sem moral najprej postati krvoločna žival, hujši od levov, panterjev, tigrov in hijen?
6 Glej, Gospod, to je celo zelo pomembno vprašanje! Res je, da moramo vsi ljudje nekoč izkusiti smrt mesa, toda nadvse žalostno je, da bomo zato morali onstran pretrpeti skoraj neskončno dolgo smrt duše, ki je nam ubogim smrtnikom po Tvoji vsemogočnosti neogibna. To se zdi moji nadvse kratkovidni modrosti res zelo nenavadno! Kajti jaz kot višji sodnik v Rimu ne bi mogel po načelih svojega razuma obsoditi otroka, ki se je kakor koli pregrešil zoper starše in to še toliko manj, ker otrok prav gotovo ni kriv, če je bil, ne po svoji krivdi, deležen slabe in pogosto zelo klavrne vzgoje. Če bi ga starši vzgajali drugače - recimo pravično, potem bi otrok z njimi gotovo tudi drugače ravnal. Toda na koncu tudi ubogi starši lahko le malo storijo proti temu ali pa sploh nič; kajti tudi sami niso bili deležni drugačne vzgoje in zato ne morejo svojim otrokom dati drugega kakor to, kar imajo sami.
7 Toda Ti, moj Gospod in moj Bog, imaš v lasti že od večnosti neskončno najboljše in zato lahko ubogim ljudem, Svojim ustvarjenim bitjem, Svojim otrokom, to tudi daš njihovemu srcu in njihovi duši; toda po modrem premisleku tega ne delaš, ampak morajo ljudje najprej postati najkrvoločnejše zveri, šele potem jih skrivoma obiščeš s Svojimi ostrimi sodbami in le zelo malоštevilni lahko rečejo: ‚Gospod nebes in zemlje se nas je spet enkrat usmilil!'
8 Gospod, oprosti mi, da sem ti to tako odkrito povedal, toda k temu me je napeljalo Tvoje skrivnostno vedenje do treh čarodejev. Ali kaj morejo za to, da so takšni kot so? Že dolgo Te iščejo, pa Te ne morejo najti, zdaj so blizu Tebe, Ti pa se jim še zmeraj ne razkriješ! 0 Gospod, povej mi iz Svoje neomejene modrosti, zakaj mora biti tako, ko si po drugi strani očetovsko ljubeč, blag in dober in želiš, da bi postali vsi ljudje srečni, modri in blaženi. Kajti pri tem nenehnem medsebojnem bojevanju in divjanju si ni mogoče zamisliti, da bodo ljudje kdaj dosegli namen življenja, ki si jim ga določil. - Gospod, prosim, razloži nam!«

121. Vodenje človeštva. Spoznanje, razum in svobodna volja

1 **Jaz** sem odgovoril: »Če bi bil tvoj spomin boljši, kot je, bi se že lahko spomnil, da so Me o tem že pogosto spraševali in da sem na to tudi zmeraj odgovoril tako, da je bilo lahko razumljivo. Toda tvoj spomin je že nekoliko slabši, kot je bil nekoč in tako si pozabil, kaj sem na takšna vprašanja že večkrat odgovoril.

Toda nič za to; dovolj časa je še, zato lahko o tem vsem vam znova nekaj povem. Torej prisluhnite!
2 Kdor ni nikoli ustvaril sonca, lune, zemlje, na kateri je mogoče prebivati, rastlin, živali in človeka, prav gotovo ne ve, kako naj vodi vsa bitja, jih ohranja in pripelje do njihovega končnega poglavitnega poslanstva. Jaz pa vse to zmorem in sem tudi postavil večni red, zunaj katerega nihče ne more ničesar doseči in načrtovati.
3 Človek kot Moja v vsem somerna podoba mora prav tako imeti povsem svobodno voljo, s katero se oblikuje in utrjuje njegov duhovni del in se mora osvoboditi Moje vsemogočnosti, da bo nekoč kot močno, svobodno, samostojno in mogočno bitje stal, živel in ravnal ob Meni.
4 Glej, vsa bitja so podložna Mojim neizpodbitnim zakonom, torej tudi človek po svojem telesu -, le človekova duša in duh ne, to se pravi, kar zadeva voljo in svobodno spoznavanje. Oblika in življenjska ureditev duše prav tako v vseh svojih delih nujno izvirata iz Mene, vendar se s svobodno človekovo voljo bodisi oplemenita in utrdita ali pa ponaredita in oslabita.
5 Svobodna volja pa bi človeku koristila le malo ali pa sploh nič, če ne bi bil sposoben svobodnega spoznavanja in ne bi imel iz tega spoznavanja porojenega razuma, ki šele volji pokaže, kaj je dobro in resnično in kaj zgrešeno in slabo.
6 Šele, ko si človek nakopiči spoznanja, izostri razum in ga prebudi, se temu pridruži tudi razodetje Božje volje in ta mu pokaže prave poti do večnega življenja in Boga. Človek pa lahko to razodetje sprejme ali ne, ker mora imeti povsem svobodno voljo tudi do Boga, saj brez nje ne bi bil človek, temveč žival, ki nima svobodne volje, ampak le nagon, ki se mu ne zmore upreti.
7 V začetku je bil na zemljo postavljen le en človeški par, moški se je imenoval Adam in ženska Eva. To prvo človeško dvojico je Bog opremil z vsemi sposobnostmi. Imela sta globoka spoznanja, najjasnejši razum in najmogočnejšo svobodno voljo in tej so se morala podrediti vsa druga bitja.
8 K tem sposobnostim sta iz Božjih ust dobila še jasno in dobro razumljivo razodetje in to jima je svobodno in odkrito nakazalo, kako naj ravnata, da bi svoje poslanstvo, ki jima ga je namenil Bog, uresničila po najkrajši in najlažji mogoči poti. Toda ob tem jima je Bog tudi naznanil, da sta povsem svobodna in se razodeti Božji volji lahko tudi upreta, če bi hotela ravnati po nagonu mesa in materije sveta; toda s tem bi priklicala nadse sodbo in z njo tudi smrt.
9 Da, nekaj časa je vse dobro potekalo; toda še prekmalu je nad spoznanjem dobrega in resničnega iz Božjega razodetja prevladalo čutno poželenje. Mojzes ga je upodobil kot kačo - in dvojica je prekršila zapoved, da bi izkusila, kaj bo iz tega nastalo.
10 In glej, kar je storil prvi človeški par, počnejo zdaj skoraj vsi ljudje!
11 Bog ni nikoli skoparil z velikimi in majhnimi razodetji, pa tudi nikoli nobenega človeka silil, naj jih upošteva. Blagor pa tistemu, ki jih upošteva in svoje življenje uravnava po njih!
12 Prvi človeški par je od Boga zanesljivo prejel najčistejšo in najboljšo vzgojo in bi lahko to neponarejeno prenesel na vse svoje potomce; toda oglej si ljudi

dva tisoč let pozneje v Noetovem času in videl boš, da so se preobrazili v najhujše hudiče!
13 Ali je prvim ljudem na zemlji primanjkovalo najboljše vzgoje? 0 ne! Ali je niso prenesli na svoje otroke? 0 da in to kar najčisteje! Toda ljudje so v sebi čutili tudi nagon, da se uprejo Božjim zapovedim, ker je to prijalo njihovemu mesu, s tem pa so se kar najhuje življenjsko pogubili in kar najbolj pozabili Boga. In ko jim je Bog poslal može in jih očetovsko opomnil, naj se znova vrnejo k Njemu, so ljudje te može kmalu izobčili, pregnali in nekatere tudi najgrozljivejše umorili.
14 Nazadnje so od Boga odpadli ljudje začeli uničevati tudi zemljo in mera je bila polna. Sami so odprli zapornice obsežnih podzemnih voda in te so se potem razlile nad skrunilce in jih vse utopile.
15 To pa ni bila sodba, ki bi morda strogo izhajala iz Božje volje, temveč le dopuščena posledica notranjega ustroja zemlje; kajti če skočiš z visoke stene, se raztreščiš in umreš, je to sodba, ki si je deležen, toda ne po Božji volji, temveč zaradi ustroja in strukture zemlje, ker pač človek lahko po svojem razumu spozna, da mora vse, kar je težko, strmoglaviti na tla.
16 Ni torej človeka na zemlji, ki bi bil tako zapuščen, da si ne bi mogel pomagati, če bi si res rad; ker pa tega že od otroških let noče, si mora sam pripisati, če zaide v stisko. In kar velja za posameznega človeka, velja tudi za posamezno ljudstvo.
17 Ni ljudstva na vsej zemlji, ki si ne bi moglo kar dobro pomagati, če bi le hotelo. Toda: kje je volja?! Da, za hudo in slabo je volje še preveč; toda za duhovno čisto, dobro in pravo je primanjkuje, ker ne prija mesenim čutom. In tako duša človeka, ki mu primanjkuje takšne dobre volje, tako kot tudi duša ljudstva, zapade sodbi in smrti materije in ne more več čutiti, dojemati in spoznavati tistega, kar je duhovno, njegove luči in življenja. In če takšne mesene duše želimo prebuditi iz njihovega spanja, podivjajo in se razsrdijo ter se vržejo nad prebujevalce kakor volkovi nad ovce ter jih neprizanesljivo in neusmiljeno zadavijo in raztrgajo.
18 Ali je potemtakem Bog kriv, če ljudje iz prej omenjenih razlogov zaidejo v največjo brezbožno slepoto duše in v njej vztrajajo tisočletja? Ko Bog dopusti, da se nad takšnimi ljudmi opravi svarilna sodba, je to zanesljivo očetovsko dobro in modro; kajti samo velika stiska mesa zmore odvrniti dušo od materije in jo usmeriti k duhovnemu. - Si to razumel?«
19 **Agrikola** je odgovoril: »Da, Gospod, zdaj mi je to postalo povsem jasno; prosim Te za odpuščanje, da sem se Te prej drznil poklicati na odgovornost, saj sem bil še zelo slep.«
20 **Jaz** sem rekel: »Rad imam ljudi tvojega značaja; res so zavzeti za resnico. - Zdaj pa spet opazujmo ogenj!«
21 Znova je zavladal mir; trije čarodeji so se odmaknili malce vstran in se pogovarjali o Meni.

122. Čarodeji spoznajo Gospoda

1 **Glavni čarodej** je drugim dejal: »Bodimo mirni! Zdi se mi, da smo v tem modrem možu našli Božjega duha; kajti tako kot je govoril on, ni govoril še noben človek.«
2 In še nekaj časa so se med seboj pogovarjali o Meni. Mi pa smo počivali in opazovali nenehno spreminjajoče se ognjene prizore.
3 Ko pa sem nato začel znova govoriti o marsičem, so spet prišli čarodeji in prisluhnili Mojim besedam o ustroju zemlje in številnih pojavih na njej in v njej.
4 Ko pa sem končal takšne, že večkrat povedane razlage, je **čarodej** rekel svojima sopotnikoma: »Tako jasno je vse to lahko samo Tistemu, ki je ustvaril zemljo in jo pozna od zunaj in od znotraj!«
5 Čarodej se je želel še z več vprašanji obrniti Name, vendar ni imel poguma. Jaz pa sem ga poklical k Sebi in mu dovolil, da Me vpraša, kar želi - na vse mu bom odgovoril.
6 Z velikim strahospoštovanjem je pristopil k Meni in rekel (**čarodej**): »Gospod, Gospod, kaj naj vprašam, kaj bi Te lahko še vprašal?! Vsa moja prejšnja vprašanja so se nanašala na to, kako najti pravega Boga, Ga prepoznati in Ga nato častiti v srcu. Toda menim, da sem zdaj v Tebi našel Tistega, ki sem ga tako dolgo zaman iskal; drugih vprašanj nimam več, prosil pa bi Te, da bi tudi nam, tujcem, razodel Svojo voljo. Naša najsvetejša naloga bo, da se bomo potem po njej najdosledneje ravnali.
7 Kaj naj bi storili, da bi bili vredni Tvojega usmiljenja in Tvoje milosti in potem bili deležni večnega življenja svoje duše po telesni smrti? 0 Gospod, samo za to te prosimo! «
8 **Jaz** sem rekel: »Ali ste povsem prepričani, da je v Meni Tisti, ki ga že tako dolgo iščete in ga niste mogli najti?«
9 **Čarodej** je rekel: »Že prej mi je to povedal moj občutek, ko si Ti sam v svojem svetem pogovoru z moškim ob tebi povedal, kdo si. In tako ni v meni nobenega dvoma več, da si Ti tudi Tisti, ki naj ga v svojem srcu častimo.
10 Ni nas zaman že prej Tvoj mladi služabnik opozarjal, da smo se približali največji in svetli resnici! Ti sam si velika in najsvetlejša resnica ter posrednik med Tvojim duhom in ljudmi. Kdor ima Tebe, ima tudi vse: Svetlobo, življenje, modrost in moč!
11 Tebe pa ima lahko človek samo s tem, da spozna Tvojo voljo in jo tudi uresničuje. Kajti Tebe kot bitje pa ustvarjeni, umrljivi človek ne more nikoli imeti, ker si Ti v Sebi Bog od vekomaj in za vekomaj; toda Tvojo sveto, človeku razodeto voljo človek lahko spozna in jo z vsemi svojimi močmi tudi uresničuje. Če človek tako ravna, potem ima v sebi Tebe samega, Te spoznava, Te ljubi in časti.
12 In tako Te znova najbolj roteče prosim, da nam razodeneš Svojo sveto voljo, da potem lahko v sebi živo rečemo: ‚O Gospod in oče od vekomaj, naj se Tvoja sveta volja zgodi tudi v nas, po nas in za nas, da bi mi, Tvoja ustvarjena bitja in otroci Tvoje ljubezni, ugajali Tvojim svetim očem!`«

13 **Jaz** sem rekel: »Da, da, Moj ljubi prijatelj, povsem pravilno si razmišljal in zdaj to tudi prav povedal; toda Mene imaš, kot enega izmed vam povsem podobnih zemeljskih ljudi, za edinega pravega Boga. Ali vendar ne opaziš, da sem bil tudi Jaz rojen in sem iz mesa, krvi in duše tako kot ti, človek? Ali je Bog kdaj imel svoj začetek in ali je bil lahko tudi On rojen kot človek?«
14 **Čarodej** je odgovoril: »Večni Bog, katerega polnost moči duha očitno prebiva v Tebi, seveda nikoli in nikdar nima začetka in tudi nikoli ne more biti na svet rojen kot človek iz ženske; toda ta Bog Te je kljub temu obdal s telesom, te kot pravega posrednika poslal v ta svet in Te napolnil s Svojim duhom.
15 Kdor Te zdaj vidi in prepozna, ta vidi tudi Tistega, ki je v Tebi; in kdor uresničuje Tvojo voljo, ta Ga bo kmalu prepoznal tudi v sebi. Prav Ti si Tisti, ki smo ga mi trije tako dolgo zaman iskali in od te domneve se ne odvrnemo več.
16 Poleg tega si prej govoril s prijateljem, videti je Rimljan - takšne moške, imenovane Rimljan, smo videli tudi v drugih mestih - kot lahko samo Bog govori in to še bolj utrjuje resničnost naše domneve in njeno resničnost postavlja zunaj dvoma. Gotovo imaš zelo moder razlog, zaradi katerega se nam še ne želiš povsem razkriti. Toda tega niti ne zahtevamo, ker se tega še dolgo ne bomo čutili vredne in od Tebe, o Gospod, ne zahtevamo nobenega znamenja, ki bi nam še jasneje pokazalo, da si prav Ti tisti, ki smo ga tako dolgo iskali in zdaj tudi našli.
17 Kot znamenje je dovolj to, kar je Tvoj mladi služabnik govoril in naredil pred nami; toda največje in za nas najveljavnejše znamenje pa so Tvoje več kot svete besede, ki smo jih slišali iz Tvojih ust. Te so nam jasno in razumljivo povedale: Iz Tebe lahko govori samo Bog in nikakor ne človek!
18 Ker to povsem jasno razbiramo, Te kljub svoji veliki nevrednosti prosimo, da bi nam bil pripravljen razodeti, kaj naj naredimo, da bi si pridobili večno življenje svoje duše in Tvojo milost.«
19 **Jaz** sem rekel: »No torej, če ste že tako prepričani, da sem Jaz Gospod, storite tako, kot vam je že prej povedal Moj služabnik in boste živeli in postali blaženi. Ljubite Boga nadvse in vaše bližnje tako kot samega sebe in to učite tudi svoje otroke in sorodnike; zaradi svojih zemeljskih zakladov pa se kot ljudje ne počutite pomembnejše od vaših bližnjih; delajte jim to, kar bi tudi vi preudarno hoteli, da vam drugi storijo in živeli boste in Božja milost bo vedno ob vas.
20 Ker že poznate Mojzesovo postavo, jo upoštevajte v vseh njenih delih; kajti v tej postavi je človeku pokazan najboljši in najčistejši življenjski red. Če ga človek upošteva, ljubi tudi Boga nadvse in svoje bližnje kot samega sebe. V teh postavah je zajeta vsa življenjska modrost, o kateri so drugi modreci dali ljudem le nekaj za pokušino.
21 Ker je za vas Beseda najvišje znamenje Mojega božanskega poslanstva, tudi ostanite pri Njej, postanite Njeni uresničevalci in živeli boste. Ne mislim na časovno življenje, temveč na večno življenje vaše duše. - Ali razumete to?«

123. Prevzem Gospodove Besede v Indiji

1 **Čarodej** je rekel: »Ker si nam to povedal Ti, o Gospod, to tudi trdno verjamemo in bomo, morda bolj kot katero koli ljudstvo na zemlji, to tudi dosledno uresničevali. Toda zdaj se postavlja še drugo vprašanje, in sicer: Ali naj se vrnemo v Indijo, ali naj se te stare grešne dežele ogibamo kot svojega najhujšega sovražnika, ali naj se vrnemo domov in slepim pokažemo luč, ki smo jo po svojem dolgem iskanju končno našli? Sicer smo sklenili, da se bomo za zmeraj ognili svoji domovini, v kateri razmere še predobro poznamo in bomo dopolnili svoje življenje med tujim ljudstvom; ker pa smo zdaj v Tebi našli tistega, zaradi katerega smo jo že pred davnim časom zapustili, spremeni to našo prvo odločitev in se bomo tudi v tem ravnali povsem po Tvoji volji.«
2 **Jaz** sem rekel: »Zapomnite si tole: Prerok nikjer ne velja manj kot v svoji domovini! Vaši tovariši vas imajo za nekoliko prenapete. Zato so vas tudi poslali na daljše potovanje, ker ste včasih preveč potrkali na njihovo vest. Če bi se zdaj vrnili domov s pravo lučjo, pri njih ne bi naleteli na razumevanje, pri nadvse neumnem ljudstvu pa na še veliko manjše. Zato je za dobro vaših duš boljše, da ostanete pri svoji prvotni odločitvi. Svoje služabnike odpošljite v vašo deželo, naj tam v vašem imenu uredijo vaše zadeve in naj se potem spet vrnejo k vam. Za drugo pa ne skrbite; kajti vaša dežela je za Mojo luč za približno dva tisoč let premlada, to pomeni, slepa in preneumna. Toda na Zahodu boste srečali ljudi, ki bodo dovzetnejši za Mojo luč kot vaše ljudstvo doma; njim lahko prenesete, kar ste tukaj prejeli.
3 V prihodnje bo tako, da se bo stara jutrova dežela, ki ji je bila nekoč dana svetla luč, potopila v dolgotrajno noč in luč življenja se bo zlila proti Zahodu. Celo ta kraj, v katerem je zdaj vzšla luč življenja, bo potisnjen v zunanjo noč in temo; kajti tudi to ljudstvo, z le maloštevilnimi izjemami, ne prepozna časa svoje najvišje in najbolj zdravilne preskušnje. Zato gorje jim, ker jim bo luč odvzeta in dana poganom!
4 Ste tujci iz daljnega Jutrovega in ste Me našli in prepoznali; in bili so tudi tujci iz vaše dežele, ki so Me - ko sem se odel z mesom tega sveta - kot prvi ljudje poiskali pri Mojem prvem vstopu v ta svet in Me prepoznali v novorojenem otroku. Toda iz tega staro-izvoljenega ljudstva so Me le maloštevilni prepoznali, pač pa so Me do tega časa toliko bolj preganjali, kakor in kjer so Me le mogli; zato jim bo tudi luč odvzeta in dana poganom.
5 Toda preden bo ta luč znova prodrla v te nesrečne kraje, bo prišla v vašo deželo ob velikem morju. - Razumete vse to?«
6 Čarodej je rekel: »To razumem, o Gospod, toda prav nenavadno se mi zdi, da Te ne prepoznajo otroci te dežele, mi tujci pa smo Te zlahka prepoznali in celo dokaj hitro. Ti si pred otroci te dežele gotovo naredil že velika znamenja - in Te niso prepoznali?! 0, moji najbolj neumni rojaki pa res ne bi bili tako slepi! Pri številnih bi, tako kot pri nas čarodejih, zadostovala že Tvoja beseda. In če bi naš najvišji duhovnik videl le eno znamenje, kot jih je prej nekaj naredil Tvoj služabnik, bi to luč sprejel tudi on, čeprav bi jo ljudstvu le težko prenesel, kajti ljudstvo je že od davnih časov zakoreninjeno v svoji slepi veri in zato ni sposobno sprejeti takšne luči. Toda za to nismo krivi mi, temveč čas in cela

množica naših skrajno sebičnih predhodnikov. Skratka, slepota našega ljudstva je razumljiva, ker je v njegovi sredi komajda zasvetila takšna luč; toda slepota tega ljudstva pa ni razumljiva, saj ima prav nad seboj najvišje sonce, ob tem pa išče noč, kakršno je mogoče najti samo v večjih gorskih votlinah na zemlji.
7 Svetlobo smo iskali z največjim trudom in zdaj smo presrečni, da smo jo našli in ti jo imajo v deželi pred svojimi očmi in bežijo pred njo, jo zaničujejo in preganjajo! 0, to morajo biti zelo hudobni in tudi zelo slepi ljudje, ki si res ne zaslužijo imena človek. Ker je s temi ljudmi tako, je potem tudi povsem prav, da jim Ti, o Gospod, luč odvzameš in jo daš poganom, ki jo očitno bolj zaslužijo; kajti tukaj vidimo Tvojo večno pravičnost polno najsvetlejše luči, in to je za nas spet nov dokaz, da si prav Ti Tisti, ki smo ga tako dolgo zaman iskali.«
8 **Jaz** sem rekel: »Da, da, tako je žal s tem Mojim ljudstvom! Zato pa bom obudil druga ljudstva že zdaj in še več v prihodnje; toda zmeraj bo tako, da bo veliko poklicanih in le malo izvoljenih.«
9 **Čarodej** je rekel: »0 Gospod, kako naj to razumemo? Poklicanih bo zmeraj veliko, toda izvoljenih bo le malo?! Kot beseda iz Tvojih Božjih ust za prihodnje dobro ljudi ne zveni preveč razveseljivo, če jo razumemo tako, kot je bila izgovorjena; kajti pod maloštevilnimi izvoljenimi razumem tiste ljudi, katerim bo resnična življenjska luč takoj jasno svetila, pod številnimi poklicanimi pa vse tiste, ki jim bo sicer svetloba tudi na voljo, toda pri tem jih bo oviralo na tisoče vsakovrstnih okoliščin in razlogov in tako kot naši rojaki, tudi ti ne bodo nikoli dosegli prave luči.
10 Mi, skrajno redki, se torej morda lahko prištevamo med tiste, ki bi bili izvoljeni; toda velik del našega ljudstva, žal nesrečnega, ne sodi niti med poklicane. Kakšna rešitev pa bo zanje po zanesljivem odpadu telesa?
11 To ljudstvo tukaj očitno sodi med poklicane in ima v svoji sredi nekatere izvoljene, ki mu lahko svetujejo, ko je potrebno; toda pri nas ni izvoljenih in tudi nobenega poklicanega, zato je rešitev velikega indijskega ljudstva zelo obžalovanja vredna, to pomeni, če naj bi to, kar si povedal nazadnje, razumel tako in velja za vse kraje in za vse čase.«
12 **Jaz** sem odgovoril: »Kar sem povedal, nisi pravilno razumel, zato ti moram to natančneje razložiti.«

124. Poklicani in izbrani

1 (**Gospod**): »Glej, zadevo je mogoče razumeti in dojeti takole: Poklican in določen za svetlobo in življenje je vsak človek na tej Zemlji, toda za učitelja ljudi ne more biti izbran vsak, ker to za ljudi tudi ne bi bilo dobro. Ali bi bilo za ljudi, katerih poglavitno poslanstvo je, da si medsebojno služijo, dobro, če bi vsak človek imel zase vse in bi bil tudi sposoben vse narediti? Potem ljudje ne bi potrebovali drug drugega in ljubezen do bližnjega ne bi bila drugega kot nekoristna, prazna beseda, kot sem to svojim učencem že pogosto pokazal. Da, ljudem tedaj celo govoriti ne bi bilo več treba! Zakaj neki le, če pa nihče ne bi čutil želje, da drugemu izrazi kakršno koli potrebo?!

2 Povem ti, da bi bili ljudje ob povsem enakih talentih, sposobnostih, enakem videzu, bivališčih in lastnini ter enaki razsvetljenosti vendarle povsem na stopnji živali, pravzaprav še pod njimi!
3 Ker pa so ljudje, ljudje in ne živali, je med njimi vse karseda različno porazdeljeno. Eden ima to, drugi ono in zato se mora ta odpraviti k onemu in morajo biti drug drugemu mojster ali pomočnik v tem ali onem.
4 In tako morajo biti, tudi kar zadeva spoznanje notranje življenjske luči, nekateri za to posebno izbrani. Ti potem številnim poklicanim kažejo pravo življenjsko luč in poklicani potem lahko slišijo, verujejo in se ravnajo po tem, kar jih poučujejo izbrani posestniki luči.
5 Če pa poklicani z vero sprejmejo poučevanje, so prav tako dobri kakor izvoljenci ali pogosto celo še na boljšem; kajti takšen izvoljenec, ki nosi v sebi živo luč, se pa ne ravna natančno po njej, bo nekoč zaradi svojih slabo uporabljenih talentov dobil strožji obračun kakor le poklicani, ki mu je treba samo poslušati, verovati in se po vsem voljno ravnati.
6 Glej, izvoljenci so Moji hlapci, poklicani pa Moji služabniki in otroci!
7 Da bi pa lahko še jasneje uvidel, da izvoljeni na tej Zemlji vsekakor ni nič na boljšem kakor poklicani, ti bom še jasneje pokazal s priliko. In tako Me poslušaj!
8 Bil je kralj, ki je imel v svojem gospodarstvu deset glavnih hlapcev. Toda nekoč je moral odpotovati daleč, da bi zavladal še njemu pripadajoči novi deželi.
9 Preden je odpotoval, je dal poklicati svojih deset hlapcev, jim izročil deset funtov in rekel: ‚Dobro gospodarite z njimi, dokler se ne vrnem!'
10 Ko pa so njegovi podaniki za to izvedeli, so godrnjali, postali kralju sovražni, ker jih je zapustil, ne da bi bil ob odhodu tudi njim izročil v upravljanje funte in talente•.
11 Kralju so poslali celo sle in mu po njih sporočili: ‚Nočemo več, da bi nam ta kralj še vladal; zakaj naj bi bili zanj vredni manj kakor njegovi hlapci, saj smo mu služili enako kot hlapci!'
12 Primerilo pa se je, da se je kralj po opravljenem delu vrnil. Ko je prišel v svoj grad, je dal takoj poklicati k sebi hlapce, ki jim je pri svojem odhodu zaupal denar, da bi videl, koliko je vsak prigospodaril z njim.
13 K njemu je pristopil prvi hlapec in dejal: ‚Gospod, poglej! Tvoj funt mi je prinesel deset funtov!`
14 Nato mu je kralj odvrnil: ‚Ej ti zvesti hlapec! Ker si mi tudi v najmanjšem ostal zvest, ti podeljujem oblast nad desetimi gradovi!'
15 Nato je pristopil drugi in rekel: ‚Gospod, tvoj funt mi je prinesel pet funtov!'
16 In kralj mu je rekel: ‚Upravljaj pet gradov!`
17 In potem je pristopil še tretji in nato še zadnji od desetih hlapcev in rekel: ‚Gospod, glej, funt, ki si mi ga zaupal, sem hranil v z znojem prepojenem prtiču, dokler se ne vrneš. Bal sem se te, ker si trd mož; kajti jemlješ, kar nisi vložil in žanješ, česar nisi sejal.`

• Talent = starogrški kovanec (op. p.)

18 Nato mu je kralj odvrnil: ‚Poslušaj, s svojimi besedami si se obsodil sam. Pavliha si! Vedel si, da sem trd mož in jemljem, česar nisem vložil in žanjem, česar nisem sejal - zakaj pa potem nisi mojega denarja naložil v menjalnico, da bi, ko bi se vrnil, dobil nazaj svoj denar z obrestmi vred?!
19 Nato je kralj naročil svojim služabnikom: ‚Temu lenemu pavlihi vzemite funt in ga izročite prvemu, ki jih ima že deset!'
20 In služabniki so rekli kralju: ‚Ta ima že tako deset funtov! Zakaj bi mu zaupali še tega enega?'
21 Jaz pa vam na to povem: Kdor ima, se mu bo še dodalo, da bo imel obilno; kdor pa ima malo, mu bo odvzeto še tisto, kar ima. Tisti pa, ki niso hoteli, da bi jim vladal kralj, so se pregrešili in zato naj jih zadušijo z vso nočjo in temo sodbe ter smrtjo duše!
22 Glej, prijatelj Moj, tako je z zadevami pri Meni in to nespremenljivo! Kdor ima, se mu bo še več dodalo, da bo imel v polnosti! Kdor pa nima, se mu bo še tisto malo zaupano odvzelo in dalo tistemu, ki ima že tako veliko.
23 Mnoge poklicane, ki niso hoteli prisluhniti glasu hlapcev in niso hoteli, da bi Gospod luči in življenja vseoživljajoče vladal nad njimi, bo zadušila noč njihovega lastnega srca; leni hlapec pa bo lahko še dolgo čakal, dokler mu ne bo znova zaupan kakšen funt.
24 In zdaj Mi povej, kako ti je všeč ta prilika? - Se strinjaš s kraljem ali ne?«

125. Čarodej kritizira priliko o zaupanih funtih

1 **Čarodej** je dejal: »Gospod, sem na točki, na kateri človeku odpove njegov razum in se celo najpotrpežljivejšemu naježijo lasje! Ti nikakor nisi kralj, ki kot tiran jemlje, česar ni vložil in hoče žeti, česar ni sejal. Zdaj mi prihaja na um, da prav od Tebe prihaja vse in da si prav Ti vsepovsod sejal in zato tudi povsod lahko jemlješ in žanješ, ker je vse Tvoje in Tvoje tudi mora biti.
2 Povsem prav se mi zdi, da so grešniki kaznovani, kajti celo Božje potrpljenje postane neznosno, saj pridobiva zlo zaradi tega čedalje več časa in prostora za uresničitev svojih grozot, pošten človek pa se pogreza v čedalje hujšo nesrečo; nazadnje izgubi še vero in mora funt, ki mu je zaupan, v prepotenem prtiču svoje nesreče nepoškodovan pošteno vrniti najstrožjemu in najbolj neusmiljenemu gospodarju. Da, ob takšnem pogledu in odnosu je pač bolje biti poklicani kakor hlapec!
3 Povsem prav je, da je pridni hlapec nagrajen po svoji prizadevnosti; zelo trdosrčno pa se mi zdi od tvojega kralja, da ostane nekoliko bolj leni in bolj boječi hlapec za neokrnjeno vrnjeni funt povsem praznih rok!
4 Rad imam ljudi in ne prenesem, da kdo trpi, še zlasti, če si trpljenja ni zaslužil kot kakšen hud malopridnež. Hlapec, ki je funt v potnem prtiču torej prepustil gospodarju, kot ga je prejel, očitno ni imel vpogleda in pameti prvega hlapca, niti drugega, ki je iz enega funta pridobil pet funtov. Kajti če bi imel takšno pamet, potem bi si tudi on lahko pridobil deset ali vsaj pet funtov; toda zaradi pomanjkanja luči, pravega razuma in tudi ustreznega poguma si ni upal z enim funtom storiti nič in ga je gospodarju vrnil nedotaknjenega. V takšnem

ravnanju ne vidim nič spornega in zelo rad bi Te vprašal, kaj se je s tem hlapcem, ki ga je kralj označil za pavliho, zgodilo potem.«
5 **Jaz** sem rekel: »Ostal je to, kar je bil; povsem preprost in navaden hlapec, ker sam iz sebe ni bil sposoben opravljati višjih služabniških nalog. Kajti tudi izvoljenec dobi enako kakor vsi drugi ljudje talent, ki ga mora potem sam izpopolniti, da ne bi bila njegova svobodna volja prizadeta.
6 Kdor takšen njemu podeljeni talent na vso moč izpopolnjuje, si že pridobi pravi zaklad in temu se samo še dodaja; kdor pa ga ne izpopolnjuje in se noče iztrgati svoji lenobi, lahko sam sebi pripiše, če je nazadnje še neumnejši s svojim funtom vred, ohranjenim v znojnem prtiču, kakor tisti, ki niso hoteli, da bi jim vladal kralj luči.
7 V tem je razlog, da takšni leni hlapci ne napredujejo in da poklicani služabniki obležijo v svoji temi in da zanje nazadnje ni hujšega, kakor če jih iz njihovega sladkega spanja prebudi hrup svetlega dne. Ali pa naj morda sonce k takšnim zaspancem prej pošlje sle, da jih ti vprašajo, ali bi jim bilo prav, da bi se dvignilo nad obzorje? Vidiš, zaradi splošne ureditve, kakršna velja v svetovih, bo sonce to prav tako malo storilo, kot bo to storil kralj luči in življenja!
8 Kdor prejme funt, je prejel tako rekoč tudi kraljevo ureditev. Ali se hlapec ravna po tem, je stvar njegove svobodne volje in kralj ni kriv, če je hlapec len, kriv je hlapec sam, kajti kralj Luči še predobro ve, kakšne sposobnosti mu je podelil. In tako je resnična in neusmiljena pravica ves čas na kraljevi strani, nikoli pa na strani lenega in nedejavnega hlapca.
9 Temeljito premisli o tem, doumi sliko in mi potem povej, ali je kralj res brezsrčen tiran! - Ali si Me tudi res razumel?«
10 Čarodej je odgovoril: »Da, o Gospod, zdaj sem to povsem razumel in Tvoja primerjava mi je zadevo razjasnila, kot čisto sliko pa mi jo je bilo prej težko razumeti. Kdor torej v sebi zasluti kakšen poseben talent, ga mora z vso marljivostjo izpopolnjevati in to sam od sebe. Če to stori, mu bo vse drugo že zagotovil kralj Luči in tako bo postal pravi učitelj številnim ljudem, ki si jih Ti označil kot poklicane. Kajti kdor je bil že enkrat sam sebi pravi učitelj, bo zlahka to tudi drugim, kdor pa je len že sam po sebi, bo to toliko bolj za druge; drugih tudi ne bo imel česa poučevati in zato je skrajno prav, da se tistemu, ki že nekaj ima, še veliko doda, da ima potem tega v obilju. Kdor pa ima malo, mu bo še to odvzeto. To mi je zdaj povsem jasno - toda ob tem je še nekaj, česar še ne razumem, zato si jemljem svobodo, da Ti, o Gospod, tudi zaupam, kaj mi še manjka.
11 Glej, prava marljivost in vnema v vsem dobrem in resničnem je odlika, ki se je ne da dovolj prehvaliti in lenoba je vir vseh mogočih pregreh. Toda kdo dodeli nekomu marljivost in vnemo in drugemu lenobo? Menim, da niti enega niti drugega človek ne more pridobiti sam, ampak mu to lahko da le višja, božanska volja.
12 Imam več otrok in spoznal sem, da jih je nekaj med njimi in to moj najstarejši sin in ena od hčera, izredno marljivih pri spoznavanju umetniških spretnosti in naravnih ved, ne da bi ju jaz k temu priganjal, drugi otroci pa so leni in počasni in jih je treba k učenju resno priganjati. Čeprav gre za otroke

istih staršev in so vsi zdravi in deležni enakega pouka, se kljub temu razlikujejo po nadarjenosti in še bolj po vnemi za učenje. Kaj je temu vzrok? Od nas, staršev, ne more biti odvisno, saj z vsakim otrokom ravnamo enako in nikogar posebej ne razvajamo; vzrok temu pa tudi ne more biti naše telesno zdravje niti telesno zdravje otrok, kajti - samo Tebi, o Gospod, vsa hvala! - smo vsi povsem zdravi in krepki in vsi vselej uživamo enako hrano; in kljub temu so v isti družini te opazne razlike! Kako naj si to razlagam?«

126. Pravilna vzgoja, ki upošteva različne zasnove otrok in pomen notranjega izpopolnjevanja, ki prebuja duha

1 **Jaz** sem odgovoril: »Nič lažjega kot to in sicer na podlagi tistega, kar sem ti že prej povedal, da morajo namreč biti med ljudmi vsakovrstne razlike zato, da potrebujejo drug drugega in da lahko drug drugemu služijo v tem ali onem.
2 Če bi bili vsi ljudje enako marljivi in tudi enako nadarjeni, potem bi si bili kmalu drug drugemu povsem odveč; zato imajo že otroci istih staršev različne talente in sposobnosti. Vzgojitelj pa jih mora znati prepoznati in otroke poučevati v skladu z njihovimi talenti in sposobnostmi, in tako bodo potem vsi usmerjeni k pravemu cilju.
3 Toda, če ob različnih talentih in dispozicijah svojih otrok hočeš, da bi na primer vsi postali krojači ali tkalci, boš seveda opazil pravo marljivost in vnemo samo pri tistih, ki kažejo tudi talent za to, kar se učijo. Tisti, ki so za to le malo nadarjeni ali sploh ne, pa tudi ne bodo kazali kakšne posebne vneme. Takšni otroci bodo pozneje kot odrasli le malo prispevali v dobro soljudi, ker jim brez prave nadarjenosti ni uspelo mukoma naučenega povsem temeljito in docela dojeti tako kakor tisti, ki so bili že od rojstva nadarjeni za tisto, kar so se učili.
4 Vzrok za otrokovo večjo ali manjšo vnemo je torej - in to je na dlani - predvsem pri starših in drugih učiteljih mladih. Trta rodi kot sadež grozdje in figovo drevo fige, oba sadeža sta sladka; toda če boš s figovim drevesom ravnal tako kot s trto, ti bo figa le malo rodila in če boš vinsko trto pustil rasti neobrezano, kot raste figovo drevo, bodo trsi kmalu zakrneli in ti podarili le malo grozdja. - Si razumel?«
5 Nato je rekel **čarodej**: »O Gospod, hvala ti za to veliko in nadvse čudovito razlago! Da, človek spozna, kako slep in neumen je pri vsej svoji namišljeni modrosti! Kaj vse si domišlja marsikateri svetni modrec in na koncu od številnih dreves ne vidi gozda. Vse je človeku na dosegu roke, če bi le bil pripravljen malo odpreti oči. Očitno ima vsak otrok svoj ustroj; nekdo je pogosto višji kot drugi, drugi je bolj robat, tretji mil in nežen in tako so že na zunaj pri otrocih istih staršev velike razlike. Kakšne razlike so šele navznoter.
6 Ali razmišljajočemu človeku niso dovolj zunanja znamenja, da bi po njihovi raznovrstnosti sklepali tudi na raznovrstnost talentov in sposobnosti v človeku, da bi tako moder učitelj in mojster opozarjala človeka na njegove talente in mu z nasveti in dejanji plemenito in uspešno pomagala razviti talente, ki jih ima? 0 ne, to slepemu modrecu, kakšen sem bil nekoč tudi jaz in še zmeraj sem, nikakor ne zadostuje! Hoče, da so vsi ljudje enaki; vsi naj bi mislili in ravnali tako kot on in si voljno nalagali bremena; vendar jim zanje

manjka moči, in tako se ljudje neredko namesto v prave modrece razvijejo v bedake, ki niti sebi niti komu drugemu niso v pomoč. 0 hvala Ti, Gospod, za ta pouk še enkrat iz največjih globin mojega srca; kajti ta pouk bomo najprej uspešno uporabili prav pri naših otrocih.«
7 K temu je Agrikola dodal: »Da, to je res zlat nauk, tudi nam Rimljanom bo koristil in še zlasti meni; kajti prvič, tudi sam imam otroke in drugič, te mlade ljudi, ki jih bom od tod odpeljal s seboj v Rim bom prav tako izobrazil v skladu s tem, kako se bodo razodevali njihovi talenti. Seveda morajo vsi dobiti enako temeljno izobrazbo: branje napisanega, pisanje in računanje in tudi razumevanje jezikov, ki jih govorijo ljudje v vsem rimskem kraljestvu; kajti brez tega temeljnega znanja se iz ljudi ne da veliko narediti. Potem pa naj se vsak izobražuje naprej v skladu s svojim izkazanim talentom. - Gospod, ali je prav tako?«
8 **Jaz** sem rekel: »Vsekakor, kajti vsi ljudje morajo najprej znati hoditi, prijemati z rokami, gledati z očmi in poslušati z ušesi, šele potem so zmožni početi kaj drugega. In tako si morajo ljudje nujno pridobiti tudi neko temeljno znanje, kot si že omenil, da bi z njegovo pomočjo laže pridobili pravo življenjsko modrost. Toda ob tem je treba tudi paziti, da ljudem to temeljno znanje in njegovo pridobivanje ne postaneta poglavitna stvar in se vse življenje ne ubadajo s proučevanjem zapisanega in jezikov, ob tem pa pozabijo na notranje izobraževanje, ki prebuja duha, v katerem pa je navsezadnje vsa vrednost življenja. Kajti kaj pomaga človeku, če obvlada vse pisave sveta ter razume in govori vse človeške jezike, če gre to na škodo njegove duše?
9 Zato iščite predvsem Božje kraljestvo na zemlji, iščite ga v sebi - vse drugo vam bo dano že z Božjim kraljestvom v vas; toda brez njega ima človek - četudi bi imel vse zaklade na zemlji in znanje vseh svetnih modrecev - toliko kot nič.
10 Tisti, ki ima Božje kraljestvo v svojem srcu, ima vse. Ima vse, in sicer v sebi najvišje in najgloblje vede in večno življenje ter njegovo moč in oblast in to je prav gotovo še več kot vse, kar imajo ljudje na tem svetu za največje in najdragocenejše.
11 Jutri zjutraj se boste vsi v Emavsu prepričali, kaj pomeni biti popoln človek. Pravim vam: Resnično popoln človek zmore več kot vsi nepopolni ljudje po vsej zemlji.
12 Zato si predvsem prizadevajte, da postanete popolni. Če boste to uresničili, potem boste vse in imeli boste vse.
13 Povem vam pa še tole: za dosego Božjega kraljestva je potrebna sila! Tisti, ki ga želijo doseči, si ga morajo polastiti s silo; tisti, ki tega ne bodo storili, ga bodo tukaj na zemlji težko povsem dobili v živo last.«

127. Božje kraljestvo

1 Nato se je odzval **čarodej**: »O, Gospod, kako pa se to lahko zgodi - kako lahko slaboten in ničev človek stori silo Božjemu kraljestvu in si ga pritegne nase? Saj se celo sprašuje, kje je Božje kraljestvo, da bi ga lahko zgrabil in se ga polastil?«

2 **Jaz** sem rekel: »Saj si v kratkem času nekaj ur že marsikaj slišal in Me celo spoznal in zdaj ne veš, kaj je Božje kraljestvo in v čem je?
3 Popolno upoštevanje spoznane Božje volje je pravo Božje kraljestvo v vas! Toda spoznane Božje volje ni tako lahko upoštevati, kot si predstavljaš; kajti svetni ljudje temu zelo nasprotujejo in preganjajo tiste, ki si resnično prizadevajo pridobiti Božje kraljestvo. Zato se jih tisti, ki si želi povsem prilastiti Božje kraljestvo, ne sme bati, kajti ubijejo lahko le njegovo telo, toda duši ne morejo škodovati; človek bi se moral bati le Boga, ki lahko po svoji večno nespremenljivi ureditvi pahne v pekel tudi dušo!
4 Kdor se Boga bolj boji kakor ljudi in čeprav ga ti preganjajo, uresničuje spoznano Božjo voljo, si s silo priteguje Božje kraljestvo; in kdor to stori, ta si ga bo prav gotovo tudi prisvojil!
5 Dodati je treba še nekaj, kar sodi k pritegovanju Božjega kraljestva na silo, in sicer, da se človek v vseh posvetnih stvareh po možnosti kar se da globoko sam zanika, vsem svojim žalivcem iz srca odpusti, do nikogar ne goji zamere ali jeze, moli za tiste, ki se pridušajo čezenj, vrača z dobrim tistim, ki mu delajo slabo, se nad nikogar ne povzdiguje, potrpežljivo prenaša skušnjave, ki prihajajo kdaj pa kdaj nadenj in se vzdrži prenajedanja, požrešnosti, vlačugarstva in zakonolomstva. Kdor se uri v tem, ta že dela silo Božjemu kraljestvu in si ga s silo priteguje.
6 Toda kdor Boga sicer spozna, Ga nadvse ceni in ljubi in tudi svojega bližnjega kakor samega sebe, vendar ob tem ceni tudi svet in se ga boji in se ne upa odkrito postaviti za Moje ime, ker bi mu to lahko kakor koli posvetno škodovalo, ta Božjemu kraljestvu ne povzroča sile in ga na tem svetu tudi ne bo povsem pridobil in bo moral onstran prestati še marsikakšen boj, dokler se ne bo izpopolnil.
7 Kdor pa zdaj ve in verjame, da sem Jaz obljubljeni mesija, mora tudi delati to, kar učim, sem učil in bom še naprej učil, sicer Me ni vreden in mu pri izoblikovanju njegovega notranjega življenja ne bom posebno v pomoč. Jaz pa sem življenje duše po Svojem duhu v njej in ta se imenuje ljubezen do Boga. Kdor torej Boga nadvse ljubi in zato ob vsakem trenutku izpolnjuje Njegovo voljo, ima dušo napolnjeno z Mojim duhom in ta je dopolnitev in večno življenje duše.
8 Če pa Me kdo pozna, a se ob tem še boji sveta in si pravi: ‚Da, zelo prepoznavam mesija in skrivoma verjamem vse, kar uči, in se tudi ravnam po tem, toda ker je svet takšen, kot je, človek pa mora z njim živeti, ne bom na zunaj pokazal nič tistega, kar notranje priznavam, da mi ne bo mogel nihče prizadejati nič slabega! , ta ni pravi izpričevalec Mojega bitja in imena in Boga še ne ljubi resnično in povsem, zato se bo stežka v tem zemeljskem življenju prelilo vanj obilje Božjega kraljestva; kajti obilje Božjega kraljestva je prav v najvišji ljubezni do Boga in tak se ne boji sveta ali pa je plah pred svetom.
9 Kdor Me prizna pred svetom, če je to potrebno, ga bom tudi Jaz priznal pred Očetom v nebesih; kdor pa Me ne prizna tudi pred svetom, kadar je to potrebno, ga tudi Jaz ne bom priznal pred Očetom v nebesih.«
10 Takoj nato je vprašal **čarodej**: »Gospod, kdo pa je Tvoj oče in kje so nebesa? Mar imaš tudi Ti kot Gospod večnosti, očeta?«

11 **Jaz** sem odgovoril: »Večna ljubezen v Bogu je Oče in Njegova neomejena modrost so nebesa.
12 Kdor ljubi Boga nadvse, ta priznava Boga in s tem Mene pred vsem svetom, in tudi Jaz ga priznavam v Svoji ljubezni in v tem je resnično večno življenje človekove duše. In ker človek prav po takšni živi ljubezni do Boga doseže najvišjo modrost in jo tudi mora doseči - prav ta pa je Božje kraljestvo ali nebesa -, preide s tem človek v sebi tudi v Božje kraljestvo in to mu potem nikoli več ne more biti odvzeto. To sem vam zdaj pojasnil; ohranite in zapišite to v svoja srca in se ravnajte po tem; tako boste imeli v sebi večno in resnično življenje! - Zdaj pa mi privoščite malo kratkega počitka in premislite o povedanem in pokazanem!«

128. Kje so nebesa

1 Potem pa je napočil vsesplošen, vendar le kratek počitek. Toda pri toliko ljudeh nekega daljšega miru ni lahko doseči, zlasti v noči, v kateri se je marsikaj videlo in zato so začeli nekateri judovski Grki kmalu razpravljati med seboj in vsak je hotel veljati za tistega, ki Me je najbolje razumel.
2 **Eden** izmed njih je med kresanjem mnenj dejal: »Poslušajte! Tisti, ki trdi, da je Mojstrove besede in nauke najbolje razumel, jih je razumel najmanj; kajti iz Njegovih besed je bilo tudi slišati, naj se ne povzdigujemo drug nad drugim, temveč naj bomo v vsem ponižni in skromni. Kdor pa svojemu bratu reče: ‚Glej, tega ne razumeš!` ali ‚To si razumel narobe!, prav ta se povzdiguje v nasprotju z Gospodovim naukom nad svojega brata in kaže, da je prav on nauk slabo razumel ali ga sploh ni.
3 Nekaj povsem drugega je, če svojemu bratu rečeš: ‚Poslušaj, te in te besede nisem povsem razumel! Kako si jih dojel ti?' Če potem ta bratu z vso ljubeznijo in skromnostjo razloži, kako je stvar razumel, potem to gotovo ni povzdigovanje lastnega bistrega razuma nad bratovega, temveč dejanje prave ljubezni do bližnjega. Toda z vašimi razpravami se ne strinjam in se tudi ne morem.«
4 Po tem res dobrem opominjanju je bil znova mir in judovski Grki so spoznali, da je imel govornik prav in so se pozneje veliko laže sporazumeli.
5 Trije čarodeji pa pri Mojem nauku niso mogli dojeti še nečesa in sicer kje so nebesa, kajti rekli so: »Da je polno spoznanje Boga, Njegove volje, Njegove ljubezni in modrosti ter življenje in ravnanje po spoznani Božji volji - vse to Božje kraljestvo, je po Gospodovem nauku pač jasno in tudi to, da je človek, ki je vse to v sebi uresničil, po svoji duši povsem v Božjem kraljestvu in ima večno življenje ter je s tem tudi dopolnjen človek; toda kje je kraj, kjer prebiva duša, ko se nekoč znebi telesa?«
6 Prvi čarodej se je želel s tem vprašanjem obrniti Name.
7 Toda **Jaz** sem ga prehitel in rekel: »Že vem, kaj vas tišči in kaj bi ti želel vedeti. Tega pa zdaj še ne bi razumel, ker se je tvoja duša še premalo znebila materije mesa; ko pa bo bolj povezana z duhom Moje ljubezni v tebi, ti bo že tvoj lastni duh pokazal kraj tistega kraljestva, v katerem bo potem tvoja duša

prebivala in živela večno kar najbolj prosta ter gospodarila po mili volji. Toda tega tvoje meso zdaj še ne zmore dojeti.
8 Kje pa sem torej Jaz sam zdaj? Glej, v svetu, ki sem ga ustvaril iz sebe! Ko pa boš ti dosegel resnično notranjo popolnost življenja in ti bo odvzeto telo, ki ti je dano kot Moja sodba ali prisilno dano zaradi izoblikovanja tvojega notranjega življenja, potem si boš lahko prav tako kot Jaz vse ustvaril iz sebe in boš kakor Jaz živel in bival v svetu in kraju, ki ga boš sam ustvaril iz sebe.
9 Da celo v tvoji, še zelo materialni duši prebiva ustvarjalna moč, prav zlahka razbereš iz svojih sanj. Kajti kje je svet, v katerem prebivaš v svojih živahnih sanjah? Obstaja samo v inteligenci in volji tvoje duše, ki hoče obstajati tudi v sanjah, čeprav gledaš na zadevo podnevi v svojem mesu kot na nekaj naključnega. Premisli o tem, potem ti bo tudi to nekoliko razumljivejše! - Toda za danes je Moje delo končano in tako se bomo odpravili k počitku - ne v hišo, temveč v dobro opremljene šotore. Jutri pa bodo sledila še večja razodetja. «
10 Nato sem s Svojimi privrženci vstal. Prenočišče smo si našli v nekem velikem šotoru in vse se je odpravilo k nočnemu počitku.

129. Onstransko delovanje apostolov in Božjih otrok

1 V šotorih smo si vsi prav dobro odpočili in jutro porajajočega se dne je bilo vedro. Jaz in Peter, Janez in Jakob smo bili na nogah že dobre pol ure pred sončnim vzhodom in opazovali, kako se narava prebuja iz spanja. Ptice so bile že zelo živahne in so z raznovrstnim petjem pozdravljale sonce, ki naj bi kmalu vzšlo; na vzhodu so se pokazali zlato obrobljeni rožnati oblaki; vrhovi visokih gora so žareli, v dolini Jordana so ležale bele meglice in se začele počasi dvigovati. Iz Galileje je priletela lepo urejena jata žerjavov in kmalu zavila proti zahodu; kajti vonj po Mrtvem morju, ki je zelo močno izparevalo, je prisilil ostročutna bitja zraka, da so se usmerila na zahod, k morju. Bilo je še več takšnih prizorov in pojavov, ki spremljajo lepo jesensko jutro in se pojavijo po navadi samo pred sončnim vzhodom in jih tisti, ki dolgo spijo, ne vidijo.
2 **Janez** je, povsem prevzet nad čudovitim jutrom, dejal: »Gospod, ali bodo nekoč v Tvojih nebesih prav takšna čudovita jutra?«
3 **Jaz** sem odgovoril: »Prav takšna seveda ne, ampak še neizrekljivo čudovitejša in trajnejša; kajti tega jutra ne moreš podaljšati, - nebeško pa lahko postane večno in je večno. Kajti povem vam, kar sem vam že pogosto dejal: Nobeno meseno oko ni videlo in nobeno srce občutilo, kakšne blaženosti je Bog pripravil tistim, ki Ga ljubijo. V tem svojem zemeljskem stanju ne bi mogli prenesti niti najmanjšega dela tega; toda ko vas bo nekoč Moj duh povsem prežel, boste zmogli s prekipevajočim užitkom prenašati tudi jutra Mojih nebes!«
4 **Janez** je vprašal: »Gospod, ali bomo tudi v nebesih gledali to zemljo?«
5 **Jaz** sem rekel: »Ne samo te, temveč še neskončno drugih, kajti vi kot Moji otroci in bratje po mesu boste skupaj z Menoj vladali vsemu neskončnemu stvarstvu in boste morali seveda videti, čemu vladate.«
6 **Janez** je pripomnil: »Gospod, kakšni duhovi, ki si jih Ti pooblastil, pa zdaj vladajo neskončnosti Tvojega stvarstva? Poglavitni vladar od vekomaj si očitno

Ti; toda na Tvoji strani so, podobno kakor Rafael, še neštete legije najmogočnejših angelov. So morda te, ki Ti pomagajo skrbeti za Tvoje neskončne stvaritve po Tvoji volji, ali pa je še nešteto drugih? Kaj bodo potem ti počeli, ko bomo nekoč mi pridobili milost, da bomo skrbeli za neskončno stvarstvo ob Tvoji strani?«
7 **Jaz** sem odgovoril: »O ti Moj najljubši Janez, še si slaboten in prav otročji v pojmovanju stvari Božjega kraljestva! Ali ni duh Mojega Očeta, ki je v Meni, vladar neskončnosti na veke vekov? Vsi ti angeli so prežeti s tem duhom, ki je vsepovsod vse v vsem in tudi mora biti! Ko boste postali popolni, ali boste to postali po čem drugem kot le po Mojem duhu?
8 Glej, nešteto je ustvarjenih duš; toda vse popolne duše prežema le en duh in samo po njem imajo večno življenje, modrost, ljubezen, oblast in moč, po čemer potem enako kot Jaz delujejo v nebesih kot nekakšni sovoditelji svetov in njihovih bitij v materialnih in neskončnih območjih vesolja.
9 Toda vse to in še neskončno več drugega boš spoznal in jasno dojel šele tedaj, ko boš postal popoln, to pa se bo zgodilo kmalu potem, ko bom Jaz iz tega sveta vzet v vso Svojo božanskost in tudi v vašo božanskost ali k Mojemu Bogu in Vanj in k vašemu Bogu in Vanj.
10 Kajti Jaz sam moram poprej povsem preiti Vase kot v Boga, kot Očeta od vekomaj, da bi vam poslal in dal Svojega duha. Ko bo ta prišel, vas bo šele popeljal v vse vam zdaj še nedoumljive resnice, in potem boste delali tisto, kar počnem zdaj Jaz sam in še veliko več. Kako pa bo to mogoče, vas bo poučil Moj duh, ki bo poveličal vaše duše.
11 Zdaj pa so se začeli prebujati že tudi drugi tukaj navzoči in kmalu bodo vstali, in tudi sonce se je pravkar prikazalo na obzorju; zato mirujmo še malo in opazujmo pojave, ki so ob vzhajajočem soncu sicer pogosti, kljub temu pa imajo značilnosti novega in redkega kot le malokateri drugi pojav v naravi te zemlje!
12 Od spodaj se že vračajo trije čarodeji, ki so se v noči, ko smo se podali k nujnemu počitku, odpravili k svojim navzdol v mesto in tam nekaj ur pripovedovali, kaj vse so tukaj videli, doživeli in slišali. Ti trije možje nam bodo danes še krepko pomagali zoper številne slepe farizeje, ki bodo danes popoldne kot nepovabljeni gostje prišli iz Jeruzalema v Emavs, čarodeji pa se bodo tudi spoprijateljili s popolnimi ljudmi iz najbolj oddaljenih predelov zadnjega Egipta. Toda najprej malo miru!«
13 Potem smo se povsem tiho pomenkovali, čedalje več drugih gostov se je prebujalo in postalo je nemirnejše.

130. Odhod v Emavs

1 Zdaj je iz hiše prišel tudi naš Lazar v družbi z Rafaelom. Takoj se je podal k nam in hotel spregovoriti, vendar mu je Rafael pomignil in pripomnil, da bi Jaz rad še malo počival. Lazar se je zato ustavil in čakal, kdaj bi Mi bilo to po godu. Toda počival sem le še nekaj trenutkov, potem sem kar sam poklical Lazarja k Sebi in mu preprosto povedal, da naj poskrbi predvsem za dober in

čist zajtrk. To je tudi takoj storil in vso hišo spravil na noge. Seveda ni trajalo dolgo in zajtrk je bil nared.
2 Rafael mu je ob tem zelo pomagal, toda tokrat na veliko bolj naravni način kot sicer in Lazar je tudi vse postoril hitreje kot kdaj koli prej, kadar je povsem naravno pripravil takšen pomemben obed.
3 Po nadnaravni poti pa danes zaradi čarodejev tudi ni bilo mogoče delovati, ker so ostro prežali na vse, kjer bi bilo mogoče opaziti, da bi Jaz deloval iz ozadja.
4 Ko je bilo vse pripravljeno, je prišel Lazarjev gostilničar in Lazarju nakazal, da je zajtrk že na mizah.
5 Lazar je nato namignil tudi Meni, toda Jaz sem mu odvrnil: »Brat, to bi razumel tudi brez tvojega namiga; toda ta je bil kljub temu potreben zaradi tujcev, zato vstanimo in se odpravimo v hišo na zajtrk.«
6 Ko sem to rekel, sem takoj vstal s tremi že prej omenjenimi učenci, se odpravil v veliko jedilnico in vsi navzoči so Mi na Lazarjev poziv sledili.
7 Nekaj Mojih učencev se je pogovarjalo in spraševalo, kaj neki naj bi imel danes v načrtu, ker vse poteka v nekakšni naglici. Toda na takšna prazna vprašanja jim nisem odgovarjal - skratka, sedel sem za mizo, jedel in pil in nisem odgovarjal na vprašanja.
8 Ko sem pozajtrkoval, Me je vprašal tudi **Agrikola**: »Toda, Gospod in Mojster, danes Te pa ne razumem! Zmeraj si tako miren in potrpežljiv, danes pa se vse dogaja tako naglo, da si ne vzameš niti časa, da bi pozajtrkoval tako mirno, kot sem tega pri Tebi vajen. Kaj pravzaprav nameravaš danes?«
9 **Jaz** sem odgovoril: »Saj sem vam že včeraj povedal, da iz Meni znanih razlogov hočem biti in tudi moram biti danes pri Nikodemu v Emavsu. Toda pot tja je za tako množico, kakršna se je danes zbrala tu, nekoliko težavna; iz pametnih razlogov se moramo tja odpraviti po različnih poteh in sicer v skupinah po največ deset in deset. Če bi se odpravili tja v karavani, bi to templjarji kmalu odkrili in ne bi mogel nemoteno storiti, kar moram. Zato se bom z učenci, toda le s temi tremi, odpravil prvi in to po povsem neobičajni poti, da Me templjarji zagotovo ne bodo izsledili; vi pa se porazdelite v skupine, kot sem vam povedal in se odpravite tja po različnih poteh, po dveh urah pa se bomo zbrali v Nikodemovi hiši.
10 Znova vam povem: Bodite zviti kot kače, vendar v srcu krotki kot golobi; kajti tam spodaj imamo opraviti s pravo kačjo zalego in kačjim zarodom, zato se jih je treba lotiti po njihovo. To si dobro zapomnite in razumite ter se po tem ravnajte, pa boste danes doživeli najbolj blaženi dan v velik blagor svoje duše. Takoj se bom odpravil. Z Menoj gredo Peter, Jakob in Janez. Naše mlade sužnje bosta spremljala Moj služabnik Rafael in Lazar. Če pa tudi vi trije Indijci želite oditi z Menoj zdaj takoj, se lahko odpravite na pot!«
11 Ko so ti trije to slišali, so veselo vstali in se z Menoj takoj podali na pot.
12 Ko je Agrikola to videl, Me je vprašal, ali bi bilo kaj narobe, če bi se Mi pridružil tudi on, drugi Rimljani pa bi sami šli po drugi poti.
13 **Jaz** sem odgovoril: »Kakor želiš; toda potem nas je že dovolj.«
14 To je Agrikolo zelo razveselilo.

15 Takoj smo se odpravili, se spustili z gore Oljke in se kmalu znašli na veliki cesti v Emavs, ki pa je bila ta dan zelo malo obljudena.

131. Na poti v Emavs

1 Ko smo Jeruzalem povsem pustili za seboj in se približali stebru, ki ga je tja postavil Rafael, smo srečali reveža, ki sta šla v Jeruzalem, da bi si tam izprosila miloščino. Eden je bil slep, drugi pa je videl in je slepca vodil. Oba pa sta bila videti zelo klavrna in sta nas prosila, da bi jima dali kaj miloščine, češ, da sta res zelo revna in nesrečna.
2 **Jaz** sem jima rekel: »Povejta Mi: kaj bi vama bilo ljubše, zdravje in moč, da bi lahko namesto prosjačenja spet delala in si služila kruh, ali pa primerna miloščina, ki bi vama ju dali?«
3 Oba sta rekla: »Gospod, ne poznava te! Če bi nam lahko dal prvo, nama bi bilo veliko ljubše; ker pa je to zanesljivo nemogoče, te prosiva za miloščino po tvoji presoji.«
4 **Jaz** sem rekel: »Če bi lahko verjela, bi bilo pri vaju mogoče tudi prvo! «
5 **Slepec** je odvrnil: »Veva in tudi verjameva, da Bog zmore vse; toda Bog ne dela več čudežev, ker so ljudje postali slabi in zlobni - vsi od visokega duhovnika pa dol do nas. Zavrgli so Božje zapovedi ter ustvarili in dali druge, slabe in klavrne postave; če pa je postava slaba, postanejo takšni tudi ljudje, ki morajo to slabo postavo spoštovati - kajti kakršen je nauk, takšna sta tudi vera in človekovo spoznanje. Ljudje so torej zavrgli Boga in znova častijo zlato tele, zato jih je tudi Bog zavrgel in bo dopustil, da se izpolni zla sodba; kajti ta moj vodnik, ki vidi, mi je opisal znamenja predvčerajšnje noči in ta ne obetajo nič dobrega za človeka, ki je odpadel od Boga. In zato glej, po glasu sodeč prijazni človek, Bog v teh hudih časih gotovo ne bo več delal nobenega čudeža, ne more in tudi noče!«
6 **Jaz** sem rekel: »Človek, pred desetimi leti si zaradi hudobije ljubosumnega soseda sicer izgubil svetlobo oči in zaradi njegovih zahrbtnih spletk tudi vse imetje, toda ohranil si svetlobo srca, zato naj ti bo zdaj povrnjena svetloba oči! Hočem, da znova vidiš in se telesno povsem okrepiš!«
7 V trenutku je slepi spregledal in postal znova telesno krepak moški. Bil pa je tako presenečen, da se je komaj opomogel.
8 Po nekaj trenutkih je pred Menoj padel na kolena in mi z zelo ganjenim, toda kljub temu trdnim glasom rekel (**ozdravljeni slepec**): »Gospod, ne vem kdo si; toda vem, da si mi zdaj povrnil vid! Zato pa moraš biti več kot zgolj zdravnik po naši človeški meri. Nobene maže nisi potreboval, niti s prstom se nisi dotaknil mojih oči, le hotel si in že sem videl! Gospod, to pomeni, da si poln Božjega duha, kot so bili stari in veliki preroki! Da gospod, storil si mi nekaj čudovitega; s čim naj se ti kot revež oddolžim?«
9 **Jaz** sem odgovoril: »Z ničimer drugim kot s tem, da se držiš Božjih zapovedi; pojdi tja in delaj, ostani na deželi in se pošteno prehranjuj! In ti, njegov vodnik, stori enako in bodi zato močan in zdrav! «
10 Tudi drugi, ki je bil nekoliko hrom, se je nenadoma počutil povsem zdravega in močnega, zahvalil se Mi je, pokleknil in Me vprašal (**ozdravljeni hromi**): »Gospod, ti čudovito veliki prerok, ker lahko delaš takšne čudeže in si dobro

vedel, kako je moj sopotnik izgubil vid, nama boš lahko tudi pokazal, kam naj se zdaj obrneva, da bi dobila delo za zmerno plačilo; kajti v teh časih je težko hitro najti kakšno delo!«
11 **Jaz** sem rekel: »Pojdita v Betanijo k Lazarju in povejta njegovima sestrama, ki sta trenutno sami doma, kaj se vama je zgodilo in da sem vaju poslal Jaz, in takoj vaju bosta sprejeli in poskrbeli za vaju. Zdaj pa vstanita in storita, kakor sem vama svetoval.
12 Nato sta se še enkrat zahvalila, vstala in odšla.
13 Vso pot v Betanijo sta razpravljala o Meni in tudi o tistih, ki so bili z Menoj, kdo sem torej Jaz in kdo in kaj so bili drugi. Zame sta mislila, da sem velik prerok, morda Elija, ki je znova prišel. Nista pa si znala pojasniti, kdo naj bi bili pravzaprav Moji sopotniki, zato sta sklenila, da bosta odgovore poiskala ob prihodu v Betanijo.
14 Zdaj sem imel s tremi čarodeji kar precejšnjo težavo, kajti zanje je bilo to prvo znamenje, ki so ga videli, da sem ga storil.
15 In **prvi čarodej** je rekel: »Gospod, zdaj vidim, da moraš biti Bog, kajti takšno dejanje zmore samo On!«
16 **Jaz** pa sem na poti v Emavs rekel: »Kar pomirite se, tako govorite samo zato, ker ne veste, kaj je v človeku; toda danes boste to v Emavsu še bolje spoznali«!
17 Trojica ni vprašala ničesar več.

132. Gospod in beračica

1 Ko smo se približali Emavsu, nam je spet prišla naproti neka beračica; začela je na ves glas tožiti, da je, kot lahko vidimo, skrajno revna vdova in mati dveh otrok, ki jih mora na svojih ramenih mukoma prenašati iz kraja v kraj in ob tem beračiti, da bi dobila vsaj toliko miloščine, da bi sebe in otroka preskrbela z najnujnejšo hrano. Zato naj je ne bi neuslišane pustili naprej.
2 **Jaz** sem ji rekel: »Toda zakaj tako nebrzdano kričiš? Saj nismo gluhi in ti lahko ustrežemo tudi tedaj, če prosiš skromneje in tiše!«
3 **Ženska** je odgovorila: »Gospod, to sem tudi počela; toda pri večini ljudi je danes srce trdo kot kamen in nemo in nič ne dajo na skromnost revščine. Le samo ob silovitem hrupu kdo občasno da kakšno borno miloščino in zato tudi tako glasno prosim.«
4 **Jaz** sem rekel: »Kot prava beračica Mi sicer ugajaš, vendar povsem pa kljub temu že dolgo ne in sicer zato, ker raje beračiš kot da bi poprijela za delo. Kajti še zdaleč nisi stara niti trideset let, močna si in zdrava in lahko delaš ter priskrbiš kruh sebi in svojima dvojčkoma; toda tebi je ljubše beračiti kakor delati, v svoji obrti pa si se že tako izurila, da iztisneš miloščino iz navadnih posvetnih ljudi. Toda pri Meni takšno spretno kazanje revščine ne zaleže, velja le svetla resnica. Ob tem pa ti moram povedati še nekaj.«
5 **Ženska** je pripomnila: »No, moj najboljši prijatelj, res ne vem, kaj bi mi še lahko povedal.«
6 **Jaz** sem ji odgovoril s prijateljsko resnim glasom: »O ljuba Moja, še marsikaj in celo veliko! Sicer ti bom pomagal, če se boš poboljšala in opustila svojo

grešnost - če tega ne boš storila, pa ti res ne bom pomagal. In četudi boš stokrat močneje kričala, kot si tokrat, ti ne bom več prisluhnil! Temeljito razmisli o tem, kar ti bom zdaj povedal!
7 Glej, na hrbtu nosiš culo. Kaj se skriva v njej? Glej, v njej je čedna obleka iz perzijske svile, za katero si tedaj, ko si bila še premožna, plačala funt čistega srebra. Ko prideš v gostišče, daš svoja dvojčka spat, si nadeneš lepo obleko in se potem prikažeš kot zelo privlačna in bohotna ženska ter se skušaš kot tujka komu prodati. Ko pa se potem prebudi nov dan, si videti spet takšna kot zdaj, in na ves glas prosiš ljudi za miloščino. Zdaj pa sama povej, ali je to prav pred Bogom in ljudmi? Toda zaradi tega te sicer še ne obsojam, temveč te le sprašujem, kaj meniš o tem sama. Govori! Kaj mi lahko odvrneš na to?«
8 Po teh Mojih besedah je bila nesramna beračica povsem v zadregi in ni vedela, kaj naj odgovori.
9 Ko se je čez čas v svoji nekoliko spolzki čudi zbrala, je rekla (**beračica**): »Toda gospod, nikoli te še nisem videla in govorila s teboj! Kako lahko vse to veš? To ti je moralo razkriti nekaj skrivnih poizvedovalcev! Da, da, žal je res tako; toda kaj lahko stori uboga, zapuščena vdova za to, da se včasih v stiski oprime stvari, ki Bogu seveda niso prav? Toda zaradi tega jaz kot uboga vdova še zdaleč nisem slaba v primerjavi z ženami farizejev, pismoukov in celo levitov, ki naj bi bile vse pred Bogom vedno čiste, lahko pa bi jih iz povsem drugih razlogov bolj upravičeno grajali kakor mene, ki sem bila pogosto v tolikšni stiski, da si tega ne moreš predstavljati! Sicer pa kar odkrito priznam, da si o meni povedal čisto resnico; toda pomagaj mi in nikoli več se ne bom zatekla k takšnemu žalostnemu načinu preživetja. Prijatelj, soditi in kaznovati je lahko, toda pomagati noče nihče!«
10 **Jaz** sem odgovoril: »Resnično te ne želim niti soditi, še manj kaznovati, čeprav bi s Svojo močjo to zlahka storil; toda napaka je to, da ti nekoliko težje delo ne ugaja tako kot takšno bolj nemarno in brezciljno življenje. In v tem je poglavitni vzrok, da si zdaj takšna reva, prav zato sem ti to povedal, da bi se lahko končno resno poboljšala; kajti tako neodločnim naravam Bog ne pomaga. Ali Boga še nikoli nisi resno in z zaupanjem zaprosila, naj ti pomaga?«
11 **Beračica** je odgovorila: »Ah, prijatelj, takoj mi nehaj omenjati gluhega in trdosrčnega judovskega Boga, kajti prej bi nas uslišal kamen kakor tvoj Bog! Ko tako kričim po miloščini pri pogosto še tako trdosrčnih ljudeh, postanejo vsaj pozorni name in mi podarijo kaj malega; toda tvoj Bog je bolj gluh kakor kamen!«
12 **Jaz** sem rekel: »O niti najmanj ne; toda Boga sploh nikoli nisi zares spoznala, Vanj verovala, še manj Ga ljubila, zato se nikoli niti nisi resno Nanj obrnila s pristno prošnjo, naj ti pomaga iz stiske. Bog pa te je prav zato prepustil stiski, da bi se v njej obrnila Nanj; in kjer se najmanj nadejaš, ti Bog pride naproti, da bi ti resnično pomagal - in kljub temu praviš, da naj bi bil Bog trši in bolj gluh kakor kamen!
13 Glej, Bogu delaš krivico in kljub temu te ne sodi, temveč ti hoče zares pomagati - telesno in duševno -, da ne bi pogubila sebe in za večno tudi ne svoje duše.

14 Ko si bila še neporočena in so tvoji starši še živeli, si bila še prav priden in resnično veren bogaboječ otrok in Bog in tvoji starši so imeli pravo veselje s teboj. Ko si dozorela, te je zasnubil res priden moški in te vzel za ženo. Toda kot žena kmalu nisi bila več to, kar si bila prej kot dekle.
15 Svojega moža nisi ljubila, postala si tudi trdosrčna do svojih staršev in jim očitala, zakaj so te dali za ženo moškemu, ki ga nisi mogla ljubiti. To je tvoje že tako stare in bolne starše tako žalostilo, da so umrli. Potem si moža še bolj najedala, da je tudi začel hirati, se vdal pijači in zato tudi obubožal, zbolel in umrl in tako si postala revna vdova.
16 To stisko in revščino pa je Bog poslal nadte, ker si, prvič, prelomila Božjo zapoved, ki otrokom zapoveduje, naj spoštujejo in ljubijo svoje starše, da bi dolgo živeli in bi se jim dobro godilo na zemlji in drugič, ker pridnega moža, ki so ti ga izbrali starši, nisi ljubila in si mu grenila uro za uro.
17 Od tedaj je minilo že leto in niti pomislila nisi nato, da bi uvidela svoje napake, jih obžalovala in prosila Boga, naj ti jih odpusti. In kljub temu praviš, da je Bog trši in bolj gluh kakor kamen in se ne usmili človeka, pa če ga ta še tako vztrajno prosi. - No, kaj torej meniš o Božji trdosrčnosti zdaj?«
18 Skrušena **beračica** je odgovorila: »Gospod, kdor koli že si, tebe mi je resnično poslal Bog! Prižgal si mi pravo luč in vem, kaj moram storiti: to nesrečno obleko v svoji culi bom prodala in si za dobljeni denar kupila spokorniško oblačilo; kajti dokler se svojih grehov ne bom spokorila, mi Bog ne bo uslišal nobene prošnje!«
19 **Jaz** sem rekel: »Spokorniško oblačilo ne bo izbrisalo tvojih grehov, toda svileno obleko le lahko prodaš in si zanjo kupiš kruh. Tvoja beraška oprava je že tako in tako večkratno spokorniško oblačilo; v njem obžaluj svoje grehe in se vzdrži prihodnjih, pa ti bo Bog odpustil tudi stare grehe, ki jih ne moreš več izbrisati.«
20 **Beračica** je rekla: »Prijatelj, še to mi povej, kdo si, da tako natančno poznaš mojo življenjsko pot? Povej mi tudi, kaj naj storim, da mi bo Bog odpustil grehe. Si morda duhovnik, nekakšen prerok ali celo esen, o katerih pravijo, da za vsakega človeka, ki pride k njim, natančno vedo, kaj je storil in počel, da ljudi odvežejo vseh grehov, ozdravljajo bolne in celo obujajo mrtve? To bi rada vedela zato, da bi ti lahko izkazala zasluženo čast.«
21 **Jaz** sem rekel: »Tega od tebe ne potrebujem! Stori samo to, kar sem ti svetoval, tako Mi boš še najustrezneje izkazala čast — kdor koli sem že. In zdaj pojdi v miru!«
22 Nato se je beračica zahvalila za pouk; naš Agrikola in tudi trije čarodeji so jo obdarovali in odpravila se je proti Jeruzalemu. Tudi mi smo šli naprej in se približali obzidju Emavsa.

133. Berački iz Emavsa

1 Ko smo prispeli k vhodnim vratom, nam je iz mesteca prišlo naproti sedem skoraj golih otrok, starih od šest do enajst let in nas prosilo kruha, saj so bili zelo lačni.

2 **Jaz** pa sem jim dejal: »Ja, Moji ljubi malčki, od kod pa naj tu sredi ceste vzamemo kruh in ga damo vam?«
3 Najstarejši otrok, **deček**, je odgovoril: »O ti ljubi, dobri oče, če bi se nas le hotel usmiliti, bi priskrbel lahko že kar tukaj kruh in tudi oblačilo! V mestu je kruha obilo; toda če pristopimo h komu in ga prosimo zanj, nas s šibo odžene in nam ga ne da. Toda ti in ti, ki so s teboj, ste videti tako dobri, da vas prosimo, če bi nam lahko priskrbeli kruha!«
4 **Agrikola** je rekel: »Ljubi moji malčki, ali nimate staršev, ki bi vam ga dali?«
5 **Deček** je odgovoril: »Starše imamo, očeta in mater; toda oba sta zelo bolna in ne moreta zaslužiti nič, zato moramo beračiti zase in zanje, da ne umremo od lakote. 0 ljubi očetje, zelo žalostno je biti tako ubog! Brez bivališča, brez kruha in brez oblačil!«
6 **Agrikola** je vprašal: »Kje so torej vaši starši, če nimate bivališča?«
7 **Deček** je odgovoril: »Tam za mestom stoji stara pastirska ovčja staja, ki je last nekega meščana iz mesta; ne potrebuje je več, ker si je zgradil novo, nam pa je dovolil, da se vselimo v staro. Pridite z nami in se sami prepričajte o naši veliki stiski!«
8 **Agrikola** se je znova oglasil: »Toda tukaj prebiva neki Nikodem, ki naj bi bil dober oče! Ali še niste bili pri njem?«
9 **Deček** je odgovoril: »Da, zanj vemo in smo že veliko dobrega slišali o njem; toda ne upamo si tja, ker je visok in pomemben gospod. Tukaj je še več tako pomembnih gospodov, ki so prav gotovo dobri očetje; toda to nam nič ne pomaga, ker se ne upamo k njim.«
10 **Agrikola** je rekel: »Ja, tudi mi bi bili lahko pomembni gospodje, pa ste se nas kljub temu upali nagovoriti!?«
11 **Deček** je odgovoril: »V to nas je prisilila huda lakota in vaš zelo mili in usmiljeni videz. Če bi lahko Nikodema kdaj srečali na cesti, bi ga morda tudi nagovorili; toda večinoma je v mestu in ne vemo, kje stanuje, pa tudi tako goli si ne upamo v mesto, saj bi se nam utegnilo pripetiti kaj slabega.«
12 **Jaz** sem rekel otrokom: »Malčki Moji, bodite potolaženi, pomagano vam bo! Zdaj pa nas odpeljite k svojim bolnim staršem. Pomagal jim bom, poskrbeli bomo tudi za kruh in prava oblačila.«
13 Oglasili so se **vsi otroci**: »Vse dni smo prosili Boga, naj nam pomaga in ko smo danes zjutraj spet prosili, se nam je zazdelo, da slišimo glas, ki je rekel: ‚Še danes vam bo pomagano!` To smo povedali bolnim staršem in rekli so: ‚Bog zmore vse; toda nam bo najbolj zanesljivo pomagala le smrt.' Potolažili smo svoje uboge starše tako dobro, kot smo jih lahko in se odpravili beračit. In glejte, ljubi, dobri očetje, nismo prosili zaman, kajti veliki, sveti in ljubi Oče v nebesih vas je poslal k nam! Oh, še preden naredimo le korak k našim staršem, se moramo takoj zdaj zahvaliti ljubemu Očetu v nebesih, da se nas je tako usmilil!«
14 Nato so otroci pokleknili in se z rokami, dvignjenimi proti nebu, zahvaljevali: »0 Ti veliki, ljubi, dobri in sveti Oče v nebesih, hvala Ti, da si nam pomagal v naši stiski s temi očeti, ki si nam jih poslal! Milostno sprejmi to našo zahvalo, o Ti ljubi, dobri, sveti Oče!«
15 Potem so vstali in nas prosili, naj jim sledimo.

16 Odpravili smo se za njimi, zelo ganjeni nad to njihovo kratko zahvalno molitvijo in kmalu prispeli do omenjene staje pod velikim skalnim previsom. Vstopili smo in našli oba starca, ki sta shujšana skoraj do kosti čepela na golih tleh.
17 Ko je **Agrikola** zagledal ta dva človeka v takšni najhujši stiski, se je zelo razburil in rekel: »Ne, česa takega pri nas, ki naj bi bili trdosrčni in neusmiljeni pogani, ni mogoče najti! Ali ti leni Judje niso našli toliko časa, da bi se kdaj potrudili sem in pogledali, ali ni morda tukaj kakšen nesrečen in pomoči potreben človek? Saj so tudi pastirji v bližini; ali niso vsaj ti mogli priti pogledat, kaj počnejo tukajšnji ljudje, saj so morali videti, kako pogosto vstopajo in izstopajo ti otroci? Ah, tolikšne brezsrčnosti še nisem videl!«
18 **Jaz** sem pripomnil: »Veš, prijatelj, najprej bomo pomagali tem ljudem in se šele potem pogovorili, kako naprej!«

134. Gospod pri ubogi družini

1 Nato sem se Jaz obrnil k bolnikoma in jima rekel: »Kako to, da vaju je doletela takšna nesreča? Povejta to zaradi teh, ki so z Menoj!«
2 Od putike povsem zveriženi mož je odgovoril: »Gospod, zmeraj smo bili revni in denar služili z delom svojih rok in kar dobro nam je šlo; toda pred tremi leti naju je prizadela putika, najprej mene in pozneje tudi mojo ženo, ker se je morala tako zelo naprezati pri delu. Do velike noči letos smo prebivali v mestu; toda naš dobrotnik je umrl, v hišo je prišel nov gospodar in ta nas kot njemu nekoristne ljudi ni več hotel obdržati v hiši. Zatočišče smo si skušali izprositi pri drugih ljudeh, toda zaradi najine bolezni in otrok nas ni hotel vzeti nihče. Ni nam preostalo drugega, kot da se vselimo v to stajo z enim prostorom, da ne bi živeli povsem na prostem in bili varni pred dežjem in drugimi vremenskimi nevšečnostmi. 0 tem, da v koči nisva okrevala, ampak se je bolezen iz dneva v dan le slabšala, priča tudi najin videz. Skoraj brez oblek pa smo zato, ker smo še tisto malo, kar smo imeli, morali prodati, da smo si lahko priskrbeli nekaj kruha. Toda zdaj nimamo ničesar več in obsojeni smo na smrt od lakote, če nam kdo ne bo pomagal. Vse naj bo žrtvovano Bogu, najmodrejšemu in vsemogočnemu; On bo že vedel, zakaj je dopustil, da smo v takšnih razmerah.
3 Po opisih je moral Job prestati veliko, toda mi gotovo prestajamo še več. Trpeti smo morali že od otroštva in le malo veselih dni smo doživeli; in zdaj, ko smo se nekoliko postarali in postali že po naravi betežnejši, smo se znašli v najhujši zemeljski nesreči. Če nam vi, ljubi gospodje, lahko le nekoliko pomagate, potem se nas usmilite in nam pomagajte! Bog v nebesih vam bo to zagotovo povrnil.«
4 **Jaz** sem rekel: »Zato pa smo prišli sem, da bi vam priskrbeli pomoč, po kateri hrepenite. Toda zapomnite si: tiste, ki jih Bog ljubi in jim je v kraljestvu duhov namenil velike reči, močneje in krepkeje preskuša kakor druge ljudi, ki jim je namenil le manjše stvari.
5 Toda zdaj je mera vajine zemeljske preskušnje dopolnjena in tudi vidva bodita končno srečna na tej zemlji in vzgajajta svojih sedem otrok, ki so še

angelsko čisti, da pozneje kot moški ne bodo postali nečisti. Ob tem pa vama naročam: Vstanita in hodita!«
6 Starši so se v trenutku dvignili kot povsem zdravi in takoj bili že na pogled prav dobro.
7 Nepopisno sta ostrmela in **mož** je rekel: »O ti, čudoviti človek! Kaj si storil z nama? Kajti tako zdrava in močna nisva bila še nikoli! O, kdo in kaj si pravzaprav, da zmoreš kaj takega? Ti si ali velik prerok, ki ga je poslal Bog, ali pa utelešeni angel; kajti o čem takem v Izraelu še ni bilo slišati. Vsa mogoča zdravila so jemali zveriženi od putike, a jim niso pomagala - ti pa si nama samo rekel: ‚Vstanita in hodita!' in v trenutku sva bila ozdravljena. O, naj vsi hvalijo izraelskega Boga, da je nekemu človeku dal takšno božansko moč!«
8 Tudi sedem otrok je jokalo od sreče, ko so videli starše pred seboj tako zdrave kot še nikoli prej in **najstarejši deček** je rekel: »0 glejte, ljubi starši, saj sem o tem že slišal in vama pogosto rekel: ‚Ko je stiska najhujša, je tudi Božja pomoč za tiste, ki jo pri Njem iščejo, najbližja.' In prav danes je naša zemeljska nesreča dosegla vrhunec - in Božja pomoč je že tu. Njemu, ljubemu, dobremu in svetemu Očetu v nebesih hvala, pohvala in čast! Od sreče, da so naši ljubi starši spet zdravi in močni, tudi prejšnje hude lakote ni več! Če bi imeli še najnujnejša oblačila, bi lahko kmalu spet zaslužili dober kos kruha!«
9 **Jaz** sem rekel dečku: »Pojdi tja za skalo, katere previs je nad votlino, ki vam je do zdaj rabila kot bivališče. Tam boš našel tri svežnje; prinesi jih semkaj in takoj se boste lahko dobro oblekli.«
10 Ko je deček to slišal, je ob spremstvu sorojencev pohitel ven in v stajo so prinesli tri svežnje. Starši so jih zlahka odvezali in tam našli oblačila zase in za otroke. Bilo je obilo zahval, hvale in solz veselja ter tudi vsestranskega čudenja ni manjkalo.
11 Toda ti ljudje skoraj dva dni niso jedli in postali so lačni.
12 In znova sem **Jaz** rekel otrokom: »Otročički, še enkrat pojdite tja, kjer ste prej našli svežnje z oblačili. Tam boste našli tudi kruh in vino; vse prinesite sem in se s tistim okrepčajte in nasitite! «
13 Otroci so znova pohiteli ven in našli košaro z več hlebci najboljšega kruha in več vrči prav tako najboljšega vina. Kar so našli, so prinesli v stajo, vsi so to zaužili ter se okrepčali. Starši so med številnimi solzami veselja in hvaležnosti dejali, da tako dobrega kruha še nikoli niso jedli in nikoli pili tako dobrega vina. Kruh in vino so po njihovem morali prinesti angeli prav iz Božjih nebes, kajti na zemlji ne raste in uspeva kaj tako dobrega, ker so ljudje postali preveč slabi in pozabili na Boga.
14 **Jaz** pa sem jim rekel: »Ljubi Moji otroci, jejte in pijte brez skrbi in bodite dobre volje; kajti Bog vas je močno preskušal in vi ste brez godrnjanja, vdani v Božjo voljo, prenašali vse, kar se vam je zgodilo. Bog pa vam je prav zdaj, na vrhuncu vaše nesreče, prav hitro čudežno pomagal in ta pomoč bo ostala pri vas ne samo časovno, do konca vašega zemeljskega življenja, temveč za večno še onstran groba. Zakaj vas je Bog na tej zemlji tako močno preskušal, boste spoznali šele v drugem življenju.«

135. Agrikola in pastirji

1 Medtem ko sem to govoril tem ubogim, je k staji prišlo nekaj pastirjev, da bi pogledali, ali sta bolnika že umrla.
2 Ko pa so nas zagledali, so skušali takoj zbežati; toda naš Agrikola je hitro stopil iz staje, spregovoril s pastirji in rekel: »Ste morda tem ubogim prinesli kaj hrane in pijače, ste jim skušali pomagati in jih potolažiti?«
3 **Pastirji** so odgovorili: »Niti enega niti drugega, temveč smo prišli kot služabniki svojega gospodarja, ki je strog gospod. Ukazal nam je, naj danes pogledamo, ali ta družina še biva tukaj ali pa je že umrla. Vsekakor pa je treba to staro stajo še danes izprazniti, ker so prvi dan po sabatu že naročeni zidarji, ki jo bodo prezidali, zato mora biti ta revna in gola sodrga odstranjena.«
4 **Agrikola** je rekel: »Da ravnate po ukazu vašega delodajalca, vam ne morem zameriti; toda vedeli ste, v kakšni stiski je bila ta družina! Zakaj ji niste storili kaj dobrega?«
5 **Pastirji** so odgovorili: »Gospod, dovolj nam je že skrb zase, da se prebijamo skozi življenje. Kako naj poskrbimo še za druge reveže? Naš delodajalec je preskop, da bi nam, svojim služabnikom, preveč dajal in bi lahko mi od tega dali kaj še revežem. Sami imamo komaj dovolj za življenje - kako naj bi poskrbeli še za druge?!«
6 **Agrikola** je rekel: »Prav žal mi je za vas! Glej, ti glasnik, tej družini se je zdaj nenadoma več kot kraljevsko pomagalo - in vsakega, ki jim je storil dobro delo, bo zmeraj čakala enaka pomoč. Ker pa ste vi bili prav tako trdosrčni in brezčutni kot vaš delodajalec, od nas ne morete pričakovati plačila. Svojemu delodajalcu pa povejte, da bi mu jaz kot najvišji, najbogatejši in najmogočnejši Rimljan iz Rima, če bi on za to ubogo družino bolje poskrbel, tu namesto nove bajte dal sezidati kraljevsko palačo in mu podaril še deset tisoč juter zemlje! Zdaj pa si lahko za svojo trdosrčnost z vami deli plačilo, ki ga bo dobil. Sram naj vas bo Judje, ki se imenujete Božji otroci, da vas mi, pogani, v dobrosrčnosti prekašamo visoko do nebes. Kako se torej imenuje vaš čednostni gospodar in kdo je?«
7 **Eden** izmed pastirjev je rekel ves osupel: »Naš gospodar je nadvse bogat jeruzalemski meščan in mu je ime Barabe; sicer pa ni nič.«
8 **Agrikola** je rekel: »Dobro torej! Povej mu, da bo ta družina, ki je bila revna, zdaj takoj odšla z nami in potem lahko vi in vaš čedni gospodar naredite s stajo kar hočete; zagotavljam pa, da vam to ne bo prineslo sreče! In zdaj še malo počakajte, da boste videli, kako bo uboga družina odšla in lahko svojemu čudovitemu delodajalcu sporočite, da je staja izpraznjena.«
9 **Agrikola** se je vrnil v stajo, pastirji pa so se začudeno spogledovali in eden je rekel: »Zdaj pa glejte! Mene ste zasmehovali zaradi sanj o tej revni družini, ki sem vam jih zaupal in ste celo nergali nad menoj, ko sem svoj skopo odmerjeni kruh nekajkrat podelil s temi golimi otroci in ste jim pozneje, ko so spet hoteli pridi k meni, zagrozili in jih odpodili. Zdaj pa imate! Zmeraj sem govoril: ‚S to družino se bo nekoč zgodil še čudež in bilo bi dobro, če bi jim storili kaj dobrega.' Toda samo smejali ste se; zdaj pa se jaz smejem, ker ste za svoj bistri razum dobili tako dobro plačilo!«

10 Podobno so se pastirji pogovarjali še nekaj časa, dokler se nismo z dobro oblečeno družino odpravili iz staje na pot. Ko so pastirji zagledali družino, ki je bila videti zdaj tako čedna in gosposka, so se zelo čudili, pozornost pa jim je zbudila tudi popolna ozdravitev.
11 **Najstarejši deček** pa se je odpravil k dobrosrčnemu pastirju in rekel: »Kar boš našel v staji, je tvoje.«
12 V staji je namreč ostala še košara s hlebcem kruha in vrčem polnim vina, v cunjah, v katerih so bila zavezana oblačila, pa so bili zaviti še veliko vredni zlatniki.
13 Ko smo se oddaljili za nekaj korakov, so hoteli tudi drugi pastirji vstopiti v stajo in z dobrosrčnim pastirjem deliti, kar je ostalo.
14 Agrikola je to opazil, se hitro vrnil in rekel predrznim pastirjem: »Če se boste drznili temu dobrosrčnemu vzeti le drobtinico, vas bom dal še danes križati! Dobro me poslušajte! Rimljan drži besedo!«
15 Ko so pastirji slišali povedano, so zbežali od tam.
16 Dobrosrčnemu pastirju pa je **Agrikola** dejal: »Vzemi, kar boš našel in pojdi v mesto; kajti po tem ti ne bo treba več služiti!«
17 Agrikola se je nato vrnil k nam in odšli smo v mesto. Pri vratih nas je že čakala množica, ki je prišla za nami z gore Oljke in nas pozdravljala.
18 **Agrikola** pa je pokazal na revno družino in rekel: »Gospodovi koraki so zmeraj polni čudežev in dobrih del!«

136. Gospodov pogovor z Nikodemom o ubogih

1 Tudi Nikodem in njegov prijatelj Jožef iz Arimateje sta nas zagledala in nam pohitela naproti.
2 Ko sta prišla k Meni, sta Me najprijazneje pozdravila in Nikodem je rekel: »O Gospod, kolikšen blagoslov za ta kraj, da si ga Ti obiskal! Slutil sem, da bi Ti utegnil danes priti sem - in glej, moja slutnja se je uresničila. 0 Gospod, ali Te smem povabiti v svojo hišo in na kosilo?«
3 **Jaz** sem odgovoril: »Prijatelj, veliko nas je in v tvoji hiši bi komaj našli dovolj prostora; poleg tega te bo popoldne znova obiskalo nekaj farizejev, s katerimi se ne bi želel srečati, zato se bom nastanil v velikem gostišču, ki je tudi tvoja last. Tja lahko prideš s prijateljem Jožefom iz Arimateje in s starim, poštenim rabinom in tudi s svojo ženo in otroki, da bodo tudi oni videli zveličanje sveta. Oba Rimljana pa tako in tako prebivata v svoji hiši takoj ob tvojem gostišču in bosta zagotovo prišla k Meni, saj sem predvsem zaradi njiju prišel sem.«
4 **Nikodem** je rekel: »0 Gospod, prav imaš; želel pa bi si, da bi tudi v mojo hišo stopile Tvoje svete noge, da bi jo blagoslovile stopinje Tvojih nog!«
5 **Jaz** sem odgovoril: »Zaradi tega tvoj dom ne bo nič bolj blagoslovljen - in verjetje v to, bi bilo čisto praznoverje. Toda kljub temu bom prišel v tvojo hišo, vendar šele potem, ko se bodo farizeji popoldne odpravili domov. Zdaj pa je treba pričakati prišleke, da bodo vedeli, kje bom danes.«
6 Nikodem je vprašal, kdo vse bo še prišel.
7 **Jaz** sem odgovoril: »Razen cestninarjev vsi, ki so bili predvčerajšnjem na gori Oljki, vsi, ki si jih videl tam. Kmalu bosta prispela sem tudi Lazar in Rafael s

številnimi mladimi sužnji, le po drugi poti. In tako se bo v eni uri tukaj v Emavsu znašlo kar nekaj sto ljudi, ki jih ne bi bilo mogoče sprejeti v tvoji hiši, v tvojem gostišču pa, ker je v njem dovolj prostora za nekaj tisoč ljudi; tako je najboljše!«
8 Nato se je Nikodem pozanimal o družini, ki je bila pri nas in **Jaz** sem rekel Nikodemu: »Prijatelj, ta družina bi se upravičeno lahko hudo pritoževala nad Emavsčani, saj niste mogli spregledati, da so goli otroci, ki so jokali zaradi lakote, gotovo velikokrat prosili ljudi v mestu za kruh; lahko bi se pozanimali, od kod prihajajo in zakaj takšni zelo zapuščeni otroci hodijo naokrog. Toda tega niste storili in to vam, kar zadeva Mene, res ni v čast in slavo! Ti sicer pri tem nimaš veliko, saj živiš večinoma v mestu, prav tako kot tvoj prijatelj Jožef iz Arimateje, toda tukaj je še veliko meščanov, ki tudi niso revni in bi zlahka poskrbeli za omenjeno družino. Toda tega niso storili in zato tudi Jaz ne bom storil zanje ničesar, čeprav jih je tukaj veliko, ki bi jim Moja pomoč prišla prav
9 Veš za staro, propadajočo ovčjo stajo tam zunaj, last nekega Barabe, ki živi v Jeruzalemu. Glej, v tej staji sem našel to družino res v najhujši bedi! Mož in žena sta ždela na vlažnih tleh, vsa krhka zaradi putike in jasno, da nista mogla nič več zaslužiti; sedem otrok je golih beračilo pri trdosrčnih Emavsčanih za kruh. V zadnjih dveh dneh niso dobili nobenega kruha več in danes so jim celo naznanili, da morajo po Barabovem ukazu zapustiti tudi staro stajo. Če Jaz ne bi prišel tja in jim pomagal, je vprašanje, kaj bi se ob vaši trdosrčnosti zgodilo s to družino. Zdaj so prejeli pomoč za vedno; toda neusmiljeni Emavsčani je zato ne bodo. - Zdaj veš, kako je s to družino!«
10 **Nikodem**, ki se je zelo razžalostil, je rekel: »O Gospod, če bi kaj takega le slutil, bi to družino nemudoma sprejel. Toda zdaj sem pripravljen zanje storiti vse, da bi vsaj nekoliko popravil napako!«
11 **Jaz** sem rekel: »Tebi ni treba popravljati nobene napake, saj je v bistvu tudi nisi zagrešil. Omenjena družina je preskrbljena in ne bo nobenemu Emavsčanu več v breme; če pa boš pozneje kaj poizvedoval, boš tukaj blizu in tudi v bližini Jeruzalema našel še številne družine, ki jim bo tvoja pomoč zelo dobrodošla. - Zdaj pa o nečem povsem drugem.
12 Kako je z Rimljanoma, ki živita tukaj? Če boš imel priložnost jima sporoči, da je tukaj Rimljan Agrikola in da bodo kmalu prispeli tudi njegovi sopotniki, potem to stori. Povej pa jima tudi, da bodo v eni uri prišli tudi tisti Zgornjeegipčani, s katerimi sta že nekoč imela opraviti na kraju samem. Toda o Meni in Moji zadevi jima za zdaj ne povej še nič; kajti za to imam skrivni razlog, ki se vam bo pozneje razodel sam od sebe. Toda zdaj poskrbi, da bosta oba Rimljana kmalu prišla k nam; kajti z njima se želim pred tem pogovoriti še o nečem nerazčiščenem.
13 Današnji dan bo še en dan večjega in za vas neslutenega razodetja; zato pojdi tja in vse prav uredi.«
14 Nikodem se je hitro odpravil k Rimljanoma in ju seznanil z vsem, kar sem mu povedal in ker tudi Rimljana nista imela nujnejšega, sta se z Nikodemom podala k nam.

137. Radovedni meščani Emavsa

1 Ko sta Rimljana prišla k nam in zagledala njima dobro znanega Agrikolo, sta se od velikanskega veselja komaj obvladala. Vso svojo zemeljsko srečo sta namreč dolgovala prav Agrikoli, zato sta tudi prišla v judovsko deželo, da bi tukaj bolje spoznala pravega Boga in Njegovo voljo. Seveda sta mu takoj začela pripovedovati zelo veliko stvari, ki sta jih tu že spoznala; toda Agrikola jima je dejal, da je vse to toliko kot nič v primerjavi s tem, kar bosta slišala, videla in izkusila danes. To je seveda pri obeh Rimljanih zbudilo kar največjo pozornost in vprašala sta ga, ali ve, da bodo prav danes prišli sem nekateri Zgornjeegipčani.
2 Toda **Agrikola** je rekel samo še tole: »Moja, že stara prijatelja, kar vama bo povedano danes, to trdno verjemita, kajti vse se bo natančno izpolnilo in še prekmalu; ko se bodo tukaj prikazali tisti posebni Zgornjeegipčani, se bosta o tem lahko sama prepričala.«
3 **Rimljana** sta rekla: »Ne, midva bi si laže predstavljala vse prej, kakor to, da nas bo danes doletelo nekaj najbolj presenetljivo nenavadnega! «
4 Tu na prostem se je govorilo še marsikaj; toda prišel je tudi čas, ko so začeli prihajati prišleki, skupina za skupino in na trgu je postalo živahno. Nazadnje je prišel tudi naš Lazar z Rafaelom in številnimi mladimi sužnji, katerih milini in lepoti se Rimljana, kar nista mogla načuditi; Rafaela sta imela celo za boga.
5 Toda Agrikola in drugi že navzoči Rimljani so rekli: »Tako je sicer videti, ampak zadeva je povsem drugačna. Nič ne sprašujta; vse bosta zvedela o pravem času!«
6 Rimljana sta se s tem sprijaznila, kljub temu pa sta vprašala, ali ne bi bilo primernejše, da bi se podali še v katero gostišče; kajti toliko ljudi na prostem ob nenavadnem času zbudi v majhnem kraju veliko pozornost. Zato bi bilo pametnejše oditi v veliko gostišče.
7 To je bil dober predlog in odpravili smo se v veliko Nikodemovo gostišče.
8 Tudi več meščanov je opazilo, da smo odšli v veliko gostišče, zato so se drug za drugim podali tja, da bi videli, kaj bo.
9 Toda **Nikodem** jim je rekel: »Prijatelji, danes tu ne bo nič za vas; saj vidite, da želijo zelo pomembni Rimljani imeti velik in pomemben posvet, pri katerem smo lahko zraven le jaz in še nekaj prvih Judov. Zato se vsi neopazno vrnite, sicer boste imeli težave in to še toliko prej, ker vam Rimljani zaradi nekaterih njim znanih okoliščin - toliko sem razumel - nikakor niso naklonjeni. In zato se odpravite kar se da hitro nazaj in se ne prikažite ves dan.
10 Po tem Nikodemovem svarilnem nagovoru so radovedneži kar se da hitro odšli, mi pa smo bili varni pred njihovim navalom ves dan; kajti takoj ko Emavsčani slišijo kaj o pomembnih Rimljanih, se zanesljivo umaknejo, celo tako, da za ves dan nekam odpotujejo in se vrnejo šele pozno ponoči.
11 Ko je **Nikodem** tako prepodil radovedne meščane Emavsa, se je vrnil in rekel: »Zdaj pa se lahko tukaj že svobodneje gibljemo, kajti ti radovedneži so zdaj za ves dan odstranjeni in nihče ne bo niti od daleč pogledal sem. Drugo vprašanje pa je, ali sem prav ukrepal, da sem jih oddaljil za ves dan in sicer bolj s premeteno zvijačo kakor s čisto resnico. Takole menim: Če človek z

nekim ne docela slabim sredstvom lahko doseže dober namen, naj ga brez pomisleka tudi uporabi; kajti kolikokrat morajo trezni in modri starši svoje otroke vzgajati z različnimi zvijačami in triki, če jih hočejo izoblikovati v prave ljudi. S čisto resnico bi pri otrocih težko kaj opravili.«
12 **Jaz** sem rekel: »Saj je bilo Tvoje sredstvo kar dobro in tudi pravšnje, z njim si za danes tudi uresničil dober namen. Kdor pa hoče doseči polno življenjsko luč resnice, mora pred tem čez polje laži in prevar; brez tega nihče ne doseže polne resnice.
13 Glej, ves svet, celo človeško telo in vse telesno je za dušo in duha nekaj varljivega in tako tudi laž; toda brez vsega tega ne bi nobena duša dosegla polne življenjske resnice. Toda v globljem pomenu svet telesa spet ni varljiv in lažen, ampak je prav tako polna resnica; toda ta se ne kaže na zunaj, temveč je skrita v notrini in jo je mogoče najti samo prispodobno.
14 Tako tudi tvoja domnevna zvijača v bistvu ni bila laž, temveč resnica; kajti pri tem gre predvsem za pridobitev poganov in ne za pridobitev Judov, ki že od Mojzesa imajo pravo luč. Če pa te luči nočejo uporabljati, so sami krivi, če propadajo v noči, ki so si jo sami izbrali. In glej, potemtakem si prav govoril, ko si meščanom dejal, da gre tukaj za rimski posvet in si tako zadevo prav dobro izpeljal. Toda pravkar so v mesto prispeli tudi prebivalci iz notranjosti Egipta in sicer njih sedem; povej Rimljanom, naj se pripravijo na njihov sprejem.«
15 Nikodem se je nemudoma odpravil k Rimljanom, ki so sedeli za neko mizo, in jim to povedal. Oba Rimljana pa sta naglo vstala in vprašala Nikodema, kdo mu je to naznanil.
16 In **Nikodem** je rekel: »Tisti, ki ve še neskončno več drugega in ki ga bosta tudi vidva še danes spoznala. Zdaj ne sprašujta nič več, temveč pojdita ven in pozdravita prihajajoče.«

138. Prihod sedmih Zgornjeegipčanov. Egipčan zelo modro nagovori Gospoda

1 Ko sta Rimljana to slišala, sta pohitela ven in ko sta stopila na hišni prag, je v veži velikega gostišča že stalo sedem Zgornjeegipčanov in prvi, ki, kot je znano, pred več leti ni spustil naprej rimske odprave, je pristopil k Rimljanoma, ki ju je že poznal, jima podal svojo temnorjavo roko in rekel (**Egipčan**): »Pozdravljam vaju kot svoja prijatelja, tako kot sem se od vaju pred več leti poslovil v notranjosti Zgornjega Egipta. Pogosto sta se spomnila name in se na podlagi tega, kar sta slišala od mene, priselila sem, da bi temeljiteje raziskala bistvo pravega človeka in spoznala sebe; niti slutila pa nista, da bosta nekoč v tej deželi videla tudi mene.
2 Toda sem nisem prišel toliko zaradi vaju, temveč veliko bolj zaradi človeka, ki ga vidva še ne poznata, da bi tudi nas krstil z ognjem večne resnice Svojega duha. On sam je že včeraj napovedal Svojim številnim učencem, da bomo prišli in bomo Njegove prave priče. In s Svojimi učenci je prišel danes sem zato, ker je vedel, da bomo prišli, ker nas je priklical sem s Svojo vsemogočno voljo. Zato

nam dovolite vstopiti v to gostišče in se globoko prikloniti pred Tistim, katerega še zelo nezavedajoči se otroci smo!«
3 **Oba Rimljana** sta rekla: »Ali govoriš o znamenitem zdravilcu iz Galileje, o katerem smo slišali marsikaj nenavadnega, čeprav ga še nismo videli?«
4 **Egipčan** je odgovoril: »Da, da, prijatelja, Tega mislim! Zato pohitimo k Njemu!«
5 Nato sta Rimljana odprla vrata velike jedilnice in sedem Egipčanov je zelo spoštljivo vstopilo vanjo, se takoj podalo k Meni, se pred Menoj globoko priklonilo in **prvi** je rekel: »Tako, o Gospod večnosti, se Ti je zahotelo odeti v meso človeka! Naj se Ti zato večno zahvaljuje vse stvarstvo, ki si Mu zdaj odprl velika vrata, da vstopi v Tvoje večno veliko kraljestvo življenja!
6 Ko si v Svojem pravečnem duhu mogočno napolnjeval vso neskončnost in iz Sebe ustvaril neizmerno veliko bitij, pa nobeno ustvarjeno bitje Tvoje modrosti in moči ni bilo svobodno, temveč ujeto s Tvojo voljo. Zdaj pa si se Ti sam vklenil v meso človeka, Tvojega ustvarjenega bitja, da bi Ti sam osvobodil vsa bitja in jih lahko vpeljal v kraljestvo Tvojega večno svobodnega božanskega življenja. Zato bodi Ti, o Gospod večnosti, znova nadvse čaščen in blagoslovljen!
7 Tako svobodno in samostojno si zdaj naravnal Svoja ustvar¬jena bitja, da slišijo Tvojo besedo in si jim Ti kot njihov Stvarnik celo učitelj, ter jih poučuješ o poteh, po katerih lahko hodijo, da bi postali povsem podobni Tebi. O, zato te slavi vsak atom Tvoje večne neskončnosti; kajti zdaj je tudi poklican, da nekoč vstopi v svobodno življenje.
8 Zdaj pa nam dovoli, Ti veliki, večni Bog, Gospod in Stvarnik, da se za nekaj časa nagledamo Tvojega obličja! Kajti poslušajte vi, ustvarjena bitja, vi vsi ljudje: Večnosti in večnosti so minevale in nešteta bitja so izšla iz Njega, ogledoval si jih je kot Svoje misli in znova so se iztekla Vanj. Toda nikoli ustvarjeno bitje ni moglo zreti v oči svojemu neskončnemu in večnemu Stvarniku in zdaj, ko se Mu je to po Njegovem večnem sklepu zahotelo, je omogočil Svojim ustvarjenim bitjem, da Ga vidijo in spoznavajo v vsej Njegovi večni bitnosti in On, Večni, Neskončni je, ne da bi spremenil Svojo moč in veličino, med vami kot vidni Bog v človeški podobi, vidite Ga in govorite z Njim - in kljub temu še ne dojemate, koga imate pred seboj! 0 pomislite, kaj sem vam pravkar povedal in potem recite: 0 Gospod, sam iz sebe večno nisem vreden, da bi bil s Teboj pod isto streho; toda reci mi le besedo in moja duša bo iz ene Tvoje besede pridobila večno življenje! «
9 Nato je Egipčan prekrižal roke na prsih in Me, poln nadvse velikih misli, ogledoval od glave do peta in enako so storili njegovi sopotniki. V tem trenutku si nihče ni upal spregovoriti niti zloga in vse oči so bile trdno usmerjene Vame.
10 Čez čas sem **Jaz** rekel Egipčanom: »Prisrčno pozdravljeni, prijatelji Moji, ki ste se podali sem iz daljne dežele. Danes Mi boste še zelo pripomogli k globljemu poduku teh svojih bratov in h krepitvi njihovih duš. Toda že skoraj dva dni ste potovali brez hrane in se napajali le iz duha; vaše telo pa se mora znova okrepiti s sadovi te zemlje, s kruhom in vinom in to naj se zgodi kar kmalu!«
11 Egipčani so se zelo opravičevali in rekli, da jih je pogled Name več kot dovolj okrepil.

12 Toda **Jaz** sem rekel: »Res je, da duša, prežeta z duhom, ne čuti lakote telesa; ne glede na to pa mora telo dobiti svojo naravno hrano, ker sicer duši sčasoma več ne more biti popolno orodje. Zato morate tudi vi najprej nekaj pojesti, da boste potem toliko bolje opravili Zame dobro službo za vaše brate.«
13 Po teh Mojih besedah so končno radi privolili, da bodo použili hrano in Nikodem je v trenutku poskrbel, da so prinesli najboljše vino, najboljši kruh in sol.
14 Ko je bilo vse to, kruh, vino in sol, pripravljeno na posebni mizi, sem **Jaz** spet rekel: »Da, otroci, ki ste prišli od daleč, sedite, jejte in pijte!«
15 Sedmerica je takoj sedla za mizo in dobro razpoložena jedla in pila; kajti šele zdaj so začutili, kako zelo lačni in žejni so. Okusa kruha in vina kar niso mogli prehvaliti in menili so, da je to živa hrana iz nebes.
16 Medtem, ko je še jedel in občasno tudi pil, je **prvi** rekel: »V svoji duši sem pogosto okušal takšen kruh in takšno pijačo, toda moj telesni jezik ni česa takega nikoli okusil. Oboje res vsebuje vse življenjske snovi v najbolj zunanji obliki in te krepijo ne samo telo, temveč tudi dušo.
17 O kako daleč in kako globoko v območje notranjega življenja bi lahko ljudje prodrli s takšno hrano, če bi vedeli, kaj uživajo in kaj takšna hrana vsebuje; toda tega ne vedo in celo ob veliki svetlobi ne vidijo dneva. Toda sčasoma bodo le spoznali, da v tej hrani uživajo živo Božjo besedo in Njegovo voljo. Šele tedaj, če bi to zmogli razumeti in doumeti, bi bili popolni ljudje; toda ker tega še dolgo ne bodo zmogli, bodo morali biti učenci vse dotlej, dokler tega v sebi ne bodo doumeli in prenesli v svoje življenje.«
18 Vsi navzoči so se ob tej Egipčanovi pripombi zdrznili, saj je bila povedana zelo preprosto in kar najbolj nezahtevno. Celo Mojim starim učencem se je ob tem marsikaj na novo razjasnilo; toda nihče se ni toliko opogumil, da bi začel z njim razpravljati.
19 Naši **trije čarodeji** so se pogovarjali med seboj: »Šele zdaj jasno spoznavamo, kaj vse nam še manjka. 0, kolikšna razlika je med nami in temi sedmimi ljudmi!«
20 **Lazar** se Mi je približal od zadaj in rekel: »0 Gospod, modrost tega človeka me navdaja z malodušjem! Mi smo zdaj ob praizviru in kako neskončno daleč je ta pred nami!«
21 **Jaz** sem rekel: »Nič ne skrbite, tudi vi boste prišli tako daleč in še dlje; toda biti morate potrpežljivi in prizadevni, kajti z enim zamahom se drevo še ne podre! Teh pravih, vendar le zelo maloštevilnih ljudi pa nisem poklical sem, da bi vas osramotil, temveč samo za vaš pravi pouk. Videli boste, kaj zmorejo pravi ljudje in kaj boste zmogli tudi vi, ko se boste s sledenjem Mojemu nauku preoblikovali v prave ljudi.
22 Toda pustimo, naj Egipčani še jedo in pijejo; kajti dva dni niso jedli in le malo pili. Nikodem pa bo moral zdaj poskrbeti tudi za to, da bomo kmalu kaj pojedli in popili tudi mi in naša mladina v sosednji sobi, kamor sta jo pripeljala vidva z Rafaelom.«
23 Ko sem to rekel Lazarju, je ta to kar kmalu prenesel Nikodemu in Nikodem je takoj vse veliko gostišče spodbudil k največji dejavnosti.

139. Rimljana spoznata Gospoda. Gospodovo svarilo, naj ga predčasno ne razglasijo pred svetom

1 Zdaj pa sta v spremstvu Agrikole prišla k Meni tudi oba Rimljana, Agripa in Laius, se globoko priklonila in **Agripa**, ki je bil zelo spoštovan Rimljan skoraj kraljevskega rodu, Mi je rekel: »Gospod, nam je bilo nekoliko nenavadno pri duši, ko smo slišali, kako so Te častili nam dobro znani Egipčani iz notranjosti Zgornjega Egipta. Resnično, če bi bili to kakšni drugi Egipčani in ne tile, ki smo jih pred leti spoznali v njihovi zelo nerodovitni domovini, bi si lahko mislili - kar je v svetu za prevaro ljudi tudi mogoče - da si bil Ti kdaj že pri njih in jih za dobro plačilo naročil sem kot svoje dobre priče. Toda s temi ljudmi takšnega dogovora ne bi bilo mogoče skleniti; kajti gospodarji narave so in ta jim zagotovi vse, kar potrebujejo, zato prezirajo vsakršno običajno plačilo ljudi.
2 Včeraj, ko so nekateri slepi farizeji o Tebi slabo govorili in kar odkrito razpravljali o tem, kako bi te izsledili, sem farizejem navedel te Egipčane kot zgled zelo obdarjenih in popolnih ljudi in jih s svojimi izkušnjami skušal prepričati, da si lahko tudi Ti takšen popolni človek, ki mu mi, ljudje, z našim orožjem nismo kos. S tem sva z bratom Laiusom pripravila te črne (farizeje) vsaj do tega, da so začeli premišljevati in to je gotovo dobro. Toda nikoli si ne bi mislil, da bom te ljudi znova zagledal pri nas v Emavsu, še manj, da si Ti sam - kot nam je poročal naš najdragocenejši prijatelj Agrikola ¬ o tem našem dogodku s temi popolnimi ljudmi pripovedoval Svojim učencem v Jeruzalemu na gori Oljki in to v istem trenutku in dobesedno, ko sem to jaz pripovedoval tukaj v Emavsu farizejem?!
3 Po tem sva midva sklepala, da si Ti kljub Svoji zdajšnji človeški podobi in videzu v Svojem notranjem duhu nesporno pravi Bog in Stvarnik vseh bitij od vekomaj. Kajti, če Ti sam ne bi obstajal v Svojem duhu od vekomaj, torej povsem brez začetka, bi moral obstajati nekdo drug, iz katerega bi potem Ti izhajal in to bi pomenilo obstoj nekega pravečnega Boga in nekega boga samo v času, to pa se nama ne zdi verjetno, ker prabit pravega Boga vsebuje tudi pogoj neke pra-sile in vsemogočne sile in oblasti in to je v Tebi, po vsem tem, kar sva o Tebi izvedela, nedvomno vsebovano. In ker je s to čudovito zadevo tako in so to z vso ostrino svojega duha takoj spoznali tudi ti popolni ljudje, sva tudi midva takoj pohitela k Tebi, da bi Te pozdravila kot večnega Gospoda, Boga, Stvarnika in Očeta sveta sonc in duhov ter živo resnično pričevala pred Teboj in vsemi navzočimi, da midva povsem verjameva, kar sva o Tebi zdaj javno izjavila. Gospod, odpusti nama, če sva zdaj morda zagrešila kakšno napako!«
4 **Jaz** sem prijazno odgovoril: »O vi Moji ljubi prijatelji, kdor je tako prišel k Meni, kot ste to storili vi, ta pred Menoj nikoli ni zagrešil nobene napake in mu zato nobene tudi ne morem odpustiti. Toda kar ste izvedeli zdaj kot možje, to ohranite še zase; kajti svet še ni zrel, da bi doumel takšne globoke resnice. Če bi bilo to svetu razodeto, bi ga le popadla huda jeza in svet bi postal še mračnejši in hudobnejši.

5 Ko pa boste slišali, da sem se spet vrnil v Svoja večna nebesa, bom izlil tudi nad vas Svojega Duha in potem boste lahko glasno vsem ljudem naznanili, kar ste tukaj pred Menoj javno izjavili.
6 Zdaj pa se med seboj pogovarjamo kot povsem naravni ljudje, kot da med nami ni druge razlike, kot ta, da ste vi Moji učenci in Jaz vaš mojster. Toda noben učenec, dokler se še mora učiti, ni tako popoln, kot je popoln njegov mojster; ko pa se učenec od mojstra vse nauči, postane tako popoln kot mojster. Zato pa sem prišel na ta svet, da se lahko ljudje od Mene naučijo, kako postati tako popoln, kot je Oče v nebesih.
7 In če so ljudje te zemlje določeni in poklicani za to, da postanejo Božji otroci, potem morajo tudi v vsem postati takšni, kot je Bog; kajti kdor v vsem ne postane podoben Bogu, ta ne bo postal Božji otrok in ne bo prišel k Bogu toliko časa, dokler ne bo povsem podoben Bogu.
8 Zato pa je Moj nauk pravi evangelij, ker ljudem oznanja in kaže pot, kako lahko postanejo podobni Bogu. Kdor potemtakem prisluhne Moji Besedi, ji verjame, jo v sebi ohranja in se po njej ravna, bo postal podoben Bogu, nosil v sebi večno življenje in postal blažen na veke vekov«

140. Poslanstvo ljudi. Namen Gospodovega učlovečenja

1 (**Gospod**): »Ne smete pa si predstavljati, da je to nekaj, kar je nadvse težko doseči, nasprotno, prav lahko si je to pridobiti; kajti Moj jarem, ki vam ga s svojimi zapovedmi polagam na tilnik, je lahek in njegovega bremena ni težko nositi. Toda v dneh tega mračnega časa Božje kraljestvo trpi nasilje in tisti, ki si ga želijo pridobiti, si ga morajo s silo iztrgati, to pomeni, da je zdaj težko posekati vse stare in zarjavele navade, ki so pod vplivom mikov in zapeljivih čarov sveta pognale korenine v človeku, torej povsem sleči starega človeka kot staro ponošeno oblačilo in iz Mojega nauka izoblikovati povsem novega človeka.
2 Ko pa se bodo pozneje že otroci vzgojili v Mojem nauku, bodo kot možje polni dobre in trdne volje do Mojega nauka nosili lahko breme.
3 Moj nauk pa je sam po sebi kratek in lahko doumljiv; kajti od ljudi ne zahteva drugega, kot da verujejo v resničnega Boga in Ga kot dobrega Očeta in Stvarnika ljubijo nadvse in svoje bližnje kot samega sebe; to pomeni, da sočloveku storiš vse tisto, kar bi si ti v razumnih mejah želel, da bi tudi on storil tebi. Toliko ljubezni do sebe pa že gotovo čuti vsak človek, da si ne želi, da bi mu njegov bližnji kaj slabega storil - in zato tudi on česa takega naj ne bi storil drugemu!
4 Nikoli ne povrnite slabega s slabim, temveč delajte dobro celo svojim sovražnikom; potem boste zelo napredovali v podobnosti Bogu, ki pusti tudi Svojemu soncu vziti in sijati tako nad dobrimi kot nad slabimi! Jeza in maščevanje se morata umakniti iz vaših src; na njuno mesto morajo priti usmiljenje, dobrota in blagost. Tam, kjer se to zgodi, tudi podobnost Bogu ni več daleč in to je edini cilj, za katerega si morate vsi prizadevati.
5 Toda, kot rečeno, ta zadeva prav v tem času ni tako lahka, kot bi si morda kdo mislil. Za to se bo moral vsak kar naprezati in to brez izjeme. Toda, kdor

se bo pogumno bojeval, bo lahko tudi prepričan o svoji zmagi in tudi brez plačila ne bo ostal; kdor pa se bo izkazal za malodušnega strahopetca, bo tudi požel plačilo strahopetca. Potem bo veljalo: Če bi se bil bojeval, bi tudi zmagal; ker pa si se ogibal boju, potem tudi do plačila zmagovalca nisi upravičen, in sam sebi pripiši, da se boš moral kot strahopetec, brez plačila, odstraniti s polja življenja.
6 Toda Jaz menim, da se nihče ne bi smel bati boja, ko je nagrada za zmago tako visoka.
7 Jaz sem tisti, ki vam to pravi in menim, da pač ne potrebujete nobenega višjega dokaza, če verujete, da sem Jaz tisti, za katerega ste Me sami prepoznali.«
8 **Rimljana** sta rekla: »Gospod, morda so nekateri tudi strahopetni in tudi sami jih kar nekaj poznamo; toda mi, ki smo se že tako pogosto spopadli s smrtjo, se je ne bojimo več. Kdor se poda v boj in se boji smrti, je slab bojevnik; kdor prezira smrt in bolečino, pa je pravi junak, večinoma zmaga in plačilo ne izostane. 0 Gospod in Mojster na vekomaj v Tvojem duhu, ali sva prav povedala ali ne?«
9 **Jaz** sem rekel: »Povsem prav; toda veliko je takšnih na zemlji, ki se bojijo smrti svojega telesa in se zato raje oklepajo laži in slepil sveta, da bi le ohranili telo! Bojijo se tistih, ki jim ubijejo telo, toda duši ne morejo nič storiti; ne bojijo pa se Tistega, ki lahko tudi njihovo dušo pahne v pekel ali v resnično, večno smrt.
10 Toda pustimo to; kajti na ta svet nisem prišel, da bi ga sodil, temveč da bi naredil blaženega in živega vsakega, ki veruje Vame in živi po Mojem nauku. Toda nekoč bo vendarle veliko tistih, ki bodo klicali k Meni ‚Gospod, gospod`. Jaz pa jim bom v njihovih srcih dejal: ‚Koga kličete, tujci? Ne poznam vas! Vedeli ste, da sem Jaz Gospod in znana vam je bila Moja volja - zakaj se niste ravnali po tem?'
11 Zato pa vam zdaj pravim: Ni dovolj, da Me človek spozna in verjame, da sem Jaz Gospod, temveč mora tudi ravnati tako, kot vas učim; šele z dejanji postane človek povsem podoben Bogu.
12 Toda ravnati se po Mojem nauku tistemu, ki Me je spoznal in Me ljubi bolj kot vse drugo na svetu, prav gotovo ne bo težko. In kdor Me ljubi, Me že duhovno nosi v svojem srcu in s tem tudi popolnost življenja; torej popolno podobnost Bogu in v vsej blaženosti večno življenje.
13 Glejte, zdaj sem vam le prav na kratko orisal, kako je z Menoj in vami, ljudmi! Kdor se bo po tem ravnal, si bo pridobil večno življenje! - Toda zdaj pred kosilom naj bo dovolj o tem!«

141. Božja ljubezen se izliva na ljudi. Stališče ljudi do Boga

1 **Agripa** je rekel: »O Gospod, Ti neskončno modri Mojster od vekomaj, kako velika mora biti Tvoja ljubezen do nas ljudi, Tvojih ustvarjenih bitij, da si se hotel tako zelo ponižati in se spustil v naši človeški podobi iz Svojih nebes k nam črvom na ta umazani svet, da bi nas učil in nam pokazal pot, po kateri naj bi stopali, da bi dosegli večno življenje!«

2 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj dragi, v tvoje vprašanje se je izlilo tvoje srce in ta izliv je dober, ker je tudi tvoje srce dobro; toda v tvojem razumu se je komaj kaj začelo jasniti in zato se ti zdi Božja ljubezen do vas ljudi nekaj nepojmljivo čudovitega, ker si tudi Boga predstavljate kot največjega in najmogočnejšega cesarja, ki se le redko pokaže navadnim ljudem in še redkeje spregovori kateremu od neznatnih ljudi.
3 Če si Boga predstavljate s takšnega zornega kota, se izredno motite; kajti Bog je Stvarnik vseh stvari in bitij in nikakršen neskončno ponosni cesar, ki sedi na zlatem prestolu in vse svoje podložnike vidi kot nagnusne in zaničevanja vredne črve ter grozi s smrtjo vsakomur, ki se drzne približati cesarskemu prestolu, ne da bi bil poprej zaprosil za dovoljenje in ga pridobil.
4 Če pa so vsa bitja zagotovo Božje delo, so tudi stvaritve Njegove ljubezni, ki je njihovo bistvo in stvaritve najvišje Božje modrosti, ki jim daje ustrezno obliko in jih tudi ohranja. Ker pa brez Božje ljubezni in modrosti ne bi moglo obstati nobeno bitje, zakaj se ti zdi potem tako nenavadno, da Bog tako zelo ljubi vas, ljudi?
5 Vi sami ste zgolj čista ljubezen iz Boga in v Bogu in vaše bivanje je samo po sebi, s pomočjo volje Božje ljubezni, utelešena Božja ljubezen. In če je nedvomno tako, zakaj se vam potem zdi tako prečudovito, da vas Bog tako zelo ljubi, da je zdaj prišel k vam v človeški podobi in vas zdaj uči, kako živeti prosto in kot iz vas samih izhajajoče samostojno življenje podobno Bogu? Ali mar niste Božje stvaritve? Da, to prav gotovo ste!
6 Toda Bog je od vekomaj najpopolnejši Mojster v največjem in najmanjšem, nikoli ni bil šušmar in skazar in se mu svojih stvaritev ni treba sramovati. Človek pa je najpopolnejše bitje izmed neskončnega števila neskončno različnih ustvarjenih bitij, vrhunec Božje ljubezni in modrosti in določen, da tudi sam postane Bog. Kako naj bi se potem Bog sramoval svojih najodličnejših stvaritev in imel za nevredno, da bi se jim približal?
7 Glej, Moj ljubi prijatelj, opustiti moraš takšne povsem neprimerne misli o Bogu! Prvič, zgrešene so in drugič, ne omogočajo ti, da bi se z njimi čedalje bolj bližal Bogu, temveč te bodo takšne napačne misli čedalje bolj oddaljevale od Njega in se Ga sčasoma, zaradi napačnega strahospoštovanja, celo ne boš upal več ljubiti - tako kot je na zemlji še preveč takšnih ljudi in ljudstev, ki, kot vidne stvaritve Božje ljubezni in modrosti, sledijo v temelju zgrešeni veri in prav tako napačnim pogledom, da je Bog tako neskončno vzvišen nad svojimi ustvarjenimi bitji, da se mu sme približati samo najvišji svečenik, ob določenem času, z določenimi molitvami, med najbolj bleščečim in razkošnim obredom. In že po enem takšnem približevanju se ima najvišji svečenik za neskončno vzvišenega in svetega, da se mu ne sme približati niti nižji svečenik, kaj šele kakšen neposvečen človek; vzrok za to je miselnost, da se najvišji Božji svetosti ne more in ne sme približati nič nesvetega, saj bi potem najvišja Božja svetost izgubila nekaj svoje svetosti, to pa je za uboge in slepe ljudi tolikšen greh, da se kaznuje s smrtjo v ognju. 0 prostovoljna in nadvse neumna slepota ljudi!
8 Poglejte sem! Samo jaz sem Gospod večnosti - in kako sem potem lahko med vami? Glejte, imenujem vas otroci, prijatelji in bratje in to, kar ste Meni, to je

po svojem namenu vsak človek, manjvredneža in večvredneža ni. Kajti vsak človek je moje dovršeno delo in za takšnega se mora priznavati in ceniti, ne pa se podcenjevati in zaničevati bolj kot kakšne druge pošasti; kdor se kot prepoznano Moje delo zaničuje, ta nujno zaničuje tudi Mene, Mojstra. In zakaj naj bi bilo to dobro?
9 Prijatelji, najpomembnejša človeška odlika je ponižnost srca, saj ta človeka najhitreje pripelje do notranje življenjske luči. Toda ta odlika se razvije samo v pravi ljubezni do Boga in bližnjega. Je blaga potrpežljivost srca, s katero sicer človek spozna svojo odličnost, se pa zaradi tega ne dvigne gospodovalno nad svoje še veliko šibkejše brate, temveč jih prav zato obda s še več ljubezni in si prizadeva, da se z naukom, nasvetom in dejanjem še bolj izpopolnijo. In samo v tem je prava ponižnost; nikoli pa je ne moremo najti v zaničevanju samega sebe.
10 Jaz sam sem iz vsega srca ponižen in krotek, moja potrpežljivost je brezmejna; nikoli niste doživeli, da bi se pred ljudmi zaničeval; kdor samega sebe na pravi način ne spoštuje kot Božje delo, ta tudi ne more spoštovati svojega bližnjega in tudi Boga ne tako, kot bi bilo prav, temveč samo na podlagi kakršne koli v temelju zgrešene podmene.
11 Napak je tudi, če se človek precenjuje in tako hitro in zlahka začne preganjati in zatirati soljudi; s tem izgine ljubezen kot božanska prvina življenja; po drugi strani pa je prav tako narobe, če se podcenjuje. Razlog za to sem vam povedal in tako ostanimo enaki, vedri in pogumni; ker ste Me spoznali, ste se začeli vesti pred Menoj pretirano strahospoštljivo in malodušno, takšni pa ne bi več zmogli prenesti Mojega poučevanja.
12 Zato glejte Name kot na popolnega človeka, ki skriva v sebi polnost Božjega duha in je zato vaš Mojster in Učitelj; tako boste najbolje shajali z Menoj in si tudi najbolj koristili! - Ste to dobro razumeli?«
13 **Agripa** je rekel: »Gospod in Mojster, to smo zanesljivo razumeli; kajti to je vsepovsod preprosta in gola resnica. Toda kaj naj si mislimo o številnih molitvah in psalmih, ki so pri Judih nekaj vsakdanjega? Ali naj Te torej kot prepoznanega edinega pravega Boga ne častimo?«
14 **Jaz** sem rekel: »Po Mojzesu velja: ‚Sabat je Gospodov dan; na ta dan moraš opustiti težko, hlapčevsko delo in s čistim srcem moliti k Bogu, svojemu Gospodu!' Zdaj pa vam pravim, da je odslej vsak dan Gospodov dan, v katerem mora pravi človek delati dobro v skladu z Mojim naukom! Kdor pa po Mojem nauku dela dobro, ta pravilno posvečuje sabat in na pravi način nenehno moli k Bogu, zato bom tudi Jaz zadovoljen z njim.
15 Če pa se kdo zaveda, da je grešil, naj se s tistim, proti kateremu se je pregrešil, poravna in naj ne greši več, potem mu bodo grehi tudi odpuščeni; toda s posebnimi molitvami, trpinčenjem in postom grehi ne bodo odpuščeni nikomur, dokler se jih ne bo znebil sam.
16 Dokler pa človek greši, ga ni mogoče sprejeti v Moje kraljestvo resnice, ker greh vedno pripada območju laži in prevare. Vidite, tako je s to zadevo! - Toda zdaj je čas kosila; najprej bomo pojedli in šele potem nadaljevali po poti resnice!«

142. Oblika in duh ustvarjenih bitij

1 Nato so na mize prinesli že pripravljene jedi. Vsi so se ustrezno posedli za mize, jedli in pili. Sedem prebivalcev Zgornjega Egipta je po Moji volji sedelo za Mojo mizo in jedlo z Menoj. Za kosilo smo spet enkrat imeli ribe in sicer najplemenitejše vrste iz reke Jordan, ki so bile posebno dobro in okusno pripravljene, ter so vsem prav dobro teknile. Sedem Egipčanov kar ni moglo prehvaliti, kako so pripravljene, jedli so jih z resničnim veseljem, čeprav so pred tem že zaužili nekaj kruha in vina.
2 Ko smo nekaj časa tako jedli in pili, je prisedel k Moji mizi tudi Lazar z Rafaelom in oba sta prav pošteno jedla in pila, saj sta oskrbela naše mladeniče in se potem podala k nam.
3 **Prvemu prebivalcu** Zgornjega Egipta je Rafael še posebno ugajal, opazoval ga je od glave do peta in mi nato rekel: »Gospod in Mojster večnosti! Ko se je ta Tvoj služabnik pred štiri tisoč zemeljskimi leti še telesno spreminjal na Zemlji, verjetno ni bil videti tako nepopisno lep, kakor je zdaj v svojem čistem duhovnem stanju. Ko bom nekoč tudi jaz vreden, da bom prišel v Tvoje kraljestvo, ali bom potem tudi jaz dobil plemenitejšo podobo? Priznati moram, da je moja podoba v primerjavi s to, ki jo ima Tvoj služabnik, prav neizrekljivo odvratna; primerna je sicer za to podnebje, lepa in plemenita pa ni. Sicer vem, da v tem svetu videz ne velja nič, pomembna je le izpopolnitev duše; toda v Tvojem kraljestvu že morata pomeniti zunanja podoba in oblika precej, sicer čisti duhovi ne bi bili tako najplemenitejšega in najlepšega videza! Na tem svetu barva kože in videz ne izražata človekove notranje vrednosti; toda v Tvojem nebeškem kraljestvu je temu namenjena velika pozornost. To me tudi zanima. Nekaj se mi sicer dozdeva, toda glede tega si nisem povsem na jasnem.
4 V svoji duši še zmeraj vidim vso zemljo, vsa bitja in razmere na njej, poznam razpuščeno ravnanje in prizadevanje ljudi, vidim vse do središča zemlje; tudi mirijade duhov v vseh prvinah mi niso neznane, niti pritok Tvojega večnega Duha v vsa bitja; toda razloga za tako različne oblike v Tvojem materialnem in še zlasti v Tvojih povsem duhovnih ustvarjenih sferah pa mi vse do zdaj ni uspelo razvozlati. Če bi hotel Ti, o Gospod in Mojster, to le malo nakazati, bi se naše duše zelo pomirile.«
5 **Jaz** sem rekel: »Moji dragi prijatelji, veliko muk in prizadevanja ste potrebovali za iskanje in najdenje resnice; s pogumnim bojevanjem ste iskani cilj, kljub velikih težavam, s katerimi ste se spoprijeli, večinoma srečno dosegli, in to je v življenju najpomembnejše.
6 Z drugimi zadevami, zlasti s temi, o katerih si pravkar spraševal, pa nima zveličanje duše nič opraviti; vse to bo duši jasno, ko se bo povsem v duhu znova rodila iz Mene in se z duhom združila v eno. Toda kljub temu vam bom nekaj o tem nakazal, drugo se bo potem razjasnilo že samo od sebe.
7 Glej, ljudje so od pradavnine do zdaj izdelovali pripomočke za izvabljanje različnih zvokov: harfe, flavte, pozavne in cimbale, Grki liro, piščali in eolsko harfo. Ko so ta in še druga glasbila povsem uglašena, dajejo tudi čisto melodijo in hkrati nadvse prijetno zvenečo harmonijo; če so razglašena, to pomeni, da

toni niso v pravilnem razmerju drug do drugega, pa iz tega ni mogoče izvabiti niti melodije in še manj čisto harmonijo.
8 Zdaj si zamisli človekovo dušo! Če je ta v dobrem in pravilnem razmerju s telesom, potem je v pravi življenjski harmoniji in ta harmonija potem duši podarja lepoto, ki je seveda povsem zaznavna šele, ko se duša znajde zunaj telesa, v Mojem kraljestvu. Kdor pa že v telesu na tem svetu pazljivo opazuje dobre in ob njih tudi slabe ljudi, bo kmalu in zlahka spoznal, da je dober človek vedno tudi mil in prijazen, slab pa je že od daleč videti kot nekaj odbijajočega, neprijaznega in s tem kaže grdoto, ki se je ne da skriti. Razlog je v notranji duševni harmoniji ali - pri slabih ljudeh - disharmoniji.
9 Takšne razlike lahko najdeš tudi že v kraljestvu živali in celo v kraljestvu rastlin. Seveda se vse te razlike v podobi in obliki docela pokažejo šele v kraljestvu duhov, v svetu teles pa so samo nakazane. Če bi to želeli ob priložnosti res preveriti v sebi, potem bi lahko vse drugo spoznali mimogrede. Ste modri ljudje in dobro seznanjeni s silami naravnega sveta in njegovimi prvinami; če se boste hoteli s tem ukvarjati, boste zlahka našli vzroke in učinke tudi v tej sferi notranje inteligence duše. Toda v celoti bo to in še neskončno veliko drugega vsak spoznal šele tedaj, ko se bo v duhu v svoji duši povsem znova rodil iz Mene.
10 Toda ne izgubljajmo več besed o tem, ampak pojejmo in spijmo do konca, po obedu pa bomo že videli, kaj bomo počeli!«
11 Po tem Mojem poučevanju je bila sedmerica povsem zadovoljna in **prvi** je rekel: »O Gospod in Mojster, hvala Ti za ta Tvoj pouk; povsem nam zadostuje in zdaj dobro vemo, kako je s to sfero in kako se moramo te zadeve lotiti in jo proučevati.«
12 Potem smo pojedli in popili, kar smo še imeli, vstali od miz, jaz pa sem vse navzoče blagoslovil.

143. Na griču pri Emavsu

1 Lazar Me je vprašal, kaj bom zdaj počel.
2 **Jaz** sem odgovoril: »Zdaj se bomo vsi odpravili ven in se zbrali na griču, ki leži, gledano od tod, proti jutrovem; tam bomo danes doživeli izjemne stvari in jih preživeli po naše, tuzemsko, človeško.«
3 S tem pojasnilom so bili zadovoljni vsi, razen Nikodema, ki je vedel, da sta za popoldne napovedana dva farizeja.
4 Zato se je **Nikodem** obrnil Name in rekel: »Gospod in Mojster, v moje srce vidiš in veš, kako neskončno rad bi šel zraven in bil priča, z očmi in ušesi. Če se boš zdaj odpravil na grič, ki je seveda - dokler bom živel -, tudi moja last, bi bil rad poleg, vendar moram zaradi napovedanih farizejev ostati doma in bom nepopisno veliko izgubil za svojo dušo. Gospod, kaj naj storim? Po eni strani mi je prav, da se umakneš spred oči teh črnih (farizejev), toda potem Te tudi moje oči ne bodo mogle videti in moja ušesa ne slišati v blagor moje duše, in to mi res ni prav.
5 Zato znova sprašujem, kaj bi bilo najboljše storiti: ali naj farizejev ne pričakam in se odpravim z vami na grič ali pa naj počakam tukaj, da bi izvedel,

kaj želita od mene? Toda to zadnje se mi niti ne zdi toliko pomembno; kajti Tebi, o Gospod, je znano vse in tudi to, zakaj me želita farizeja danes popoldne obiskati. Če ne gre za nič posebno pomembnega, potem naj prideta - in se znova vrneta domov. Če pa gre za kaj, kar zadeva Tebe, potem bi že bilo dobro, da bi ostal doma. - O Gospod in Mojster, kaj meniš o tem?«
6 **Jaz** sem rekel: »Z nami greš; farizeja bosta že izvedela, kam smo šli in kmalu bosta prišla za nami. Na kraju samem bosta potem izvedela, kako je z Menoj; kajti hočem, da vidita, kaj vse se bo dogajalo tam zunaj na udobnem griču, in tako bo njihov jezik prav na poseben način zavezan. Jaz sam ne bom počel veliko ali celo nič, naj ju obdelajo njima znana Rimljana, Rafael in sedem Zgornjeegipčanov in molčala bosta kakor grob. Mene pa ne bosta spoznala, niti ne bosta spraševala veliko po Meni; kajti med nekaj sto ljudmi enega človeka ne najdeš tako hitro.
7 Tudi sporočila, kam si šel, jima ni treba pustiti; to bosta v tem trgu kmalu izvedela od otrok, hlapcev in dekel, in ti bosta hitro za petami. Glede njiju pa bodi povsem brez skrbi; ne bosta te izdala! Tistim, ki bodo govorili in delali namesto Mene, bo že dano, kaj naj govorijo in delajo; nič se ne boj in ne skrbi ter se zdaj pogumno podaj z nami na lepi grič, kot sem prej predlagal.«
8 Ko je Nikodem to slišal, se je razvedril in svojim ljudem ukazal, naj nekako po treh urah prinesejo na grič dovolj kruha in vina.
9 Nato je Lazar vprašal, kaj naj se medtem zgodi z mladimi.
10 **Jaz** sem rekel: »Tudi ti morajo z nami na grič; kajti hočem, da si tudi ti mladi pridobijo višje izkušnje, zato naj nam sledijo lepo zapovrstjo.«
11 Vse je bilo že pripravljeno za odhod, vstali smo, se podali ven na določen kraj in to so opazili le nekateri otroci; ker ni bilo daleč od trga, smo tja kmalu prispeli.
12 Grič se je dvigal le približno trideset mož visoko nad Emavsom, na vrhu pa je bilo veliko in prosto območje, bogato poraslo s travo in proti severu nekoliko pogozdeno. Približno sredi zgornjega dela griča se je visoko nad travnatimi tlemi dvigovala gruča skal, za enega do dva moža visoka, in si se lahko povzpel nanjo z vseh strani. Na vrhu skal je Nikodem dal postaviti po okusu tedanjega časa in kraja ljubko in prostorno kočo, iz katere je človek lahko kot na gori Oljki užival lep razgled.
13 Omenjeno kočo, s katere je bil prost razgled na vse strani, sem kmalu zasedel s Svojimi učenci; vsi drugi so se razmestili okoli skalnate gruče in bili pozorni na vse, kar bi se utegnilo kjer koli dogajati ali kar naj bi Jaz počel ali govoril.
14 Čez nekaj časa, ko so se vsi navzoči bolj ali manj razvrstili okoli skal, sem **Jaz** poklical k Sebi Nikodema in mu rekel: »Dobro pazi, kajti oba glavna farizeja, ki ju spremlja nekaj levitov, bosta kmalu pri nas! Kaj boste morali ti, Lazar, Rimljana, Rafael in sedem Zgornjeegipčanov govoriti in početi, vam bo položeno v usta in čut vašega srca; Mene pa slepim za zdaj ne omenjajte!«
15 Potem se je Nikodem spet vrnil na mesto, ki ga je bil zasedel skupaj z Jožefom iz Arimateje, Lazarjem, Rimljani, Rafaelom in Egipčani, pričakoval napovedane in ti so slabe volje že prihajali pod vznožje griča.

144. Farizeja obiščeta Nikodema

1 Ko so ti (**štirje farizeji**) zagledali Nikodema, so se takoj napotili k njemu in ga nagovorili: »Ker si vedel, da te bomo zaradi pomembne zadeve danes popoldne obiskali, bi nas lahko, tako kot se spodobi, pričakal doma! Ker pa vidimo, da je okoli tebe velika množica tujih gostov, ki jim tukaj očitno želiš pripraviti veselo popoldne, ti to odpustimo. Kdo vse pa je v tej množici tujcev? Tiste, ki so od tod, iz Jeruzalema in okolice, seveda poznamo, toda kdo so številni drugi in od kod so? Ali je danes v Emavsu kakšno praznovanje, o katerem nam niso nič povedali?«
2 **Nikodem** je odgovoril: »Tukaj so pomembni Rimljani, Grki, Egipčani in Indijci, ki so danes prišli v moje gostišče in vse sem popeljal na ta svoj priljubljeni grič, da bi na ta lepi dan lahko uživali v razgledu in se poveselili na svežem zraku. Če pa bi želeli vedeti še več, se pogovorite z njimi sami, ker znajo vse jezike!«
3 Nato je **Agrikola** stopil v ospredje in rekel: »Če ste že prišli sem kot tempeljski vohuni, potem si prav gotovo zelo želite, da bi tukaj izvedeli čim več novega in posebnega in to tudi boste.
4 Glejte, jaz, ki govorim z vami, sem Agrikola, sem iz Rima in prvi cesarjev služabnik ter imam vsa pooblastila! V cesarjevem imenu lahko ukažem kar koli in zgoditi se mora. Ti, ki nas obdajajo v ozadju, so moje spremstvo in so tudi mogočni cesarjevi služabniki. Oba moja prijatelja tukaj, Agripa in Laiusa, pa že poznate. Za gručo skal vidite nekaj sto mladih ljudi obeh spolov; to so moji telesni stražarji in imam pa tudi še druge moške za svoje varstvo. Tam spredaj vidite tri modrece iz Indije, katerih številno spremstvo se je utaborilo blizu mesta; in tudi ti zdaj sodijo k meni. Tam je mladenič, ki s svojo voljo naredi več kot vse moči na zemlji. In tukaj, tik ob nas, stojijo prav tisti čudodelni Zgornjeegipčani, o katerih močeh sta vam prav izredne reči včeraj opoldne pripovedovala Rimljana; prišli so, k njima na obisk.
5 Zdaj torej veste, v kakšni družbi ste, kdo in od kod smo in kaj premoremo. Če pa bi radi te posebne in popolne ljudi bolje spoznali, se obrnite nanje; kajti njim ne morem in ne smem nič ukazovati, ker so sami svoji gospodarji in imajo vso moč v svoji volji. Govoril sem, in zdaj ste na vrsti vi!«
6 Nato so farizeji pogledali proti koči, postavljeni vrh skal in vprašali Nikodema, kdo je v njej.
7 **Nikodem** je odgovoril: »Zapisano je, da ni dobro, če človek ve vse in to naj bi veljalo tudi za vas, če se tem najvišjim Rimljanom nočete zameriti; kajti kot razberem iz njihovih besed, o templju, kar zadeva ugled, nimajo najboljšega mnenja.«
8 Po tem odgovoru farizeji niso nič več spraševali, kdo je v koči. Obrnili so se na prvega od sedmih Zgornjeegipčanov in ga vprašali, ali je morda on tisti mož, o katerem sta včeraj Rimljana pripovedovala čudežne in komaj verjetne reči.
9 **Zgornjeegipčan** je z dokaj močnim glasom odgovoril: »Da! Kaj hočete od mene vi, ki ste brez vsake iskre Božjega duha in ste vedno preganjali vse tiste ljudi, ki so bili polni Božjega duha in so kazali drugim ljudem poti k svetli in živi resnici? Povejte, kaj hočete, naj vam storim?«

10 Ta Zgornjeegipčanov zelo resni odgovor pa visokim farizejem ni bil preveč po godu. Premišljevali so, ali ga ne bi bilo pametno zaprositi, naj naredi kakšno znamenje.
11 Šele čez nekaj časa so **farizeji** rekli Zgornjeegipčanu: »Ljubi človek, hoteli smo te samo prositi, če ti ne bi bilo neprijetno, da bi tudi tukaj pred nami naredil kakšno znamenje iz moči svoje vere in volje. Kajti če smo o tebi od verodostojnih prič slišali že nekaj tako čudežnega in si tudi sam zdaj tukaj navzoč, bi se res zelo radi prepričali o tvoji notranji moči. Zato naredi znamenje pred nami! «
12 **Zgornjeegipčan** je odgovoril: »Da, da, eno bom pa res; morate pa mi povedati, iz katerih pomembnih razlogov - to ste sami že takoj na začetku zaupali Nikodemu - ste prišli danes sem s svojimi pomočniki, saj bi morali zaradi priprav za jutrišnji sabat ostati doma, kajti na sabat ne smete nič delati. Samo jasno in po resnici mi povejte pomemben razlog vašega današnjega prihoda in naredil vam bom znamenje; ne poskusite pa mi lagati! Kajti če se bo zgodilo to, potem vam bom res naredil znamenje - toda ne v vaše dobro, ampak za vaše uničenje!«
13 Nato je **eden** od farizejev odvrnil: »Že vidim, da te ni mogoče pretentati, zato se tukaj ne bojim javno povedati vse resnice!
14 Glej, v Galileji, ki tudi pripada Judom in je pod upravo Jeruzalema, se je pojavil prerok, ki tudi dela vsakovrstna znamenja in širi nov nauk zoper tempelj in nas. Zavaja ljudstvo in ga hujska proti nam. Da, vemo, da se izdaja za Božjega sina, se pusti častiti kot obljubljeni mesija in se nas, ki upoštevamo starega Mojzesa, loteva nadvse sovražno. Mi pa še predobro vemo, da je sin nekega starega tesarja, ki je z ženo vred povsem običajen človek. Ker nas omenjeni prerok vsepovsod preganja, je, upamo, tudi povsem prav, da ga tudi mi preganjamo in skušamo ujeti.
15 Od nekaterih naših poizvedovalcev pa smo v pretekli noči izvedeli, da se s svojimi številnimi učenci potika na območju Jeruzalema in uganja nam sovražne neslanosti - do tega pa ne moremo biti ravnodušni. Zagotovili so nam, da Nikodem kot sodelavec templja zanesljivo ve, kje je, in prav zato smo prišli sem, da bi se o tem pogovorili z njim in se posvetovali, kaj storiti s to zadevo, kaj ukreniti. To, glej, je pomemben razlog, zakaj smo prišli sem.«
16 **Zgornjeegipčan** je zelo resno vprašal: »Kaj pa bi naredili s prerokom, če bi se vam pustil ujeti?«
17 **Farizej** je odgovoril: »Takoj bi ga izročili sodišču v strogo preiskavo, pričali bi proti njemu ter mu dokazali, kakšen zločin je zagrešil proti nam. Če se je močno pregrešil proti templju in pravilom, o tem pa smo večinoma že povsem prepričani - potem mora biti očitno po postavi obsojen na smrt.«

145. Zgornjeegipčan razkrije razmišljanje farizejev

1 Glej, jaz sem še človek narave, najvišje popolne stopnje in od Boga imam še dar, po katerem človek kot dokončna in dovršena točka celotnega stvarstva postane pravi gospodar celotne narave, njenih duhov in elementov in veliko zmorem, vem za vse človeške, živalske, rastlinske in rudninske stvari vse

zemlje, od njenega nastanka pa do njenega popolnega uničenja, poznam celo vse vaše moralne, teozofske in državne razmere, razumem vse jezike, celo živalske, ne da bi se jih bil moral kdaj učiti; kajti vse to me je naučil moj duh, ki mi ga je bil dal Bog že v mojem devetnajstem letu.
2 In tako vam lahko tudi povem, da ste vi sami že pred časom povsem zavrgli svojega Mojzesa in si zaradi velikega nagnjenja do gospodovanja nad soljudmi in prevelikega nagnjenja do lenobe, lagodnega življenja, vlačuganja, prešuštvovanja sami oblikovali svoja pravila, po katerih soljudi mučite in tlačite. Nalagate jim neznosna bremena, ki se jih sami za božjo voljo ne bi dotaknili niti s prstom, saj ne verjamete v nobenega Boga več. Kajti če bi še verjeli v Boga, tako kot je nekoč verjel vaš praoče Abraham, potem gotovo ne bi zavrgli postav, ki jih je dal Mojzesu Bog, jih ne bi sprevrgli in ne bi s kamni pobili prerokov, ki jih je Bog prebudil med vami, da bi vam ves čas kazali, kako zelo ste se oddaljili od Njegovih poti.
3 Zdaj je vstal resnično najvišji in za vas tudi zadnji prerok in to prav v času, ki so ga napovedali vaši preroki. Uči resnico in vam kaže, da niste več otroci Božji, temveč zaradi svojih velikih in hudih grehov zoper Božjo voljo hudičevi otroci. To vas razumljivo navdaja s srdom in jezo proti Njemu in Ga zato skušate ujeti in ubiti.
4 Jaz kot tuji modrec pa vam povem, da vam bo to po vaši hudobni volji in z Njegovo privolitvijo tudi uspelo. Toda za tri dni boste uničili zgolj Njegovo telo; Njegov večni in vsemogočni duh, ki ga ne boste mogli uničiti s telesom vred, pa Ga bo znova obudil že v treh dneh. Potem blagor tistim, ki bodo verovali Vanj; toda tisočkratno gorje vam, zlim hinavcem, prevarantom in tlačiteljem ljudi! Z vami se bo zgodilo to, kar je bilo predvčerajšnjim ponoči prikazano na nebu! - Ali ste me razumeli?«
5 **Farizej** je ves razsrjen rekel: »Kako se nam drzneš ti, tujec, kaj takega očitati! Ali poznaš našo moč? Ali pri vsej svoji vsevednosti ne veš, kako močni smo?«
6 **Zgornjeegipčan** je odgovoril: »Prav zato sem vam to povedal, ker še prejasno in predobro poznam vso ničevost vaše moči in vso resnico o svoji moči, ki je ne more omajati niti na tisoče vojakov! Samo resnico vam govorim. Zakaj ji nočete prisluhniti - to bi vam še vedno lahko koristilo. Ker niste več Božji otroci, temveč otroci svojega najbolj lastnega hudiča! Zato vas tudi jezi, kar sem vam povedal in zato tudi hočete ubiti Božjega Svetega! Toda lahko mi verjamete, da se prav nič ne bojim vaših jeznih obrazov; razlog za to pa naj vam takoj zdajle razkrije znamenje, ki ga bom naredil. Ali vidite, kako se visoko v zraku spreletava več orjaških orlov?«
7 Farizeja in levita so pogledali navzgor in takoj zagledali dvanajst strašnih velikanskih orlov in **eden od farizejev** je vprašal: »In kaj naj bi te ptice pomenile?«
8 **Egipčan** je odgovoril: »Te ptice sem poklical semkaj namenoma, da bi vam pokazal, da je popoln človek gospodar vse narave. Zdaj pa jih bom takoj poklical navzdol, da si jih boste lahko natančneje in čim bolj od blizu ogledali!«
9 Nato je Egipčan samo zamahnil z desnico in orjaški orli so se kakor puščice pognali navzdol in obdali templjarje. Ti so se zelo ustrašili in prosili Egipčana,

naj tem divjim pticam, ki so se vedle napadalno, ukaže, naj jim ne storijo nič hudega.
10 **Egipčan** je rekel: »Ali se teh ptic tako zelo bojite? Kako je potem mogoče, da se ne bojite Tistega, ki ga skušate ujeti in zmore neskončno več kot jaz?
11 Poglejte, kako nepopisno slepi, neumni in bedasti ste, zato pa tudi kar se da zli in maščevalni! Pravi modrec ni takšen; ta bi norce s slabimi navadami, kakršni ste vi, močno grajal in jih šele tedaj vzgojno kaznoval, če bi postali tako zakrknjeni, zli in hudobni, da jih ne bi bilo mogoče z ničimer več poboljšati in to velja za vas, templjarje. Kaj bi se mi lahko zgodilo, če bi dopustil, da bi vas te, meni zelo poslušne ptice razkosale? Pravim vam: čisto nič!
12 Seveda menite, da bi z vami štirimi že zlahka opravil - toda kaj bi se zgodilo, če bi me obdala oborožena armada in name streljala z ostrimi puščicami? Potem bi z vso armado storil enako kot zdaj; da bi vam to dokazal, bom zgolj s svojo voljo za nekaj trenutkov nekaj storil z vami - in sem tudi že storil. Poskusite zakorakati naprej ali pa uporabiti roke! Le vaši jeziki so še prosti, sicer pa ste podobni solnim stebrom - tak steber je nekoč zaradi neposlušnosti postala Lotova žena.«
13 Vsi štirje so skušali dvigniti noge s tal in premakniti roke, toda ni bilo mogoče. Egipčana so na vso moč prosili, naj jih reši iz tega skrajno mučnega položaja, češ da so pripravljeni spremeniti svoje mnenje.
14 **Egipčan** je rekel: »Težko, da vam bo to uspelo, toda kljub temu vas bom osvobodil!«
15 Nato so lahko spet svobodno premikali roke in noge in farizej je rekel: »Ker imaš takšno nepojmljivo moč, bi že zdavnaj lahko postal najmogočnejši vladar vsega sveta. Kdo bi se ti lahko uprl?«
16 **Egipčan** je odgovoril: »Saj nisem slep posvetni norec, kakršni ste vi; gre mi samo za pravo spoznanje enega, pravega Boga, za Njegovo živo milost in ljubezen in za natančno poznavanje svete volje večnega Očeta in strogo ravnanje po njej - in glej, to mi pomeni neskončno več kot vsi zakladi na zemlji.
17 Če bi tudi vi, ki naj bi bili duhovniki, počeli isto, bi vam to bolj koristilo kot vse zlato, srebro in vsi dragulji.
18 Dokler vaš nekdanji kralj Salomon ni sedel na zlatem prestolu in prebival v zlati palači, je bil moder in v njegovi volji je bila velika moč; ko se je kmalu potem obdal z bliščem zlata, je izgubil modrost in moč ter veliko Božjo milost. In kaj so slabiču koristili njegovi neizmerni zemeljski zakladi, ko pa je na koncu začel celo dvomiti o obstoju Boga?!
19 Toda Salomon je bil ob vseh svojih dvomih v poslednjih dneh kljub temu veliko boljši, kot ste zdaj vi. Gospodu ni bila všeč Salomonova sla po razkošju in ženskah; Salomon Ga ni upošteval, čeprav se mu je kar dvakrat prikazal, z njim govoril in ga posvaril, naj se ne odmika od Njegovih poti. Posledica je bila, da se je veliko kraljestvo razdelilo in njegovemu sinu je ostalo le majhno območje okoli Jeruzalema; in še ta milost je bila Salomonu izkazana samo zaradi njegovega očeta Davida. Vam pa ne bo izkazana nobena milost, temveč se boste pogubili v mlakuži svojih neštetih grehov in vaše celotne nepoboljšljivosti!«

146. Kaznovanje bogatega Barabe

1 Spet se je oglasil **eden od farizejev**: »Kako lahko trdiš to tako zanesljivo? Zakaj se ne bi mogli mi, če smo še tako veliki grešniki, tudi poboljšati? Naj uvidimo in spoznamo vso resnico, da je prerok iz Galileje v resnici judovski odrešenik, pa bomo verovali vanj!«
2 **Egipčan** je pokazal na dvanajst orlov in rekel: »Poglejte jih! Te ptice roparice bodo prej verjele Vanj kakor vi! Ali ni že pogosto učil pri vas v templju in ali ni pred vašimi očmi naredil največja znamenja? Zakaj mu torej ne verjamete? Čim več je poučeval in čim večja znamenja je delal, tem bolj sta se v vas krepila jeza in maščevanje. Če pa je pri vas nedvomno tako, kako potem lahko rečete, da počnete to samo zato, da bi spoznali pravo resnico in se prepričali, da je On odrešenik Izraela, v katerega bi verovali? Jaz pa vas sprašujem, kdo na tem svetu bi vas znal bolje poučiti o tem, kdo je, kot prav On sam? Če Njemu ne verjamete - komu boste sploh verjeli in se zato poboljšali?«
3 **Farizej** je odgovoril: »Človek pogosto prej verjame priči nekega preroka kakor preroku samemu!«
4 **Egipčan** je rekel: »Tudi teh vam ne manjka; kajti prvič, Zanj pričajo Mojzes in vsi preroki in tudi v današnjem času je dovolj živih prič. Zakaj jim ne verjamete? Napovedali so vam Ga, vi pa ste preroke kamenjali, zadnjemu pa celo s sekiro odsekali glavo s telesa. In pravite: ‚Prej bi verjeli pričam kot samemu preroku!` Kjer Mojster nič ne opravi, le kaj bi opravile šibke priče?
5 Da, da, pred menoj čutite peklenski strah, ker sem vam kot tujec pokazal, kaj zmore popoln človek; toda prvega in največjega človeka, ki je Bog, pa se ne bojte, ker vas je po Svoji neizmerni ljubezni, potrpežljivosti in usmiljenju do zdaj zmeraj obravnaval kot Svoje prve otroke. Toda povem vam, da sem jaz kot popolni človek v primerjavi z Njim nič; kajti edino On je gospodar mojega in vašega življenja in zveličanja. To je in ostaja večna resnica.
6 Vaša jeza in srd zoper Njega se nikoli ne bosta zmanjšala. Poglejte moje ptice! Takoj ko Ga samo omenim, sklonijo glave do tal - v vaših prsih pa se ob tem čedalje bolj nabira neugasljiva jeza! Te ptice sramotijo vašo modrost in dostojanstvo; vi pa se čedalje bolj pogrezate v mlakužo svojega propada. In še pravite, da bi se lahko poboljšali, če bi lahko spoznali resnico. Kako lahko slepec vidi svetlobo in jo dojame, če v njem ni svetlobe in je tudi biti ne more, ker je povsem slep? Prav tako malo lahko vi spoznate resnico, ker v vas še nikoli resnice ni bilo.
7 Kdor hoče resnico dojeti in razumeti, mora najprej sam izhajati iz resnice. Vi pa ste bili že od vaših prastaršev otroci laži - kako naj bi potem nenadoma spoznali in dojeli največjo in najsvetejšo vseh resnic?! Skratka, ostali boste pri starih grehih in tudi poplačani za svoja dejanja!«
8 Orjaški orli so se začeli nato okoli farizejev zelo pomenljivo premikati in ti so se tako prestrašili, da so znova prosili Egipčana, naj posreduje, da jim ne bi kaj storili.
9 **Egipčan** je rekel: »Prav res, vaše ubogo meso bi bilo za te plemenite ptice neužitno! Toda poglejte, tam spodaj, ob vznožju griča, se pase čreda ovac. So last nekega Barabe, nadvse bogatega Jeruzalemčana; ta je neko skrajno revno

družino, ki je nekoč celo delala zanj, nameraval pustiti umreti v svoji razpadajoči ovčji staji. Samo za kratek čas jim je dovolil, da prebivajo v njej; ker pa se je njihova huda bolezen predolgo vlekla in se v tem času celo poslabšala, tako da zanj ni bilo druge možnosti, kot da se bo nekoč tudi končala, ga je začela zadeva dolgočasiti, postala je celo zelo vprašljiva, zato je pod pretvezo, da bo treba stajo zaradi povečanja črede prenoviti, ukazal, da mora uboga družina še danes, čeprav napol mrtva, takoj iz razpadajoče bajte. O, kakšen plemenit in sočuten sin Abrahama, Izaka in Jakoba!
10 Potem pa je k omenjeni nadvse revni in povsem zapuščeni družini, katere otroci so goli beračili za kruh in ga niso dobili, čeprav v kraju pečejo kruh za skoraj ves Jeruzalem, prišel vsevedni in pri vas zelo osovraženi prerok iz Galileje in s svojo vsemogočno voljo priskrbel staršem zdravje, nato kruh, vino in primerna dobra oblačila ter jih s pomočjo tistega visokega Rimljana popeljal iz njihovega najubožnejšega zavetja.
11 Tam, sredi omenjenih visokih Rimljanov stojijo starši in njihovi ubogi otroci in so že zelo dobro oskrbljeni. In glejte, vse je storil vaš osovraženi prerok!
12 Vi, ki naj bi bili Božji duhovniki, pa nimate nič nujnejšega in pomembnejšega, kot da se dan in noč v svoji razbojniški in morilski jami nekakšnega božjega templja posvetujete, kako bi tega velikega dobrotnika ubogega človeštva ubili in uničili.
13 Povejte: S katerimi krvoločnimi gozdnimi ali puščavskimi zvermi bi vas lahko primerjali? Meščan Barabe je prav gotovo beden in slab; toda vi ste še tisočkrat slabši! Kajti Barabe bo velikemu preroku celo hvaležen, da mu je spraznil stajo; toda v vas čedalje bolj narašča srd, ker vas veliki prerok tako neskončno prekaša v vaši nepomembni moči, oblasti in usmiljenju! In tako naj bo Barabe zdaj tudi mileje kaznovan za svojo veliko brezsrčnost.
14 Poglejte orjaške orle! Oni naj bi se, ker jim vi - kot sem že omenil - ne teknete, saj se jim zdite preveč bedni in preslabi, nasitili s čredo tako zelo dobrosrčnega Barabe; da bi čredo laže pokončali, jim bo pri tem pomagalo prav toliko volkov in medvedov. Tako hočem in tako naj se zgodi!«
15 Ko je Egipčan to izgovoril, so orjaški orli vzleteli, se pognali navzdol proti pašniku na ovce, vsak je dvignil eno, jo s kremplji trdno prijel in z njo poletel v gore. Hkrati pa se je spodaj na travniku že prikazala množica volkov in medvedov in ti so pokončali vso veliko čredo ter jo s slastjo požrli - pastirji pa so jo jadrno ucvrli.
16 Štirje templjarji so zaprepadeno zrli v dolino in nihče se ni upal reči niti besede za ali proti.

147. Obljuba farizejev

1 Egipčan jih je vprašal: ».No, kako vam je všeč znamenje, ki sem ga naredil?«
2 Zavedali so se svojih zločinov, zato so čutili pred tem čudodelnikom velik strah in grozo in nihče se mu ni upal odgovoriti.
3 **Egipčan** pa je rekel: »O vi, ubogi hinavci! Mene se bojite zdaj, ko ste videli in spoznali, kaj zmorem; toda skušate izslediti in ubiti Njega, s katerega voljo, ki jo poznam, sem vse to storil! 0 ubogi, slepi norci! Kdo je več: Gospod ali

služabnik, mojster ali nebogljen učenec? Če se že zdaj tresete pred menoj, kako se boste šele pred Njegovim obličjem?!«
4 **Farizeji** so spregovorili z obupanim obrazom: »Da, da, ti nadvse mogočni človek, povsem prav si zdaj povedal; toda navsezadnje ne moremo nič za to, če je tempelj tako zelo sovražno razpoložen do preroka iz Galileje! Tempelj s svojim ustrojem je še zmeraj posvetno zelo močan tok; mi smo znotraj tega toka in nikakor ne moremo plavati proti njemu! Če že mogočni prerok ne more ali noče preobraziti templja, kaj pa lahko storimo proti njemu mi, nemočni člani? Da, če bi mi imeli tvojo nerazložljivo moč, potem bi kaj kmalu spremenili visoki duhovniški svet; toda zgolj z besedami tega ni mogoče. V prihodnje se bomo lahko le vzdržali glasovanja proti velikemu preroku ali pa celo zapustili tempelj, lahko bi se z našimi sredstvi bolj posvetili zasebnemu življenju - toda templja ne bomo mogli spreobrniti, in to bo razumela tudi tvoja resnično velika modrost. Ampak ti in še bolj veliki prerok lahko tempelj in njegove služabnike s takšnimi znamenji spreobrneta, toda mi sami tega ne zmoremo.«
5 **Egipčan** je odgovoril: »Kar ste navedli v svoj zagovor, še predobro poznam; vem pa tudi, da ste prav vi najtrdneje stali ob strani vašim visokim duhovnikom in ste pravzaprav jedro kričečega sovraštva do največjega preroka, ki ga je kdaj nosila zemlja in to je zlobno in hudobno od vas.
6 Iz večne Božje modrosti v sebi vam pravim: Veliki Mojster poln Božjega duha, Njegove moči in oblasti noče ljudi popeljati na pot svetlobe in življenja s čudeži, temveč s Svojim najčistejšim in najmodrejšim naukom; znamenja ljudi prisiljujejo verjeti v Njega in Njegovo besedo, toda nikomur ne omogočijo notranje svobodne in žive prepričanosti v veliko resnico; dokler pa človeku manjka to, kar si lahko zagotovi samo z natančnim ravnanjem po nauku, je po duši tako kot mrtev. Kajti zgolj slepa in prisiljena vera človeku ne da notranjega, pravega življenja; to omogoča le živa vera polna svetlobe in podkrepljena z ravnanjem, te pa se nikoli ne da doseči z zunanjimi čudežnimi znamenji, temveč le z živo besedo večne resnice iz Boga in to doseže le tisti, ki resnico sprejme kot tako in se po njej ravna.
7 Ker pa veliki Mojster iz Galileje najjasneje ve in uvidi, kaj potrebujejo Njegovi ljudje na poti do pravega zveličanja, pred ljudmi ne dela veliko znamenj, temveč jih uči po Božji volji samo spoznavati polno resnico in jih opogumlja, da tej tudi sledijo; znamenja pa naredi samo, če vidi, da nikomur ne bodo poškodovala duše.
8 Zato tudi noče prisiliti templja in ga pusti svobodno delovati; če pa bo tempelj vztrajal pri svojem, bo s svojim priveskom vred prepuščen sodbi in propadu. To si dobro zapomnite in zapišite za uho! Kajti Bog, ki je, ki je večno bil in ki večno bo, ne dovoljuje šale s Seboj, ker je On sam v Svoji najvišji božanski resnosti določil ljudi za pravo, večno blaženost.
9 Kajti, če bi bil človek nekaj tako neznatnega, potem ga Bog, prvič, ne bi ustvaril tako nadvse čudovito modro in umetelno oblikovanega, da je že po svojem telesu največja mojstrovina vsega materialnega stvarstva in drugič, mu ne bi dal duše, ki lahko postane Njemu, Stvarniku, v vsem podobna, če to le resno hoče, - in tretjič, ne bi tako pogosto sam govoril ljudem in jih poučeval, kaj je Njegova volja, kaj namerava z njimi in kaj lahko dosežejo.

10 Če boste zdaj o tem dobro premislili in proučili svoje zavoženo življenje, boste tudi spoznali, kako zelo z besedo in dejanji nenehno nasprotujete Božji volji; iz tega bi morali tudi spoznati, da prav zato, ker ste zmeraj nasprotovali Božji volji, zdaj tudi sovražite in skušate izslediti velikega Mojstra iz Galileje. On vam namreč prejasno kaže, da vsa vaša dejanja nasprotujejo Božji volji in so s tem tudi zla! - Ali ste me dobro razumeli?«
11 **Farizeji** so odgovorili: »O da, razumeli smo te že in tudi povedal si tako, kot je; toda žal tudi vidimo, da v templju ne bomo nič kaj spremenili, če bomo duhovniškemu svetu zvesto poročali o vsem, kar smo tukaj doživeli. Sicer ne bomo dopustili, da bi nam visoki svet zavezal jezik, odkrito mu bomo povedali vse pomisleke. Odslej ne bomo več sovražniki velikega Galilejca; kajti že ti si nam zgled, kako daleč lahko pride človek, če pozna poti in res hoče. Če si že ti kot človek tako daleč prišel - zakaj ne bi Galilejec še dlje?! Njegov nauk, ki ga že kar precej poznamo, ker ga je pogosto učil v templju, bomo primerjali s Pismom, ga preverili in ga potem postavili za svoje življenjsko vodilo. Je torej tako prav?«
12 Nato je stopil v ospredje **Rafael** in rekel: »Boste pa morali zelo veliko popraviti, kar ste storili ljudem zlega in hudobnega. Brez tega ni odpuščanja grehov; kajti če vam ljudje ne odpustijo, kar ste jim storili, vam tudi Bog ne more odpustiti!«
13 **Farizej** je rekel: »Kaj slabega pa smo storili ljudem? Res smo strogo upoštevali tempeljske postave, sicer pa ne vemo, kaj bi ljudem storili slabega?!«
14 **Rafael** je odgovoril: »Počakajte - Nikodemovi ljudje pravkar prinašajo okrepčilo za telo; ko bomo to použili, vam bom že podal nekaj dokazov, ki vam bodo razjasnili, kaj ste počeli z ubogimi ljudmi. Toda za zdaj še malo potrpite.«
15 **Farizej** je rekel: »Malo bomo že potrpeli; če bomo zaužili kaj za telo okrepčilnega, pa močno dvomim, saj nam zdaj nisi povedal nič posebno tolažilnega in razveseljivega. Vse, kar nam je ta mogočni Egipčan rekel in storil, nas ni tako zelo prizadelo kakor to, kar si nam rekel ti!
16 Res je sicer, da se je v templju zgodilo marsikaj slabega in to smo morali storiti, ker smo sodili k njegovim najvišjim oblastnikom; toda saj so postave, katerih skrbniki in izvajalci smo bili, obstajale že dolgo pred nami. Nič ne moremo za to, da so pri nas takšne postave! Če pa smo na podlagi postave oškodovali kakega človeka - in to res ni bilo tako redko -, je vprašanje, ali moramo takšno škodo tudi poravnati!«
17 **Rafael** je odvrnil: »Le malo potrpite, dokler ne použijemo kruha, vina in nekaj rib, potem vam bom že odgovoril!«
18 Nato so pred različne skupine gostov postavili košare s kruhom, z vinom in ribami. Vsi so se okrepčali.
19 Le **štirje templjarji** se kljub vsemu prigovarjanju niso hoteli tega udeležiti; kajti eden je rekel: »Če je Jud grešnik, potem se mora postiti, moliti, delati pokoro v raševini in pepelu, ne sme jesti in piti kakor drugi častitljivi ljudje, ki so čisti in pravični pred Bogom in vsemi ljudmi. Ne bomo jedli niti pili, dokler ne bomo izvedeli, kako in s čim smo se pregrešili.«

148. Rafael razkrije grehe farizejev

1 Ko je **Rafael** zaužil pred očmi ljudi kruh, nekaj rib in spil bokal vina, je hitro pristopil k četverici in rekel: »Glejte, končal sem že in vam bom takoj pomagal znebiti se vaših pravičniških sanj.
2 Prej ste se opravičevali s strogimi postavami vašega templja, ki jih niste niti predlagali niti oblikovali; kdo pa vam je dal postavo, da ste svoje pomočnike pomočnikov v vsakovrstnih preoblekah pošiljali k ljudem, da bi jih z raznimi zvijačami in drugimi skušnjavami zapeljali v greh zoper Boga, zoper vas in tempelj? Če se je kdo pustil zapeljati, so vam ga zapeljevalci tudi naznanili, in potem ste odposlali tja svoje krvnike in biriče. Ti so ga pripeljali pred vas, in če je bil premožen, ste mu naložili nezmerno kazen. Moral vam je izročiti ovce, teleta, krave, vole, bike in osle, žito, piščance, vino in denar kot pokoro za svoje grehe; če je imel lepo hčer, jo je moral ali žrtvovati templju ali pa zanjo plačati veliko odkupnino. Sami povejte, ali ni bil to greh, ki ste ga v nebo vpijočega zagrešili nad človekom!
3 V zadnjem času pa ste to še izpopolnili. Nič več ne potrebujete zapeljivcev, ki bi ljudi zvabili v razne grehe, ampak že kar razpošljete svoje krvnike in biriče. Ti morajo tiste, ki kaj imajo, opleniti, jim pod pretvezo, da so v templju izvedeli, da so zelo grešili zoper Boga in tempelj, takoj odvzeti vse imetje - in kdor bi se temu upiral, mora biti takoj kaznovan.
4 Je takšno početje in ravnanje z ubogimi ljudmi zapovedano v kateri od Mojzesovih postav in ali ni greh zoper človeštvo in Boga?
5 Če ste vedeli za kakšno čedno žensko, ste jo prisilili v zakonolomstvo - in ko je zaradi vas prelomila zakonsko prisego, je že vsak vedel, kaj se je z njo lahko počelo.
6 Skratka, tako grdo kot pri vas v templju ni bilo niti v Sodomi in Gomori in kljub vsemu se mi še drznete reči v obraz, da ste z ljudstvom ravnali po postavi, ki jo niste sami postavili!
7 Ali lahko opravičite svoje krvave kupčije za neplodne ženske na zunanjih severnih mejah judovske dežele in ali ne veste nič o cestnih razbojnikih, ki ste jih sami plačevali, da so prepogosto v oblačilih rimskih služabnikov in pooblaščencev ropali bogate karavane, naropano obdržali zase, se pravi za vas in tempelj?
8 Takšno vaše početje po mojem jasnem vedenju tudi ni v nobeni postavi; je pa v postavi zapisano, da je treba biti pravičen tudi do tujcev in jim dovoliti, da potujejo po cesti, če je ne uporabljajo kot sovražniki. Kot Judje ste zagrešili takšne krivice nad domačini in nad tujci, kako boste popravili te in še tisoče drugih krivic, s katerimi ste nesramno prizadeli uboge ljudi?
9 Kako vam bodo odpustili tisti, ki ste jih nagrozotneje umorili duhovno in telesno, in kako boste vrnili številnim tujcem oropano imetje in številnim domačinom nepravično odvzete spokorniške darove zaradi grehov, ki ste jim jih pripisali?
10 Zdaj sem povedal svoje; kaj mi lahko odvrnete, če dodam še to, da ste se vi in vaši predhodniki samo zato zmeraj najbolj vneto prizadevali preganjati in moriti preroke, ker so vas ti opozarjali na vaša strahotna dejanja ter svarili

ljudstvo pred vašimi napačnimi in lažnivimi nauki in pravili, in skušate iz povsem enakih razlogov uničiti tudi največjega preroka iz Galileje, ker On tako kot jaz in ta tujec iz Zgornjega Egipta, priča zoper vas? Govorite in se opravičite pred menoj; kajti tudi jaz sem odposlanec Boga, Gospoda od vekomaj!«
11 **Farizej** je rekel: »Lahko da si; toda ne razumem, kako si še skoraj mladenič, pridobil tolikšno modrost? Ali si tudi ti Galilejec in si se od velikega preroka naučil, kako nas izpostaviti pred ljudmi - čeprav ti, vsaj kolikor vemo, nismo storili nič žalega.
12 Zdaj si nas celo pred velikimi in pomembnimi Rimljani obdolžil hudih zločinov in v nebo vpijočih krivic, ki jih pri najboljši volji ne moremo popraviti; če pa boš upošteval žalostne nelepe razmere v svetu, v katerih živimo, boš s svojo modrostjo lahko spoznal, da nihče ne more plavati proti toku in da mora vsak človek obračati plašč po vetru.
13 Visoki, vzvišeni mladenič, po zaslugi čudodelnika iz Zgornjega Egipta in tudi tvojega ostrega govora, smo se zdaj prvič prepričali, da mora biti v človeku res višje življenje. No dobro, človek, ki to svetlo prepričanje že živi v sebi, lahko tako govori in ravna; toda danes smo prvič doživeli stvari, ki nam sporočajo, da Mojzes in tudi drugi preroki niso pojavi pregrete človeške domišljije, temveč nekaj povsem resničnega, česar nismo prej niti slutili. In šele zdaj spoznavamo, da smo se po čistih Mojzesovih postavah grozljivo pregrešili nad človeštvom. Tega ne moremo več popraviti, kakor je povsem nemogoče, da bi mi, ki smo tukaj to spoznali, to spoznanje kot nekaj živega in zares resničnega prenesli tudi vsemu templju in vsem farizejem v judovski deželi.
14 Gospod v nebesih bo pač vedel, zakaj nas je tako dolgo kaznoval z najhujšo slepoto; toda ob tem tudi menim, da nas On pravzaprav ne more obsoditi, ker smo kot slepci zgrmeli v prepad. S svojimi močmi in sredstvi bomo povrnili vse, kar se da povrniti; toda prav vsega, kar smo zaradi svoje slepote povzročili slabega in hudega, se ne da več popraviti - razen z voljo.
15 Tudi v templju bomo delovali tako, da vsaj mi ne bomo več zasledovali velikega preroka, saj se ne bomo več udeleževali visokega in zdaj tudi hudobnega sveta; ali se bo visoki svet tudi odpovedal preganjanju velikega in mogočnega preroka, pa ne vemo. Toda glede na to, kar sta nam povedala ti in čudodelnik iz Zgornjega Egipta o njem, se bo on visokega sveta še manj bal kot midva. Kajti kaj lahko stori visoki svet z vsemi svojimi ukanami in sklepi proti človeku, ki ima vso oblast Božjega duha? - Zdaj sem svoje povedal, zdaj pa moraš ti povedati, ali sem prav govoril.«

149. Rafaelov prepričljiv čudež

1 **Rafael**: »Govoril si povsem dobro in pravilno in glede povedanega nimam kaj pripomniti; toda ker smo popolni ljudje, je za vas pač usodno, da vidimo tudi vaše najbolj skrite misli in te se s tvojimi besedami ne ujemajo!«
2 **Farizej** je rekel: »Kako je to mogoče? Kako lahko človek govori drugače kakor misli? Ali ni že beseda sama nekakšna utelešena misel?«
3 **Rafael** je rekel: »Da, da, to naj bi misel sicer bila; toda to se pri vas še ni zgodilo in tudi tokrat ni bilo tako. Ko je beseda glasno izražena najgloblja

misel, potem je resnica; ko pa z ustnicami sicer nekaj izpoveduješ, v svoji čudi pa si misliš prav nasprotno, potem tvoja beseda ni več resnica, temveč laž, ki jo lahko vsiliš ljudem svoje vrste kot resnico, toda ljudem naše vrste je ne moreš – kajti mi smo sposobni videti in slišati tudi človeške misli, in tedaj je laži odklenkalo!
4 Si pa povedal vendarle nekaj kar je res in sicer, da ne boste več sodelovali v velikem zboru, če bi šlo za preganjanje velikega preroka, in tudi to, da vsega storjenega gorja nikoli ne boste mogli popraviti, popraviti pa nameravate, kar je v vaši moči. Toda tako ste se odločili zgolj zato, ker nas imate s prerokom vred za mogočne čarodeje in ne za prave Božje odposlance. Ker se nas kot velikih čarodejev zdaj zelo bojite, nočete delovati proti nam. Zagotavljam pa vam, da nismo čarodeji, temveč pravi Božji odposlanci; veliki prerok iz Galileje pa pravzaprav tudi ni prerok, temveč je tisto, kar so preroki napovedali!
5 Če bi verovali Vanj, potem bi lahko dosegli tudi odpuščanje svojih grehov; če pa Vanj ne verujete in Njegovega nauka ne sprejmete in se tudi ne ravnate po njem, potem ostane vaš greh v vas in z njim tudi večna smrt. Samo On je Gospod, kakor so o Njem napovedali preroki, in zato lahko tudi vsakemu, ki pride k Njemu, odpusti njegove grehe; toda če mislite, da je kakšen glavni čarodej, pa vam kot tak vaših številnih grehov ne more spregledati in ne odpustiti.
6 Da pa nismo čarodeji, za katere nas imate, vam nameravam kar takoj dokazati. Poglejte me, ali imam pri sebi še kaj drugega kot tole lahno nagubano oblačilo? In zdaj vas sprašujem: ‚Kaj želite, da storim zgolj z močjo svoje volje? Toda izberite nekaj dobrega, resničnega in s tem tudi smotrnega!`«
7 Ob tem sta začela farizeja premišljevati, kaj bi izbrala, da tega domnevni mladi čarodej ne bi zmogel prelahko izpolniti.
8 Čez nekaj časa sta (**farizeja**) dejala: »Dobro, ljubki prijatelj, pa ustvari povsem razvito figovo drevo, polno zrelih sadežev in sicer takšno, da bo trajno in bo še leta in leta bogato rodilo. Sadeže bi rada tudi takoj zaužila! «
9 **Rafael** je rekel: »Sicer je zapisano: ‚Ne skušaj Boga vsemogočnega, temveč Mu služi`; toda ker gre tukaj samo za to, da vama pokažem razliko med čarodejem in človekom, ki deluje z Duhom iz Boga, pa naj se vajina želja tudi takoj izpolni! Kje hočeta, da bi stalo drevo?«
10 **Farizeja** sta rekla: »Glej, tam, kjer ob vznožju gore leži rjav kamen, tja ga lahko postaviš!«
11 **Rafael** je rekel: »Dobro torej, hočem, da takoj na pokazanem mestu stoji figovo drevo, kakršno sta želela! Zgodi se!«
12 V trenutku je na pokazanem kraju stalo figovo drevo. Tedaj so se farizeji in leviti tako zelo prestrašili, da si od strahu in presenečenja skoraj niso upali govoriti.
13 Toda **Rafael** jim je dejal: »No, zdaj je drevo, ki sta ga želela, na svojem kraju, preobloženo z zrelimi sadeži; kar pojdite tja in pokusite fige ter presodite, ali so ničeva čarovnija ali resničnost!«
14 Nato je **eden od farizejev** odgovoril: »O ti, vsemogočni Jehovov odposlanec, zdaj vidimo, da ne gre za nikakršno čarovnijo, temveč za moč in delovanje Božjega duha v človeku! Bog naj nam odpusti, da smo skrunili Njegovo

vsemogočnost. Ne upamo si pokusiti plodov, ki jih je tako čudežno ustvarila Božja vsemogočnost, kajti to bi pomenilo Boga še bolj skušati!«
15 **Rafael** je odvrnil: »O, o, tako bogaboječi pa še zdaleč niste! Le bojite se, da bi vam lahko tisti sadež škodoval, samo zato se ga bojite pokusiti. Naj bi prej šli tja drugi ljudje in sadeže pokusili, potem bi pa videli, ali škodujejo?!«
16 Nato so se k čudovitemu drevesu takoj odpravili Nikodem, Jožef iz Arimateje in še nekateri, odtrgali več fig z vej, jih zaužili z veliko slastjo in hvalili njihov prijetni okus. Potem so se tja podali tudi farizeji in tudi ti zaužili čudovite in zelo slastne fige ter niso mogli prehvaliti njihovega prijetnega okusa.
17 Ko so jih nekaj pojedli, so se vsi začudeni vrnili k angelu, si ga ogledovali od glave do peta in čez nekaj časa rekli (**farizeji**): »Ali si ti, mladenič, prav takšen človek kakor mi, ali pa si nekakšno višje bitje?«
18 **Rafael** je rekel: »Da, celo zelo sem človek, toda seveda ne vam enak; kajti do zdaj še niste pravi ljudje, temveč le napol oživljene človeške oblike, ki jim še veliko manjka, preden bodo postale popolni ljudje. Kaj še želite, da naj bi vam pokazal?«
19 **Farizeji**, ki se jim je končno začelo svitati, so rekli: »O ti, ljubi mladenič, ki ga prav gotovo napolnjuje Jehovov Duh, tako kot Samuela in Davida, to znamenje nam zadostuje. Obžalujemo že to, da smo enkrat skušali Boga in od tebe zahtevali znamenje; zdaj povsem verjamemo, da to ni nikakršna čarovnija, temveč pravi Božji čudež. Skrunili bi, če bi, kot rečeno, zahtevali od tebe še kakšno nadaljnje znamenje; ti pa, mladenič, poln Božje milosti, lahko po svoji volji počneš, kar ti je pogodu.
20 Saj se nam celo zdi, da si ti tudi čudežni graditelj tistega velikega stebra na polju, ki ga lahko od tukaj prav dobro vidimo. Tam se ni znašel po naravni poti, kajti niti najmanjših sledi postavitve ne najdemo; za postavitvijo takšnega težkega stebra bi namreč morale ostati sledi uničenja tal in trave; torej je moral nastati čudežno. Ker ti je bilo mogoče v trenutku, po Božji milosti in moči, ustvariti drevo, polno zrelih in najslastnejših fig, zakaj ne bi mogel enako ustvariti tistega stebra?!
21 Kajti Bogu, ki je iz niča ustvaril Zemljo z vsem, kar nosi in hrani, mora biti vse mogoče; v tebi delujeta tudi Božja milost in moč in zato tudi vse zmoreš. Samo trdno moraš hoteti in že se uresniči vse, kar si zaželiš! 0 tem smo zdaj povsem prepričani in od tebe ne potrebujemo nobenega drugega znamenja. Toda imaš modrost in moč in zato lahko počneš, kar se ti zahoče.«

150. Notranje človekovo bistvo

1 **Rafael** je rekel: »No dobro, potem bom to tudi počel! Ker ste domnevali, da sem tudi zgradil in postavil tisti poljski steber na poti proti Jeruzalemu, pa vam zdaj pritrdim, da je res tako. To pa se je zgodilo zato, da bi vas stvar nazorno prepričala, da je najbolj notranji Duh v človeku tudi gospod vseh naravnih sil, ki delujejo v vseh prvinah, tako je in tako biti mora, kajti brez Duha, ki je iz Boga in deluje vsepovsod, jih sploh ne bi bilo; če pa je On

neizpodbitno to, potem mu mora biti po večnih pravilih Božjega reda tudi vse mogoče.
2 Preden pa človek doseže takšne sposobnosti, mora po najnatančnejšem upoštevanju Božje volje, ki se mu razodeva po Mojzesu in prerokih, prav ta Božja volja postati njegova, da potem svobodno iz sebe sploh ne more delovati drugače, kot mu kaže Božja volja v njegovem srcu, - to tistemu, ki je Boga spoznal in Ga nadvse ljubi, ni prav nič težko, saj mu ljubezen do Boga čedalje bolj krepi moč v skladu z rastjo ljubezni do Boga v njegovem srcu in tudi z rastjo ljubezni do bližnjega.
3 Če se je človek na tak način zlil z Bogom, je tudi že prežet z Duhom iz Boga; kajti ljubezen do Boga in izpolnitev Njegove svete volje je že polno delujoči Božji duh v ljudeh, kajti Njegova nova volja ni slabotna in nemočna volja človeškega mesa, temveč vsemogočna čista Božja volja.
4 Kdor pa ima takšno voljo povsem v sebi, ta očitno zmore vse, kar hoče; kajti kar želi, to želi tudi Bog v njem, - Bog pa prav gotovo zmore vse.
5 Nič čudnega torej, če so veliki preroki pogosto delali velike čudeže. Kajti sami iz sebe zgolj kot ljudje niso delali nobenih znamenj, kakor jih tudi vi ne zmorete; ker pa so bili zaradi svojega čistega življenja pogosto že od zibelke naprej polni Duha iz Boga, je ta vsemogočni Duh delal velika čudežna znamenja in ta Duh je tudi njihova srca napolnil s svetlobo vse modrosti iz Boga; kar so potem ti iz takšne modrosti govorili ljudstvu, ni bilo več človeška, temveč Božja beseda.
6 Ker pa sem, tako kot še nekateri ljudje tukaj, tudi poln Duha in Božje volje, se mi mora tudi zgoditi vse, kar Božja volja v meni hoče in nič se mi ne more upreti. Če bi želel zdrobiti in uničiti vso to zemljo, bi mi to tudi, če bi mi bilo do tega, uspelo, tako kot mi bo zdaj uspelo v trenutku uničiti tisto mogočno štrlečo skalo tam v precej oddaljenem gorovju.
7 Poglejte tja, tam je med polnočjo in jutrom omenjena močno izpostavljena skala, o kateri govorim in njeno uničenje ne bo nikomur povzročilo slabega, ker lastniku tiste gore in njenih gozdov, bolj škoduje kakor koristi. Hočem, - in glejte, skale ni več! Vsa njena masa je zdaj tisoč dni hoda daleč v globini velikega morja!«
8 Povsem osupli **farizeji** so rekli: » Toda nismo videli, da bi dvignila in letela po zraku!«
9 **Rafael** je rekel: »Saj prej tudi niste videli, da bi drevo počasi izraščalo iz tal! Kar Božji duh hoče, to se tudi zgodi, tako kot želi, kajti čas in prostor Zanj ne veljata. Toda če hoče, da se vse zgodi časovnem zaporedju, kot to lahko opazite v naravi vseh stvari na tej zemlji, se to tudi zgodi; kajti čas in tudi prostor sta prav tako stvari, ki zmeraj in večno izhajata iz Njegove volje in Njegovega reda.
10 Cedra raste po Njegovi volji pogosto stoletja, dokler ne doseže svoje največje višine in moči, detelja pa dozori že v nekaj dneh; če pa vidiš strelo švigniti iz oblaka, potrebuje zelo malo časa da pride iz oblaka do tal in iz vsega povedanega lahko spoznate, da Božji Duh zmore vse. - Ali ste že kaj od tega dojeli?«
11 Še vedno zelo osupli **farizeji** so rekli: »Da, da, to že razumemo toliko, kolikor ljudje v svoji stari zaslepljenosti to pač zmorejo; toda nepopisno hitre

uresničitve božanske volje v človeku, kot zdaj v tebi, pa bomo le stežka kdaj dojeli. Hkrati tu in hkrati tam, tega ne more dojeti še tako mogočen človeški razum!«
12 **Rafael** je rekel: »Zakaj pa ne? Ali se v svojih mislih ne morete na primer takoj zdaj prestaviti v svoja bivališča?«
13 **Farizeji** so rekli: »O da, vendar seveda brez najmanjšega učinka!«
14 **Rafael** je rekel: »To drži in to zato, ker niste eno z vse izpolnjujočim, vse prežemajočim in povsod delujočim Duhom iz Boga! Ta Duh sicer počiva v najglobljem središču vaše duše, vendar je tam še povsem izoliran od splošnega duha, ker ima, zato ker še premalo ljubite Boga, premalo hrane in se ne more razširiti v duši, jo prežeti in se tako razliti po vsem vašem bitju. To seveda ni mišljeno prostorsko, temveč se nanaša na sposobnost volje, ki je v njem prav tako navzoča kakor v Bogu samem, ki jo je On kot neuničljivo življenjsko iskrico položil v srce duše.
15 Razširiti se v območje duše pomeni, da duša sama svojo voljo povsem podredi spoznani Božji volji in prostovoljno dopusti, da jo ta obvladuje.
16 Če se zgodi, da neka duša dovoli, da jo - tako rekoč od zunaj navznoter - spoznana in natanko izpolnjena Božja volja prežame do zadnjega vlakna, potem ta spoznana in izpolnjena Božja volja prebudi mirujočega in dremajočega Duha iz Boga, ki počiva v njenem najglobljem kotičku. Ta se kmalu združi s sebi enakim duhom volje, ki prežema vso dušo in je pravzaprav Božji duh; tedaj je eno z njim v vsem, kot je in ostane tudi Bog takšen - čeprav On na še neskončno višji stopnji -, enako kot je oko podobno očesu, čeprav pri kakšnem človeku eno oko vedno ostreje vidi in laže gleda kakor drugo.
17 Ko človek tako napreduje, potem njegova misel, s katero se prestavi na kateri koli še tako oddaljen kraj, ni prazna in neučinkovita, temveč prestavi celotno vsemogočno bit takšnega popolnega človeka duhovno tja. Ta bit vidi, sliši in zaznava vse, ker skupaj z neskončnim Duhom volje vse prežema in obvladuje in niti za trenutek ne izgubi svoje individualne samostojnosti. Ker pa vse prežema in obvladuje, lahko tudi kot misel, napolnjena z resničnim Božjim duhom, v trenutku uresniči vse, kar popolni človek želi.
18 Toda dokler človek ne doseže tega najbolj blaženega in edino resničnega življenjskega stanja, lahko kar najbolj nepopolno uresničuje svoje zamisli zgolj s svojimi telesnimi udi in še to samo v mejah določene zakonitosti narave. Misel sama po sebi pa ni nič drugega kot tvoja podoba v zrcalu - brez bitnosti, brez moči in učinkovitosti. Vendarle pa ti pove, da se lahko prek nje v trenutku znajdeš na oddaljenem kraju, čeprav, tako kot si dejal, brez kakršnega koli učinka.
19 Zdaj boš le razumel, kako sem zmogel odtrgati tisto steno v onem dokaj oddaljenem gorovju in jo potopiti daleč stran v morske globine.
20 Toda teh znamenj nisem naredil pred vami, da bi se nas bali ali da bi vas prisilil sprejeti kakšen nov nauk, ki pa je v resnici najstarejši nauk na zemlji, temveč zato, da bi vam pokazal pravo pot za pridobitev resnične in popolne življenjske moči iz Boga, brez katere pa je človek v svoji duši tako dolgo praktično mrtev, dokler na način, ki sem ti ga pokazal, ne postane eno z Božjo voljo.«

151. Božje vodenje ljudi

1 (**Rafael**): »S svojo povsem sprevrženo in Bogu povsem odtujeno tempeljsko naravo pa ste še daleč od enosti z Božjo voljo in se boste od nje le še bolj oddaljili. Pričakujete posvetnega mesijo, ki naj bi vas rešil iz nadvse osovraženega rimskega jarma in iz vas znova ustvaril mogočno ljudstvo, ki bi se ga vsi bali; toda takšen mesija ne bo prišel k vam nikoli.
2 Prišel pa je k vam napovedani, pravi mesija v osebi vam zelo osovraženega Galilejca in hoče pri vas ustanoviti duhovno kraljestvo na Zemlji in vam dati izgubljeni paradiž - torej vaše že povsem izgubljeno spoznanje enega, pravega Boga in Njegove volje; to pa je veliko več kot vsa kraljestva in vsi zakladi na zemlji; toda tega nočete in zasledujete Najsvetejšega vse svetosti v Bogu in Ga hočete celo ujeti in usmrtiti.
3 Presodite sami, ali lahko s takšnim načinom mišljenja in ravnanja kdaj dosežete resnično in popolno človeško življenje. Spregovorite in odgovorite mi po pravici!«
4 **Farizej** je rekel: »Da, da res, v vsem imaš prav in zdaj spoznavamo veliko resnico, da smo se samo po svoji krivdi tako neskončno oddaljili od pravih ciljev človeškega življenja; toda vidimo tudi, da za nas skoraj ni več rešitve. Kajti tempelj v svoji čezmerni zaslepljenosti ne bo spremenil svojega stališča, in zato smo izgubljeni; zdaj nam je tudi povsem jasno, kaj so pomenila včerajšnja znamenja na nočnem nebu.
5 Mi štirje tukaj se bomo kar najbolj trudili hoditi po poteh, ki si nam jih pokazal; toda še na tisoče je takih, ki so veliko hujši, kot smo bili mi kdaj koli, v teh pa ta luč ne bo nikoli zasvetila. Kaj bo iz njih, če bodo še naprej trdovratno vztrajali v svoji zlobi?«
6 **Rafael** je rekel: »Priložnost je tu in še nekaj časa jo boste imeli. Kdor bo prišel prostovoljno, bo sprejet; kdor pa ne bo prišel, temveč bo vztrajal v svoji slepoti, bo pogubljen. Kajti nauk za pridobitev notranjega življenja ne bo vsiljen nikomur, to namreč njegovi duši ne bi nič koristilo. Naravno življenje na tej zemlji bo človeku sicer dano, - toda notranje življenje si mora prostovoljno pridobiti sam.
7 Povem vam: Skrivnost in potreba po notranjem popolnem življenju je vsakemu človeku tako blizu in tako jasno na dlani, da celo najsvetlejše opoldansko sonce ne bi moglo svetiti jasneje! Toda zaradi nujne prostovoljne samo odločitve človekove duše to na koncu ne pomaga dosti, ker je človek po naravi len in zato nedejaven; ampak tudi to je nujno, sicer se ne bi mogel sam prebuditi v življenje in tako postati samostojen mojster svojega resničnega življenja.
8 Toda večina ljudi na tej zemlji se iz svojega lenobnega spanca ne pusti niti toliko prebuditi, da bi vsaj enkrat skusila, kako nadvse čudovito prijeten je prebujajoči se dan. Večji del jutra raje prespi in ko se potem vendarle prebudi, se ujezi, da je zunaj najjasnejši dan, ki ji ne dovoli, da bi še naprej mirno spala.
9 Po vsem navedenem sprašujem v Gospodovem imenu: S čim naj primerjamo takšen človeški rod? Živali imajo svoj čas za počitek in spanje. Ko se prebudijo, so po svoje dejavne, kot mravlje in čebele, in zvesto skrbijo za svojo prihodnost

- kajti takšen je njihov nagon; toda človek kljub vsemu razodetemu, ker ima povsem svobodno voljo, se v svoji lenobi dobro počuti in noče luči, temveč le noč in popolno temo, da lahko še naprej udobneje ohranja svoje smrtonosno spanje.
10 Kako naj ravna Bog s človekom, ko pa ne more in ne sme s Svojo vsemogočnostjo vplivati na njegovo življenje - kot se to dogaja v kraljestvu rastlin in živali -, da bi se človekovo življenje razvilo samostojno in svobodno in preseglo determinirano rastlinsko in živalsko življenje, če ne tako kot skrbni starši s svojimi preveč zaspanimi otroki, ker jim je pri srcu blaginja otrok?
11 Otroke skušajo zbuditi z vsakovrstnim hrupom; in če otroci še zmeraj nočejo iz postelje, potem morajo - starši namreč - poseči po šibi in otrokom, zasvojenim s spanjem, podeliti nekaj neprijetnega poduka, ki jim jasno in učinkovito pokaže, da je treba vstati in se posvetiti opravilom vedrega dne.
12 In glej, enako počne zdaj, tako kot zmeraj, Gospod z ljudmi. Vedno znova jim po Svojih razsvetljenih odposlancih sporoča, da je že čas, da se prebudijo v svetli dan; toda otroci se ne zmenijo za klicanje odposlanca, celo zmerjajo ga, zapodijo iz hiše in mu celo storijo kaj hudega. Potem pa pride sam Oče in glasno reče: ‚Toda otroci, saj je že povsem svetel dan; vstanite in se lotite svojih lahkih dnevnih opravil.'
13 Otroci pa se, tako kot Izraelci v Mojzesovem času, naredijo, kot da bi se hoteli v trenutku prebuditi in vstati ter opraviti svoja lahka dnevna opravila. Ko pa oče za kratek čas zapusti spalnico, se za njegov klic ne zmenijo več in takoj spet zaspijo ter spijo še trdneje kot prej.
14 Oče spet pošlje sle, da pogledajo, ali so otroci že vstali; toda ti se vrnejo in rečejo: ‚Oče, tvoji otroci spijo še trdneje, kot so kdaj koli prej!' Potem oče reče: ‚A, tako pa ne gre! Tega jih moramo odvaditi, sicer bodo vsi propadli. Zdaj pa je treba uporabiti šibo!«
15 Nato se oče sam pojavi s šibo. In glej, nekateri otroci iz strahu pred njo poskačejo iz smrtne postelje, se oblečejo in se še vsi omotični od spanja odpravijo po dnevnih opravkih in godrnjajo, ker jih je oče s šibo pripravil do budnosti in dela; toda večina otrok pusti, da jim zapoje šiba, pobesnijo, naglo vstanejo, se spravijo nad očeta in ga davijo. Kaj torej zaslužijo takšni otroci?«
16 **Farizeji** odgovorijo: »O, gorje takšnim otrokom! Nad njimi se bo hudo razžaljeni oče strašno razjezil, izgnal jih bo iz hiše in jih ne bo več priznaval za svoje otroke. Na tujem in v divjini bodo morali bloditi kakor psi med trdosrčnimi pogani in jim služiti kot najbolj ubogi sužnji. Kdo se jih bo usmilil?«
17 **Rafael** pa je rekel: »Samo oče sam, če se bodo skesani vrnili k njemu; tistih, ki se ne bodo hoteli vrniti, pa oče ne bo iskal ali jih opominjal, naj se vrnejo, temveč bodo toliko časa živeli v bedi, dokler jih ne bo prignala k vrnitvi.
18 Vi zdaj sodite med tiste otroke, ki so se, čeprav z veliko Očetovo muko in med hudim godrnjanjem, v najjasnejših dnevih dali pregnati iz svojih postelj. Ko pa ste že iz postelje, se nikar ne vrnite tja, temveč ostanite na širnem polju Očetovega dneva, tako boste pridobili Očetovo ljubezen in Oče vam bo pomagal izpopolnjevati vaše življenje. Če pa se boste povrnili v staro posteljo, boste

izročeni brezsrčnim vzgojnim mojstrom, ki se imenujejo: revščina, stiska, beda, slepota, zapuščenost, bolečina in brezup.
19 Kajti človek skriva v sebi sedem Božjih duhov, in ti pripravljajo v njem najbolj blaženo večno življenje. Prav tako pa nosi v sebi tudi sedem peklenskih duhov, ki sem jih prej imenoval. Ti v njem pod svojimi pogoji pripravljajo večno smrt in njegovo trpljenje.
20 Kar sem vam zdaj povedal, je večna Božja resnica. Če se boste ravnali po njej, vam bodo grehi odpuščeni in boste dosegli popolno življenje svoje duše.«

152. Raznovrstnost Božjih darov

1 Nato je vprašal **drugi farizej**: »O ti, z Božjim duhom izpolnjeni mlajši in - reci in piši - drugi Samuel! Ko nam bo morda uspelo doseči popolnost notranjega življenja, ali bomo dosegli tudi notranjo moč, kot smo jo prej spoznali pri popolnih ljudeh iz zgornjega Egipta?«
2 **Rafael** je rekel: »Ni popolnosti življenja, s katero ne bi bila tesno povezana tudi notranja moč, ker je popolno življenje hkrati tudi popolna moč sama. Toda pri darovih duha iz Boga, ki so dani ljudem, je s človekovimi notranjimi posebnostmi nujno povezana tudi raznovrstnost in to zato, da lahko v vsej večnosti blaženi duhovi služijo drug drugemu glede na moč svoje ljubezni do Boga in iz te ljubezni do sebe tudi drug drugemu.
3 Tako dobi nekdo pri svojem popolnem notranjem življenju dar predvidevanja, drugi dar modrosti v besednem in govornem izražanju, tretji dar odkrivanja in ustvarjanja, četrti dar močne volje, peti dar ljubezni, naslednji dar resnobe, nekdo drug dar potrpežljivosti in spet nekdo drug predvsem dar moči usmiljenja in spet naslednji moč ponižnosti. In tako v neskončnost prevladuje pri enem eno, pri drugem drugo, da lahko, kot je bilo že povedano, vsak duh podpira drugega v tem ali onem; toda v nujnem primeru lahko vsak duh združi v sebi vse sposobnosti in je lahko učinkovit v vsakem daru duha iz Boga, ki si ga lahko zamislimo, čeprav je ta še tako poseben.
4 Če pa pri morebitni popolnosti vašega notranjega življenja ne bi dobili mojega daru na tej zemlji v popolnosti, bi pa dobili kakšno drugo milost in dar, in bi s tem prav tako dobro služili soljudem, kot sem tudi jaz vam služil s svojimi darovi. Kdor pa je enkrat deležen posebne milosti in darov iz Boga, potem tudi pri vseh drugih darovih ne bo mačehovsko obravnavan.
5 Da je tako, lahko sklepate iz neskončne množice talentov, sposobnosti in lastnosti ljudi na tej zemlji. Nekdo je posebno dober govorec, drugi slikar, tretji pevec, četrti odlično računa, peti je dober mehanik, naslednji zidar; nekdo izdelovalec predmetov, tkalec, lekarnar, rudar. In tako je vsak že po naravi obdarjen z nekim posebnim talentom; toda kljub svojemu posebnemu talentu je obdarjen še z vsemi drugimi človeškimi sposobnostmi, čeprav manj, in lahko vsako od njih s trudom in marljivostjo izpopolni do resnične popolnosti.
6 Kot lahko ugotovite že iz teh razlik, boste lahko tudi spoznali, da je različnost darov Božjega duha tistim, ki so dosegli popolnost življenja, še nepopisno

raznovrstnejša in to tudi mora biti, ker brez takšne raznovrstnosti ne bi bila mogoča prava in nadvse živa blaženost.
7 Da, pot do življenjske popolnosti je za vsakega enaka. Enaka izlivu svetlobe iz sonca ali padanju dežja iz oblakov. Toda potem spoznaš neskončno različno delovanje iste sončne svetlobe in prav tako istega dežja tako v kraljestvu mineralov kot tudi pri rastlinah in živalih. Tako kot moraš opaziti neskončno raznovrstnost že pri materialnih stvaritvah, pa je še toliko večja raznovrstnost v življenjsko popolnem kraljestvu najbolj blaženih angelov. In tako je določila Božja najvišja modrost in ljubezen, da bi bila blaženost duhov še toliko večja.
8 Zato ne sprašujte, ali vam bodo dane tudi moje lastnosti, če bi morda dosegli življenjsko popolnost, temveč se v vsej ponižnosti in ljubezni neustavljivo preobražajte na svoji svetlobni poti in potem boste že povsem jasno in živo spoznali, kakšen dar Duha iz Boga vam je uspelo pridobiti.
9 Kajti človeško telo ima zelo različne dele in člene, vsi pa živahno in po svoje prispevajo k ohranjanju celotnega dejavnega človeka; ali ste morda kdaj slišali, da bi se udi in členi vašega telesa pritoževali, češ da bi bila leva roka raje desna, noga raje glava, ali da bi bilo uho raje tam, kjer je oko, ali nasprotno?
10 Če je telo povsem zdravo, potem je tudi vsak njegov del in člen povsem zadovoljen s svojim položajem, lego, nalogami in lastnostmi in si ne želi zamenjave.
11 In glej, to velja prav tako za občestvo ljudi in duhov, ki je v svoji celostnosti tudi podobno človeku. Tu del predstavlja oči - vidce - del ušesa - tiste, ki zaznavajo, - del roke - tiste, ki so močni v dejavnosti, - del noge - to so tisti, ki vztrajno korakajo k višji svetlobi, - del srce - tiste, ki so močni v ljubezni, - del želodec - tiste, ki sprejemajo vse dobro in resnično iz Boga in tako hranijo celotno družbo, - del je spet podoben možganom - to so modreci, ki venomer urejajo vso družbo, - in tako se to od najmanjšega do največjega nadaljuje v neskončnost in vsak še tako drobcen člen, vsako posamezno vlakno družbe je po svoje mogočno in blaženo ter deležno sposobnosti in lastnosti celotne družbe, prav tako kot so tvoje noge deležne svetlobe tvojih oči in tvoje oči sposobnosti tvojih nog. Tvoje oko se veseli, da se lahko po zaslugi vsega telesa in nog premika tja, kjer lahko zagleda nove čudeže in stvari, ki se jih veseli v razumu in srcu; to veselje se potem prenese tudi na noge, tako je tudi noga hkrati oko, uho, razum in srce!
12 Če to dobro premislite, ste lahko prav gotovo več kot zadovoljni z vsakim darom Božjega duha, ki ste ga prejeli. Ali ste to dojeli?«
13 **Farizeji** so nadvse presenečeni nad Rafaelovo modrostjo, rekli: »O ti pravi, nebeški Samuel! Kako zelo si moder! Šele zdaj smo te povsem razumeli. In vse to si v obilju prejel od velikega in najmodrejšega Galilejca?«
14 **Rafael** je odgovoril: »Zmeraj vse samo od Njega!«
15 **Farizeji** so rekli: »Zdaj pa bi ga res radi sami videli in govorili z njim. Zdaj več nismo njegovi sovražniki, temveč zelo skesani prijatelji. Pokaži nam, kje biva, da se tam oglasimo in se mu lahko najgloblje zahvalimo. Tempelj bomo zapustili in mu sledili!«

153. Farizejeva pokora

1 Toda **Rafael** je, namesto da bi takoj odgovoril na vprašanje obeh farizejev o Meni, poklical Lazarja in Nikodema, ter šele nato rekel farizejema: »Ali poznata tega človeka, ki ste ga tudi zelo preganjali, ker vam na koncu ni niti zmogel niti hotel več dati tega, kar ste od njega zahtevali?«
2 **Farizeja** ste rekla: »O, nadvse bogatega Lazarja dobro poznamo in tudi vemo, da smo se pregrešili nad njim. Kar mu bomo lahko povrnili, mu tudi bomo in sicer iz osebnih zakladov. Toda njegovo gostišče na gori Oljki smo zaznamovali za prekleto in tako je v templju tudi zapisano; tega pa iz črne bukve seveda ne moremo izbrisati drugače kot s precejšnjo odkupnino. Midva bova dala dobremu Lazarju denar iz naših zakladov in potem bo že lahko odpravil nadležno prekletstvo.«
3 **Rafael** je rekel Lazarju: »Si zadovoljen s takšnim predlogom?«
4 **Lazar** je odgovoril: »Seveda, prav zadovoljen, čeprav je že iskrena volja toliko, kot opravljeno delo, zato vama želim biti in tudi bom najboljši prijatelj. Sicer vama moram, ljuba prijatelja, odkrito priznati, da mi je vaše prekletstvo bolj koristilo kakor škodovalo; kajti prav zaradi tega so se k meni zgrinjali vsi tujci, ko so pri cestninarjih izvedeli, da je tempelj moje gostišče prepovedal. Kajti tujci so ob tem menili: ‚Mestni gostilničarji, ki jim je bilo najboljše in najcenejše gostišče v hribih že dolgo trn v peti, so se po eni strani gotovo skrili za razvpito tempeljsko slo po darovih z raznimi darovi, po drugi strani pa z vsakovrstnimi izmišljenimi obtožbami dosegli, da so ga prekleli. Prav zato se bomo zdaj podali v gorsko gostišče in bomo za svoj denar zanesljivo najcenejše in najboljše postreženi.'
5 In tako, ljuba prijatelja, mi s prekletstvom niste škodovali, temveč celo zelo koristili in zato tudi nimam razloga, da bi se jezil na vaju. Zato tudi ni potrebno, da bi prekletstvo izbrisali iz bukve, saj je mojemu gostišču očitno zelo koristilo.
6 Treba pa je tudi upoštevati, da se mi lahko zgodi to, kar se je že marsikomu: izničil je prekletstvo, toda po enem letu, pogosto pa že prej, je tempelj znova našel razlog, da je njegovo gostišče spet označil za prekleto in prizadeti je moral plačati dvojno odkupnino, če je hotel prekletstvo odpraviti. Kajti v vaših pravilih je zapisano: ‚Če je prvo prekletstvo odpravljeno z darom, vendar pa tempelj isto stvar znova prekolne, novo prekletstvo spet obnovi prvo in je zato treba odpraviti dvoje prekletstev. In tako se lahko zadeva nadaljuje do deseternega prekletstva.'«
7 Da bi se ognil temu visokemu nepotrebnemu denarnemu izdatku, pustim prekletstvo, kakor je, še zlasti če mi bolj koristi kakor škodi in postanem trden rimski državljan - in tempelj potem lahko v črni bukvi od časa do časa sešteje in si ogleda vsoto, kakršno bi bilo dobro videti v veliki darilni skrinji, če bi jo kdo plačal.
8 Zato torej, če vi, moji ljubi prijatelji, želite dati odkupnino od svojih zakladov, jo dajte drugim sramežljivim ubogim, ker jaz lahko tempeljsko prekletstvo prav dobro izrabim. Enako lahko storite tudi s tistim denarjem, ki mi ga želite dati za poravnavo škode, povzročene meni. Kajti jaz sem - Gospodu vsa zahvala -

že dolgo več kot tisočkrat poplačan. In tako bomo, če boste res storili to, kar ste obljubili temu mlademu prijatelju, za vedno ostali najboljši prijatelji!«
9 **Eden od farizejev** je rekel: »To bomo tudi naredili; kajti tukaj smo doživeli stvari, nad katerimi smo nadvse ostrmeli in so - s katerega koli zornega kota jih pogledaš, najčistejša resnica, tempelj pa je, prav nasprotno, pravi satan. Čim prej se bomo od templja povsem oddaljili, tako kot jih je naredilo že veliko, in živeli povsem v skladu s svojim notranjim prepričanjem.
1O Ta mladi, bogu podobni prijatelj, pred katerim niso varne niti naše najskrivnejše misli, ti lahko pove, da smo se trdno odločili, da bomo to storili; toda pred tem bi radi videli še znamenitega Galilejca in z njim govorili ter iz njegovih ust slišali nekaj nasvetov, kaj moramo še storiti, da bi dosegli, če bi bilo le mogoče, vsaj najnižjo stopnjo notranje življenjske izpopolnitve, še preden bomo začasnost zamenjali z večnostjo.«
11 **Lazar** je rekel: »Saj vam je tisti mladi prijatelj, ki je pristni Gospodov služabnik, pokazal in povedal, kaj vse morate storiti, da bi dosegli notranjo življenjsko izpopolnitev; več vam niti sam Gospod ne bo povedal.«
12 **Farizej** je rekel: »Prijatelj, seveda imaš prav - kajti resnica je lahko samo ena; ampak zgolj videti tega velikega Božjega človeka mora biti za tistega, ki je začel vanj verovati, še večja spodbuda, kot če govori samo z njegovimi služabniki in učenci. Pri naju ne gre le za radovednost, da bi ga videli in z njim govorili; ker smo namreč toliko slišali o njem in zdaj tudi toliko videli, se je v nas začela porajati mogočna ljubezen do njega in prav zato bi ga sami radi videli kjer koli že je in govorili z njim. Z Bogom prežeti mladi prijatelj bo gotovo natančno vedel, kje je Božji posvečenec. Če bi bil nekje v Galileji, bi se takoj odpravili tja, ga poiskali in prosili za pouk in nasvet.«
13 **Lazar** je rekel: »Saj je v templju že velikokrat poučeval ljudstvo! Ali Ga tam niste videli in mogli govoriti z Njim?«
14 **Farizeja** sta odgovorila: »Dobro veš, da tako imenovanega visokega sveta v predelu templja, ki je določen za ljudstvo, skoraj nikoli ni videti, ker tam nima nič opraviti in tako smo samo slišali, da je bil posvečenec v templju in naredil velika znamenja - toda videli ga nismo niti govorili z njim. Zato bi ga radi prav zdaj poiskali, ga videli in če je mogoče, govorili z njim.«
15 **Lazar** je odgovoril: »Toda vem, da Ga je v templju videlo veliko farizejev, pismoukov in starešin, govorilo z Njim in Ga zato zasovražilo, ker je pred ljudstvom razkril njihove krivice in prevare. To je toliko bolj nenavadno, saj vi v vašem visokem svetu niste potem imeli nič pomembnejšega kakor načrt, kako bi Gospoda ujeli in Ga potem tudi takoj ubili. In vi, ki ste takoj za visokim duhovnikom prvi oblastniki, naj Njega zares niti ne bi videli niti govorili z Njim?! Resnično, to pa res zveni nekoliko neverjetno!«
16 **Farizej** je odgovoril: »Seveda, vendar je res tako! Celo to ti povem, da bi bil lahko veliki zdravilec med vami, a ga mi ne bi prepoznali, če se nam ne bi sam razkril. Po tihem smo celo mislili, da je on prav ta, drugi Samuel; res da se nam je zdel nekoliko premlad, saj smo slišali, da naj bi bil veliki zdravilec star okoli trideset let, vendar tega ne vemo natančno. Toda zdaj čutimo veliko hrepenenje, da bi ga sami videli in govorili z njim. Zato nam torej povej, kje bi ga lahko videli in govorili z njim.«

17 Nato je Lazar obmolknil, ker je opazil, da sem Jaz sam ob tej priložnosti stopil iz koče in se napotil dol k njemu.

154. Gospod in farizeji

1 Ker je Lazar molčal, so se **farizeji** znova obrnili na Rafaela in rekli: »Povej nam vendar, zakaj ne smemo izvedeti, kje se zadržuje veliki zdravilec iz Galileje.«
2 Nato sem stopil pred farizeje **Jaz** in rekel: »Tukaj sem, dobri pastir med Svojimi jagnjeti in ne bežim, ko se volkovi približajo Moji čredi, saj so ta jagnjeta Moja. Nisem najemnik, ki začne bežati takoj, ko volk ogrozi njegovo čredo. Najemnik zbeži, saj ovce niso njegove. Kaj mu mar lastnina njegovega delodajalca!
3 Toda Jaz sem Gospodar sam, svoje ovce imam rad, ker so Moje, poznajo Me in vselej prepoznajo Moj glas, ko jih pokličem.
4 Sicer ste tudi vi pastirji, toda ovce niso vaša last. Da le dobite njihovo volno, potem vam je kaj malo mar, ali bodo pogosto že postrižene ovce raztrgali volkovi ali medvedi, kajti njihovo meso tako ni vaša last.
5 Sprva ste tudi prišli med to Mojo čredo kot krvoločni volkovi - toda Jaz kot dober pastir zaradi tega nisem pobegnil in Svoje črede nisem zapustil; kajti preden bi vam prepustil svojo čredo, bi zanjo žrtvoval življenje. Ali bi tudi vi to storili za svojo čredo?«
6 **Eden od farizejev** je odgovoril: »Gospod in Mojster, res, do te ure tega ne bi storili; toda zdaj, ko smo bili deležni velike milosti, da smo lahko spoznali tebe osebno, bi tudi mi kot tvoji zadnji sopastirji žrtvovali življenje, da bi zavarovali tvoje ovce. Da, mi sami smo bili doslej do ljudi le krvoločni volkovi v ovčji koži. Toda tukaj nam je vzšla velika luč, svoje mnenje smo povsem spremenili in si želimo postati tudi tvoji učenci. Kajti v našem tempeljskem nauku ni drugega kot smrt in sodba ter najgloblja življenjska noč in tema; toda v tvojem nauku je svetloba, življenje in njegova nepremagljiva moč, o tem smo videli nadvse prepričljive dokaze.
7 Trdno smo sklenili, da bomo za zmeraj zapustili tempelj in se dosledno ravnali po tvojem nauku, da bi tako dosegli vsaj najmanjšo stopnjo resničnega, notranjega popolnega življenja; pot do tega nam je že povsem jasno nakazal tvoj mladi služabnik in prej že tisti človek iz Zgornjega Egipta. Toda radi bi te še bolje spoznali, da bi nam dal še podrobnejše napotke, kaj vse moramo storiti, da bi bili vsaj malo deležni tvoje milosti.
8 Prej pa nam odpusti naše številne in velike grehe, zlasti tiste, ki jih ne moremo več popraviti! Tisto, kar bomo lahko popravili, bomo iz ljubezni do tebe tudi popravili in si goreče prizadevali za to, kar si nam v svoji dobroti in milosti nakazal. Hkrati pa te, o Gospod in Mojster, prosimo še za odpuščanje, ker smo te tukaj obremenjevali.«
9 **Jaz** sem rekel: »Da, da, saj bi bilo še vse kar dobro, če le ne bi tako zelo in brezvestno grešili! Ker ste tako dolgo nenehno grešili zoper Boga in sočloveka in celo zoper vso naravo, je to tako zelo oslabilo vaše duše in jih iznakazilo, da se boste morali zdaj zelo truditi, da se bo vaša duša spet počlovečila.

10 V svoji prevzetni zemeljski zaslepljenosti seveda niste vedeli, kaj počnete, in to vas nekoliko opravičuje; toda ni vam primanjkovalo svaril, ki sem vam jih skrivaj polagal v srce in so vam govorila: ‚Boj se Boga in ne delaj krivice ljudem!' Toda teh svaril vam ni bilo mar in drug pri drugem ste podpirali vaša slaba človeška pravila in govorili: ‚Pametnejše se je strogo držati že postavljenih pravil, kakor se ob neprimernem času prepustiti občutkom usmiljenja in se tako izpostaviti posmehu veljakov in mogočnežev v državi!` To vas je na koncu povsem razčlovečilo in v svojih dušah ste postali najbolj divje in krvoločne zveri. In glej, prav v tem je zdaj težava. Kako boste iz svojih krvoločnih tigrovih duš napravili človeške duše?«
11 **Farizeja** sta potrto rekla: »Da, Gospod in Mojster, ki si nas povsem spregledal, vse je povsem tako, kot si nam najbolj milostno razodel; toda prav zato si želimo, da nam z nasvetom pomagaš. Kot smo izvedeli od tvojih služabnikov, ti je vse mogoče in povsem zaupamo, da lahko pomagaš tudi nam, če le hočeš. Resnično, Gospod in Mojster, najtrdneje smo pripravljeni storiti vse, kar bi nam svetoval za izboljšanje naših duš!«

155. Tri stopnje notranje življenjske izpopolnitve

1 **Jaz** sem rekel: »Obljubiti je veliko lažje kot obljubljeno držati! Še zmeraj ste preveč navezani na svet in svoje velike zaklade, ki se jih drži kri vdov in sirot, to pa je za posvetnega človeka vedno tisto globoko brezno, čez katero le stežka pride.
2 Toda ker Bog zmore vse, se lahko še tako zakrknjen posvetni človek in grešnik hitro in učinkovito spremeni, če resno, v popolni veri in zaupanju v Boga stori tisto, kar mu svetuje Božja modrost. Z nenadnim preobratom svoje volje mora sam pri sebi povzročiti pravi čudež in sicer se mora povsem odpovedati vsem prejšnjim slabostim, navadam, skominam in močnim strastem, ki se iz nezrelih in zelo nečistih naravnih duhov njegovega mesa dvigajo v njegovo dušo, jo onesnažujejo in uničujejo.
3 Znova preštejte, s koliko raznovrstnimi strastmi ste obremenjeni! Zberite najtrdnejšo voljo, da vse to opustite in Mi sledite! Če to zmorete, potem boste tudi kmalu dosegli notranjo življenjsko popolnost; toda brez tega bo to zelo težko in zelo mučno.«
4 **Farizeji** so rekli: »Kar zadeva trdno voljo, nam je ne primanjkuje; če je je bilo dovolj za vsakovrstne grehe, zakaj je ne bi imeli tudi za izpolnitev dobrega?«
5 **Jaz** sem rekel: »Da, da, niste slabo povedali. Toda človek zmeraj zbere dovolj volje, da greši, ker ga v tem močno podpirajo miki in strasti njegovega mesa; voljo do dobrega pa v njegovem mesu ne podpira nič, podpira jo samo vera v resničnega Boga in predvsem ljubezen do Njega in ob tem upanje, da mu bo Bog v polnosti uresničil dane obljube.
6 Kdor torej s trdno in živo vero, z ljubeznijo do Boga in do bližnjega in z neomajnim zaupanjem zmore premagati vse slabe strasti svojega mesa in tako postati gospodar samega sebe, bo kmalu postal tudi gospodar vse zunanje narave; s tem ko postane popoln gospodar nad seboj, je že tudi na prvi stopnji resnične notranje življenjske popolnosti, čeprav bo še zmeraj pogosto

izpostavljen vsakovrstnim skušnjavam, ki ga bodo napeljevale k temu ali onemu lažjemu grehu.
7 Če pa zna trdno obvladati vse svoje čute, da se odvrnejo od vseh zemeljskih mikov in se usmerijo na čisto duhovno bit, potem je to zanesljivo živo znamenje, da je notranji Duh iz Boga povsem prežel dušo in je tedaj človek na drugi stopnji notranje, resnične življenjske popolnosti.
8 Na tej stopnji je za takšnega človeka značilna tudi takšna krepost in življenjska svoboda, ko ne more več grešiti, ker je njegova duša povsem prežeta z Božjo voljo in se po njej lahko ravna; kajti ker je sam postal čist, mu je tudi vse čisto.
9 Toda čeprav je takšen človek že popoln gospodar vse narave in tudi v sebi najjasneje prepričan, da se nikakor ne more več pregrešiti, ker vse njegovo ravnanje usmerja resnična modrost iz Boga, je kljub temu šele na drugi stopnji notranje življenjske popolnosti.
10 Obstaja pa še tretja in najvišja stopnja notranje življenjske popolnosti.
11 Kakšna je ta stopnja in kako jo človek doseže?
12 Na tej stopnji popolni človek, čeprav dobro ve, da lahko kot mogočni gospodar vse narave brez greha naredi, kar koli želi, ponižno in blago obvladuje moč svoje volje in oblasti in pri vsakem svojem ravnanju iz čiste ljubezni do Boga ne stori ničesar, ne da bi mu bil Bog to neposredno naročil, kar je celo za popolnega gospodarja narave dokaj zahtevna naloga, ker v svoji polni modrosti ves čas ve, da lahko zaradi v njem prebivajoče volje iz Boga ravna samo pravilno.
13 Tisti, ki se še bolj poglobi, spozna, da obstaja še velika razlika med posebno Božjo voljo v njem in najsvobodnejšo in neskončno najsplošnejšo voljo v Bogu, in zato svojo posebno voljo povsem podredi najsplošnejši Božji volji in samo tedaj kaj stori iz lastne moči, ko mu to neposredno naloži izključna volja v Bogu. Kdor ravna tako, je dosegel najbolj notranjo in najvišjo življenjsko popolnost, ki je življenjska popolnost tretje stopnje.
14 Kdor je na tej stopnji je tudi povsem eno z Bogom in ima tako kot Bog največjo moč in oblast nad vsem v nebesih in na zemlji in tega mu nikoli več nihče ne more odvzeti, ker je eno z Bogom.
15 Toda te najvišje življenjske izpopolnitve, ki je značilna za nadangele, ne more doseči nihče, če prej ne doseže prve in druge stopnje življenjske izpopolnitve.
16 Vsak nadangel ima moč, da lahko v trenutku stori vse, kar lahko stori tudi Bog sam; toda ne glede na to pa noben nadangel sam od sebe ne stori ničesar, dokler mu tega ne naroči Bog sam. Zato celo najvišji nadangeli, ko vidijo to ali ono pomanjkljivost, zlasti pri ljudeh na zemlji, vedno najprej prosijo Boga, naj jim odobri, da storijo to ali ono.
17 Poglejte tega mladeniča! Je docela na tretji stopnji notranje življenjske popolnosti in njegova volja je že tako rekoč izpolnjeno dejanje; kljub temu pa sam po sebi in zase ne stori ničesar, temveč samo to, kar Jaz hočem. Če pa bi mu rekel: ‚Zdaj pa ravnaj povsem sam po sebi in zase!' bi storil in pokazal, kaj je v njem.«

18 **Farizeji** so rekli: »Potemtakem je mladenič podoben nadangelu, kajti prav Tvoja notranjost je polna čistega Božjega duha?«
19 **Jaz** sem rekel: »Da, da, blažen tisti, ki to veruje v svojem srcu!«

156. O samostanskem življenju in življenju puščavnikov. Namen skušnjav

1 **Farizeji** so rekli: »Gospod in Mojster! Zdaj smo iz Tvojih res božanskih ust slišali o težavah pri doseganju notranje življenjske izpopolnjenosti, vendar tudi o njenih neskončnih prednostih. Težave nam niso vzele poguma, da ne bi storili vsega, kar nam boš predpisal. Četudi bi se morali ob hudih bolečinah telesno pohabiti, smo za to najresneje pripravljeni.«
2 **Jaz** sem rekel: »O, to bi bila največja neumnost; kajti kdor hoče sovražnika res premagati, se mu mora upreti na odprtem polju in se ne sme skrivati za raznimi okopi. Kajti ko sovražnik zagleda okope, se seveda za nekaj časa odkritemu napadu ogne, ker spozna, da dobro zavarovanemu nasprotniku s svojo močjo ni kos, toda začne ga oblegati in z vseh strani zbirati okrepitve. Ko sovražnik začuti, da je dovolj močan, napade dobro vkopanega nasprotnika in ga zlahka premaga.
3 Toda vzemimo, da sovražnik dobro zavarovanemu nasprotniku ni mogel priti do živega, dokler je ta za svojimi trdnimi okopi. Toda nasprotnik iz strahu pred močnim sovražnikom vendarle ne bo mogel večno ostati za svojo utrdbo. Enkrat jo bo moral zapustiti in se podati na odprto polje. Kako pa se mu bo godilo, če ga bo iz zasede napadel skriti sovražnik? Povem vam: ta drugi odkriti spopad bo zanj veliko zahtevnejši, kot če bi se bil že prvič odkrito spoprijel s sovražnikom.
4 Človek se lahko povsem umakne svetu tako kot puščavniki Karmela in Siona, ki se ne ozirajo več za nobeno žensko in se skromno hranijo s koreninami in z vsakovrstnimi jagodami, medom divjih čebel in rožiči. Zaradi Božjega kraljestva se celo skopijo, ker potem ne morejo priti v skušnjavo, da bi prelomili katero Mojzesovo zapoved. Zato tudi nimajo lastnine, staršev, žene ali otrok, ne moškosti. Prebivajo v divjih gorskih soteskah, da jih ne bi pritegnila lepota cvetočih travnikov; drug z drugim se ne pogovarjajo, da ne bi komu ušla iz ust kakšna beseda, ki bi lahko razjezila njega ali njegovega soseda.
5 V takšnih nadvse neumnih neživljenjskih razmerah in s preprečevanjem možnosti, da bi se pregrešili, se sicer držijo Mojzesovih zapovedi, toda kakšen smisel ima to? Povem vam: Nič jim ne koristi in tudi drugim ljudem ne! Kajti Bog ljudem ni dal različnih moči, sposobnosti in nadarjenosti, da bi jih zanemarjali v kakšni celici kot puščavniki, temveč da bi bili dejavni v skladu z izraženo Božjo voljo in tako koristni sebi in bližnjim.
6 Bog tudi ni nikoli ljudem dejal: ‚Pohabljaj in skopi se, da te ne bodo premamili ženski čari in se boš ognil nečistosti in prešuštvu!`, temveč je Bog Adamu, ko mu je dal ženo, samo rekel: ‚Pojdita, razmnožujta se in poselita zemljo!' In Mojzes je zapovedal: ‚Ne nečistuj in ne vlačugaj se, ne želi si bližnjega žene in ne prešuštvuj!'

7 Človek mora torej delovati v svetu in se prostovoljno upirati slabim mikom sveta. Tako si bo okrepil dušo in prežemala jo bo moč Božjega duha. Toda če bo živel kot lenuh, ne bo dosegel resničnega, večnega življenja, ki prav v sebi terja najvišje in najpopolnejše delovanje v vseh neštetih življenjskih plasteh in sferah.
8 Ljudje, ki so se odtegnili svetu, grešijo seveda tako malo, kot greši kamen; toda ali ima kamen kakšne zasluge za to? Duša bo namreč nekoč morala odložiti svoje trpinčeno telo; kaj pa bo potem počela onstran v vsej svoji šibkosti in veliki nedejavnosti?
9 Saj bo tam izpostavljena preizkušnjam vseh vrst, ki naj bi jo spodbujale k polni in resnični življenjski dejavnosti in te preizkušnje bodo za dušo, ki že ima takšne zemeljske sposobnosti, povsem enake, kot so bile tukaj, toda za samo dušo bodo zdaj zagotovo veliko močnejše, kajti onstran se že takoj pred njo uresniči tisto, kar duša misli in čuti.
10 Tostran ima opraviti le z nevidnimi mislimi in nevidnimi zamislimi, s katerimi se laže spopade in se jih tudi lahko znebi; tam, kjer se misli in zamisli uresničijo takoj, se vprašaj, kako se bo šibka duša tam spopadla s svetom, ki ga sama ustvarja? Komur tukaj na primer že misel na sosedovo čedno mlado ženo zbudi goreče strasti, kako se mu bo godilo šele onstran, ko jo bo imel že s samo mislijo nanjo pred seboj povsem takšno, kakršno si želi in zahoče, čeprav v resnici samo navidezno?
11 Zato se je veliko težje spopasti s skušnjavami onstran kot tukaj. In na kaj se bo duša lahko oprla, da bi se osvobodila iz trdega primeža svojih zlih strasti? In vseeno bo namreč morala onstran postati veliko dejavnejša, da se bo osvobodila iz norosti lastnih misli, zamisli in podob; kajti dokler se ne bo najprej sama zganila, ne bo dobila pomoči neposrednega Božjega usmiljenja ali drugih duhov, kakor se večinoma dogaja že tudi tukaj na zemlji.
12 Kdor Boga resno ne išče, temveč se vdaja le užitkom sveta, Boga izgubi, in Bog mu ne bo dal nikakršnega znamenja, iz katerega bi lahko razbral, kako globoko in kako daleč je še od Njega. Šele tedaj, ko si bo začel prizadevati in iz potrebe znova iskati Boga, se mu bo tudi Bog začel približevati in bo tudi dopustil, da ga iščoči toliko najde in spozna, kolikor Ga resnično išče.
13 Zato torej nekakšna pobožna lenobnost ni nič prida; pred Menoj nima nobene življenjske vrednosti!«

157. Kako doseči pravo kesanje in pokoro

1 (**Gospod**): »Kdor mi le govori ‚Gospod, Gospod!`, je še daleč od resničnega Božjega kraljestva; kdor pa Varne veruje in dela tisto, kar sem ga učil, bo tudi dosegel, kar mu je bilo obljubljeno in pokazano in bo sam šele z delovanjem spoznal, da besede, ki sem jih govoril, niso človeške, temveč resnično Božje besede; kajti Moje besede so same po sebi Ljubezen, Svetloba, Moč in Življenje. Moje besede vam sporočajo Mojo voljo. Kdor pa upošteva Mojo voljo in se po njej ravna, ta bo nosil v sebi večno življenje in bo večno živel, četudi bi, če bi bilo to mogoče, sto in stokrat telesno umrl.

2 Ker pa ste že tako zelo resno odločeni doseči kar se da hitro vsaj prvo stopnjo notranje življenjske izpopolnitve, pojdite domov, razdelite številnim revežem svoje povsem odvečne velike zaklade, vrnite se sem in Mi sledite; tako se vam bo zelo dolga in širna pot v Božje kraljestvo zelo skrajšala. Kot Moji nasledniki pa morate biti prav tako preprosto oblečeni, kakor smo skrajno preprosto oblečeni Jaz in vsi Moji pravi učenci. Nobene palice ne potrebujete in v svojih suknjah in plaščih tudi ne žepov, temveč samo voljno in odprto srce, za vse drugo bo že poskrbel Oče v nebesih!«
3 Ob tem nasvetu se je dvema farizejema in tudi dvema levitoma opazno razpotegnil obraz in **eden od farizejev** je dejal: »Gospod in Mojster, vem, da si govoril povsem resnično in pravilno, toda pomisli, da imamo žene in otroke, za katere moramo ustrezno poskrbeti in jih oskrbeti z najnujnejšim. Ko bomo za to poskrbeli, bomo lahko presežek razdelili med reveže in ti potem sledili veselega srca.«
4 **Jaz** sem rekel: »Ali so torej vaše žene in otroci kaj boljšega kot številne vdove in sirote, ki ste jih spravili ob vse premoženje in pahnili v veliko nesrečo in gorje? Z vsakdanjim težkim delom si morajo služiti borni kruh, medtem ko vaše žene in otroci živijo potratno v nepravičnem preobilju, poleg tega si zaradi bednega napuha ne morejo pomagati in zaničljivo pljujejo tja, kjer je uboga vdova s svojimi napol golimi in shirani otroki - njeno premoženje ste si prigrabili kar najbolj krivično in surovo - zaradi lakote dela za bedno plačilo. Kaj nepravičnega bi bilo v tem, če bi tudi vaše ponosne in nadvse ošabne žene in otroci enkrat na tem svetu trpeli pomanjkanje in spoznali - to bi bilo za njihove duše kar najbolj dobrodejno - kaj je bilo storjeno ubogim vdovam in sirotam, pred katere so pogosto pljuvali in jih zmerjali z razcapano sodrgo, komaj vredno, da jo obsije sonce.
5 Vsekakor vas s tem ne nameravam siliti, da to storite; kajti vaša volja je prav tako svobodna kot Moja; toda, če ste Me že zaprosili za nasvet, kaj naj bi storili, da bi čim prej dosegli notranjo življenjsko izpopolnitev, sem vam tudi svetoval povsem resnično in prav.
6 Sem vam pa že tudi vnaprej povedal, da je obljubiti veliko lažje kakor obljubo držati. K temu bi dodal le še nekaj: Kdor zavoljo Mojega imena ne more zapustiti hiše, polja, žene in otroka, Me še dolgo ne bo vreden; in kdor položi svoje roke na plug Božjega kraljestva, obenem pa se še ozira nazaj po svetnih rečeh, še dolgo ne bo primeren za Božje kraljestvo. Zdaj veste vse; storite, kar hočete!«
7 **Farizej** je rekel: »Toda Gospod in Mojster, poglej, tvoj gotovo pravi prijatelj Lazar kot tudi Nikodem in Jožef iz Arimateje so prav gotovo še neprimerno bogatejši, kot smo mi. Zakaj pa tudi od njih ne zahtevaš tega, kar zahtevaš od nas?«
8 **Jaz** sem rekel: »Med vašim in njihovim premoženjem je velikanska razlika! Njihovo premoženje je njihova skrajno upravičena last. So pristni lastniki; kraljevsko velike zaklade, ki jih premorejo, so pridobili s pravo in nesebično marljivostjo ter z učinkovitim blagoslovom iz Božjih nebes. Hkrati pa so ti trije imenovani skoraj edini podporniki številnih tisočev, ki trpijo in so obubožali zaradi vašega brezbožnega početja. Zato so na zemlji resnični Božji skrbniki

Zemljinih zakladov, ki so jim bili zaupani, in na svoje premoženje ne gledajo drugače kot le na darilo iz nebes, ki jim je dano v upravljanje za oskrbo številnih revežev.
9 Ali se to lahko primerja z vašim naropanim premoženjem? Da, takšni ljudje bi morali imeti v lasti še več in bi lahko tudi imeli - tako kot je Bogu najpravičnejše in najdopadljivejše - če jim ne bi vi z vsakovrstnimi zvijačami, s prevaro in tudi z nasiljem odvzeli dobre polovice. Sami ste se s tem pitali, oni pa so morali zato marsikateremu revežu odmeriti manj. Ali je bilo takšno vaše početje Bogu dopadljivo, ali bi lahko Bog blagoslovil vašo tako pridobljeno posest? Ta temelji na blagoslovu pekla, na Božjem blagoslovu prav gotovo ne; če bi temeljila na Božjem blagoslovu, bi vam o tem lahko sam najpristneje povedal.
10 Zato se ne primerjajte s temi tremi, niti ne s temi pomembnimi Rimljani tukaj, ki so prav tako nadvse bogati, toda njihovo bogastvo je pravično. In tudi oni so dobrotniki številnih tisočev in imajo obilen blagoslov od zgoraj, čeprav so pogani; toda kot takšni so Bogu neizrekljivo bližje kakor vi kot Judje.
11 0 ljudeh s posvetnim bogastvom, kakršni ste vi tukaj, vam v svoji polni Božji moči in oblasti še enkrat povem, kar sem že nekoč dejal nekemu vam podobnemu bogatašu: ‚Laže bo šla kamela skozi šivankino uho, kakor takšen bogataš v Božje kraljestvo!' - Ali ste to dojeli?«
12 Nato sta **farizeja** odvrnila: »0 Gospod in Mojster, še kako zdaj spoznavava resničnost tvojih besed in odločila sva se, da bova zvesto sledila tvojemu nasvetu; toda prosiva te, da nama podeliš ustrezno moč in pravi pogum. Šele zdaj se pravzaprav začenjava zavedati, kako stežka se duša, ki jo zajame moč pekla, osvobodi peklenskega primeža. Če ti, o vsemogočni Gospod in Mojster, takšnemu ujetniku ne pomagaš, ostane ujetnik za vedno!«
13 **Jaz** sem rekel: »Da, res je tako, kot sta povedala; zato povrnita vsakomur, ki sta ga ogoljufala, vsak prigoljufani cent! Kajti če ne bosta ravnala tako, ne bosta mogla v nebeško kraljestvo in tako kot vidva tudi nihče drug ne.
14 Ker številnim, ki sta jih ogoljufala, ne moreta več poravnati povzročene škode, pa z dobro voljo in odprtega srca razdelita med uboge vse, kar imata, in se pri tem ne bojta sveta, potem vama bodo vajini številni grehi odpuščeni in se bosta lahko vrnila in Mi sledila. Kje bom, pa bosta zlahka izvedela, ko mi bosta res želela slediti. Za vaju bo to še hud boj, toda kdor bije pravičen boj in se pametno bojuje, tudi zanesljivo zmaga, zanesljiva zmaga pa je vedno boja vredna.
15 Zdaj sem povedal vse, kar morata storiti, zato se nikoli ne bosta mogla izgovarjati, da česa nista vedela. Odslej pa je vse odvisno samo od vajine volje in modrosti.«

158. O pravični modrosti in previdnosti

1 **Eden od farizejev** je dejal: »Gospod in Mojster, torej naj bi, po Tvojih besedah, pri razdeljevanju svojih zakladov ubogim, ravnala po pravi modrosti in previdnosti?«

2 **Jaz** sem rekel: »Kar sem povedal, sem povedal za večno; kajti to vidno nebo in ta zemlja bosta minila, toda Moje besede ne bodo minile nikdar.
3 Četudi bi kdo delal kaj najboljšega, vendar bi zadevo neumno zastavil, takšno početje ne bi bilo nič vredno, ker s tem ne bi dosegel nič dobrega. Če pa kdo hoče svojemu bližnjemu narediti kaj dobrega, naj tega ne dela pred očmi sveta in naj ne dopusti, da ga javno hvalijo in častijo; to naj dela skrivaj, torej naj njegova desnica ne ve, kaj dela levica, in Bog, ki vidi tudi najbolj skrito, bo takšna dela nagradil z blagoslovom.
4 Ali bi bilo modro svoje zaklade prepustili templju, da jih ta razdeli med uboge? Tempelj bi vas zaradi tega pred vsem svetom sicer nadvse blagroval, vendar s tem ubogim ne bi bilo prav nič pomagano.
5 Najbolje bosta ravnala, če bosta poiskala pravičnega posrednika; vajino ime bo ostalo neznano, ognila se bosta posvetni hvali in slavi, ubogim pa bo tako najbolje pomagano. Kajti boljše je pri ustreznem posredniku poskrbeti za oskrbo revnih po meri, potrebi in s pravim namenom, kakor pa temu ali onemu ubogemu izročiti veliko denarja; ubožnega človeka, ki je že postal zelo ponižen, lahko namreč prevzame napuh in pokvari njegovo potrpežljivo in Bogu predano dušo.
6 Takšnega posrednika boste prav hitro našli. Že tukaj vam jih lahko naštejem kar pet. To bi bili Nikodem in Jožef iz Arimateje, prijatelj Lazar ali pa gostilničar iz doline v spodnji Betaniji in tisti, ki stoji ob njem - lastnik velikega gostišča ob zelo prometni cesti blizu Betlehema.
7 In tako sem vam pokazal tudi to pot; če pa bi šlo vašim za nohte, bi lahko pri omenjenih še najzanesljivejše našli potrebno in Meni res dopadljivo zavetje za telo in dušo.«
8 **Farizeja** sta rekla: »Gospod in Mojster, zahvaljujeva se ti tudi za ta nasvet. Začela ga bova uresničevati deloma že danes, povsem zanesljivo pa prvi dan po sabatu! O, s tem nasvetom nama je s prsi odvzeto težko breme! Odslej bova laže ukrepala in se zgledovala.
9 Kako bi bilo, Gospod in Mojster, če bi kar vsakemu od nam naznanjenih prijateljev izročila del svojih zakladov, da ne bi s preskrbo preveč obremenjevala le enega?«
10 **Jaz** sem rekel: »To je odvisno od vaju; dobro je eno in drugo.«
11 S tem sta bila povsem zadovoljna oba, zdaj povsem spreobrnjena farizeja, odšla sta k peterim in se pogovorila z njimi.
12 Tedaj sta pristopila k Meni tudi **oba levita** in rekla: »Gospod in Mojster, kaj naj storiva? Najinega premoženja je še malo in tisto, kar imava, sva podedovala, torej imava pravično pridobljeno premoženje. Toda, da bi ti smela slediti, bi tudi midva ravnala tako kakor oba najvišja zastopnika templja.«
13 **Jaz** sem rekel: »To je prepuščeno vama. Toda če pogledata te Moje stare učence, tudi ti so imeli doma povsem pravično posest ter žene in otroke - in so za Božje kraljestvo vse zapustili in Mi sledili. To lahko storita tudi vidva.
14 In še nekaj vama povem: Ptice imajo svoja gnezda in lisice svoje brloge; toda Jaz, na tej zemlji po telesu tudi Sin človekov, nimam niti toliko v lasti, da bi na to lahko vsaj glavo položil.«

15 **Levita** sta rekla: »In kljub temu je nebo tvoj prestol in ta zemlja podnožnik Tvojih nog!«
16 **Jaz** sem rekel: »Tega vama ni sporočilo vajino meso, temveč Duh v vaju. Držita se tega spoznanja in postajajta čedalje potrpežljivejša, tako bosta zlahka dosegla notranjo življenjsko izpopolnjenost. Pojdita torej tja in se pogovorita z Lazarjem!«
17 Levita sta takoj ubogala in se odpravila k Lazarju.

159. Duhovni vid prebivalcev Zgornjega Egipta

1 K Meni je pristopil Nikodem in dejal: »Gospod, hvala Ti! S popolnim spreobrnjenjem teh dveh najvišjih tempeljskih zastopnikov mi je bil odvzet hud strah, kajti prav njiju sem se najbolj bal!«
2 **Jaz** sem rekel: »Pustimo to! Nekoliko bom zdaj počival in nato jima bom dal še znamenje; šele potem bosta oba trdno verovala Vame in Mi sledila. Zdaj pa se pogovorite!«
3 Nato sem odšel v kočo počivat.
4 V koči sem počival slabe pol ure, Petra, Jakoba in Janeza, ki so bili pri meni v koči, pa napotil k sedmerici Egipčanov, da bi jih seznanili s temeljnimi nauki evangelija in bi bili pripravljeni na znamenje, ki ga bom naredil.
5 Trije učenci so to storili in sedmerica jih je zelo dobro sprejela. Peter pa je bil nadvse začuden, ko je ugotovil, da je še zlasti prvi Egipčan veliko več vedel o vseh Mojih naukih in dejanjih in celo o Moji mladosti kakor Peter sam. Tudi Jakob in Janez, ki sta bila še najbolje poučena o dogodkih iz Moje mladosti, ker sta tudi odraščala z Menoj, sta morala to poznavanje občudujoče priznati prebivalcu Zgornjega Egipta.
6 **Peter** pa si je skrivoma mislil: »Gospod si nas je spet krepko privoščil! Z evangelijem naj bi seznanili prav tiste, ki ga poznajo veliko bolje kot mi vsi trije skupaj! Le zakaj nam je Gospod to storil?«
7 **Prebivalec Zgornjega Egipta** pa je kaj hitro opazil, kaj se plete v Petrovi glavi, in je rekel: »Zakaj tako vneto premišljuješ, čemu vas je Gospod poslal k nam, ko vendar veliko bolje poznamo in razumemo Njegov nauk kakor vi? 0 glejte, ljubi bratje, Gospod je vedel in to kristalno jasno, da ste marsikaj že začeli pozabljati in vas je zato poslal k nam na polurni pogovor, da bi si pri nas znova povrnili vsaj nekaj tega, kar ste že pozabili.
8 Tudi v vaših knjigah je zapisano: ‚Tisti, ki so z Gospodom, so marsikaj zgubili. Potem pa pridejo tujci iz daljnih dežel in vrnejo otrokom izgubljene bisere in dragulje neprecenljive vrednosti. In zato je Gospod prav prijazen tudi do tujcev in jih sprejme v prebivališča Svojih otrok.'
9 Glejte ljubi bratje, tudi ta na videz nepomembni pripetljaj je Gospod že dolgo predvidel in ker se mora izpolniti vse, od najmanjšega do največjega, kar so preroki napovedali o Njem, ni mogla niti smela ostati neizpolnjena niti ta mala napoved.«
10 Nato je **Peter** odgovoril: »O ljubi prijatelj, povej mi vendar, kako si lahko vse to tako najbolj natančno dojel?«

11 **Prebivalec Zgornjega Egipta** je rekel: »Ko bosta tvoj duh in tvoja duša nekoč eno - kmalu boste tudi vi izbranci tako daleč -, boš to povsem jasno uvidel tudi sam; toda duša, ki je še močno povezana s telesom, tega ne more niti uvideti niti dojeti.
12 Ne poznam pa le tega, kar je zapisano v vaših knjigah, ampak tudi stare zapise Egipčanov, parsov, gebrov, Indijcev, Kitajcev in zapise starega Meduheda pri Ihiponezih. Skratka, vse kar obstaja na tej zemlji od severnega do južnega tečaja tako dobro poznam kot ti doma tvojo ribiško kolibo blizu mesta Kafarnaum, v katerem je Gospod naredil že veliko čudežev - in kljub temu jih tam Vanj še najmanj veruje, ker so slepi kramarji, trgovci in oderuhi. Torej, dobro poznam vse, kar ta zemlja nosi, vsebuje in zajema, toda prek te zemlje pa še slabo vidim.
13 Razlikujem sicer zvezde stalnice in potujoče zvezde in znam izračunati njihov položaj ali pot, ker sem se že v zgodnji mladosti izuril v staroegipčanskem zemljemerstvu, pa tudi trdno domnevam, da so potujoče zvezde tej zemlji podobni svetovi; toda do zdaj v svojem duhu še nisem zmogel prodreti k njim. Toda Gospod mi bo že dal tukaj tudi sposobnost za to in potem bom presrečen.
14 Toda vi ste od Gospoda prejeli po Njegovi besedi najvišjo in resnično najpopolnejšo razlago in pouk. Vse to poznam tudi jaz in zato mi v tem novem času glede znanja, tudi kar zadeva zvezdnato nebo, nič ne manjka; toda vse to bi si želel videti tudi v duhu tako jasno, kot vidim s svojimi očmi, kot si lahko ogledujem vso zemljo. To bo meni in tudi mojim šestim sopotnikom tukaj podeljeno. Tedaj prijatelj, šele tedaj bom popoln; šele tedaj bom čedalje bolj dojemal večno Gospodovo veličino.«

160. Vera in videnje. Duhovno razvojna pot prebivalca Zgornjega Egipta

1 **Peter** je rekel: »Da, prijatelj, če veš, kar vemo mi, kaj hočeš še več? Ali ni potemtakem ‚verovati trdno brez sence dvoma' enakovredno ‚videnju v duhu'?
2 **Prebivalec Zgornjega Egipta** je odgovoril: »Deloma imaš prav, povsem pa vendarle ne. Trdna in neomajna vera duše spodbudi sicer v človeku močno prizadevanje povezano s trdnim upanjem, da bi to, v kar verjame, nekoč tudi rad videl in to tudi v resnici zares videl; ko postane človekova vera čedalje močnejša in trdnejša, pa se krepita tudi njegova želja in hrepenenje, da bi to, v kar verjame, nekoč tudi videl in tako kar najbolj užil. In glej, prijatelj, zato je videnje neprimerno več kakor vera sama; saj je prav videnje večna krona vere!«
3 **Peter** je rekel: »Da, glede tega imaš povsem prav, toda Gospod ni tako zelo radodaren z darom videnja. Tu in tam nam je na trenutke privoščil tudi videnje; toda o trajnosti te najbolj osrečujoče sposobnosti duše pa do zdaj še ni bilo govora.
4 **Prebivalec Zgornjega Egipta** je rekel: »O, tudi jaz menim tako! Pa saj vam je to že velikokrat obljubil. Toda to sposobnost si boste pridobili tudi vi šele takrat, ko boste v duhu povsem prerojeni iz Njega. In poleg tega se mi, ki hodimo tu naokrog še v mesu, ne smemo vesti, kot da ne bi imeli drugega

opravka kot nepretrgano opazovati čudeže Njegovega neskončnega stvarstva, kajti na tej zemlji moramo iz ljubezni do Njega in iz ljubezni do bližnjega izpolniti še marsikatere dolžnosti in to nikakor ne pomeni neprenehoma gledati. Toda človek si mora od časa do časa privoščiti mir sabata in potem lahko gleda oziroma mora gledati ali pa se vsaj vaditi v notranjem duhovnem videnju. Trajno, polno videnje pa človek pridobi šele po odložitvi telesa. - Ali ne meniš tako tudi ti?«
5 **Peter** je rekel: »Seveda, povsem; zelo pa se čudim, kako si si lahko ti, v vaši divjini, pridobil tolikšno notranjo pravo življenjsko modrost. Kdo je bil tvoj učitelj?«
6 **Prebivalec Zgornjega Egipta** je odgovoril: »Večinoma sam, z nenehnim iskanjem in proučevanjem. Moj oče je bil zemljemerec v Memfisu, Tebah in Diaderi (Diathiri) in sem se te umetnosti naučil od njega. Ko pa sem jo povsem obvladal, me je začel vpeljevati v velike in posvečene skrivnosti templja Ja bu sim bil; toda umrl je, še preden me je vpeljal v vse.
7 Njegova smrt je bila zame izguba tisočerih življenj. S svojimi tovariši sem se nato odpravil po Nilu, kolikor se je le dalo navzgor. Tam smo naleteli na votline, v katerih smo našli zadostno varstvo pred pekočimi sončnimi žarki. Bile so tik ob Nilu, ki se je vil med mogočnimi stenami in tisočerimi slapovi. Od tam, kamor smo prispeli, po reki ni bilo mogoče več naprej, sicer bi morali že veliko prej in daleč spodaj zaviti na desno proti veliki puščavi in po poti Nubijcev, toda koze, ki smo jih vzeli s seboj, bi nam lahko potem kmalu od žeje poginile, z nami vred. Skratka, ob votlinah smo našli še zadnji kotiček znosno poraščene ruše, kjer so naše živali dobile kar precej hrane. In zato smo se odločili, da se z našimi maloštevilnimi družinami naselimo kar tam.
8 Ko sem prvo noč, potem ko sem se priporočil velikemu Bogu, prenočil v votlini, se mi je v sanjah prikazal telesno umrli oče in me poučil, kaj moram storiti in kako ravnati, da bi tam lahko preživel. Opozoril me je tudi na to, da je v tisti pokrajini veliko roparskih živali, levov, panterjev in celo velikanskih orlov, ter mi zaupal, kako lahko brez orožja, samo s trdnim zaupanjem v velikega Boga in s trdno, povsem neustrašno voljo, postanem gospodar vseh teh živali.
9 Ko sem se zjutraj zbudil in iz votline stopil na prosto, se je votlini povsem sproščeno bližal mogočni lev, ker je bila votlina prav gotovo njegov dom. Ko me je zagledal, se je ustavil in začel z repom silovito opletati po zraku. Z neustrašno, trdno voljo sem mu šel naproti in s čvrstim pogledom zahteval, da za zmeraj zapusti to območje. In glej, lev se je obrnil in izginil nekam v puščavo. Podobno se je kmalu zgodilo še z dvema panterjema in istega dne tudi z velikanskim orlom, ki so ga pritegnile naše koze na paši.
10 Že prvega dne sem se prepričal, kaj vse zmore človek s svojo neustrašno, trdno voljo in resničnim zaupanjem v enega, pravega, velikega Boga. Zvečer sem se postavil pred votlino, vse zaupal v varstvo vsemogočnega, velikega Boga in zahteval od vse narave, naj nas pusti pri miru. In to se je potem tudi zgodilo.«

161. Notranje razodetje prebivalca Zgornjega Egipta

1 (**Prebivalec Zgornjega Egipta**): »Ponoči pa je oče znova prišel k meni in mi dejal, da sem povsem pravilno ravnal in me hkrati seznanil z voljo velikega Boga, ter pozval, da ji kar najnatančneje sledim in naj ta postane moja volja; tako bom postal popolni gospodar narave in njenih elementov, tako kot so to bili tudi prvi ljudje te tedaj veliko nevarnejše zemlje.
2 Ko smo se zjutraj znova zbudili, sem svoje sanje zaupal vsem in jih povabil, da se kar najresneje zahvalimo velikemu Bogu za varstvo in Ga tudi najbolj goreče prosimo, naj nam nikoli ne odtegne Svojega varstva. To se je tudi zgodilo in nato sem vsem razodel Božjo voljo, kot mi je bilo v sanjah sporočeno po duhu mojega očeta in prav tako zahteval od vseh, da jo najdosledneje izpolnjujejo z največjo ljubeznijo, spoštovanjem in hvaležnostjo do Boga.
3 Vsi so mi obljubili, da bodo tako storili in glej, nenadoma je v naši, sicer tudi podnevi zelo temni votlini postalo povsem svetlo in smo v njej zagledali še več poti, ki smo jih pogumno raziskali in ob tem našli še druge votline z bolj ali manj udobnimi izhodi naprej gor v smeri vodnega toka. In tako smo našli veliko dobrih prebivališč, ta so pozneje zasedli moji tovariši. V teh jamah smo našli tudi kar precej čistih naftnih izvirov. Zajeli smo olje v naše svetilke, ki smo jih imeli s seboj, s katerimi smo lahko naša naravna prebivališča kar dobro razsvetljevali. Vsi smo spoznali, da je bila ta najdba posebna milost od zgoraj in smo se zanjo z vso gorečnostjo zahvalili velikemu Bogu.
4 Ko smo Mu izkazali svojo globoko hvaležnost, smo zaznali zveneč glas, ki nam je spregovoril z dobro slišnimi besedami: ‚Uresničujte vsi Mojo razodeto voljo in vse živali te divjine se bodo podredile vaši volji. Toda od njih zahtevajte samo tisto, kar nujno potrebujete za prehrano svojega telesa, zato pa si tudi ne kopičite zalog.
5 V osrednji votlini boste našli velike količine soli; z njo osolite ribe, ki vam jih bodo iz Nila prinesli orli. Položite jih na od sonca močno segrete kamnite plošče in nato zaužijte. Pri izhodu iz prve votline je pod sivkastim kamnom izvor sveže vode; presekajte precej mehki kamen in takoj boste imeli dovolj dobre pitne vode. Levov in panterjev ter drugih živali iz te pokrajine ne preganjajte, zato pa vam bodo služile, ko boste potrebovali njihovo pomoč.`
6 Potem je glas umolknil; in znova smo se Bogu zahvalili za razodetje in pri tem tudi spoznali, da je bila Božja volja, da se naselimo v tej pokrajini.
7 To je močno vplivalo na moje srce in čud, ker se je vse, kar mi je bilo napovedano, potrdilo v dejanju. Nato sem začel iskati naprej, bil deležen notranje besede in se začel ravnati po tem, kar sem zaslišal v sebi. Večinoma sem bil uspešen, le kadar sem tu in tam rahlo podvomil o uspehu, mi ni uspelo; moral sem se povsem znebiti najmanjšega dvoma, tako da mi je potem tudi vse tako dobro uspevalo, da nisem več niti pomislil na kakšen dvom ter sem v številnih letih dosegel v sebi tisto, o čemer je prejle Henochov duh govoril farizejem. Kajti kamor koli na zemlji sem se s svojimi mislimi usmeril, tam sem že tudi deloval z očmi, ušesi, jezikom, nosom, rokami in nogami.
8 Moji tovariši - razen enega - pa seveda niso prišli še tako daleč; so pa vsi na najboljši poti in zato sem jih tudi pripeljal s seboj, da bi tukaj slišali Najvišje

in velikega Boga, h kateremu sem jih v duhu vodil, in Ga tukaj v osebi nam enakega človeka videli in slišali. Zato so vsi, z menoj vred, polni največjega veselja in božanske radosti. - In zdaj, po mojem zelo kratkem pojasnilu, veš, kako smo jaz in moji tovariši prišli do naše notranje življenjske izpopolnitve.
9 Vendar pa je tukaj vam, pravim Gospodovim otrokom, lažje; mi pa smo le tujci in moramo narediti več, da bi nas Bog Gospod sprejel za Svoje otroke. - Mi si zadovoljen z mojim pojasnilom?«
10 **Peter** je rekel: »Več kot zadovoljen in zelo me veseli, da se Gospod razodene tudi zelo oddaljenim ljudem, ki Ga resno iščejo, Ga ljubijo in se Mu povsem zaupajo.
11 Toda On pravkar prihaja iz koče, da bi naredil znamenje za spreobrnjena farizeja. Zato hočemo postati spet zgolj srce, oko in uho!«
12 **Jaz** sem stopil k Petru in rekel: »No, Simon Juda, kako ste pri teh tujcih izpolnili Moje naročilo?«
13 **Peter** je rekel: »Gospod, vedel si, da bodo ti tujci prenesli Tvoj evangelij nam in ne mi njim; poslal si nas k njim zato, da nam obudijo, kar smo žal že precej opustili, saj smo veliko tega, kar si učil in storil, že pozabili. Zahvaljujemo se Ti, o Gospod, tudi za to; res smo od teh prijateljev veliko prejeli!«
14 **Jaz** sem rekel: »Potem je vse prav in lahko pristopimo k znamenju za okrepitev vere teh štirih templjarjev. Pojdi tja in jih pripelji!«

162. Abraham se prikaže templjarjem

1 Peter se je odpravil k **templjarjem** in jim prenesel Moje sporočilo. Kmalu so prišli k Meni in dejali: »Gospod, dal si nam že velike dokaze, kaj in kdo si, tako da o tem niti najmanj ne dvomimo, zato ne zahtevamo od Tebe nobenega dokaza več. Toda, če hočeš še enkrat delovati, ti bomo zanesljivo kar se da hvaležni iz vsega srca!«
2 **Jaz** sem rekel: »Zdaj ste že precej dojeli, da sem prav Jaz obljubljeni mesija in da po Meni ne bo drugega; niste pa še spregledali, da mesija ni nihče drug kot isti Jehova, ki je na Sinaju dal Mojzesu zapovedi in je zato zadnji dan praznika v templju lahko o Sebi dejal: ‚Preden je bil Abraham, sem bil Jaz!; za to pa ste Me hoteli kamenjati. Da pa bi to spoznali, izkusili in potem tudi trdno verjeli, vam bom dal posebno znamenje. Zato vsi dobro pazite, kaj se bo tu dogajalo!
3 Tudi kot Gospod duhovnega sveta hočem, da se tukaj prikaže Abraham in pričuje o Meni; ko bo tu, boste lahko sami govorili z njim!«
4 Nato se je na grič spustil svetal oblak, iz njega je stopil **Abraham**, se globoko priklonil pred Menoj in rekel: »Kako nadvse željno in kako dolgo sem se veselil dne Tvojega tukajšnjega rojstva in brezmejno vesel sem, ker sem videl Tvoj dan na Zemlji! Toda čeprav sem Te tako zelo vesel, o Gospod Jehova Sabaoth, imam le malo razlogov, da bi se veselil svojih potomcev. Resnično, Hagarini potomci so po svoje veliko boljši kakor Sarini.
5 0 Gospod, Tvoja ljubezen do tega izrojenega rodu in Tvoja potrpežljivost z njim presegata vse meje Tvojih neskončnih stvaritev.

6 Ko sem Te nekoč prosil, da bi zaradi nekaterih pravičnih prizanesel desetim mestom s Sodomo in Gomoro vred, si zagrenjeno odgovoril: ‚Rad bi jih sicer zavaroval, če bi bilo tam v vseh mestih vsaj deset pravičnih ali navsezadnje vsaj dva ali trije povsem pravični.' Ker pa tudi takih ni bilo, bil je en sam, Lot, pa tem desetim mestom nisi prizanesel, rešil si samo Lota, vsi drugi so bili pokončani z ognjem.
7 Ko pa opazujem te svoje potomce, pri njih na trikratno število nekdanjih prebivalcev desetih mest pride komaj eden pravičen in Ti, o Gospod, še prizanašaš temu vlačugarskemu in zakonolomskemu rodu! Za Tvojo neskončno ljubezen in brezmejno potrpljenje pa Te ti nesrečniki še zasledujejo in Te v svoji blaznosti nameravajo celo ubiti.
8 0 Gospod, ne bodi vendar tako brezmejno potrpežljiv. 0 Gospod, dolgo sem čakal na Izaka; samo Tvoja moč ga je spočela v Sarinem telesu. Ko je postal krepak mladenič, si, da bi preizkusil mojo vero in poslušnost, zahteval, naj Ti ga žrtvujem. Vdal sem se v Tvojo voljo; toda Ti sam si me potem odvrnil, da nisem izpolnil zaukazanega dejanja in mi pripravil kozla - tega sem potem žrtvoval namesto Izaka - in mi tako znova vrnil Izaka. 0, kako zelo dobro je to delo mojemu srcu!
9 Toda tedaj bi bilo boljše, če bi namesto kozla vendarle žrtvoval Izaka, da ne bi iz njega izšel rod, ki je že v puščavi pod Sinajem, v Tvoji najsvetejši navzočnosti, začel moliti k zlatemu teletu in je postal slabši kakor vsi še tako nevedni pogani in drugi otroci sveta, ki jih je spočela kača po zgledu velikega babilonskega vlačugarstva. 0 Gospod, dvigni že enkrat Svojo desnico in pokončaj Svoje sovražnike! «
10 Te besede je Abrahamov duh še podkrepil z mogočnim resnim glasom.
11 **Jaz** pa sem mu odgovoril: »Veš, da poslej sodbe nad ljudmi ne prepuščam več Svoji vnemi, ampak prepustim njim, da sodijo sami sebi in sicer zavoljo maloštevilnih pravičnih, ki še niso upognili kolen pred Mamonom tega sveta. Zato dopuščajmo, da nemi in slepi svet po svoji volji hodi po izbrani poti in si tako nakoplje sodbo, ki si jo sam pripravlja za propad.
12 Svoje resnične otroke pa želim Jaz sam voditi po poteh svetlobe in stezah življenja. Kar se rešiti da, bo tudi rešeno; kar pa se noče pustiti rešiti in se ne bo hotelo rešiti sodbe in smrti, ki se ju je samo nakopalo, tem naj bo dano to, kar hočejo!
13 Če kdo želi svobodo in z njo večno življenje, naj mu bo to tudi dano; če pa kdo želi sodbo in smrt, naj mu bo dano pač to. Kajti odslej ne bo noben Jud mogel reči: ‚Jaz bi že hodil po poti svetlobe, če bi bil le vedel zanjo!` - Sam sem učil in deloval vsepovsod in še danes bom odposlal okoli sedemdeset učencev, ki naj bi prenesli Moj nauk na vse konce starega judovskega kraljestva in ga oznanjali poganom in Judom in v letu dni bodo v Mojem imenu Moji stari in prvi učenci razširili ta evangelij po vsem svetu. Blagor tistemu, ki ga bo sprejel in se po njem ravnal!«
14 Nato se je Abrahamov duh globoko priklonil pred Menoj, se mi zahvalil in izginil.
15 Potem sta **farizeja** rekla: »Gospod in Mojster večnosti, to pa je bilo mogočno znamenje! Mislila sva: Če bi vse to videli tudi drugi farizeji, bi zanesljivo postali

tako verni, kot sva zdaj tudi midva. Zakaj ne daš takšnega znamenja tudi njim?«
16 **Jaz** sem rekel: »Ker prav Jaz najbolje vem, kako bi razumeli takšno znamenje. Vi štirje ste menda zadnji, ki jih je bilo še mogoče rešiti iz templja, vseh drugih pa ne več. Vendar bom vseeno še večkrat učil v templju in tudi delal znamenja; potem se bosta lahko sama prepričala, kakšen vtis bo to naredilo na templjarje. Da, še veliko ljudstva bo začelo verovati Vame, toda vodilni tega templja na tem svetu nikoli!«

163. Mojzes in Elija svarita spreobrnjena farizeja

1 (**Gospod**): »Še naprej bodita pozorna. Da bosta še bolj pomirjena, bo iz onstranstva prišlo še več pričevalcev in vama povedalo, da sem prav Jaz obljubljeni mesija najprej Judov in po njih tudi vseh ljudi na vsej zemlji. Izberita sama, koga bi rada videla in z njim govorila. «
2 **Farizeja** sta rekla: »Gospod, če torej Ti že tako hočeš, pa bi rada videla Mojzesa in Elijo, kajti oba sta bila menda zanesljivo Tvoja največja preroka.«
3 **Jaz** sem rekel: »Vsekakor! Ker sta ju izbrala, potem tudi hočem, da prideta.«
4 Ko sem to izgovoril, se je iz jasnega kot močno zabliskalo in pričevalca sta se z zelo resnima obrazoma prikazala pred farizejema in se globoko priklonila pred Menoj; **Mojzes** je med ognjevitimi pogledi z desnico pokazal na Elijo in z donečim glasom rekel: »Ali poznata tega?«
5 Farizeja sta se silno prestrašila in iz strahu nista mogla odgovoriti, kajti v Eliju sta še prehitro prepoznala Janeza Krstnika, h katerega prijetju in obglavljenju sta prav onadva najbolj pripomogla.
6 Toda **Elija** je rekel: »Šele ko začutita ostro sekiro na vratu, spoznavata, da je vajina sodba pred vrati. V zadnjem trenutku sta se spreobrnila in ker vama je Gospod, Vsemogočni, izkazal tolikšno milost, vama tudi jaz odpuščam zločin, ki sta ga zagrešila nad menoj. Toda tisočkrat gorje tistim, ki bodo svoje hudodelske roke položili tudi na Gospodovo telo! Sodba in prekletstvo sta jim že zapisana na čelu.«
7 Nato je **eden od farizejev** zbral nekaj več poguma in s tresočim se glasom rekel: »O veliki prerok, le kdo bi slutil, da je v tebi skrit Elijev duh!«
8 **Elija** je odgovoril: »Ali ni zapisano, da bo najprej prišel Elija in utrl Gospodu poti? Ali niste brali: ‚Glej, glas vpijočega v puščavi - pripravite poti Gospodu! - Glejte! - Pošiljam svojega angela pred Teboj, da zgladi Tvoje stopinje!'
9 Toda če ste to vedeli, zakaj niste verjeli? Zakaj ste me preganjali in zakaj ste doslej preganjali Gospoda?«
10 **Farizej** je prestrašen odgovoril: »O ti veliki prerok, bodi potrpežljiv z našo veliko slepoto; kajti ta je najbolj kriva za vse, kar smo storili in povzročili slabega!«
11 **Elija** je rekel: »Kar vama je Gospod odpustil, vama odpustiva tudi midva. Toda zelo se varujta, da vaju znova ne zaslepi nova skušnjava; kajti iz novega prepada bi se le stežka kdaj spet povzpela k svetlobi.«

12 Nato sta preroka izginila in farizeja sta Me zaprosila, naj ne naredim nobenega podobnega znamenja več, kajti že to ju je navdalo s prevelikim strahom in grozo.
13 **Jaz** sem rekel: »Če vaju je že to spravilo v tolikšen strah in grozo, kako bi se šele počutila, če bi vama predstavil lepo število vseh tistih, ki jih je na najnesrečnejši način spravila s tega sveta vajina velika maščevalna in zasledovalna vnema!?«
14 **Farizeja** sta zaprosila: »O Gospod in Mojster, samo tega nama ne stori, kajti to bi pomenilo najino smrt!«
15 **Jaz** sem rekel: »To sicer ne, dokler sem pri vaju po zaslugi vajine vere, toda pomislita, da bosta nekoč v velikem onstranstvu zagotovo le prišla v stik z vsemi temi dušami. Kaj jim bosta odgovorila, ko bodo pred Božjim prestolom vsemogočno zahtevale poplačilo računov?«
16 **Farizeja** sta rekla: »O Gospod in Mojster večnosti, saj bi na tem svetu rada storila vse, kar koli nama boš zapovedal, naj storiva; toda ne dovoli, da bi odgovarjala v onstranstvu - kajti potem izmed tisočev ne bi mogla oporekati niti enemu! V Svoji dobroti in milosti nama svetuj, kaj naj še storiva, da bi si prihranila takšen strah in najkočljivejšo nadlogo v onstranstvu.«
17 **Jaz** sem rekel: »Povedal sem vama že, kaj morata storiti in kako bosta dosegla svetlobo in življenje; toda povem vama tudi, da bi bilo za vaju dobro, če bi si natančno izprašala vest in tako prepoznala vse svoje grehe in bremena.
18 Če bosta to storila, se bodo grehi najprej pozunanjili in vaju bo navdal resničen stud nad njimi in v srcu jih bosta iskreno obžalovala; potem bosta tudi zlahka in učinkovito trdno sklenila, da ne bosta več zagrešila greha, ampak nenehno v sebi občutila živo željo, da bi vse, s čimer sta kdaj komu škodovala, po vseh svojih močeh tudi spet popravila. Toda tega ne bosta mogla povsem uresničiti, zlasti ne pri tistih, ki so že v onstranstvu; toda vajino trdno voljo bom štel kot uresničeno dejanje in namesto vaju poravnal vse, kar sta slabega zagrešila.
19 To pa si morata nadvse resno vzeti k srcu, sicer se vama lahko zgodi tisto, kar vama je napovedal že prerok Elija; kajti prestati bosta morala še veliko preskušenj. Staro meso ne opusti zlahka starih navad, tako kot si kdo sprva misli, ko sklene, da se bo popravil. Odšla bosta sicer z Menoj; toda ob Moji strani, dokler bom še hodil po tej zemlji, bodo nad vaju in tudi nad Moje druge učence prišle še številne skušnjave in potem se bo pokazalo, kako slabotno je še vajino meso, čeprav se bo duh v vaju že kar močno okrepil. Prav zato je tako nujno napeti vse sile, da bi se duša izvila iz starega ujetništva mesa. To pa se lahko zgodi samo tako, da ravnata, kakor sem vama svetoval; kajti greh zapusti dušo v tolikšni meri, kolikor ga duša prepozna kot greh, ga obžaluje, zasovraži in ga ne stori več. - Ali sta to dojela?«

164. Rafaelov hitrostni čudež

1 **Farizeja** sta rekla: »Zahvaljujeva se Ti, o Gospod, za ta najčistejši in najresničnejši pouk; nama je celo ljubši kakor tista tako grozovita znamenja, ki polnijo najino čud s prevelikim strahom. Tvoj sveti nasvet bova izpolnila po

svojih najboljših močeh. Toda ker imava pred seboj samo še nekaj ur dneva, se bova zdaj podala v mesto in še danes uredila zadeve z najinimi zakladi in družino, da bova lahko jutri, na sabat, že pri Tebi.«
2 **Jaz** sem rekel: »Če res mislita skrajno resno, ostanita kar tukaj in zadeve bo mogoče urediti povsem drugače. Svojemu služabniku mladostnega videza bom naročil, naj poskrbi za vse in pripelje vajini družini v Lazarjevo hišo v Betaniji, vse vajine zaklade pa sem; to bo storil hitro in kar se da popolno. - Ali vama je tako prav?«
3 **Farizeja** sta rekla: »Da, Gospod, če je to mogoče, potem je nama to nadvse prav!«
4 **Jaz** sem rekel: »Pri Bogu so vse stvari mogoče! Kaj vse zmore Moj služabnik, vama je že dokazal. Pojdita tja in se sama pogovorita z njim.«
5 **Farizeja** sta rekla: »O Gospod in Mojster, raje Ti govori z njim, ker se bo potem vse veliko bolje uredilo, kot če bi mu midva kaj neprimernega in nespametnega svetovala.«
6 **Jaz** sem rekel: »No dobro torej, ker to v svojem srcu spoznavata in želita, bom storil tudi to.«
7 Poklical sem Rafaela in mu notranje namignil, kaj naj stori.
8 Nato je Rafael vprašal farizeja, v kolikšnem času naj bi bila zadeva opravljena.
9 **Farizeja** sta dejala: »O ti ljubi služabnik Jehove, to prepuščava tebi. Če bi bilo to mogoče postoriti do večera, bi nama bilo to seveda zelo ljubo; kajti jutri je sabat, na katerega se ne da nič početi in tudi ne sme.«
10 **Rafael** je rekel: »Kaj pa bi rekla, če bi vajine zadeve v celoti in kar najbolje že bil opravil?«
11 **Farizeja** sta rekla: »Le kako bi bilo kaj takega mogoče? Saj niti za en sam trenutek nisi bil odsoten?! In kako naj bi bili najini družini že v Betaniji? Že samo za pot skozi mesto potrebujeta več kot dobro uro, od mesta do Betanije pa je tudi za slabega hodca več kot dve uri hoje po rimskem merilu! To je torej nekaj nemogočega!«
12 **Rafael** je rekel: »Kako bo s temi zadevami, sem vedel že pred nekaj urami in sem vajini družini preselil, kot se spodobi, zato sta že pol ure v Betaniji, vajini zakladi pa so že v rokah tistih, katerim sta jih vidva po Gospodovem nasvetu namenila; tako je vsa zadeva že dokončno urejena.
13 Da pa se bosta o tem vsaj deloma sama prepričala, pojdita z menoj v kočo, in tam si bosta lahko ogledala del, ki je pripadel Nikodemu.«
14 Nato sta se farizeja v spremstvu dveh levitov z Rafaelom odpravila v kočo in tamkaj našla svoje dobro znane zaklade lepo razvrščene na mizi.
15 Ko so to videli (**farizeja in levita**), so dvignili roke nad glavo in rekli: »Da, da, tu je delovala Božja moč! To so stvari, kakršnih človek ne zmore. Toda povej nam, ti najmilejši služabnik edinega resničnega, vsemogočnega Boga, kako je to tebi mogoče?«
16 **Rafael** je odgovoril: »Povsem enako, kot sem vam že prej nazorno pokazal. Kajti moja misel, združena z mojo voljo, ki je v celoti Božja volja, je toliko, kot jaz sam; po njej se lahko povsod udejanjim in vse uresničim. Kdor to premore, je v svojem notranjem življenju dovršen podobno kot Bog.

17 Torej je tudi Bog, osebno kot bitje samo Eden, zdaj povsem navzoč tukaj v osebi Gospoda in Ga v vsej neskončnosti ni nikjer drugje. Toda s Svojo voljo in s Svojimi nadvse jasnimi mislimi je kljub temu povsem navzoč v vsej neskončnosti. Če to ne bi bil, ne bi bilo nobene zemlje, nobene lune, nobenega sonca in nobenih zvezd in s tem nobenega drugega bitja na njih in v njih. Kajti od alfe do omege so vsi planeti in njihova bitja po Njegovi volji vzdrževane trdne in nespremenljive misli in zamisli, ki jih preoblikuje v človeku v samostojna bitja in sicer tako, da bi Mu bila v vsem docela podobna - to pa je seveda delo Njegove ljubezni in Njegove večne modrosti. Zdaj sem vam povedal, kako je s temi zadevami in tako zdaj lahko zapustimo ta kraj!«
18 Potem se je peterica odpravila k nam in eden od farizejev se je podal k Nikodemu, ter mu povedal, kaj je v koči.
19 Toda **Nikodem** mu je odvrnil: »Prijatelj, to mi je že znano, vse bo potekalo po Gospodovem nasvetu in to bo gotovo najboljše. Zdaj pa se znova umirimo, kajti Gospod se bo spet nečesa lotil, kar se Mu v Njegovem redu za danes zdi potrebno.«

165. Gospod pošlje trgovce s sužnji v njihovo domovino

1 Po teh Nikodemovih besedah so vsi utihnili in **Jaz** sem poklical Hibrama, trgovca s sužnji in njegove sopotnike k Sebi in jim dejal: »V teh nekaj dneh ste veliko slišali, videli in spoznali. Enako kot Moji učenci veste, kako mora vsak človek ravnati, da bi dosegel večno življenje svoje duše. Če se boste po tem ravnali in tako živeli, boste tudi vi zagotovo dosegli to, kar sem obljubil vsakomur, ki bo živel po Mojem nauku in se po njem ravnal.
2 Toda tudi vi morate doma še marsikaj popraviti, kar ste zagrešili kot najnevednejši pogani. Popravite krivico, ki ste jo prizadejali svojim soljudem, kolikor je le mogoče in vas bom že za to tudi Jaz nagradil z resnično življenjsko milostjo. Potem skušajte prenesti ta Moj nauk tudi drugim ljudem in pazite, da res zaživi v dejanju. Odvrnite svoje uho in srce od vaših vedeževalcev in si prizadevajte, da se bodo tamkajšnji ljudje po vas zgledovali in postanite pravi duhovniki svojim soljudem; tako boste že v kratkem iz Mene dobili velik zaklad duhovnih darov.
3 Toda na poti v svojo domovino Me ne razkrijte; kajti kjer je to bilo potrebno in kjer sem vedel za ljudi, ki so dozoreli za Moj nauk, tam sem tako in tako že sam deloval z besedo in znamenji, več pa za zdaj ne potrebujejo; ko bo potem čas, bom čeznje izlil Svojega duha in ta jih bo vpeljal v vso resnico. Skratka, na svoji poti Me ne omenjajte in praznoglavo ne razglašajte. Toda doma lahko svoje ljudstvo temeljito poučite; vendar tudi tam ne govorite preveč o znamenjih, ampak imejte pred očmi predvsem Moj nauk. Kajti odrešitev ljudi ni v storjenih znamenjih, temveč v Mojem nauku in predvsem v vseživljenjskem sledenju temu!
4 Ko pa boste poučevali v Mojem imenu, ne premišljujte v strahu, kaj boste povedali, ampak vam bodo tedaj, ko boste govorili v Mojem imenu, že položene po Mojem duhu prave besede v srce in usta. To velja tudi za vse druge, ki bodo za vami učili ljudstvo v Mojem imenu.

5 In nikakor Mi ne postavljajte templjev in ne razglašajte, tako kot pogani, določenih dni v letu za posebne dni, ampak določite za pouk en dan v tednu, ki se vam bo zdel najprimernejši in dovolite, da vam bodo ljudje prihajali v hišo, ter jih poučujte. Prav tako delite svoj kruh z revnimi in ne dopustite, da bi vas zaradi tega posebej častili, ter ne zahtevajte od nikogar plačila niti daru; kajti brezplačno ste prejeli, zato morate soljudem to tudi brezplačno deliti. Kajti plačilo za to lahko v vsem pričakujete le od Mene.
6 Če pa bi prišel k vam kdo od premožnih in vam prostovoljno dal hvaležen dar, tega sprejmite in ga delite z revnimi. Tistega, ki vam bi v Mojem imenu prinesel dar, pa ne cenite bolj kot revnega brata, da se ne bi prevzel in se dvignil nad svoje uboge brate, temveč naj le raste v ljubezni do njih. Potem se bom ozrl na njegov dar in Moja milost mu bo nagrada in Moj blagoslov mu bo poplačal dar. Kajti kdor bo daroval vam, Mojim zdaj najetim delavcem, bo daroval Meni in ne bo ostal brez plačila.
7 Če boste torej poučevali ljudstvo v Mojem imenu, vam bom poslal večjega apostola, ki bo potem verujočim v Mojem imenu polagal roke in jih krstil v Moji ljubezni, Moji modrosti in Moji moči in tako bodo prejeli Svetega duha iz Boga in po njem dosegli popolno prerojenje svojega duha v svoji duši, s tem in prek njega pa tudi večno življenje in njegovo moč.
8 Zdaj na kratko veste, kaj naj bi v prihodnje delali in kaj zanesljivo tudi boste delali in s tem prejmite Moj blagoslov. Še danes se odpravite v svoj domači kraj, kajti jutri, na judovski sabat, bi težko kam prišli.
9 Odpravite pa se po široki cesti, ki pelje proti Galileji in ob treh ponoči boste prispeli do majhnega kraja; tam ostanite do jutra, saj vas bodo tam dobro sprejeli. Od tam naprej vam bom položil v srce in čut, po kateri poti naj bi nadaljevali, da boste brez težav prispeli v svojo domovino. In tako se v zavetju Mojega varovalnega in spremljajočega blagoslova kar zdaj podajte na pot.«
10 Nato se je Hibram zahvalil za vse, se priporočil Moji milosti in nas zapustil.
11 Ob tem je Lazar pripomnil, da je zelo čudno, da se trgovci s sužnji niso poslovili tudi od mladih ljudi, ki so jih pripeljali sem.
12 **Jaz** sem rekel: »Tega nisem hotel in prav gotovo imam za to dober razlog. Mladina se ima povsem dobro na severnem pobočju tega hriba in nespametno bi bilo, da bi jo motili. Te ljudi sem zdaj odposlal tudi v Svojem imenu in to je bilo dobro, kajti širili bodo luč v svojem okolišu.
13 Toda zdaj naj prinesejo sem spet nekaj kruha in vina in izbral bom še druge, jih okrepil in odposlal v svet. Storite torej, kot želim!«

166. Odpošiljanje sedemdesetih delavcev kot Zveličarjevih odposlancev

1 Nikodem je takoj sklical svoje služabnike in jih poslal dol, da bi prinesli dovolj kruha in vina. Ti so se hitro odpravili tja in prinesli dovolj kruha in vina, kot jim je bilo ukazano.
2 Ko so prinesli kruh in vino, sem **Jaz** takoj poklical k sebi sedemdeset delavcev, ki so bili še zmeraj navzoči (Luka, 10,1), in jim rekel: »Tukaj sta kruh in vino! Vzemite, jejte in pijte in se okrepčajte, kajti potem vas bom poslal v

mesta, trge in vasi, da boste pripravili ljudi na Moj prihod. Toda zdaj jejte in pijte, potem pa se bomo o tej pomembni zadevi pogovorili še več!«
3 Nato so poklicani vzeli kruh in vino in se okrepčali.
4 Ko so končali, so se zahvalili in **nekdo** iz njihove srede je rekel: »Gospod in Mojster, pripravljeni smo prejeti Tvoja navodila, ki nam jih milostno želiš podeliti. Zgodi se Tvoja volja; samo ta naj bo v prihodnje naše gonilo!«
5 **Jaz** sem rekel: »To je torej urejeno. Vidite, žetev je obilna, polje z zrelimi plodovi se širi čez vso zemljo. Toda še zmeraj je le malo delavcev. Zaprosite Gospoda žetve, naj pošlje še veliko delavcev na Svojo žetev « (Luka, 10,2)
6 **Govornik** je odgovoril: »Da, Gospod, zato tudi prosimo Tebe, kajti le Ti si Gospod žetve.«
7 **Jaz** sem dejal: »Po dva in dva se odpravite v mesta vse judovske dežele in tudi v deželo Samarijanov.
8 Pošiljam vas kakor jagnjeta med volkove, toda teh se ni treba bati, kajti Moja moč vas bo opogumila. (Luka, 10,3) Zato ne nosite s seboj ne mošenj ne torb, ne imejte palic in niti sandal na nogah; pa tudi dveh sukenj ne nosite. Bodite resni, vendar krotki. Na ulicah ne pozdravljajte nikogar, pa tudi ne zahtevajte, da bi vas kdo drug pozdravljal, kajti vsi ste enaki otroci istega Očeta v nebesih! (Luka, 10,4) Samo eden je vaš Gospod in Mojster, vsi med seboj pa ste bratje. Vaš pozdrav naj bo resnična ljubezen do bližnjega in brata, kar je več ali manj je od hudega. Po tem bodo spoznali, da ste vi res Moji učenci, ker se med seboj ljubite tako, kakor tudi jaz ljubim vas.
9 Ko pa boste prišli v neki kraj in neko hišo, recite: »Mir tej hiši!« (Luka 10, 5) In če bo v njej otrok miru, bo tudi vaš mir počival na njem; če pa tega ne bo, se bo vaš mir povrnil k vam. (Luka 10, 6) Kjer pa boste mir že našli, ostanite v tisti hiši in brez strahu in slabe vesti jejte in pijte to, kar bodo postavili pred vas na mizo. Kadar ste vi kot delavci v Božjem kraljestvu v neki hiši, ste tudi, kot vsak priden delavec, vredni svojega plačila.
10 Ko pa bodo kdaj dva od vas tu in tam sprejeli v hišo v kakšnem kraju, v tej hiši tudi ostanita in se ne selita samo zaradi preskrbe iz ene hiše v drugo; kajti to ne bi bilo spodobno, saj tja niste prišli kot kakšni leni berači, temveč kot bogati prinašalci Moje besede in po Njej tudi resničnega Božjega kraljestva in Njegovega večnega blagoslova. (Luka, 10,7)
11 Če pa bi prišli v mesto, kjer prebivajo večinoma pogani in bi vas v neki hiši toplo sprejeli, potem v tej hiši tudi ostanite in zaužijte tisto, kar vam bodo ponudili. (Luka 10,8) Kajti človekova usta ne onesnaži tisto, kar gre vanje, temveč tisto, kar pride iz njih; že na gori Oljki sem vam jasno pokazal, kaj je tisto, kar onesnaži človeka in pride iz ust.
12 Ko pa boste prispeli v kakšno mesto ali kakšen drug kraj in vas ne bodo sprejeli v nobeni hiši, se takoj odpravite na ulice in ceste ter recite: ‚Še prah vašega mesta, ki se je oprijel naših nog, otresemo na vas nazaj! Morate pa vedeti, da se vam je bilo po nas približalo Božje kraljestvo.' (Luka 10, 10-11)
13 Povem pa vam tudi, da se je tisti dan, ki sem ga vam pokazal na gori Oljki, mestu Sodomi godilo bolje, kakor se bo mestu, ki vas ne bo hotelo sprejeti. Gorje ti, Horazin, gorje ti Betsajda! Če bi se kaj takega zgodilo v Tiru in Sidonu, kot se je pri vas, bi opravila pokoro v raševini; zato bo na sodni dan Tiru laže

kakor vama. In ti Kafarnaum, ki si povzdignjen do neba, boš pogreznjen v pekel!« (Luka 10, 12-15)
14 Nato so se nekateri Moji starejši učenci začeli pogovarjati med seboj: »Glejte, kako zelo spet nasprotuje tistim mestom, ki jim je nekoč z enako vnemo že zelo zagrozil v Kisu pri Kisjonahu. Res pa je tudi, da je tam naletel na najmanj vere v mestu; toda nekateri so ga le sprejeli in prepoznali kot resničnega Božjega sina in posrednika Judov. Tudi mi sami sodimo h Kafarnaumu. Je pa zelo nenavadno, kar včasih počne s Kafarnaumom!«
15 Zelo začudenim učencem sem **Jaz** dejal: »Kaj nekaj godrnjate med seboj? Kaj je Horazin, kaj Betsajda, in kaj Kafarnaum? Ti so, ki Mojega nauka nočejo sprejeti in kljub vsem znamenjem ne verjamejo, da sem obljubljeni mesija, ki je zdaj prišel na ta svet. Ali vas nisem že enkrat pred Svojim prihodom odposlal v mesta in druge kraje in kako so vas sprejeli v omenjenih mestih? Nadnje ste priklicali ogenj z neba. Kako da se čudite, če Jaz ob takšni priložnosti, ko spet odpošiljam učence v svet groze, ponovim tisti stavek, da tudi oni vedo, kako se je treba vesti do takšnih ljudi, ki jih označim z imenom mest, v katerih se vam nikakor ni dobro godilo?
16 Zato pravim vsem in ne samo tem sedemdesetim: Kdor vam prisluhne, prisluhne tudi Meni; kdor vas zaničuje, zaničuje tudi Mene. Kdor pa Mene zaničuje, zanesljivo zaničuje tudi Tistega, ki Me je poslal na ta svet, kajti Jaz in On sva eno.«
17 Nato sem **Jaz** nad sedemdesetimi dvignil roke in rekel: »Sprejmite moč Moje volje! Ko boste prišli k raznim bolnim in trpečim ljudem, položite nanje roke v Mojem imenu in izboljšalo se jim bo. Ko pa boste prišli k tistim, ki so jih obsedli hudiči (nečisti duhovi v mesu) jim prav tako zaukažite v Mojem imenu in duhovi bodo izgnani iz trpečih in odšli tja, kamor boste določili.
18 Podeljujem vam torej tudi moč nad zlimi duhovi v zraku, nad tistimi v vodi in nad zlimi duhovi v votlinah v zemlji. Še več, podeljujem vam moč, da lahko stopite na škorpijone in kače, da odženete vsakega sovražnika od sebe in nič vam ne bo moglo škoditi.
19 Ne bojte se potovati ponoči, ne bojte se neviht, ne groma in ne strele, kajti tudi njim boste lahko zaukazali in napadalne živali v gozdovih in puščavah bodo bežale spred vaših oči. In tako opremljeni se lahko takoj odpravite od tod, kar v oblačilih, v katerih ste.
20 Ob tem si zapomnite še to: Zastonj sem vam vse to podelil in zato morate ljudem, ki so tega vredni, tudi vi to zastonj dajati; toda pred ljudi, ki so kakor svinje, teh biserov ne smete metati! Zdaj pa se podvizajte in se odpravite tja, kamor vas bo vodil Duh!
21 Sedemdeseterica se mi je zahvalila za takšne velike darove milosti in se po dva in dva odpravila v vse smeri.

167. Naloga sedemdesetih odposlanih

1 Ko so **farizeji** in tudi znani **judovski Grki** to videli, so tudi oni prišli k Meni in rekli: »Gospod, tudi mi trdno verjamemo Vate, tako kot tisti, ki si jih pravkar

odposlal. Podrobno poznamo Tvoj nauk. Ali ne bi mogel tudi nas odposlati v svet?«
2 **Jaz** sem rekel: »Tudi vi boste prišli na vrsto, toda za zdaj je dovolj teh sedemdeset. Ko bom povišan in poveličan, boste odposlani tudi vi in še številni drugi, da boste vsem ljudem oznanjali evangelij o Božjem kraljestvu; toda za zdaj ostanite pri Meni kot zveste priče Mojih besed in dejanj, kajti tudi vi ste enako potrebni kakor tisti, ki sem jih zdaj odposlal v svet.
3 Nočna znamenja predvčerajšnje noči je videlo veliko ljudi povsod naokrog, in ker ne poznajo pomena velikega prikazovanja so še zmeraj prestrašeni. Ko pa bodo ti, ki sem jih odposlal, prišli k njim, bodo tudi zaskrbljenim in obremenjenim prinesli pravo tolažbo. In glej, to je pravi razlog, zakaj sem že danes odposlal teh sedemdeset. Ali zdaj razumete pomembne in modre namene Očeta v nebesih?«
4 Ko so to slišali, so bili zadovoljni in na griču niso nič več spraševali.
5 Potem je k Meni pristopil **Lazar** in Me vprašal, rekoč: »O Ti veliki, nadvse ljubljeni prijatelj, Mojster in Gospod vseh ljudi, glej, sonce se že naglo bliža zatonu. Ali boš noč preživel tukaj ali pa se boš znova vrnil na mojo goro Oljko? Če bi bilo po moji srčni želji to zadnje, potem bi takoj tja odposlal nekoga, da bodo moji ljudje lahko pripravili vse potrebno.«
6 **Jaz** sem odgovoril: »Vsi se bomo vrnili na tvojo goro Oljko, vendar šele ponoči, kajti če bi se podnevi, bi o našem prihodu že kmalu in zlahka izvedeli templjarji. Kar zadeva oskrbo našega telesa, pa bo tukaj za to dovolj dobro poskrbljeno, saj ima naš prijatelj Nikodem tudi veliko prenočišče in veliko hišo. In tako se bomo povsem tiho podali na tvojo goro Oljko šele proti polnoči, tako da se ne bo nihče pohujšal nad nami.«
7 Lazar je bil s tem pojasnilom zadovoljen.
8 Jaz pa sem naložil Rafaelu, naj poskrbi za naše mladeniče, ki so že postali nekoliko lačni.
9 Ob tem je Nikodem menil, ali ne bi bilo dobro, da bi se v prenočišču mladi nekoliko bolj okrepčali.
10 **Jaz** sem rekel: »Ne skrbi; Moj služabnik že ve, kaj mora storiti; vse bo potekalo kar najbolje in tako naj se tudi zgodi.«

168. Gospodovi nasveti Agrikoli za pot domov. Krepitev vere in zaupanja je treba uriti. Zrelost za sprejetje darov milosti

1 Nato je Rimljan **Agrikola** stopil k Meni in dejal: »Gospod in Mojster, vsi so se že začeli odpravljati od tod, zato tudi mi, Rimljani, premišljujemo, kako in kdaj naj bi se namenili domov. Ker pa se brez Tvojega nasveta, še zlasti v Tvoji navzočnosti, ne želim ničesar lotiti niti izpeljati, Te glede tega prosim za Tvoj Božje modri nasvet.«
2 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, tebe čas še ne priganja, kajti po cesarjevem navodilu lahko, kadar je nujno, tudi več kot pol leta ostaneš zunaj Rima. Tukaj v judovski deželi se trenutno, tako kot v Aziji, ki pripada vam, Rimljanom, kar zadeva vladanje, ne dogaja nič posebno pomembnega in ker se lahko vrneš domov, kadar se ti zljubi, menim, da ne boš ničesar zamudil, če ostaneš še pri

Meni in se odpraviš morda pojutrišnjem. Nekako v letu dni ti bo cesar šele zaupal misijo v Britaniji in ob tej priložnosti te bo spremljal tudi najstarejši sin, ki se imenuje po tebi in bo tam za dlje časa zasedel pomemben položaj. Četudi se vrneš v Rim mesec pozneje, se ti zaradi tega ne bo nič zgodilo, kajti domov boš prišel še zmeraj dovolj zgodaj.
3 Vendar pa bi ti rad še svetoval, kako naj bi se s svojimi velikimi ladjami najvarneje vrnil domov. Glej, kmalu bodo podnevi in ponoči nevihte in te bodo, ker prihajajo sem od zahoda, zelo ovirale ladje, ki plujejo od vzhoda na zahod. Zato se ti v tem času na poti čez veliko Sredozemsko morje ne bi godilo dobro. Podaj se po kopnem v Malo Azijo, tvoje ladje pa naj plujejo navzgor do prve morske ožine. Cirenij ti bo do tja že zagotovil varno in najboljšo priložnost. Tam boš zlahka in brez nevarnosti preplul morsko ožino, od tod pa boš vzdolž grške obale prispel do Dalmacije. Tam boš zlahka preplul najožji del Jadranskega morja. Od tod pa sam poznaš varno pot do Rima. Toda ladje boš moral šele nekaj lun pozneje napotiti v južno pristanišče pod Rimom in to bo še zmeraj dovolj zgodaj. To sem ti povedal samo zato, da tudi v zemeljskih razmerah ne bi utrpel škode.«
4 **Agrikola** je odgovoril: »Gospod, hvala ti za dober zemeljski nasvet, ki ga bom kar najnatančneje upošteval. Toda ob tej priložnosti si ne morem kaj, da ne bi pripomnil, da bi tudi kljub nasprotnemu vetru v Sredozemlju, le s trdnim zaupanjem in vero v Tvojo vsemogočno pomoč, prav tako čez Sredozemlje prispel v rimsko pristanišče; kajti Ti, o Gospod, o tem sem trdno prepričan, zmoreš vse! Zakaj ne bi zmogel tega ali pa zakaj Ti to ne bi bilo vsaj pogodu? Kljub temu se bom dosledno ravnal po Tvojem prvem nasvetu, to sem vprašal zgolj zato, da bi se poučil.«
5 **Jaz** sem rekel: »Povsem prav je, da si Me to vprašal; kajti, glej, prvi nasvet sem ti dal tudi zato, da bi ti omogočil, da pri sebi preizkusiš, kako trdna sta tvoja vera in tvoje zaupanje v Mojo ljubezen, modrost, moč in oblast.
6 Če sta tvoja vera in tvoje zaupanje Vame tako močna, da ob še tako grozeči nevarnosti ne bi niti najmanj podvomil, da ti iz kakršnih koli skrivnih namenov ne bi pomagal, potem se lahko odpraviš na morje tudi v najhujših viharjih; kajti če bi jim v Mojem imenu zapovedal, naj se poležejo, bi se to takoj, ko bi jim ukazal, tudi zgodilo. Toda za kaj takega, prijatelj, sta tvoja vera in tvoje zaupanje kljub vsej tvoji dobri volji le še nekoliko prešibka.
7 Niti najmanj ne dvomiš, da zmorem vse; toda podvomil bi, ali bom to, za kar me prosiš, zmeraj tudi izpolnil in glej, tudi ta neznatni dvom bi te, čeprav bi ti Jaz na tvojo prošnjo pomagal, vselej navdal z veliko bojaznijo in strahom, zato je tokrat zate boljše, da upoštevaš Moj prvi nasvet.
8 Tudi vero in zaupanje je treba najprej uriti, dokler nista toliko izurjena, da se lastna volja zlije z Mojo in se želeno mora zgoditi brez sence neuspeha. Kajti samo s polno in živo vero in s prav takšnim zaupanjem se lahko človek kot popolnoma delujoč v duhu in v Mojem imenu prestavi kamor koli in se mora zgoditi, kar hoče.
9 Ti pa boš takšno trdno vero in zaupanje pridobil šele sčasoma in šele takrat bo tvoja volja polna moči; in elementom boš učinkovito ukazoval v Mojem imenu. Že na poti, ki sem ti jo svetoval, boš zašel v številne majhne nevarnosti;

toda ne bodo ti mogle do živega, ker te bom vsepovsod varoval. In v letu dni, ko boš odšel v Hispanijo, Galijo in Britanijo, boš imel že toliko trdne vere in zaupanja, da se ti noben sovražnik ne bo mogel upreti; toda tega za zdaj še ne premoreš.«
10 Znova se je oglasil **Agrikola**: »Gospod in Mojster, sedemdeset delavcev, ki si jih Ti prej kot apostole odposlal v svet, prav gotovo ni imelo bolj trdne vere in zaupanja kakor jaz in moji sopotniki, pa si jim kljub temu podelil sposobnosti, ki res niso zanemarljive. Res, da podeljene darove nujno potrebujejo za opravljanje svojega poslanstva, celo veliko bolj kakor ljudje, kakršni smo mi; toda nujnost sama po sebi ne more biti povsem veljaven razlog za prejetje takšnih čudovitih lastnosti. Po Tvoji izjavi bi si mislil, da sta prvi pogoj za to vera in zaupanje. Ali to teh sedemdeset v celoti ima, pa je zdaj seveda povsem drugo vprašanje, na katero resnično in veljavno lahko odgovoriš samo Ti.«
11 **Jaz** sem odgovoril: »Teh sedemdeset je že docela usposobljenih za to, ker so povsem preprosti ljudje in že od mladosti trdni v veri in zaupanju. Ob različnih znamenjih, ki sem jih naredil pred njihovimi očmi, se niso spraševali, kako je mogoče to ali ono, temveč so verjeli, da Mi ni nič nemogoče in da na koncu mora biti tudi njim mogoče vse, kar bi želeli storiti v Mojem imenu. In glej, prav zaradi takšne neomajne vere in zaupanja sem jim zlahka in učinkovito podelil sposobnosti, ki ste jih vsi opazili.
12 Pri njih je bila vera pred znanjem, pri vas pa je znanje pred vero, to pa je pri sprejetju resničnih notranjih duhovnih sposobnosti velika razlika! Toda nič zato; kajti tudi vi boste prejeli iste sposobnosti, če le vaša vera ne bo sčasoma oslabela. - Ali si Me zdaj razumel, Agrikola?«
13 Agrikola je odgovoril: »Da, zdaj sem te dodobra razumel in iz vsega srca se Ti zahvaljujem za ta zelo pomembni poduk; z vso vnemo ga bom skušal uresničevati v sebi.
14 Toda Gospod, tam na cesti, ki se vije od jutra proti nam, opažam, da se temu kraju približuje karavana. Ker bodo verjetno tukaj prenočili, za nas v tem zavetišču ne bo na voljo veliko prostora. So to Judje, Grki ali celo Perzijci?«
15 **Jaz** sem rekel: »Za te trgovce mi ni kaj dosti mar; toda če že želiš vedeti, kdo je v tej karavani in od kod prihaja, ti lahko povem tudi to. To je karavana, ki se je napotila iz Damaska in se bo pojutrišnjem odpravila od tod v Sidon; s seboj tovorijo na trg vsakovrstne kovinske pripomočke. Ti ljudje so Judje in Grki. Če želiš danes pri njih kaj kupiti, to lahko storiš; jutri namreč ne smejo trgovati.«
16 **Agrikola** je rekel: »Tega ne bom storil; kajti s takšnimi rečmi so moje ladje in moje gospodinjstvo doma dovolj oskrbljeni. Toda kaj bomo storili zdaj? Sonce je že na obzorju!«
17 **Jaz** sem rekel: »Pustimo jih pri miru. Zdaj, na začetku večera, se bomo malo spočili, saj smo dovolj delali. Potem pa se bo že pokazalo, s čim vse nas bo ta večer še obdaril.«

169. Gospodovo svarilo mladini s severa. 0 angelih. Nebo in pekel. Bistvo notranjega duhovnega vida

1 Nato sem se malo oddaljil, stopil k figovemu drevesu, vzel nekaj fig in jih zaužil, potem pa sem se napotil še k mladim, ki so bili povsem zaposleni z uživanjem kruha in najboljšega sadja. Ko so Me zagledali, so vsi vstali in se Mi prisrčno zahvalili za vse dobre darove, ki so jim bili dodeljeni.
2 Nekateri so Mi hoteli zelo natančno poročati, kaj vse so si zapomnili od Mojih naukov in dejanj, sedmero tistih, ki so bili tedaj okoli Mene na gori Oljki in sem jim podelil sposobnost razumeti in govoriti hebrejsko, pa je začelo na glas izpovedovati, da sem Jaz Gospod nebes in zemlje in o tem prepričalo tudi svoje sopotnike.
3 Jaz pa sem jih pohvalil in jim priporočil, naj takšno vero kar najzvesteje ohranijo v srcih; v svetovnem mestu Rimu, v katerem se bodo kmalu znašli, pa naj ne dovolijo, da bi jih očarali svetovljansko razkošje, napuh, rimski maliki in njihova mikavnost, temveč naj v vsem kar najbolj dosledno sledijo naukom in svarilom Rimljana, ki jih bo vse, kakor pravi oče svoje otroke, že v nekaj dneh vzel s seboj v Rim. V vsem naj se vedejo čednostno in dostojno, potem bom imel Jaz z njimi prav posebno veselje in jim podelil različne milosti.
4 Vedno pa morajo imeti pred očmi tudi to, da vse vidim in vse vem, da poznam celo vsako misel, četudi jo kjer koli kak človek še tako skriva v sebi. To naj jih ves čas opozarja, naj ne storijo ničesar zoper postave resničnega življenjskega reda; kajti kakor rad vsakemu človeku, ki je čistega srca, podelim vse mogoče milosti iz nebes, pa se mora vsak kršitelj modrih postav resničnega življenjskega reda bati Moje vzgojne šibe.«
5 »Doslej ste bili« sem nadaljeval, »čisti kot Moji angeli v nebesih in to je bil tudi razlog, zakaj sem vas Jaz sam osvobodil iz trdih vezi suženjstva. Še naprej ostanite tako čisti in Moji angeli bodo ob vas in vas bodo varovali pred vsako zoprnijo, vodili in usmerjali vas bodo po poteh življenja, ki peljejo v Moja nebesa. - Ali ste si to, Moji ljubi otročiči, zapomnili?«
6 **Vsi**, še zlasti prvih sedem, so rekli: »O Ti ljubi oče in Gospod, to smo si dobro zapomnili in to bomo natančno upoštevali! Toda kakšni so Tvoji angeli in kje so pravzaprav Tvoja nebesa?«
7 **Jaz** sem odgovoril: »Glejte, navidezni mladenič, ki vas je doslej oskrboval v Mojem imenu, je eden od Mojih prvih angelov. Zaradi ljudi ima tudi on telo; toda tega lahko razpusti, kadar koli želi. Kadar pa stori to, ne umre in še naprej večno živi kot čisti duh, podoben Meni, ter ustvarja in deluje. Takšnih kot je ta, eden, vam opisani angel, poln moči in oblasti, je v Mojih nebesih še nešteto.
8 Ker pa ste tudi vprašali, kje so Moja nebesa, vam povem: Moja nebesa so povsod, kjer so krotki, čisti in dobri ljudje in duhovi. Ves ta vidni neskončni prostor so nebesa brez konca in začetka, toda samo za dobre ljudi in duhove. Kjer pa prebivajo zli ljudje in duhovi, tam ni nebes, temveč je pekel, kajti tam sta sodba in večna smrt, ki jo na tem svetu predstavlja materija. Ta v sebi nosi sodbo in je zato mrtva.

9 Kdor potemtakem hrepeni samo po zakladih tega sveta, ki so čista materija, sodba, pekel in smrt, gre tudi s svojo dušo v smrt. Zato se vsi zli duhovi večinoma zadržujejo v materiji te zemlje; dobri in čisti duhovi pa trajno prebivajo samo v čistih svetlobnih območjih svobodnega etrskega prostorja.
10 Da pa bi si lahko to, Moji ljubi in čisti otročiči, trajno predstavljali, vam bom za nekaj trenutkov odprl notranji duhovni vid, saj ste za to že tako in tako posebej nadarjeni in boste lahko pogledali v Moja nebesa kakor s te zemlje.«
11 Tedaj je **neki mladenič** vprašal, rekoč: »O Ti, ljubi Oče in Gospod, kaj pa je notranji duhovni vid?«
12 **Jaz** sem odgovoril: »Poglejte, otročiči, ko spite, so vaše telesne oči zaprte, pa vseeno vidite v svojih svetlih sanjah raznovrstne čudovite pokrajine, ljudi, živali in drevesa, cvetlice, grmičevje in zvezde ter še razne druge reči svetleje in čisteje kot vidite stvari na zemlji s svojimi telesnimi očmi. In glejte, vse kar vidite v sanjah, je duhovno in to opazujete s svojim notranjim duhovnim vidom, ki pa je v zemeljskem budnem stanju zaprt in tak tudi ostaja, ter ga noben navaden človek ne more poljubno odpreti podobno kakor telesne oči - tako sem Jaz uredil in za to imam kar najbolj moder razlog.
13 Toda Jaz lahko odprem, če tako hočem, vsakemu človeku kadar koli tudi notranji vid in potem lahko opazuje hkrati duhovno in naravno in to bom storil tudi vam, za vaš temeljit poduk, ki se bo trajno vtisnil v vašo dušo. In tako hočem, da pogledate v Moja nebesa.«
14 Ko sem to izgovoril, so vsi zagledali okoli sebe neštete množice angelov, ki so se z njimi prijateljsko pogovarjali in jih opogumljali k dobremu. Hkrati pa so opazili, kako iz zemeljske materije zre množica ostudnih in nesrečnih bitij, katerih edino prizadevanje je bilo, da se čedalje globlje pogreznejo in zakopljejo v materijo. Sočasno pa so v etrskem prostorju zagledali čudovite pokrajine, tu in tam celo zelo razkošne stavbe, nad čemer pa se niso mogli načuditi. V duhu so jih angeli popeljali tudi v te pokrajine, jim veliko razkazali in tudi razložili.
15 Čez čas sem jih znova vse priklical v zemeljsko budno življenje in gledanje ter jih vprašal, kako jim je bilo opazovano všeč.
16 Mladi so ostali brez besed, s katerimi bi lahko opisali, kakšne čudovite krasote so tam videli; le ženske so Me še posebej prosile, da bi smeli še nekaj časa opazovati nebeško lepoto.
17 **Jaz** pa sem jim odgovoril: »Dokler vam je usojeno živeti še na tem svetu - zaradi svobodne volje, da bi lahko nekoč postali svobodni in samostojni duhovi - zadostuje to, kar ste videli; v vas bo prebudilo veliko vnemo, da bi živeli in se ravnali po Mojem nauku in Mojih zapovedih.
18 Ko pa se boste povsem izurili v izpolnjevanju Moje volje, boste tudi še v tem življenju dosegli lastnosti, s katerimi boste zmogli povsem nadzorovati notranji duhovni vid in notranji duhovni sluh.
19 Kakšna pa sta Moj nauk in Moja volja glede ljudi te zemlje, ste že nekaj doumeli, vse drugo pa boste zvedeli šele v Rimu od Rimljana. Ko pa boste o vsem dobro poučeni, lahko o tem tudi vi poučujete tiste, ki vas bodo vprašali, katere vere ste in po katerem nauku živite in zakaj.
20 Zdaj pa se lahko kar kmalu odpravite in dovolite Mojemu angelu, da vas popelje dol v mesto in sicer v prenočišče. Tam se lahko med seboj temeljito

pogovorite o vsem, kar ste slišali in videli in Moj angel vam bo razložil marsikaj, česar razumsko še niste mogli dojeti.«
21 Nato so se Mi vsi znova zahvalili in spet sem se vrnil k stari druščini v ospredju griča.
22 Ko sem prispel tja, Me je Lazar vprašal, kaj še počenja mladina v ozadju hriba in ali je ne bi bilo treba takoj odpeljati od tod na goro Oljko.
23 **Jaz** sem odgovoril: »Moj ljubi prijatelj, za vse sem že poskrbel in mladim dal Svoje napotke in tako sem te rešil skrbi. Kajti čeprav dobri ljudje prav dobro poskrbijo za druge ljudi, pa poskrbim Jaz že veliko prej; in če Jaz ne bi poskrbel, bi svet kaj kmalu iztiril. - Toda pustimo zdaj to, pravkar se bo namreč pojavilo nekaj drugega.«

170. Trgovska karavana iz Damaska

1 Komaj sem prenehal govoriti, že je prihitel k Meni **Helias**, ki se je zadrževal še pri nas in v strahu in grozi rekel: »Toda Gospod, Gospod, za božjo voljo, le kaj je to tam? Opazoval sem, kako se nam iz smeri jutra bliža karavana, približuje se nam s kamelami in tovornimi konji - toda za njo vidim še neko drugo karavano, ki je prav grozljiva. Namesto kamel in konj je videti strašne ognjene zmaje in namesto ljudi prave hudičeve podobe, obdane s plamenečimi kačami in z mrtvaško glavo na prsih. 0 Gospod, Gospod, kaj naj vse to nenadoma pomeni?«
2 Po teh Heliasovih zasoplih besedah, so se vsi odpravili na rob griča, ki se je odpiral proti jutru in opazili prav nič prijeten pojav; tudi oni so Me nekoliko prestrašeni vprašali, kaj vse to spet zdaj pomeni.
3 **Jaz** sem rekel: »Glejte in spoznajte! Upajmo, da že dolgo veste, da so v prvi karavani, ki se približuje, trgovci, zasvojeni s svetom in dobičkom; kajti trgovec iz Damaska ni dosti boljši od tatu ali uličnega roparja. Ti trgovci so s kupcem kar se da ljubeznivi, da bi od njih za drag denar kupil čim več. Ko pa nazadnje njihovo blago kupi, bi ga najraje, če jim tega ne bi preprečevale stroge posvetne postave, takoj umorili in si znova prisvojili že prodano blago, ter ga oropali še preostalega denarja in lastnine. Ob takšnih skrivnih namenih pa hočejo veljati pred svetom za ugledne in zelo spoštovanja vredne, drugi ljudje naj se jim ne bi nikoli dovolj globoko priklanjali.
4 Da pa bi lahko vi vsi, kot zdaj Moji učenci in prijatelji, nekoliko bolje kot doslej spoznali to slabo vrsto ljudi v njeni resnični, notranji podobi, sem vam v ta namen odprl vaš notranji vid; s telesnimi očmi ste opazovali prihajajočo posvetno karavano, kakor jo lahko vidi vsako zdravo človeško oko, toda za njo ste zagledali tudi ustrezno notranjo, duhovno karavano.
5 Žareči zmaji ponazarjajo gorečo slo po prilastitvi vseh zakladov te zemlje, hudiči, ki jezdijo na zmajih, pa so trgovci kot posvetni ljudje. Kače, ki jih obdajajo, ponazarjajo njihovo trgovsko zvijačnost, pamet in pretkanost. Mrtvaške glave pa kažejo na veliko krvoločnost teh pravih posvetnih hudičev. Kajti če bile mogli, bi takoj pomorili vse bogate ljudi, da bi se potem udobno polastili vseh dobrin in zakladov te zemlje. Ker velja to prav za te trgovce in

ker vem, da včasih takšne ljudi zelo cenite, sem jih moral pač razkrinkati pred očmi vaše duše.
6 Ker ste zdaj to uzrli v popolni notranji resnici, bom spet zaprl vaš notranji vid - in zdaj vidite samo zunanjo karavano, ki gre mimo pod tem gričem. - Kako vam je ugajala ta slika?«
7 **Nikodem** je ob tem pripomnil: »Gospod, nekaj svojih slug sem že odposlal dol v gostišče in jim strogo zabičal, da ta karavana nikakor ne sme prenočiti v mojem gostišču! Ta bi bila pa lepa - dati zavetje takšni druščini! Kot župan bom tudi takoj storil vse, da si bodo morali poiskati prenočišče čim dlje od našega trga. Takšna bitja bi lahko ta naš sicer zelo prijazni kraj nazadnje še tako zasmradila, da potem tukaj nihče več ne bi mogel obstati. A treba bo kar takoj ostro ukrepati, če bomo hoteli takšno nesrečo odvrniti od našega kraja! Gospod, mar ni tako?«
8 **Jaz** sem odgovoril: »Da jih ne boš sprejel v svoje gostišče, je prav; ne bi pa bilo modro izgnati karavano kar iz vsega kraja. Prvič, karavana ima po rimskih predpisih pravico do prostega gibanja, ki velja za vse trgovce in drugič, tudi v tem kraju je kar precej ljudi, ki po svojem notranjem značaju niso niti za las boljši od teh trgovcev in zato tudi niso v nikakršni nevarnosti, da bi postali še slabši, kot so tako in tako slabi že dolgo; in nazadnje, tretjič, celo pri teh trgovcih iz Damaska se lahko poskusi, ali bi morda hoteli in zmogli svoj značaj vsaj delno spremeniti. Kajti na tem svetu je marsikaterega še tako slabega človeka še zmeraj prej in laže poboljšati kakor pozneje v onstranstvu golo dušo.
9 In tako boš le moral svoj drugi načrt spet opustiti. S prvim načrtom pa se Jaz, kot sem povedal že na začetku, povsem strinjam; kajti mi in oni se pod isto streho verjetno ne bi dobro prenašali. Nebo in pekel morata biti namreč ločena drug od drugega. - Ali si zadovoljen z Mojim nasvetom?«
10 **Nikodem** je odgovoril: »O Gospod, vsekakor. Res pa me nekoliko greni in jezi to, da tudi v tem meni ljubem kraju prebivajo takšni ljudje, ki so po značaju enaki trgovcem iz Damaska!«
11 **Jaz** sem odvrnil: »Glej, tam, v ozadju stoji sedmerica, ki sem jo v tisti trhli staji bogatega Barabe rešil pred smrtjo od lakote. Svoje gole otroke so poslali k meščanom tega kraja, da bi se jih vsaj kdo usmilil; toda otroci so naleteli le na trda srca. Če je bilo torej tako, kako se moreš čuditi, da Jaz meščanom tega trga ne morem dati boljšega spričevala? Če bi ti omogočil, da z notranjim vidom vidiš pomembne ljudi v Jeruzalemu - kaj bi rekel šele potem!
12 Zato vam pravim: Ta svet je v vsem podoben peklu; pekel je le prikrit človeškim očem, tako kot so v besedi in dejanju prikrita tudi nebesa. Prav zato lahko tukaj nebesa blagodejno vplivajo na pekel; toda če je razkrito oboje, potem je vplivati težko ali celo nemogoče.
13 Ko sta prišla sem farizeja, je skrit v njiju prišel sem tudi popolni pekel; toda ne da bi slutila, sta prišla v popolna nebesa.
14 Toda nebesa imajo, tako kakor pekel, tri stopnje.
15 Sedem prebivalcev Zgornjega Egipta je predstavljalo najnižjo stopnjo čistih modrostnih nebes in peklenski duhovi iz Jeruzalema so smeli najprej stopiti samo v ta nebesa. Sedmerim se je začelo svitati, zavedati so se začeli, da so

bili v hudem peklu. Ko so se tega čedalje bolj zavedali, se je k njim v podobi Rafaela spustila luč nebes druge stopnje in začutili so, da je treba zlo odložiti in se obrniti k luči. Šele ko so se jasno zagledali v jarki luči modrosti in ljubezni drugih nebes, jih je preplavilo resnično kesanje in se je porodila potreba po Meni kot najvišji stopnji nebes. In ko sem potem prišel k njim Jaz, so se tudi takoj povsem spreobrnili in zdaj stojijo tukaj kot pripravniki za prvo stopnjo nebes.
16 Če pa bi jih mi tedaj, ko so prišli k nam kot pravi hudiči, s svojo močjo takoj odgnali od tod, potem zanesljivo ne bi bili na srečnem izhodišču, kjer so zdaj. In glej, podobno je s trgovci iz Damaska, ki so zdaj že v mestu in niti ne slutijo, da so tako blizu nebeškemu kraljestvu. Mi pa bomo, pomešani mednje, kmalu našli priložnost, da bodo nekaj malega opazili in potem se bo že pokazalo, kaj se bo v prihodnje izcimilo iz tega.
17 Ker pa so trgovci večinoma že našli zavetje, bomo tudi mi zapustili ta grič in se najprej za slabo uro podali v tvojo hišo, šele potem pa se odpravili v tvoje prenočišče in tam večerjali. Nato se bo že samo od sebe pokazalo, kaj vse je treba še narediti.«
18 **Agrikola** je dodal: »Gospod, naše mladine ne vidim nikjer več! Ali se je morda že odpravila navzdol?«
19 **Jaz** sem rekel: »Toda ljubi prijatelj, ali nisi že prej slišal, kaj sem rekel Lazarju? Kako lahko še enkrat sprašuješ kaj takega? Za mlade je kar najbolje poskrbljeno in zdaj so že v gostišču in to v najzanesljivejšem spremstvu Rafaela; lahko se povsem zaneseš, da ne bodo za nič prikrajšani. Toda zdaj se bomo odpravili in podali dol v mesto. Na griču Me ne sme nihče nič več vprašati. Tako naj bo!«

171. Gospod razloži drugo poglavje Izaije

1 Na to Moje določilo so vsi vstali in urno smo se odpravili v mesto in sicer v Nikodemovo hišo, da bi jo blagoslovili, kot je skrivaj želel. Ko smo bili v hiši, smo kmalu na mestnem trgu zaslišali velik trušč in naš Agrikola je takoj z ukazovalnim, močnim glasom vprašal, kaj se dogaja zunaj na trgu.
2 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, dokler sem Jaz pri tebi, ti ni treba prav ničesar spraševati. Mar ne veš, kolikšna moč Mi je vsak trenutek na voljo? Ob tem pa še zanesljivo vem za vse, kar se dogaja v vsej neskončnosti; zato nič več na skrbi za takšne stvari, vsaj ne v Moji navzočnosti! «
3 **Agrikola** je odgovoril: »O Gospod, hvala Ti za to napotilo. Zapomnil si ga bom za vselej; kajti silovitost v takšnih primerih je in ostaja še zmeraj moja poglavitna napaka. Zelo pogosto zdaj mislim na to, da si nam priporočal, naj bomo potrpežljivi, o Gospod in potrpežljivost hočem za stalno usvojiti; toda kadar me nenadoma doleti skušnjava, se takoj pokaže tudi moj stari greh. Toda odslej naj se za zmeraj poslovi od mene!«
4 **Jaz** sem odvrnil: »Torej je vse prav Namen je dober, čeprav se bo ta stari greh pokazal še večkrat.
5 Zdaj pa Mi prinesite knjigo preroka Izaija; iz nje vam moram razložiti nekaj pomembnega.«

6 Nato Mi je Nikodem takoj prinesel knjigo Izaija. Odprl sem drugo poglavje in ga glasno prebral vsem navzočim:
7 »Izaija, Amosov sin, je videl o Judi in Jeruzalemu tole: *Zgodilo se bo poslednje dni: Gora, na kateri stoji hiša Gospodova, bo trdno stala kot najvišja med gorami, vzdigovala se bo nad griči in vsi pogani bodo hiteli k njej. « (Iz. 2,2)*
8 **Nikodem in farizeja** so vprašali: »Gospod in Mojster, kje je Gospodova gora, na kateri stoji Njegova hiša?«
9 **Jaz** sem odgovoril: »O glejte, kako posvetni, čutni in polni materije ste še! Ali nisem Jaz gora vseh gora, na kateri stoji prava Božja hiša? Kaj pa je ta zelo udobna hiša? To je Moja beseda, ki sem jo vam, Judom, že več stoletij sporočal po vseh prerokih in zdaj sam govorim iz ust Sina človekovega. Jaz sem torej gora in Moja beseda je udobna hiša na gori in tu okoli nas so pogani iz vseh predelov zemlje, ki so prišli sem, da bi si ogledali goro in prebivali v njeni nadvse prostorni hiši.
10 Toda za Jude, kakršni so zdaj, je to resnično poslednji čas, ker se izmikajo tej gori in njeni hiši ter vrhovom celo grozijo z uničenjem. - Ali zdaj razumete to vrstico?«
11 **Vsi** so rekli: »Da, Gospod, zdaj jo povsem razumemo; toda to poglavje ima še več vrstic, ki nam še zdaleč niso jasne. Gospod, pojasni nam še druge!«
12 **Jaz** sem rekel: »Bodite potrpežljivi; kajti drevesa ni mogoče prelomiti čez koleno!
13 Torej Izaija pravi naprej: *‚Številna ljudstva bodo prišla (to pomeni v prihodnosti) in rekla: ‚Pridite, pojdimo na Gospodovo goro, k hiši Jakobovega Boga. Poučil nas bo o Svojih poteh in hodili bomo po Njegovih stezah! Kajti s Siona bo prišla postava in Gospodova beseda iz Jeruzalema.' (Iz. 2,3)*
14 Da je treba tukaj pod Zionom (Ze on = On hoče) razumeti prav tako goro, torej Gospoda ali Mene in pod Jeruzalemom hišo Gospodovo na gori, torej Mojo besedo in Moj nauk zdaj in v prihodnje, o tem zdaj menda ne bo nobenega dvoma več.
15 Kdo pa so tista ljudstva, ki pravijo: ‚Pridite, pojdimo na Gospodovo goro, to pomeni k Sinu človekovemu ali Bogočloveku in k hiši Jakobovega Boga, da nas uči Svojih poti in potem bomo hodili po Njegovih stezah.`?
16 Glejte, ta ljudstva so tisti, ki se bodo v vseh prihodnostih spreobrnili k Meni, si prilastili Mojo besedo in uresničevali Mojo voljo; kajti poti v življenje kaže Moja beseda in steze so Moja volja, ki je ljudem oznanjena z Besedo. Natančno slediti Moji volji je seveda veliko manj udobno kakor samo sprejeti Mojo besedo, kot je prav gotovo veliko udobnejše stopati po široki in ravni cesti kakor hoditi po ozki in pogosto strmi stezi.
17 Toda kdor hoče v sebi priti na najvišjo vseh gora in tam v Mojo živo Besedo, ki je hiša Gospodova na gori, ta ne sme samo stopati po cesti, ki pelje h gori, in ostati na njeni ravnini, ampak se mora podati tudi na ozke in pogosto zelo strme steze; kajti samo po teh se prispe na vrh gore in tam v živo Božjo hišo.
18 Kaj pa to pomeni, sem vam že razložil, kot tudi to, kaj prerok razume pod Ze on in Jeruzalem; zato tudi pravi, da iz Zeona prihaja postava, torej Moja volja in iz Jeruzalema, ali iz Mojih ust seveda, pa Moja beseda.

19 Kdor torej Mojo besedo, ki sem jo ljudem v vseh časih sporočal po prerokih, sliši, jo sprejme in živi po njej, ta pride prek tega do Mene in tudi do žive Besede in Njene moči; kajti Jaz sam sem živa Beseda in Njena moč in vse, kar obsega neskončni prostor, je zgolj Moja živa Beseda in Njena večna moč in oblast. - Ali ste tudi to razumeli?«
20 Nato je **eden izmed farizejev**, ki so na gori Oljki prišli k Meni in je bil izvedenec v Pismu, dejal: »Gospod in Mojster, Tvoja razlaga dveh vrstic je bila jasna kot sonce opoldne, vse mi je bilo razumljivo in prepričljivo; toda zdaj sledi četrta vrstica, ki se glasi takole:
21 ,*Gospod bo razsojal med pogani in kaznoval bo narode. In prekovali bodo svoje meče v lemeže in svoje sulice v srpe; narod ne bo več vzdignil meča proti narodu, ne bodo se več učili vojskovanja. `(Iz 2,4)*
22 Kdo so torej pogani in kdo ljudstva, ti, ki se potem, ko so bili kaznovani, ne smejo več bojevati med seboj? Ta ljudstva se morajo šele roditi v daljni prihodnosti, kajti današnji rodovi s svojimi ponosnimi, grabežljivimi in oblastiželjnimi kralji bodo netili vojne do konca sveta.«
23 **Jaz** sem rekel: »Ti si sicer res izveden v Pismu, ker še dobro pomniš vse postave in preroke, toda zate še nikoli ni bilo mogoče reči, da vse to tudi razumeš v pravem duhu. Stopaš po široki in ravni poti, toda na ozki vzpon, ki pelje na goro resničnega spoznanja, še nisi naredil koraka.
24 Kdor z ravnanjem po postavi ne prispe na vrh gore Gospodove in v hišo Gospodovo ali do notranje žive Besede iz Boga in do Božje žive Besede v sebi, ta ne spozna pravega, notranjega, živega duha postave in prerokov «

172. Gospod razloži Izaijeva videnja prihodnosti (Iz 2,1-5)

1 **Pismouk** je vprašal: »Toda zakaj so vsi preroki govorili in pisali tako zakrito? Prav njim bi moralo biti največ do tega, da bi ljudje razumeli njihove besede.«
2 **Jaz** sem odgovoril: »Takšne pripombe so bile izrečene pred nekaj dnevi tudi na gori Oljki in sem vam pokazal, da so neutemeljene; zato mi že povedanega ni treba ponavljati.
3 Kakšna Božja beseda pa naj bi bila to, če ne bi imela še notranjega pomena? Ali poznaš človeka, ki ne bi imel drobovja, ali pa takega, ki bi bil prozoren kot kapljica vode in bi si lahko ogledal vso njegovo notranjo sestavo in te ta, kljub vsej umetelnosti, ne bi kar se da močno odbijala?
4 O, naučite se že vendar pametno razmišljati! Zdaj pa vam bom razložil lahko razvidni pravi pomen Izaijeve četrte vrstice; torej pozorno prisluhnite.
5 ,Gospod - to sem Jaz v Besedi - bo sodil med pogani in kaznoval številna ljudstva.'
6 Kdo so pogani in kdo ljudstva? - Pogani so vsi tisti, ki ne poznajo enega, pravega Boga in namesto Njega molijo in najbolj častijo malike in mamona tega sveta. In takšni obdajajo judovstvo z vseh strani in kamor koli se odpravite, bodisi proti jutru, proti poldnevu, proti večeru ali proti polnoči, ne boste srečali drugega kot pogane vseh zvrsti in vrst. Veste pa tudi, da so z vseh koncev sveta, od blizu in daleč, prišli zdaj k Meni pogani visokega in nizkega stanu. Slišali so Mojo Besedo in videli Moja znamenja, začeli povsem verovati

ter upoštevati Moj nauk, in Moja beseda jim zdaj sodi in razsoja med njimi; s tem prenehajo biti pogani in se pridružujejo Božjim maziljencem ter številu pravega Božjega ljudstva.
7 Toda niti ti ne bodo ostali pri poučenem in sprejetem, kajti med njimi se bodo pojavili lažni maziljenci, ki bodo tudi delali znamenja, zapeljali kralje in kneze in si kmalu prilastili veliko posvetno moč ter z ognjem in mečem preganjali tiste, ki jih ne bodo hoteli priznati, nazadnje pa razpadli na številne sekte in stranke. To so tista številna ljudstva, ki jih bom Jaz kot Gospod kaznoval zaradi njihovega pomanjkanja ljubezni, njihove zlaganosti, sebičnosti, napuha, trmoglavosti, gospodovalnosti, njihovih zlih prepirov ter medsebojnega preganjanja in vojskovanja. Preden pa se bo to zgodilo, bo minilo kar nekaj časa, toliko, kolikor ga je poteklo od Noeta do danes.•
8 Kakor v Noetovih časih, ko so se ženili in možile (Mt 24,38), prirejali velika praznovanja in gostije, se dali na veliko častiti in vodili uničujoče vojne zoper tiste, ki niso hoteli priznati njihovih malikov in je zato kmalu prišel veliki potop, ter utopil vse povzročitelje slabega - se bo zgodilo nekoč tudi v prihodnosti. Toda tedaj bo Gospod prišel z ognjem Svoje vneme in jeze ter z zemlje odstranil vse takšne storilce zla.
9 In potem bo tako, da bodo čisti in dobri in pravi ljubitelji resnice in Božje luči, ki jim je bilo prizaneseno, iz mečev skovali lemeže, iz sulic srpe in bodo povsem opustili spretnost vojskovanja; odtlej nobeno pravo maziljeno ljudstvo nikoli več ne bo dvignilo meča zoper drugo; le še pogani bodo tu in tam še ostali v zemeljskih puščavah, toda tudi ti bodo posvarjeni in nato pometeni z zemlje.
10 Potem bo Zemlja na novo blagoslovljena. Njena tla bodo rodila stoteren sad od vsega in starešinam bo podeljena moč nad vsemi elementi zemlje.
11 Glej, tako duhovno je treba, kar zadeva zemljo, razumeti četrto vrstico, za katero ti kot pismouk meniš, da je nerazumljiva.
12 Toda v tej pravi, z naravo skladni duhovni razlagi je skrit še globlji, povsem duhovni in nebeški pomen, ki pa ga vi s svojim še povsem posvetnim razumom ne morete dojeti in se niti ne da izraziti z besedami. Šele ko boste na gori Gospodovi vstopili v hišo Božjo in potem prišli od te Jakobove hiše, kot o tem pravi prerok v kratki peti vrstici, se boste preobrazili v pravi luči duha iz Boga (Iz 2,5) - Povej mi, ali si vse to zdaj bolje razumel kakor prej?«

173. O na videz nepravičnem vodenju ljudi

1 **Pismouk** je rekel: »Da, Gospod in Mojster, tako je preroka mogoče dobro razumeti in smisel je zdaj jasen in pravi, čeprav bi morda še lahko vprašali in rekli: Zakaj dopuščaš Gospod, da bodo dva tisoč let v prihodnosti ljudje spet postali tako zli, kot so bili v Noetovih časih? In zakaj mora najbolj trpeti prav ubožen človek celo tedaj, ko živi povsem tako, kot je Bogu najbolj dopadljivo?

• Opomba založbe Lorber Verlag: Noe je umrl 2145 let pred Kristusom, kakor navaja Veliki Janezov evangelij, osma knjiga, poglavje 86,3; 1Mz 5 in 1Mz 9,29.

2 Tudi sam sem nekoč doživel tole: Neka ubožna družina, ki se je strogo držala Božjih zapovedi, je imela v lasti zelo majhno posest; blizu pa je živela bogata in posvetno zelo ugledna družina z veliko posestjo. Ta je bila trdosrčna in ubogim ni nikoli česa dala, revna družina pa je ves čas rado delila z revnimi še tisto malo kruha, kar ga je imela. Nekega soparnega dne je prišlo hudo neurje in strela je udarila v kajžo dobre, revne družine, ki je bila medtem na njivi in tam pobirala ječmenovo zrnje. Kajža je seveda pogorela z vsem, kar je bilo v njej: z obleko, zalogami hrane in nujnimi hišnimi in gospodarskimi pripomočki vred. Isto neurje se je zbralo tudi nad velikim domovanjem bogate in trdosrčne družine; toda v hišo bogatih posestnikov ni udarila uničujoča strela iz oblakov. Zakaj je bilo prizaneseno bogatim in ne raje revnim?
3 Podobno se godi zelo pogosto, zato začno ljudje zlahka verjeti, da ali Boga sploh ni ali pa da ljudje Bogu niso mar. In prav v tem vidim poglavitni razlog za slabljenje vere. Kajti vsak človek ima naravni čut za pravičnost, ki je najtesneje povezan z vero v dobrega in najpravičnejšega Boga; če se ta čut prepogosto in večinoma najbolj grobo prizadene, to sčasoma prizadene tudi vero in jo slabi; človeštvo vse bolj tone v temo nevere ali praznoverja in začne v svoji stiski iskati pomoč in tolažbo vsepovsod, kjer koli se takšna pomoč ponuja, ter zaide v malikovanje ali v stoicizem.
4 Če je na takšen način večina človeštva v več stoletjih postala toliko slaba, kolikor je le mogoče, seveda sledi kazen za kaznijo; toda menim, da to ne bi bilo potrebno, če nekateri dogodki ne bi tako pogosto pretrdo preskušali njihove vere.
5 Tako presojam zgolj kot naraven človek, toda tako kot menim jaz zdaj, misli še zelo veliko ljudi in se tako slabšajo. - Kaj pa meniš o tem Ti, Gospod in Mojster?«
6 **Jaz** sem rekel: »Ali je revna družina, ki jo navajaš, ostala po nesreči še naprej nesrečna in je morala hirati v hudi stiski in trpljenju?«
7 **Pismouk** je odgovoril: »Ne, to ne; kajti nesreča je razširila srca sosedov in obdarovali so ubogo družino, da je imela potem več kakor pred nesrečo.
8 Dogaja pa se, da kakšna družina, ne da bi bila sama kriva za nesrečo, ki jo je prizadela, nesrečna tudi ostane - in takšni pogosti primeri človeštvo, vsaj tako menim, tudi najpogosteje poslabšajo. Ali pa sem spet napačno presodil?«
9 **Jaz** sem rekel: »Takšni primeri so, prvič, zelo redki, se pa zgodijo; drugič, zanje so prav gotovo tudi tehtni razlogi. Pri revni družini, ki si jo kot primer navedel najprej, je bil vzrok za njeno nesrečo tale: Njena kajža je bila že zelo trhla in bi se sesula že ob rahlem potresu ter zlahka poškodovala svoje vrle stanovalce. Prav zato je družina že večkrat prosila bogate sosede, če bi ji lahko pomagali, da bi si postavila novo. Toda njene prošnje so ostale neuslišane. Tako je bilo nekega dne dopuščeno, da strela uniči staro in preperelo kajžo. To je potem omečilo srca sosedov; zbrali so denar in revni družini postavili novo in trdno bivališče in jo obilno preskrbeli še z raznovrstnim živežem, tako da se je ubogi družini godilo veliko bolje kot pred nesrečo, ter je zato tudi lahko storila za kakšnega še revnejšega človeka več kot prej. Domnevna nesreča je bila torej za pošteno revno družino prava sreča, ki sem jo Jaz predvidel in dopustil.

10 Kar pa zadeva druge nesreče, ki se oklenejo človeka, pa je tako, da je katera družina revščino priklicala sama po svoji krivdi. V njenem uboštvu jo zlahka - da bi jo predramil iz njene trdovratne lenobe - prizadene še hujši udarec; tudi za to je spet sama kriva, ker še naprej ostaja lena in s tem tudi nesrečna. Ta vrsta ljudi pa potem seveda meni, da Bog njihovih prošenj ne usliši ali da se sploh ne zmeni za ljudi, ampak ti ljudje so le premalo dejavni. Resno se ne lotijo niti posvetnega dela niti ne upoštevajo Božjih zapovedi, mlačni in brez zaupanja so tudi v svojih prošnjah Bogu, zato pa so tudi prepuščeni svoji nesreči vse dotlej, dokler se pod pritiskom čedalje hujše nesreče nazadnje ne lotijo dela in postanejo tako tudi srečnejši.
11 Glej, nekoč je na Vzhodu nad mogočnim ljudstvom vladal kralj. Toda ljudstvo se je, ker je prebivalo na dobri zemlji, polenilo in postajalo vsako leto revnejše. Kralj je začel premišljevati, kako bi bil kos temu zlu.
12 Obšla ga je dobra misel in rekel si je: Ljudem bom naložil večje davke, ki jim bo teže zadostiti in jih tudi neizprosno izterjeval z vojščaki vse dotlej, dokler ne bo ljudstvo na splošno postalo dejavnejše.
13 Mišljeno, storjeno. In glej, sprva je ljudstvo neznosno godrnjalo in se pritoževalo in bi se na videz pretrdemu kralju celo uprlo, če bi se le lažje znebilo lenobe. Huda stiska pa je ljudstvo nazadnje predramila k večji dejavnosti. Kmalu je postalo tudi premožnejše in je kralju laže plačevalo zahtevane visoke davke kakor prej nižje.
14 Ko je kralj po nekaj letih opazil, da je njegovo ljudstvo postalo podjetnejše in bolj delavno, je odposlal glasnike v vse dele svojega kraljestva, da so napovedali občutno znižanje davkov.
15 Toda tedaj so se oglasili starešine ljudstva: ‚Zahvaljujemo se modremu kralju za to milost, toda hkrati ga prosimo, da v dobro ljudstva ohrani zdajšnjo višino davkov; kajti takoj ko bo ljudstvo moralo plačevati manj davka, se bo polenilo, bo manj dejavno in bo nazadnje majhne davke teže plačevalo kakor velike•!`
16 Ko je kralj slišal izjave starešin svojega ljudstva, je pohvalil njihovo modrost in opazil, da postaja njegovo ljudstvo čedalje dejavnejše in tako čedalje premožnejše in srečnejše. In ko je ljudstvo od starešin slišalo, da jih je modri kralj obremenil s tako visokimi davki samo zato, da bi postalo dejavnejše in srečnejše, je pohvalilo kraljevo modrost in mu prostovoljno plačalo še več, kot je bilo predpisano.
17 In glej, prav tako ravnam z lenimi in nedejavnimi ljudmi tudi Jaz. Ali sem s tem do koga krivičen?«
18 **Pismouk** je rekel: »Gospod, zdaj mi je spet vse jasno in iz vsega srca se Ti zahvaljujem za to, da si mi razjasnil razum.
19 Prosim pa Te, da nadaljuješ z razlago Izaije. Šesta vrstica je še bolj nejasna kakor prejšnjih pet; in tako Te na vso moč prosimo, da bi nam še naprej razložil!«

• Kakor velike; dopolnilo založbe Lorber Verlag

174. Razlaga Izaije 2,6-22. Milostno odprtje nove luči

1 Jaz sem rekel: »Dobro, torej prisluhnite nadaljnji Besedi. Besede preroka pa se glasijo:
2 *‚Gospod, dopustil si, da tvoje ljudstvo zapusti Jakobovo hišo, ker je polno vedežev z Vzhoda, čarovnikov kakor Filistejci, in sklepa zveze s tujci. Njihova dežela je polna zlata in srebra, njihovih zakladov ni konca. Njihova dežela je polna konj, njihovih voz ni konca. Njihova dežela je polna malikov, molijo delo svojih rok, ki so ga naredili njihovi prsti. Uklonil se bo človek, ponižan bo mož, ne boš jim odpustil! Pojdi v skalovje, skrij se v prah iz strahu pred Gospodom in pred njegovim vzvišenim veličastvom!' (Iz 2, 6-10)*
3 Teh pet vrstic sodi v eno področje, ker označuje klavrno stanje cerkve ali hiše Gospodove na Zemlji - tako pri Judih, ki so bili že pred tem časom, kot tudi pri tistih, ki bodo prišli za nami.
4 Lenoba pri izpolnjevanju Božjih zapovedi je razlog, zakaj dopuščam, da bo Moje ljudstvo zapustilo hišo Jakobovo na gori Gospodovi in zvesto posnemalo ravnanje najbolj primitivnih in lenih ljudstev, ki na Vzhodu prebivajo podobno kot divje živali.
5 In to, kar zdaj počno farizeji in njim podobni Judje, bodo počeli tudi naši zanamci: določili bodo množico dni, ki jim bodo pripisali posebne moči in učinke in kdor bo temu nasprotoval, ga bodo zasledovali z ognjem in mečem. Ljudstvu bodo razlagali tudi znamenja, za denar bodo ljudem napovedovali srečo in nesrečo, ter se zaradi tega dali izredno častiti in nagrajevati, kajti takšno brezplodno delo prinese na koncu še več kot samo plug in srp.
6 Da pa bi svoj zlahka pridobljeni dohodek čim bolj povečali, bodo, tako kot danes farizeji, razpošiljali svoje apostole po vsem svetu in tujce razglašali za svoje otroke. Ti že kot nevedni pogani niso bili nič prida; ko pa bodo postali najpristnejši posvetni filistejci, bodo še stokrat hujši, kot so bili pred tem. Tako pa se bo njihova mračna dežela napolnila s srebrom in z zlatom in njihov pohlep po zakladih tega sveta ne bo imel meja niti cilja, prav tako brezmejna bosta tudi njihova gospodovalnost in sla po vojskovanju - to je prerok ponazoril s podobo konj in vozov v množici. Tudi ozemlje, ki mu bodo vladali, bo polno malikov in templjev, to je kljub osebnemu Božjemu svarilu začel že modri Salomon, ki je zaradi svojih tujih žena dal zgraditi malikovalske templje okoli Jeruzalema. Takšnim malikom se bodo klanjali slepi norci in častili delo svojih rok in prstov v neumnem prepričanju, da se bodo prikupili Bogu. In kdor tega ne bo hotel početi, ga bodo preganjali na življenje in smrt. Številni kralji bodo zaradi večjega sijaja svoje krone prisluhnili nesmislom posvetnih filistrov, ter z ognjem in mečem zasledovali čedalje manj prijateljev Luči in žive Resnice.
7 In glej, potem bo prišel Gospod in bo kaznoval tista ljudstva, ki bodo v Njegovem imenu zapeljala toliko ljudi.
8 Nenadoma pa se bo z vseh strani prikazala prava, živa Luč in prijatelji noči bodo za zmeraj pokončani. Sicer se bodo zatekli k pečinam in se zakopali pod svojo nerodovitno zemljo iz strahu pred resnico in veličastjem Gospoda; toda to jim ne bo veliko pomagalo.

9 Prerok potem nadaljuje in glasno pravi: *‚Prevzetne smrtnikove oči (ošabnost) se bodo povesile, človekova ošabnost bo klonila, samo Gospod bo vzvišen tisti dan in na vekomaj.*
Kajti dan Gospoda nad vojskami (Luč) pride nad vse ošabne in visoke in nad vse pred svetom povišane, da bodo ponižani, nad vse libanonske cedre (duhovnike), visoke in mogočne, in nad vse bašanske hraste (glavna oporišča malikovalske duhovščine v vseh časih), nad vse visoke gore (vladarje) in nad vse vzvišene griče (vse iz visoke družbe), nad vse visoke stolpe (vojskovodje), in nad vsa utrjena obzidja (armade), nad vse taršiške ladje (tiste, ki imajo vesla države v rokah) in nad vsa zaželena pristanišča (veliko državno industrijo). Smrtnikova prevzetnost bo klonila, človekova ošabnost bo ponižana. Samo Gospod bo vzvišen tisti dan. Maliki bodo popolnoma izginili. Ljudje se bodo zatekli v skalnate votline in zemeljske jame (skrivališča mamona) v strahu pred Gospodom in pred njegovim vzvišenim veličastvom (luč večne Resnice), ko se bo vzdignil, da prestraši (kaznuje) zemljo. Tisti dan bodo ljudje vrgli krtom in netopirjem svoje srebrne in zlate malike, ki so si jih naredili, da bi jih molili. In se bodo zatekli v gorske votline in skalne razpoke v strahu pred Gospodom in pred njegovim vzvišenim veličastvom, ko se bo vzdignil, da prestraši zemljo.
Obrnite se proč od človeka, saj je kakor dih v njegovem nosu (dih v nosu pomeni posvetni napuh), tako malo je vreden!' (Iz 2,11-22)
10 Zdaj imate popolno, lahko dojemljivo razlago celotnega drugega izredno pomembnega poglavja preroka Izaija. Zadnje vrstice je mogoče zlahka razumeti, če dobro poznamo pomen prvih.
11 Povem pa vam tudi, da se bo resnično tudi tako zgodilo in sicer že v bližnji prihodnosti in potem po približno devetnajst sto letih znova v polni meri; kajti celo Jaz nimam drugega sredstva, ker je treba dosledno spoštovati svobodno voljo ljudi; to je edina možnost, da se človeka od časa do časa učinkovito zdrami iz njegove lenobe, kajti ta je vzrok vseh grehov in bremen. - Ste vse to dobro razumeli?
12 Zdaj ob tem ne boste občutili veliko veselja - zato pa ga bodo toliko več prihodnji narodi, ko jim bo to vedenje znova razodeto v njihovi veliki stiski, ko bo ljudstvo vstalo zoper ljudstvo, da bi ga uničilo. - Toda o tem nam bo več povedalo prihodnje poglavje.
13 Zdaj pa Mi povejte, kako ste dojeli te zelo pomembne stvari. Zelo pomembne pravim zato, ker vam kot Svojim prihodnjim naslednikom želim položiti na srce, naj bi se vi in vsi vaši učenci varovali predvsem lenobe. Zdaj pa lahko spregovorite o duhu, ki ste ga zasledili pri Izaiji, potem pa lahko preidemo na tretje poglavje!«
14 Oglasili so se **učenci** v soglasju z drugimi navzočimi: »Gospod, vse kar odrediš, hočeš in dopuščaš, je prav gotovo nadvse dobro, nadvse modro in pravično; kajti Ti kot Stvarnik in Mojster ljudi in vseh stvari na svetu najbolje veš, kaj je zares dobro za ljudi. Če bi bili srebro, zlato, dragi kamni in dragoceni biseri samo nekaj slabega za Tvoje ljudi, potem takšnih slabih reči niti ne bi ustvaril.
15 Kdo razen Tebe ve, ali ne bi ljudje brez takšnih mikavnih reči postali še bolj leni, kot so že ob vseh teh tisočkrat tisočih mikavnih rečeh, in bi se sčasoma

še bolj polenili? Če pa se marsikdo iz prevelike ljubezni do teh mikavnih reči razvije v pravega satana med ljudmi, ker se da premamiti lažnemu bližču zlata, pa Ti je na voljo še nešteto vrst vzgojnih sredstev; menimo, da se bo ob koncu časov sveta po Tvojem skrivnem in večnem Božjem načrtu še vse dobro izteklo.
16 Mi kot Tvoji izbrani učenci pa bomo zagotovo storili vse, da bi ohranjali ljudi po Tvojem Božjem nasvetu pravične in resnično dejavne, jih za dejavnost navduševali in spodbujali. Vprašanje pa je, ali se bo to ohranilo še v daljni prihodnosti pri njihovih potomcih. Ti boš že sam dopustil, da se zgodi tisto, kar bo čim bolj koristilo ljudem, bodisi vojne, bolezni, draginja, lakota ali pa mir, zdravje, blagoslovljena rodovitna leta in časi. Tako smo Ti zdaj, o Gospod, odkrito povedali svoje mnenje in Te prosimo za nadaljnjo razlago prerokovih besed.«
17 **Jaz** sem rekel: »Tokrat sem z vašimi besedami povsem zadovoljen in ker ste dobro dojeli razlago drugega prerokovega poglavja, lahko preidemo na tretje poglavje. Torej Mi prisluhnite!«

175. Razlaga 3. poglavja Izaije: Stanje neurejene skupnosti

1 (**Gospod**): »Tudi to naslednje poglavje preroško velja za danes in za čase, ki sem vam jih že prej naznanil.
2 Prva zelo pomenljiva prerokova vrstica se torej glasi: *‚Glej, Gospod, Bog nad vojskami, bo odvzel Jeruzalemu in Judu raznovrstno zalogo, vso zalogo kruha in vso zalogo vode!` (Iz 3,1)*
3 Pod izrazom ‚Jeruzalem je tu mišljeno judovstvo, kakršno je danes in kakršno je bilo tudi že dolgo nazaj; z ‚Judom pa označuje prihodnje rodove, ki se bodo zaradi sprejetja Mojega nauka tudi prištevali k judovskemu rodu. Ti pa bodo zaradi svoje velike lenobe lahko računali na prav takšno usodo kakor zdajšnji Judje, le da bo ta veliko hujša.
4 Odvzem zaloge pomeni odvzem ljubezni in usmiljenja in odvzem vode pomeni odvzem prave modrosti iz Boga. Zaradi tega bodo vsi tavali v hudi zmoti in temi duše in drug drugemu ne bodo znali svetovati; in četudi bo kdo kaj svetoval, mu tisti, ki bo potreben nasveta in luči, ne bo zaupal in mu bo dejal: ‚Kako mi lahko govoriš o luči ti, ki prav tako tavaš v temi kakor jaz!' Da bodo ljudje zaradi svoje krivde, ki je posledica njihove lenobe, povsem nemočni, natančno napoveduje prerok v naslednji vrstici:
5 *‚Odvzeti jim bodo močni in vojščaki, sodniki, preroki, vedeži in starešine;' (Iz 3,2) ‚svetovalci in modri obrtniki in pametni govorniki ter poglavarji nad petdeset in tudi pošteni ljudje (Iz 3,3):*
6 Poglavarje in poštene ljudi sem namenoma postavil na konec, namesto na začetek tretje vrstice in za to imam Svoje razloge. In zdaj poslušajte razlago!
7 Kdo so močni in vojščaki? To so tisti, ki so, kakršen je bil nekoč tudi David, polni vere in zaupanja Vame; vojščaki pa takšni ljudje, ki jih ta eden s svojo vero in zaupanjem nadvse navduši in tako zmorejo ves čas premagovati še tako veliko sovražnikov dobrega in resničnega iz Boga.
8 Ko pa bo ljudem povsem zmanjkalo žive vode iz nebes in se bo vse meso s svojimi dušami znašlo v najgostejši temi, kateri izmed ljudi bo pravi in

pravičen sodnik? Kateri bo imel dar prerokovanja? In če ga bo že kateri imel, kdo mu bo verjel, ne da bi to sam notranje razumel? Kdo bi lahko napovedoval za duhovno slepe in duhovno gluhe? In koga bi najbolj nevedno človeštvo zaradi njegove nadpovprečne modrosti izbralo za resničnega starešino in ga postavilo za svojega pastirja? Zato razumite zdaj zadevo, kot je prav!
9 Komur sta v duhovnem pomenu odvzeta kruh in voda, temu je pravzaprav odvzeto vse; kogar Bog kaznuje in tepe z duhovno slepoto, je tudi najhuje kaznovan in tepen. Kajti temu je s tem odvzeto vse in tedaj je povsem nebogljen in zbegan. To je tudi skrajno sredstvo, s katerim se najučinkoviteje ukrepa zoper naraščajočo človeško lenobo in njene številne pregrehe.
10 Da bodo morali biti ljudje z odvzemom duhovnega kruha in vode resnično potisnjeni v najhujšo nesrečo in kaj vse jim bo s tem še odvzeto, pa dokazuje prerok še naprej v tretji vrstici, v kateri izrecno pravi: Ljudem bodo odvzeti tudi nasveti in svetovalci in modri delavci na vseh področjih človeških potreb, tudi pametni govorci, ki so s svojo modrostjo sicer morda storili marsikaj dobrega.
11 Pri vsej zadevi pa je najslabše, da bodo dodatno odvzeti, kot pravi, poglavarji nad petdesetimi. Kdo so ti in kaj pomeni tukaj število petdeset? Takoj si bomo to dobro ogledali.
12 Če si predstavljamo obsežno in povsem urejeno skupnost ljudi, ima ta, če želi biti dobro preskrbljena z vsem, že od nekdaj številčno gledano, petdeset poglavitnih panog, namenjenih uresničevanju svojih potreb. Kar je več kot to, sodi v napuh, kar manj, pa povzroča šibkost, pomanjkanje in revščino. Da pa bi vsaka posamezna panoga učinkovito poskrbela za svoje potrebe, mora imeti na čelu usposobljenega vodjo kot predstojnika in voditelja, ki obvlada svoje področje od začetka do konca; če ga ni ali pa je namesto njega človek, ki se na to ne spozna, potem ta panoga skupnosti ne bo prinašala nobenih ali vsaj ne dobrih sadov.
13 Kako se bo šele godilo skupnosti, ko bo zaradi svoje lenobe in malomarnosti na koncu ob vseh petdeset poglavarjev? Pravim vam: prav tako kakor se zdaj godi veliki skupnosti Judov, v kateri imajo še nekaj malega samo nekateri tatovi in razbojniki, ki se redijo na račun ubogih in skrbijo le za svoje trebuhe, medtem ko tisoči nemočno ginevajo v najhujši revščini! Kje je modri voditelj, ki bi skrbel zanje in jim dajal delo in kruh v tej ali oni zaposlitveni panogi? Glejte, takega ni v marsikateri stroki in s tem manjka tudi vse drugo. So še nekateri ključni ljudje, ki vodijo različna področja, toda ne v korist ljudstva, temveč v svojo korist, zato so zgolj tatovi in roparji, nikakor pa ne pravi voditelji, kakršni so bili v času Mojih sodnikov.
14 Zdaj ste videli, kako je zunanja in notranja blaginja ljudi neke velike skupnosti odvisna od poglavarjev različnih panog za zadovoljitev potreb; od koga pa je v državi, ki ji vlada knez ali kralj, najbolj odvisna prava sestava omenjenih ključnih ljudi v neki obsežni človeški skupnosti? Glejte, od modrega kralja!
15 Kaj pa pravi naš prerok o tem, kaj bo storil Gospod leni skupnosti, ki je pozabila na Boga?

16 Poslušajte njegove nadaljnje besede: *‚Postavil jim bom dečke za prvake, vladajo naj jim razvajenci.' (Iz 3,4) ‚Ljudje bodo zatirali drug drugega, vsak svojega bližnjega, deček bo predrzen do starega, potepuh do spoštovanega.' (Iz 3,5)*
17 Prerokove besede so tukaj same po sebi tako jasne in resnične, da ne potrebujejo dodatne razlage; lahko vas le opozorim na velike in očitne najslabše posledice, čeprav jih lahko ugotovite tudi sami. Ko pri takšni zmešnjavi v neki deželi iztirijo vse življenjske razmere in so zaradi stiske zelo nezadovoljni vsi ljudje v neki skupnosti, se porodi tudi brezobzirno ogorčenje zoper druge. Ljudstvo se prebudi in vstane ter požene v beg kneze in sebične voditelje ali jih celo pokonča. In zato je rečeno: ‚Ljudstvo vstane zoper ljudstvo.'
18 Kajti človek zaradi lenobe tako dolgo prenaša vse pritiske, dokler lahko v svoji slepoti napolni svoj želodec vsaj s še tako skromno hrano; ko pa tudi te zmanjka in nima pred očmi nič drugega kakor smrt zaradi lakote, potem se zanesljivo prebudi in postane sestradana hijena. In to se mora zgoditi, da se človeštvo prebudi.«

176. Zlom lažne verske zgradbe, po Izaiju 3, 6-27

1 (**Gospod**): »Potem pa bo vse razrušeno in uničeno. Komur se bo lahko pripisala kakršna koli krivda, da je s svojo brezsrčno sebičnostjo prispeval k splošni nesreči ljudstva, bo žal postal žalostna žrtev splošnega ljudskega maščevanja. Toda kaj potem? Ljudje ne bodo imeli nobenega, ampak res nobenega, niti dobrega niti zlobnega voditelja več. Znašli se bodo v največjem brezvladju, v katerem bo na koncu lahko vsak počel, kar ga bo volja; drugi, močnejši, ga bo tudi lahko kaznoval po mili volji.
2 Potem bodo **modri** stopili skupaj in rekli: ‚Tako ne gre več naprej in tako ne more ostati! Mi, modrejši in močnejši, se želimo sporazumeti in tudi ljudstvo pripraviti do tega, da z nami izbere modrega voditelja. In v tej veliki hiši bosta prebivala brata s številnimi priznanimi izkušnjami!' Kaj se bo zgodilo tam in potem? Prerok nam je to povsem zvesto opisal! In kaj je rekel prerok?
3 Prisluhnite! Rekel je: *‚Potem bo kdo silil brata v hiši svojega očeta: ‚Obleko imaš (znanje in izkušnje), bodi naš poglavar, in ta podrtija naj bo v tvojih rokah.' (Iz 3,6) Ta pa bo tisti dan vzkliknil in rekel: ‚Nisem zdravnik, v moji hiši ni ne kruha (vere - dobrega) ne obleke (vere - resničnega), ne postavljajte me za poglavarja ljudstvu.' (Iz 3,7) Kajti Jeruzalem se ruši, Juda (poznejši časi) se podira, ker so njihovi jeziki in dejanja proti Gospodu, da žalijo oči njegovega veličastva (luči Njegove modrosti). (Iz 3,8) Izraz njihovih obrazov priča proti njim, svoj greh oznanjajo kakor Sodoma, gorja niso prikrili svojim dušam, nakopali so si hudo. (Iz 3,9)•*
4 Toda izvoljeni knez, ki bi vsekakor lahko bil tudi Jaz sam, pravi naprej: *‚Povejte pravičnim, da jim bo dobro, ker bodo uživali sadove svojih del. (Iz 3,10) Gorje krivičniku, godilo se mu bo hudo, ker se mu bo vračalo po delih njegovih*

• Standardni prevod Svetega pisma, v oklepajih so Lorberjeve (Jezusove) pripombe.

rok. (Iz 3,11) Izsiljevalci odirajo moje ljudstvo, vladajo mu ženske. Ljudstvo moje, tvoji (lažni) vodniki so zapeljivci (glejte Rim), razdrli so pot tvojih steza. (Iz 3,12)
5 Gospod se je vzdignil, da razsodi, stoji (zdaj), da sodi ljudstva. (Iz 3,13) Gospod prihaja k sodbi s starešinami svojega ljudstva (Pismo) in z njegovimi prvaki (prebujenimi novejše dobe). Vi (farizeji in Rimljani) ste izropali vinograd, v vaših hišah je ubožcu ukradeno blago. (Iz 3,14)
6 Zakaj teptate Moje ljudstvo in bijete v obraz uboge, govori (zdaj) Gospod, Bog nad vojskami. (Iz 3,15)
7 Gospod je rekel: Ker so hčere sionske prevzetne (lažni nauk babilonske vlačuge), hodijo z iztegnjenim vratom in mežikajo z očmi, hodijo stopicaje (objestno) in poskočno (kot lačni psi) in zvončkljajo s sponkami na nogah (Iz 3,16), bo Gospod ogolil teme hčera sionskih (vzel razum), Gospod bo razgalil njihovo lepoto. (Iz 3,17)
8 Tisti dan bo Gospod odvzel okrasje: ogležnjice (slepo verujoče), sončke in lunice (zveste privržence) (Iz 3,18), uhane, zapestnice in tančice (različne redove) (Iz 3,19), rutice (vraževerstvo), verižice, pasove, dišavnice in obeske (Iz 3,20), prstane in nosne obročke (Iz 3,21), praznične obleke in ogrinjala, ovratnice in (velike) torbice (Iz 3,22), zrcala, pentljice, turbane in pajčolane (vsi bleščeči obredi babilonske vlačuge). (Iz 3,23) Namesto balzama bo smrad, namesto pasu vrv, namesto kodrov bo ostrižena glava (kačja modrost babilonske vlačuge), namesto prazničnih oblek raševina, pečat sramote. (Iz 3,24)
9 Tvoji možje bodo padli pod mečem, tvoji mladeniči v boju. (Iz 3,25) Njena vrata bodo stokala in žalovala (ker nihče več ne bo hotel skoznje), zapuščena bo sedela na tleh. (Iz 3,26) Tisti dan se bo sedem žena oklenilo enega moža (ali iz sedmih zakramentov bo nastal eden) in reklo: »Svoj kruh bomo jedle in s svojo obleko se bomo oblačile, samo tvoje ime naj nosimo, odvzemi nam sramoto!« (Iz 4,1)
10 In zdaj glejte prijatelji Moji: Kar je rekel prerok, se bo zanesljivo izpolnilo, kakor sem vam gotovo in resnično sam pojasnil. Kajti ljudje dolgo časa ne zmorejo prenašati resnice, utrudijo se in se znova pogreznejo v nekdanjo lenobo, ki jim prinaša sodbo in smrt in potem res ni mogoče storiti drugega kot ljudi znova zbuditi z zunanjimi sredstvi in jih znova usmeriti v staro dejavnost po poteh in stezah luči in življenja.
11 Zato vam zdaj še znova pravim: Ljudi svarite predvsem pred duhovno lenobo, kajti z njo pride tudi vse drugo slabo, o čemer je govoril že prerok in Jaz moram to žal dopustiti. Premislite še o tem, še nekaj malega pa bomo o tem spregovorili v prenočišču. - Zdaj pa se bomo takoj odpravili tja, kajti v današnji noči bomo imeli še veliko opraviti.

177. Vrstni red. Prevzetnost in ponižnost

1 Prišli smo v veliko Nikodemovo prenočišče, tam pa nas je že čakala okusna večerja. Ker pa je bilo med Mojimi učenci še kar precej templjarjev, ki so se skrivaj še zmeraj oprijemali svojega starega tempeljskega prednostnega vrstnega reda, se je med njimi pravkar polegel droben prepir, kdo naj bi za veliko mizo sedel bolj spredaj in kdo bolj zadaj. Zato so se tako naš pismouk

kot oba popoldne spreobrnjena farizeja že iz navade posedli na prva mesta in se niso ozirali na to, da nisem sedel še niti Jaz, niti Rimljani, niti trije čarodeji iz Indije in tudi prebivalci iz Zgornjega Egipta ne. To pa očitno ni bilo preveč prav niti Nikodemu niti Lazarju.
2 **Jaz** sem se odpravil tja in rekel: »Poslušajte, v Mojem kraljestvu ni razvrščanja po pomembnosti, ampak res velja samo: ‚Kdor sam sebe povišuje, bo ponižan; kdor pa se skromno ponižuje, naj bo povišan!'
3 Kadar si povabljen kot gost in se znajdeš pred pogrnjeno mizo, ne sedaj na prvo mesto, saj je gostitelj to morda namenil imenitnejšemu. Ko bo ta prispel in ti bo gostitelj rekel: ‚Prijatelj, pomakni se nekoliko nazaj, ker sem te sedeže namenil še imenitnejšim!` ali ne boš zelo v zadregi, ker te bo gostitelj primoran osramotiti pred vso družbo? (Lk 14, 7-9)
4 Če pa kot povabljenec skromno sedeš zadaj in nato pristopi k tebi gostitelj in ti reče: ‚Prijatelj, pomakni se na prvi sedež, kajti sedeži tu zadaj so namenjeni bolj navadnim gostom, se boš tega gotovo zelo razveselil. In to naj bo za vse vas tudi poglavitno poučno in življenjsko vodilo; kdor sam sebe povišuje, bo ponižan; in kdor se ponižuje, bo povišan! (Lk 14, 10,11)
5 Nekoč bo tudi v Mojem kraljestvu tako. Kdor bo tam najmanjši in najneznatnejši, bo tudi največji. Kajti v nebesih je prav obrnjeno kot na zemlji; kar je pred očmi sveta veliko in veličastno, je v nebesih povsem majhno in neznatno in brez vsakega blišča in sijaja.
6 Ta nauk je treba zapisati in kjer koli se bo poučeval Moj evangelij, je treba to vsem ljudem dosledno prenesti.
7 Vidite, Jaz sem Gospod sam, pa sem iz vsega srca krotek in ponižen! Bodite takšni tudi vi in prav s tem boste dokazovali, da ste Moji učenci.«
8 Nato so farizeji, vidno prizadeti, vstali, in se hoteli presesti povsem zadaj.
9 Tedaj pa sem **Jaz** rekel: »Kar sedite tam, kjer ste! Kajti med nami je povsem vseeno, kje kdo sedi; kajti zdaj je vrstni red sedežev odvisen od tega, kdo sedi na sedežu. Če sem Jaz Gospod, sem to ne glede na to, kje sedim in nikomur drugemu ne bo ta ali oni sedež nikoli podelil veličastja.
10 Kaj bi ti koristilo, če bi se na primer zdaj odpravil v Rim in tam sedel na cesarski prestol in bi bila cesarju šala všeč ter bi sedel poleg tebe na navadno leseno klop? Samo zaradi tega ti še ne bi postal cesar in tudi on bi, navkljub leseni klopi, še naprej ostal mogočni cesar. Vrstni red sedežev torej ne zagotavlja pomembnosti, saj je ta odvisna le od osebe, ki sedi na stolu; zato kar ostanite tam, kjer sedite!
11 Nato sem se odpravil povsem zadaj in se tam usedel s Svojimi učenci, Rafaelom, Lazarjem in Nikodemom, **Agrikola** pa je rekel: »O Gospod in Mojster, zdaj še predobro vidim, kje je za vsakega človeka pravšnje prvo mesto. To je pri vsakem pravem človeku skrito v resnični ponižnosti. Tudi mi, Rimljani, imamo o tem stari dobri rek: Laus propria sordet! (Lastna hvala zaudarja!), in iz Tvojih besed sem zdaj spoznal, da je to res, zato sem prav vesel, da smo to mi, Rimljani, spoznali brez razodetja, samo z razmišljanjem in s preverjanjem. To je zdaj v luči Tvoje modrosti res veliko bolj razvidno kot iz marsikatere nove institucije templja pri nas, ki ga je postavil najmodrejši vseh kraljev na zemlji.«

12 **Jaz** sem rekel: »Glej, prav zato pa bo luč odvzeta Judom in dana vam, poganom, tako kot so to že zapisali preroki.«
13 Že omenjeni **farizej** je rekel: »In kaj pa se bo potem zgodilo z Judi?«
14 **Jaz** sem rekel: »To sem vam že pokazal in obširno opisal, lahko pa bi to razbrali tudi iz nočnih znamenj! Postali ste tisočkrat bolj poganski kot kateri koli pogani na zemlji. Zato se bodo Judje kakor pleve med viharjem razvejali med vsa ljudstva na zemlji in nikoli več ne bodo imeli niti svoje države niti svojega kralja.«
15 **Pismouk** je rekel: »Toda Gospod je Davidu obljubil večni prestol?«
16 **Jaz** sem rekel: »O da, res je in tako tudi bo, vendar ne materialno, temveč duhovno.
17 Vsakdo bo po Moji besedi v sebi postal David v Mojem kraljestvu, toda na tem svetu, vam pravim, bodite odslej podrejeni vsaki svetni oblasti, pa naj bo ta dobra sli slaba; kajti moč, ki jo ima, ji je dana od zgoraj!
18 Nihče od vas naj si ne prizadeva, da bi postal vladar na zemlji; kajti tisti, ki naj bi to postal ali naj bi vladal nad ljudmi, bo za to poklican od zgoraj in v srce mu bo položeno, kako naj svojemu ljudstvu vlada. Ponosnim in prevzetnim ljudem morajo vladati še ponosnejši in prevzetnejši, dobri in ponižni pa bodo dobili prav takšne vladarje in pod njihovim žezlom bodo živeli srečno in dobro. V prihodnje bo samo od ljudi odvisno, kakšne vladarje bodo imeli. To si še posebno dobro zapomnite.
19 Ker pa zdaj že prinašajo hrano na mizo, začnimo jesti in piti ter si okrepimo ude.«
20 Nato se je vse umirilo, in vsak je jedel in pil, kar je imel pred seboj.

178. Gospod posreduje v sporu med Damaščani in gostilničarji iz Emavsa

1 Obed je trajal približno pol ure in ko smo se vsi dovolj najedli in okrepili, se je z ulice znova zaslišal direndaj in velik hrup. Kmalu je k nam v veliko jedilnico prišla skupina ljudi in želela govoriti z Nikodemom.
2 Ta je vstal in jih resno vprašal, kaj se je zgodilo in kaj želijo tako pozno zvečer.
3 Neki **Damaščan** je stopil k njemu in mu rekel: »Gospod, šele zdaj smo dokončno zvedeli, da si ti najvišja oblast v tem kraju in prišli smo, da bi se ti upravičeno pritožili, ker so tukaj z nami, kot potujočimi trgovci, zelo slabo ravnali. Kar smo pojedli, hočemo tudi pošteno in primerno plačati - toda ne dovolimo, da bi nam ti klavrni in nadvse pohlepni prebivalci Emavsa odrli kožo! Doseči moramo pravico ali pa se bomo pritožili cesarju, katerega zvesti podložniki smo!«
4 **Nikodem** je znova vprašal: »In v čem je krivica, ki naj bi se vam zgodila v tem kraju?«
5 **Glasnik** je odgovoril: »Pravični mož! Svoje vozove in tovorne živali smo pustili zunaj na velikem prostem kraju in se v skupinah odpravili v različna gostišča tega mesta, ker v tem velikem gostišču nismo mogli dobiti prenočišča. Okrepčali smo se z zelo skromno hrano in želeli tudi vse, kar smo pojedli,

pošteno plačati - toda prav ti gostilničarji so nam zaračunali toliko, kolikor bi gost v Damasku, čeprav tudi pri nas nismo ravno darežljivi, zapravil za hrano vse leto. Kaj takega se na tem svetu še ni zgodilo!«
6 **Nikodem** je vprašal: »Kaj pa ste jedli in pili in koliko so vam za to zaračunali?«
7 **Glasnik** je rekel: »Pravični mož! Vsak je dobil zmerno veliko ribo, kos kvašenega kruha in čašo dokaj povprečnega vina, nič več in nič manj. In pri tem so ti oderuhi zahtevali od vsakega od nas - reci in piši - sto grošev, znesek, s katerim bi lahko potovali do Indije in nazaj! Ah, za kaj takega se še ni slišalo! Kaj meniš o tem ti, strogi in pravični mož?«
8 **Nikodem** je rekel: »Ali ste gostilničarjem ta denar že dali?«
9 **Glasnik** je odgovoril: »Pravični mož! Če bi to storili, bi bili pa res neumni! Prav to, da jim zahtevanega denarja po temeljitem premisleku nismo izročili, je bilo povod za izgred zunaj na ulici. Kakor cestni roparji so nam skušali zapleniti naše blago in ker so bili tako surovi in nasilni, smo se zatekli po pomoč k tebi; če je ne dobimo, naj ti klavrni prebivalci Emavsa spoznajo Damaščane.«
10 **Nikodem** je rekel: »Svojo zadevo ste predstavili in če je vse, kar ste mi povedali, res, bo pravici zadoščeno; toda preden se to zgodi, moram zaslišati še vaše nasprotnike, kaj bodo ti navedli v zagovor. Toliko pa boste morali že potrpeti.«
11 **Glasnik** je rekel: »Strinjamo se, kar naj pristopijo!«
12 **Nikodem** je dejal: »Če je kateri od najbolj nepravičnih gostilničarjev in lastnikov gostišč tukaj, naj stopi predme in govori!«
13 Med tožniki iz tujine so bili **trije takšni gostilničarji**, stopili so naprej in rekli: »Ne zanikamo, da smo od njih za večerjo res zahtevali tolikšno vsoto in to je res veliko preveč; toda tudi mi smo bili pogosto v Damasku in na trgu prodajali svoje reči. Tam smo se vedno zadržali samo tri dni in tudi nam so v njihovih gostiščih zmeraj zaračunali toliko, da so se nam naježili lasje. Če smo jim zdaj zaračunali desetkrat več kot drugim gostom, smo si samo povrnili, za kar so nas oni opeharili že prej. In zato menimo, da nismo storili nič nepravičnega, saj smo samo ravnali po Mojzesovi postavi: ‚Oko za oko in zob za zob«.
14 **Nikodem** je nato dejal: »Da, težko bo tako enim kot drugim priznati vso pravico! Kajti Damaščani ste ravnali neljubeče z Emavščani, zdaj pa ti ravnajo nepravično z vami. Težko je kar tako zlahka razumljivo razsoditi pravično. Pobotajte se med seboj in poravnajte, kar si dolgujete in vaš spor bo končan pred Bogom in pravično mislečimi ljudmi.«
15 **Damaščanski glasnik** pa je rekel: »Pravični mož, samo eno pravo poznamo, in pri nas ga imenujemo pravičnost. Res je sicer, da morajo trgovci ob tržnih dneh v našem velikem mestu plačevati nekaj več kakor tisti, ki kupujejo; res pa je tudi, da so ti Emavščani tokrat od nas zahtevali toliko, kolikor so pri nas preveč plačali v desetih letih; to pa nismo krivi mi, saj nimamo gostišč, ampak smo zgolj preprosti trgovci, ki trgujemo povsod po svetu s tistim, kar so ustvarile spretne roke. Če hočejo oderuhi iz Emavsa poračunati z nami,

Damaščani, naj se odpravijo tja in poračunajo s tistimi, ki imajo gostišča in ne z nami, ki jih nikoli nismo opeharili pri izdelkih, ki so jih kupili od nas!«
16 **Prebivalci Emavsa** so se na to oglasili: »Tega pa ne bomo storili, kajti prisegli smo, da ne bomo nikoli več obiskali pretirano dragega Damaska. Ti naj nam le plačajo, kar zahtevamo, potem pa to doma izterjajo od svojih dragih gostilničarjev.«
17 Nato je Nikodem stopil k Meni in Me vprašal, kaj naj stori.
18 Jaz sem odgovoril: »Damaščani imajo prav in Emavščani so najbolj nepravični oderuhi! Zahtevajo naj, kolikor je prav in potemtakem naj jim vsak od trgovcev zase plača le dva groša in niti starterja več! Da pa so bili Emavščani v Damasku opeharjeni, so bili za to krivi sami; kajti tam so se postavljali kot bogati ljudje, se pogosto objestno gostili in zapravljali, zato so imeli Damaščani prav, da so jim to kar krepko zaračunali. Če pa se je tem Emavščanom zdel račun v Damasku previsok, bi se morali že takrat pritožiti tamkajšnjemu sodniku. In če se jim je tedaj zaradi njihovega visokostnega postavljaštva zdel račun pravilen, mora biti pravilen tudi zdaj. Če pa bi hoteli zdaj samovoljno nasilno obračunati z Damaščani, potem bo nasilno obračunano tudi z njimi. Lahko si izberejo samo eno ali drugo in storijo, kar hočejo; potem bomo pa tudi mi storili, kar bomo hoteli!«
19 Damaščani in tudi trojica iz Emavsa so Moje besede prav dobro slišali.
20 Damaščani so stopili predme in **glasnik** je rekel: »Poslušaj, nam povsem neznani prijatelj! Govoril si najčistejšo resnico; res je bilo tako. Nas, Damaščane, so imeli ti ljudje, zato ker živijo zelo blizu velikega mesta Jeruzalema, za manj vredne in nam s svojim objestnim zapravljanjem kazali, kako so bogati in polni denarja; zato so od naših gostilničarjev tudi dobili, kar so zahtevali in tedaj jim ni bilo nič predrago. Šele zdaj očitno obžalujejo tedanje uživaštvo in si skušajo od nas, povsem nedolžnih, povrniti, kar se je tukaj še preveč jasno pokazalo. In ti, najplemenitejši in najresničnejši prijatelj, si to popolnoma pravilno presodil, mi pa prosimo, da bi se tako tudi res zgodilo!«
21 Nato so **trije gostilničarji** predrzno stopili v ospredje in rekli: »Zoper uresničitev te sodbe se bomo že znali braniti. Kdo pa si sploh ti, da si upaš nastopiti proti nam in braniti goljufive Damaščane?«
22 **Jaz** sem rekel: »Tukaj, na Moji desni, sedijo vplivni Rimljani, ki so zaradi Mene prišli celo iz Rima. Ti vam bodo, če se ne boste uklonili Moji presoji, že povedali, kdo sem. Potem pa gorje vam, oderuške duše! Kar sem rekel, pri tem vztrajam. Zdaj pa storite, kakor hočete!«
23 Po teh Mojih besedah se je troje gostilničarjev hitro oddaljilo; s svojimi služabniki, spremstvom in hlapci so nameravali zajeti karavano, ki je bila zunaj na prostem in si jo prilastiti. To sem tudi povedal Nikodemu in Agrikoli.
24 Agrikola, ki trdosrčnih prebivalcev Emavsa ni mogel več prenašati, je takoj vprašal Nikodema, ali so v mestu rimski vojaki.
25 In **Nikodem** je odgovoril: »Mogočni prijatelj, tukaj je stalno nameščenih približno sto rimskih vojakov «
26 **Agrikola** je rekel: »Pošlji po poveljnika!«
27 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, kadar je nevarnost pred vrati, je za tvoj dobronamerni ukaz že prepozno. Z Rafaelovo pomočjo sem že poskrbel za vse

in rimski vojaki že izpolnjujejo, kar jim je bilo ukazano. Kmalu bodo sem privedli trdovratne gostilničarje. Kajti, ko so ti s svojimi hlapci zaplenili vozove in tovorne živali, so jih obkrožili tam razpostavljeni vojaki in jih prijeli. Kmalu jih bodo pripeljali pred to gostišče, poveljnik bo stopil naprej in Nikodema prosil za sodbo.«
28 Agrikoli je bilo to seveda prav in Nikodem Me je vprašal, kako naj jim sodi.
29 **Jaz** sem rekel: »Saj si slišal, kaj sem prej dejal še vedno tu navzočim Damaščanom! Če se gostilničarji s tem ne bodo povsem strinjali, potem vzemi prispevek, ki sem ga dosodil Damaščanom in ga ti, ob primerni priložnosti razdeli med revne. Zli gostilničarji pa naj zaradi tega polne tri dni ostanejo v ječi, ob izpustitvi pa jih je treba resno opomniti in jim zagroziti; to bo zadostovalo, da bodo v prihodnje bolj trezni in pošteni.
30 Takoj, ko sem tako svetoval Nikodemu, je že k nam v jedilnico vstopil rimski poveljnik in Nikodemu poročal, kaj se je zgodilo, ter zahteval, naj presodi.
31 In Nikodem je poveljniku prenesel, kar sem mu rekel pred tem.
32 Poveljnik je to sporočil gostilničarjem, vendar ti sodbe nikakor niso hoteli sprejeti. Potem pa je poveljnik ravnal strogo in jih vrgel v ječo, Damaščani pa so takoj, ko so to izvedeli, izročili Nikodemu plačilo za večerjo za vso karavano, toliko, kolikor sem določil in se Mi nadvse zahvaljevali za Mojo sodbo.

179. Kratek evangelij za Damaščane

1 Glasnik Me je še posebej vprašal, s čim se Mi lahko oddolži, ker sem tako učinkovito presodil njim v prid; kajti imeli so Me za krajevnega sodnika.
2 Toda **glasniku** sem odgovoril (Jaz): »Za Svoj nauk in Svojo sodbo ne jemljem nikakršnega plačila od nikogar! Toda, če pustimo ob strani upravičenost vaše zahteve, ki ji je bilo tu zadoščeno, vam zdaj svetujem, da tudi vi v prihodnje ravnate primerno in pravično z vsakim, s katerim pridete v stik; kajti krivična mera in nepravičnost med ljudmi na zemlji sta največje zlo, ki na svetu loči brate in sestre in podpihuje sovraštvo. Če pa se to pojavi, med ljudmi ni več blagra, temveč le zavist, sovraštvo, rop, nasilje, umor in vojna.
3 Zelo kmalu bodo prišli k vam Moji učenci; sprejmite jih in sprejmite tudi, kar vas bodo učili, ter se ravnajte po tem! Kar boste storili njim, bo Zame tako, kot da bi storili Meni. To je plačilo, ki ga zahtevam od vas za Svojo pravično sodbo! — Ali ste Me razumeli?«
4 **Glasnik** je odgovoril: »Seveda, seveda, najpravičnejši sodnik, razumeli smo Te; kajti kot izkušeni trgovci in obrtniki z našimi dobrimi izdelki prihajamo v stik skoraj z vsemi ljudstvi nam znanega sveta in razumemo vse jezike na zemlji, vendar bomo ob tem upoštevali predvsem pomen Tvojih besed. Prosimo Te le za znamenje, da tedaj, ko nas bodo v Damasku obiskali Tvoji učenci, ne bi nazadnje sprejeli napačnih namesto pravih!«
5 **Jaz** sem rekel in pri tem pokazal na vse zdaj Svoje učence: »Tam sedijo, oglejte si jih! K vam bo prišel ta ali oni in vam prenesel zveličavni nauk za vaše duše. Po nekaj letih pa bom v vašem kraju prebudil apostola, namenjenega poganom in ta vam bo potem razodel vso resnico. Toda pred tem bo on sovražnik Moje luči, potem, ko se bo prebudil, pa največji gorečnež prav zanjo.

Najprej pa bo prišlo k vam še več drugih, ki jih bo on preganjal; sprejmite jih in vaše plačilo zaradi tega ne bo skromno!
6 Kajti kdor bo verno sprejel kakega preroka v Mojem imenu, bo požel tudi prerokovo plačilo. Moji učenci in apostoli pa bodo pravi preroki in s tem tudi Božji hlapci Gospoda, ki je tudi Mene poslal v ta svet za zveličanje vseh ljudi, ki verujejo Vame, po Mojem nauku živijo in tudi ravnajo. - Ste razumeli tudi to?«
7 **Glasnik** je rekel: »Seveda, seveda, modri in nadvse pravični sodnik! Toda iz tvojih besed, kot smo mimogrede zelo dobro razbrali, pa nisi samo nadvse moder in pravičen sodnik, temveč tudi pravi judovski prerok - in zaradi tega nam je iz vsega srca žal zate; kajti Judje, kakršni so zdaj, so s svojo nenasitno pohlepnostjo postali največji sovražniki starih, še bolj pa novih prerokov. Po Mojzesovih postavah pastirji (farizeji), starešine (duhovniki) in poznavalci Pisma naj ne bi imeli ničesar v lasti, temveč naj bi živeli samo od desetine in zmernih darov; toda ti farizeji, starešine in pismouki bi hoteli kar vso deželo razglasiti za svojo last in jo kot takšno tudi izrabljati, vse ljudstvo naj bi delalo samo zanje in pri tem naj ne bi - v čedalje večjo Božjo čast - ne imelo ničesar ter trpelo lakoto in žejo do skrajnega obupa.
8 Ah, mi Damaščani smo bili in smo za zdaj deloma še kar dobri in pristni Judje; toda iz Jeruzalema ne sme priti k nam noben odposlanec, da bi nas pridobil za to slabo in nadvse prevarantsko mesto. Kdor bi to poskušal, ta ne sme priti k nam; kajti takšnega bi ga takoj nagnali iz mesta in naj se znajde, kakor hoče. Toda kadar pridejo k nam preroki in sodniki tvoje vrste, jih zmeraj radi sprejmemo, čeprav smo večinoma Grki, Starosirijci in Babilonci; kajti od resničnega preroka lahko vsak človek pridobi kaj pristnega in s tem tudi dobrega. In zato bomo prijazno sprejeli vse, ki nam jih boš poslal kot svoje prave učence!«
9 **Jaz** sem rekel: »Ker imate še nekaj časa, ostanite še tukaj in marsikaj boste spoznali in videli! Tukaj je kruh, ribe so še in tudi vino. Sedite, jejte in pijte; kajti v tem gostišču vam za to prav gotovo ne bodo zaračunali sto grošev!«
10 Nato je kar precej trgovcev posedlo ter začelo prav pošteno jesti in piti, ter zelo hvaliti dobro vino, kruh in dobro pripravljene ribe.

180. Gospod obudi umrlo vdovo

1 Še ko so Damaščani jedli in pili, je v sobo navalila tožeča in jokajoča množica žensk in otrok ter prosila Nikodema, naj osvobodi njihove moške in hlapce, ki so jih prej zaprli rimski vojaki.
2 Toda **Nikodem** je rekel: »Vaši moški in hlapci bodo prosti v treh dneh, toda niti trenutka prej! Svetovano jim je bilo, naj se uklonijo; ker tega niso hoteli storiti, naj zdaj plačajo za svojo trmoglavost! «
3 Nato je neka **hči** stopila naprej in rekla: »Gospod, moja mati leži doma na smrt bolna. Je vdova in ima samo enega, sicer res zvestega hlapca, ki v celoti skrbi za našo hišo. Ta naš hlapec je povsem naključno, ko se je začel izgred na ulici, kot prebivalec Emavsa spregovoril nekaj besed v prid našim gostilničarjem. Ker pa je to storil, so vojaki zgrabili tudi njega, ga zvezali in

odpeljali v ječo. Prosim vas, ljubi sodniki in gospodje, da zavoljo moje umirajoče matere osvobodite našega hlapca, ki je prišel v ujetništvo povsem nedolžen!«
4 **Nikodem** je nato rekel: »Ne dvomim, da ima vaš hlapec manj zaslug za izgred kakor gostilničarji in njihovi hlapci, toda kljub temu je prispeval svoje, zato se mu ni zgodila krivica, da je z drugimi vred pristal v ječi. Če pa je tvoja mati, ki jo dobro poznam, res na smrt bolna, bom zdaj vprašal glavnega sodnika, ali se strinja, da vašega hlapca izpustijo. Zato še malo potrpi!«
5 Nato se je seveda Nikodem obrnil Name in Me vprašal, kaj naj se zgodi s hlapcem.
6 Toda **Jaz** sem odgovoril: »Omenjenega hlapca zato ni mogoče izpustiti iz ječe, ker ga v njej sploh ni; ko je namreč opazil, da bo gostilničarje in njihove sluge po tvojem svarilu njihova trmoglavost privedla v ječo, se je takoj in še pravočasno iztrgal, ter se skril zunaj v isto stajo, v kateri smo danes zjutraj spoznali to revno in bolno družino. Zdaj pa bom odposlal Rafaela in ta ga bo takoj pripeljal sem; šele potem bomo ukrepali naprej.«
7 Namignil sem Rafaelu, ta se je hitro odpravil iz dvorane in se že čez nekaj trenutkov vrnil s hlapcem nazaj v dvorano. Ko se je hlapec znašel v dvorani, je začel vse prositi odpuščanja, ker se je zgolj iz radovednosti malo pridružil izgredu.
8 **Jaz** sem rekel: »V prihodnje pa bodi pametnejši in se ne pridruži nobenemu izgredu več, kajti sicer se ti bo nekoč zalomilo! Zdaj pa se odpravi domov s hčerjo tiste bolne matere, pri kateri služiš; pripeljita bolno mater sem in videl bom, ali ji je še mogoče pomagati! «
9 Nato sta se oba hitro odpravila, vendar sta se kmalu tudi vsa objokana vrnila in **hlapec** je rekel: »O ti dobri sodnik in gotovo prav tako dobri zdravnik, mati te hčere in ženska, ki me je vzela v službo, je umrla. Ko sva prišla domov, je že duša odšla iz njenega telesa na postelji; zato ji ni mogoče nič več pomagati!«
10 **Jaz** sem rekel: »Če bi lahko verovala, bi lahko doživela največje veličastje Božje moči v človeku!«
11 **Oba** sta rekla: »O Gospod, Božja moč je res velika in veličastna, toda zeli zoper smrt ni ustvarila! Prav gotovo obstaja čudežno sredstvo, s katerim je moč ozdraviti tudi najhujšo bolezen - toda ali je mogoče s čim znova oživiti mrtvega?! Povsem verjamemo, da duše umrlih po telesni smrti živijo same naprej, kaj malo verjetno pa je, da bi bilo umrlo telo mogoče znova obuditi. Govorijo o sodnem dnevu, na katerega bodo skoraj vsi, ki že dolgo trohnijo v grobovih, znova vstali; toda to se nam zdi le prazna tolažba, da se ljudje ne bi tako zelo bali smrti. Menimo pa, da tisti, ki je umrl, ne bo nikdar več znova vstal.
12 Kaj se zgodi z dušo po telesni smrti ali kaj se bo z njo zgodilo, ve le Bog sam; kajti, kot vemo, se od tam še ni vrnila nobena duša, ki bi lahko povedala, kako je onstran, na drugem svetu. Zahvaljujemo se ti, najboljši sodnik in zdravilec za tvoj dobri namen, da bi ozdravil našo mater, toda ker je že umrla, se ji pač ne da več pomagati. Zelo nespodobno bi bilo od nas, če bi jo mrtvo prinesli semkaj! «

13 **Jaz** sem odgovoril: »Umrli je lahko le navidezno mrtev in če je tako, ga je mogoče znova obuditi v življenje!«
14 **Hči** je rekla: »O ti najboljši zdravilec, mati je umrla, ker je shirala, zaradi neozdravljivega hiranja je trpela celih pet let! Kdor pa umre zaradi takšne bolezni, ni mrtev navidezno, temveč v resnici! Zato jo bomo tudi pustili pri miru; kajti v življenje bi jo lahko obudil samo Bog in nikoli človeška spretnost in moč.«
15 **Jaz** sem rekel: »Po eni strani imaš glede na svoje vedenje povsem prav in tudi zato, ker Me ne poznaš; toda prejle, ko sem zmogel kar najnatančneje opisati, kam se je skril vaš hlapec, čeprav med izgredom niti za trenutek nisem zapustil tega Svojega mesta, bi morala vendarle postati pozorna. Če mi je bilo mogoče to, bi bil zmožen storiti še marsikaj drugega, vi bi mi ob tem lahko verjeli in se potrudili umrlo prinesti semkaj.«
16 **Oba** sta rekla: »O najboljši zdravilec, če tebi in vsem drugim visokim gostom ne bi bilo neprijetno, bi lahko umrlo kmalu prinesli semkaj; toda tukaj sedite ob veseli pojedini in res se ne bi spodobilo, da bi se tukaj znašlo truplo!«
17 **Jaz** sem rekel: »Bo že izkušnja pokazala, ali bi se to spodobilo ali ne; pojdita torej in prinesita umrlo sem!«
18 Nato sta se oba odpravila in skupaj z nekaj deklami prinesla v prostorno sobo pokojnico s posteljo vred.
19 Ko je mrtva ležala tukaj, so bili vsi navzoči nekoliko pretreseni, pogledovali so zdaj Mene zdaj truplo.
20 Toda **Jaz** sem vstal in rekel: »Kdor izmed vas se na to spozna, naj stopi k truplu in pregleda, ali je res mrtvo!«
21 **Večina** je rekla: »O Gospod in Mojster, te pa ni treba nič več pregledovati; že od daleč se vidi, da je mrtva!«
22 **Jaz** sem rekel: »No dobro torej, hočem pa, da oživi, vstane in bo povsem zdrava, ter takšna naj ostane do pozne starosti!«
23 Ko sem to spregovoril, se je prej **mrtva ženska** urno dvignila iz postelje, si ogledovala goste in vprašala svojo deloma prestrašeno deloma nadvse začudeno hčer: »Kje sem in kaj se je dogajalo z menoj?«
24 **Hči** je rekla: »Ljuba mati, bila si na smrt bolna in pred eno uro si na mojo veliko žalost tudi umrla! In glej, ta čudoviti zdravilec te je zdaj znova obudil in ti obenem obljubil in tudi trdno zagotovil popolno zdravje in dolgo življenje! «
25 **Obujena** je odgovorila: »Da, da, živim in se počutim res čudovito in povsem zdravo! Toda s kakšnim plačilom pa bomo nagradili tega čudovitega zdravilca, kajti jaz sem pravzaprav samo revna meščanska vdova.«
26 **Jaz** sem rekel: »Če bosta nekaj svojega imetja delili s kakšnim revežem, je to tako, kot bi dali Meni! Ti pa si bila tista ženska dobrega srca, ki je od svojega skromnega imetja največ in najpogosteje rada delila s še potrebnejšimi in revnejšimi; ker pa si bila tako usmiljena do svojih revnih bližnjih, si usmiljenje našla tudi pri Meni. Zdaj pa sedi za mizo, jej in pij, da si okrepiš sklepe in drobovje! «
27 Nato je ženska s hčerjo in služabniki sedla za mizo, prinesli so jim sveže pripravljene ribe, kruh in vino. In vsi so dobre volje jedli in pili ter se zelo zahvaljevali za izkazano jim dobro delo.

28 Ko so se dobro okrepčali, so vsi vstali od mize, Me nadvse hvalili in se Mi zahvaljevali. Služabniki so vzeli posteljo in jo odnesli domov; toda ženska in njena hči sta še ostali, Me hvalili in se Mi še bolj zahvaljevali.
29 **Jaz** pa sem rekel hčeri: »Kaj praviš zdaj ti, malovernica? Ali je mogoče obuditi mrtvega ali ne?«
30 **Hči**, ki je bila nadvse ganjena, je odgovorila: »Kaj takega, o Gospod in Mojster, prav gotovo zmoreš samo Ti! Zato si zanesljivo več kot navaden človeški zdravilec! Hvalili Te bodo vsi rodovi do konca sveta, kajti takšna dejanja ljudem ne bodo ostala skrita.«
31 **Jaz** sem rekel: »To si prav presodila - toda za zdaj ne razglašajte tega v svoji skupnosti! Zdaj pa se lahko tudi vidve odpravita domov «
32 Nato sta se Mi obe znova zahvalili in se v spremstvu Nikodema in Jožefa iz Arimateje odpravili domov. Ob tej priložnosti sta jima oba obljubila svojo izdatno podporo in to obljubo tudi najzvesteje izpolnila.
33 Ko sta se vrnila, Mi je **Nikodem** rekel: »Gospod, vdovi, ki si jo obudil, sva zagotovila svojo polno podporo in mislim, da nisva ravnala napak!«
34 **Jaz** sem odgovoril: »Kdaj pa je že kdo ravnal napak, če je delal iz usmiljenja? Toda kar bosta počela, počnita na tihem in ne dovolita, da bi vaju hvalil svet; več kot dovolj je, da Bog, kateremu ne ostane nič neznano in skrito, to vidi, in ve, kaj dobrega je kdo storil na skrivaj. Kdor pa se zato, ker je storil kaj dobrega, pusti hvaliti in častiti svetu, je bil s tem že poplačan za svoja opravljena dobra dela in bo zato nekoč v Mojem kraljestvu zanesljivo prejel veliko manjše plačilo. Zato naj tudi tvoja desnica ne ve, kaj je storila levica. To si zapišita v srce in se ravnajta po tem, da bosta živela in v nebesih našla svoje plačilo!«
35 K temu nista dodala nič več; kajti opazila sta, da Mi ne ugaja, da glasno pred vsemi navzočimi razkrivata, kaj dobrega nameravata storiti.
36 Toda trgovci iz Damaska so bili ob tej priložnosti povsem iz sebe od začudenja in **glasnik** je poln najglobljega spoštovanja do Mene rekel: »Gospod in Mojster, zanesljivo si več kot samo človek! Čim prej pošlji k nam Svoje učence, prisluhnili jim bomo ter jih častili in se ravnali po tem, kar nas bodo učili v Tvojem imenu. Zahvaljujemo se Ti pa tudi za vse, kar smo tu doživeli in videli. Zdaj se bomo odpravili v svoje gostišče in tam svojim še zelo slepim sopotnikom povedali, kaj vse smo doživeli v eni sami uri; in tako se priporočamo Tvoji milosti!«
37 In nato so nas tudi ti trgovci zapustili.

181. Vrnitev na goro Oljko. Lenoba kot največja slabost

1 **Jaz** pa sem rekel Nikodemu: »Včeraj sem ti na gori Oljki obljubil, da ti bom prav razložil Noetov potop. To se bo tudi zgodilo, razlagal bo Moj Rafael, Jaz pa bom medtem malo počival.«
2 Nato je pristopil Rafael in razložil potop tako, kakor sem vam ga že (nota bene!) razložil v Božjem gospodarstvu. In vsi so nad razlago ostrmeli.
3 Ko je Rafael po eni uri končal s svojo razlago Noetovega potopa, pri čemer so se vsi navzoči - kot je bilo že omenjeno - zelo čudili, sem **Jaz** rekel: »Poslušajte,

bliža se polnoč in čas je za naš odhod. Odpravimo se torej na goro Oljko; kajti zdaj naši sovražniki spijo, zato se lahko neopazno približamo mestu. Toda ne bomo šli v gruči, ampak se bomo porazdelili v več skupin in nihče naj med potjo ne govori; kajti tempelj je proti večeru poslal poizvedovalce, deloma zaradi Mene, deloma pa zaradi obeh farizejev in levitov, ki se niso vrnili. Poizvedovalci se zdaj ponoči namreč zelo bojijo, da se jim ne bi pripetilo kaj hudega, zato tudi ne bodo nikogar nagovorili, četudi bi se jim kdo - seveda molče - približal; če pa bi se dva pogovarjala, bi kmalu ugotovili, ali sta Juda iz Jeruzalema ali Grka, Galilejca ali Rimljana, pristopili bi k njima in vprašali, od kod prihajata ob tej pozni uri. Zato bomo tudi zaradi tega nekoliko previdni.«
4 Ob tem je **prebivalec Zgornjega Egipta** rekel: »Gospod in Mojster! Če bi smeli tudi mi oditi s Teboj, nas kar najbolj milostno pooblasti, da gremo spredaj, kajti potem se bodo zli poizvedovalci pred nami razbežali kakor zajec pred sledilnimi psi; kajti izsledili jih bomo, se naglo spravili nadnje, oni pa bodo pobegnili, ker bi zaradi naših temno rjavih obrazov, ki so v mesečini videti črni, mislili, da smo hudiči. Če pa bi nas hoteli napasti, potem bi z njimi naredil to, kar se je imenitnima Agripi in Laiusu - kot sta pripovedovala - zgodilo v naši deželi. Za sedem dni ali tako dolgo, kot bi nam ukazala Tvoja sveta volja, bi jih uročili na kraju, kjer bi ravno stali.«
5 **Jaz** sem rekel: »Moji ljubi prijatelji, kar želite vi storiti Zame, bi lahko storil tudi sam, če bi bilo dobro in nujno - tako kot sem to in še veliko drugega že storil, ko je bilo dobro in nujno; toda tukaj to ne bi bilo niti dobro niti nujno, zato pustimo vse skupaj in se - kot sem že prej določil - takoj odpravimo od tod. Ker pa me bosta na goro Oljko spremljala tudi oba Rimljana, ki stanujeta tu v Emavsu, boste tudi vi z nami lahko preživeli to noč in jutrišnji dan, ki je - kot dobro veste - pri Judih strogo zapovedani praznik; kajti Jaz sam bom jutri spet učil v templju. Dan potem se boste lahko tudi vi z Rimljanoma znova odpravili v svojo domovino.«
6 Nato so se prebivalci Zgornjega Egipta zahvalili za napotek in stopili nazaj.
7 **Jaz** pa sem vstal in rekel: »Kdor želi oditi z Menoj, naj vstane in se odpravi!«
8 Vsi so vstali razen Nikodemove žene in njegovih otrok; sicer bi se nam tudi ti zelo radi pridružili, toda nakazano jim je bilo, naj ostanejo tukaj. Stopil sem naprej in vsi so Mi sledili.
9 Na zbirnem kraju Me je Agrikola vprašal glede mladih.
10 In **Jaz** sem odgovoril: »Bodi miren in ne sprašuj; ti so po zaslugi Mojega služabnika že na kraju samem in vse boš srečal na gori Oljki.«
11 Od tod pa do gore Oljke smo stopali hitro in tiho.
12 V slabe pol ure smo že prišli v bližino Jeruzalema in tam naleteli na nekaj stražarjev. Ti pa so nas pustili, da smo mirno nadaljevali pot; zanje nas je bilo namreč preveč in imeli so nas za Rimljane in Grke, s temi pa si nikakor niso želeli priti v spor; to so sklepali po tem, ker smo, tako kot je pri Rimljanih in Grkih v navadi, prihajali v gručah in niti glasu nismo izmenjali med seboj - tudi to je bilo v navadi pri Rimljanih na njihovih patruljnih poteh. Kmalu smo prišli do vrat vrtnega obzidja in hitro tudi do gostišča na gori Oljki ter se takoj odpravili v veliko, dobro osvetljeno jedilnico.

13 Lazarjev gostilničar Me je vprašal, ali sme postreči s kakšno hrano in pijačo.
14 **Jaz** sem rekel: »Ni dobro, če človek ob tem času kar koli zaužije; kajti tudi drobovje mora počivati. Zjutraj pa le poskrbi za zajtrk!«
15 Gostilničar je bil s takšnim navodilom zadovoljen, odpravil se je k Lazarju in mu izročil zajetno vsoto denarja, ki jo je tisti dan zaslužil in mu rekel, da so večino tega plačali trgovci s sužnji, ki so odpotovali.
16 Nato je **Lazar** rekel: »Toda od teh ne bi smel vzeti ničesar!«
17 **Gostilničar** je dejal: »Dragi prijatelj, tega tudi nisem hotel - kajti vedel sem, da so bili ti gostje tvoji prijatelji; toda rekli so: ‚Tukaj smo prejeli največje življenjske zaklade, ki se jih ne da poplačati z vsem zlatom tega sveta. Kako bi lahko dopustili, da bi ob vsem tem mi in naši hlapci bivali še brezplačno? Zato z mirno vestjo vzemi to malenkost za svojega gospodarja in zase.'
18 Nato so položili teh sedem vreč napolnjenih s težkimi zlatniki na mizo in se hitro oddaljili. Kaj drugega pa sem hotel - moral sem jih obdržati. Teh nekaj sto grošev pa sem dobil od drugih gostov; kajti kmalu je prišlo kar veliko gostov, večinoma tujcev, ki so veliko pojedli in tudi dobro plačali. Več jih je želelo tu tudi prenočiti, toda opravičil sem se jim in jim po pravici povedal, da pričakujem nekaj sto gostov, ki so se čez dan odpravili samo na izlet v Emavs in se bodo zvečer vrnili. Sprejel sem samo nekega starega, utrujenega romarja in mu pripravil ležišče v svoji sobi.
19 Med njimi je bila popoldne tudi ženščina, ki je zadnjič pripeljala sem ugledne Rimljane. Tukaj je jedla in pila in občasno spraševala po Gospodu in Mojstru. Za to je plačala teh deset srebrnikov. Toda osebi nisem zaupal, ker bi lahko bila tudi tempeljska poizvedovalka; še predobro je znano, da so takšne nemoralne osebe sposobne za denar storiti marsikaj, zato ji tudi nisem povedal, kam je odšel Gospod in Mojster.
20 Videti je bilo, da je tej osebi zelo hudo, da ni mogla izvedeti, kam se je odpravil njen Zveličar, saj je zajokala. Nato sem začel omahovati, ali ji morda le ne bi povedal, kje je. Toda nenadoma me je prešinila dobra misel: ‚Ali si podkupljiva in kupljiva ali pa skrajno dolgočasna zanesenjakinja - kot takšna se je tukaj pokazala že prvi večer - Gospod in Mojster pa te ne potrebuje niti kot prvo niti kot drugo!`. Zato ji nisem povedal nič. Povsem dobronamerno pa sem ji svetoval: ‚Če že tako zelo hrepeniš po Gospodu in Mojstru, ki te je ozdravil, potem živi po Njegovih besedah in On, ki pozna tudi naše najskrivnejše misli, bo že ob pravem času dopustil, da se srečaš z Njim!` Ta moj napotek je tudi sprejela in se odpravila. In to je tudi vse, kar se je pomembnega tukaj zgodilo v tvoji odsotnosti. Povej, ali sem v vsem ravnal prav?«
21 **Lazar** je rekel: »Prijatelj, prav si ravnal tudi danes - tako kot zmeraj, in mislim, da bo s teboj prav tako kot jaz zadovoljen tudi naš prijatelj, Gospod in Mojster; teh nekaj sto grošev in srebrnikov pa kar obdrži za svoj trud.«
22 **Gostilničar** je rekel: »Prijatelj, že tako mi zmeraj preveč plačaš, zato ne bi bilo prav, če bi vzel še kaj več; toda ker vem, da so vse tvoje besede enakovredne prisegi, bom moral denar sprejeti. Toda zase ga zagotovo ne bom vzel; bom že našel kar precej takih, ki ga bolj potrebujejo.«

23 Nato sem **Jaz** pristopil k obema, jima položil roke na rame in rekel: »Tako je prav, Moja ljuba prijatelja! Danes sta tukaj gospodarila povsem v Mojem smislu! Resnično vama povem: Ti, Moj Jordan in tvoj brat Lazar Mi pomenita več kot sto dežel, polnih nepravičnosti in sebičnosti!
24 Resnično, če tukaj ne bi našel nekaj mož, kakršna sta vidva in na čelu vseh prav vaju, Me tu ne bi bilo! Še naprej torej stopajta po Mojih poteh in potem ne bom samo vajin Gospod in Mojster kakor zdaj, temveč resnični in poosebljeni brat in kar je Moje od vekomaj, bo za zmeraj tudi vajino!
25 0 če bile bili tudi drugi ljudje podobni vama, bi bilo na zemlji vse drugače! Toda človeška lenoba je stara hudičeva past, v katero se ljudje prostovoljno ujamejo in tako večno pogubijo. Vendar kljub temu ljudje ne bi mogli biti popolneje ustvarjeni, kot so bili. Imajo trezno presojo, razum, najsvobodnejšo voljo in pravično vest, ki jih vsak trenutek opozarja, ter povrh še povsod in v vseh časih skrajno dejavne in v modrosti angelom podobne može in učitelje, ki sem jih prebudil; toda njihova nasladna lenoba jih venomer zapelje stran od vsega pravega, resničnega in dobrega, in tako zapadejo kraljestvu pogube; nič drugega jim ne more pomagati kakor le sodba za sodbo in kazen za kaznijo. In še to pomaga le maloštevilnim.
26 Resnično, vsa zemlja bi zmeraj dobro rodila in letine bi bile obilne, če bi bili ljudje vama vsaj malo podobni; ampak v vsej judovski deželi jih ni tisoč, ki bi bili povsem takšni, kakršni bi morali biti. Toda prav zaradi teh tisoč bom deželi prizanesel s popolno nesrečo. Dobri pa naj bi bili ves čas varni pred vsakršno nesrečo toliko, kolikor so resnično dobri; kolikor pa se posameznik druži s svetom, toliko naj bo tudi udeležen pri nadlogah sveta.
27 Verjemite, res Mi ni v nikakršno veselje, če moram dopustiti, da lene ljudi na zemlji dokaj pogosto prizadevajo tisočere nadloge. Toda drugače ne gre; kajti če ne bi gospodar svojih zmeraj zaspanih in k lenobi nagnjenih hlapcev skoraj vsak dan priganjal k nujnemu delu, bi bila njegova žetev in dobiček slaba in majhna. Samo zato, ker zavzeto in pravočasno priganja številne hlapce in delavce, koristi sebi in njim. Tisti, ki se skrivajo, da bi še naprej lahko spali in da jim ne bi bilo treba delati, pa morajo kar sebi pripisati, če se zanje slabo izteče.
28 Zato poskrbite, da bodo vaši podrejeni zmeraj budni in dejavni v vsem, kar je pravično, resnično in dobro in potem boste za mojo setev posejali dobro seme; to nam bo kot žetev prineslo stoteren sad in večno boste deležni velikega odmerka žetve.
29 Ker pa je že pozno ponoči, naj se do jutra naša telesa spočijejo; kajti jutrišnji dan, čeprav je sabat, bo znova zahteval veliko moči!«
30 S tem so se vsi navzoči strinjali in odpravili so se k počitku. Jaz pa sem vso preostalo noč mirno sedel v naslanjaču.

182. Nenavadni sončni vzhod

1 Zjutraj na sabat, nekako četrt ure pred sončnim vzhodom, sem vstal s stola in se takoj odpravil na prosto. To so kmalu opazili Peter, Jakob in Janez in se mi zunaj pridružili, še preden je vzšlo sonce.

2 Vsi štirje smo se takoj odpravili na vrh, nismo pa bili dolgo sami, saj so za nami kmalu prišli še prebivalci Zgornjega Egipta in prvi **Zgornjeegipčan** je rekel: »Gospod, oprosti nam, da smo tako hitro prišli za Teboj; kajti na tej Zemlji Ti menda nikoli več ne bomo mogli slediti utelešenemu in tej Zemlji tudi ne bo nikoli več dodeljena neskončna in najredkejša sreča, da bi po njej stopale telesne noge njenega Stvarnika. Imamo to nepopisno srečo, da smo z očmi in ušesi priče temu največjemu Tvojih neskončnih večnih čudežev, zato bi bil prav hud greh, če bi Te le za trenutek izpustili izpred oči in ne bi slišali sleherne besede iz Tvojih ust!«
3 **Jaz** sem rekel: »Kdor Mi sledi, nikoli ne zgreši in blagor vsakomur, ki misli tako kot vi; toda kot lahko ugotovite, je veliko takih, ki še trdno spijo, čeprav je sonce že tik nad obzorjem. Pustimo jih počivati - se bodo že še zbudili pravočasno, podnevi. Toda marsikdo se bo zbudil šele ob večeru svojega življenja in ta prebuditev v noči življenja mu ne bo prinesla veliko tolažbe.
4 Še vedno pa blagor tistim, ki se bodo zbudili v svetli zvezdnati noči! Toda ne bo se preveč dobro godilo tistim, ki se bodo zbudili na večer, poln gostih oblakov, ker bodo morali prebedeti dolgo, najtemnejšo noč brez vsake tolažbe. In, če bodo v tej temni noči želeli znova zaspati, jim to ne bo uspelo. To bodo za zemljo hudi časi! Blagoslovljen pa naj bo, kdor bo buden vztrajal tudi v najtemnejši noči vse do konca svojih zemeljskih dni.«
5 Nato Me je **Peter** vprašal: »Gospod, torej se bo slabo godilo vsem, ki radi dolgo spijo v dan, ali pa številnim tistim, ki zaradi zasvojenosti s spanjem radi prespijo ves dan. Ali jim ne bi bilo mogoče še pravočasno pomagati?«
6 **Jaz** sem mu odgovoril: »Toda Simon Juda, kako dolgo te bom moral še prenašati s tvojo neumnostjo? Sem mar govoril o naravnem telesnem spanju? Poglej teh sedem poganov! Kolikokrat naj te še osramotijo kot zavednega Juda? Oni so me dobro razumeli - zakaj pa Me nisi ti, ki si že tako dolgo ob Meni?«
7 **Peter** je rekel: »Gospod, bodi potrpežljiv z menoj, ker veliko stvari še zmeraj ne razumem.«
8 **Jaz** sem rekel: »Potrpežljiv vsekakor sem in ti boš kljub vsemu ostal Peter; toda k višjim spoznanjem te bo pripeljal in dvignil samo Moj duh - in ne tvoje meso - , potem ko bom povzdignjen v nebo!
9 Toda zdaj bodite pozorni na današnji sončni vzhod, ki bo za to zemeljsko pokrajino nekaj posebnega! Nato naj se vsak vpraša, ali ga je razumel tudi v duhovnem pomenu. Kajti vse, kar se zgodi na tem naravnem svetu, se ne more zgoditi drugače kot samo z vplivom iz Božjih nebes; in kar po vseh nebeških angelih vpliva na naravne svetove, izvira prvotno iz Mene. Zato bodite zdaj pozorni, kajti tudi narava vam mora pričevati o Meni!«
10 Ko sem izrekel te besede, se je nad obzorjem že tudi prikazalo sonce in ko je bilo to za pol stopinje nad obzorjem, je vzšlo še drugo, popolnoma takšno kot prvo in pravo sonce, toda kar za celo stopinjo severneje nad obzorjem. Bilo je namreč povsem izoblikovano dodatno sonce - kar pa vsekakor sodi med pojave, ki se redko zgodijo.
11 Zgornjeegipčani so ta pojav takoj prepoznali in prvi **Zgornjeegipčan** je rekel: »Gospod, tako jasni tovrstni pojavi so pri nas redki. Nekaj takšnega sem

videl samo nekoč po dežju in od takrat je minilo že štirideset let. V tem pojavu pa lahko v svoji notranji zaznavi vidim tudi duhovni pomen.«
12 **Jaz** sem dejal: »To dobro vem; kajti še vedno ste neokrnjeni v stari Noetovi cerkvi, v kateri so bili ljudje tesno povezani z angeli vse do Abrahamovih časov -izjema so bili Nimrodovi potomci, ki so se posvečali predvsem svetu in se v njem potopili - zato tudi premorete pravo razodetje ter razumete notranji pomen takšnega pojava. To pa ne velja za te Moje učence. Polni so vere in dobrega namena, toda luč jim bo s polno močjo zasvetila šele, ko bo v njih v popolnem redu zaživelo vseh sedem duhov iz Boga.
13 Zato pa jih tudi moram v dobro vseh narodov voditi kot zunanji učitelj, da bi lahko svoja dejanja opravljali po Mojem večnem redu, povsem po svoji volji; in zato hočem, da tukaj sami povedo, kaj menijo o tem pojavu. Spregovori torej zdaj ti, Simon Juda!«
14 **Peter** je rekel: »O Gospod, če naj to zdaj pojasnim sam iz sebe, bo pa res težko. Samo dve popolni sonci vidim in niti ne vem, katero je pravo! In spodaj na ulicah opazuje ta pojav množica ljudi, ki vedo gotovo še manj kakor jaz. In če že ničesar ne razumem jaz, ki naj bi bil že nekakšen modrec, kako naj si takšen pojav razlagajo šele tisti spodaj?«
15 Tako se Mi je Peter skušal izviti, toda Jaz sem mu rekel: »Oni tam spodaj nam niso mar. Tukaj imam opraviti le z vami in vidim, da tega pojava ne razumeš; zato moram o tem povprašati Svojega Jakoba.
16 In tudi ta (**Jakob**) je rekel: »Moj Gospod in Mojster! Glede tega nisem niti za las na boljšem kakor brat Simon Juda. Tudi jaz ne vem, katero od obeh sonc je pravzaprav pravo. Kajti obe sta enako veliki in sijeta enako močno. Videti je, da se to tudi pticam v zraku zdi nenavadno; molčijo in niti oglasijo se ne in zdi se mi, kot da bi hotele reči: ‚Katero je pravo? Kajti s svojim petjem ne želimo pozdraviti napačnega!`«
17 **Jaz** sem rekel: »Tvoja pripomba je dobra, čeprav je niti sam ne razumeš. Ker pa že tega pojava ne razumeta, kaj bosta rekla šele potem, ko bo južneje vzšlo še tretje sonce? Poglejta tja, podlaga za to - zgoščena para v zraku - se je že ustvarila in takoj bo tam nepričakovano vzšlo še tretje sonce, povsem podobno prvima dvema! - Poglejta, že sije!«
18 Zdaj so opazili še tretje, povsem izoblikovano sonce. Tedaj so se ljudje na ulicah prestrašili, veliko jih je zbežalo in se zateklo v bližnje hiše. Pogumni pa so kljub temu ostali in opazovali ta redek naravni pojav. Tudi ptice v zraku so se zelo vznemirile in kmalu je bilo videti množico orlov in jastrebov, ki so letali visoko v zraku. Drug drugega so zasledovali. In ko so golobi in druge majhne ptice opazile nad seboj številne mogočne sovražnike, so pobegnile in se skrile, kot so vedele in znale.
19 Zdaj je **Zgornjeegipčan** pripomnil: »To je pa res nekaj posebnega! Ko sem pred štiridesetimi leti - toda le ob enem dodatnem soncu - v svojem kraju opazoval enak pojav, so se visoko v zraku kmalu pojavile prav take ptice roparice in se vidno bojevale med seboj, kar je sicer nadvse nenavadno. Danes se bodo spet spopadli levi in panterji. Toda pojavljanja tega tretjega sonca pa tudi jaz ne razumem povsem, čeprav dokaj jasno slutim, kaj naj bi to bilo.«

183. Vzrok dodatnih sonc

1 Prišli so tudi drugi učenci, ampak brez Juda Iškarijota, z njimi pa še Lazar, Nikodem in krčmar Jordan. Ko so Me zagledali, niso mogli dovolj hitro vprašati, kaj naj bi to bilo in kaj naj bi pomenilo.
2 In naš **Lazar** je ob tem še pripomnil: »Gospod, to je skrajno nenavadno! Na vso moč sijejo tri sonca, a kljub temu opažam v zraku, še bolj pa nad zemeljskimi tlemi, nekakšno srhljivo temino, tudi vrhovi visokih gora so še povsem v temi in ob vsem tem nas še mrazi. Tri sonca bi morala dajati veliko več svetlobe in nas tudi bolj ogreti kakor eno samo! Kako je s tem?«
3 **Zgornjeegipčan** je dodal: »Prijatelj Lazar, tvoj opis tega, kar opažaš zgolj naravno, je povsem pravilen. Podoben pojav sem v Zgornjem Egiptu pred štiridesetimi leti doživel tudi sam. Zanj bi ti lahko navedel naravni vzrok, ne pa globljega, duhovnega, zlasti ne pri dveh dodatnih soncih.«
4 **Lazar** je rekel: »Razloži mi vsaj naravne vzroke!«
5 **Zgornjeegipčan** je rekel: »Glej, prijatelj, v najvišjem območju zraka, ki se širi povprečno do deset višin Libanonskih gora nad trdnimi zemeljskimi tlemi, se v nekem obdobju in v nekaterih letih zbere finejša para. Ker je ta bolj čvrsta, veliko zračno morje nad Zemljo povsem obmiruje - čeprav seveda le delno -, to lahko občasno opazimo tudi na velikih svetovnih morjih, ko del morske gladine povsem obmiruje kot zrcalo, vse naokoli pa so valovi. Ko tako obmiruje od časa do časa tudi ozračje, se v njem odzrcali slika sonca enako jasno kot na mirni vodni gladini in iz povsem naravnih vzrokov vidimo še dodatno sonce. Če je takšnih opisanih mirujočih zračnih predelov več, je mogoče videti toliko dodatnih sonc, kolikor takšnih mirujočih zračnih predelov se ustvari, seveda, če so nagnjeni tako, da je slika, ki jo sprejemajo, prav usmerjena na neko korespondenčno, sprejemajoče območje. Če se lega mirujočega zračnega predela spremeni, se na korespondenčnem območju dodatno sonce ne odzrcali več ali pa se opazi le poseben sij. Dodatno sonce pa povsem izgine, če mirujoči predel zračne plasti začne valovati.
6 Po takšnih pojavih, ki sem jih opisal prej in nastanejo zaradi že omenjene fine pare v najvišjih zračnih zemeljskih plasteh ter povzročijo tudi zmanjšanje svetlobe in toplote, pa se kmalu pojavijo še gostejši oblački, za njimi težji in kmalu nato začne tudi deževati.
7 In tako sem ti na kratko opisal naravni vzrok tega pojava; pravega, povsem duhovnega, pa pozna samo Gospod in potem tudi tisti, ki mu ga hoče On razodeti. Glede tega sicer tudi jaz nekaj slutim, vendar še zdaleč nič jasnega - zlasti glede tistega, kar je še neprepustno prikrito v prihodnosti. Ali si to razumel?«
8 **Lazar** je rekel: »Da, moj zelo spoštovani prijatelj, to sem zdaj res dobro in jasno razumel in ne morem si kaj, da ob tem ne bi pripomnil nekaj pomembnega: da se namreč pri nas, Judih, glede razlage pojavov v veliki naravi in njihovih vzrokih do zdaj še ni nič premaknilo. Morda so posamezniki sami zase marsikaj odkrili in tudi spoznali vzrok marsičesa; toda to so ohranili zase in tega namenoma niso nikomur zaupali, kajti prvič, s tem so dobro

zaslužili - zlasti med bistrejšimi pogani - in drugič, takšno znanje in ugotovitve so morali skrivati pred farizeji iz strahu, da jih ti ne bi neusmiljeno preganjali.
9 Glede tega menim: pravo spoznanje in razlaga tisočerih raznovrstnih pojavov v naravi bi ljudi najbolj obvarovala pred vsakovrstnim praznoverjem in njegovimi pogubnimi posledicami, zato bi bilo zelo zaželeno, da bi bili ljudje tudi o tem pojavu v prihodnje temeljito poučeni. - Ali se Ti, o Gospod in Mojster, strinjaš s tem?
10 **Jaz** sem rekel: »Nihče bolj kakor Jaz; kajti človek nikoli ne more razumeti in doumeti globljih, nadčutnih spoznanj v vsej njihovi poglobljenosti, dokler ne spozna tal, na katerih stoji in po katerih hodi kot naravni človek, zato sem vam že Jaz sam veliko razložil, kako je s posebnimi pojavi v tem naravnem svetu. Praktično sem vam pokazal podobo Zemlje, kako nastajata dan in noč, pokazal sem vam vzroke sončnega in luninega mrka ter zvezdnih utrinkov, pokazal sem vam Luno, Sonce, vse planete in celotno neskončno zvezdnato nebo.
11 Prav tako sem vam povedal, da lahko človek resnično ljubi Boga šele tedaj, ko Ga v Njegovih nešteto stvaritvah čedalje bolj in čedalje jasneje prepoznava. Ker sem vam to že sam zelo priporočal, je samo po sebi umevno, da se s tvojim dobrim mnenjem povsem strinjam. In Mojzes ne bi napisal šeste in sedme knjige o stvareh in pojavih v naravi in k temu še preroški dodatek s starim naukom o analogiji med naravnim in duhovnim svetom, če ne bi menil, da je to nadvse nujno za resnično in popolno izobrazbo vseh Judov.
12 Toda že v času kraljev so to pomembno vejo poprejšnje izobrazbe bolj in bolj zanemarjali, deloma zaradi tiste duhovščine, ki je čedalje bolj opuščala resnično in postajala pohlepna, po drugi strani pa tudi zaradi kraljev samih. In ko so potem, v času prvih Salamonovih potomcev, kraljestvo razdelili, se je ta veja znanja toliko izgubila, da zdaj vi komaj še veste, da so takšno znanost marljivo gojili Judje od Mojzesa do Samuela.
13 Zato sem vam že toliko tega razložil in marsikaj ste tudi dojeli; toda poglavitno je in ostaja nenehno prizadevanje za popolno in vnovično rojstvo duha v dušo; kajti samo s tem rojstvom bo človek šele povzdignjen v vso resnico in modrost ter si pridobil popolno in vse prežemajoče spoznanje o povezavi med zemeljskim in povsem duhovno-nebeškim in s to lučjo tudi večno življenje. To pa je neskončno več kot vsa znanost o vseh naravnih stvareh.
14 Kaj bi pomagalo človeku, če bi najpristneje in najnatančneje spoznal vse stvari in pojave v vsem naravnem svetu, od največjih do najmanjših in jih znal presojati, od vnovičnega rojstva duha v dušo pa bi bil tako oddaljen kot ta zemlja od nebes? Ali bi mu vsa ta številna znanost lahko zagotovila večno življenje? Presodi in Mi povej, kaj meniš o tem!«
15 **Lazar** je rekel: »O Gospod in Mojster, potem bi bilo že boljše, če se človek sploh ne bi rodil na ta svet! Kajti menim, da bi bilo življenje - ki se zaveda samega sebe, ki misli, sklepa, veliko dojema in zmore in so mu, o Gospod, Tvoja dela pogosto tako zelo privlačna in osrečujoča - brez upanja na večni in dopolnjeni nadaljnji obstoj tisočkrat bolj žalostno kakor golo življenje najbolj ubogih črvov v najbolj umazani in smrdeči kaluži vse zemlje.

16 In kdor bi človeka že od zibelke naprej vzgajal k jasnejšemu razmišljanju, bi nad človeštvom zagrešil največji zločin; kajti s tem bi ga dvakratno in celo večkratno kar najbolj močno ubil, saj bi iz njega očitno ustvaril najbolj ubogo kreaturo.
17 Tudi žival seveda živi; toda svojega življenja se zanesljivo zaveda zgolj okrnjeno, saj ne zna misliti, ne pozna smrti, ne zna ceniti vrednosti življenja in tudi ne more imeti strahu pred smrtjo in je zato srečna.
18 Toda oglejmo si človeka, ki še predobro pozna neprecenljivo vrednost življenja. Če bi bil prepričan, da je s telesno smrtjo vse pri kraju in je vsega konec, bi kmalu obupal, svoje bivanje bi tisočkratno preklel in potem bi bil največji dobrodelnik človeštva tisti, ki bi imel dovolj oblasti in moči, da bi pokončal vse človeške kreature na zemlji s seboj vred in tako človeštvo povsem izkoreninil, - ali pa bi moral biti sposoben vse ljudi naenkrat prestaviti v največje brezumje, v katerem se ne bi več zavedali sebe, to pa bi navsezadnje pomenilo isto, kot da bi vse pomoril.
19 Če nadalje človek ne bi imel nobene možnosti, niti najmanjšega utemeljenega upanja na večno življenje, potem bi moral najprej Boga samega - če bi vanj verjel - vse življenje samo preklinjati namesto hvaliti in častiti; prekleti bi moral Mojzesa in vse preroke kot največje človekove sovražnike, najbolj nor pa bi bil tisti, ki bi upošteval katero koli, tudi najmanjšo črko postave.
20 Iz tega vendar jasno izhaja, da je - ko človek spozna pot - človekovo prizadevanje za vnovično rojstvo duha v svoji duši njegova prva in najvišja potreba; kajti brez tega povsem preneha biti človek, četudi premore še tako napredno znanje. Nič drugega namreč ni kakor razumna žival v človeški podobi, ki veliko ve in je ob tem še bolj klavrna. - Gospod in Mojster, ali imam prav ali ne?«

184. Gospod razloži pojav dodatnih sonc

1 **Jaz** sem rekel: »Čisto prav imaš in glej, kljub temu je na zemlji še nešteto ljudi, ki, prvič, ne verjamejo v nobenega Boga in Stvarnika in drugič, niti najmanj v večno življenje duše, ampak živijo povsem dobro in zadovoljno naprej, vriskajo in veseljačijo, ob tem pa so še polni napuha in grabežljivosti, pustijo druge, da zanje delajo in kdor bi jih opomnil na večno življenje duše po telesni smrti, bi ga zasmehovali in zaničevali ter rekli: ‚Ti, norec, ko boš nekoč umrl, se vrni in nas pouči in verjeli ti bomo; dokler pa z nami vred čakaš na smrt, pa tvojim iz domišljije porojenim besedam ne verjamemo!' Kaj bi odgovoril na kaj takšnega?«
2 **Lazar** je rekel: »Gospod, glede tega ni mogoče veliko ugovarjati in kar zadeva mene, pravzaprav sploh nič. Kajti ljudi, ki tičijo že pregloboko v smrti materije, ni več mogoče docela spreobrniti k resnični veri in še manj k življenju v duhu. Zato zdaj menim, da bi bilo boljše, če bi nam nekoliko razložil duhovni pomen teh zdaj še vidnih treh sonc.«
3 **Jaz** sem rekel: »To bom zdaj tudi storil; toda pred tem sem ti moral še pokazati, da so tudi ljudje brez najmanjšega upanja na večno življenje lahko

zelo zadovoljni zgolj s časovno omejenim življenjem. In takšnih z zanesljivim upanjem na večno življenje - med Mojimi učenci si zdaj tudi ti eden izmed njih - je dandanes prav malo, na tej zemlji pa jih nikoli niti ne bo veliko. Da je s to zadevo tako in bo prav tako tudi v daljni prihodnosti, kaže prav današnji pojav treh sonc.
4 Ti in vsi vi veste, da na obzorju sveti samo eno sonce, zdaj pa jih vidite kar tri. Veste tudi, da je samo en pravi Bog in Stvarnik in kljub temu bodo v prihodnje neumni ljudje zaradi vsakovrstnega napačnega zrcaljenja iz enega pravega Boga naredili tri bogove.
5 Tedaj bo med ljudmi na zemlji oslabela luč življenja in ljubezen do Boga in bližnjega se bo ohladila; takrat bodo še tisti maloštevilni, ki bodo imeli čisto vero, tako zelo prestrašeni kakor te male ptice, kralji na zemlji pa bodo podobni mogočnim zverem, ki se bodo neprenehoma na smrt vojskovali med seboj in tisti, ki bodo molili k trem bogovom, ne bodo uslišani.
6 Prvo dodatno sonce, ki je vzšlo bolj severno, skoraj sočasno s pravim soncem - to ponazarja Mene -, pomeni nasprotnega preroka ali nasprotnega maziljenca, ki se bo dvignil in rekel: ‚Glejte, jaz sem pravi Božji maziljenec! Mene poslušajte, če želite postati blaženi!' Toda svarim vas, naj se nihče od vas ne pusti zapeljati! Kajti to bo odposlanec pekla in bo s svojo prevarantsko umetelnostjo delal vsakovrstna čudežna znamenja in kazal prav pobožen obraz ter molil in žrtvoval; toda njegovo srce bo polno najgrenkejšega sovraštva zoper vso resnico in to bo preganjal z ognjem in mečem; preklel bo vse, ki se ne bodo ravnali po njegovem nauku. Ta bo tudi ustoličil omenjene tri bogove in jih ukazal moliti. Kot odrešenik sveta bom tudi jaz med njimi, ampak razdeljen v tri osebe. Govorili bodo še zmeraj o enem Bogu, toda ob tem kljub temu molili k trem osebam, od katerih bo vsaka zase tudi popolni bog in bo treba moliti k njej kot samostojni osebi.
7 Toda malo zatem se bo dvignilo še drugo dodatno sonce ali drugi nasprotni maziljenec, ki bo prvega v vsem zasenčil. Ta bo še desetkrat hujši kakor prvi. Kajti prvi ne bo povsem oviral Mojih besed; toda južni bo Mojo besedo in Moj nauk celo prepovedal in iz njega vzel samo tisto, kar bo uporabno za njegovo slabo šaro. Moje znamenje bo sicer postavil na vse cestne vogale in ga dovolil častiti; toda ob tem bo postavljenih še na tisoče drugih, večinoma takšnih, ki bodo všeč njemu.
8 V tistem času bodo napuh, nesloga in medsebojno sovraštvo dosegli vrhunec. Ljudstvo bo vstalo zoper ljudstvo, vojna bo sledila vojni, zgodili se bodo veliki potresi, prišla bodo slaba leta, draginja, lakota in kuga. Potem pa bom nasprotnemu maziljencu uničil korenine, da bo ovenel kakor spodrezano drevo. Veliko bo preklinjanja, tarnanja, jokanja in toženja in obe zli in nepristni dodatni sonci, čeprav sta si obe od Mene sposodili svoj lažni blišč, bosta izginili prav tako, kakor bosta zdaj ti dve dodatni sonci izginili izpred vaših oči. Glejte, čedalje bolj temnita, njuna podoba prehaja v medlo svetlečo paro, v ospredje pa čedalje jasneje, sijoče in ogrevajoče prihaja pravo sonce. Zdaj vidite, da tudi ptice prihajajo iz svojih skrivališč in s petjem prav živahno pozdravljajo pravo sonce, velike ptice roparice pa izginjajo in hitijo v temačne gozdove.

9 In tako se bo zgodilo tudi v tistih časih. Vse, kar bo tedaj visoko, bo ponižano. Vrhovi gora se bodo morali spremeniti v ravno in rodovitno pokrajino. In nihče ne bo spraševal in rekel: ‚Kdo je kralj te dežele?`, temveč: ‚Kdo je prvi in največji dobrotnik tega srečnega ljudstva? Odpravimo se k njemu, da tudi mi spoznamo njegovo modrost po Božjem redu!'
10 Ko bodo prišli ti srečni časi, bodo volkovi, medvedi, jagnjeta in zajčki miroljubno drug ob drugem pili iz enega izvira. - Ali ste vse to zdaj razumeli?«
11 Naš **Nikodem** je ob tem pripomnil: »To bi še kar razumeli; toda ta napoved pač ne zveni prav prijetno in človek bi se ob njej še zmeraj vprašal: ‚Toda Gospod, ali se vse to res mora tako zgoditi, da bi končno spet smela Luč Tvoje resnice povsem svobodno in neovirano svetiti nad vso zemljo? Zdaj smo prejeli Tvojo najčistejšo Besedo in Luč in ju bomo širili naprej in njune najbolj blažene posledice bodo ljudem že dokazale, da je Beseda, ki jo pridigamo, edina prava in pristna. Res ne uvidim, kdo bi si še lahko drznil zoper to razglašati lažni nauk.«
12 **Jaz** sem rekel: »Lažje je dobro govoriti kakor pravilno ravnati in prav v ravnanju tiči seme plevela, ki se bo s setvijo čiste pšenice mimogrede tudi natrosilo v zemljo človeškega srca. Tam bo pognalo korenine in se nato med čisto pšenico divje razbohotilo, jo večinoma zadušilo in pokončalo. Zato pa Moje besede ne smete zgolj poslušati, temveč jo morate veliko bolj uresničevati! Toda tudi vi boste zaradi velikega in mogočnega sveta v ravnanju zadržani, vi Me boste sicer na skrivaj priznavali v sebi, pred svetom pa boste komaj kaj upali spregovoriti v Mojem imenu, še manj pa tako ravnati; kajti svet bi lahko to opazil in vas potem poklical na zagovor, ker bi videl, da ste Moji privrženci, saj bi o tem pričala vaša dejanja. In glejte, potem bo odveč vprašanje, zakaj se vse to, kar sem vam zdaj napovedal, res mora zgoditi, dokler ne bo šele v zelo poznih časih postala resnica povsem svobodna in bo blagoslavljala ljudstva, in samo od vas bo torej odvisno, ali se boste sveta bolj ali manj bali kakor Mene.
13 Zaradi vaše bojazni pred svetom se bo med pšenico zasejalo tudi zlo seme, in iz njega bosta izšli tudi obe dodatni sonci. In prav iz teh razlogov sem zdaj vse to dopustil, da bi vam vse to napovedal in da se boste, ko se bo to zgodilo, spomnili - še tukaj ali pa tudi onstran -, da sem vam vse to že vnaprej naznanil.
14 Zato pa vam zdaj še enkrat povem, kar sem že povedal: ‚Ne bojte se tistih, ki ubijejo vaše telo, ne morejo pa storiti nič žalega duši; če se že morate koga bati, se veliko bolj bojte Tistega, na čigar moči temeljita življenje in smrt vaše duše!`
15 Sicer se bodo številni od vas izkazali s pravim pogumom, vendar ne vsi, in celo med vami se jih bo kar nekaj jezilo Name.
16 Zgodilo se bo, da bo pastir zvezan in udarjen, ovce pa se bodo razkropile in navdali jih bodo hud strah, žalost in tesnoba. Toda potem jih bom znova poiskal, jih zbral in jim vlil pogum in moč zoper sovražnike svetlobe iz nebes. Toda zdaj nič več o tem, kajti to sem vam pokazal samo zato, da se boste lahko ob pravem času tega spomnili in potem prav ravnali, sicer bi za vas veljal stari

pregovor: ‚Daleč od oči, daleč od srca`! - Zdaj pa je že tudi čas za zajtrk. Odpravimo se torej v hišo!«

185. Gospodovo navodilo za obisk templja

1 Nikodem, Jožef iz Arimateje in tudi stari rabin so se ob teh besedah znašli v rahli zadregi, saj na sabat po sončnem vzhodu ne bi smeli zajtrkovati.
2 Toda **Jaz** sem jim rekel: »Če ste dopustili, da so se v vas zbudili dvomi že zaradi sabata - ko bi vendarle morali vedeli, da sem Jaz tudi gospodar sabata in Mojzesovih zapovedi -, kako se vam bo godilo šele tedaj, ko boste spet sedeli v zboru jeruzalemskih farizejev in starešin?«
3 Moje besede so opogumile vse tri in z nami so odšli v hišo z nami jedli in pili, in bili pri tem prav dobre volje.
4 In **stari rabin** je rekel: »Da, da, Gospod in Mojster ima v vsem prav! Stara navada je kakor zarjavela srajca; četudi je človek še tako marljiv, je nikoli ne zmore povsem očistiti!«
5 **Jaz** sem rekel: »Prav si povedal; sleci starega človeka in ga nadomesti z novim - kajti star človek za to ni več primeren! Toda zdaj še jejte in pijte, potem bomo odšli v tempelj!«
6 **Nikodem** je pripomnil: »Ali se upaš znova podati med tempeljske divjake?«
7 **Jaz** sem rekel: »V tempelj ne grem zaradi njih, temveč zaradi ljudstva, ki je danes prišlo sem zaradi Mene; zato se tistih besnežev ne bojim! Toda podvizajmo se, da bomo hitro prišli tja!«
8 Po tej Moji pripombi se Mi ni nihče več drznil nasprotovati; vsak si je pri sebi mislil: Oblast ima nad nebesi in peklom, zato se Mu tempeljskih srboriteţev ni treba bati ali celo trepetati pred njimi!«
9 Preden pa sem se odpravil navzdol v tempelj, so Me Rimljani in tudi učenci vprašali, ali naj gredo tudi oni z Menoj v tempelj in kaj naj bi medtem počela mladina.
10 **Jaz** sem rekel: »Nihče ne more nikomur od vas preprečevati vstopa v tempelj; toda mladi bodo ostali tukaj in Moj služabnik že ve, kaj mora storiti. Če pa se boste odpravili v tempelj, potem kar odidite in si izberite prava mesta; Jaz pa bom že prišel za vami. Toda Moji stari učenci bodo še ostali in potem šli z Mano; kajti potrebno je, da so priče vseh Mojih besed in dejanj!«
11 **Rimljan Agrikola** je dejal: »Tudi jaz bi bil rad to, toda tukaj, povsod in zmeraj se zgodi samo Tvoja sveta volja!«
12 **Jaz** sem rekel: »Če želiš biti tudi kot priča pri Meni, se lahko pridružiš Mojim starim učencem; kajti Jaz bom, preden bom spregovoril Judom, naredil še eno znamenje. Od rojstva slepi, ki ga bomo srečali blizu templja, bo spregledal in to prav danes, na sabat! In zdaj se lahko drugi že odpravite, za vas štiri, ki ste k Meni prestopili šele včeraj, pa je boljše, če ostanete kar tukaj, kajti v templju bi vas takoj prepoznali in izsledili.«
13 To so spoznali tudi ti štirje in ostali na gori Oljki.
14 Toda k Meni je pristopil še Nikodem in Me vprašal, kako bi z obema spremljevalcema neopaženo prišel dol.

15 **Jaz** sem rekel: »Pridružite se Zgornjeegipčanom, ti vas bodo že tako popeljali dol, da vas nihče ne bo opazil!«
16 S tem so bili tudi ti zadovoljni, se takoj podali z Zgornjeegipčani na pot in kmalu so jim sledili še drugi; ostali so le še trije čarodeji, ki so se še zmeraj zadrževali pri Meni, a tudi ti so se pripravljali, da bi Mi sledili.
17 Simon Juda, imenovan Peter, pa je rekel: »Gospod, ali hočeš, da gredo tudi ti trije z nami?«
18 **Jaz** sem rekel: »Kaj ti to mar? Ko sem vse druge odposlal naprej, teh treh nisem izvzel; toda njihove volje in src nisem silil in lahko storijo, kar hočejo in kamor jih žene narava njihovega srca. Kar pa je Meni prav, o tem ne razmišljaj, kot da bi bilo morebiti kaj neprimernega; kajti ti, ki nam sledijo, prav gotovo ne stopajo po napačni poti.«
19 S tem je bil tudi naš Peter zadovoljen in začeli smo se odpravljati na pot.
20 Nazadnje je pristopil k Meni še gostilničar Jordan in Me vprašal glede kosila.
21 **Jaz** pa sem mu rekel: »Jordan, prijatelj Moj, zdaj je veliko pomembnejše nahraniti duhovno lačne in napojiti duhovno žejne kakor priskrbeti hrano za telo in pijačo za suho grlo! Zato naj te kosilo ne skrbi; ko se bom vrnil, se bo vse uredilo ob pravem času.«
22 S tem kratkim pojasnilom je bil zadovoljen tudi gostilničar, kmalu nato je sklical vse domače sluge in jih seznanil s številnimi dobrimi nauki, tako da je vseh trideset verovalo Vame; kajti pred tem sami niso prav vedeli, kaj naj si mislijo o Meni, čeprav so videli številna znamenja. Tako je po Mojem nasvetu tudi Jordan v Mojem imenu nahranil in napojil duhovno lačne in žejne.
23 Potem ko sem Jordanu dal ta nasvet, sem se z učenci takoj odpravil dol v mesto, kjer se je po vseh cestah in ulicah, sem in tja, gor in dol gnetlo veliko ljudi.

Gospod in Njegov nasprotniki
(Jan; 9 Pogl.)

186. Ozdravitev sleporojenega pred templjem

1 Ko pa smo prišli pred velik prostor pred templjem, smo takoj zagledali mladega berača, starega okoli dvajset let in slepega od rojstva, ki je sedel na kamnu.
2 Ko so ga **Moji učenci** zagledali, so že vedeli, da bo ta tisti slepo rojeni, ki sem ga omenil na gori in zato so Me vprašali: »Gospod in Mojster! Kdo je grešil - on sam ali njegovi starši, da se je rodil slep na svet?« (Jan 9,2)
3 **Jaz** sem rekel: »Kako lahko vprašate nekaj tako neumnega? Kako bi lahko grešil v materinem telesu in bi se zato za kazen rodil slep?« Toda povem vam: Ni grešil ne on ne njegovi starši, ampak tako je bilo dopuščeno, da bi se lahko po njem pred ljudmi razodela Božja dela. (Jan, 9,3) Kajti Jaz moram zdaj opravljati dela Tistega, ki Me je poslal, dokler je dan (osebna Gospodova navzočnost na Zemlji namreč – dopolnilo Jakoba Lorberja). Prišla bo tudi tista noč, o kateri sem vam že govoril, ko nihče ne bo mogel več delovati. (Jan 9,4)

Dokler sem na tem svetu, sem razkrita Luč sveta. (Jan 9,5) Za Menoj bo prišla noč.«
4 Tedaj so se **učenci** spogledali in rekli: »Kaj koristi ljudem trenutni duhovni dan, ko pa bo po Njegovi vrnitvi domov noč še mračnejša, kakor je zdaj?«
5 **Jaz** sem rekel: »Mar Jaz hočem, da bo potem noč? O ne, toda to bo želela človeška nedejavnost in volja ljudi mora ostati svobodna, četudi bi človek z njo postal desetkratni hudič; kajti brez svobodne volje človek ni več človek, nič drugega ni kakor stroj - to sem vam že pogosto jasno pokazal.«
6 K temu ni nihče nič pripomnil, saj so opazili, da mislim resno.
7 Ko sem to povedal učencem, sem se sklonil k tlom, vzel nekaj ilovice, pljunil nanjo in iz nje naredil blato, ter z njim pomazal oči slepcu.
8 Nato sem (**Jaz**) rekel slepemu: »Pojdi k vodnjaku Siloi (to pomeni, da sem ga napotil tja, kamor ga je njegov vodnik potem peljal) in se umij!«
9 Odšel je tja, se umil in ko se je vrnil, je videl. (Jan 9, 7)
10 **Njegovi sosedje** in tisti, ki so prej videli, da je slepi beračil, so rekli: »Ali ni to tisti slepec, ki je prej sedel na kamnu in beračil?« (Jan 9,8)
11Tedaj so **nekateri** rekli: »Da, da, on je tisti!«
12 **Drugi** pa so rekli: »Ta se je rodil slep, nikoli pa se še ni slišalo, da bi takšen spregledal! Toda slepemu je povsem podoben.«
13 **Nekdanji slepec** je nazadnje sam spregovoril: »Kaj ugibate o meni? Jaz sem tisti, ki je bil prej slep in zdaj vidim!« (Jan 9,9)
14 Potem so ga **tisti**, ki so bili okrog njega, vprašali: »Kako so se ti torej oči odprle in vidiš? Kdo ti je to storil?«
15 In **on** jim je dejal: »Človek, ki mi je na samem rekel, da mu je ime Jezus (srednik, zveličar), je naredil blato, mi z njim pomazal oči in mi potem naročil, naj grem do vodnjaka Siloi in si tam umijem oči. Šel sem tja, si umil oči in spregledal.« (Jan 9,11)
16 Nato so ga **oni** še naprej spraševali: »Kje pa je tisti Jezus?«
17 **On** je rekel: »Nenavadno je, da me to sprašujete prav vi! Vi ste videli, ko mi je oči premazal z blatom in ga niste opazili - kako naj bi ga torej opazil jaz, slepec? Ker mi kaj takega ni bilo mogoče, tudi zdaj ne morem vedeti, kje je tisti, čeprav bi tudi sam želel vedeti, kje je in kakšen je, da bi se mu kar najbolj zahvalil.«
18 Ko je mož tako odgovoril sprašujočim, so **tisti**, ki so bili okoli njega, rekli: »Ah, to je pravi čudež in človek, ki ti je dal vid, mora biti velik prerok! To morajo izvedeti naši vodilni Judje in farizeji, ki trdijo, da v teh časih zaradi poganov tako dolgo ne bo mogel vstati noben prerok, dokler ne bodo Judje spravili vseh poganov iz dežele, zdaj pa so, tako kot nekoč, v naši deželi veliki preroki, kljub poganom. Naj te zato odpeljemo k farizejem; vsi bomo pričali o tem!«
19 S tem se je povsem strinjal tudi nekdanji slepec in se dal odpeljati v tempelj pred farizeje. (Jan 9,13)
20 (Tukaj je treba še enkrat izrecno omeniti, da ta dan, ko sem ozdravil slepega, ni bil navadni sabat; bil je sabat po praznovanju, ki bi se ga moralo še strožje upoštevati kot kateri koli drug bolj navaden sabat. (Jan 9,14) [NB.: To je bil tedaj pri Judih isti nesmiselni običaj, kakor ga imate tudi danes s tako imenovanimi oktavami po velikih nedeljskih praznikih.] (Za farizeje je bil

toliko hujši prekršek, če je kdo na takšne vrste sabat opravljal kakršno koli delo.)
21 Ko je zdaj ozdravljeni stal pred farizeji, so jim ti, ki so ga pripeljali, povedali vse, kar se je tam kot nekaj povsem čudežnega zgodilo.
22 Ko so farizeji to izvedeli, so se obrnili še na ozdravljenega samega in ga zasliševali, da bi se še bolj prepričali, kako je spregledal, čeprav so jim že priče vse povedale.
23 In **ta** je rekel: »Na oči mi je položil blato, nato sem si jih po njegovem nasvetu spral z vodo iz vodnjaka Siloi in spregledal, tako kot tudi zdaj pred vami vidim!« (Jan 9,15)
24 Na to so **nekateri** izmed farizejev rekli: »Človeka, ki je tega slepega ozdravil, ni mogel obuditi (kot preroka) Bog, ker se ne drži tako pomembnega sabata in ga ne spoštuje!«
25 Temu so nasprotovale priče ter nekateri **bistrejši Judje in farizeji**: »Kako je mogoče, da bi neki grešni človek storil takšno znamenje?«
26 In prišlo je do nesloge in prepira med njimi. (Jan 9,16)
27 Ko so se tako nekaj časa prepirali med seboj in se nikakor niso mogli zediniti, so se tisti, ki so Me razglasili za grešnega človeka, znova obrnili na ozdravljenega in ga (**farizeji**) vprašali: »Kaj torej praviš ti sam, kdo naj bi bil tisti, ki ti je odprl oči?«
28 In **on** je rekel: »Ponovim lahko samo to, kar so tisti, ki so me pripeljali sem, rekli o njem: Prerok je!« (Jan 9,17)
29 Zdaj so se oglasili tisti, ki so Me razglasili za grešnega človeka (**farizeji**): »Sploh ne verjamemo, da je bil ta kdaj koli slep, ampak ste se tako dogovorili, da bi spet nekaj pripravili zoper nas!«
30 Nato so priče izjavile in to še posebno poudarjeno: »Ta človek ima tudi starše! Ve, kje prebivajo. Dajte jih privesti semkaj in jih vprašajte! Ti bodo najbolje vedeli, ali je ta človek kdaj videl!«
31 Res so ukazali, naj pripeljejo njegove starše, ki še niso izvedeli, da je njihov sin spregledal. (Jan 9,18)
32 Ko so ti kmalu prišli, so jih takoj začeli spraševati, da bi jih zalotili pri laži (**farizeji**): »Je to vajin sin, o katerem pravite, da se je rodil slep? Če je to res, kako to, da zdaj vidi?« (Jan 9,19)
33 Toda **starši** so odgovorili povsem preprosto: »Da je ta človek res najin sin in da se je rodil slep, to veva (Jan, 9,20); kako pa je zdaj spregledal in kdo mu je odprl oči, pa ne! Toda dovolj je star, zato naj kar sam pove, kaj se je zgodilo z njim!« (Jan 9,21)
34 Tako so pred farizeji in Judi govorili starši, ker so se jih bali; Mene so že poznali in tudi domnevali, da sem prav Jaz njunemu sinu omogočil, da vidi; vedeli pa so, da so se glavni in pomembni Judje že dolgo tega poenotili v sodbi, da bo vsak, ki Me bo razglašal za Božjega maziljenca, najstrože kaznovan. (Jan 9,22) In v tem je bil tudi pameten razlog, da so starši pred farizeji in vodilnimi Judi izjavili: »Star je dovolj - vprašajte njega samega!« (Jan 9,23)
35 Še enkrat so poklicali človeka, ki je bil prej slep, in mu rekli (**farizeji**): »Samo Bogu izkaži čast; kajti mi vemo, da je človek, ki ti je dal vid, grešnik!« (Jan 9,24)

36 **Ozdravljeni** jim je odgovoril: »Ali je mož grešnik ali ne, tega res ne vem; toda nekaj pa zelo dobro vem, da sem bil namreč slep od rojstva in nikoli nisem mogel razlikovati dneva od noči in da zdaj vse brezhibno vidim kakor vi!« (Jan 9,25)
37 Nato so mu spet dejali (**farizeji**): »Reci nam torej naravnost in iskreno: Kaj ti je storil tisti človek in kako ti je odprl oči?« (Jan, 9,26)
38 **Ozdravljeni** je vidno nepotrpežljivo odgovoril: »Pravkar sem vam povedal - ali me niste poslušali? Ali bi radi še enkrat slišali že povedano? Bi mar radi postali celo njegovi učenci - kar vam res ne bi škodilo?!« (Jan 9,27)
39 Ob tem so postali **farizeji in vodilni tempeljski Judje** že jezni in so ga zaradi takšnega vprašanja zmerjali ter polni besa rekli: »Ti lahko postaneš njegov učenec, toda mi smo Mojzesovi učenci. (Jan 9,28) Mi vemo, da je Mojzesu govoril Bog; o tem človeku, ki ti je dal vid, pa ne vemo niti, od kod je!« (Jan 9,29)
40 **Ozdravljeni** pa jih je vse vprašujoče pogledal in nato rekel: »Res je zelo nenavadno, da še ne veste, od kod naj bi bil ta človek, ki dela čudeže! In to kljub temu, da se lahko s svojimi očmi prepričate na meni, da mi je sleporojenemu dal luč oči. Človek je prav gotovo naredil že več takšnih znamenj in kljub temu še zmeraj trdite, da ne veste, od kod naj bi bil?« (Jan, 9,30)
41 Nato so se oglasili **farizeji in vodilni Judje** ter razburjeni rekli: »Vemo pa, da Bog grešnikov ne usliši! Usliši le bogaboječega človeka, ki je brez greha in v vsem uresničuje Božjo voljo.«
42 **Ozdravljeni** pa je odgovoril: »Hm, kako nenavadno! Nihče na svetu še ni nikoli slišal, da bi kdo od rojstva slepemu odprl oči! (Jan 9, 32) Če takšnemu človeku Bog ne bi podaril takšne oblasti in moči, zagotovo ne bi mogel storiti kaj takega (Jan 9,33); tako kot tudi vi ne zmorete odpreti oči od rojstva slepemu, čeprav pravite, da ste Mojzesovi učenci; če bi bili tega zmožni, bi to že dolgo vedel ves svet in vaše hiše bi bile od vrha do tal polne zlata!«
43 Ta odgovor ozdravljenega je **farizeje in vodilne tempeljske Jude** še bolj razbesnel, tako da so dobesedno kričali od besa: »Kaj, ti, ki si se grešen že rodil na svet, bi nas hotel tukaj še poučevati?«
44 Potem so ga zgrabili in ga s starši in pričami vred pahnili iz templja. (Jan 9,34)
45 Ko so bili vsi ti zunaj, je **ozdravljeni** glasno zavpil nazaj: »Bog naj vam povrne, prevzetneži in razsvetli slepoto vaše duše!«
46 Oni pa so zaloputnili vrata in jim ni bilo več mar za ozdravljenega, ki jim je v obraz povedal neolepšano resnico.

187. Gospod govori z ozdravljenim in farizeji

(Jan 9,35-41)

1 Ta človek pa je seveda takoj nato prišel z vsemi, ki so bili z njim, v veliko tempeljsko dvorano, v kateri se je zbralo vse ljudstvo in vsak ga je vprašal, kaj se je dogajalo z njim v posvetovalni sobi s farizeji in vodilnimi Judi.

2 In človek jim je vse odkrito povedal in vsi, ki so to slišali, so bili ogorčeni nad zakrknjenostjo farizejev in tempeljskih Judov.
3 In tako smo tudi Moji učenci in Jaz zvedeli, da so templjarji vrgli iz templja ozdravljenca s spremstvom vred.
4 In **Jaz** sem rekel učencem: »Poiščimo ga, da bo ubožec lahko spoznal Tistega, ki mu je dal luč oči!«
5 Odpravili smo se in ga kmalu našli med ljudmi.
6 V veliko dvorano, polno ljudi, so mu sledili tudi nekateri farizeji, ki mu niso močno nasprotovali, da bi slišali, kaj bo govoril ljudem in kako se bodo ti odzvali na povedano.
7 Toda **Jaz** sem takoj stopil pred ozdravljenega in mu rekel: »Poslušaj Me ti, ki so te farizeji in vodilni Judje pahnili iz templja! Ali verjameš v Božjega sina?« (Jan 9,35)
8 **Ozdravljeni** je odgovoril: »Gospod, kdo je to? Ali je v templju? Ali mi je On dal luč oči? Pokaži mi Ga, da bom veroval Vanj!« (Jan 9,36)
9 **Jaz** sem rekel: »Videl si Ga že, čeprav ga še nisi prepoznal; Ta je, ki govori s teboj!« (Jan 9,37)
10 **Ozdravljeni** je rekel: »Da, Gospod, verjamem! Ti si tisti! Ko sem se vrnil od ribnika, sem te gotovo videl, toda nisem Te prepoznal! Če Ti ne bi bil Božji sin, Kristus, Obljubljeni, nikoli ne bi mogel meni, sleporojenemu, dati vida! Zato verjamem, da si Ti resnično Božji sin!«
11 Nato je padel pred Menoj na kolena in Me molil. (Jan 9,38) Toda ukazal sem mu, naj vstane.
12 Ko so farizeji in več tempeljskih Judov, ki so stali v bližini, slišali iz Mojih in ozdravljenčevih ust, da naj bi bil Jaz obljubljeni Božji maziljenec, so, čeprav so bili zmernejše narave, začeli vihati nosove in bili na skrivaj zelo nevoljni in pikri.
13 Ker pa sem to takoj opazil, sem **Jaz** glasno rekel: »Za sodbo sem prišel na ta svet, da bi spregledali tisti, ki ne vidijo in oslepeli tisti, ki vidijo!« (Jan 9,39)
14 Ko so farizeji in tempeljski Judje, ki so bili okoli Mene, to slišali, se niso več mogli premagovati, temveč so odprli usta in spregovorili: »Smo morda tudi mi že slepi ali pa bomo, kot si povedal, šele oslepeli, ker zdaj še vidimo?« (Jan 9,40)
15 **Jaz** sem rekel: »Če bi bili slepi na duši, bi ne imeli greha; ker pa ste se sami izrekli, da vidite, se vas bodo oprijeli vaši grehi, z njimi pa tudi sodba in večna smrt. (Jan 9,41) Kajti na ta svet Me je poslal Bog kot Resnico, Luč in Življenje. Kdor Vame veruje in se ravna po Moji besedi, bo imel v sebi večno življenje in smrti ne bo videl niti občutil!«
16 (NB. Kar se je potem razpravljalo v templju, so deloma zapisali tudi drugi evangelisti, toda v neustreznem vrstnem redu, zato njihovi zapisi veljajo za neskladne. Janez pa nadaljnje razprave ni zapisal zato, ker sem Jaz že velikokrat povedal iste stvari in so bili bistveni poudarki že zapisani.
17 Naslednje 10. poglavje po Janezu je nastalo šele približno tri lune pozneje, znova v Jeruzalemskem templju, pozimi, ob tako imenovanem tempeljskem posvetitvenem praznovanju.

18 Ta opomba je bila nujna zato, da bi vedeli, v kakšnem vrstnem redu sem govoril Judom in farizejem.
19 Ker pa je to zdaj opravljeno, bomo nadaljevali razpravo pred Judi in farizeji v templju.

188. Gospod razkrije protislovja farizejev

1 Nato so **farizeji** rekli: »Vidimo sicer, da v tebi, zlasti kar zadeva ozdravitev raznih poglavitnih človeških bolezni, ki jih le malokateri zdravnik sploh kdaj zmore ozdraviti, prebiva nenavadna moč, za katero ni vse do dandanes slišal še nihče. Znano nam je celo, da zmoreš menda priklicati v življenje nedavno umrle mlade ljudi ali jih obuditi. Tudi to smo slišali, da si sicer povsem stvaren, v vsem neoporečen in nadvse dobrodelen človek, ki za svoje izredne ozdravitve ni še nikoli od nikogar ničesar zahteval. Glej, to so tvoje nedvomno dobre in izjemne strani!
2 Toda da se pred vsem svetom izdajaš za Božjega sina in praviš, da si obljubljeni Božji maziljenec, pri tem pa ne spoštuješ Mojzesovih pravil in se družiš s pogani, cestninarji in grešniki vseh vrst in vetrov - glej, to so tvoje slabe in zelo obremenilne strani, ki jih tempelj, ki strogo upošteva Mojzesova pravila, nikoli ne bo mogel odobravati!
3 Zakaj se zaradi svojih posebnih lastnosti tako zelo povzdigueš nad ljudi, ko pa si vidno tudi samo človek? Kako naj te spoštujemo, če pa od nas zahtevaš tudi to, naj verjamemo, da si Božji sin in obljubljeni Božji maziljenec, ter obsojaš tistega, ki tega iz marsikaterega razloga ne more verjeti? Praviš sicer, da si Resnica, Luč in Življenje - toda s čim nam lahko dokažeš, da je to res? Dokaži nam to in nas prepričaj in verjeli bomo vate!«
4 **Jaz** sem rekel: »Poglejte te kamne, ki ležijo vsepovsod po tleh! Prej bi prepričal njih kakor vas, da sem prav Jaz Tisti, ki so ga napovedali Mojzes in preroki!
5 Če delam čudeže, kakršnih ni pred Menoj delal še noben človek, niti največji preroki ne, bi se vam morale le odpreti oči, da bi lahko v svoje dobro spoznali znamenja tega časa! Toda slepi ste, gluhi in zakrknjeni v svojih srcih in zato ničesar ne vidite, razumete in občutite. Zato pa je sodba nad vami in v vas samih, z njo pa tudi zanesljiva smrt vaših duš.
6 Vsako leto sicer prebelite grobove očetov in prerokov; toda to, kar so prebeljeni grobovi, to ste tudi vi. Na videz ste oblečeni po Mojzesovih in Aronovih predpisih, na njunih stolih sedite - toda v sebi ste polni trohnobe in nagnusnega vonja.
7 Rekli ste sicer, da imam slabo in zelo grdo stran, ker se družim s pogani, cestninarji in grešniki, da skrunim sabat in ne upoštevam Mojzesovih pravil. Kako pa jih upoštevate vi? Toda povem vam, da vi niti zaradi videza ne upoštevate dosledno Mojzesovih pravil; sami ste celo ustvarili množico ničevih in nepomembnih pravil, ki jih upoštevate v svoje zemeljsko dobro, pri tem pa ubogo ljudstvo stiskate in izžemate! Je mar kaj takega zapovedal Mojzes? Če je po Mojzesovih pravilih zelo priporočljivo in celo zapovedano tudi na sabat nahraniti osla, vola in ovce, jih napojiti ali rešiti osla, ki je padel v jamo ali v

vodnjak, ali ne bi bilo potem še bolj upravičeno in pravično pomagati človeku v stiski tudi na sabat? O vi slepi, gluhi, zaprtega srca in razuma! Je mar človek pred Bogom manj vreden od živali?
8 Ali ni Mojzes zapovedal: ‚Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in ti bo dobro na zemlji!' Zakaj pa govorite otrokom: ‚Pridite in žrtvujte templju; to vam bo bolj koristilo!' Če učite tako, ali ravnate po Mojzesovi postavi?!
9 Ali ni Mojzes najslovesneje vsakomur zapovedal, da ne sme zatirati vdov in sirot? In kaj počnete vi? Vdovam in sirotam žebrate dolge, menda učinkovite molitve, hkrati pa se polaščate njihovega imetja; ko pa vdovam in sirotam vaše molitve ne pomagajo in se vam zaradi tega v solzah pritožijo, jih pahnete ven in rečete, da so takšni grešniki, da Bog celo najmočnejših molitev noče uslišati! Povejte, je torej Mojzes zapovedal takšno početje? V vsem ravnate zoper Mojzesove zapovedi in prav vi očitate Meni, da ravnam v nasprotju z njimi?!
10 Glejte, ker ste se tako povsem oddaljili od Mojzesa, ste bili udarjeni s slepoto in zdaj pred svojimi očmi ne morete več videti najsvetlejšega dne - in to je vaša sodba, vaša smrt in vaše prekletstvo! S svojimi praznimi in najdražje plačanimi molitvami pojite komarje in za to goltate cele kamele, a kljub temu trdite, da ste Mojzesovi učenci! Le kako ste lahko Mojzesovi učenci, če - kot je bilo že povedano -, ravnate prav v nasprotju s starimi Mojzesovimi pravili, huje kot vsi pogani? Zato pa vam bo luč odvzeta in dana poganom.
11 Na ta svet sem prišel, da bi vas kar najbolj prijazno in ljubeče s poučevanjem in dejanji spravil na pravo življenjsko pot; vi pa me preganjate na vseh koncih in krajih ter Me skušate ujeti in umoriti z izgovorom, da zavajam in hujskam ljudstvo. Toda imam tudi priče, Moja priča pa je tudi Bog sam, ki je v Meni, kot sem Jaz v Njem, da ste vsi hudobni lažnivci pred Bogom in pred vsem ljudstvom.
12 Rimljani, ki so zdaj zemeljski gospodarji dežele in tudi vas, ki naj bi bili menda Božji otroci, z ostrimi očmi vidijo in opazujejo vse, kar bi utegnilo že za malenkost ogrožati njihovo vladanje, bi Me, če bi odkrili, da kakor koli hujskam ljudstvo, že zdavnaj pripeljali pred sodišče. Ker pa do zdaj niso odkrili nič takega, česar Me dolžite vi, se na vseh poteh vedejo do Mene kar najprijazneje in se do Mene, Mojega nauka in Mojih dejanj kažejo kot ljudje polni vere, ljubezni in spoštovanja. Zato pa bodo tudi sprejeti v Mojo luč in življenje; vi pa boste, kot je zapisano, vrženi v najhujšo temo, kjer bo veliko jokanja in škripanja z zobmi!«
13 Ko sem to povedal, so se tudi ti, še **najzmernejši Judje in farizeji** zelo razjezili in rekli: »Poglej, kako neumno govoriš! Kdo te preganja in kdo te želi umoriti? Če učiš dobro in ljudem dobro izkazuješ, te ne bo nihče preganjal in ti stregel po življenju; toda če ti kot človek, kar smo tudi vsi drugi, vnaprej naznanjaš, da naj bi bil Božji sin in s tem tudi obljubljeni Božji maziljenec - to naj bi po napovedih prerokov pomenilo že kar Jehovo samega -, potem lahko tudi sam uvidiš, da smo prisiljeni to imeti za najhujšo skrunitev Boga, dokler nam ti ne daš zadostnih dokazov, da si res obljubljeni Božji maziljenec, in lahko potem verjamemo vate, ali pa moraš pred nami in ljudstvom zanikati svoje pričevanje o sebi! Dokler pa ne storiš bodisi enega ali drugega, moraš

dopustiti, da te bo tempelj preganjal kot žalivca Boga! Ali nimamo prav, če ti to zdaj pred vsem ljudstvom očitamo?«
14 **Jaz** sem rekel: »Zdaj ste povedali svoje in sicer tako, kot bi popoln slepec sodil in govoril o barvah svetlobe; in ker ste tako presodili in govorili, ste same sebe obsodili na pogubo. Jaz vam ne bom sodil, sodila vam bo Beseda, ki sem vam jo tolikokrat zaman ponujal.
15 Če ste brali preroka Izaija in ga vsaj malo razumeli, potem morate tudi vedeti, kaj to pomeni: ‚Devica nam bo rodila sina in njegovo ime bo Emanuel, kar pomeni Bog z nami!' Ali se ni vse to, kakor tudi vse drugo, izpolnilo prav pri Meni?! Če pa je to tako, in večno ne bo drugače -, ali potem ne bi bil enak lažnivec kakor vi, če bi zdaj vašim najtemnejšim nazorom na ljubo priznal, da Jaz nisem Tisti, ki vendar sem pred Bogom, pred vsemi nebesi in pred vsemi bitji tega sveta?!
16 Po drugi strani pa želite, da vam dam takšen dokaz, ki bi vas nepreklicno in kot sonce jasno prepričal, da sem prav Jaz obljubljeni Božji maziljenec. Toda povejte Mi, kako naj se Mi to posreči z vami, povsem slepimi?
17 Če pred vami opravljam dela in dejanja, ki jih pred Menoj ni naredil še nihče, ozdravljam hrome in pohabljene, da povsem zdravi in krepki skačejo naokrog kakor jeleni, tudi obolele za protinom in gobave, gluhim in nemim dajem sluh in govor, slepim vid, obsedene osvobajam njihovih hudih duhov, celo mrtve obujam z močjo Svoje besede in ob priložnostih postorim še veliko drugega, česar ne zmore nihče drug razen Boga, ob vsem tem pa še ubogim na duhu pridigam evangelij o živem prihodu Božjega kraljestva na zemljo ter Mi nihče ne more očitati nikakršnega grešnega dejanja - pa vi trdite, da vse to počnem s pomočjo Belcebuba, poglavarja vseh hudičev; zato vas sprašujem, kakšna znamenja naj še storim pred vašimi očmi, da boste prepričani, da sem res Božji maziljenec?
18 Četudi bi storil še na tisoče in tisoče nadaljnjih znamenj, bi mi vsakokrat rekli, da sem vse to naredil le s pomočjo najvišjega vseh hudičev! Kaj bi vam pri takšnih vaših popolnoma slepih nazorih koristilo še več znamenj? Toda povem vam: tako kot ni mogoče od rojstva slepemu dopovedati, kaj pomeni kakšna barva, tudi vam ni mogoče zagotoviti vam razumljivega dokaza, da sem Jaz res pravi Božji maziljenec!
19 In glejte, ta huda noč v vaših dušah je potemtakem tudi vaša poguba, vaša lastna sodba in vaša resnična smrt! Kajti samo Jaz sem Pot, Luč, Resnica in večno Življenje. Kdor veruje Vame in živi po Moji besedi in ravna tako, pridobi po Meni tudi duha večnega življenja, in Jaz sam ga bom obudil v življenje na njegov sodni dan v Mojem kraljestvu; kdor pa se Me ogiba, Me zaničuje in Me preganja, ta se ogiba lastnemu življenju, ga zaničuje in preganja in ga nikoli ne more pridobiti nikjer drugje kot samo od Mene.
20 Kdor torej od Mene noče sprejeti večnega življenja svoje duše in se upira vsemu, kar izhaja iz Mene, ta tudi ostane mrtev za večno.
21 Kdor pa hoče imeti življenje, ga mora vzeti od Tistega, ki je življenje samo, ki torej življenje ima in ga zato lahko tudi da, komur ga hoče dati. Toda ta Eden da življenje samo tistemu, ki ga žeja po njem.

22 Moja Beseda in Moj nauk sta prav to, zdaj ponujeno življenje vsem ljudem. Kdor torej, kot že rečeno, v resnici sprejme Mojo Besedo in Moj nauk, ta od Mene prejme tudi življenje duše.
23 Če pa je stvar večnega življenja taka in ne more biti drugačna, kot sem vam in vsem drugim zdaj razložil, od kod nameravate vzeti in boste vzeli vaše pričakovano večno življenje za vaše duše?«

189. Farizej predstavi svoj svetovni nazor

1 **Neki farizej**, ki se je imel za zelo modrega, pa je rekel: »Glej, iz tega tvojega govora sem šele prav jasno spoznal, da govoriš, kot da bi bil blaznež, ki v resnično bistvo Boga, Njegovo neskončno modrost, moč in veličino ter Njegovo urejanje razmer tega sveta in vodenje njegovih bitij sploh nima pravega vpogleda in ga tudi ne more imeti. Kajti glej, če bi bilo večno življenje neke človeške duše odvisno zgolj in edino od vere vate, v tvojo besedo in tvoj nauk, in če tista duša, ki vate ali ne veruje ali se ne ravna po tvojem nauku ¬ ali pa, kar je tudi najpogosteje -, o tebi, ne po svoji krivdi, tudi nič ne ve in ne more vedeti, zapade večni smrti, si ti skupaj z bogom, ki naj bi te poslal na ta svet, najbolj nevedno in najnepravičnejše vsemogočno bitje, ki si ga jasen človeški razum sploh lahko zamisli!
2 Kaj morejo za to tisti, ki so že živeli pred nami stotine in tisoče let, da niso mogli spoznati tvojega nauka, ki edini lahko oživi vse duše? Ti ubožci so torej po tvojih besedah vsi skupaj izročeni večni smrti?
3 In naprej: kaj morejo za to cele neskončne množice ljudstev, ki živijo vsepovsod po obsežni zemlji in o tvojem nauku morda še tisoče let ne bodo slišale niti črke? Torej so tudi ti ubožci za večno zapisani smrti?
4 Potemtakem naj bi tvoj bog z vso svojo nepojmljivo globoko modrostjo in dobroto in z vsem, kar je ustvaril, našel svoje največje veselje in ugodje v tem, da vsa svoja najbolj modro ustvarjena bitja po kratkem bivanju znova pomori in povsem uniči!
5 Čemu potem Mojzes in vsi drugi preroki? Čemu torej Mojzesova pravila, ki jih je zmeraj težko upoštevati, čemu pogoste nadloge, ki jih je Bog naložil Judom in drugim ljudstvom, če ti niso ravnali in živeli po Njegovi volji?
6 Takole menim: Da bi dosegli večno smrt duše po odpadu telesa, bi bilo dovolj dobro že vsako pasje življenje. Čemu naj bi se ljudje vzgajali in duševno izobraževali? Da bi dosegel zanesljivo večno smrt duše po smrti telesa, človek ne potrebuje drugega, kot da tako kot žival pozna samo svoje vsakdanje žrtje; čemu mu bo učenje razmišljanja, presojanja in sklepanja? To očitno samo greni njegovo najbolj žalostno bivanje! Da, vsi zdaj žal duhovno prebujeni ljudje bi morali zadaviti vse otroke že takoj po rojstvu, da se ti pozneje kot odrasli in razmišljajoči in sami sebe zavedajoči se ljudje ne bi mučili in se nikoli ne bi začeli bati, da bi pogosto sladko občuteno življenje nazadnje morali za večno izgubiti.
7 Tukaj javno priznavam, da do tega tvojega boga iz tvojega nauka, o katerem si pridigal, niti zdaleč ne čutim niti najmanjše hvaležnosti; kajti postavil me je v ta svet brez možnosti za trajno srečo, le zato, da bom ves čas svojega življenja

čutil samo največjo grenko nesrečo. Čim prej me bo znova pokončal, tem večje dobro delo mi bo storil!
8 In iskreno povedano: izjemnega, večnega življenja duše, pridobljenega z vero vate, v tvojo besedo in tvoj nauk, nočem že zato, ker bi moral jaz, kot večno živeča duša misliti na nešteto ljudi, ki bi jih povsem brez njihove krivde za večno uničil tvoj bog! Potem mi je večno nebivanje že neskončno ljubše kakor kakršno koli usmiljeno večno bivanje!
9 Iz teh mojih besed boš, če si sploh sposoben zdravo razmišljati, ugotovil, in s teboj vred seveda tudi vsi tvoji slepi učenci, da je tvoj nauk za resnično osrečitev ljudi še veliko slabši kakor nauk, ki so ga oblikovali saduceji po zgledu grškega modreca Diogena in je za vse ljudi veliko tolažilnejši kakor tvoj življenjski nauk, po katerem človek že z vero vate doseže večno življenje duše. Resnično, za takšen nauk ti noben pravi prijatelj ljudi ne bo hvaležen. In zdaj naj vsi ljudje v templju in zunaj njega presodijo, če sem proti tebi izrekel le eno samo nepravično besedo! - Nasprotuj mi, če mi lahko!

190. Večno življenje duš

1 **Jaz** sem resno odgovoril: »Drzneš se Mi pred ljudstvom v obraz povedati veliko nepravičnega in neresničnega. Če bi bil tako jezljiv, kot ste vi Judje in farizeji, bi zaradi svojega predrznega, neresničnega, nesmiselnega in ošabnega govora dobil od Mene plačilo, ki bi osupnilo vse ljudstvo in bi prav gotovo kar najhitreje ugotovilo, da sta Mi dana vsa moč in oblast v nebesih in na zemlji; toda ker sem nadvse blagega srca in skrajno ponižen, te bom pred ljudstvom kaznoval samo s Svojimi besedami.
2 Obdolžil si Me blaznosti, ker učim, da bo tisti, ki veruje Vame in živi po Mojem nauku, imel v sebi večno življenje - kdor pa Vame ne bo veroval in ne bo živel po Mojih besedah, pa bo nosil v sebi sodbo in z njo večno smrt.
3 Neumni in slepi farizej! Kaj je torej po tvojem kar najbolj materialnem pojmovanju večno življenje duše v Mojem kraljestvu, ki ni od tega sveta, in kaj je sodba in z njo večna smrt?
4 Če bi to skrivnost razumel, bi presojal in govoril drugače; toda ker si slep v svoji duši in mračen v svojem srcu, o duhovnih stvareh presojaš enako kot sleporojeni o svetlobni mešanici barv.
5 Je torej pri tebi večna smrt duše in njeno - pravim - nemogoče popolno uničenje za vedno, isto? Glej, ti in tvoj celotni učiteljski zbor ste kar zadeva vašo dušo, že dolgo mrtvi; toda ali ste zaradi tega uničeni?! Nikoli tudi ne boste uničeni, razen če boste tako kot zdaj vztrajali v svojih grehih, ki pomenijo smrt duše in sicer zato, ker se v takšnem stanju duša ne more nikoli dvigniti do višjih in čistejših spoznanj, ampak mora ostati v svoji temi in svojih starih posvetnih dvomih, ki so jih polne vaše duše.
6 Toda v tem svetu vas ti manj bremenijo, ker se znate kar dobro potolažiti z vsemi stvarmi sveta; ko pa se bodo vaše duše kmalu znašle brez zemeljskih teles v svoji lastni, iz njih samih izhajajoči duhovni sferi brez ljubezni in svetlobe v sebi - kako se jim bo tedaj godilo?

7 Zelo dobro vem in mi je še predobro znano, da ste se vi vsi povsem oddaljili od Božje besede; zato sem Jaz sam, ki sem v duhu Tisti, ki je na gori Sinaj dal Mojzesu zapovedi in tudi nekoč Adamu, pozneje po potopu Noetu, Abrahamu, Izaku in Jakobu ter po Mojzesu tudi še številnim prerokom -, zdaj, kot je bilo obljubljeno, prišel na ta svet v človeškem mesu, da bi vas z naukom in dejanji odrešil vaše sodbe in smrti, ker ste kljub vsem praočetom, kljub Mojzesu in vsem prerokom zašli v hudo ujetništvo greha in smrti.
8 In ker vas zdaj poučujem Jaz sam, saj vsi Moji prejšnji odposlanci, ki sem jih poslal k vam, ljudem, niso bili uspešni - mar sem zato blaznež? O ti kačji zarod, ti gadja zalega, koliko časa te bom moral še prenašati v tvoji sodbi in tvoji smrti!
9 Meniš, da Mojih besed, kakršne zdaj govorim vam, niso mogli slišati ljudje, ki so živeli pred Mojim prihodom in torej tudi ne verovati Vame ter posledično ne biti deležni večnega življenja in tudi tisti ne, ki zdaj živijo v daljnih deželah in so večinoma pogani? O slepi farizej! Poglej tistih sedem mož iz oddaljenega Zgornjega Egipta, poznajo Me, živeli so po Moji volji in njihove duše imajo že dolgo večno življenje ter njegovo nikoli premagljivo moč in oblast.
10 Nato je stopil v ospredje prvi **Zgornjeegipčan** in rekel: »Poslušaj, ti ubogi vlačugar in zakonolomec, naj se prikaže deset očetov, iz katerih si izšel in naj ti povedo, da so v onstranstvu nesrečni, vendar niso uničeni!«
11 Tedaj so se tam nenadoma prikazali poklicani farizejevi predniki, bili so videti zelo klavrno in njegov oče, ki ga je farizej prepoznal, je rekel: »Ker sem bil takšen, kakršen si zdaj ti, sem tudi tako nesrečen, kot me vidiš in tudi ti boš enako nesrečen, kot sem zdaj jaz in vsi očetje pred menoj in zanesljivo bomo takšni tudi drugi, kajti za nas ni vere in ne upanja!«
12 **Farizej** je povsem osupel vprašal: »Ali vam ne bi bilo mogoče pomagati?«
13 **Duh** je rekel: »O da, če bi to hoteli; toda za to nimamo dovolj volje, kakor je tudi ti nimaš v tem svetu in preganjaš Tistega, ki ti hoče pomagati - in tudi mi to počnemo!«
14 Nato so duhovi izginili in **Jaz** sem rekel: »In kaj meniš zdaj?«
15 **Farizej** pa je odvrnil: »Vsi vi ste čarovniki in magi in te prikazni ste pričarali! Zato z vami nočem imeti več opraviti in se bom umaknil.«
16 Toda **ljudstvo** je reklo: »O, o, razkrila se je njegova modrost, zato se zdaj osramočen umika!«
17 Tempeljski Judje pa so opomnili glasno ljudstvo; toda to je postalo še glasnejše, ljudje so začeli sikati in žvižgati. Nato so se vsi farizeji in vsi tempeljski Judje naglo umaknili.
18 Toda ljudstvo Me je prosilo, naj bi jih poučil.
19 Jaz pa sem ljudstvo sam opomnil, naj se utiša in kmalu se je umirilo. Šele nato sem ga začel poučevati o ljubezni do Boga in bližnjega in ga posvaril pred zmotnim naukom farizejev.

191. Nov tempeljski načrt, kako ujeti Gospoda

1 Po nekaterih med ljudstvom skritih vohunih je prišlo farizejem na ušesa, da poučujem ljudstvo. Nato so se posvetovali, kaj naj bi ukrenili zoper Mene, da bi Me ujeli in pokončali.
2 Toda **zmernejši** so svetovali: »Lahko sicer storite, kar želite, toda vnaprej vam zagotavljamo, da vam zoper njega ne bo nič uspelo. Kajti prvič, med ljudmi ima veliko privržencev, drugič, ima neko nam nedoumljivo čarobno moč, zaradi katere so mu pokorne vse moči in sile narave ter duhovnega sveta, tretjič, v Pismu je tako zelo podkovan, da smo v primerjavi z njim navadni šušmarji, in četrtič, trdno mu stojijo ob strani pomembni Rimljani, ki ga zanesljivo imajo za napol boga. In tudi stare čudaške Egipčane, Perzijce, Arabce, Indijce in še druge vzhodnjake ima ob sebi, zato bo zelo težko kaj učinkovitega ukreniti zoper njega. Če nam ne verjamete, se sami odpravite tja in poizvedite ter se prepričajte o vsem.
3 Ali se nista včeraj popoldne dva najzanesljivejša farizeja z dvema našima najbolj zvitima levitoma odpravila v Emavs? Kje pa so zdaj? Ne vemo. Predvčerajšnjim smo za njimi odposlali svoje najbolj zaupanja vredne vohune in biriče ter jim dali zanesljiva navodila, naj nam še pred večerom sporočijo, kaj so izvedeli, vendar se do te ure ni še nihče vrnil. Kje so obtičali? V kako strahotno zadrego so nas spravili predvčerajšnji nočni pojavi! Kdo razen njega in njegovih pomagačev bi lahko storil kaj takega?!
4 Danes so nas in vse ljudstvo močno zbegala tri vzšla sonca. Kaže, da je tudi to povzročil on. Videti je, da se glede njega potrjuje vse, kar smo zvedeli o njem in njegovem delovanju od drugod in tako je zdaj ničevo, če se nadejamo, da ga bomo lahko kakor koli ogrozili. Če bi se nas vsaj malo bal, bi se modro odpovedal temu, da bi v templju odkrito poučeval; kajti, tako kot mi, tudi on prav dobro ve, kako strogi smo do takšnih ljudi. To je naše premišljeno mnenje; vi pa lahko po večini glasov še vedno storite, kar se vam zdi dobro, in pri tem vas ne bomo ovirali.
5 Toda po temeljitem premisleku smo prepričani: Če je njegov prihod morda res skrivno ukazal Bog, potem nam ga ne bo uspelo zatreti; če pa je zgolj človeško delo, potem se bo sam od sebe razblinil v prah pozabe. Če naša beseda ne bo nič opravila proti njemu, potem bomo z našim delovanjem še manj uspešni!«
6 Nato se je oglasil **nekdo** iz glavne Kaifove stranke: »Če je zdaj vse tako, kot ste nam dobronamerno prikazali, potem svetujte, kaj naj storimo; kajti ne moremo dovoliti, da ne bi ničesar ukrenili glede zadeve, zaradi katere bi utegnili propasti.«
7 Nato je **zmerni** odgovoril: »Če ga ne bomo s pametnimi in dobro pretehtanimi vprašanji in govorjenjem razkrinkali pred ljudstvom in Rimljani, da bodo ljudje o njem podvomili, potem je z nami konec; z dejanji mu ne bomo mogli niti malo škodovati. To je naše trdno in dobro utemeljeno mnenje.«
8 **Glavni farizej** je odgovoril: »Nasvet je dober, pametno mu je prisluhniti in lahko poskusimo, kajti zvitih, pametnih in dobrih govorcev med nami ne manjka, čeprav se je v teh časih število zanesljivih govorcev že precej

zmanjšalo; to lahko verjetno pripišemo tudi razvpitemu Nazarejcu. Kateri izmed nas si upa za dobro plačilo prevzeti to nalogo?«
9 Ob tem sta se oglasila **neki pismouk** (Matej 21, 23) in **neki farizej**, ki sta bila dobro podkovana tudi v rimskem pravu in rekla: »Zaupajte nama to nalogo in kmalu ga bova zlahka ujela, kajti nihče naju še ni prekosil!«
10 Ves svet se je strinjal s tem in **Kajfa** je zelo dostojanstveno rekel: »Dobro, preoblecita se, da vaju ljudstvo ne bo prepoznalo. Vstopita v tempelj skozi velika javna vrata, dobro opravita svoje delo in deležna bosta mojega in Božjega odobravanja!«
11 Nato sta se oba preoblekla in po Kajfovih napotkih odšla v tempelj, kjer sem Jaz še poučeval ljudstvo o ljubezni do Boga in bližnjega; toda visoki svečeniki, farizeji in še nekaj pismoukov pa dvojici niso preveč zaupali, zato so se tudi sami preoblekli, se odpravili v tempelj in se prerinili k njima, da bi bili priče, kako bosta opravila z Menoj.

192. Farizeji skušajo ujeti Gospoda

1 **Oba** sta kmalu prišla k Meni in Me, ko sem nekoliko počival, takoj predrzno vprašala: »Mojster, vemo, da delaš izjemne stvari, ki jih pred tem ni delal še nihče! Povej nam torej, kaj vse si zmožen storiti, kajti ti kot Mojster zanesljivo najbolje veš, s katerimi močmi in sredstvi lahko narediš vse te čudeže !« (Matej 21,23)
2 **Jaz** sem odgovoril: »O da, to vem zelo dobro in glejta, tudi povedal vama bom; toda še prej vaju bom nekaj vprašal! Odgovorita Mi pravilno na vprašanje, ki vama ga bom zastavil, potem pa vama bom tudi povedal, s katero močjo opravljam svoja dela!« (Matej 21,24)
3 **Oba** sta rekla: »Kar vprašaj naju; odgovora ti ne bova ostala dolžna! «
4 **Jaz** sem rekel: »Dobro; torej mi svobodno in odkrito pred vsem ljudstvom povejta: od kod je bil krst Janeza, sina prav tistega Zaharija, ki je bil zadavljen v tem templju med oltarjem in najsvetejšim? Ali je bil ta Janezov krst iz nebes ali samo od ljudi? Kajti na vaju je, da pred ljudstvom povesta nekaj določnega. Sta sicer drugače oblečena in sta tako kot drugi romarji vstopila v tempelj pri velikih javnih vratih, vendar sta bila kljub temu hitro prepoznana. Dobro opravita svoje delo, kajti sicer ne bosta dobila obljubljenega plačila, ki bi ga morala dobiti, če Me bosta premagala v govorjenju!«
5 Tedaj sta (**farizeja**) pomislila pri sebi in si zašepetala: »To pa je res dobro vprašanje! Če zaradi ljudstva rečeva: Janezov krst je bil iz nebes, nama bodo on in ljudstvo rekli: ‚Če je tako, zakaj pa mu niste verjeli in zakaj ste ga preganjali in pregovorili Heroda, da ga je najprej vrgel v ječo in nato še dal obglaviti? Če pa rečeva, da je bil krst od človeka, se bo zoper nas dvignilo vse ljudstvo; kajti ljudstvo ima Janeza za resničnega preroka in bi naju napadlo, če bi kaj takega izjavila o Janezu. Zato je temu človeku težko odgovoriti prav!«
6 Na skrivaj je **drugi** še dodal: »Domislil sem se nekaj učinkovitega! Če rečeva eno ali drugo, se bova ujela; morava se delati, kot da nama nikoli ni bilo nič mar za takšne izrodke in spake pokvarjenega judovstva, ker nama je kaj takega bilo pod častjo. In da bi bil dolgi govor tudi smiseln, bova preprosto

rekla: tega ne veva; kajti takšne tempeljske nepomembnosti nama nikoli niso bile mar.«
7 Po takšnem sklepu sta se **oba** znova obrnila Name in rekla: »Mojster, na tvoje vprašanje ti ne moreva odgovoriti; kajti ne veva, od kod je bil Janezov krst. Povsem odkrito rečeno: za to sva se veliko premalo zanimala!«
8 **Jaz** sem jima rekel: »No dobro, kajti če Mi vidva nočeta tega povedati, potem tudi Jaz vama ne bom povedal, s katero močjo to delam.
9 Kaj se vama zdi? Glejta, nekdo je imel dva sinova. Stopil je k prvemu in rekel: ‚Sin moj, pojdi danes delat v vinograd!' Toda sin mu je odgovoril: ‚Tega ne bom storil, ogibam se težkega dela!' Ko pa je oče odšel, se je sin pokesal; vstal je, se odpravil v vinograd in tam ves dan delal vneto in marljivo.
10 Oče je stopil k drugemu sinu in mu rekel isto kot prvemu. Ta mu je odgovoril: ‚Gospod in oče! Takoj se bom odpravil tja delat!' Toda ko se je oče oddaljil, je sin ostal doma in ni šel v vinograd, da bi tam delal. Kateri izmed obeh sinov je torej izpolnil očetovo željo?«
11 **Vprašana** sta odgovorila: »To je pa res otročje lahko vprašanje! Povsem jasno je, da je prvi sin tisti, ki je izpolnil očetovo željo. Kajti s svojim odklonilnim odgovorom je očitno hotel očeta samo prijetno presenetiti; besede očitno pomenijo manj kakor dejanja. Toda čemu koristi ta prilika in kaj si hotel z njo povedati in doseči?«
12 **Jaz** sem rekel: »Vama bom že razložil, če sta tako slepa, da tega sama od sebe ne moreta spoznati! Oče je Bog Abrahamov, Izakov in Jakobov. Sinova pa pomenita: prvi so pravi, od Boga poklicani preroki, ki sprva s pozivom niso bili zadovoljni; to je Mojzes jasno priznal s tem, da se je zaradi svojega okornega jezika upiral prevzeti takšno nalogo in je zato prosil Boga, naj mu dodeli brata Arona za prevajalca. Toda potem je delal samo Mojzes. Drugi poklicani je sicer privolil, toda delal je samo Mojzes. In tako je vse do današnjega dne šlo vse bolj navzdol.
13 Ker pa so drugi, ki so privolili in se zaobljubili, da bodo delali v Božjem vinogradu, vedno samo obljubljali, da bodo delali, svoje obljube pa potem niso držali, se je moral Bog spet obrniti na tiste z manj okornim jezikom. Ti mu sicer niso obljubili, toda delali so; ko pa so delali, so jih napadali oni drugi in jih iz ljubosumja preganjali ter jim skušali preprečiti dobro delovanje, da gospodar vinograda ne bi ugotovil, kateri delavci so pravi.
14 In tako sta bila v zadnjem času Zaharija in po njem njegov sin Janez najeta delavca v Božjem vinogradu, čeprav se je vsak od njiju sprva, ko je zaslišal notranji klic, upiral prevzeti to nalogo, ker sta vedela, kako zelo leni in žgoče ljubosumni so tisti, ki so Bogu obljubili in privolili, da bodo delali v vinogradu, potem pa ponosno lenobni stali križem rok in ne le da niso delali, ampak so to celo z ognjem in mečem prepovedovali dobrim in zavzetim delavcem.
15 Zato vam pravim: resnično, resnično, cestninarji in vlačuge pojdejo prej kot vi v nebesa! Janez je prišel k vam in vas je učil prave poti in mu niste verjeli, tako kot tudi vaši predniki niso verjeli starim prerokom; cestninarji in vlačuge pa so Janezu verjeli, delali pokoro in se poboljšali. Vi ste to sicer ugotovili, tako kot ste spoznali tudi svojo krivičnost; toda kljub temu niste počeli, kar so počeli cestninarji, da se ne bi morda celo razvedelo, da mu tudi vi verjamete.

Zato bodo cestninarji in vlačuge prej prišli v Božje kraljestvo kakor vi, ki daste neskončno veliko na svoj poklic in se z njim postavljate pred vsem svetom, kot da bi bili Bogu pomagali ustvariti nebo in zemljo.
16 Toda povem vam: prav zato ste zadnji pred Bogom! Kajti vse, kar je pred svetom veliko in bleščeče, je pred Bogom gnusoba. Nočete v nebesa in še tistim, ki bi hoteli vanje, to preprečujete. Zato pa boste nekoč še bolj pogubljeni.
17 To vam povem, ker imam to pravico in moč in se ne bojim ljudi tega sveta, kot se jih bojite vi; kajti Jaz poznam Boga in moč Njegove volje, ki je zdaj v Meni ter hoče in deluje. Vi pa Boga ne poznate in Njegove volje ni v vas! Zato pa se bojite sveta in se ravnate po tem, kar vam ta narekuje v vašem srcu; in ker se po tem ravnate, si sami pripravljate sodbo, svoje prekletstvo in z njima tudi resnično, večno smrt. Ta pa je v tem, da boste še naprej ostali sužnji svoje čedalje večje lenobe in čutnosti in boste poželi tudi njune gnusne in slabe sadove.«
18 **Eden** od obeh je odvrnil: »Govoriš svobodno in odkrito nam, ki smo prav tako ljudje, kot si ti. Če je vsemogočni Bog nameraval ustvariti nas ljudi samo za pekel, bi si lahko prihranil trud; kajti za to ga ne bo pohvalila nobena duša. Toda mi še vedno mislimo, da je Bog ustvaril ljudi za nekaj boljšega, in zato upamo, da nas On kot najmodrejše in najpopolnejše bitje ne bo samo zato, ker smo zaradi nepremagljivih razmer prisiljeni ravnati tako ali tako, kar takoj za večno kaznoval z vsemi mukami pekla.
19 Razumljivo je, da ne moremo vsakemu človeku, ki se nam predstavlja kot prerok, kar takoj verjeti; kajti če bi tako ravnal tempelj, potem že dolgo ne bi bil več zbirališče Judov, ki še verjamejo v Mojzesa. Zakaj pa se pusti prerok, izpolnjen z vso Božjo močjo, Judom ujeti in celo umoriti? Če se to zgodi, potem se, kot uči izkušnja, od njega skoraj takoj odvrnejo vsi učenci in postanejo spet Judje, kot so bili pred prerokom. Zakaj pa Bog to dopušča?
20 Če so preroki Njegovi posebej prebujeni in poklicani delavci in mi predstavljamo Njegovega lenega sina, ki je očetu sicer obljubil, da bo delal v vinogradu, potem pa svoje besede ni držal – kako se potem lahko zgodi, da so se ti od Boga zelo cenjeni delavci zmeraj pustili premagati nam, lenim brezdelnežem? Kako je lahko tvoj Bog kaj takega dopuščal?«

193. Prilika o vinogradniku

1 **Jaz** sem rekel: »Bog je vsakemu človeku dal svobodno voljo, razum in tudi vest, ki ga ves čas opozarja in opominja; brez teh treh bi bil človek le navadna žival.
2 Človeku pa sta zaradi preskusa njegove svobodne volje v njegovem mesu, v katerem se človek na tem svetu najudobneje počuti, prirojeni tudi lenoba in sebičnost.
3 Človek pa mora iz lastne moči to spoznati kot samo po sebi slabo za njegovo dušo in to kar naprej premagovati s sredstvi, ki mu jih je Bog dal na voljo, dokler ne postane popoln gospodar nad vsemi svojimi telesnimi strastmi. To pa je čutnemu in lenemu človeku nelagodno in neprijetno; raje se prepusti

svojim čedalje večjim čutnim strastem, kolikor je le mogoče, in s tem pritegne še tisoče drugih, ker je tudi njihovemu mesu prijetno kopanje v lenobi in nasladi.
4 Kaj pa je huda posledica tega? Duša, namesto da bi se osvobodila vezi materije s pravo dejavnostjo, kot ji je svetoval Bog in na koncu celo poduhovila in resnično oživela svoje materialno, se čedalje globlje pogreza v smrt svoje materije.
5 Ko se to preveč razpase med ljudmi, pa se Bog ljudi usmili in lenim ljudem še pravočasno pošlje prebujevalce. Ko ti začnejo delovati, pa veliko lenuhov podivja, jih napade in pretepe ali jih v slepem besu celo zadavi, samo da bi lahko še naprej spali v lenobi, ki tako dobro dene njihovemu mesu.
6 Ker pa je Bog ljudi vendarle ustvaril samo za večno življenje in ne za večno smrt, ne odneha in lenim in čutnim ljudem kar naprej pošilja vsakovrstne prebujevalce, da bi se lahko ti, leni ljudje namreč, preusmerili k pravi dejavnosti, ki oživlja dušo.
7 Če opominjajočih prerokov ne poslušajo, temveč jih zgolj preganjajo, Bog pošlje še druge in ostrejše prebujevalnike kot so: slabe letine, draginja, vojne, lakota in bolezni ter še kakšne druge nadloge.
8 Če se ljudje spreobrnejo in po Božjem nasvetu postanejo spet dejavni, Bog spet kmalu odpokliče nadloge poslane nad ljudi; če pa se ljudje ne spreobrnejo, ima Bog na zalogi še večje prebujevalnike, takšna sta bila Noetov potop in uničenje Sodome in Gomore.
9 Če boste še naprej vztrajali pri svojih grehih, dokler mera ne bo polna, lahko kmalu tudi vi pričakujete zadnje največje in najhujše prebujevalnike. To sem vam zdaj povedal, da se boste lahko, če se vam bo to zgodilo, spomnili Mojih besed.«
10 **Oba** sta rekla: »Kaj tako slabega smo storili, da bi moralo nad nas priti nekaj takega?«
11 **Jaz** sem rekel: »Kaj počnete in kaj ste vedno počenjali, vam bom takoj prikazal s priliko, torej Mi prisluhnite.
12 Bil je moder hišni gospodar, ki je zasadil vinograd in ga obdal s trdno ograjo; nato je skopal prostor za stiskalnico in nad njim zgradil trden stolp, v katerem je lahko bivalo veliko ljudi. Ko je bilo to končano, je vse izročil viničarjem, potem ko so mu prisegli zvestobo, obljubili poštenost, marljivost in vnemo in jim je za to določil prav dobro plačo, s katero so bili viničarji zelo zadovoljni. In hišni gospodar, ki je imel še veliko drugačnih poslov, je lahko mirno odpotoval, ker je bilo vse kar najbolje urejeno.
13 Ko pa se je približal čas trgatve, je hišni gospodar poslal svoje sluge (preroke in učitelje), da prevzamejo sadove vinograda. Ko pa so viničarji, ki so družinskemu očetu obljubili zvestobo, poštenost, delavnost in vnemo, zagledali hlapce, so se med seboj posvetovali in rekli: ‚Ah kaj, veliko nas je in bomo zlahka opravili z maloštevilnimi gospodarjevimi hlapci in si pridelek razdelili kar med seboj!' S tem so se vsi ti zli viničarji strinjali, napadli so hlapce, ki jih je poslal gospodar, da bi prevzeli pridelek. Enega so pretepli, drugega ubili, tretjega kamenjali.

14 Ko je hišni gospodar za to izvedel, se je zelo razjezil in znova odposlal tja hlapce, toda veliko več kot prvič. In glej, viničarji so tudi te premagali in storili z njimi enako kot s prvimi.
15 Ko je hišni gospodar izvedel tudi za to, je bil zelo žalosten in je premišljeval, ali naj svoje viničarje strogo kaznuje ali pa naj jih v skladu s svojo veliko dobroto in potrpežljivostjo znova poskusi pregovoriti, naj mu prostovoljno izročijo njegov pridelek. Premislil je in rekel: ‚Vem, kaj bom storil! Tja bom odposlal svojega edinega sina. Pred njim jim bo nerodno in uklonili se bodo njegovi pravični zahtevi.'
16 Ko pa so viničarji zagledali sina, so govorili med seboj: »Dedič je! Dajmo, ubijmo tudi njega in si prilastimo njegovo dediščino!« Zgrabili so ga, ga potisnili navzdol po vinogradu in ga tam ubili.
17 Kaj menite zdaj: Kaj bo torej storil lastnik vinograda hudobnim viničarjem, ko se bo tam prikazal z vso svojo mogočno oblastjo?«
18 **Oba** sta rekla: »Vse zločince bo hudo pokončal, svoj vinograd pa zaupal drugim viničarjem, ki mu bodo pravočasno izročili pridelek! «
19 **Jaz** sem rekel: »Resnično in dobro sta presodila; toda ali vesta, da je treba pod vinogradom razumeti Cerkev, ki jo je Bog kot omenjeni hišni gospodar ustanovil po Mojzesu, in da ste vi, duhovniki, zli viničarji iz prilike, sluge pa številni preroki, ki vam jih je poslal Bog; in da sem zdaj prav Jaz Očetov dedič, za katerega si vi iz dneva v dan prizadevate, da bi ga ujeli, ga oropali njegove lastnine in celo umorili, da bi potem lahko povsem nemoteno vladali na Njegovem prestolu in si med seboj razdelili pridelek iz vinograda?«
20 Nato sta **oba** rekla: »Kdo pa so potem tisti, ki nameravajo tebe, če si res dedič, pokončati? Mi nismo prišli sem, da bi te prijeli in te umorili, temveč zato, da bi dodobra proučili, ali si ti res tisti, ki nam je bil obljubljen. Stražiti moramo na pragu starih cerkvenih vrat, da se ne bi morda v teh čudežev željnih časih, v katerih dobro žanjejo eseni in tudi drugi čarovniki, prikradel kakšen lažni Kristus ter s svojim lažnim naukom in čudeži očaral in zapeljal lahkoverno in slepo ljudstvo. Kdor pred nami ne opravi preskusa z ognjem, ta je vsiljivec in prevarant; pravico imamo, da ga zgrabimo in vržemo ven.
21 Če si res pravi Kristus - zakaj pa se potem jeziš, če te preskusimo pred ljudstvom? Če ugotovimo, da nimaš na vesti nobene prevare, potem bi te tudi vsemu ljudstvu predstavili kot tistega, za katerega se nam sam predstavljaš; če pa bi ostroumno ugotovili, da se kar sam povzdigueš - zaradi svojih skrivnih čarovnij -, potem je naša dolžnost, ki nam jo je naložil Bog, da te vržemo ven kot sleparja in bogokletnika ter kaznujemo po postavi. Če torej ravnamo tako, kako nas potem moreš enačiti s hudobnimi viničarji in nas obdolžiti pred vsem ljudstvom?
22 **Jaz** sem rekel: »Ker imam vse razloge za to in se vas ne bojim! Naj vam to še bolj utemeljim: Že v davnih časih so bili prav takšni, kakršni ste vi zdaj, in tudi vedli so se tako; tudi ti (vaši predhodniki) so se zmeraj imeli za povsem zakonite varuhe in sodelavce v Božjem vinogradu; kjer koli so delali, so si prilastili sadove, sprevrgli Božji zakonik in ga celo zamenjali s posvetnim v svoje tuzemsko posvetno dobro.

23 Nato je Bog poslal k njim preroke in vaši predhodniki so jih preganjali z ognjem in mečem, saj so preroke pred ljudstvom vedno prikazovali kot lažne preroke in vsakega človeka, ki bi prevzel prerokov nauk in živel po njem, razglasili za grešnika in bogokletnika.
24 Šele sto let pozneje so priznali za prave preroke tiste, ki so jih v njihovem času preganjali tedanji duhovniki, postavili so jim spomenike, ki jih vi še danes vsako leto prebelite zgolj iz navideznega strahospoštovanja; toda besedam tistih prerokov tudi danes prav tako malo verjamete, kot so jim verjeli tedanji duhovniki. In tako kot so preganjali stare preroke, tako tudi danes preganjate k vam poslane preroke, jih razglašate za lažne, jih izganjate in morite!
25 Ker pa tako ravnate - tega pa ne morete zanikati - ali nimam pravice razglasiti vas za tiste hudobne viničarje, ki jih bo kmalu po vaši sodbi grdo pokončal gospodar vinograda? Res ste varuhi, toda tiste roparske sorte, ki straži roparsko votlino!
26 Da vas skrbi ugajanje Bogu, v katerega še nikoli niste verjeli? Skrbi vas samo vaš posvetni ugled, ker vam prinaša veliko zlata, srebra in dragih kamnov in še prvo in najboljše od vsega, kar dežela vzredi in pridela. Če bi verjeli v Boga, bi se držali tudi Njegove postave, v kateri piše: ‚Ne poželi si tistega, kar je sosedova last!' in ‚Ne ubijaj!' Vi pa hrepenite po vsem in si jemljete že vse, kar je last bližnjega, ki si je to pridobil v potu svojega obraza. Če pa vam ta želenega noče izročiti, ga preganjate huje kakor lačni volkovi jagnje, in kdor vas kot od Boga prebujen opomni, da ne ravnate prav, tega takoj zgrabite in ubijete.
27 Da ravnate tako in nič drugače, pa ne vem samo jaz, to ve že vsak človek ter joče in toži nad vašo najbolj brezobzirno trdoto. Ubogim ljudem nalagate najtežja bremena, sami pa se jih niti s prstom ne dotaknete!
28 Povejte ljudem tukaj, ali vas je za takšno najnesramnejše in brezvestno gospodarjenje kdaj koli pooblastil Mojzes ali kateri drugi od prerokov? Kje je zapisano, da lahko prevzamete imetje vdov in sirot za obljubljene dolge molitve, in kdaj je Mojzes zaukazal prave preroke razglasiti za lažne, jih preganjati in moriti?
29 Če pa počnete vse to - tega nikakor ne morete zatajiti -, potem pa je jasno kot beli dan pred vsem svetom, da ste prav vi hudobni viničarji, o katerih sem govoril!«
30 Ob tem sta se farizeja z drugimi vred zelo razburila, da sem jim to očital, in **vse ljudstvo** je zavpilo: »Da, da, povedal je popolno in čisto resnico! Prav tako je in niti za las drugače!«
31 Ko je ljudstvo to izkričalo, sta se **farizeja** grozeče oglasila: »Povej nam, kdo si torej, da si nam upaš kaj takega povedati v obraz pred vsem ljudstvom! Ali ne poznaš naših pravic in naše oblasti? Koliko časa boš še skušal naše potrpljenje?«
32 **Jaz** sem rekel: »Jaz sem zdaj Tisti, ki govori z vami; in se niti najmanj ne bojim vaše oblasti, ker je vaša namišljena pravica pred Bogom in vsemi poštenimi ljudmi največja krivica. Kar pa zadeva potrpljenje, bi bilo primernejše, če bi vprašali, koliko časa bom še Jaz potrpežljiv z vami, namesto

da zmotno govorite o svojem potrpljenju do Mene; kajti Meni je dana vsa oblast in moč tako v nebesih kot na zemlji. Moja volja vas lahko uniči in vrže v ogenj Moje jeze; vi pa Mi ne morete storiti ničesar, ker vas Jaz lahko veliko prej uničim, kot bi vi lahko položili Name le en prst. Da, če bom zaradi vaše prevelike zlobe dopustil, da boste vi name položili svoje ostudne roke, tedaj bo tudi prišel dan vaše sodbe in pogube!«

194. Farizeja sprašujeta o Božjem kraljestvu

1 **Eden** od obeh farizejev je rekel: »Kako bogoskrunsko nesmiselno nakladaš! Ali nismo mi zidarji Božje hiše na zemlji, ki sta nas nastavila Mojzes in Aron, in je to tudi zapisano?«
2 **Jaz** sem rekel: »Da, da, tako je sicer zapisano; zapisano pa je še nekaj drugega in prav zato vama bom to tudi povedal, ker sta že omenila zidarje. Tam pa je tudi zapisano, kar vama je zagotovo znano in lahko preberete tudi v Pismu: ‚Kamen, ki so ga zidarji zavrgli, je postal vogalni kamen. Gospodu se je to zgodilo in zdaj čudovit stoji na ogled pred vašimi očmi. Zato vam pravim: Božje kraljestvo vam bo odvzeto in dano poganom in bo pri njih obrodilo svoje sadove.'«
3 **Dvojica** je rekla: »Kaj naj bi se zgodilo z vogalnim kamnom, za katerega se zdi, da se ti imaš?«
4 **Jaz** sem rekel: »S tem kamnom, ki ste ga zavrgli in je zdaj kljub temu postal vogelni kamen, pa bo tako: Kdor bo padel nanj, tako kot vi zdaj, se bo razbil; in na kogar bo ta kamen padel - to lahko pričakujete vi - ga bo zmečkal! Ali razumeta?«
5 Po tem Mojem pojasnilu so začeli tudi drugi navzoči visoki svečeniki in farizeji šele dojemati, da so oni tisti, ki jih bo zmečkal kamen, ki bo padel nanje. Zato so se zelo razkačili in se začeli posvetovati, kako bi Me morda le prijeli in pokončali.
6 Toda zmernejši so jim to odsvetovali in jih opozorili na množico ljudi, ki Me je imela za velikega preroka in da sem ljudstvu zagotovo prav zato že dovolj razkril, kaj vse so visoki svečeniki in farizeji ves čas počeli s preroki. Zato bi bilo primernejše, če bi me najprej premagali v razpravi, Me pred ljudstvom potem prikazali kot lažnivca in goljufa in šele nato prijeli in prepustili sodišču - potem pač ljudstvo ne bi moglo nič več ugovarjati. Dokler pa Me ne ujamejo v razpravi, bi bilo skrajno tvegano, da bi Me prijeli prav v tem času, ko je ljudstvo pod vplivom nočnih znamenj na nebu še preveč razburjeno.
7 Visoki svečeniki in farizeji so to kmalu spoznali, potlačili svoj bes in sklenili, da Me bodo skušali še naprej premagati z zvijačnim govorjenjem.
8 Po takšnem sklepanju so se, ker so se ljudstva zelo bali, kot nekakšni dobrohotneži spet obrnili Name in Me vprašali (**farizeji**): »Mojster, ker si tako zelo poučen v Pismu, bi radi izvedeli, v čem je Božje kraljestvo, ki nam bo odvzeto in dano poganom ter jim bo dajalo želene sadove. Kaj je sploh Božje kraljestvo - kaj razumeš pod tem? So to nebesa, v katera upajo, da bodo po telesni smrti prišli vsi verujoči, ali pa ta že obstajajo nekje na zemlji, tako razberemo iz tvojih besed, kajti sicer ne bi mogla biti dana poganom, saj

poganov v pravih, duhovnih nebesih naj ne bi bilo, kajti nikjer ni zapisano, da bodo nekoč tudi mračni pogani vzeti v Božje kraljestvo? Takšne besede iz tvojih preroških ust se nam zdijo nekoliko skrivnostne, zato te tudi prosimo, da nam zadevo podrobneje razložiš!«
9 Ob tem so se že skrivaj veselili, saj so menili, da sem se s takšnimi besedami že ujel in da jim na tako zvito vprašanje ne bom mogel prav odgovoriti. Tudi marsikdo iz ljudstva je že začel dvomiti in so vsi napeto čakali, kako se bom izvil iz te zanke.
10 Toda Jaz sem se junaško izprsil in prav nič v zadregi sem začel, kot sledi, z njimi znova govoriti v prilikah: »Ker ste polni lenobe, čutnosti in samovšečnega napuha, tudi ne morete razumeti skrivnosti in resničnosti Božjega kraljestva. Želena nebesa si predstavljate kot nekakšen nadvse veličasten in velik kraj nad zvezdarni, v katerega bodo vzete pobožne duše po telesni smrti ali - kar si nekateri med vami še neumneje in bolj nesmiselno predstavljajo - po številnih tisočletjih šele na sodni dan, ki ga niste nikoli doumeli in tam za zmeraj uživali v največjem ugodju. V takšnih vaših nebesih, kakršnih ni nikjer drugje razen v vaši najneumnejši domišljiji, pa naj po vašem najsebičnejšem verovanju ne bi bilo prostora za mračne pogane. Da, tako vam pravim, v takšnih vaših nebesih jih tudi nikoli ne bo, saj ni mogoče, da bi bil kdor koli vzet v takšna nebesa, ki jih v resnici ni nikjer!
11 Da pa se ne bi mogel nihče nekoč izgovarjati, da ni vedel, kako naj si resnična nebesa prestavlja drugače, vam bom zaradi ljudstva v slikah prikazal, kakšna so prava nebesa v vsej neskončnosti, tu na tej zemlji, v zvezdah in nad vsemi zvezdarni; vsepovsod so namreč enaka. Prisluhnite Mi torej!«

195. Prilika o kralju in njegovem poročnem obedu

1 (**Gospod**): »Nebeško ali Božje kraljestvo je podobno kralju, ki je svojemu sinu pripravil kraljevsko svatbo. V ta namen je poslal svoje hlapce in služabnike, da bi na poročno gostijo povabili številne ugledne goste. Toda povabljeni so sami pri sebi rekli: ‚Zakaj bi šli na to kraljevsko poročno pojedino; doma se imamo bolje pa še zahvaljevati se nam ni treba nikomur!' In zato se kraljevemu vabilu nihče od povabljenih ni odzval.
2 Ko je kralj izvedel, da povabljeni gostje, ki so bili najprej povabljeni, nočejo priti, je odposlal še druge hlapce in jim naročil: ‚Povejte povabljenim: Glejte, vse je pripravljeno za svatbo! Zaklal sem vole in pitana teleta in zato pridite vsi na slavnostno gostijo!`
3 Hlapci so se odpravili in vse natančno prenesli povabljenim gostom. Toda povabljeni se za to spet niso zmenili, ampak so to prezrli; nekateri so se odpravili na svoja polja, drugi po drugačnih opravkih, tretji pa so pograbili hlapce in jih zasmehovali, nekatere pa celo pobili.
4 Ko je kralj to izvedel, je v svoji pravični jezi takoj poslal svojo vojsko in pokončal vse te morilce, zažgal njihov kraj in ga uničil do temeljev.
5 Nato je kralj znova spregovoril hlapcem: ‚Svatba je sicer že pripravljena, toda povabljeni je niso bili vredni, zato se odpravite na vse javne ceste in ulice in na svatbo povabite vse, na katere boste naleteli!'

6 In hlapci so se odpravili in pripeljali, kogar koli so našli, hudobne in dobre. In glej, mize so bile povsem zasedene.
7 Zdaj se je kralj odpravil v veliko jedilnico, da bi pozdravil goste. Tedaj je zagledal enega, ki še zdaleč ni bil primerno oblečen za poročno slavje, vsi drugi pa so že po povabilu odhiteli domov in se v naglici tako slavnostno uredili, kolikor so le mogli.
8 Kralj je vprašal hlapce: ‚Zakaj se tisti človek ni primerno svatovsko pripravil za naše slavje, da bi osvežil moje oči in ne izzival številnih drugih gostov?'
9 Hlapci so odgovorili: ‚O mogočni kralj, to je eden od prvotno povabljenih, ki niso hoteli priti. Nanj smo ob tretjem povabilu naleteli na ulici, ga znova povabili in mu svetovali, naj se tudi on preobleče v svatovska oblačila. On pa je odvrnil: ‚Ah, kaj to! Zaradi svatbe si že ne bom belil las, ampak se bom odpravil tja takšen, kakršen sem!' In takšen, kot je bil na ulici, je prišel na svatbo z drugimi gosti in tega mu tudi nismo preprečili, saj nam česa takega nisi naročil!'
10 Ko je kralj to zvedel, se je odpravil k tistemu, ki ni bil primerno oblečen za slavje in mu rekel: ‚Kako si lahko prišel sem, ne da bi se oblekel slovesno, kot se za svatbo spodobi? Glej, mize so povsem zasedene z revnimi, od katerih so po večini hudobni in samo majhen del je dobrih; toda vsi so primerno napravljeni, tako da moje oči prav uživajo, ko jih gledam. Povabljen si bil že prvič in se povabilu nisi hotel odzvati, odzval si se šele na tretje vabilo, ko so bili povabljeni vsi, vendar se nisi oblekel primerno poročnemu slavju, čeprav si dovolj premožen, da bi si zlahka privoščil svatovsko oblačilo. Zakaj si me tako osramotil?'
11 Vprašani pa se je nad kraljem skrajno vznejevoljil, ni se hotel niti opravičiti in še manj kralja prositi odpuščanja, ampak je kar molčal in kralju sploh ni odgovoril, čeprav ga je ta nagovoril kakor prijatelja.
12 Takšna hudobna zakrknjenost pa je kralja tako razjezila, da je služabnikom naročil: ‚Ker je ta človek tako trmast in mojo veliko ponižnost in prijateljstvo nagrajuje z nejevoljo, jezo in prezirom, mu zvežite roke in noge (voljo ljubezni in modrost) in ga vrzite ven (v materijo) v najglobljo temo (zgolj posvetni razum). Tam bo tuljenje in škripanje z zobmi (posvetni prepiri o pravici, resnici in življenju).`
13 S to priliko pa vam povem, da je Bog za resnično Božje kraljestvo po Svojih prebujenih hlapcih povabil in poklical tudi številne izmed vas, toda izbranih bo le malo. Kajti prvič niso hoteli slediti vabilu, nato so se mu upirali - kot na primer zdaj -, in ko so bili tretjič povabljeni na svatbo tudi vsi pogani, se okrasili in prišli nanjo, je prišel le en sam izmed prvo povabljenih in to v neprimernih svatovskih oblačilih -, in ta je podoba vaše zakrknjenosti, ki vas bo izgnala v najhujšo posvetno temo in stisko. Zato bo med številnimi že od začetka poklicanimi le malo izbranih in zato vam bo resnično Božje kraljestvo odvzeto in dano poganom; vi pa boste iskali in se prepirali v svoji skrajni posvetni temi in zdaj izgubljenega Božjega kraljestva, ki ste ga zavrnili, ne boste našli do konca sveta.

14 Resnično in živo Božje kraljestvo pa ne prihaja z zunanjim pompom in tudi ni v njem, ampak je globoko v človeku; kajti kdor ga nima v sebi, ga zanj vekomaj ni nikjer v vsej neskončnosti.
15 Božje kraljestvo v človeku pa je v tem, da človek izpolnjuje Božje zapovedi in odslej veruje v Tistega, ki je bil v Meni poslan k vam.
16 Resnično vam povem: Kdor veruje Vame in deluje po Moji besedi, ta ima večno življenje v sebi in s tem tudi resnično Božje kraljestvo, kajti Jaz sam sem Resnica, Luč, Pot in večno Življenje!
17 Kdor to sliši bodisi iz Mojih ust ali iz ust tistih, ki jih bom kot svoje prave in veljavne priče že zdaj odposlal in še veliko drugih v prihodnje, in ne verjame, da je to tako in nič drugače, in tudi večno nič drugače biti ne more, ta ne pride v Božje kraljestvo, temveč ostane v noči svoje posvetne sodbe. To sem vam zdaj povedal; blagor tistemu, ki se bo po tem ravnal.«

196. Vprašanje o davku

1 Ko so to slišali visoki svečeniki, pismouki in farizeji, niso vedeli, kaj naj bi še ukrenili zoper Mene, da bi Me premagali v razpravi. Kajti z vprašanjem o Božjem kraljestvu jim ni uspelo, ker mi niso mogli biti kos in ker je ljudstvo glasno izjavljalo, da sem pravkar govoril in učil popolno resnico.
2 Tudi **navzoči zmerneži** so rekli: »Že pred tem smo vam povedali, da mu z vprašanji iz Pisma ne bomo kos, ker je v njem očitno bolj podkovan kakor mi. Spraševati ga morate samo za njegove nasvete in mnenje o rimski postavi, ki jo on kot Mojzesov prerok, ki priznava Mojzesovo postavo, ne more odobravati. V tem bi ga še najlaže ujeli! Toda vprašanja mu morajo postaviti le vrhunski izvedenci.«
3 S tem so se vsi strinjali in se skrivaj med seboj posvetovali, kako bi Me na ta način ujeli.
4 Nekateri so se nato odpravili ven k učenjakom rimskega prava in v rimskem pravu izvedenim Herodotovim služabnikom, ter jim obljubili veliko plačilo, če bi Me premagali v razpravi.
5 Ti so se kmalu pojavili in s hinavsko prijaznim obrazom rekli (**Herodovi služabniki**): »Mojster, vemo, da si resnicoljuben in da pravilno učiš Božjo pot in se ne sprašuješ, ali komu morda tvoj nauk ni po godu. Kajti mar ti je samo resnica in nikoli pomembnost kakšne osebe, zato lahko tudi zmeraj svobodno poveš svoje mnenje. Glej, mi smo izvedeni v pravu in zmeraj se nam je zdelo nenavadno, da moramo mi, Judje, ki naj bi bili po Mojzesovih določilih svobodni, plačevati cesarju v Rimu davke. Kaj meniš o tem? Je prav, da moramo tudi mi Judje zdaj plačevati cesarju davke, čeprav imamo listino, po kateri se lahko kljub rimski vrhovni oblasti svobodno gibljemo in se držimo Mojzesovih določil. Kaj meniš o tem?«
6 Ker pa sem njihovo zvijačo še predobro opazil, že ko so vstopili, sem jih resno pogledal in glasno vprašal (**Jaz**): »Hinavci, kaj Me skušate? Pokažite mi davčni novec!«
7 In takoj so mi izročili rimski groš.
8 **Jaz** pa sem nadaljeval: »Čigava je slika in čigav napis?«

9 In **oni** so odgovorili: »Kakor vidiš, očitno cesarjeva!«
10 **Jaz** sem rekel: »No, torej dajte cesarju, kar je cesarjevega in Bogu, kar je Božjega!«
11 Ko so oni to slišali, so se čudili Moji modrosti in rekli duhovnikom: »Tega modreca pa kar sami sprašujte, kajti mi nismo dorasli njegovi modrosti!«
12 Nato so odšli.
13 Jaz pa sem se svobodno pogovarjal z ljudstvom o nesmrtnosti človekove duše, kar je pritegnilo nekatere navzoče saduceje, s katerimi sem, kot sledi, kmalu navezal stik.
14 Med vsem tem početjem pa je seveda prišlo poldne, zato so me nekateri učenci vprašali - ko sem pravkar farizeje skoraj povsem porazil in Me je podprlo vse ljudstvo, ter verovalo Vame -, ali ne bi bilo pametno, da bi se odpravili iz templja in poskrbeli za kosilo.
15 **Jaz** sem rekel: »Za to je še dovolj časa, kajti človek ne živi samo od kruha, temveč tudi od vsake besede, ki prihaja iz Božjih ust. Delati moram, dokler je dan; ko pride noč, se s tem ljudstvom ni dobro ukvarjati in delati. Farizeji so sicer zdaj odšli iz templja, da bi se med seboj znova posvetovali, ali Me morda le ne bi bilo mogoče kako ujeti. Kmalu se bodo namreč vrnili in se motovilili okoli Mene. Toda tam stoji kopica saducejev, ki so se že močno usmerili k Meni in bodo kmalu začeli govoriti z Menoj. Ob tej priložnosti pa ne bo primanjkovalo ne farizejev in ne pismoukov, zato ostanimo v templju, ker tudi ljudstvo ostaja tu. Če pa kdo izmed vas želi oditi ven, da bi poskrbel za svoje telo, lahko to tudi stori; ljubše pa Mi je, če ostane.
16 Ko so učenci to slišali, so ostali, in nihče izmed njih ni zapustil templja.

197. Jezus in saduceji. Zakonska zveza v nebesih

1 Nato so pristopili k Meni **saduceji**, ki so po svojih nazorih ciniki in ne verjamejo v vstajenje in življenje duše po telesni smrti in Me vprašali: »Mojster, Mojzes je rekel, čeprav ni izrecno priporočal: ‚Ko neki ženi umre mož in ostane brez otrok, naj njegov brat oženi ženo svojega pokojnega brata in svojemu bratu obudi seme.` Pri nas je bilo sedem bratov. Prvi je poročil ženo, toda kmalu je umrl, ne da bi v ženi obudil seme. Po Mojzesovem nasvetu se je potem drugi brat poročil z vdovo svojega brata. Tudi s tem se je zgodilo tako kot s pokojnim bratom; in tako je žena prehajala od enega do drugega in tako naprej do sedmega brata, ostala brez potomstva in nazadnje sama umrla. Če je vstajenje po telesni smrti resnično, se ob tem sprašujemo, katerega žena bo v drugem življenju? Kajti tukaj je imela za moža vseh sedem bratov.«
2 **Jaz** sem rekel: »O, glede tega pa se zelo motite in ne poznate Pisma in še toliko manj Božje moči. V tem vam nerazumljivem vstajenju bodo ljudje povsem enaki Božjim angelom in se ne bodo niti ženili niti možili. Kajti zakon v nebesih je nekaj drugega kakor vaš zakon na zemlji.
3 Tako kot sta na zemlji med seboj povezana pravičen moški in pravična ženska, sta v nebesih med seboj povezani ljubezen in modrost.
4 Če pa ste že tako poučeni v Pismu, ste v njem tudi prebrali, da je Bog povsem jasno povedal: ‚Sem Bog Abrahamov, Bog Izakov in Bog Jakobov!' Bog pa ni

Bog mrtvih, temveč Bog živih. Če pa je Bog zanesljivo Bog živih in ne mrtvih, in po vašem prepričanju popolnoma uničenih, potem morajo Abraham, Izak in Jakob tudi zdaj še naprej živeti in so morali že zdavnaj v preteklosti vstati v resnično, večno življenje. Kajti če ne bi bilo tako, potem Bog Mojzesu ne bi govoril resnice, ko je dejal: ‚Jaz sem Bog Abrahamov, Izakov in Jakobov`, kajti Bog je potem lahko samo Bog tistim, ki tod nekje živijo in obstajajo in nikakor ne tistim, ki ne živijo in jih ni nikjer. Nekaj takega trditi in verjeti bi bil največji nesmisel tega sveta!
5 Ko pa je Abraham še v mesu hodil po zemlji in mu je bilo napovedano, da bom nekoč Jaz osebno - to se je zdaj izpolnilo pred vašimi očmi - prišel na ta svet tudi v mesu kot človekov sin in mu je bilo obljubljeno, da bo lahko sam gledal Moj dan in Moj čas na tem svetu, se je tega silno razveselil (Jn 8,56).
6 Lahko pa vam povsem trdno zagotovim, da je Moj dan in Moj čas na tej zemlji tudi videl in ga še naprej vidi, ter se tega neznansko veseli. Ali bi mu bilo to mogoče, če ne bi že dolgo tega vstal ali če bi bil mrtev, ali kot menite vi, za vekomaj izničen?«
7 Do konca poraženi **saduceji** so odgovorili: »Pokaži nam torej vstalega očeta Abrahama in verjeli ti bomo, kar si pravkar povedal!«
8 **Jaz** sem rekel: »Če ne verjamete Mojim besedam, tudi zlahka prikazanemu Abrahamu ne bi in bi rekli: ‚Poglejte, ta človek je res čarodej in nas hoče preslepiti!` Toda povem vam: Jaz sam sem Življenje in Vstajenje; kdor veruje Vame, ta ima življenje in vstajenje že v sebi.
9 Tu vidite mnoge, ki še hodijo v mesu in so v duhu že vstali in smrti ne bodo več ne čutili in ne okusili, ampak kar naprej večno živeli. Ti so Abrahama, Izaka in Jakoba že videli in z njimi govorili ter spoznali, za kaj gre; toda vi o tem še dolgo ne boste nič vedeli, čeprav živite in tudi mislite in čustvujete. Ali ste Me razumeli?«
10 Ko so saduceji prejeli ta Moj poduk, niso nič več pripomnili in so se umaknili.
11Toda **ljudstvo** je bilo osuplo nad Mojo veliko modrostjo in je govorilo: »Ta pa je več kot zgolj prerok, kajti govori kot samostojen mogočen gospodar. Če bi bil samo prerok, ne bi govoril kot gospodar, poln največje moči iz Boga; kajti kdor pravi: ‚Jaz sem Življenje in Vstajenje samo; kdor Vame veruje, ta ne bo videl smrti, je ne bo čutil ali okusil, kajti ta ima življenje in vstajenje že v sebi!' - tako razen Boga ne more nihče govoriti o sebi. Vendar vemo, da je bil vsem Judom obljubljen mesija, katerega ime bo veliko; kajti imenoval se bo Immanuel, to pomeni: Bog z nami. To je prav gotovo ta človek; od kod bi sicer imel tolikšno moč in modrost?«

198. Gospod vpraša farizeje, kaj menijo o Kristusu. Človekovo bistvo. O troedinem Božjem bitju

1 Ljudje so se pogovarjali med seboj. Toda farizeji in pismouki, ki so bili znova navzoči, niso mogli izvedeti, kaj meni ljudstvo o Meni; vsaj to so slišali, da sem saducejem zaprl usta in so se tega skrivaj zelo veselili, ker so saduceje zelo

sovražili. Nato so se spet opogumili, da bi Me še naprej poskušali nekako ujeti v razpravi.
2 In nato je stopil neki **pismouk** k Meni in rekel: »Mojster, prepričal sem se, da si ti res moder kot malokdo in v Pismu zelo dobro podkovan; zato mi povej: Katera je najpomembnejša zapoved v vsej postavi?«
3 **Jaz** sem rekel: »Najpomembnejša zapoved, ki vsebuje tudi vse druge, pravi: Boga, svojega Gospoda, ljubi iz vsega srca, iz vse duše in vse čudi! Glej, to je prednostna in največja zapoved. Druga pa je tej enaka in se glasi: Ljubi tudi svojega bližnjega kakor samega sebe, to pomeni, da zanj z veseljem vedno stori vse tisto, kar bi si tudi ti želel, da bi on storil tebi, če bi bil ti tega potreben in bi bilo to v njegovi moči. Na teh dveh zapovedih temeljijo vsa postava in vsi preroki. Ali pa morda poznate še katero pomembnejšo zapoved?«
4 **Pismouk** je rekel: »Nobene pomembnejše ne poznam, zato si tudi prav odgovoril.«
5 Zdaj se je okoli Mene zbrala že cela množica farizejev in pismoukov in se posvetovala, kaj naj bi Me še vprašala, da bi se jim uprl in bi Me lahko prijeli.
6 **Jaz** pa sem jim rekel: »Poslušajte, da Mi vi želite zastaviti vprašanja, pri katerih domnevate, da se bom ujel, so ugotovili že vsi tukaj navzoči. Odgovoril sem vam že na množico vprašanj in vam dokazal, da se Me ne da ujeti; zato pa bi vas zdaj Jaz rad nekaj vprašal. Če boste na vprašanje odgovorili, Mi boste lahko spet zastavili vprašanje ali več njih.«
7 **Farizeji** so odgovorili: »Dobro, kar vprašaj; tudi mi ti ne bomo ostali dolžni odgovora!«
8 **Jaz** sem rekel: »Zdaj pa mi povejte: kaj se vam dozdeva o Kristusu? Čigav sin je?«
9 **Farizeji** so rekli: »Kot je zapisano: Davidov «
10 **Jaz** sem rekel: »Hm, nenavadno, če je tako, kako to, da Ga David sam v duhu imenuje svojega Gospoda, ko pravi: ‚Gospod je rekel mojemu Gospodu: Sedi na Mojo desnico, dokler ne položim Tvojih sovražnikov pred Tvoje noge!`? Če pa Ga David imenuje svojega Gospoda -, kako je potemtakem Davidov sin?«
11 **Neki farizej** je nato odgovoril: »Vemo, da je David v duhu govoril o Kristusu; toda kdo razume, koga je mislil z ‚Gospodom, ki je govoril z njegovim Gospodom, in kdo naj bi bil tisti Gospod, ki ga je David imenoval ‚moj Gospod`? Kajti glede na Mojzesov nauk ne moremo domnevati, da so v Davidovem času imeli in tudi verjeli v dva Gospoda, od katerih bi bil vsak popolnoma Bog! Gospod, ki je govoril Davidovemu Gospodu, je očitno moral biti nekdo drug kot tisti, ki ga je David imenoval moj Gospod; kajti kako bi lahko sicer David rekel: ‚Gospod je govoril mojemu Gospodu'? Kdo naj to razume? Če razumeš ti, nam razloži, pa bomo verjeli, da govoriš iz Božjega duha!«
12 **Jaz** sem rekel: »Če vi kot pismouki ne razumete starega načina govorjenja Hebrejcev, kako bi šele lahko razumeli njihovega duha?
13 Gospod, torej Jehova, je bil menda Davidu tudi Gospod, torej tudi njegov Gospod? In David torej ni zgrešil, ko je rekel: ‚Moj Gospod je govoril mojemu Gospodu.' Če pa je govoril tako, potem je tudi jasno, da sta samo zaradi iste besede na videz dva Gospoda, v resnici pa gre za istega Gospoda! Ali ne pravite:

‚Moj duh je govoril razumu moje duše?' Ali torej človekov duh ne prebiva v njegovi duši in je tako eno z dušo, čeprav je kot prava življenjska sila v duši plemenitejši in popolnejši kot snovna duša v sebi in sama zase?
14 V Bogu pa sta tudi dve razlikujoči se bitnosti, čeprav sestavljata Njegovo pratemeljno bit in s tem tudi Njegovo nedeljivo eno prabit.
15 Prva razlikujoča se bitnost je ljubezen kot večni življenjski plamen v Bogu, druga razlikujoča se bitnost pa je - kot posledica najsvetlejšega življenjskega plamena —, luč ali modrost v Bogu.
16 Če je torej tako in neizpodbitno nič drugače, ali ni ljubezen v Bogu povsem enako veličastje v Bogu kot Njegova modrost?
17 Ko pa je David rekel: ‚Gospod je govoril mojemu Gospodu,' je s tem samo poudaril, da je ljubezen polna usmiljenja, v Bogu prežela vso svojo modrost in ji dejala: ‚Sedi na mojo desnico, postani beseda in bitje, postani eno z vso mojo življenjsko močjo in vse, kar je sovražno svetlobi, se bo moralo potem ukloniti ljubezensko-življenjski moči v njeni luči.'
18 Kar pa je tedaj David rekel v duhu, je zdaj utelešeno pred vašimi očmi. Zakaj zapirate oči in se nočete zavedati, da zdaj pred vami stoji izpolnjena velika obljuba ter govori in vas poučuje o poti resničnega življenja iz Boga in v Bogu?«
19 Ko so farizeji to slišali iz Mojih ust, so se nekako prestrašili Moje modrosti, tako da se nihče izmed njih ni upal še nadalje spraševati, da bi Me s tem preskusil.
20 In zmernejši del templjarjev je bolj na skrivaj rekel srditežem: »Povsem dobronamerno smo vam že vnaprej povedali, da pri tem človeku ne bo mogoče nič doseči. Kajti prvič, ima v svoji volji takšno nedojemljivo čudežno moč, s katero lahko prestavlja in uničuje gore, drugič, diamantno trdno ima na svoji strani vse ljudstvo in Rimljane in tretjič, tako nepojmljivo moder je, da ga z vso našo modrostjo z nobenim še tako zvito zastavljenim vprašanjem ne moremo niti toliko ujeti, da bi ljudstvo podvomilo o njem. Bolj ko ga sprašujemo, bolj sami povzročamo, da ljudstvo dvomi o nas in nas je začelo po dolgem in počez zasmehovati. Kaj nam to koristi? Veliko boljše bi bilo, če se z njim sploh ne bi spustili v to. Tako pa nam zanesljivo slabo kaže; kaj naj storimo? Takole menimo: najpametnejše bi bilo zdaj zadevo opustiti in se javno nič več ukvarjati z njo!
21 Če bi bil to morda vendarle Božji poseg, potem se temu zaman upiramo; če pa to ni, bo samo od sebe prešlo, tako da se tega kmalu ne bo nihče več spominjal - tako se je že velikokrat zgodilo. Tako menimo mi, vi pa lahko še naprej delate tako, kot mislite, da je dobro, čeprav bi se lahko že do zdaj prepričali, da smo imeli prav «
22 **Vrhovni svečenik** je rekel naskrivaj, da ga nihče od ljudstva ni slišal: »Da, da, prav imate; toda ali naj prenašamo, da nas pred vsem ljudstvom, ki je naša dobra molzna krava, tako podcenjuje ?!«
23 **Eden izmed zmernih** je odgovoril: »Vse to je prav in res; toda domislite si česa, kar bi zavoženo zadevo spet popravilo, pa vas bomo radi z vsemi sredstvi podprli. Toda glede tega mislimo, da bi se težko našlo kaj učinkovitega, z

neučinkovitimi sredstvi pa bomo omenjeno zadevo le še bolj krepili in si slabšali položaj.«
24 **Vrhovni svečenik** je rekel: »Kaj bi bilo, če bi ga nekako pripravili do tega, da bi nas on sam pred ljudstvom predstavil kot to, kar vendarle smo po Mojzesu?
25 **Zmerni** je rekel: »To bi morda zaleglo celo bolj kakor vse tiste pasti, ki smo mu jih že nastavili. Naj nekdo poskusi, vendar pošteno in resno; morda bo kaj koristilo. Kajti kolikor se nam dozdeva, v bistvu ni hudoben in ne maščevalen, saj smo od vseh strani slišali, da naj bi bil ubogim storil veliko dobrega, kajti sicer ga ne bi toliko ljudstva podpiralo.«
26 Nato so se med seboj posvetovali, kdo naj bi bil tisti, ki bi o tem govoril z Menoj. Za to se je kmalu odločil neki zmernež in potem so ga vsi po vrsti potrdili kot primernega. Ta je prišel s to zadevo k Meni in Me hotel nagovoriti.
27 Toda **Jaz** mu nisem pustil do besede in sem mu takoj povedal v obraz: »Še predobro vem, kaj mi hočeš zdaj povedati; lahko si upravičeno prihraniš trud, da bi tukaj pred Menoj zgubljal besede o vaši zadevi. Vem tudi, kaj moram reči ljudstvu in tudi Mojim učencem v vaš prid in proti vam, - zato lahko ali odideš ali pa ostaneš in prisluhneš, kaj bom govoril!«
28 Ko je farizej to slišal, se je obrnil in se znova vrnil k svojim; vsi so napeli ušesa, kaj vse bom ljudstvu govoril v njihov prid in proti njim.

199. Gospod spregovori o pismoukih

1 **Jaz** pa sem se kmalu oglasil in rekel: »Na Mojzesovem stolu zdaj sedijo pismouki in farizeji. Vse, o čemer govorijo vam, temelji na Mojzesu in prerokih in da naj bi to uresničevali, upoštevajte in tako tudi storite; toda ne zgledujte se po njihovem početju, ne delajte tega, kar počnejo oni!
2 Večinoma vam govorijo, da delajte dobro in pravilno; toda oni sami ne delajo tako kot učijo. Nalagajo vam težka, pogosto pretežka bremena in vam jih obešajo na vrat, sami pa se jih nočejo dotakniti niti z mezincem.
3 Vsa dela, ki so videti dobra, opravljajo zato, da bi bili pred ljudmi videti kot Božji služabniki. Zato tudi pišejo odpustke (tistim, ki so, da bi si zagotovili dobro usodo, drago plačali obsežne in dolge molitve ter žrtvene darove) in si podaljšujejo obrobe na oblačilih (velike obrobe na oblačilih so pomenile strogo in nenehno žrtvovanje ter molitve, vse to pa je bilo le navidezno).
4 Zelo radi zasedajo častno mesto v jedilnicah in šolah in dobro se jim zdi, če jih ljudje pozdravljajo na trgu in imenujejo ,rabin.
5 Toda vi, ki ste Moji učenci ali pa bi to radi postali, pa ne smete dovoliti, da vas imenujejo tako! Kajti samo eden je vaš pravi Mojster in to sem Jaz (Kristus); vi vsi pa ste si med seboj enakovredni bratje.
6 Odslej tudi več na zemlji nikogar ne imenujte Oče v polnem pomenu resnice. Kajti samo eden je vaš resnični Oče, Večni v nebesih namreč!
7 In znova vam povem, nikoli ne smete dopustiti, da bi vas kdor koli zaradi Mojega nauka imenoval mojster, vas tako naslavljal; kajti zdaj že dobro veste, kdo je vaš Mojster.

8 Zato naj ne bo med vami tudi nobenega razvrščanja po pomembnosti, kot se dogaja v templju in tudi v človeški družbi, kajti največji in najvišji med vami naj bo drugim bratom strežnik in sluga! Kajti kdor se bo poviševal, bo ponižan in kdor se bo iz ljubezni do svojih bratov sam poniževal, bo povišan.«
9 Ko so farizeji slišali ta Moj poduk, so Me jezno opazovali, **ljudstvo** pa Mi je glasno vzklikalo: »O Mojster, samo ti si pravi; če bi bilo tako med vsemi ljudmi, bi bila ta zemlja prava nebesa! Toda kakor je zdaj med ljudmi, ko pogosto skuša vsak biti vsaj nekoliko več in višji od svojega bližnjega, pa je zemlja pravi pekel; kajti v svoji visokostni domišljavosti človek preganja človeka in tlači šibkejšega z nikoli potešeno ošabnostno vnemo. O gorje zdaj ubogemu in šibkemu človeštvu te zemlje! Za marsikoga bi bilo boljše, če se nikoli ne bi bil rodil!
10 O Mojster, ugotavljamo, da je Tvoja beseda prava Božja beseda, toda ti, ki jo poslušajo, so s kožo in lasmi vred v peklu. Zato jim tvoja Božja beseda ne bo koristila; kajti tisti, ki jim je najbolj namenjena, se bodo najmanj po njej zgledovali in ravnali. Že zdaj kažejo zobe in od silne jeze škripljejo z njimi kakor lačni volkovi in hijene po jagnjetu na livadi!«

200. Gospodova bolečina nad farizeji

1 Takšno govorjenje ljudstva je farizeje in pismouke zelo prizadelo, zato se je nekaj govorcev dvignilo in začelo miriti razburjeno ljudstvo, pri tem pa Me niso pozabili omalovaževati in sejati dvom o Meni in Mojem nauku; obtoževali so Me izredne domišljavosti in da hočem odpraviti Mojzesovo zapoved, ko zahtevam, da odslej otrok svojim staršem ne sme več izkazovati spoštovanja in jih nagovarjati z besedami ‚oče` ali ‚mati`, čeprav je Mojzes izrecno zapovedal, da je treba očeta in mater spoštovati.
2 **Ljudje** pa so si začeli med seboj zastavljati vsakovrstna vprašanja, polna dvomov in nekateri so rekli: »Da, da, glede tega moramo pritrditi farizejem in pismoukom. Kaže, da se je v svoji vnemi zdaj končno zapletel!«
3 Nato je **zmerni farizej** pristopil k Meni in rekel: »Ali slišiš, kaj govorijo ljudje? Glej, nas si pred ljudstvom zelo osumil, tako da je močno povzdignilo glas zoper nas; opazili smo seveda, da si se lotil celo Mojzesa in skrajni čas je že, da se ljudstvo pravilneje pouči. Ljudstvo zdaj spoznava svojo zmoto in sprašujem te, kaj nameravaš zdaj še početi?«
4 **Jaz** sem rekel: »Pri vas pa res ne bom iskal nasveta, kaj naj v prihodnje počnem in govorim! Ko je Janez poučeval ljudstvo in ga nagovarjal k pokori, ste ravnali enako, da bi uveljavili svoje svetne pravice, toda niste delali pokore in tudi ljudstvo ste odvračali od nje s hinavskim govorjenjem, in tako počnete tudi zdaj. Toda zaradi tega si boste naložili le še več prekletstva. To ti pravi Tisti, ki ima moč, da vas ohrani ali uniči, odvisno od tega, kaj si boste s svojimi dejanji izbrali.
5 Vi norci v srcu in možganih! Če vi sami Boga imenujete svojega očeta in pravite, da se ne sme skruniti Božjega imena -, kako morete Boga enačiti s človekom? Ali je razlika, če imenujete Boga Oče in imenujete tako tudi tistega, ki vas je spočel v ženskem naročju?

6 Pismouki hočete biti, pa ne razlikujete med starima hebrejskima besedama Jeoua in jeoutza! Prva pomeni ‚Oče` in druga ‚tistega, ki spočenja`. Kdo drug kakor vi je zapeljal ljudstvo v tako strašno zablodo?!
7 Zato gorje vam, pismouki in farizeji, popolni hinavci, ker zaradi velike lenobe, neumnosti in zlobe nenehno zaklepate resnično nebeško kraljestvo ljudem, ki želijo vanj. Resnično, vanj ne boste prišli ne vi in nihče, ki bo še naprej delal tako, kot delate zdaj vi. (Mt 23,13)
8 Vi sami ne boste prišli v Božje kraljestvo resnice in življenja, tistim, ki bi vanj hoteli, pa ne dovolite vstopiti, ampak jih preganjate in preklinjate ter jim tako zapirate vse poti do svetlobe in večnega življenja. Zato boste tudi toliko bolj prekleti.
9 Gorje tudi vam, pismouki in farizeji, sleparji, ki si z dolgimi in močnimi molitvami prilaščate hiše vdov in sirot. Tudi zaradi tega boste še bolj prekleti.
10 Še naprej gorje vam, pismouki in farizeji, vi zli hinavci! Prepotujete kopno in morje, da bi enega samega pogana pridobili za judovskega tovariša; in ko to postane, pa kmalu naredite iz njega otroka pekla, dvakrat hujšega od sebe. Tudi zato boste dobili svoje plačilo v peklu! (Mt 23,15)
11 In prav tako gorje vam, slepi vodniki, ki pravite: ‚Če kdo priseže pri templju, ni to nič; če pa lažno priseže pri tempeljskem zlatu, pa je kriv in bo kaznovan. O vi norci in slepci! Kaj je vendar več in pomembnejše: tempelj, ki zlato posvečuje, ali pa samo po sebi ničevo zlato? (Mt 23,16 -18)
12 Govorite in tudi učite: Če kdo priseže pri oltarju, ni to nič; če pa lažno priseže pri daru, ki je na njem, je kriv in se ga kaznuje. 0 vi norci in slepci! Kaj je vendar več: dar ali oltar, ki dar posvečuje?
13 Ali ni potem samo prav in pravilno, da vsak, ki priseže pri oltarju, priseže tudi pri vsem, kar je na oltarju; in kdor priseže pri templju, priseže tudi pri vsem, kar je v templju? In kdor priseže pri nebesih, prav gotovo priseže tudi pri Božjem prestolu in pri Tistem, ki sedi na njem ali - bolje rečeno - počiva in vlada. (Mt 23,20-22)
14 In gorje tudi vam, pismouki in farizeji, veliki hinavci, po stari postavi ste v svoj prid podeseterili stare novce - koper in kumino -, pri tem pa ne upoštevate najtežjega in največjega, namreč pravilne in prave sodbe, vere in usmiljenja, da bi bila vsakemu pred vami dodeljena vsa pravica. Ne pravim, da se prvega ne sme storiti; pravim pa, da se zato drugega, veliko pomembnejšega, ne sme opustiti in to vi počnete. (Mt 23,23)
15 O vi slepi vodniki: Precejate komarje, kamele pa požirate! 0 gorje vam, pismouki in farizeji, hinavci v vsem, ki svoje v templju posvečene kozarce in sklede sicer na zunaj ohranjate čiste, pri tem pa nimate slabe vesti, če je to posodje navznoter polno ropov in lakomnega žrtja. O slepi farizej, najprej očisti kozarec in skledo od znotraj, da bosta čista v vsej resnici tudi od zunaj! (Mt 23,24-26)
16 In še naprej gorje vam, pismouki in farizeji, nenehni hinavci! Podobni ste prebeljenim grobovom, ki se na zunaj zdijo prav lepi, znotraj pa so polni mrtvaških kosti in najostudnejše nesnage. Takšni grobovi so vaša natančna in prava podoba. Tudi vi se kažete ljudem na zunaj pobožne, znotraj pa ste polni hinavščine in raznovrstne nepoštenosti. (Mt 23, 27,28)

17 In nadvse gorje vam, pismouki in farizeji, popolni hinavci! Zidate grobnice starim prerokom in krasite grobove pravičnih ter govorite in tožite: ‚Če bi mi živeli v dneh naših očetov ne bi sodelovali s slepimi očeti pri prelivanju nedolžne krvi!' Tako pričujete sami proti sebi, da ste pravi otroci tistih, ki so umorili preroke. Dajte, še na Meni dopolnite zlo mero svojih očetov, kot ste jo že izpolnili na Zahariju in Janezu! Kače, gadja zalega, kako se boste ob takšnem vedenju ognili obsodbi na pekel? (Mt 23, 29-33)

201. Gospod pomiri ljudstvo

1 Po tem Mojem prav nič obzirnem govoru, je začelo **ljudstvo** znova navdušeno vzklikati in govoriti: »Če ta človek ne bi bil resnični Kristus in ne bi imel v sebi popolne božanske oblasti, ne bi nikoli zmogel tolikšnega poguma, da bi tem besnežem v obraz zalučal takšne najbolj temeljne resnice! Koga drugega bi že zdavnaj zgrabili in raztrgali od jeze; toda pred Njim stojijo kakor robati zločinci, ki se zavedajo krivde, pred neusmiljenim sodnikom. Da, da, tako je! Samo naravnost jim je povedal popolno resnico in jim kot gospod pokazal tudi, kaj si že dolgo zaslužijo kot plačilo. Ta tempeljska golazen pa si tudi ne zasluži drugega, kot da bi jo ljudstvo brez vsakega pomisleka zgrabilo, gnalo k Jordanu in tam utopilo kot najresničnejšega grešnega kozla velike judovske dežele.
2 **Jaz** sem rekel ljudstvu: »Ne sodite grešnikov, kot da bi bili vi sodišče in bi odrejali kazni, ampak bodite z njimi potrpežljivi. Po besedi iz Božjih ust je zapisano: ‚Jeza in maščevanje sta Moja!' Vi, ljudje, pa pomislite, da je Bog, Gospod sam najpravičnejši sodnik, ki ob pravem času poplača vse dobro in kaznuje vse slabo. Od vas se pričakuje, da ste potrpežljivi tudi z grešniki. Če je kdo telesno zelo bolan, bi bilo zelo nenavadno, da bi bil takšen človek takoj kaznovan, saj je po navadi sam najbolj kriv za to, da je tako zbolel in je nesrečen. Toda ko pride vsega zaupanja vreden zdravnik in bolniku pove, da mu je vsekakor mogoče pomagati, če se bo prepustil temeljitemu medicinskemu zdravljenju in storil vse, kar mu bo zdravnik predpisal, vendar pa bolnik zdravnikovega nasveta noče upoštevati, si mora sam pripisati, če potem zaradi svoje vztrajne trme tudi nesrečno konča.
3 In glej, prav to se dogaja s temi slepimi pismouki in farizeji! Jaz kot resnični zdravnik sem jih zdaj opozoril na velike napake njihove duše in s tem tudi določil zdravilo; toda če to prezirajo in ga nikakor nočejo uporabiti, jih zaradi tega ne bom sodil, ampak jih bodo sodile posledice njihove trmoglavosti in jih spravile v nesrečo in pogubo.
4 Bog je človeku dal zapovedi kot zdravilo za njegovo dušo. Če se bo ravnal po njih, bo živel in bo za vedno srečen; če pa jih nikakor ne bo hotel upoštevati, bo s tem kaznoval samo sebe. Kajti Bog je nekoč postavil povsem trden in nespremenljiv red, brez katerega nobeno bitje ne more obstati. Ta red je Bog z veliko razodetji svobodnim ljudem tudi najzvesteje prikazal, in človek naj bi se zaradi svoje svobodne volje sam po njem ravnal, usmerjal in oblikoval. Če bo človek delal tako, bo sam sebe izpopolnjeval po Božji volji in postal svobodno, samostojno, Bogu podobno bitje, opremljeno z vso Božjo ljubeznijo, modrostjo,

oblastjo in močjo in bo šele tako podedoval resnično Božje otroštvo. To pa človeku ni mogoče nikakor dodeliti drugače kakor samo po poteh, ki so mu bile najzvesteje pokazane z najvišjim namenom za vse čase.
5 Pri človeku pa je vse odvisno od resnične vere in njegove svobodne volje. Če verjame in tudi ravna po veri, potem bo najsrečnejše bitje v vsej Božji neskončnosti; toda če ne verjame in tudi ne dela po veri, bo moral kar sam sebi pripisati, če bo njegova duša nesrečna, slepa in mrtva.
6 Zato sem sam prišel k vam kot človek, da bi vam pokazal pravo pot, kajti vsem Mojim odposlancem, ki sem vam jih poslal, niste povsem verjeli in se zato tudi niste ravnali po njihovih besedah.
7 Če pa zdaj ne verjamete niti Meni samemu in se nočete ravnati po Mojem nauku, potem vas pa sprašujem, kdo naj po Meni še pri de k vam, da mu boste verjeli in se ravnali po njegovem nauku? Če ne morete verjeti Meni, Mojstru vsega življenja, komu boste verjeli po Meni, se ravnali in postali blaženi?
8 Da pa se Meni ne verjame in se tudi noče ravnati po Mojem nauku, vam zanesljivo pričajo že templjarji.«

202. Človekova svobodna volja. Človekova nepotrpežljivost in Božje potrpljenje

1 Nato je **eden izmed ljudstva**, ki je bil tudi podkovan v Pismu, rekel: »Gospod in Mojster, med nami je veliko takih, ki smo slišali Tvoj nauk in videli Tvoja številna znamenja, jih kar najgloblje občudovali in se med seboj tako pogovarjali: ‚Če ta človek pri vsej svoji nezaslišani modrosti in pri vsej razvidni, povsem bogu podobni čudežni moči delovanja in prav takšni oblasti, pred katero se mora ukloniti celo toga smrt, ni mesija, potem se resno sprašujemo, ali bi morda pravi mesija, če bi prišel, lahko delal še večje čudeže?! Tega ne verjamemo in tudi ne bomo verjeli. Kajti človek, ki brez kakršnih koli sredstev, temveč le zgolj z besedo ozdravi vse še tako trdovratne bolezni, znova nadomesti celo manjkajoče ude - kakor smo videli v Betlehemu - , oživlja mrtve, ukazuje vetru in nevihti in je njegova volja vidna na Soncu, Luni in vseh zvezdah - je Bog in ne več človek!'
2 Glej, Gospod in Mojster, tako se pogovarjamo zdaj med seboj, in zato verjamemo, da ti nisi samo eden največjih prerokov, temveč resnično sam Gospod!
3 Sicer imaš telo kakor mi, toda v Tvojem telesu je skrita polnost božanstva in Tvoje besede in dejanja pričajo o njegovi čudoviti navzočnosti v Tebi. V to trdno verjamemo in ne bomo več pustili, da nas zmotno vodijo zli tempeljski divjaki.
4 Imamo pa eno prošnjo, o Gospod! Ne bodi več tako sveto potrpežljiv, zaženi že enkrat Svoje nepoboljšljive sovražnike pod podnožje Svojih nog in jih kaznuj s šibo, ki so si jo že dolgo zaslužili.«
5 **Jaz** sem rekel: »Če resnično verujete Vame, tudi ne smete prehitevati Moje modrosti, ki vodi in uravnava vse stvari na svetu, temveč svoje potrpljenje združite z Mojim in si mislite: V tem svetu preskušnje življenjske svobode je bil vzpostavljen red za vse večne čase tako, da lahko tukaj vsak človek dela, kar hoče; kajti samo z najsvobodnejšo voljo si lahko izbojuje resnično, večno

življenje svoje duše. Tako kot ima svobodno voljo, ima tudi pravo pamet in svoboden razum, s katerima zmore spoznati in presojati vse dobro in resnično, in ker mu je na voljo tudi obilo moči, lahko tudi povsem po tem ravna.
6 Če pa človek spozna dobro in resnično in kljub temu ravna proti temu, pa sam sebe obsodi in izoblikuje lasten pekel ter je že na tem svetu popoln hudič. In glej, potem je to kazen, ki si jo človek prisodi sam sebi brez Mojega hotenja.
7 Zato naj vas ne skrbita Moja velika potrpežljivost in ljubezen do ljudi, bodisi dobrih ali slabih. Jaz jih samo opomnim, ko zaradi svoje krivde zaidejo na napačne poti; toda s Svojo vsemogočnostjo jih kljub temu ne morem zgrabiti in znova postaviti na pravo življenjsko pot, saj bi to pomenilo, da jim jemljem svobodo njihove volje, to pa bi bilo tako, kot če bi jim vzel življenje duše in duha.
8 Zato naj hodi vsak kakor sam hoče! Za človeka je več kot dovolj, da pozna pot in zanesljive posledice, ki jih mora doseči, pa če so dobre ali slabe. Kajti vsak človek, ko začne uporabljati svojo pamet in svoj razum, ve, kaj je po razodetjih iz nebes pravično in dobro - ali pa, kaj je nepravično in slabo. Izbira, kako bo ravnal, pa je v celoti prepuščena njegovi svobodni volji.
9 Če to dobro razumete, se ne bi smeli pritoževati nad Mojo potrpežljivostjo; kajti ta mora biti takšna in ne more biti drugače na tej zemlji, ki je vzgojna hiša za nastajajoče resnične Božje otroke.
10 Kjer pa je človek poklican, da postane Bogu podobno bitje in duh, mora njegova neskončno svobodna volja tudi v nasprotno smer imeti neskončno svobodno igrišče, da se izoblikuje v največjega hudiča, ta pa potem po svobodni volji in svoji krivdi postane najnesrečnejši nosilec tega, kar si je s svojo svobodno voljo sam pripravil.
11 Zato ne bom s svojo vsemogočnostjo nikoli nikogar sodil in kaznoval zaradi njegovih slabih dejanj; to bosta storila on sam in nespremenljiva postava Mojega večnega reda, ki je bila razodeta vsakomur na poti luči številnih razodetij že od samega začetka človeškega bivanja na tej zemlji.
12 Če ste zdaj to razumeli, se urite tudi v potrpežljivosti in bodite resnično sočutni ne samo z bolnimi telesi, temveč veliko bolj z bolnimi in slepimi človeškimi dušami; tako boste najlaže in najhitreje dosegli polno podobnost Bogu in postali enaki angelom v nebesih! «

203. Prihodnost Jeruzalema

1 **Eden izmed zmernih farizejev** je znova rekel: Mojster, jaz in še več nas smo zdaj že spoznali, da si mogočen učitelj, govoriš odkrito, ne da bi se oziral na to, kako ugleden je človek, in res je, da je vsakemu človeku po prerokih razodeta prava pot k življenju. Ta razodetja naj bi ljudem pravzaprav zadostovala, zakaj pa je potem dopuščeno, da morajo obstajati zemeljski kralji in mogočniki s svojimi slabimi posvetnimi zakoni vred, ki večinoma kvarijo revne, šibke ljudi? Menim, da to ne bi bilo potrebno. Kako naj bi ljudje živeli in ravnali po nespremenljivem Božjem redu, to je vendar že razvidno iz razodetij. Zakaj so potem dopuščeni še gospodovalni in grabežljivi knezi, kralji in zdaj celo cesarji?«

2 **Jaz** sem odgovoril: »Tega Bog sprva ni določil niti naročil s kakršnim koli razodetjem - kajti ljudem je zagotovil samo v duhu prebujene, resnične in pravične vodnike in sodnike; toda sčasoma, ko se je začelo ljudstvu predobro goditi in je imelo na voljo vse, kar lahko zemlja dobrega in dragocenega da, pa ni bilo več zadovoljno s preprostimi in skromnimi voditelji in sodniki. Začelo je godrnjati in pod zvestim Samuelom je zahtevalo kralja, ki naj bi prav tako blestel kakor kralji drugih poganskih ljudstev, ki so svoje kralje malikovali.
3 Ko je Samuel v svojem duhu Bogu poročal, kaj ljudstvo od njega z vso silo zahteva, je Bog v svoji jezi rekel Samuelu: ‚To ljudstvo je pred Menoj zagrešilo toliko najhujših grehov, kot je trave na vsej zemlji in peska v morju, zdaj pa hoče vsem tem velikim in številnim grehom dodati še enega velikega, ko ni več zadovoljno z Mojim vladanjem, ampak zahteva kralja po zgledu brezbožnih poganov. Prav, temu nehvaležnemu ljudstvu bo dan kralj kot ostra šiba in bič, pod katerem bo tožilo in trpelo!«
4 Glej, to in še več je Bog spregovoril ljudstvu v svarilo, da bi ga odvrnil od njegove blazne zahteve.
5 Ker pa to ni obrodilo sadov in je ljudstvo trdovratno vztrajalo pri svoji zahtevi, je Bog naročil hlapcu Samuelu, naj za kralja Judov mazili Savla.
6 Glej, tako so se kralji pojavili vsepovsod, kjer ljudstvo več ni bilo zadovoljno z blago Božjo vladavino in je nujno hotelo imeti za kralja svojega človeka.
7 Ali ni bila tu spet samo zla človeška volja tisti satan, ki je ljudi potegnil v pogosto neznosno nesrečo?! Bog je ljudi v različnih delih sveta pogosto dolgo dovolj svaril pred tem, da bi izbrali izmed sebe človeka za kralja, ki mu bo na voljo vsa zemeljska oblast in jim tudi pokazal vse slabe posledice, ki se bodo iz tega razvile; toda ljudje so pred Božjim glasom zaprli srca in zamašili ušesa in si tako sami pripravili nesrečo. Kar pa so si sami pripravili, so morali potem tudi prenašati.
8 Da, če bi prav vse ljudstvo enotno zaprosilo Boga, naj ga On spet vodi, usmerja in jim vlada, kot je to bilo v začetku, resnično, Bog ne bi pustil resne prošnje nekega ljudstva neuslišane. Toda ker imajo kralji zmeraj preveč varovancev, ljudstvu, ki bi hotelo drugače, ne privoščijo svobode in ga že od zibelke naprej vzgajajo predvsem kralju v prid; ljudstvo sicer občuti kraljev pritisk, vendar ne ve, kam naj se obrne, da bi mu kdo lahko pomagal, kajti mogočniki so že takoj na začetku svoje vladavine spoznali, da bi se ljudstvo, ki bi ga razsvetlil Bog, kmalu odvrnilo od njih.
9 Zato so tudi s pomočjo lažnih prerokov - in njihova žalostna ostalina ste vi - razmišljali, kako premamiti ljudstvo in ga narediti slepega za enega in pravega Boga. Kot takšno pa brez ljudi, ki bi jih obudil Bog, samo od sebe ne najde več prave poti do Boga, temveč še naprej živi v svojem navajenem malikovalstvu in skuša od svojega kralja ali njegovih varovancev z vsemi sredstvi - četudi so še tako slaba - pridobiti samo zemeljske koristi. Če potem pride pravi prerok, ki ga je obudil Bog, ga ne samo ne prepoznajo, temveč ga kot bogokletnika še preganjajo in pogosto umorijo, to vse se je že pogosto dogajalo pri vas.
10 Če je tako, kako naj Bog tako globoko pogreznjenemu ljudstvu še pomaga, ko ljudstvo kljub vsej svoji veliki nesreči trdovratno zavrača vsako pomoč, ki mu jo ponuja Bog? Kjer se dogaja vse to, kar se zdaj pri vas, tam je odveč

vprašanje, zakaj Bog poleg razodetij dopušča tudi posvetne vladarje, ki s svojimi posvetnimi zakoni kvarijo ljudi.
11 Ali bi ljudje želeli nekaj drugega, ali pa bi to želeli vi? Če bi to želeli vi, bi Me zdaj tudi polni vere poslušali in se tudi ravnali po Mojem nauku; kajti Jaz sem kot sam Gospod prišel k vam, da bi vas rešil. Toda kaj počnete vi? Posvetujete se in posvetujete, kako bi Me zgrabili in umorili! Če bi Mi vi in z vami še na tisoče drugih storili kaj takega, potem si sami odgovorite na to, kdo razen Mene bi vas lahko še rešil in vam pomagal?«
12 **Farizej** je rekel: »Mojster, zmeraj nas dolžiš, kot da bi mi sami omadeževali svoje roke s krvjo prerokov! Kaj moremo za to, kar so storili naši slepi očetje? Če bi s svojimi zdajšnjimi spoznanji in vpogledom živeli v časih prerokov, jih zagotovo ne bi kamnali! Tudi nismo v Samuelovem času zahtevali kralja; toda če že moramo imeti nekega kralja za kazen, nam je že Jud veliko ljubši kakor pogan. V bistvu pa sem samo želel, da mi pojasniš, zakaj moramo zdaj mi Judje prenašati, da nas obvladujejo poganski zakoni.«
13 **Jaz** sem rekel: »Vzrok je v tem, ker ste že zdavnaj zavrgli Mojzesovo postavo in preroke ter namesto njih postavili svoje slabe in nesmiselne statute. Posvetni statuti so vam bili ljubši kakor modre Božje zapovedi in zato je Bog dovolil, da se na vas dosledno izpolni, kar ste sami hoteli in še zmeraj hočete; kajti če bi imeli raje Božje zapovedi in nauke prerokov kakor zakone sveta, potem Mi boste prisluhnili, se spreobrnili in ravnali po Mojem nauku, kajti Jaz vendar ne pridigam drugega kot staro Božjo besedo, od katere ste se tako zelo oddaljili, da je iz Mojih ust nikakor niste zmožni prepoznati. Vi pa Me sovražite in preganjate, kot da bi bil Jaz navaden grešnik in zločinec, in tako ostajata šiba in poganski meč še naprej nad vami.
14 In zapisano je tudi: ‚Poglejte, pošiljam k vam preroke, modrijane in resnične pismouke. Nekatere od njih boste pobili in jih, tako kot pogani, celo križali, druge boste bičali v svojih shodnicah in preganjali iz kraja v kraj, da bo prišla nad vas pokora za vso pravično kri!' - reci in piši - od pobožnega Abela, ki ga je ubil Kajn, do krvi Zaharija, pobožnega Berehjajevega sina, ki ste ga ubili med templjem in oltarjem. Resnično, povem vam: ker ste tako ravnali in tudi danes tako ravnate, je vse to prišlo nad vas in še veliko hujšega se bo zgrnilo nad vas; kajti vi sami hočete tako, to si torej ustvarjate in pripravljate. (Mt 23, 34-36)
15 O Jeruzalem, Jeruzalem, ki moriš preroke in kamnaš tiste, ki so poslani k tebi! Kolikokrat sem hotel zbrati tvoje otroke, kakor zbira koklja svoja piščeta pod peruti, a vi otroci se niste hoteli zbrati pod Moje varne peruti. Zato bo vaša hiša zapuščena in pusta in sicer tako zelo, da med njenimi zidovi ne bodo prebivale niti nočne sove niti vrane. (Mt 23, 37-38)
16 Zapomnite si to, da se boste, ko bo vse to kmalu prišlo nad vas in vaše otroke, spomnili, da sem vam to že vnaprej povedal in ste to lahko videli tudi v podobi v nočnem pojavu na nebu!«
17 Nato Me je farizej vprašal, od kod le vse to vem, da lahko mestu napovem takšne hude stvari. In če bom zdaj spet zapustil Jeruzalem, kdaj se bom spet vrnil; kajti on bo pri visokih duhovnikih govoril Meni v prid.

18 **Jaz** sem rekel: »Z vsemi Svojimi bom tempelj zapustil kmalu in tukaj Me ne boste videli prej, dokler ne porečete: ‚Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu!`« (Mt 23, 39)
19 Nato se je **farizej** spet vrnil k drugim in rekel: »Prijatelji moji, s tem se zaman bojujemo, to sem povedal že na začetku. Zdaj smo se z njim dajali več kot pet ur in nismo nič opravili, ampak smo s svojo trmo samo razdražili ljudstvo zoper nas. Zdaj se sprašujmo, kdo nam ga bo spet pridobil.«
20 Na to pripombo farizeju ni nihče nič oporekal in so vsi zapustili tempelj.
21 Jaz pa sem znova posvaril ljudstvo in ga potolažil; nato pa sem se tudi sam odpravil iz templja z vsemi, ki so sodili k Meni; vrnili smo se na goro Oljko, kjer nas je že čakal pripravljen obed.

204. Gospod s Svojimi na gori Oljki

1 Ko smo bili spet na gori Oljki, so prišli k nam tudi Nikodem, Jožef iz Arimateje in stari rabin in **Nikodem** mi je takoj dejal: »O Gospod, Ti moja ljubezen vseh ljubezni, danes, danes si tem divjakom zalučal v obraz vso neprikrito resnico! Da, to je bil čudež nad čudeži, da niso, tako kot zadnjič, pograbili kamnov. Že pri vsaki Tvoji sveti in najresničnejši besedi sem začutil takšno pristno in veliko veselje kot nikoli prej. Najveličastnejše pri vsem pa je bilo, prvič, da so skoraj vsi ljudje v templju sprejeli sveti življenjski nauk, in drugič, da so farizeji in pismouki z vsakim vprašanjem, ki so Ti ga zastavili in Te nameravali z njim ujeti, še najbolj ujeli sebe in pri ljudstvu zapravili še tisti zadnji ostanek verodostojnosti in zaupanja, ki so ga še imeli.
2 O to je bilo vzgojno za arogantne in gospodovalne licemerce, hinavce in samoljubne zelote, ki so se postavili že nad Mojzesa in samega Boga, saj so ljudem dopovedovali, da Bog nagovarja ljudstvo samo po njih ter sliši samo njihov glas in usliši samo njihove molitve. Danes pa jim je bilo pred ljudstvom jasno prikazano, kako Bog gleda nanje, in to je bilo nekaj tako odličnega, da nič odličnejšega biti ne more več. Spet se bodo posvetovali in posvetovali in vsak posvet bo slabši in neumnejši od drugega.
3 Najboljše pri tem pa je, da več niso enotnega mnenja. Zmernejši so dojeli vsaj to, da zoper Tebe ne morejo nič, pravi vodilni templjarji pa niso spoznali niti tega, čeprav so že danes občutili svojo skrajno nemoč. Skratka, Tvoja popolna zmaga nad temi hudobnimi mračnjaki me tako veseli, da bi najraje začel kar glasno vpiti: Slava Temu, ki je v Tebi prišel k nam v Gospodovem imenu!«
4 **Jaz** sem rekel: »Da, da, prav si čutil in prav govoril; toda Meni bi bilo pri vsej zadevi ljubše, če bi tudi farizeji in pismouki spoznali resnico ter spremenili svoj pogled. Tako pa so enako zadrti, kot so bili pred tem.
5 Od svojih vohunov so izvedeli, da sem se s Svojimi učenci in vsemi drugimi prijatelji odpravil na to goro in niti dve uri ne bosta minili, ko bomo tukaj zagledali njihove nove hlapce in biriče. Toda Moj določeni, vam že znani čas še ni prišel in tako jim bom z Rafaelom in pred tem še z navzočimi sedmimi Zgornjeegipčani pripravil hudo kazen; potem bomo imeli za nekaj časa mir

pred njimi. Zdaj pa se odpravimo k mizi in si okrepimo ude. Ti spodaj pa naj počnejo, kar hočejo.
6 Nato je prišel Rafael s svojo zaupano mu skupino in sporočil Agrikoli, da je po Moji volji vse te mlade naučil govoriti rimsko, grško in tudi judovsko, tako da bodo pozneje v Rimu prav uporabni, ker vse omenjene jezike ne samo pravilno govorijo, temveč v njih tudi pišejo in jih berejo.
7 Agrikola se je tega zelo razveselil, saj se je tako znebil velike skrbi in dela. Mladi so Me pozdravili v judovščini in se nato po Mojem navodilu odpravili v šotore, kjer so bile tudi zanje mize prav dobro obložene.
8 Nato smo se tudi mi nemudoma odpravili v jedilnico, posedli po starem vrstnem redu in začeli uživati dobro pripravljene jedi in nadvse dobro vino.

Iz Gospodovih mladostniških let

205. Jožef odreče nekemu Grku svojo službo

1 Približno čez uro je vino zelo razvezalo jezike in v dvorani je postalo zelo živahno.
2 Gostom sem pripovedoval marsikaj iz Svoje mladosti in vsi navzoči so se ob tem zelo kratkočasili. Navzoči spreobrnjeni farizeji in pismouki so vse to potrdili in eden je celo na kratko povzel dogodek v templju, ko sem kot dvanajstletnik s Svojo modrostjo kar najbolj osupnil visoke duhovnike, starešine, pismouke in farizeje, in še dodal, da je že tisti čas kar nekaj let v templju prevladovalo mnenje, da sem morda prav Jaz obljubljeni mesija. Toda odtlej niso o Meni nič več slišali in mislili so, da sem kot duševno preveč razvit otrok morda umrl ali pa so Zame nekako izvedeli eseni in Me vzeli v svoje šole, seveda s privolitvijo Mojih zemeljskih staršev. In tako je dogodek v templju počasi tonil v pozabo in se je šele v zadnjem času, ob Mojih javnih nastopih, znova obudil.
3 Ko so farizeji prenehali pripovedovati, so tudi Janez, Jakob in drugi učenci povedali marsikaj iz Moje mladosti, Jakob pa je pripovedoval še o čudežnem Marijinem spočetju, Mojem rojstvu in begu v Egipt ter Moji tamkajšnji triletni navzočnosti; zajel je tudi večino tega, kar se je tam dogajalo in temu so se vsi zelo čudili. Mnogi so zato zavidali Jakobu srečo, da je bil lahko že od samega začetka ob Meni.
4 Nato se je oglasil tudi **Lazar**: »Gospod in Mojster, sicer me iz vsega srca nepopisno veseli, da Te smem imenovati prijatelj, toda še bolj blažen bi bil, če bi bil jaz Jakob, ki Te je prav dobesedno videl priti iz odprtih nebes na zemljo in bil zmeraj ob Tebi. Če bi le tedaj jaz lahko bil Jakob!«
5 **Jaz** sem rekel: »Jakob je vsekakor zelo srečen človek, pogosto so mu zavidali celo nebeški angeli, toda le v najplemenitejšem pomenu; vendar zaradi tega nima nikakršne prednosti pred drugimi ljudmi. Njegova vrednost je samo v tem, da sliši Mojo besedo, ji verjame in iz ljubezni do Mene ravna po njej; kdor pa tudi počne tako, ima isto prednost kakor Moj ljubi brat Jakob.
6 Prisluhnite zdaj redkemu dogodku iz časa po Mojem dvanajstem letu, ko o Meni še ni bilo slišati nič posebnega.

7 Kot tesar sem sicer zmeraj marljivo in neustrašno pomagal krušnemu očetu Jožefu in kjer koli sva delala, je delo ves čas potekalo odlično.
8 Nekoč pa je k Jožefu prišel neki Grk, pogan in se hotel z Jožefom zelo ugodno dogovoriti za graditev nove hiše in velikega svinjaka.
9 Jožef pa je bil čist in strog Jud in je bogatemu Grku dejal: 'Glej naša postava nam prepoveduje, da bi se dogovarjali s pogani in jim delali kakršne koli usluge. Če bi bil ti Jud, bi se zlahka dogovorila o poslu, ker pa si mračni pogan, pa tvoji zahtevi za vse zaklade tega sveta ne morem ustreči, svinjaka pa nikakor ne bi mogel delati, pa četudi bi bil ti Jud!'
10 Nato je pogan razburjeno dejal Jožefu: 'Glej, si pa res nekaj posebnega! Sem sicer Grk, toda jaz in vsi moji smo naše številne bogove že zdavnaj vrgli čez krov v morje in zdaj verjamemo v istega Boga, v katerega tudi ti verjameš, in smo od Njega prejeli že veliko nezgrešljivih milosti. Razlog, zakaj nismo sprejeli obrezovanja, pa je v tem, da nismo hoteli biti podložni vašemu nenasitnemu templju, temveč samo Bogu in Gospodu, ki danes ni nikjer tako oskrunjen in onečaščen kot prav v vašem templju, katerega umazano početje poznamo mi, pogani, bolje kakor vi, Judje, ki vas je tempelj že povsem poneumil. Če pa vaš edino resnični Bog dovoli Svojemu soncu da sije tudi nam poganom, zakaj bi nas vi zaničevali?'
11 Nato je Jožef odgovoril: ‚Motiš se, če misliš, da vas Judje zaničujemo; toda Mojzes nam je zapovedal, da ne smemo imeti stikov s pogani in nam tudi prepoveduje, da bi z njimi trgovali ali počeli kar koli drugega. Če čisti Jud to stori, se onesnaži za zelo dolgo. In glej, še zmeraj sem Jud, ki sem od otroštva strogo spoštoval vse predpise, zdaj, na stare dni, pa tudi ne bom ravnal zoper to.'
12 Grk je rekel: ‚Dobro, prijatelj moj, k temu te tudi ne bom nagovarjal; kajti tudi jaz sem že toliko star kot ti in te poznam dlje, kot si ti lahko predstavljaš. Danes glede nas poganov te svoje postave strogo upoštevaš - zakaj pa jih nisi tako strogo upošteval tedaj, ko si zaradi preganjanja svojih verskih tovarišev z mlado ženo in otroki pribežal k nam, poganom, v Egipt?
13 Glej, prijatelj, vaše postave so sicer dobre in resnične, toda treba jih je razumeti tudi v duhu notranje resnice in jih šele potem uresničevati v življenju. Kdor se veže zgolj na črke postave, ta je še daleč od kraljestva resnice. Ko si bil v Egiptu, si tudi delal za nas, pogane in si kljub temu ostal čist Jud. Zakaj bi zdaj postal nečist?
14 Tedaj si imel čisto posebnega sinčka, ki smo ga mi, pogani, zaradi njegovih čudežnih sposobnosti častili skoraj kot Boga. Kaj je nastalo iz tega otroka? Če ni kje umrl, bi moral biti zdaj odrasel mladenič!'
15 Jožef je rekel nekoliko v zadregi, ker je prepoznal Grka: 'Da, prijatelj moj, prisluhni! V Ostrazinu si mi izkazal res veliko prijateljstvo in zdaj bi bilo nepravično, če bi nasprotoval tvoji prošnji; toda kot strog Jud bi se rad še kljub temu prej posvetoval s starešino tega mesta in se potem ravnal po njegovem nasvetu.'
16 Nato je Grk pripomnil: ‚Toda kot vem, si v Ostrazinu, ko si nameraval kaj storiti, zmeraj za nasvet vprašal svojega sinčka. Če tisti sin še živi, je gotovo

še modrejši, kot je bil tedaj. Ali ga ne sprašuješ več za nasvet, če on, kot rečeno, še živi?'

206. Gospodov odnos do duhovnikov, ko je bil mladostnik

1 (**Gospod**): »Nato je Jožef z roko pokazal Name, ki sem bil v delavnici oddaljen nekaj korakov od njega in ravnokar žagal naoknico, ter rekel: 'Poglej, tam v delavnici dela! Je pa nenavadno: ko je bil še otrok do dopolnjenega dvanajstega leta, sva bila oba z materjo, ki ima zdaj opravke v kuhinji, res povsem prepričana, da bo on prav gotovo obljubljeni mesija; toda po dopolnjenem dvanajstem letu se je izgubilo vse, kar je bilo prej videti tako Božje, da od tedaj tega več nismo mogli odkriti pri njem. Sicer je zelo pobožen, voljan in marljiv in brez godrnjanja naredi vse, kar mu glede na njegovo moč naložimo; toda, kot rečeno, na njem ne moremo odkriti nič čudežnega več. Če želiš, lahko sam govoriš z njim in se tudi prepričaš o vsem, kar sem ti povedal.'
2 Nato je Grk pristopil k Meni in rekel: ‚Poslušaj, moj ljubi mladenič, pred osemnajstimi leti sem te že poznal in občudoval tvoje tedaj povsem božanske lastnosti, ki so me, tako kot tvoje besede, kar najbolj prepričale, da sem sprejel vašo vero, čeprav se za obrezovanje nisem odločil. Toda zaradi vaše vere sem zapustil Egipt, da bi tukaj globlje spoznal vaš nauk, prežet z modrostjo in za vse to si bil poglavitni razlog prav ti. In zdaj sem od tvojega očeta, ki ga že dolgo nisem videl in govoril z njim, slišal, da si izgubil vse čudežno božansko, kar si imel kot otrok. Kako se je to zgodilo?'
3 Jaz sem Grka vprašujoče pogledal in rekel: ‚Če poznaš naš nauk, potem ti Salomonovi modri izreki niso neznani. In glej, eden od njih pravi, da ‚se na tem svetu vse zgodi ob svojem času'. Ko sem bil otrok, prav gotovo nisem bil krepak mladenič; ko sem zdaj krepak mladenič, nisem več otrok in delam tako kot vsak drug mladenič z vso marljivostjo in vnemo, ker tako želi Moj Oče v nebesih. Poznam Ga in ves čas poznam tudi Njegovo voljo in delam samo to, kar hoče On. In glej, to Oče v nebesih odobrava.
4 Kot nežen deček sem delal resnično velika znamenja, da bi ljudem pokazal, da sem prišel na ta svet kot Gospod iz nebes. Toda sčasoma ljudem za to ni bilo več toliko mar in so se celo jezili, če sem pred njihovimi očmi delal čudeže. Toda jaz sem še zmeraj ostal to, kar sem; spet bom pred ljudmi delal čudeže in jim kazal, da se je približalo Božje kraljestvo. Kdaj bom to začel, bom pa sam določil o pravem času. Blagor tistim, ki bodo verovali Vame in se Name ne bodo jezili.
5 Ti bi hotel, da ti Moj krušni oče postavi novo hišo in velik svinjak. In to naj tudi stori! Kar je pred Menoj prav, to tudi pred Bogom ni greh. Kajti Judom ni bilo nikoli prepovedano pravično poslovno sodelovati s poštenimi pogani; prepovedano pa jim je bilo in jim je še prepovedano ob stikih s pogani prevzemati njihovo malikovanje, njihov slabi nauk, šege in navade ter ravnanje. S poganom, ki je judovske vere in je zaradi svoje vere v enega, edinega pravega Boga resnično obrezan v srcu in svoji duši, pa se stiki smejo navezovati!'

6 Nato se je oglasil Jožef 'No, no, to pa je nekaj, da si nenadoma toliko govoril in tako modro, in menim tudi, da imaš prav; toda kljub temu ni treba zanemariti duhovnikov in njihovega mnenja, da nas ne bi imeli za nekakšne odpadnike. Če se človek z njimi pred tem posvetuje zaradi posla, ki ni zmeraj po črki zakona, in jim še nekaj malega podari, pa modri duhovnik zmeraj rad odobri delo, ki sicer ni povsem po postavi.'
7 Jaz sem rekel: 'Kaj pa boš storil, če ti tega posla ne bo odobril - kljub ponujenemu daru?'
8 Jožef je odgovoril: ‚Potem tega posla očitno ne bo mogoče prevzeti!'
9 Jaz sem rekel: ‚Poslušaj, ko bom nekoč začel Svoje veliko delo, duhovnikov ne bom spraševal, ali takšno veliko delo, ki bo zelo usmerjeno proti praznim tempeljskim pravilom, smem opravljati ali ne, temveč bom svoje veliko in zahtevno delo opravljal samo in zgolj iz Svoje oblasti in moči! Kajti kar je pred Bogom prav, mora biti prav tudi pred ljudmi, pa če to hočejo ali ne!'
10 Jožef se je znova oglasil: ‚Ljubi sin, če boš ravnal tako, boš imel malo prijateljev na svetu!'
11 Jaz sem odgovoril: ‚Resnično, kdor si strahoma prizadeva za prijateljstvo sveta, zlahka izgubi prijateljstvo z Bogom. Ob tem svetujem: temu Grku bomo izkazali svoje prijateljstvo in svoje oblastne in pohlepne duhovščine ne bomo nič spraševali in bomo storili, kar je prav; kajti človeku, ki nam je izkazal veliko prijateljstvo in zdaj potrebuje naše, tega zaradi duhovščine ne bomo odrekli. Ne, tega ne bomo storili! In če se ti ne upaš, mu bom Jaz sam postavil hišo in hlev!'
12 Jožef je nato pripomnil: ‚Kaj ti je vendar danes!? Tako trmoglavega in samosvojega te že leta nisem videl niti slišal! Ko me obiščejo ugledni Judje in starešine in bi se radi pogovarjali s teboj, skopariš z besedami, le redko kdaj si bil tako ukazovalen; in zdaj je prišel ta pogan in takoj bi mu rad kar v vsem ustregel! Kaj se je nenadoma zgodilo s teboj? Znova začenjam verjeti, da boš temu Grku spet naredil čudež - tega že dolgo nisi naredil nobenemu Judu!'
13 Jaz sem rekel: ‚Ne vznemirjaj se, Moj stari in resnično pravični prijatelj! Če sem se umaknil pred Judi, imam prav gotovo tehten razlog. Ali je tukaj le en Jud poleg tebe, ki bi imel res tako močno in pravo vero? Ko sem še kot deček tu in tam naredil kakšno znamenje, so rekli, naj bi bil obseden in celo, da takšne stvari, ki jih sicer noben človek ni zmožen narediti, delam s hudičevo pomočjo.
14 In ko si nekoč vprašal starešino, ali se morda v Meni vendarle skriva duh velikega preroka, ker so se ob Mojem rojstvu zgodila velika znamenja, je slepi farizej jezno odgovoril: ‚Zapisano je, da iz Galileje ne bo vstal noben prerok; zato je že takšno vprašanje obsojanja vredno!'. Če pa menijo tako že duhovniki in tudi drugi Judje, pred kom pa naj bi delal znamenja in čemu?
15 Ta Grk pa je napolnjen s pravo vero, je prijatelj notranje in resnične življenjske luči in se tudi ne bo jezil, če mu bom naredil znamenje; zato je razumljivo, zakaj se vedem do njega povsem drugače kakor do teh mrakobnih Judov.
16 Jaz pa ti pravim: Ker so zdaj Judje takšni, jim bo Luč življenja vzeta in dana poganom! Sicer zveličanje vseh ljudi prihaja od Judov in to zveličanje

sem Jaz; ker pa Me Judje nočejo sprejeti in priznati, jim bo zveličanje odvzeto in dano poganom!'«

207. Gospod kot mladenič da vedeti, da je vsemogočen

1 (**Gospod**): »Nato je Grk rekel Jožefu: ‚Šele zdaj znova prepoznavam tvojega čudovitega sina in zelo vesel sem, da nas, poganov, ne gleda tako kot drugi Judje, ki se imajo za najčistejše Božje otroke, toda zaradi prevelikega napuha močno zaudarjajo in se med seboj huje preganjajo kakor psi in mačke. Že kot nežen otrok se je ta tvoj sin pogosto bridko pritoževal nad judovstvom, kakršno je danes; toda zdaj kot odrasel mladenič je še izraziteje ponazoril, kako je v resnici z Judi. Njegove presoje sem še toliko bolj vesel zato, ker mi je govoril iz največjih globin moje duše.
2 Kakšno ravnanje prvega Božjega ljudstva pa je to, da vsakega pogana, ki je tudi človek, takoj obsodi in to celo potem, ko jim je ta storil veliko dobrih del?! Zakaj pa Judje ne obsojajo tudi našega zlata in srebra?! To je zanje pač že preveč; ko pa kateri od naših vstopi le v vežo njihove hiše, že mislijo, da je njihova hiša onesnažena za ves dan in seveda tudi oni? O norci! O takšni blodni veri sploh nimam besed, s katerimi bi jo dovolj označil kot slabo in neumno. In glej, temu pritrjuje zdaj tudi tvoj bogu podobni čudoviti sin, in tega sem se tako razveselil kot še nikoli ničesar!
3 In, ker smo se o tej zadevi zdaj dovolj jasno pogovorili in vemo, kako je s temi posvetnimi judovskimi zakoni in po drugi strani tudi to, da si med številnimi Judi najbolj pošten in najbolj resnicoljuben, ter da ti niso mar prazne forme, se lahko zdaj tudi dogovoriva, kako in pod kakšnimi pogoji bi mi postavil hišo in veliki svinjak. Tvoj čudoviti sin bo že naredil tako, da te z nobene strani nihče ne bo grajal. Povej, prijatelj, kaj meniš o tem?'
4 Jožef je rekel: 'Moj nenavadni sin in ti imata prav; toda če bi se o stvari zvedelo, bom za to vendarle sam odgovarjal. Glede stroškov se bomo zlahka dogovorili.'
5 Jaz sem rekel: 'Poslušaj, ti Moj zemeljski hranitelj Jožef! Samo od Moje volje je odvisno, ali te bo pri dobrem delu kdo lahko izdal; čeprav tukaj tudi iz omenjenih razlogov že dolgo nisem napravil nobenega znamenja več, pa sem kljub temu Tisti, ki je bil že od začetka in so Mi mogoče vse stvari. Sonce, Luna, zvezde in vsa ta Zemlja pa tudi vsa nebesa in ves pekel Me morajo ubogati in se ravnati po Moji volji - in Jaz naj bi se bal mračnjaških in slepih farizejev naše sinagoge?
6 Kar skleni pravi gradbeni dogovor s tem poštenim človekom - vse drugo prepusti Meni. Postavili bomo hitro, kajti Tistemu, ki Mu je bilo mogoče ustvariti nebesa in zemljo, bo zlahka mogoče tudi vrlemu Grku, ki je v svojem srcu popolni Jud, postaviti pošteno hišo in svinjak! Povem vama, da svinjaka res ni mogoče prištevati k zgradbam, ki so v čast človeškemu duhu; toda ljubši Mi je še tako umazan hlev kakor jeruzalemski tempelj in celo marsikatera sinagoga v veliki judovski deželi!'

7 Jožef je ugovarjal: ‚Toda poslušaj, sin moj, kako to, da govoriš tako zelo predrzno? Če bi kdo iz mesta to slišal in nas zatožil, kaj bi se zgodilo z nami? Obdolžili bi nas najhujšega bogoskrunstva in nas neusmiljeno kamenjali.'
8 Jaz sem odgovoril: ‚Raje skrbi za kaj drugega! Le kdo nas more slišati, če tega Jaz nočem in kdo neki nas bo kamenjal, če pa sem Jaz gospodar vseh kamnov? Poglej ta kamen, ki sem ga pravkar pobral s tal. Hočem, da se za čute sveta izniči! In glej, se je že zgodilo! Četudi bi kakšen neumen Jud takšne kamne vrgel v nas, ali bi nam lahko kakor koli škodovali? Poglej navzgor, v sonce! Vidiš, kako močno sveti? Ker pa sem tudi gospodar sonca, hočem, da za nekaj trenutkov iz njega ne sije ničesar več. In glej, temno je kot ponoči!'
9 Tedaj sta se Jožef in Grk prestrašila in tudi tisti, ki so bili v hiši, so zaprepadeni prišli ven in prestrašeni spraševali, kaj je to bilo in kaj naj bi pomenilo.
10 Toda Jaz sem rekel: ‚Že dolgo sem pri vas, pa Me še ne poznate! To je Moja volja! Zdaj pa spet hočem svetlobo! In glej, sonce spet sveti tako kot prej. To sicer ne pomeni nič drugega kot to, da vsi veste in spoznate, da sem Jaz pri vas.'
11 Nato so vsi rekli: ‚Gospodu vsa hvala - naš Jezus je od Boga spet prejel svojo moč!'
12 Jaz sem rekel: ‚Prav ničesar nisem prejel, kajti vsa moč in oblast je Moja! Jaz in Tisti, ki v Meni živi, sva eno in ne dva. - In zdaj Mi povej ti, Jožef, ali se še bojiš Judov in starešin iz sinagoge?'
13 Jožef je odgovoril: 'Ljubi moj sin in tudi moj Gospod, ob takšnih okoliščinah ni v meni nobenega strahu več in se ne bojim; šele zdaj sem povsem uvidel svoj blagor. Zdaj pa se bomo brez pomislekov takoj lotili naše graditve in se še danes odpravili tja, kjer si želi naš stari prijatelj postaviti hišo in hlev!'
14 Grk je rekel: 'Že vnaprej se vama zahvaljujem; dobro vas bom poplačal. Prostor pa ni daleč od tod in ker imam zunaj pri gostišču dobre tovorne živali, bomo že danes še pred sončnim zahodom zlahka dosegli kraj, kjer prebivam s svojimi.'
15 Nato je Jožef poklical druge Moje brate in jim povedal, kaj se je pravkar zgodilo. Toda brat Jose je menil, da bi bilo dobro, če bi eden ostal doma, ker bi se tudi v mestu lahko vsak dan kaj zgodilo; hkrati pa bi bilo za vohune iz sinagoge, ki zaradi Mene nenehno opazujejo to hišo in ji prisluškujejo, tudi manj sumljivo, ker bi bil Jožefov odhod manj opazen in ne bi spraševali, kje je in pri kom dela.
16 Nato sem Jaz rekel: 'Tudi ti moraš enkrat imeti prav, toda ne povsem. Jaz pa rečem in odredim, da nikomur ni treba z nami razen Jakobu, zato potrebujemo samo najnujnejše orodje za tri osebe in to samo zato, da se ve, da se od doma odpravljamo kot tesarji. Jakob, pripravi se za pot!'
17 Jakob je odšel, se pripravil za pot in prinesel orodje.
18 Ko pa smo mi trije z Grkom že nameravali oditi, je prišla Marija, Moja telesna mati in nas vprašala, koliko časa nas ne bo.
19 Jožef je rekel: 'Ženska, tega pa se pri takšnem delu ne da vnaprej napovedati.'
20 Nato sem Jaz rekel: 'Ljudje tega res ne zmorejo; toda Jaz to lahko storim.'

21 Marija je rekla: 'No, pa mi povej, koliko časa boste zdoma!'
22 Jaz sem odgovoril: ‚Kar tri dni, to pomeni danes, jutri, po jutrišnjem, na sabat pa bomo tukaj že pred sončnim vzhodom.'
23 Vsi so rekli: 'Kako boste vi trije v dveh dneh postavili veliko hišo in še velik svinjak?'
24 Jaz sem rekel: 'To je naša stvar; vi drugi pa poskrbite, da bo vaše delo doma dobro opravljeno!'
25 Nato Mi je Marija rekla: 'Toda, Moj ljubi sin, danes se mi spet zdiš nenavaden, prav zelo ukazovalen. Kako to?'
26 Jaz sem rekel: 'Ker v vaše dobro takšen tudi moram biti! Ampak zdaj nas ne zadržuj več; takšen klepet ne koristi nikomur. Za človeka je njegov čas dragocen!'
27 Marija je rekla: ‚Da, da, tebi ni mogoče v ničemer ugovarjati vedno imaš prav, zato le srečno potujte in se srečno vrnite!'«

208. Postanek pri grškem gostilničarju

1 (**Gospod**): »Nato smo se takoj odpravili na pot do gostišča, kjer so na nas čakale Grkove tovorne živali.
2 Tam nas je veliko radovednežev nadlegovalo z vprašanji in gostilničar, Jožefov dobri prijatelj, mu je rekel: ‚Prijatelj, jaz se danes ne bi odpravljal na pot, ker je bil sončni mrk in takšen dan je že pri starih veljal za nesrečnega.'
3 Jaz sem rekel: 'Kako pametni ste ljudje! Na takšne prazne, neresnične marnje veliko daste; tistega, kar je čisto in resnično, pa nočete slišati in obravnavate kot nesnago. Zato nas ne zadržuj s takšnimi praznimi rečmi!'
4 Gostilničar je rekel: 'O ti moj ljubi tovariš, stari ljudje so bili modri; zato morajo mladi spoštovati njihove izkušnje, sicer bodo morali pretrpeti marsikaj neprijetnega!'
5 Jaz sem rekel: ‚Sledi samo tistemu, kar so učili Mojzes in preroki; to ti bo bolj koristilo, kakor da se ravnaš po novi luni ali srečnih in nesrečnih dnevih. Kdor se drži Božjih zapovedi in Boga ljubi nadvse in bližnjega kakor samega sebe, temu se ni treba bati nesrečnih dni; kdor pa ne ravna tako, za tistega pa je vsak dan nesrečen!'
6 Gostilničar je rekel: ‚No, no, tudi jaz to vem; toda kljub temu lahko damo kaj tudi na to, kar so rekli starejši!'
7 Nato je znova pozdravil Jožefa in mu zaželel veliko sreče na poti in pri poslu. Zajahali smo tovorne živali in naše potovanje se je hitro nadaljevalo čez hribe in doline proti zahodu in proti Tiru.
8 Ko je bila polovica poti že za nami in smo prispeli do gostišča, ki je bilo tudi last nekega Grka, je naš Grk rekel: 'Prijatelji, tu se bomo malo okrepčali in nakrmili živali.'
9 Jožefu je bil predlog všeč, čeprav je takoj vprašal, ali bodo tukaj dobili tudi jedi, dovoljene Judom.
10 Gostilničar je rekel: 'Ja, prijatelj moj, glede tega sem pa nekoliko v zadregi. Prekajene svinjine imam dovolj, tudi kvašen kruh, sol in vino imam, česa drugega pa ni na voljo.'

11 Jožef je rekel: 'Potem pa nam slabo kaže; kajti svinjine Judje ne smemo jesti, v tem času tudi kvašenega kruha ne, ker se je pri nas začel čas nekvašenega kruha. Ali nimaš nobenih rib, piščancev ali jajc?'
12 Gostilničar je rekel: 'Glej, to gostišče je visoko v hribih. Od kod naj vzamem ribe? Tudi z rejo piščancev je slabo; kajti tukaj, prvič, se njihova reja skoraj ne posreči zaradi pomanjkanja ustrezne krme, drugič, veliko je ptic roparic vseh vrst; to skoraj onemogoča rejo perjadi, otežuje pa tudi gojenje ovac, ker jagnjeta zaradi pošasti iz zraka niso niti za trenutek varna. Zato imam samo nekaj govedi, torej bikov, volov in krav ter seveda nekaj telet, poleg tega še svinje, ki jih je tukaj mogoče kar dobro rediti; vino pa moram kupiti v Tiru. Tako je tukaj; s tem, kar imam, pa vam bom obilno in poceni postregel'
13 Jaz sem rekel: 'Samo prinesi, kar imaš in bomo jedli.'
14 Jožef je rekel: 'Toda sin, kaj pa Mojzesova postava?'
15 Jaz sem odgovoril: 'Ali si že spet pozabil, kdo sem? Tisti, ki je v Meni, je Mojzesu dal postavo in Isti pravi tebi: 'Jej, kar ti dajo na mizo, če drugega ne moreš dobiti; kajti čistemu je vse čisto!
16 Mojzes je Judom prepovedal uživati meso nečistih živali, da sami ne bi postali še bolj nečisti, kot so bili že od rojstva; toda v skrajnem primeru lahko tudi Judje jedo meso živali, ki so označene kot nečiste. Mi sami pa nikoli nismo bili nečisti in tudi ne bomo in tako nas ne more onesnažiti nobena hrana, če je dobro pripravljena.'
17 Z Mojim pojasnilom sta bila zadovoljna tako Jožef kot Jakob in gostilničar nam je takoj prinesel dobro prekajeno in pripravljeno svinjino, kruh, sol in vino in to smo vse veselo razpoloženi zaužili. Naš Grk, ki je bil seveda gostitelj, je bil več kot zadovoljen, da nam je njegova hrana tako teknila.
18 Po zaužitem obedu sem Jaz rekel gostilničarju: 'To tvoje prenočišče je zdaj doživelo velik blagor. Od današnjega dne boš lahko redil kokoši in ovce, kolikor jih boš zmogel in hotel; kajti hočem, da tega območja ne bodo več nadlegovale roparske zveri, niti na tleh niti v zraku, dokler boste ti in tvoji potomci imeli v lasti to posest in območje: Ko pa bo to nekoč postalo last drugih, slabših gostilničarjev, naj bodo ti spet izpostavljeni stari nadlogi!'
19 Gostilničar je rekel: 'Mladi prijatelj, kako me lahko prepričaš, da se bo to, kar si mi zdaj tako resno obljubil, tudi zgodilo in o tem, kot je videti, tudi ne dvomiš?'
20 Jaz sem rekel: 'To se bo zanesljivo zgodilo, kakor zanesljivo imaš v svoji hiši zaklad, za katerega ne veš niti ti niti kateri koli od tvojih sorodnikov in niti tvoji predniki niso vedeli zanj. Vzemi lopato in izkoplji ilovnata tla samo tri lopate globoko prav na kraju, kjer stojiš zdaj in pokazal se ti bo zaklad, s katerim potem lahko po mili volji razpolagaš!'
21 Gostilničar je takoj prinesel lopato, s pomočjo hlapca izkopal tla v povedani globini in na svoje presenečenje našel več zlatih posod, ki so skupaj tehtale več kot dvesto funtov. Nato je takoj vprašal, kako so ti dragoceni predmeti prišli tja in kdaj.
22 Jaz sem odgovoril: 'Ti si že sedmi posestnik tega prenočišča, odkar so bile te reči, ki so bile nekoč ukradene vzhodnjaški karavani, iz strahu, da ne bi bile odkrite, zakopane v ta tla. Več pa ti ni treba vedeti. Tisti, ki so ta zaklad

skrili tukaj, pa niso bili tvojega rodu in ti nisi njihov potomec - kajti ti izhajaš iz Aten - tisti posestniki pa so bili Ciprčani in tatovi, čeprav niso bili roparski morilci.'
23 Nato je gostilničar rekel: 'Kako lahko vse to tako natančno veš? Kdo ti je vse to povedal?'
24 Jaz sem rekel: 'Tako kot Mi je v Meni in iz Mene samega znana tudi tvoja najskrivnejša misel, mi je tudi to znano v Meni in iz Mene samega. Da pa boš lahko videl, da so Mi najnatančneje znane tudi tvoje misli, ti povem, kaj si danes zjutraj prav živo mislil. Mislil si: To moje prenočišče je občasno kar dobro obiskano in tudi kar nekaj prinaša; toda če bi se našel kupec, ki bi ga odkupil za ceno, za katero bi v Tiru lahko postavil boljše prenočišče, bi mi bilo to ljubše kot kar koli drugega na svetu!
25 To je bila tvoja poglavitna misel. Nato pa si pomislil, ali naj bi te svoje misli zaupal tudi ženi; toda kmalu si ugotovil, da bi bilo to še prezgodaj, ker bi lahko postala nestrpna in bi te vihravo priganjala, da takoj začni uresničevati svojo zamisel. - Zdaj pa povej, ali poznam natančno tvoje misli ali ne?'
26 Gostilničar je bil povsem iz sebe od presenečenja in je rekel: 'Ne, ne, veliko sem že videl, slišal in izkusil; toda kaj takega se mi še ni pripetilo! Da, zdaj ti brez vsakega dvoma verjamem, da bo to območje povsem očiščeno vseh roparskih živali. Naredil si mi izredno veliko dobrega - kako naj ti vse to poplačam? Kaj zahtevaš, da ti storim za to?'
27 Jaz sem rekel: 'Poslušaj, sicer si tudi ti pogan, vendar ne veruješ v svoje številne bogove, zato si se seznanil z našim naukom in to je zelo pohvalno od tebe! Povem pa ti: Trdno veruj v edino resničnega enega Boga Judov, ga ljubi nadvse in tudi svoje soljudi kot samega sebe, delaj jim, kar se ti bo zdelo najbolj smotrno, da bi enako delali tudi tebi; s tem Mi boš dovolj povrnil za vse, kar sem ti zdaj storil, materialnega plačila pa res ne potrebujem.'
28 Gostilničar je ostrmel nad Mojo popolno nesebičnostjo in od našega Grka ni želel nobenega plačila za to, kar smo pri njem zaužili.
29 Toda naš Grk v to ni privolil, temveč je vse poravnal ter rekel: 'Kar lahko pogrešaš, razdeli med uboge in to bo ugajalo edinemu resničnemu Bogu Judov in pravzaprav vseh ljudi.'
30 Gostilničar je kar najslovesneje obljubil, da bo storil vse, in da bo vso hišo spreobrnil v judovsko vero.
31 Nato smo vstali, znova zajahali svoje tovorne živali in se odpravili naprej. Preostala pot je bila prav prijetna in tako smo uro pred sončnim vzhodom prispeli na cilj.«

209. Pouk na gori

1 (**Gospod**): »To je bil star kraj, postavljen na dokaj visoki gori, s katere najvišjega vrha je človek ob jasnem dnevu lahko videl veliko morje. Prav na začetku kraja pa so bile že zelo dotrajale hiše in hlevi našega Grka, ki jih je bilo treba seveda podreti in na njihovem mestu zgraditi nove.
2 Ko si je Jožef vse to natančno ogledal, Mi je rekel: 'Sin moj, če bomo podirali to po naravni poti in nato na novo postavili, imamo dela za več kot leto!'

3 Jaz sem rekel: 'Naj te to nič ne skrbi! Kar sem rekel, se bo tudi zgodilo. Danes in jutri še ne, toda pojutrišnjem pa bo že vse stalo tako kot je prav.'
4 Nato je Grk vprašal: 'Danes zvečer bi vas rad prav dobro po judovsko pogostil, toda to mi gre nekoliko slabo. Z ribami, priljubljeno judovsko jedjo, je pri nas na las enako kot pri gostilničarju, pri katerem smo jedli; kajti tukaj ni večjega potoka, nobenega jezera, do morja pa je nekoliko predaleč. Toda kur, jajc, jagenjčkov in telet imam dovolj, prav tako kvašenega kruha, soli in dobrega vina, ki ga sam pridelujem v svojih številnih in velikih vinogradih. Od vas je odvisno, kaj boste izbrali, in vse bo pripravljeno ob pravem času.'
5 Jožef je rekel: 'Naj nam pripravijo jagnje, vse drugo pa bo že tudi dobro in prav.'
6 Grk je odgovoril: 'Torej dobro. Zaklali in pripravili bomo najboljšega in najdebelejšega jagenjčka. Toda vprašanje je, kaj bomo počeli tja do trdne noči, da nam ne bo dolgčas.'
7 Jaz sem rekel: ‚Odpravili se bomo na najvišji vrh tvoje gore in si od tam malo ogledali to zelo lepo pokrajino, lahko se bo zgodilo še marsikaj, kar bo dalo veliko snovi za premišljevanje in pogovor.'
8 Ko sem izrazil to željo, so se vsi strinjali. Odpravili smo se in kmalu prišli na goro, se pravi, na njen najvišji vrh.
9 Od tam smo zagledali veliko morje, saj je bil jasen poletni dan in veličastni razgled nas je prevzel.
10 In Jožef je zelo ganjen dejal: 'O ta zemlja je kot vzgajališče Božjih otrok že tako lepa, da si človek ne more želeti nič lepšega in veličastnejšega; kako lepa morajo biti šele nebesa, ki jih pričakujemo po telesni smrti in vstajenju na poslednji dan. Med tem medlim telesnim življenjem in onim veličastnim vstajenjem je nemara prav dolga, temna noč brez vsakršnega življenja, ampak na to zadevo gledam takole: Če bi moral nekdo prebedeti v telesnem življenju vso noč, kako dolga bi se mu morala zdeti? Ker pa človek vso dolgo noč kar sladko prespi, se mu pogosto zjutraj zdi še prekratka. In tako mislim, da se nam na dan vstajenja dolga noč ne bo zdela predolga. Ljubi Gospod je vse kar najbolje tako uredil, da mora biti v veliko srečo in velik blagor vsakomur, ki opravlja svoje molitve in se Mu z zaupanjem izročil'
11 Z mnenjem starega Jožefa se je strinjal tudi naš Grk, je pa tudi Mene vprašal, kaj menim o tem.
12 Jaz pa sem rekel: 'Da, da, te besede zvenijo zelo lepo in modro. Bil je res lep prikaz; samo nekaj usodnega je v njem, namreč, da le ni vse tako; kot se lepo in spodbudno pove in sliši. Ker pa sem pri vas Jaz - zakaj Mene ne vprašate, kako bo z življenjem duše po odpadu telesa? Saj bom to že bolje vedel kakor vi! In prav nič ne vem o neki skoraj večno dolgi smrtni noči duše po odpadu telesa; v trenutku, ko bo težko telo odpadlo od tebe, boš namreč že vstal, živel naprej in deloval v večnosti, to se pravi, če boš kot pravičnik pred Bogom zapustil ta svet.
13 Toda, če boš umrl kot nepravičnik pred Bogom, potem bo med tvojo telesno smrtjo in tvojim pravim vstajenjem zelo dolga noč - toda ne takšna, ki se je ne bi zavedal, ampak takšna, ki se je bo duša dobro zavedala in to bo za dušo prava in dolgotrajna smrt. Kajti smrt, o kateri duša ne bi nič vedela, sploh ne

bi bila njena smrt; toda smrt, katere se bo zavedala v kraljestvu nepoštenih duhov, ji bo v veliko bolečino in muko. Glejte, tako je s to zadevo. In ker to zdaj veste, mislite in govorite drugič jasneje in resničneje; in česar ne veste, vprašajte Mene, da vas vaše besede ne bi zapeljale v vsakovrstne blodnje. To si zapomnite vsi!'

14 Nato je Grk rekel: 'Da, tako je to in tako mora biti, drugače niti biti ne more in ne bo! In ker tukaj že uživamo takšen prekrasen razgled in ker to veličastje očitno opazuje, o tem razmišlja in se zelo navdušuje nad njim samo naša živa, čuteča in zaznavna duša skozi telesne oči kot skozi okna svoje trenutno oživljene sprehajajoče se hiše, ki jo imenujemo telo, se zastavlja vprašanje, ali bo duša tudi po odpadu telesa lahko opazovala in presojala ta svet in njegovo lepoto, to se pravi, če se bo znašla kjer koli na teh zemeljskih tleh. - Kaj lahko poveš o tem ti, Boga polni mladenič?'

15 Jaz sem rekel: 'Popolna in pravična človeška duša ne bo zmogla z enim samim pogledom zaobjeti le te zemlje ter vse najbolj bistro in popolno presoditi, temveč bo opazila še neskončno več, kajti ta zemlja v neskončnem Stvarnikovem prostoru ni edina, ampak je v neskončno velikem Stvarnikovem prostoru še neskončno veliko in celo veliko večjih svetov in prav toliko v kraljestvu čistih duhov.

16 Toda o vsem tem lahko človek dobi pravo predstavo šele, ko mu vse to razodene Božji duh v srcu njegove duše in ko se mu razširi pogled.

17 Skratka, popolna duša zmore vse; nepopolna, duhovno slepa ne bo mogla videti nič drugega kot le prazne in nestvarne izrodke svoje nečimrne domišljije. Če pa se bo duša tudi v drugem, breztelesnem življenju poglobila vase in se morebiti izboljšala, bo zmogla videti bistreje, resničneje - toda seveda po daljši in veliko težji poti kakor tukaj.• In zdaj tudi glede tega veste najnujnejše; verjemite, da je tako in nič drugače, in izpolnjujte zapovedi, da bodo vaše duše postale popolne!'

18 Nato je Grk dodal: 'To zdaj tudi neomajno verjamem in sem prepričan, da je tako; toda mi, Grki, nimamo prave in resnične predstave, kakšna je videti duša in kakšne oblike je. Ali bi nam lahko tudi glede tega kaj namignil?'

19 Jaz sem rekel: 'O da, kar vam je v prid, vedno rad storim! Glej, duša ima enako podobo in obliko kakor vaše telo, le da je veliko popolnejša. Govorimo samo o popolni duši. Ima vse, kar je imelo tudi njeno telo, toda seveda in samo po sebi razumljivo v povsem druge namene. Toda njeno duhovno telo ni iz materije, temveč je čista snov.

20 Snov je podobna svetlobi, ki prihaja iz sonca in se v primerjavi z materijo zdi kot da ni nič, kljub temu pa je temeljna snov materije, ne da bi bila z njo eno in njej enaka; kajti vsa prasnov je svobodna in nevezana. In zdaj tudi veste, kako je s tem.

21 Da pa bi o tem dobili še Jasnejšo predstavo, naj vas opozorim samo na to, da se spomnite prikazni umrlih ljudi, ki ste jih pogosto videli za trenutek in z njimi celo govorili. Ali so bili videti kaj drugačni, kakor tedaj, ko so živeli?'

• Kakor tukaj = dopolnilo založbe Lorber Verlag.

22 Grk je rekel: 'Da, da, zdaj šele povsem spoznavam, da si o vsem govoril popolno resnico! Že velikokrat sem videl takšne prikazni in z več takšnimi umrlimi sem celo govoril in so me o marsičem tudi poučili, a jih nikoli nisem videl drugače kot v popolni človeški podobi. Zato hvala ti za ta poduk.'
23 Tudi Jožef in Jakob sta Mi zagotovila enako in to lahko potrdi tudi isti Jakob, ki je zdaj tukaj Moj učenec.
24 Ko je med Mojim poučevanjem zašlo sonce, smo vsi veseli in zadovoljni zapustili lep vrh in se odpravili v Grkovo hišo, kjer nas je že čakala okusna večerja. Pojedli smo jo z užitkom in se takoj nato odpravili k počitku, ki ga je še zlasti Jožef že močno potreboval.«

210. Potovanje v Tir

1 (**Gospod**): »Zjutraj smo se odpravili na prosto že uro pred sončnim vzhodom, in sicer spet na že znano vzpetino, od koder smo lahko v jutranji svetlobi prav dobro opazovali lepo pokrajino. V jutranji svetlobi se je še veliko bolje kakor v večerni luči videlo morsko območje okoli Tira. K temu je pripomogla še na novo oživljena narava, rastline, še bolj pa živalski svet; in tako smo v prosti naravi uživali več kot uro.
2 Nato se je začel Jožef z Grkom pogovarjati o potrebnem gradbenem materialu in ga vprašal, ali ima dovolj dobro posušenega lesa.
3 Grk je odgovoril: 'Mojster Jožef, nekaj bo že tam, če ga bo dovolj, pa moraš določiti ti. Če bi ga bilo premalo, imam še lep cedrov gozd, v njem bo lesa dovolj. Če želiš, si lahko po zajtrku ogledaš gradbeni material, ki sem ga pripravil. Po moji presoji naj bi ga bilo dovolj. '
4 Jožef je rekel: 'Zelo dobro, po zajtrku si bomo vse takoj ogledali in nato naredili gradbeni načrt.'
5 Jaz sem rekel: 'To delo in trud si lahko za danes prihranimo, kajti jutri ne bomo potrebovali niti gradbenega materiala in še manj kakšen gradbeni načrt. Predlagam pa, da bi se danes odpravili v Tir in malo pogledali, ali ni tam morda kdo, ki bi potreboval našo pomoč.'
6 Tudi s tem se je Grk strinjal in rekel: 'Potem pa moramo poskrbeti, da se z mojimi tovornimi živalmi kmalu odpravimo na pot, kajti od tod pa do Tira: je dobrih sedem ur.'
7 Njegov nasvet smo upoštevali in se takoj odpravili k že pripravljenemu zajtrku in slabo uro pozneje smo bili že dobro razpoloženi na poti v Tir. Naša mala odprava pa je nadaljevala pot brez počitka in tako smo prispeli v mesto že po petih urah, to pa se je zdelo Grku zelo nenavadno. Odkrito je priznal, da te poti še nikoli ni tako hitro premagal, kajti navadna karavana bi potrebovala za to zelo veliko razdaljo ves dan. Tako je bilo to potovanje za našega Grka že kar mali čudež.
8 Ko smo prispeli v Tir, smo se takoj odpravili v dobro gostišče in Grk je takoj naročil kosilo po judovski navadi: imeli so veliko dobrih rib in vina - zlasti grškega - , tudi ni manjkalo. Nekoliko smo se odpočili, ker nas je potovanje malo utrudilo. Medtem je bilo tudi naše kosilo pripravljeno in smo ga takoj

pojedli. Grk je vse plačal in se nato z nami odpravil na kraj, od koder so se dobro videli morje in številne ladje.
9 Ko smo tako že nekaj časa prebili ob morju in se dodobra nagledali valov, ter ladij vseh vrst, je Jožef rekel: 'Ker smo si zdaj ogledali največjo znamenitost tega mesta in ker je pot, od koder smo prišli sem, prav tolikšna nazaj, kot je bila do sem, je že čas, da se znova odpravimo domov.'
10 Jaz sem rekel: ‚O Jožef, za to bo danes še dovolj časa, tukaj pa bo naša navzočnost kmalu zelo potrebna. Poglejte v daljavo, kako se tam v komaj zaznavni razdalji neka velika ladja bojuje s čedalje hujšo nevihto! Na ladji je naš Cirenij, ki ga ne smemo pustiti umreti. Bil je v Mali Aziji in zdaj se vrača domov, nevihta pa mu ne dovoli priti do kopnega. Nekoč nam je izkazal res veliko prijateljstvo in zdaj smo mi na vrsti, da mu pomagamo in to je pravzaprav razlog, da sem danes hotel biti tukaj, v Tiru.'
11 Jožef je rekel: 'Kako pa bomo od tod prišli tako daleč na razbesnelo morje in kako bomo lahko tam pomagali guvernerju?'
12 Jaz sem rekel: 'Ali včeraj niste videli, da je Moja volja segla vse do sonca? Če sem bil zmožen ukazati soncu, bom zmožen ukazati tudi morju! To bi sicer lahko storil tudi od daleč; toda kljub temu je boljše, da smo na kraju samem - to boste pozneje povsem jasno spoznali. Tudi zdaj je treba najprej pomagati - in šele potem govoriti!'
13 Nato sem razširil roke nad razbesnelim morjem in glasno rekel: 'Umiri se pobesnela pošast! Tako hočem in tako naj se zgodi!'
14 Ko sem to izgovoril, se je morje takoj umirilo; nevidna sila je Cirenijevo ladjo hitro potegnila ob varno obalo in tako vse na njej rešila zanesljive smrti.
15 V bližini, kjer sem to storil, pa je bilo še več ljudi in zelo začudeni so se začeli spraševati, kakšen človek sem, da so mi poslušni elementi. Nekateri so menili, da moram biti nekakšen slaven čarodej; drugi so ugibali, da moram biti pobožen človek in sem zato v milosti bogov, ki Me uslišijo, če jih za kaj prosim. Tretji so pripomnili, da naj bi bil Jud, kajti Judje imajo pogosto mogočne preroke in jaz moram biti prav gotovo takšen judovski videc ali celo esen. Zato se je na trgu začelo zelo veliko govoriti, toda kljub temu se Mi ni nihče upal približati, da bi Me vprašal, kdo naj bi bil.
16 Tudi ladja je zdaj prispela do obale in vsi so pohiteli tja, da bi pozdravili guvernerja. Mi pa smo ostali, kjer smo bili.«

211. Vnovično srečanje s Cirenijem

1 (**Gospod**):»Ko je Cirenij stopil na kopno, je rekel pomembnežem, ki so mu čestitali: 'Hvala vam za vašo iskreno sočutje ob moji pričakovani zanesljivi nesreči; toda najbolj čudno je, da se je lahko tako silna nevihta nenadoma polegla. To me živo spominja na podoben dogodek pri Ostrazinu v Egiptu. Tam je neki čudežni deček iz judovske družine, ki je prebegnila tja, tudi tako nenadoma umiril nevihto, po drugi strani pa je tako nevihto lahko tudi povzročil. Od tega je približno dvajset let. Naročil sem, da morajo najti to družino, toda vse je bilo zaman. Ampak že dolgo se te družine niti nisem več

spomnil; toda nenadna umiritev nevihte mi je znova priklicala v spomin podoben dogodek, ki sem ga, kot rečeno, nekoč že doživel.
2 To je res zelo nenavadno! Kadar se takšna nevihta enkrat razbesni, traja več dni, dokler se veliko morje znova toliko ne umiri, da se lahko spet z ladjo upamo odpraviti na morje - zdaj pa vidite, da se je morska gladina tako umirila, da ni na njej niti najmanjšega valovanja. Zelo sem se čudil, da se je moja ladja, kot da bi jo vlekla nevidna sila, tako hitro bližala obali. Rekel sem: to ni nekaj naravnega!'
3 Neki visoki uradnik je rekel Cireniju: 'Poglej tja na tisti del obale, ki sega v morje! Tam še vidiš štiri moške. Neki dvajsetletni mladenič je med nevihto iztegnil roke in ukazal nevihti, naj se umiri in nevihta se je umirila. Ne vemo, kdo je, najprej smo mislili, da je judovski prerok, kajti po obleki sodeč je Jud. Ne upamo si trditi, da je s svojimi mogočnimi besedami res umiril nevihto, je pa nenavadno, da se je nevihta začela umirjati takoj, ko je to ukazal. Res, vredno bi se bilo potruditi in pobliže raziskati, kdo in kaj je ta mladenič!'
4 Cirenij je rekel: 'Stoj, se mi že svita! Prav mogoče je, da je tisti človek prav tisti čudežni sin prej omenjene judovske družine. Z njim pa moram govoriti sam!'
5 Nato se je Cirenij naglo odpravil na kraj, kjer smo mi štirje še vedno stali in od tam opazovali mirno morje z njegovimi številnimi pojavi, pa tudi raznovrstne morske ribe in številne druge živali, ki so se po Moji volji morale pokazati tukaj.
6 Ko je Cirenij prišel do nas, je vprašal Jožefa, ki se ga je še kar dobro spominjal: 'Prijatelj, ali nisi ti tisti Jud, ki je pred približno dvajsetimi leti, ker te je preganjal stari Herod, s svojo malo družino z mojim posredovanjem pobegnil v Egipt in sicer v Ostrazine? In če si ti tisti človek, potem mi tudi povej, kaj je nastalo iz tistega čudežnega dečka, ki sem ga očitno imel za boga?'
7 **Jožef** se je globoko priklonil in rekel: 'Visoki zapovednik, nam, revnim tesarjem iz Nazareta, si izkazal preveliko čast, ko si se sam potrudil do nas, saj bi lahko samo zapovedal, naj mi pridemo k tebi! Toda ker si že tukaj, ti, iz srca hvaležen za vso dobroto, ki si jo meni in moji družini pred približno dvajsetimi leti resnično izkazal že tukaj in še pozneje v Egiptu, povem, da sem res tisti tesar Jožef in da je ta, zdaj že odrasli mladenič, tudi tesar in je prav tisti, ki si ga tedaj prepoznal kot čudežnega dečka.'
8 Ko je Cirenij to slišal, je njegov obraz kar zasijal od veselja.
9 Cirenij je objel Jožefa in ga poljuboval, nato pa se je obrnil k Meni in rekel: 'O Gospod, ali me imaš za vrednega, da bi Te kot velik grešnik smel poljubiti?'
10 Jaz sem rekel: 'Blagor tebi in vsem poganom, ki ste Me v svojih grehih veliko prej prepoznali kakor Judje v svoji svetlobi! Zato pa bo tudi luč življenja Judom odvzeta in dana vam, poganom. Ti pa le stopi sem in Me poljubi! Kajti kdor pride k Meni s tolikšno ljubeznijo kakor ti in četudi bi imel še toliko grehov na svoji duši, kolikor je trav na zemlji in peska v velikem morju, ga ne bi zavrnil, ampak bi ga sprejel kakor oče sina, ki je sicer bil izgubljen, toda znova najden!'
11 Ko je Cirenij slišal te besede iz Mojih ust, je do solz ganjen stopil k Meni, Me objemal in poljuboval. Šele nato se Mi je zahvalil za čudežno rešitev iz

velike življenjske nevarnosti. Hkrati nas je tudi povabil naj gremo z njim v njegovo palačo, tam nas bo postregel, mi pa mu bomo povedali, kaj vse se je medtem zgodilo z nami.
12 Toda Jaz sem rekel: 'Dragi Cirenij, ta večer bomo ustregli tvoji želji; toda jutri zjutraj moramo biti že zgodaj pri tem Grku, ki je doma kar sedem ur hoda od tod; tam moramo postaviti novo hišo in velik svinjak.
13 Cirenij je rekel: 'Povsem prav je, moj božanski prijatelj - sam vas bom spremil tja, ker imam prav zdaj nekaj prostega časa in lahko nekaj dni prebijem pri vas. Ker sem vaju znova našel, vaju ne bom tako hitro spet spustil spred oči.'
14 Jaz sem rekel: ‚Vse to je prav, dobro in lepo od tebe in tvoje vabilo bomo tudi sprejeli. Toda zdaj bi tukaj radi prebili še nekaj časa, ker bi želel Svojemu bratu Jakobu in tudi poštenemu Grku Anastoklesu pokazati različne morske živali, s tem pa bomo imeli opraviti kar nekaj ur.'
15 Cirenij je rekel: 'O Gospod, to bi si pa rad tudi jaz ogledal in prav gotovo tudi vsi drugi, ki v majhnem pristanišču čakajo name!'
16 Jaz sem rekel: 'Dobro, naroči vsem, naj pridejo semkaj, ker je tukaj najprimernejši kraj.'
17 Nato je Cirenij poklical gor še vse druge, njih sedemdeset. Postavili so se na razpotegnjeni rob dvignjene police in se kmalu začeli nadvse čuditi, ko so na kot zrcalo čisti morski gladini zagledali, kako plavajo mimo še nikoli videne morske živali.
18 Cirenij je z občudovanjem rekel: 'O neskončna domišljija resničnega Boga! O veliko obilje utelešenih Božjih misli! Kakšna neskončna raznovrstnost! Kakšne velikanske morske pošasti, ki jih je pritegnila nevidna ustvarjalna sila prihajajo vedno znova! Več kot dobro uro traja že ta čudoviti mimohod in še mu ni videti konca! In za tisoče niti imena ne poznamo in Ti, o Gospod, si jih prav gotovo s Svojo voljo po Tvoji modrosti poklical po imenu in vse so sledile Tvojemu vsemogočnemu klicu! O glejte in bodite pozorni na to vsi, ki ste zdaj tukaj, kajti gledate nekaj, česar smrtnikovo oko še ni videlo!'
19 Ob tem je visoki uradnik vprašal Cirenija, ali sem za vse to poskrbel Jaz.
20 Cirenij je rekel: 'Kdo pa drug!? Midva prav gotovo ne!'
21 Visoki uradnik je rekel: 'Če človek zmore kaj takega, potem očitno mora biti Bog in zato Mu bomo s pomočjo naših duhovnikov morali izkazati božansko čast.'
22 Cirenij je rekel: 'Kar pusti to; kajti že dolgo ga poznam in najbolje vem, kaj hoče in kaj Mu je prijetno! Z duhovnikom ga lahko od tod samo odženemo!'
23 Ko je to Cirenij povedal visokemu uradniku, ta duhovnika ni več omenjal.
24 Mimo so priplavale najredkejše školjke in lupinarji in Cirenij je izrazil željo, da bi nekatere od teh čudovitih školjk in polžev rad imel v spomin na ta čudoviti dan.
25 Jaz sem mu rekel: 'Povej enemu svojih služabnikov, naj z vozom zapelje v vodo in Jaz mu bom od tod navzdol pokazal, katere od teh primerkov, ki so že zreli, naj potegne iz vode!'

26 To se je zgodilo takoj. V nekaj trenutkih so pod polico krmarili trije dokaj zajetni vozovi in trije izurjeni ribiči so iz vode potegnili vse velikanske kose, ki sem jim jih pokazal in s tem napolnili svoja vozila.
27 Nato sem Jaz rekel Cireniju: 'Pusti jih čez noč v apneni vodi, zjutraj pa vsak kos vzemite pazljivo ven in lepe lupine očistite mesnate vsebine, jih dobro osušite in znotraj posujte z nekaj narde. Potem jih boš lahko hranil v svoji zakladnici kot spominek.'
28 Tudi to navodilo so natančno izpolnili in Cirenij je tako prišel do zaklada, ki je bil vreden več tisoč funtov zlata.
29 Po dveh urah se je lov končal in zapustili smo naš kraj.«

212. V Cirenijevi palači

1 (**Gospod**): »Grk Anastokles se je opravičeval, da bi on težko šel k Cireniju, ker ima v gostišču še marsikaj opraviti.
2 Toda Jaz sem mu rekel: 'Pusti zdaj naj bo gostišče, gostišče - tam bodo že znali za vse poskrbeti; to, česar boš deležen pri nas, ti bo bolj koristilo kakor gostišče in tvoja hiša - saj zdaj dobro veš, s kom imaš opraviti - bo jutri končana, še preden se bomo od tod vrnili k tebi domov.
3 Čez noč se bo tvoja hiša spremenila kar sama od sebe in spremembe ne bo nihče od tvojih ljudi niti opazil. Toda zjutraj bodo vsi zelo začudeni, ko se bodo znašli v novi hiši, ki bo sicer stari povsem podobna, samo da bo v vsem večja in udobnejša - to se bo zgodilo tudi s svinjakom. Ko pa si to zdaj slišal iz Mojih ust, se lahko pomiriš in greš z nami k Cireniju, tam se bomo imeli zelo dobro.'
4 Nato je Anastokles odgovoril: 'Če je tako, bom pustil gostišče naj bo gostišče, in bom šel z vami k Cireniju! Morda se bo tudi mene spomnil še iz Ostrazina!'
5 Jaz sem rekel: 'Le prepusti zadevo Meni, vse bom opravil Jaz; kajti lahko storim vse, kar hočem!'
6 S tem je bil naš Anastokles zadovoljen, šel je z nami v čudovito palačo, v kateri so prebivali Cirenij in njegovi visoki svetniki, minister in vojskovodje.
7 Ko smo prišli v Cirenijeve sobane, je bil Grk od začudenja skoraj iz sebe, kajti takšnega razkošja in bogastva njegove oči še niso videle.
8 Anastokles Mi je skrivoma dejal: 'Toda Mojster, poln božanske moči, saj to je nečloveško, kakšni zakladi so tu in kakšno obilje! Kaj vse ima en človek in kako krvavo malo na sto tisoče drugih ljudi!'
9 Jaz sem rekel: 'Tako je boljše; če bi vsi ljudje imeli takšne in še številnejše zaklade, potem zakladi, prvič, ne bi imeli kakšne posebne vrednosti in drugič, bi ljudje kmalu izgubili vso delovno vnemo in na koncu kot živali na moč lenobno životarili naprej. Samo še lakota in žeja bi jih priganjali k potrebni dejavnosti; vse drugo jih ne bi niti mikalo niti priganjalo. Ko pa so takšni bleščeči zakladi in bogastvo le v rokah maloštevilnih pametnih ljudi, zaradi svoje redkosti pridobijo za vse druge ljudi tudi komaj določljivo vrednost in ljudje postanejo zaradi tega dejavni in delavni, da bi si od tolikšnega bogastva vsaj nekaj malega prislužili. In glej, to je dobro!
10 Tukaj vidiš veliko zlata in srebra ter nešteto dragocenih dragih kamnov in biserov; če bi ti Cirenij dal samo enega teh čudovitih biserov, zato da bi mu

kar koli opravil, potem bi ti zanesljivo napel vse svoje moči, da bi si zaslužil en sam takšen biser. Če pa bi sam imel takšno množico biserov, potem zaradi enega bisera ne bi napenjal svojih moči in bi si rekel: ‚Oh, samo zaradi enega bisera si naj prizadeva, kdor hoče! Imam jih že dovolj in lahko si privoščim kar koli!' Iz tega že lahko vidiš, da je na svetu za ljudi povsem prav, da so takšni veliki zakladi in bogastvo zmeraj samo v rokah nekaterih. - Ali si to dojel?'
11 Grk je odgovoril: 'Kdo pa tega ne bi dojel, če bi mu Ti razložil? Cirenij je sicer strog, toda pri tem tudi pravičen in dober vladar in ves čas misli na resnično uboge, čeprav vsakega prej dobro preveri, ali je res ubog ali pa je - in to se pogosto zgodi - samo lenuh, ki mu delo ne diši. Ker je takšen človek, je tudi prav, da ima takšne velike zaklade in bogastvo.'
12 In tako se je potem tudi naš Grk pomiril in si je laže in bolj ravnodušno ogledoval razkošje v palači.
13 Medtem ko sva z Grkom razpravljala, se je Cirenij pri Jožefu pozanimal, kaj vse sem Jaz dotlej počel, Jožef in Jakob sta mu morala na kratko vse natančno povedati in to ga je zelo razveselilo. Dobre dve uri je trajalo spraševanje in pripovedovanje, pri tem pa je bila navzoča tudi večina visokih svetnikov in ministrov, ki se Mi niso mogli dovolj načuditi.«

213. O pravem čaščenju Boga. Jezus kot zgled ljudem

1 (**Gospod**): »Ob koncu Jožefovega pripovedovanja je neki višji svetnik rekel Cireniju: 'Če je vse res, kar govorijo o tem človeku, potem mora biti nedvomno Bog; kajti o nobenem naravnem človeku ni še nihče slišal, da bi počel takšna dela zgolj z močjo svoje volje. Veliko čarodejev smo že videli, počeli so marsikaj - toda večinoma se je zelo kmalu dalo ugotoviti, kako to počno in s kakšnimi pripomočki. Tudi globoko v notranjosti Egipta naj bi bili ljudje, ki so lahko s svojo voljo in pogledom ukrotili vse živali - toda vse to ni nič v primerjavi s sposobnostmi tega človeka!
2 On hoče in elementi se uklonijo njegovi volji! Ukazuje morskim živalim kakor poveljnik svojim vojakom in te ubogajo njegove ukaze. Kot dokaz ne potrebujem nobenega znamenja več, da mora biti vse njegovo bitje povsem božansko. Kajti kdor zna in zmore, kar zna in zmore ta človek, temu mora biti mogoče tudi vse drugo. Za tega človeka bi lahko trdil, da bi lahko ustvaril tudi svet, če bi hotel. Zato mu moramo izkazati tudi božansko čast!'
3 Nato sem Jaz rekel višjemu svetniku: 'Kako pa Mi jo nameravate izkazati?'
4 Svetnik je odgovoril: 'Tako kot častimo najvišjega boga Jupitra ali kot vaši duhovniki častijo brezobličnega Jehovo!'
5 Jaz sem rekel: 'Prijatelj, nobene od teh dveh časti ne potrebujem, kajti niti ta niti ona nista pristno in resnično čaščenje Boga!
6 Resnično in pred Bogom veljavno čaščenje je takšno: prvič, da človek neomajno trdno veruje samo v enega pravega Boga nebes in zemlje in Stvarnika vsega, kar obstaja, drugič, da tega Boga, ki ga je spoznal s pomočjo vere, tudi nadvse ljubi ter živi in ravna po Njegovi volji in tretjič, da tudi druge ljudi ljubi tako kot samega sebe.

7 Glej, v teh treh postavkah je resnično čaščenje Boga, vse drugo je nekoristno in pred Bogom ne velja nič!
8 Le kar ljubezen stori, to je pred Bogom storjeno in samo to resnično nekaj velja pred Njim; kar pa počne človek iz strahu pred Božjo močjo, da bi Boga pomiril in bi Mu bil Ta bolj milosten, pa se Bogu gnusi. Za opravljanje dozdevne službe božje na vse mogoče obredne načine so in bodo zmeraj in povsod po svetu nastavljeni duhovniki. Zato se imajo za veliko vrednejše od drugih ljudi, dajo se neznansko častiti in zviška gledajo na druge, polni so smrdljivega napuha, na koncu pa se imajo že kar sami za bogove in po svoji volji vodijo uboge soljudi, ki so pogosto tisočkrat boljši kakor ponosni in oblastiželjni duhovniki. Ali res misliš, da se Bog veseli takšnega pompoznega in razkošnega čaščenja, ki ga uprizarjajo opisani duhovniki, ki jih ljudstvo drago plačuje?
9 Povem ti: Če bi bila takšna služba pripravljena v čast Bogu in bi Bog v Svoji najvišji modrosti čutil ob tem veselje, potem ne bi bil Bog, temveč prav takšen kot je službujoči duhovnik - slep, neumen človek, poln ošabnosti in oblastiželjnosti. Kdo pa lahko kaj takega pripiše Bogu, ki je vse ustvaril iz Svoje večne ljubezni, modrosti in oblasti in tudi vse ohranja s Svojo večno dobroto in usmiljenjem? Kje v vsej Božji neskončnosti je bitje, ki bi se lahko Bogu uspešno upiralo in se z Njim bojevalo? Saj Božja misel in volja je tisto edino, kar predstavlja neskončni ustvarjeni prostor. Če Bog ne bi več želel, da bi ta zemlja obstajala, če bi se ta želela bojevati z Njim, potem bi si moral samo zaželeti, da je ne bi bilo več in to bi se tudi zgodilo! In zato Bog od ljudi, ki jih želi narediti in vzgojiti za Svoje resnične otroke, ne potrebuje drugačnega čaščenja, kot da Ga nadvse ljubijo kot pravega, svetega Očeta in vsak trenutek storijo tisto, kar jim On sporoča kot Svojo voljo.
10 Zato povem vsem, ki ste tukaj: Kar je veliko pred svetom, je gnusoba pred Bogom! Toda resnično velik je pred Bogom ponižen človek, ki Njega nadvse ljubi in tudi svoje bližnje kakor sebe samega in se nikoli ne povzdiguje kot kakšen gospod, temveč samo kot dobronameren prijatelj.
11 Zgledujte se na primer zdaj po Meni! Prav gotovo sem takšen, kot nihče na tem svetu! V Moji moči in oblasti so nebesa in zemlja, a sem kljub temu iz vsega srca blag in ponižen. Tukaj sem zato, da bi vsem vam, visokim in nizkim, služil. Enako delajte vi in tako Me boste najbolje častili.'«

214. Človekova svobodna volja

1 (**Gospod**): »Ko so zaslišali vse te besede iz Mojih ust, so ostrmeli nad Mojo modrostjo in sam Cirenij je rekel: 'Da, da, to niso besede, ki izvirajo iz človeka, temveč resnično Božje besede; kajti iz vsake zasije kakor iz sonca najbolj bleščeča modrost, ki ji tudi najostrejša človeška pamet ne zmore ugovarjati.
2 Samo oglejmo si naše bogove in našo duhovščino! Kakšen nesmisel in kakšna huda neumnost! In tukaj žari resnica kakor sonce! K temu naj dodam samo tole: Gospod, hitro nam pomagaj iz naše hude nesreče!
3 Med nami je veliko gmotno revnih ljudi, ki jim mi bogati in zemeljsko mogočni ljudje lahko pomagamo, če le hočemo; vsi pa smo duhovno revni in

ta revščina je veliko slabša kakor materialna, kajti zaradi nje nihče od nas ne more pomagati drugemu. Česar človek sam nima, tega ne more dati drugemu. Ti pa si v duhu prebogat in nam od Svojega neskončnega preobilja pač lahko toliko daš, kolikor je nujno nam v pomoč.
4 Predvsem omogoči, da v človeška srca vstopi popolna resnica in nam pokaže, kako bi lahko svoje duše na tej zemlji očistili najhujše nadloge.
5 Največja nadloga pa sta naše malikovanje in duhovščina. Na tisoče teh privilegiranih sleparjev ljudi se spozna na magijo in čarovništvo ali - bolje rečeno - uganja prevare vseh vrst, s tem še bolj zavaja že tako zaslepljene ljudske množice, in ker ima zaradi stalnega stika z ljudmi nad njimi vso oblast, nam to neskončno otežuje razsvetljevanje ljudi; če bi na koncu sam cesar želel ustanoviti boljše šole za ljudstvo, bi zlobni duhovniki vse ljudstvo kmalu naščuvali zoper cesarja in bi bil ta izgubljen z vojsko vred.
6 Zato mi, bolj razsvetljeni in boljši Rimljani in Grki, trpimo veliko stisko in se je z vsemi zakladi sveta ne moremo znebiti. Daj nam nekaj zoper to - in potem bo tudi pri nas svetleje - in to bo pomagalo nam in tisočim drugim ljudem.'
7 Jaz sem rekel: 'Dobro razmišljaš in kar boš želel, se bo tudi zgodilo. Toda tako hitro, kot sem pomiril nevihto na morju, pa z duhovno pomočjo ne gre; kajti pri nevihti sem imel opraviti samo z duhovi in silami, ki še dolgo ne bodo imeli svobodne volje in Me morajo zato brezpogojno ubogati.
8 Toda vsak človek ima povsem svobodno voljo, po kateri lahko svobodno počne, kar hoče, zato mora nujno ubogati le pogojno. Bog sam ne more in ne sme človeka nikoli in nikdar s Svojo vsemogočnostjo prisiliti, ampak ga lahko samo usmerja v takšne položaje, iz katerih bo sam iz sebe jasneje spoznaval, si nabiral izkušnje in bo nato lahko usmerjal svojo voljo s svojim razumom.
9 Če pa bi Bog s Svojo vsemogočnostjo iz Svoje modrosti usmerjal človekovo voljo, potem človek ne bi bil nič boljši od živali; bil bi celo slabši od nje, kajti celo živali je dodeljeno malo svobodne volje, da ima, kot ste spoznali že iz izkušenj, tudi nekaj razuma in spomina, čuti lakoto, žejo in bolečino, ter zato tudi, čeprav še tako otopelo, lahko misli" presoja in s svojim glasom, razpoloženjem in gibi tudi sporoči, kaj potrebuje in hoče.
10 Toda človek, ki bi bil v svojem hotenju povsem odvisen od Božje vsemogočnosti, bi bil skoraj kakor drevo, ki mora rasti in obstajati, kot mu je zastavila Božja volja.
11 Iz vsega tega pa že lahko razbereš, da je pravo oblikovanje človeka nekaj povsem drugega kot nenadna ustavitev nevihte na morju. Če bi bilo tudi z ljudmi tako, potem bi bilo res zelo neumno od Mene, da bi vas modro poučeval in vas seznanjal s številnimi resnicami, namesto da bi kar takoj položil misli, polne svetlobe v vaše duše in nato vašo voljo s Svojo voljo prisilil, da ne bi hotela in počela nič drugega kakor samo to, kar in kakor bi Jaz želel. Ali bi komu kaj pomagal s tem, če bi ga naredil za stroj Svoje vsemogočne volje?
12 Vaši še tako slabi in samoljubni duhovniki pa so hkrati tudi ljudje s svobodno voljo, zato lahko počnejo, kar hočejo in to še toliko bolj, ker jih pri tem ne ovirajo vaši posvetni zakoni in jih po drugi strani vi lahko prav takšne, kakršni so, dobro uporabljate pri ljudstvu.

13 Kdor pa se želi znebiti njihovega jarma, mora iskati resnico in se je držati; kajti vsak človek se lahko samo z resnico, ki jo najde v sebi, povsem osvobodi jarma teme, ki poraja tisočkratno praznoverje ali zmoto.
14 Če ste to razumeli, se tudi zgledujte po tem in vaši duhovniki vam, prvič, ne bodo mogli škodovati in drugič, se bodo sčasoma sami vase sesuli, ker s svojimi potegavščinami ne bodo več v sozvočju z vašim poljem svetlobe resnice.'«

215. Vzgoja človeštva

1 (**Gospod**): »Nato se je znova oglasil visoki svetnik: 'Toda kako bi lahko, še zlasti visokim duhovnikom, škodovalo, če bi jih tvoj Bog s Svojo vsemogočnostjo in modrostjo prisilil vsaj za nekaj let, da se odpovedo malikovalstvu in ljudstvo učijo resnico? Če bi potem, ko bi jih Božja vsemogočnost znova osvobodila, spet zapadli staremu malikovanju, bi jih že ljudstvo, ki bi medtem postalo razsvetljeno, zanesljivo nekako prepričalo, da se nikoli več ne bi mogli okleniti malikovanja.'
2 Jaz sem rekel: 'Če bi bilo kaj takega mogoče in zdravo za ljudi, potem Bog ne bi potreboval duhovnikov, ampak bi omogočil drevesom in kamnom, da bi spregovorili in to bi bilo za ljudstvo še učinkovitejše. Vsekakor pa to človekovi svobodni volji ne bi prav nič koristilo, ampak bi samo škodovalo svobodnemu notranjemu oblikovanju samostojnega življenja duše; če bi namreč vsi vaši duhovniki začeli nenadoma še večinoma zelo praznovernemu in v zmoti zakoreninjenemu ljudstvu glasno pridigati zoper stare bogove in malike, bi jih ljudstvo občutilo kot sovražnike svojih starih bogov, jih zgrabilo in zadavilo. Če bi pa učili ljudstvo drevesa in kamni, bi se ljudstvo s tem čutilo skrajno prisiljeno v svojem spoznanju in hotenju, kmalu bi napadlo malike in njihove duhovnike ter jih pokončalo.
3 Povej mi torej, komu bi vse to koristilo? Ljudstvu ne, saj bi vztrajalo pri svojem obsojenem in docela prisiljenem verovanju, spoznanju in hotenju, to pa bi njegovo dušo prav tako malo osvobodilo kot staro praznoverje, ki pa so ga marsikateri od vas z lastnim raziskovanjem in razmišljanjem že spregledali.
4 Kakor človeku ne bi nič koristila takšna s čudeži vsiljena svetla vera, ker ne bi bila nič boljša od starega praznoverja, bi še manj koristila duhovnikom, in tudi vam ne. Ali lahko dokažeš, da si pravi modrijan, če odgovarjaš samo na vprašanja, ki si jih zastaviš sam?
5 Če bi na primer zdaj zlahka povzročil, da bi spregovorili stebri v tej palači, in jim nato zastavil razna najbolj modra vprašanja in bi Mi stebri na to odgovorili tako modro kot noben človek na tem svetu in niti noben angelski duh v nebesih, kaj bi pa potem rekel?'
6 Visoki svetnik je odgovoril: 'To bi bilo po eni strani očitno nekaj zelo čudežnega; toda stebri bi lahko modro odgovarjali samo po tvoji volj in tvojem spoznanju in potem bi bilo vseeno, če bi si ti sam zastavljal vprašanja in nato odgovarjal nanje!'
7 Jaz sem rekel: 'To si kar dobro presodil in dobro povedal. In glej, enako bi se zgodilo tudi s človekom, v katerega bi Bog z močjo Svoje vsemogočne volje

vtisnil enkrat za vselej postavljeni življenjski red. Potem bi v človeku Bog sam hotel in tudi sam deloval. Kaj pa bi v takšnih okoliščinah nastalo iz človekove najsvobodnejše življenjske samostojnosti?
8 Bog ni ustvaril ljudi zato, da bi bili nekakšne lutke, temveč Njemu povsem podobna bitja in jih ni postavil iz Sebe v življenje kot zgolj stvaritve Svojega vsemogočnega dobrega ali slabega razpoloženja, temveč kot resnične otroke Svoje večne Očetovske ljubezni, ki naj bi bili obdarjeni z Njemu povsem podobnimi stvariteljskimi lastnostmi in se povsem svobodno, s svojo življenjsko močjo sami od sebe po svoji svobodni volji izoblikovali do najpopolnejše bogu podobnosti. In glej, zato pri oblikovanju človeka ne gre za to, da bi vašo svobodno voljo ovirala kakršna koli Božja prisila, temveč mora biti ljudem dopuščena svobodna volja tudi v najhujših razmerah in celo tedaj, če bi Jaz zaradi tega moral na križu izgubiti Svoje zemeljsko življenje!
9 Glej, toliko ljubezni čuti božanska modrost do ljudi, ki jih je nekoč postavila na ta svet kot svoje otroke, da bi preskusila dano jim naj svobodnejšo voljo. Zato to dojemite, razumite in Mi ne zastavljajte nadaljnjih nepotrebnih vprašanj; kajti Bog je iz Sebe postavil red za večno in takšen bo tudi večno ostal. In odslej, če želite, bomo govorili o čem drugem!'
10 Cirenij je nato rekel: 'Toda Ti, moj Gospod in Mojster v vseh stvareh, menda ne boš zaradi tega nejevoljen? Mi smo pač to, kar smo: ljudje še močno zemeljsko omejene pameti in zato Te prosimo, bodi z nami potrpežljiv.'
11 Tedaj je Jožef pripomnil: 'Potrpežljiv, a ne predolgo! Zdaj je že priporočljivo, da ga pustimo pri miru, kajti povedal in govoril je res že zelo veliko. Ko pa tako nastopi, potem je še najboljše, da ga pustimo oditi in se vedemo tako, kot je svetoval. Tudi jaz kot njegov oče ne opravim z njim nič. Nenadoma postane molčeč in nas pusti, da govorimo, kar hočemo. Zato ga pustite, ljubi, visoki prijatelji in podporniki, da se nekoliko spočije, potem bo pa že sam spet prišel s čim na dan!'
12 Cirenij je rekel Jožefu: 'Toda povej mi, ali si je kdaj koli le v čem malo nasprotoval?'
13 Jožef je odgovoril: 'Še nikoli! Kar reče, je rečeno in je tako, kot bi bilo rečeno za večno in to velja pogosto tudi za najmanjše in najneznatnejše stvari! To vam lahko iskreno potrdim.'
14 Cirenij je nato rekel: 'Potem pa je že boljše, da ravnamo tako, kot želi On, kajti Njegova notranjost je napolnjena z Božjim duhom in zgodi se, kar On hoče. Pri tem se mi, slabotni ljudje, ne moremo bojevati z Njim - o tem sem se bil prepričal že pred dvajsetimi leti. Toda vprašanje je, kaj naj bi še govorili, ker je On najpomembnejši pojav tega časa in tudi vseh drugih časov in tako bo ostalo do konca sveta.'«

216. Rimljanova kritika zemeljskih razmer

1 (**Gospod**): »Nato se je oglasil Jožef '0, potem pa ti bom takoj predlagal temo, ki ga bo spet pritegnila! Poslušajte, kaj menite vi, ki ste vpeljani v marsikatero skrivnost, o stvarjenju prvih dveh ljudi na tej zemlji?'

2 Nato je visoki svetnik rekel: 'Prijatelj, na svetu ni nič skrivnostnejšega od te zelo vprašljive teme. Ljudje ne moremo povedati o tem kaj bolj določnega in zanesljivega in tako bo tudi ostalo; čim bolj bi v to smer raziskovali pri vseh znanih ljudstvih na zemlji, v tem hujši labirint negotovosti bi zašli. Še najbolje stori, kdor se prav trdno oprime kakšne ljudske pravljice. Kjer se človek ne more dokopati do resnice, si pomaga s prav živahno domišljijo in v takšnih prav živih sanjah je srečnejši kakor v večnem iskanju resnice, ki je verjetno nikoli ne more najti.
3 Perzijci imajo na primer drugačno zgodbo kakor vi, Judje, Skiti spet neko drugo, mi, Rimljani in Grki, spet drugačno, prav tako prebivalci Spodnjega Egipta in meni znani Germani pa spet nekaj povsem drugega. A o tem bi bilo mogoče govoriti veliko, pa še zmeraj ne bi prišli nikamor.
4 Zato menim, da je najboljše, če takšno povsem neplodno temo povsem opustimo; o tem si bomo prišli toliko malo na jasno kot astronomi o bistvu ozvezdij na nebesnem svodu.
5 Takole menim: Če po odpadu telesa res obstaja kakršno koli višje in popolnejše življenje, bomo tedaj zanesljivo dojeli globlje resnice; če pa se s telesno smrtjo konča tudi življenje duše, pa ne izgubimo ničesar, če nismo postali preveč modri. Glej, prijatelj, tako razmišljamo mi, bolj izkušeni in boljši Rimljani.
6 Zelo težko je tudi dokazati, da človeška duša po smrti živi naprej, toda še zmeraj je to lažje kakor zanesljivo ugotoviti, ali je bila postavljena na to zemljo človeška dvojica ali celo več njih in kdaj, v istem času ali v različnih časovnih obdobjih. To lahko ve samo Bog, toda nikoli kratkovidni in tudi prekratko živeči človek; kajti ko morda ta na podlagi svojih številnih izkušenj spozna globlje resnice, se že mora posloviti od sveta. Ker to še predobro poznam, mi takšnih stvari in raziskovanja res ni več mar. Skratka, vsa zasnova življenja na zemlji je in ostaja mislečemu človeku nedojemljiva.
7 Če smo res poklicani za Božje otroštvo, ga zanesljivo doseže le zelo majhen del človeštva. In zakaj ne vsi? Zakaj mora skoraj tretjina ljudi umreti že kot nedorasli otroci? Kaj lahko ti vedo o Bogu in svoji prvotni poklicanosti in kako naj se s pravo uporabo svoje svobodne volje toliko razvijejo, da bi postali podobni Bogu?
8 Zato trdim in pravim: Najbolj slepi norec je tisočkrat srečnejši kot največji modrec in najpametnejše je, da se tukaj ukvarjamo z drugimi stvarmi kot s takšnimi brezplodnimi razpravami; kajti čim več človek ve in razume, tem jasneje mu postaja, da na koncu ne ve nič. In za takšen skrajno dolgočasni poduk o življenju se ne bom nikoli posebno zahvaljeval. Govoril sem!'
9 Nato je rekel Cirenij: 'Da, da, če zadeve opazuješ zgolj z naravnim razumom, potem imaš prav; toda - ,
10 Svetnik se je vmešal: 'Toda sem, toda tja! Kateri razum pa še imamo poleg naravnega? Če ta ne zadostuje, od kod pa bomo vzeli nadnaravnega? Človek je samemu sebi najbližji - in kljub temu se ne pozna! Kako naj potem spozna kaj bolj oddaljenega? Prizanesite mi s tem! Človeška narava je brez njegovega hotenja in znanja ali povsem pokvarjena in neuporabna, ali pa je človek obsojen na to, da bolj kakor vsaka žival čuti svojo pomanjkljivost in je zato

tako nesrečen, kot je le lahko. Nisem še videl res srečnega človeka. Čim pametnejši je kdo, manj srečen je na koncu svojih dni. Tedaj je njegova največja prijateljica prav smrt. Res nenavaden konjiček vsemogočnega in nadvse modrega Boga; znova in znova ustvarjati in znova in znova uničevati!'«

217. Božji namen s človekom

1 (**Gospod**): »Nato sem se oglasil Jaz: 'Prijatelj, nekoliko razburjen si, ker sem vam prej govoril o človekovem resničnem namenu; toda nič zato! V tebi sem opazil zaviralne dvome in sem hotel, da jih odkrito izraziš; zato je tudi moral Jožef načeti takšno temo, da se ti je jezik razvezal na pravem kraju. Prav dobro si povedal in razkril svoje dvome in grajo človeške narave. Zdaj pa je vrsta na Meni in ti lahko o tej zadevi povem nekaj povsem drugega kot to, kar ti o njej misliš in o čemer ste zdaj med seboj razpravljali.
2 Glej, če bi Bog ljudi ustvaril samo za to zemljo, bi imel res nenavaden konjiček - da bi nenehno nekaj ustvarjal in potem to spet uničil; toda ker je ljudi ustvaril za višje in večno življenje in jih na tej zemlji pusti živeti toliko časa, dokler ne opravijo vsaj najnujnejšega preskusa svobodne volje ali vsaj prehoda skozi meso, potem je pravi in živ Božji konjiček ta, da ljudi na tem bridkem svetu ohranja v mesu samo tako dolgo, kot je za enega ali drugega človeka to nujno. Ko človek zapusti to zemljo, bo onstran vpeljan v takšno vrsto šolanja, ki je zanj primerna, da doseže višjo in resničnejšo življenjsko izpopolnitev. Tam bo že prejel tudi pravo razlago geneze• prvega zemeljskega človeka.
3 Marsikdo pa bo postal, zaradi soljudi, že na tej zemlji tako popoln kot Jaz, toda samo in edino po poti resničnega častčenje Boga, kot sem vam to že prej pokazal, ko sem vam svetoval, kako naj Mi izkažete božansko čast.
4 Da pa ne bi še naprej dvomil o zanesljivem življenju duše po telesni smrti, ti bom za nekaj časa odprl oči duše in potem nam boš poročal, kaj si videl. Toda to ti bom storil samo, če to hočeš.'
5 Svetnik je odgovoril: 'Da, to si želim! Stori mi tako!'
6 Nato Me je naš Jožef poklical na stran in Mi skrivoma dejal: 'Poslušaj, ljubi moj sin Najvišjega, ne pojdi predaleč pri teh uglednih Rimljanih; nenehno se mi namreč dozdeva, da te čedalje manj razumejo. Visoki svetnik je prej to že kar dobro nakazal, čeprav je bil sprva za to, da te počastijo po Božje.'
7 Jaz sem rekel: 'Glede tega bodi brez skrbi! Pojav, ki mu ga bom zdaj omogočil, ga bo pripeljal na drugačne misli.'
8 Jožef je rekel: 'Potem stori, kar si se namenil!'
9 Nato sem s Svojo notranjo in ne glasno izgovorjeno voljo omogočil Rimljanu tako imenovani notranji vid in nenadoma je bil obdan s svojimi številnimi umrlimi sorodniki, prijatelji in znanci, na koncu se je prikazal celo Julij Cezar, temu se je svetnik začel nadvse čuditi in Me hlastno vprašal: 'Ali je vse to res ali samo privid?'

• Razlago geneze = razlago o nastanku.

10 Jaz sem rekel: 'Govori z njimi, povedali ti bodo, kajti privid ne more govoriti!'«

218. Poročanje duhov o onstranstvu

1 (Gospod): »Nato je svetnik vprašal duhove, ki so se mu prikazali, ali so resnični ali samo prikazni začaranih čutov.
2 Duhovi so odgovorili: 'Resnični smo, če tega ne želiš ali ne zmoreš dojeti, potem slepiš samega sebe!'
3 Svetnik je dejal: 'Zakaj pa vas lahko vidim zdaj in ne tudi sicer? Zakaj se mi niste prikazali, ko sem to sam pogosto že prav hrepeneče zahteval od vas?'
4 Duhovi so odgovorili: 'Lahko bi nas že velikokrat videl in govoril z nami, če tvoje duše ne bi tako slepilo čutno ugodje materialnega sveta.
5 Prvotni ljudje te zemlje so to zmogli; ko pa so se potem potomci čedalje bolj pogrezali v materialnost tega sveta, so izgubili tudi sposobnost videnja duš, ki so se poslovile in sporazumevanja z njimi. Nadnje se je zgrnila noč dvoma, v kateri so izgubili celo vero v nadaljevanje življenja po telesni smrti in začeli drug drugega strahoma spraševati, ali duša po telesni smrti živi naprej.
6 In glej, to stanje dvoma človeka z grobimi čuti je prava kazen za njegovo moralno pokvarjenost in tudi prav je tako. Kajti brez te grenke kazni bi se ljudje še pogosteje in globlje pogrezali v materijo; tako pa jih pred tem varuje vsaj strah pred telesno smrtjo, ker ne vedo in ne morejo dognati, kaj se bo z njimi dogajalo po telesni smrti.
7 Ko smo še živeli, smo v svojem fizičnem življenju vsi občutili povsem enako kazen in bili polni vsakovrstnih dvomov; šele resnična ločitev od telesa nas je prepričala, da po odpadu telesa človek živi naprej. Toda v nadaljnjem življenju se dobro godi samo tistemu, ki je bil na svetu v telesu pravičen in je delal dobro; nepravičnim, obrekovalcem, trdosrčnežem in povsem brezčutnim pa se godi tukaj slabo, celo tisočkrat slabše kakor tistim, ki pri vas ginevajo v najtemnejši ječi.
8 Ti si sicer pravičen človek, toda kljub temu še trd in neusmiljen. Če bi v takšnem stanju čutov prišel k nam v onstranstvo, bi sicer našel strogo in neusmiljeno pravičnost, toda nobene ljubezni in usmiljenja. Kajti nobena duša pri nas ne najde nič drugega, kakor to, kar je v svoji čudi prinesla s seboj; kajti šele pri nas se človek znajde na svojih lastnih tleh. Razumi to in se ravnaj po tem, da boš prišel k nam dobro oskrbljen; kajti zdaj imaš veliko boljšo priložnost, kot smo jo kdaj koli imeli mi.'
9 Nato je svetnik dejal: 'Zdaj pa verjamem, da ste resnični in ne privid! Povejte mi, kdo je mladi Jud, ki pred nami počne takšne čudežne stvari!'
10 Duhovi so odgovorili: 'Ta je Tisti, ki je, ki je bil in ki bo! Več o Njem ne smemo povedati; to nam prepoveduje Njegova volja. Toda On je pri vas in ga lahko sam vprašaš!'
11 Nato se je svetnik obrnil k Juliju Cezarju in ga vprašal: 'Na zemlji si bil pameten in mogočen junak; vse se je moralo ukloniti tvojemu ukazu. Kako zdaj živiš v svetu duhov?'

12 Duh (Julij Cezar) je odgovoril: 'Na svetu sem že požel slabo plačilo za vse, kar sem storil samo v svojo slavo; in sem sem prinesel le malo dobrega in moje plačilo je bilo zato velika revščina in moja posvetna slava je bila tukaj le temna noč, v kateri sem skozi debele črne oblake videl le tu in tam zasijati kakšno zvezdico.
13 Dolgo sem bil sam brez vsakršne družbe in nisem imel nikogar razen samega sebe. Lahko sem klical, prosil, jokal, vsepovsod hodil in iskal, kolikor sem hotel in ni nič pomagalo. Klical sem vse bogove; toda nobenega odgovora ni bilo. Po dolgem, žalostnem trajanju mojega najbolj nesrečnega časa polnega obupa, mi je prišlo na misel, naj se obrnem na judovskega Boga. Tedaj je okoli mene postalo svetleje in tisto malo zvezdic je tudi bolj zasvetilo in zdelo se je, da so se mi približale. Ko sem to opazil, sem začel povsem zaupati v judovskega Boga in goreče sem Ga prosil, naj mi pomaga iz moje velike stiske in muk.
14 Potem je postalo okoli mene znova svetleje in neka zvezda se je spustila povsem blizu mene. In kmalu sem opazil, da je zvezda začela dobivati popolno človeško postavo in pred menoj se je prikazal človek, ki sem mu nekoč na zemlji naredil nekaj dobrega in ta mi je dejal: ‚Blagor tebi, da si v svoji noči našel pravega judovskega Boga. Odženi svoje napačne malike in tudi svojega lastnega, največjega, svoj cezarski sloves; postani povsem ponižen in potem te bom vzel k sebi v stanovanje.
15 Nato sem znova prosil judovskega Boga, naj mi odvzame sloves in vse zgrešene malike. Potem so se mi v človeški podobi približale tudi druge zvezdice in mi rekle: 'Tako kot ti smo tudi mi bili na zemlji; toda bili smo revni Judje, ki so jih preganjali tvoji svečeniki; toda ti si nas varoval, nas obdaril in nam pomagal, da smo znova prišli v svojo deželo. Zdaj si pa ti reven in od vseh svojih zemeljskih zakladov nimaš drugega kot to, kar si storil nam; in zato smo mi z Božjim dovoljenjem prišli k tebi, da bi ti povrnili dobro, ki si nam ga izkazal. Če želiš potovati z nami brez vsakršne slave, nam sledi in pri nas boš našel zavetje.
16 Tako sem odšel z njimi in kmalu prišel v čudovito pokrajino. Podobna je bila široki dolini z lepim velikim jezerom. Dolino so v daljavi obdajale visoke gore, ki so bile videti celo zabavne. V ospredju je stalo nekaj bivalnih hišk, podobnih številnim ribiškim kočam na zemlji. V večji razdalji sem videl še več podobnih bajtic. Polja so bila bujno zelena. Toda dreves sem videl le malo; bila pa so polna najlepših sadežev.
17 Vselil sem se v kočo, ki je bila ob mojem prihodu na desni in sicer k prijatelju, ki je v moji najhujši stiski prišel k meni prvi in tam takoj našel nekaj jedače in pijače; toda vse je bilo skrajno preprosto, razveselilo pa me je veliko bolj kot so me na svetu moji veliki zakladi in palače.
18 Ko sem tako ves blažen prebival v koči in se tudi dovolj okrepil, me je prijatelj znova odpeljal iz koče in na mirni gladini jezera sva zagledala čoln, v katerem je bil človek, ki je veslal proti nama. Prijatelja sem vprašal, kdo bi lahko bil čolnar. In prijatelj je rekel: 'Ta vsake toliko časa pride čez nam neznano dolgo jezero in nam zmeraj zelo prijazno pokaže, kaj vse moramo še naprej početi. Potem se z vso vnemo, veseljem in užitkom lotimo svetovanega dela in našo marljivost judovski Bog vsakokrat blagoslovi. Ko smo prišli sem

prav tako kakor ti zdaj, je bila ta pokrajina videti še zelo puščobna in zapuščena; z našo marljivostjo in prizadevnostjo pa se je razcvetel takšna, kot je danes. Če boš tudi ti hotel odslej delati z nami, boš tudi ti prejel blagoslov, kakršnega smo dobili mi.'

219. Življenje Julija Cezarja v onstranstvu

1 (**Gospod**): »(Julij Cezar): 'Tega sem se zelo razveselil in sem se s prijateljem podal na obrežje jezera. Nato je čolnar stopil na kopno in rekel: 'Tam zgoraj na obrežju jezera, desno proti kopnemu, je še hudo močvirje, kjer se zadržuje vsakršna zla golazen, ki od časa do časa onesnažuje zrak te pokrajine. To močvirje bosta izsušila! Tako dolgo prinašajta vanj dobro zemljo, dokler ne bo to dokaj plitvo močvirje zravnano in zemljišče izboljšano in tako boste imeli kos rodovitne zemlje več.' S prijateljem sva se mu veselo zahvalila za ta nasvet. Nato je spet hitro odveslal in takoj sva se lotila resnično težkega dela.
2 V hiši je bilo tudi že ustrezno orodje za svetovano delo. Vzela sva ga zavzeto in z veseljem, se odpravila na označeni kraj in začela delati. Toda ob pogledu na kar obširno močvirje sta me kljub temu obšla strah in tesnoba; kajti tam je bilo toliko vse mogoče grozljive golazni, da sem prijatelju dejal: 'Poslušaj, preden bova izsušila močvirje, bo na zemlji minilo vsaj sto let!'
3 Prijatelj je odgovoril: 'Kaj nama mar, če so za to na zemlji potrebna stoletja! Tukaj ni takšnega časa, tu vlada isti večni dan in naš čas je povezan z našo voljo. To močvirje pa je samo nujni zunanji prikaz tvoje notranjosti, nepoštenosti, ki se še zmeraj drži tvojega srca in tvoja naloga je predvsem, da se tega očistiš z resno voljo in potrpljenjem, ki ju na zemlji nisi poznal Jaz pa ti bom pomagal in tako se bo tudi to nagnusno močvirje kmalu in zlahka spremenilo v rodovitno pokrajino.'
4 Ko sem to izvedel, sem okrepil svojo voljo in začel delati nadvse potrpežljivo. Sprva je bilo videti, kot da močvirje nikoli ne bo zapolnjeno, toda sčasoma se je pokazalo, da le ne delava zaman in hudo močvirje se je kmalu povsem napolnilo z dobro zemljo. Zemljina teža je potisnila golazen in jo za večno pokopala. Tako sva pridobila dober in lep kos kopnega in tam kmalu postavila novo kočo; pripravila sva jo za prihajajoče tujce in jim potem pomagala enako, kot je meni pomagal omenjeni prijatelj.
5 Čolnar pa je še večkrat prišel k nama in nama zmeraj naložil še dodatno delo, tudi to sva opravila in tako najino pokrajino spremenila v pravi raj. Tam še vedno prebivam in zase ne zahtevam nič večjega, lepšega in boljšega. Tudi ti se na tem svetu odpovej vsemu, kar je zemeljsko veliko in dragoceno, kajti pri nas tostran štejejo samo resnično plemenita, dobra dela in dejanja!'
6 Nato je strogi visoki svetnik povsem zaprepaden vprašal duha Julija Cezarja: 'Kje pa je zemeljsko gledano ta pokrajina, ki si jo tako natančno opisal?'
7 Julij Cezar je odgovoril: 'Opisane pokrajine ni na tej zemlji nikjer, lahko pa je krajevno kljub temu vsepovsod; kajti tam, kjer sem jaz, je tudi pokrajina. Sčasoma sem pač spoznal, da je kraj, pokrajina in vse, kar me v našem svetu obdaja kot navidezno mrtva materija, zraslo - tako kot na primer drevo iz zemlje - iz mene; drugače povedano: jaz sam sem stvarnik sveta, ki ga

naseljujem. Jaz in moji prijatelji, ker imamo enako ljubezen, enako voljo in tako tudi enako razmišljamo, zato tudi naseljujemo isto pokrajino; toda na isti točki lahko prebiva še nešteto drugih duhov, vsak v neki drugi pokrajini. To je tudi velika razlika med nami, duhovi in vami, še zemeljskimi ljudmi. '
8 Svetnik je vprašal: 'Tega pa ne razumem! Kako je lahko na istem kraju več ozemelj in pokrajin?'
9 Julij Cezar je odgovoril: 'O prav lahko in poleg vsega tudi povsem naravno! Glej, v isti sobani spi na primer stotine ljudi in vsi sanjajo. Eden je v Rimu, drugi v Atenah, tretji v Jeruzalemu, četrti v Aleksandriji in tako naprej, vsak nekje drugje in to je tako živo, da tega podnevi ni mogoče dovolj opisati. Da, kako je to mogoče? Vseh sto je v isti spalnici in vsak v neki drugi pokrajini. Da, kako pa je potem to, ko je na enem polju na tisoče ljudi in vsak isti trenutek vidi nekaj drugega?
10 Glej, približno tako je tudi v drugem, bolje rečeno, v našem duhovnem svetu. Razlika med našim in tem vašim svetom je samo v tem: mi, duhovi, prebivamo pravzaprav v povsem svojem svetu, vi pa v Božjem svetu. Kajti naš svet je delo naših misli, idej, poželenja in naše volje; vaš svet pa je delo Božje ljubezni, Božjih misli, zamisli in Božje volje.
11 Zato je človek Božja podoba, ima ustvarjalne zmožnosti in si lahko v povsem čistem stanju svoj svet ustvari sam in potem prebiva v svoji popolni lastnini. To najbrž razumeš?'
12 Svetnik je odgovoril: 'Potem so ljudje, ki te obdajajo in so v stiku s teboj, tudi samo tvoja stvaritev in tvoja last v svetu, ki je izšel iz tebe kot tvoja sanjska slika?'
13 Julij Cezar je rekel: 'Tudi to deloma; toda brez njihove privolitve jih ne bi mogel utelesiti in še manj biti z njimi v stiku, jih videti, slišati in govoriti. To je zelo podobno tu zemeljskemu zaznavanju sočloveka. Kajti ti ga tudi ne vidiš takšnega, kakršen je v resnici, temveč vidiš samo njegovo podobo v sebi, ga občutiš s svojim lastnim občutkom in slišiš zvok njegove govorice v svojem ušesu, ki je tako prirejeno, da posname zvoke, ki so mu odposlani po zraku. Če pa si slep, gluh in brezčuten, zate človeka ni, četudi bi bil blizu tebe. In četudi bi slišal, videl in čutil in si v mislih predstavljal še toliko ljudi, nikogar ne bi videl, slišal ali občutil, če ga res ni.
14 In tako mora biti tudi v svetu duhov duh, s katerim bi rad prišel v stik, navzoč - vsaj s svojo voljo, svojo ljubeznijo in svojim spoznanjem. Brez tega si sam ali pa niso ljudje, ki jih za trenutek zagledaš, nič drugega kakor prikazni tvoje domišljije; sami po sebi ne obstajajo, niso resnični in zato se s teboj niti ne morejo sporazumevati - kajti vse njihovo si ti sam.
15 Zato pa tudi je večno enaka in neskončno velika razlika med Bogom in nami, Njemu podobnimi bitji, ker namreč lahko le Bog sam iz Svojih velikih misli prikliče človeka v popolno, samostojno in povsem svobodno bivanje, naše stvaritve pa so prikazni, ne pa resničnost v pojavnem bivanju. Zato je tudi svet, v katerem neki duh prebiva, bolj iluzija kakor resničnost. Kajti popolnejši duhovi so mi dovolili videti njihov svet na istem kraju in takšen svet je bil povsem drugačen kakor tisti, v katerem prebivam jaz. Toda to boš povsem

razumel in spoznal šele tedaj, ko boš sam postal prebivalec svojega notranjega duhovnega sveta.
16 Zdaj pa sem ti že dovolj prikazal, kako je z življenjem, potem ko odpade telo; zato nas ne sprašuj nič drugega več!'«

220. O verovanju in gledanju

1 (**Gospod**): »V tem trenutku sem svetniku odvzel notranji vid in ni več videl nobenega duha. Toda potem Me je preplašen vprašal, kam so se zdaj duhovi umaknili, da nikogar ne more več videti, slišati ali se z njim pogovarjati.
2 Jaz sem rekel: 'Še zmeraj so tukaj, kjer so bili tudi prej; samo ti jih ne moreš več videti, slišati in govoriti z njimi, ker je tvoja duša še zelo združena s tvojim mesom in še ne z Božjim duhom v njej. Če pa si boš prizadeval postati eno z Božjim duhom v sebi, boš tudi duhove, ki so okoli tebe, lahko ves čas videl, občutil in z njimi govoril - Ali si to dojel?'
3 Svetnik je odgovoril: 'Seveda, toda z menoj je zdaj kot s pijancem, ki je včasih kar bister, takoj zatem pa spet neumen in pravi: Leta bom potreboval, da mi bo to povsem jasno!'
4 Jaz sem rekel: 'Kdor vneto išče, ta tudi najde, kar išče. Lahko pa si človek vse življenje prizadeva - kar se presplošno in prepogosto dogaja - uničevati svoje telo in še bolj svojo dušo, ali pa si prizadeva nasprotno, v večno korist svoje duše.
5 Zakaj se ljudje, ki se preveč trudijo za svoje telo, ki bo kmalu umrlo - ne prizadevajo toliko bolj za koristi svoje duše, ki je določena za večno? In tako tudi ti v prihodnje bolj skrbi za blaginjo svoje duše kakor za blaginjo svojega telesa, in potem bo že veliko svetleje in jasneje okoli tebe!'
6 Z Mojo pripombo so bili zadovoljni vsi in so hvalili Mojo modrost.
7 Cirenij pa Me je vprašal: 'Gospod, zakaj pa tudi mi nismo smeli videti duhov in govoriti z njimi, tako kot moj svetovalec?'
8 Jaz sem odgovoril: 'Med vami ni nikogar, ki bi bil manj veren kakor tvoj svetnik. Potreboval je nazoren dokaz. Zdaj veruje, ker je videl, da njegov dvom ni bil utemeljen. Toda to mu ni v nikakršno prednost, saj ni potrebno, da bi v sebi trudoma še iskal dokaz, da duša po odpadu telesa še naprej živi.
9 Za dušo tistega, ki ni videl, kar je videl svetnik, vendar verjame, kar mu Jaz rečem, je verovanje bolj zdravilno kakor da bi to videl, ker se v verovanju duša giblje svobodneje kakor pri gledanju. Jaz pa poznam tvojo vero in vem, da so ti Moja storjena dela, ki si jih videl, več kot dokaz za to, da je res, kar govorim; in zato bi bilo prav nekoristno, da bi ti kazal še umrle, ki bi ti povedali, da vam govorim resnico.
10 Če pa se boš s svojim trudom ves napolnil z živo vero, potem boš že tudi sam iz sebe dosegel pravo in za svojo dušo neprisiljeno, svobodno gledanje. Glej, v tem je dober razlog, zakaj vsi vi drugi niste smeli gledati tistega, kar je gledal svetnik.'
11 Ko so Cirenij in številni drugi gostje slišali, kar sem povedal, so se mi posebej zahvaljevali za takšno pojasnilo in so bili potem tudi prav veseli, da duhov niso videli in ne slišali.

12 Ker pa se je medtem že znočilo, so kmalu prižgali luči in sporočili, da je večerja v veliki jedilnici že pripravljena. Cirenij je vstal in vse navzoče povabil k večerji. Toda nekaj mestnih svetnikov se je opravičilo, da morajo najprej obvestiti svoje družine, ker bodo te sicer z večerjo čakale nanje.
13 Jaz pa sem jim rekel: 'Izpolnite Cirenijevo voljo! Vaše družine že vedo, da ste sem povabljeni v goste.'
14 Neki svetnik je vprašal: 'Kdo pa je to lahko v tako kratkem času sporočil našim družinam?'
15 Jaz sem odgovoril: 'Prav Tisti, ki je zmogel pomiriti nevihto na morju. Zato ostanite in verjemite, da je tako!'
16 Po teh Mojih besedah so vsi ostali in odpravili smo se v jedilnico. Tam pa je bila tudi posebna miza z najboljšimi judovskimi jedmi in odličnim vinom, pripravljena Zame, za Jožefa, Jakoba in tudi Grka Aristoklesa.
17 Ko je Jožef opazil to posebno znamenje pozornosti do nas, je rekel Cireniju: 'Toda visoki prijatelj in gostitelj, zakaj tolikšna posebna pozornost nam, maloštevilnim? Povsem zadovoljni bi bili z jedmi, ki jih uživate vi, Rimljani.'
18 Cirenij je nadvse prijateljsko odgovoril: 'Prijatelj, poznam te že iz Ostrazina in vem, da zelo strogo izpolnjuješ vaše judovske predpise in zdaj je bila tudi moja dolžnost, da vas pogostim tako, da ne bi bila prizadeta vaša čud. Mi, Rimljani, smo navajeni naših jedi in zvečer večinoma uživamo meso živali, ki jih vi ne jeste, zato naj te ne skrbi, če sem za vas dal pripraviti posebne jedi.'
19 S tem pojasnilom je bil Jožef zadovoljen in posedli smo za našo mizo, Rimljani pa so se razvrstili ob veliki mizi in sicer tako, da je Cirenij sedel zelo blizu naši mizi, da se je lahko med večerjo o marsičem pogovarjal z nami.«

221. Adam in Eva, prva človeka na zemlji. Predadamiti

1 (**Gospod**): »Dobro razpoloženi smo jedli in pili in med jedjo, ko je vino nekoliko bolj razvezalo jezike, je svetnik, ki je govoril z duhovi, vprašal, ali je bil sprva dan na zemljo samo en človeški par ali pa jih je bilo več na različnih krajih zemlje. Kajti tega mu duhovi niso povedali in to bi rad vedel, ker se je to vprašanje zastavljalo že pred tem.
2 Nato me je Cirenij zaprosil, naj svetniku pojasnim to zadevo.
3 Jaz pa sem odgovoril Cireniju: 'To sicer lahko storim, vendar to nikomur ne bo posebno koristilo. Kaj naj bi ljudje vedeli, to je Mojzes povsem jasno razložil v svoji Genezi• in navsezadnje še v dveh knjigah, ki pojasnjujeta vse, v našem času pa nista več priznani in veljata za nepristni••. Kdor torej želi vedeti, kako je bilo z nastankom človeka na tej zemlji, naj bere Mojzesove spise in verjame, da je bilo prav tako in nič drugače, saj ima tam najresničnejši in pristni dokaz, ali je bil na začetku samo en človeški par ali pa je bilo na zemlji več parov hkrati.
4 K temu lahko dodam samo to, da je bil od ljudi, ki so poklicani za Božje otroštvo, postavljen na zemljo samo en par, namreč Adam s svojo ženo Evo. S

• Prva Mojzesova knjiga - O stvarjenju.
•• Apokrifi.

tem se je tudi začela duhovna vzgoja iz nebes in se nadaljuje vse do današnjega dne.
5 Da pa so bila že dolgo pred Adamom človeku podobna bitja, je zanesljivo in resnično in takšna bitja so na zemlji še danes; toda med njimi in pravimi svobodnimi ljudmi je nadvse velika razlika.
6 Kajti pravi človek lahko samega sebe izoblikuje do popolne podobnosti Bogu in lahko Božja dela dodobra spozna, primerja, presoja in dojame njihov namen; toda živalski človek tega nikoli ne bo zmogel.
7 Da pa tudi živali sčasoma in s trudom pravih ljudi prevzamejo neko obliko višje omike ste spoznali pri svojih domačih živalih. Ljudje pa bi lahko pri živalih dosegli še več, če bi bili tako kot preprosti praočetje zemlje povsem v stiku z onstranskim duhom iz Božjega srca.
8 Globoko v notranjosti Egipta so ljudje, ki so še podobni praočetom. Ti so še gospodarji narave in ta se mora podrejati njihovi volji. Toda da bi to zmogel, se pravi človek v svoji duši ne sme spustiti pod naravo, ampak v duhu dvigniti nad vso naravo materije in mesa. Kajti v naravi celotne materije tiči sodba, ne zavedanje in smrt; samo v duhu je večna svoboda, resnično življenje in vsa moč in oblast. Da je to res, sem vam dokazal zunaj na morju.
9 Prizadevajte si, da bo vaša duša eno z duhom - ta vas bo potem že sam vpeljal v vso modrost; toda brez njega boste nenehno omahovali med svetlobo in temo, med življenjem in smrtjo, med svobodo in sodbo.
10 Združitev duha iz Boga z ustvarjeno dušo pa človek doseže tako, da v pravega Boga resnično verjame, Ga nadvse ljubi in ljubi druge ljudi kakor samega sebe. Kdor to ve in tako ravna, bo že v sebi izkusil, da sem vam zdaj govoril popolno resnico.'
11 S temi Mojimi besedami so se vsi zadovoljili in niso več spraševali o začetku človeškega rodu na tej zemlji.«

222. Navidezna vrednost zunanjega kulturnega napredka

1 (**Gospod**): »Nato smo še naprej jedli in pili, seveda zmerno. Cirenij se je z nami mimogrede pogovarjalo številnih domačih in gradbenih zadevah, drugi gostje so nam prisluhnili ter Meni in Jožefu v vsem pritrjevali.
2 Končno je neki vojskovodja, ki do tedaj ni spregovoril besede, rekel: »Glede graditve bi bilo dobro predvsem paziti na to, da bi bile ladje na morju narejene tako, da bi bile, prvič, bolj kos viharjem, kot so bile doslej, in drugič, bi jaz pri večjih ladjah opustil veslanje; kajti če so vesla previsoko čez krov, morajo biti držaji dolgi. S takšnimi pa se težko krmari, zahtevajo več krepkih veslačev, ladja je tudi manj učinkovita v vodi in vesla se v viharju zlahka zlomijo. Če pa so vesla nameščena niže, tako kot pri majhnih plovilih, pa že ob nekoliko večjem valovanju zaide v ladjo skozi odprtine za vesla voda, in ne moremo početi nič drugega, kot da jo neprenehoma odstranjujemo iz ladje, da ta ne bi potonila. In nazadnje, tretjič, pomanjkljivost naših velikih ladij je tudi v tem, da je v njih zaradi številnih veslačev premalo prostora za primerno število

drugih potnikov in se ladja, kljub številnim veslačem, že pri majhnem nasprotnem vetru ne premakne z mesta.
3 Glej, moj ljubi, mladi, nadvse pametni in čudovito mogočni človek, ti bi nam, Rimljanom, tudi glede tega lahko dobro in prav svetoval. Stari Feničani naj bi bili imeli takšne ladje, s katerimi so lahko pluli daleč čez veliki ocean in to hitro in varno. Mi, Rimljani, pa se moramo zadovoljiti z majhnimi plovili in se upamo odpraviti na morje samo ob mirnih dneh. Kaj meniš o tem?'
4 Jaz sem odgovoril: 'Da, prijatelj Moj, težko je prav in dobro svetovati. Kaj ti koristi takšen nasvet, če ga ne moreš uresničiti?
5 Za dobro in varno plovbo po morju je pomembno predvsem natančno poznavanje zvezdnega neba, nato poznavanje zemlje in zlasti položaja morja, njegove velikosti in globine. Tega pa še dolgo ne boste obvladali in tudi ne morete, ker bi vaši neumni duhovniki temu z vso vnemo nasprotovali; zato vam tudi bolj opremljene ladje ne bi koristile, ker jih ne bi mogli izrabiti.
6 Feničani so sicer imeli nekoliko uporabnejše ladje, toda nič kaj bistveno. V jadranju so bili pri ugodnem vetru spretnejši kakor vi; toda tudi oni so se ogibali visokega morja in se raje držali obale.
7 Če bi pa želeli svoja morska plovila bolje graditi, potem bi se morali učiti od Indijcev, ki prebivajo ob morju; ti dobro obvladajo jadranje, čeprav tudi ne vrhunsko.
8 Glejte pa, da vam uspe svojo dušo kmalu združiti z Božjim duhom, potem pa vam bo Duh že pokazal, kako lahko izboljšate svoja morska plovila.
9 Sicer pa so za te čase vaše ladje prav dobre in zelo uporabne. Poznejši potomci bodo seveda delali veliko bolj izpopolnjene ladje, s katerimi bodo lahko pluli po morju v vseh smereh hitro kakor ptice; toda zaradi tega ne bodo ljudje niti fizično in še manj duševno srečnejši, ampak celo veliko manj. Zato čim dlje ostanite pri tem, kar imate; kajti prevelika izboljšava zemeljskih reči zmeraj prinese resnično in trajno poslabšanje v duhovnem; človek naj bi namreč z vsemi močmi svojega življenja kultiviral predvsem duhovno.
10 Kaj koristi človeku, če bi si pridobil vse zaklade sveta, bi pa s tem hudo škodoval svoji duši? Ali se ne zavedate, kako kratka je življenjska doba vsega mesa na tej zemlji in kakšna je njegova končna usoda? Ali umreš kot cesar ali kot berač, to je za onstranstvo vseeno. Kdor je imel tukaj veliko, se bo moral onstran marsičemu odpovedati, kdor pa je imel tukaj malo ali nič, se onstran ne bo imel čemu odpovedati in si bo tem laže in hitreje pridobil notranje in edino prave, žive duhovne zaklade.
11 Zato pa so bili praočetje te zemlje tako srečni, ker so svoje tuzemske življenjske potrebe zadovoljevali tako preprosto kot je le mogoče. Ko pa so zlasti ljudje, ki so živeli v dolinah, začeli graditi mesta, se je v njih prebudil tudi napuh. Pomehkužili so se, se polenili, kmalu začeli hudo grešiti in se tako onesrečili. Kaj dobrega jim je to prineslo? Spred oči svoje duše so izgubili Boga in zapustila jih je vsa notranja Božja življenjska moč, da niso več mogli verjeti v življenje po telesni smrti tako kot tudi številni med vami ne verjamejo.
12 Ali ni bila to grozljiva zamenjava: na račun večjega udobja gmotnega življenja so skoraj povsem izgubili duhovno?

13 Kdor je moder, bo skušal znova zamenjati nepotrebno predobro in udobno gmotno življenje za čisto, resnično duhovno; tako bo storil neskončno več, kot če bi iznašel nekaj tako velikega, da bi človek lahko varneje in s ptičjo hitrostjo prečkal vsa morja. Nekoč bo moral umreti! Kaj bo potem njegova velika iznajdba koristila njegovi duši?
14 Zato ostanite pri tem, kar imate! Ne pripisujte vrednosti gmotnemu, iščite predvsem, kako bi lahko čim bolj potovali po poteh duha, in tako boste odkrili, kako hitreje in bolje pluti iz tega zemeljskega v drugo, onstransko duhovno.
15. Z vsemi močmi in sredstvi si prizadevajte, da bi dosegli tisto, kar šteje za večno; za zemeljsko, za telo, pa skrbite samo toliko, kolikor je po zdravi pameti nujno. Naravno je, da mora človek jesti in piti in varovati svoje telo pred mrazom in preveliko vročino; kdor pa za svoje telo stori več kot za dušo, in nazadnje skrbi samo še za telo, za blaginjo duše, ki naj bi živela večno, pa čisto nič, ta je pravi slepec in najneumnejši norec.
16 Da, če si lahko kdo pridobi večno življenje za svoje telo proti Božji volji - to pa je nemogoče -, ta naj potem le poskrbi samo za blaginjo svojega telesa; sicer pa naj skrbi za tisto, kar bo trajalo večno in tudi mora trajati, ker je tako uredil Bog.
17 Če ste to razumeli, Me potem ne sprašujte več, kako bi izboljšali svoje nečimrne, posvetne stvari; kajti na ta svet sem prišel samo zato, da vam pokažem in trdno zastavim poti k večnemu življenju, da boste potem po njih zlahka in varno nadaljevali.'«

223. Pot k duhovni popolnosti

1 (**Gospod**): »Ko so slišali Moje besede, so se začeli pogovarjati: 'Popolnoma prav ima, toda že od rojstva smo pregloboko pogreznjeni v svet in se bomo iz njega le stežka osvobodili. Po Njegovi povsem dobro utemeljeni razlagi se mora vsak le s prostovoljno samo dejavnostjo povzdigniti iz materialnega stanja v svobodno duhovno; pri tem si ne more obetati nikakršne čudežne pomoči resničnega Boga, ker bi bila s tem človeku že nekako omejena volja, ki pa mora večno ostati svobodna. Za čisto samo dejavnost pa imajo ljudje, podobni nam, očitno premalo moči, poguma, volje in pravega vztrajnega potrpljenja in tako bo vsak od nas težko napredoval po poteh, ki nam jih je On pokazal, ne da bi se utrudili in večkrat padli.
2 Vsekakor bi bilo dobro doseči povsem duhovno stanje, to bi bilo vredno neskončno več kakor vsi zakladi te zemlje; toda pot do tja se zdi zelo dolga in polna ovir. Na koncu morda ne bi bilo odveč, če bi Ga vprašali, v kolikšnem času bi lahko človek dosegel to povsem duhovno stanje, če bi se vestno, zvesto in prizadevno držal Njegovih življenjskih napotkov. Kajti človeku je zanesljivo veliko lažje, če pri delu že vnaprej ve, v kolikšnem času ga lahko ob vsej marljivosti tudi dokonča; toda če vnaprej ne vidi, ali bo potrebno delo sploh kdaj končano in tako tudi dosežen cilj, je zadeva težka. Vprašajmo ga to!'
3 Vprašali so Me in Jaz sem odgovoril: ‚Duhovnega dela in duhovne poti se ne da meriti v urah in vatlih, temveč le po moči volje, vere in ljubezni do Boga in do bližnjega.

4 Kdor se zmore v trenutku tako močno zatajiti, da se povsem odpove svetu, svoje zaklade - v pravi meri - nameni samo revnim iz čiste ljubezni do Boga, in se ne druži telesno z ženskami, ta bi resnično že v najkrajšem času lahko postal popoln. Kdor pa potrebuje očitno dlje časa za to, da se očisti vse zemeljske nesnage in priveskov, bo dlje čakal na najbolj blaženo stanje resnične duhovne izpopolnitve.
5 Visoki državni oblastniki ste in morate opravljati svoj poklic; to pa pri Bogu ni ovira, ki bi vam preprečevala ravnati pravilno na poteh, ki sem vam jih pokazal, ampak vam celo daje v roke sredstva, s katerimi boste laže in še hitreje dosegli resnično duhovno izpopolnitev.
6 Toda ne domišljajte si, da ste vi služba in da vam pripadata njena čast in ugled! Službena čast in ugled pripadata postavi, vi ste samo njena podaljšana roka. Če pa ste zvesti, dobri in pravični, potem tudi vam pripada čast in ugled postave in zasluga postave, ki ljudi zavaruje, jim zagotovi mir in varnost, se pred Bogom tudi vam šteje v dobro.
7 Ste tudi nadvse bogati ljudje; toda niti vaše bogastvo ni ovira, da bi dosegli povsem duhovno stanje, če namreč z njim dobro ravnate v resnični ljubezni do Boga in do bližnjega, tako kot ravnajo dobri in modri očetje do svojih otrok, in če pri pomoči revnim niste skopi in stiskaški; kajti kolikor boste izkazovali svojo ljubezen revnim, toliko vam bo tudi Bog povrnil - duhovno ves čas, v stiski tudi materialno.
8 Če pa menite, da Bog človeku, ki prizadevno in resno sledi poti v Božje kraljestvo in življenje duha, ne pomaga, ko se kdaj pa kdaj človek utrudi in postane šibak, se zelo motite. Povem vam: Kdor je resno stopil na to pot, temu - ne da bi se ta tega zavedal ,- Bog pomaga, da napreduje in nazadnje varno prispe na cilj.
9 Bog s Svojo vsemogočnostjo ne bo izsiljeval združitve duše z duhom, ampak bo človekovo srce nenehno čedalje bolj razsvetljeval in ga napolnjeval z resnično modrostjo iz nebes; tako bo človek duhovno rasel in se krepil ter vse ovire, ki so mu kot preizkušnja še tu in tam posejane na njegovi poti, zmeraj laže in zanesljiveje premagoval.
10 Čim več ljubezni do Boga in bližnjega bo človek živo občutil in čim bolj usmiljen bo v svoji naravi, tem večji in močnejši bo tudi Božji duh v njegovi duši. Saj ljubezen do Boga in iz nje do bližnjega je sam Božji duh v človeški duši. Tako kot se duša krepi in raste, raste tudi Božji duh v njej. Ko nazadnje ves človek postane čista in najdejavnejša ljubezen, je tudi njegova duša že združena z duhom iz Boga in človek je za vedno dosegel najvišji cilj svojega življenja, ki mu ga je zastavil Bog.
11 Kajti Bog sam je v Sebi najvišja in najčistejša ljubezen in torej tudi duh iz Boga, ki je na voljo vsakemu človeku.
12 Če postane duša po svoji svobodni volji vsa podobna ljubezni duha iz Boga, potem je tudi jasno, da postane eno z duhom iz Boga v sebi. Ko se to zgodi, je popolna. Kdaj se to zgodi, se ne da natančno določiti, ampak mora to duši sporočiti in nakazati njen lastni občutek.

13 Resnična, čista in živa ljubezen je skrajno nesebična; je polna ponižnosti, je dejavna, potrpežljiva in usmiljena; nikoli nikomur po nepotrebnem ni v breme in vse rada prenaša; ne naslaja se nad nesrečo bližnjega, ampak si nenehno prizadeva, pomagati vsakomur, ki potrebuje pomoč.
14 Čista ljubezen je tudi zares kar najbolj čista, ne veseli je pohotnost mesa, ampak jo toliko bolj razveseli čista omika srca.
15 Ko človeška duša s prostovoljnim prizadevanjem in trudom postane kakovostna, je enaka svojemu duhu in popolna v Bogu.
16 In zdaj natančno veste, kako morate ravnati, da bi dosegli povsem duhovno izpopolnitev. Kdor se bo tega z vso vnemo oprijel, ta se bo tudi kar najhitreje izpopolnil.
17 Kdor se bo prizadeval marljivo in resno stopati po tej poti, temu bo ves čas skrajno resnično ter zanesljivo tudi Bog pomagal doseči ta najvišji življenjski cilj, to vam zagotavljam; kajti Bog vam že zdaj pomaga po Meni, čeprav ste šele komaj začeli opažati, da takšna pot obstaja; toliko bolj vam bo priskočil na pomoč, ko boste po tej poti hodili samostojno. - Ste to razumeli?'
18 Nad tem Mojim poukom so vsi ostrmeli in celo Jožef je rekel: 'Tako modro in resnično sem ga celo jaz komaj kdaj slišal govoriti!'
19 Nato se je obrnil k Meni in rekel: 'Zakaj pa naših duhovnikov nisi na enak način pouči!? Če bi bil kateri od njih tukaj, bi zanesljivo o tebi menil drugače.'
20 Jaz sem odgovoril: 'Prej bi spreobrnil ribe v morju kakor naše rabine! Tebi in Jakobu svetujem, da doma nič ne povesta, kaj se je tukaj dogajalo, kajti potem bi imela velike težave z rabini. Njihova srca so bolj zakrknjena kakor najtrši kamen in njihove duše bolj prostaške kakor duša svinje v smrdeči mlakuži; raje postavim še tisoč svinjakov za svinje Grkov in druge pogane vseh mest, kot da bi zapravil le besedo za naše najneumnejše, najmračnejše in zlonamerne rabine v Nazaretu, Kafarnaumu in Korazinu. Prišel pa bo čas, ko bom tudi Jaz tam odprl Svoja usta -, toda ne, da bi jih potolažil, temveč da bi jim sodil, ko bo njihova zla mera polna!'«

224. Prihod v Nazaret

1 (**Gospod**): »S tem se je strinjal tudi Jožef, odpravili smo se k počitku in naslednje jutro odpotovali; do Grkovega bivališča so nas spremljali Cirenij in nekaj njegovih služabnikov, kajti Cirenij se je želel prepričati o Moji čudežni graditvi pri Grku.
2 V nekaj urah smo prispeli na cilj in že od daleč zagledali novo hišo in prav tako nov in velik svinjak. Grk in Cirenij se nista mogla dovolj načuditi, prav tako tudi ne Grkovi ljudje, ki niso vedeli, kako se je to čez noč zgodilo.
3 Jaz pa sem jim ukazal, da o tem, preden mine deset let, ne smejo ničesar povedati.
4 To so vsi najtrdneje obljubili.
5 Nato je Cirenij Jožefu izročil trideset funtov zlata in Grku sto funtov srebra.
6 Jožef je to sprejel kot pomoč revnim, ki jim je vedno izkazoval usmiljenje.
7 Nato smo se odpravili in naslednji dan že razmeroma zgodaj prispeli v Nazaret. Tja bi sicer lahko prišli že isti dan, ker nam je Grk dal na voljo svoje

dobre tovorne živali, vendar tega nisem hotel, ker sem imel za to dober razlog. Zato smo se spet ustavili v istem prenočišču, kjer smo na poti sem jedli svinjino.
8 Ko smo torej naslednji dan zjutraj prispeli v Nazaret, so nas vsi povprek spraševali, kako je bilo, kaj naj bi bili delali in ali nas je pogan ustrezno poplačal.
9 Marija je menila, da za največ dan in pol dela nismo mogli dobiti velikega plačila.
10 Toda Jožef je rekel: 'Bodite mirni in molčite pred ljudmi tukaj in tudi drugje, kajti ljudje hitro zavidajo sreči bližnjega. Zato pa svojega srca ne bom nikoli zaklenil pred resnično ubogimi in hočem ohraniti svoj stari sloves, ki ga vsakdo pozna: 'Če ne bo nihče pomagal, bo zanesljivo pomagal stari, revni Jožef s tisto nekaj malega, kar je sam težko in pošteno zaslužil!' Toda tokrat je bil Bog zelo radodaren z nami! Naredili smo čudež in zaslužili veliko zlata in srebra. Toda o tem ne govorite ljudem - in še toliko manj duhovnikom! Zato še bolj velja: ‚Stari Jožef še zmeraj bolj pomaga revnim!'
11 Ko so vsi slišali te Jožefove besede, so si jih vzeli k srcu in Marija, Moja telesna mati, je pripomnila: 'Tvoje besede, o Jožef, so dobre in resnične, upoštevali jih bomo, tako kot da bi bile Božja zapoved; toda vi trije nam pa že lahko zaupate, kako ste lahko v najkrajšem času izpeljali čudežno graditev pri poganu, da ste zato prejeli toliko zlata in srebra.'
12 Jožef je odgovoril: 'Ljuba mati, saj sem vam povedal, da je bil tokrat Bog čudovito z nami! Kaj posebnega se je tam vse zgodilo, pa boste že izvedeli ob priložnosti in ob pravem času. Zdaj pa poskrbite, da dobimo nekaj jesti in piti; danes namreč nismo še ničesar zaužili, ker smo se že ob prvem svitu odpravili na pot.'
13 Nato je mati s svojimi pomočnicami odhitela v kuhinjo in tam so se takoj lotili priprave dobrega zajtrka, Jožef pa je medtem shranil denar.
14 Ko je bil zajtrk pripravljen in smo posedli za mizo, da bi ga zaužili, je iz mesta prišel neki stari rabin in se pozanimal, kje smo bili, kaj smo delali in koliko smo zaslužili. To pa je lakomni rabin hotel vedeti zato, ker si je obetal precejšen dar od našega zaslužka, kar je bila v vsej Galileji neumna navada.
15 Jožefa pa je spraševanje ujezilo in je rekel: 'Poznaš me in veš, da svojo dolžnost najnatančnejše izpolnim in se ji tudi tokrat ne bom ognil; vendar me zdaj resnično jezi, da zaradi pohlepa nisi doma mogel tako dolgo počakati, da bi prišel k tebi, tako kot sem zmeraj. Kdo pa ti je sploh povedal, da sem z Jezusom in Jakobom odšel na delo?'
16 Rabin je odgovoril: 'Komaj si odpotoval, sem prišel na običajni prijateljski obisk k tebi; in povedali so mi, da si se s svojima sinovoma odpravil kar precej daleč na ne preveliko delo, saj se boš že po treh dneh vrnil. In glej, zato sem tudi prišel sem, da bi te spet videl, in bi mi ti povedal, kaj vse se dogaja po svetu, kaj je novega in posebnega. Toda nisem prišel zaradi tega, kar ti misliš. Kajti pri delu, ki je trajalo komaj poldrugi dan, prav gotovo nisi zaslužil veliko, da bi bila darilna žrtev omembe vredna. In če želiš kaj od tega prispevati za sinagogo, pa ti ni treba dati v gotovini, ker ti že tako in tako dolgujemo za tvoje

zadnje opravilo. In zato mi, stari prijatelj, ne zameri, da sem te danes obiskal prej kot sicer!'
17 Jožef je rekel: 'Ne tebi ne komur koli drugemu ne zamerim tega, pač pa samo to, da me obiščeš samo tedaj, ko domnevaš, da se bodisi odpravljam na delo ali da sem se vrnil z njega. Za opravljeno delo pa mi še dolgujete kar precejšnjo vsoto; radi pa bi to čim prej poravnali z darovi, ki vam jih ves čas dajem. Zato pa se tako vztrajno zanimate za to, kaj sem opravil in koliko sem z delom zaslužil. Če pa morda spet ves mesec ne bi imel dela zunaj hiše, me zanesljivo ne bi obiskal niti enkrat.
18 O, verjemi mi, da ves čas natančno vem, kakšnega duha otrok je ta ali oni moj prijatelj! Toda to mi ni mar; kajti zato ne bom nikoli zahrbten do prijatelja. In tudi tokrat ti povem, da sem pri tem opravilu zaslužil toliko, da se z mojim današnjim darom izbriše vaš dolg do mene, čeprav sem vam zmeraj kar najmanj zaračunal; in tako lahko doma prečrtaš ves vaš dolg!'
19 Ko je rabin to slišal, se mu je obraz razlezel od zadovoljstva in je rekel: 'O, to je pa dobro! Meni kot predstojniku sinagoge se je odvalil težak kamen od srca. Že spet imamo v načrtu neko zelo pomembno delo in s tem te bom še danes seznanil zdaj pa te ne nameravam motiti niti za trenutek več.'
20 Nato je rabin naglo vstal in se hitro odpravil v mesto.

225. Rabinova smrt

1 Ko smo začeli jesti, sem Jaz rekel: »O, kako more biti človek tako neznansko slep! Kaj mu koristi tistih nekaj sto pfenigov! Kajti še danes in to v eni uri, bo umrl! In potem bo na njegovo mesto prišel nekoliko boljši; ta pa nam bo plačal za delo, tako kot mu tudi mi ne bomo ostali dolžni darov.'
2 Marija je rekla: 'Dragi sin, ali si spet postal jasnoviden?'
3 Jaz sem rekel: 'Saj nisem nikoli prenehal biti! Samo za Nazaret in njegovo mračnjaško okolico sem nem; kjer ni vere, ni niti pravega razumevanja, niti luči. Zato Me ne izdajte! Ko pa boste čez nekaj ur v mestu slišali tožbe in plačane žalostinke, ne odhitite vsi radovedni v mesto kot drugi slepi ljudje, temveč ostanite doma, ker zdaj že veste, za kaj bo šlo. Ko pa se bo novica razširila, recite: 'Noben smrtnik se ne more upreti Božji volji. Bog je tako določil in pri tem ne pomaga nobena tožba, tuljenje in jok. ' Dokler pa ne bo prispela novica, lahko mirno delamo; po novici pa zapovedane tri dni ne bomo javno delali in se bomo odpravili v Kafarnaum. Na morju bomo našli delo do sabata!'
4 Jožef je rekel: 'To je dobro; toda kaj bodo k temu rekli opravljivi Nazarečani?'
5 Jaz sem odgovoril: 'Ti norci naj rečejo, kar hočejo; mi bomo storili, kar sem vam pravkar svetoval in potem bo vse dobro!'
6 K tem Mojim besedam ni nihče nič več pripomnil in po zajtrku smo se takoj lotili manjšega opravila; končevali smo sosedov zaboj za žito.
7 Že po treh urah pa je prišel črni sel iz mesta in prinesel novico: 'Predstojnika rabinov je pred eno uro zadel Jehovov udarec in takoj je bil mrtev. Vsi poskusi oživljanja so bili neuspešni. Rabin je zares mrtev. Zato se moramo odslej tri dni odpovedati delu v javnosti!'

8 Jaz sem rekel: 'Samo dva dni, ker je tretji dan tako in tako sabat!'
9 Nato se je tudi sel popravil in rekel: ‚Da, da, samo dva dni!' In je šel naprej.
10 Mi pa smo se kmalu zatem odpravili v Kafarnaum in še isti dan našli tam v vam že znanem prenočišču ob jezeru dober posel; opravili smo ga do sabata in pri tem zaslužili sto grošev. Na sabat pa smo še ostali v Kafarnaumu, ob jezeru in se dobro imeli. Šele v nedeljo smo se znova odpravili domov; od naših domačih smo izvedeli, kaj vse se je medtem dogajalo in da jih je veliko spraševalo po Jožefu ter se čudilo, zakaj sicer tako pobožen mož ni bil na predstojnikovem pogrebu.
11 Jaz pa sem jih vprašal, ali so vprašujočim povedali tako, kot sem jim naročil in kaj so drugi na to odgovorili.
12 Neka dekla je odgovorila: 'Ko smo jih potolažili, so nam dali prav in odšli.'
13 Jaz sem rekel: 'Tako je bilo prav - resnica nikoli ne zgreši svojega dobrega cilja! Mi pa smo ob jezeru zaslužili toliko, kolikor nam je predstojnik dolgoval za naše opravljeno delo in je torej tudi to zdaj poravnano. Zdaj lahko dokončamo sosedov zaboj za žito.'
14 Nato smo se takoj lotili dela; to je bilo Jožefu zelo prav, saj bi imel zaboj rad že dokončan, ker ga je sosed že zelo potreboval. V zvezi s tem zabojem pa so se dogajale zanimive reči. Kadar koli smo se začeli z njim ukvarjati, se je zanesljivo zgodilo kaj takega, da nas je oviralo pri delu ali pa smo morali delo kar za več dni opustiti. Jožef je menil, da nam nagaja neki zli duh, vendar se mu ne smemo dati motiti in moramo delati vse dotlej, dokler ne bo zaboj končan. Na vso moč smo se gnali in popoldne je bilo treba na zaboj pritrditi samo še nekaj letvic. In glejte, začela je goreti nekoliko oddaljena hiša nekega soseda! Zaradi grozeče nevarnosti smo morali hitro prenehati delati in pomagati gasiti.
15 Nato je Jožef znova rekel: 'Ali nisem prav povedal, da je s tem zabojem za žito očitno nekaj zakletega. Preden smo pritrdili še teh nekaj zadnjih letev, je začela goreti hiša, da ja ne bi mogli danes dokončati zaboja! Povej mi, ljubi Jezus, kaj praviš na to?'
16 Jaz sem rekel: 'Zagotovo ni to, kar meniš, čeprav tudi ni tako brez podlage. Naš sosed, ki mu pripada ta zaboj, ima zlega hlapca, ki mu je stari zaboj ljubši, ker lahko iz njega kadar koli želi vzame žito, da ga potem skrivoma ponoči prodaja mimoidočim trgovcem z žitom in se tako okoristi. Čeprav so nas od dela odtegovali večinoma drugi dogodki, pa je bil tudi zli hlapec večkrat kriv za to, da smo morali zaboj prenehati delati. Tudi zdaj je kriv za požar na hiši, čeprav je trenutno sam najbolj zaposlen z gašenjem požara.
17 Danes ponoči je hotel svojemu gospodarju speljati še več mer ječmena, ker bi sicer žito že zjutraj shranili v dobro zaklenjen novi zaboj. Opazil je, da naj bi mi zaboj dokončali že nekaj ur pred večerom in potem bi ga gospodar že takoj uporabil. Zato je šel k sosedu, ki je z vsemi svojimi ljudmi delal na polju, in mu zažgal hišo, samo da mi danes ne bi končali zaboja.
18 In glej, Jožef, res gre tudi za pravega zlonamernega duha, ki nas je pogosto na sosedovih tleh oviral pri delu z zabojem; toda marsikatere druge vmesne motnje pa so bile povsem naravne in jih je Bog dopustil.

19 Smrt predstojnika rabinov je bila povsem Gospodova volja; kajti njegove skrivne goljufije revnih vdov in sirot so vpile do neba. Zdaj veš, kako je s temi zadevami; toda vse ohrani zase in se ne jezi nad tem!'
20 Jožef je pripomnil: 'Toda zlonamernega hlapca moramo izročiti sodišču?!'
21 Jaz sem rekel: 'To ne bo šlo, ker ni prič, ki bi ga zalotile pri delu. Moje pričevanje pred sodniki pa bi veljalo toliko kot nič in hlapec bi nas lahko kot javne obrekovalce spravil pred sodišče. Zato to pustimo! Toda Bog, ki vse vidi in ve, bo zlonamernega hlapca kmalu poplačal, kot si zasluži!'«

226. Požar v sosedovi hiši

1 (**Gospod**): »Med marljivim in izdatnim gašenjem Mi je Jožef skrivaj dejal: 'Mar nimaš enake moči nad tem uničevalnim elementom kot nad vetrom in vodo?'
2 Jaz sem odgovoril: 'Dobro vem, kaj si želiš; toda zdaj še ni pravi čas! Zlonamerni hlapec naj se kar napreza, dokler ga ne bo od strahu to minilo. Kmalu se bo namreč zaradi padca hudo poškodoval in v hudih bolečinah ga bodo morali odnesti od tod. Šele potem bom s Svojo voljo ustavil požar. Toliko pa že zdaj delujem, da plameni hiši ne prizadevajo posebne škode. - Zdaj pa bodi pozoren, kaj se bo zgodilo!'
3 Iz mesta je prišla množica ljudi, bolj iz radovednosti in sli po spektaklu kot zato, da bi sodelovala pri gašenju. Toda vneti hlapec je začel prihajajoče siliti h gašenju in zelo grobo ozmerjal vsakogar, ki mu ni takoj sledil. Toda ozmerjani so se razjezili, pograbili hlapca in ga z vso močjo potisnili v kopico gorečih strešnih tramov.
4 Hlapec si je ob tem zlomil roko in dobil po obrazu več opeklin, tako da so ga morali odnesti s kraja in Jaz sem rekel Jožefu: 'Glej, ta je dobil svoje plačilo in nazadnje bo postal boljši človek. Zdaj pa hočem, da požar preneha!'
5 Ko sem to, kar je slišal samo Jožef, izgovoril, je ogenj hitro ugasnil, da na hiši in tudi v njej ni bilo najti nobenega plamenčka več. Izkazalo se je tudi, da je bila na hiši poškodovana samo streha, ki je seveda do polovice povsem pogorela. Ker pa pod streho ni bilo nič takega, kar bi lahko plamen uničil, pa škoda ni bila velika in spet smo dobili delo, ki smo ga, glede nesreče povsem nedolžnemu sosedu, tudi zastonj opravili ter mu prispevali še potrebni gradbeni material.
6 Ljudje so se začeli zelo čuditi, ker je ogenj kar nenadoma ugasnil in ni bilo nikjer niti plamenčka, nikjer se ni dvigal niti dim, zogleneli tramovi pa so bili na otip povsem mrzli. Številni so rekli, da je to očitno čudež. Drugi pa so menili, da naj bi bila to posledica zadnjega polivanja z umazano vodo. Spet tretji so dejali, da je Bog uslišal prošnje kakšnega pravičnega, to pa ne bi mogel biti nihče drug kot prav hlapec, ki ga je brezglava jeza nekaj užaljenih postopačev potisnila v goreči kup.
7 Toda sosed, kateremu smo gradili zaboj, je rekel Jožefu: 'Za nenadno ustavitev hudega požara ste zaslužni vi; posebno tvoj najmlajši sin. Že od njegove mladosti sem opazil, da je pogosto storil marsikaj čudežnega, še zlasti, ko je bil sam; tedaj se je igral z elementi in močmi narave. Človeškim očem pa

že več kot osem let• ne kaže več svojih notranjih sposobnosti ter deluje in dela kot vsak drug človek.
8 Jaz pa sem ga opazoval, kako je nekoč povsem sam podiral močno razvejeno drevo. Vsak izmed nas bi imel s podiranjem takšnega drevesa, ki je bilo staro dobrih petsto do šeststo let, opraviti kar nekaj dni; on pa je komaj zastavil sekiro na korenine in že je drevo padlo. Enako hitro se je znebil tudi njegovih debelih vej. Veje so se kar same od sebe zbrale ob strani in se tako zložile, kot bi jih kdo razvrstil v najpopolnejšem redu. Deblo pa je bilo razkosano v štiri dele, prav tako hitro kot prej veje in enako hitro so bili razsekani in zloženi tudi ostanki debla. Skratka, vse je bilo končano prej kot v pol ure. Ko je delo končal, je vzel sekiro, odšel domov in ti povedal, da je hrastovina že pripravljena za graditev; ti sam naj si jo ogledaš, drugim njegovim bratom pa nisi smel nič omeniti.
9 Glej, to in še več sem opazil pri njem, zato sem tudi zdaj trdno prepričan, da je prav on tako hitro ustavil požar. Brat, kaj meniš o tem?'
10 Jožef je rekel: 'Da, da, prav imaš, bo že tako; toda kar meniš in veš, ohrani zase, sicer bodo nastale različne nevšečnosti s tistimi iz sinagoge, in to mi ne bi bilo prav. Zgodbe s tistim hrastom se še spominjam - in še več drugega, še zlasti v teh zadnjih dneh; toda o tem moramo molčati, če ne želimo bolj škoditi kot koristiti prihodnjim načrtom in namenom. Razumi to, ljubi prijatelj, in če se boš ravnal po tem, bo prav.'
11 Nato smo se s kraja požara odpravili domov in kmalu k počitku, saj smo v teh dneh veliko delali.
12 Naslednji dan, na ponedeljek, smo še pred sončnim vzhodom hitro dokončali omenjeni zaboj in se po zajtrku takoj odpravili k sosedu, katerega hišo je poškodoval požar. Zaprosil nas je, ali mu lahko obnovimo hišo.
13 Jaz sem mu rekel: 'Če boš lahko molčal in vse svoje domače, tudi ženo in otroke samo za kakšno uro odpeljal od hiše, boš lahko videl Božje veličastje. Tvoja hiša bo potem kmalu obnovljena.'
14 Sosed je odgovoril: 'Molčal bom kot grob in tudi svoje ljudi bom takoj odposlal na polje, kjer imajo delo, ti pa lahko potem počneš, kar hočeš.'
15 Jaz sem rekel: ‚Dobro torej; to naredi ti, jaz pa bom naredil Svoje. '
16 Nato je sosed ukazal svojim ljudem, naj se odpravijo na polje, mi pa smo ostali sami, brez prič.
17 Ko smo tako tam stali, Me je sosed vprašal, kaj bom zdaj počel in Jaz sem odgovoril: 'Tvoja hiša se bo zdaj obnovila na zate čudežen način. Že iz preteklih let veš, da lahko veliko storim s Svojo voljo. Od Svojega dvanajstega leta nisem več tako deloval zaradi velike pokvarjenosti ljudi in njihove popolne nevere. Ti pa sodiš k maloštevilnim pravičnim in verjameš, kar ti rečem, zato boš znova skusil, kaj vse zmore moč in Božje veličastvo v človeku. Poglej svojo hudo poškodovano hišo. Jaz, Jožef in Moji bratje ne bomo niti vzeli sekire v roke in kljub temu bo hiša dobro in trdno obnovljena.'
18 Sosed je pripomnil: 'Povsem prav, moj mladi prijatelj, trdno sem prepričan, da zmoreš vse; toda kakor vidiš, še nimam nikakršnega gradiva. Kje bomo vzeli

• Od svojega dvanajstega leta.

in od kod naj vzamemo denar in še vse drugo, kar potrebujemo, da bi nakupili material in potem postavili hišo?'
19 Jaz sem rekel: 'Že včeraj sem rekel, da ti bomo pomagali brez plačila, tudi z materialom, in zato ti ni treba skrbeti za nič več. Poglej še enkrat svojo hišo, kako uboga je videti z napol požgano streho. Toda hočem, da se v trenutku obnovi! In glej, ali je kje opaziti kakršno koli škodo na tvoji hiši?'
20 Sosed je nadvse ostrmel in rekel: 'Da, ti moj mladi prijatelj, to sta prava Božja moč in veličastje! Vsa čast Bogu na višavah za to, da je človeku dal tolikšno moč in veličastje!'«

227. Usmiljenje nekaterih meščanov

1 (**Gospod**): »Ko je sosed še častil in hvalil Boga, je prišlo še nekaj plemenitejših meščanov iz mesta, sosedu so hoteli vsaj malo pomagati.
2 Ko pa so zagledali povsem obnovljeno hišo, so rekli (meščani): 'O glejte, stari Jožef nas je prehitel! Saj ste morali na vso moč in z vsemi sredstvi kar vso noč delati, da ste vse tako hitro obnovili in je še lepše. Da, da, naš Jožef je tudi gradbeni mojster, kakršnega ni v vsej Galileji. Kaj pa bo naš Jožef zahteval za takšno hitro in odlično opravljeno delo? Kar bo zahteval, mu bomo dali.'
3 Jožef je odgovoril: 'Nič ne zahtevam in zato mi ni treba nič dati. Dajte pa drugim revnim, to bo veliko boljše, kakor da bi to po stari navadi spet odnesli v sinagogo.'
4 Eden od dveh je rekel: ‚Človek mora dati Božji hiši, če tisti, ki mu je bilo kaj namenjeno, tega ne želi ali ne more sprejeti.'
5 Jožef je rekel: 'Da, da, tako je po novem tempeljskem pravilu, vendar sam Mojzes nam je na srce položil, naj namenimo svoj presežek predvsem revnim, vdovam in sirotam. O preskrbi kakšne molilnice ali učilnice ni Mojzes govoril nikjer, le za Levijev rod je določil desetino. Ali ni tako?'
6 Oba sta rekla: ‚Da, da, glede tega imaš prav. Nova pravila razkrivajo preveč tempeljske grabežljivosti, ki je Bog zanesljivo ni nikoli predpisal, ker je vsem ljudem rekel: Ne želi si sosedovega imetja! Toda duhovščina hlepi po vsem, kar vidi pri nas in pravi, da si pridobimo več zaslug, če darujemo templju, kot če naredimo kakršna koli druga dobra dela. To pa ne more biti Božja beseda, kajti On je samo rekel, naj ljubimo bližnjega kakor samega sebe. Mi bomo torej to, kar smo namenili temu našemu prijatelju, skrivaj razdelili med revne.'
7 Jaz sem rekel: 'Zelo prav boste naredili. Toda če hočete to uresničiti, pojdite v bližino Kafarnauma. Ob jezeru boste naleteli na revno ribiško kolibo. Lastniku je ime Simon Juda in je imel nesrečo pri ribolovu, tako da si ne bo zlepa opomogel. Neki hudobni človek mu je vzel ves ribiški pribor, novega pa si ne more kupiti, zato je z družino v hudi stiski. Ker je sicer pred Bogom in pred vsemi ljudmi zmeraj prav ravnal - to dobro vem - boste storili res dobro delo, če boste dar odnesli temu človeku.'
8 Ko sta oba to slišala, sta rekla: 'O, dobro ga poznava in tudi veva, da je zelo pravičen in pošten; toda nisva vedela, da se je znašel v tako hudih razmerah. Takoj se bova odpravila tja in mu pomagala.'

9 Meščana sta se poslovila, pohitela k ribiču in mu dala toliko denarja, da se je lahko kot ribič povsem opremil.
10 In tukaj med nami sedi isti ribič zdaj kot Moj učenec, ki so mu po Mojem nasvetu pomagali pred desetimi leti.'
11 Peter je pritrdil: ‚Da Gospod, to se mi je res zgodilo.'«

228. V sosedovem gozdu

1 Že sem nameraval končati to dolgo pripoved, ko Me je naš Agrikola prosil, naj povem še kaj več iz Svoje mladosti.
2 In Jaz sem začel: »Prisluhnite Mi torej še malo!
3 Meščana sta torej odpotovala in mi smo našemu sosedu dejali: 'Zdaj je s teboj vse tako, kot mora biti; toda o čudežu molči vse dotlej, dokler ne bo prišel čas, ko boš to lahko povedal tudi drugim ljudem v korist.'
4 Sosed je odgovoril: 'Kaj pa naj rečem svojim ljudem, ko bodo zvečer prišli domov in bodo zagotovo ostrmeli, ko bodo zagledali povsem obnovljeno hišo?'
5 Jaz sem rekel: 'Tvoji ljudje, ki nedvomno niso kakšni posebni junaki v veri in tudi bolj verjamejo v vse drugo kakor v čudež, te niti ne bodo veliko spraševali, kako se je lahko hiša obnovila v tako kratkem času; mislili bodo, da smo delali na vso moč in z vso vnemo in jo tako v enem dnevu tudi obnovili. Tvoja žena je že večkrat dejala, da bi lahko tesarji zlahka hišo postavili v nekaj dneh, če bi le bili pri delu bolj pridni. No, tokrat smo bili torej zelo pridni in tako naj bi tudi žena imela enkrat prav!'
6 Sosed je bil s tem nasvetom povsem zadovoljen, zapustili smo ga, odšli spet domov in tam počivali do poldneva. Potem smo kosili in se posvetovali, kaj naj bi počeli popoldne, ker nismo imeli nobenega posebnega dela.
7 Joza, najstarejši Jožefov sin, je menil, naj začnemo iskati delo kjer koli.
8 Jaz pa sem rekel: 'Privoščimo delo še drugim tesarjem v tej pokrajini, ki tudi hočejo delati in se preživljati, ne smemo jim odžirati zaslužka. Ljudje nas in naše delo že tako poznajo in bodo tudi prišli, ko bodo kaj potrebovali, vsiljevali pa se jim ne bomo.
9 Če se že hočemo zaposliti, pa se odpravimo v gozd našega bližnjega soseda, ki je od tod oddaljen samo slabe pol ure in tam bomo že našli dovolj dela za današnje popoldne.'
10 Ob tem je Jožef pripomnil, da bi to bilo sicer prav, ampak da mu ta sosed še ni nič naročil.
11 Jaz sem rekel: 'To prepustite kar Meni. Naročilo je že dolgo skrito v njegovem srcu; srečali ga bomo v gozdu, kjer se sam s seboj posvetuje, kako bi deset starih ceder pripravil za graditev novega skednja. V tem tednu je nameraval s svojimi tremi hlapci podreti cedre in tebe šele potem nagovoriti, naj jih obdelamo za graditev; ker pa je zdaj njegov domnevno najboljši in prvi hlapec obležal hudo bolan, ga skrbi, kako bo teh deset ceder pripravil za graditev in kdaj ter kdo mu bo pri tem pomagal.
12 Odkar Me je videl pripraviti tisti hrast, je Name že večkrat pomislil; toda Mene ali tebe si za to delo ne upa zaprositi. Ko pa mu bomo danes pri tem

sami od sebe ponudili pomoč, mu bo ta še toliko bolj dobrodošla. Zato se lahko kar takoj odpravimo na pot.'
13 Jožef je vprašal: 'Kakšne pripomočke pa naj vzamemo s seboj?'
14 Jaz sem rekel: ‚Potrebujemo le sekiro in žago, to nam bo povsem zadostovalo.'
15 Nato smo vzeli sekiro in veliko žago ter se odpravili.
16 Marija pa se je seveda spraševala, kako to, da tako redko ostanemo doma.
17 Jaz pa sem rekel: 'Ker doma nimamo kaj početi; če bi doma imeli kaj početi, bi ostali doma; ti pa imaš doma zelo veliko dela, zato je prav, da si več doma kakor mi!'
18 K temu ni nič več pripomnila, mi pa smo odšli in kmalu prišli na kraj, kjer je naš sosed pregledoval, svoje cedre in sem ter tja tuhtal, kako bi jim bil kos.
19 Nenadoma nas je zagledal, se nadvse prijateljsko podal k nam in rekel Jožefu (sosed): 'O brat, prihajaš kot stokrat naročen!. Veš, da potrebujem tudi nov senik, tako kot sem potreboval nov zaboj za žito. Tukaj je za to najboljši gradbeni les, blizu in daleč ni najti lepšega. Toda obdelava tega lesa je zahtevna reč, zavoljo katere si že lep čas belim glavo. Pri tem sem že pogosto pomislil nate; toda posek teh mogočnih dreves ni delo za gradbenega mojstra in njegove mojstrske sinove. Zato si tega do zdaj tudi nisem upal omeniti, čeprav sva že kar nekajkrat govorila, da je nov senik nujen. Gotovo ste se odpravili po tej poti zato, ker imate delo na gori; ker pa ste ravno prišli mimo, bi se rad samo na hitro z vami posvetoval, kaj bi bilo treba storiti.'
20 Jožef je rekel: 'Motiš se, če meniš, da po tej poti nameravamo na delo na goro. Sem smo prišli samo zaradi tebe, da bi ti pomagali prav pri tem delu, ki mi ga nisi upal omeniti.'
21 Ko je sosedo to slišal, seje nadvse razveselil in se je začel Jožefom takoj pogovarjati o plačilu.
22 Toda Jožef je rekel: 'Šele ko bo senik postavljen, se bomo pogovarjali o plačilu. Zdaj pa nas pusti, da se takoj lotimo dela, kajti še nekaj ur bo svetlo in lahko v tem času še marsikaj postorimo.'
23 Sosed je rekel: 'Storite tako, kakor veste in znate; kajti dobro mi je znano, kaj pogosto zmorete v najkrajšem času, še zlasti tvoj najmlajši sin. Toda o tem ne bom več govoril.'
24 Jaz sem ga vprašal: 'Ali verjameš v Mojo notranjo moč in vsemogočnost?'
25 Sosed je odgovoril: 'Mojster, kako ne bi verjel v to, če sem se pa o tem prepričal že ob številnih dokazih?!'
26 Jaz sem rekel: 'Dobro torej! Toda glejte vsi, da me ne boste izdali pred pravim časom! Kdaj bo ta čas prišel, pa vam bom že povedal. Zdaj pa mi dajte sekiro, da takoj podrem teh deset dreves!'
27 Vzel sem sekiro in z vsakim udarcem podrl eno drevo, za kar bi drugi potrebovali najmanj ves dan.
28 Ko je vseh deset dreves ležalo na tleh, je bilo vsem nekako čudno pri duši, in Jožef je rekel drugim sinovom: 'Vsi ste že dvomili o njem, čeprav sem vam pogosto dejal: Kogar Bog izbere že v zibelki, tega nikoli ne zapusti! Zdaj pa ste se vsi sami prepričali, da je Bog v celoti in popolnoma še z njim in kako

čudovito deluje. Zato pa v prihodnje več ne dvomite o njem in ga tudi nikomur ne izdajte; on že ve, zakaj želi še ostati skrit!'
29 Vsi so pritrdili Jožefu in tudi najslovesneje prisegli, da bodo molčali o tem čudežu, in tudi o vsem drugem, dokler bom Jaz tako hotel.«

229. Veseli obed pri sosedu

1 (**Gospod**): »Potem pa sem Jaz rekel: 'Zdaj pa vi štirje vzemite žago in razrežite vsako drevo po dolgem natančno na štiri dele!'
2 Joza je dejal: 'S svojo človeško močjo bomo imeli s tem dolgo opraviti!'
3 Nato sem Jaz rekel: Verujte in storite, kot sem vam rekel!'
4 Vsi štirje so vzeli žago, jo nastavili na deblo in tam, kamor so jo položili in z njo samo enkrat zažagali, je bilo deblo povsem prežagano. In tako je bilo deset velikih dreves kmalu razžaganih na štirideset kosov.
5 Ko je bilo to delo končano, sem Jaz rekel: 'Zdaj nimate več drugega dela, kot da s sekiro odsekate še krošnje, najvišji del stebla, da lahko potem obsekam debla in jih pripravim za graditev.'
6 Potem so ti štirje stopili tja - eden je sekal, drugi trije pa so odstranjevali odsekane veje, ki se bodo uporabile delno za kurjavo in delno za žeblje in zatiče. Ko je bilo tudi to po eni uri opravljeno, sem spet vzel sekiro v roke in štirideset kosov nasekal v četrtine, tako rekoč z enim udarcem, in tako, da so iz enega debelega osnovnega debla nastali dva ali trije dobri gradbeni tramovi in so se krajniki tako čisto ločili od debla, da bi lahko rabili kot tla senika, slabši pa za njegovo streho.
7 Po tem Mojem delu, ki v vsem tudi ni trajalo več kot uro, smo debla in krajnike lepo zložili v skladovnico.
8 In ko je bilo v nekaj urah vse delo končano, sem Jaz dejal nadvse veselo presenečenemu sosedu: 'Zdaj pa je na tebi, da tako hitro, kot je mogoče, ves les spraviš do hiše; kajti na javni cesti ti več ne morem tako čudežno pomagati. Tudi graditev tvojega senika - čeprav pospešena - bo potekala povsem naravno; kajti kot rečeno, na javnem kraju, ko nas opazujejo mimoidoči, ne morem in ne smem narediti nobenega čudeža zaradi njihove nevere, zakrknjenosti in sprevrženosti. Samo glej, da bo ta gradbeni les kar se da hitro tam, kjer naj bi stal senik. Ker pa smo zdaj to delo končali, se lahko spet vrnemo domov.'
9 Sosed je rekel: 'Da, to bomo zdaj storili, in to iz srca, z največjim veseljem, ker je dokončano delo, ki sem se ga najbolj bal. Toda danes zvečer boste moji gostje. Takoj bomo zaklali spitano tele in ga pripravili; povabljeni so vsi ljudje iz Jožefove hiše. Tudi moje najboljše vino bo napolnilo vrče mojih gostov in slavili bomo veselo v Jehovovem imenu pozno v noč.'
10 Jaz sem rekel: 'Imaš dober namen in naj se tako tudi zgodi po stari navadi za zidarje; toda v tvoji hiši leži hudo bolan tvoj najzvestejši hlapec in zato je malo nespodobno, da bi poleg hudo bolnega tako veseljačili.'
11 Sosed je rekel: 'To je sicer res, toda hlapec ne prebiva, kar pa ti ni neznano, v gospodarjevi hiši, temveč v hiši, ki jo je namenil služinčadi že moj oče, in tako se lahko v moji, gospodarjevi hiši, veselimo, in zato naj ostane pri mojem

povabilu. Moja volja ne bo nikoli imela tolikšne moči kot tvoja; toda tokrat moraš ti, moj najvrednejši prijatelj Jezus, nekoliko dopustiti tudi mojo voljo.'
12 Jaz sem rekel, zdaj že na poti proti domu: 'Da, to bom tudi dopustil; kajti nihče na vsem svetu tako zelo ne spoštuje človekove svobodne volje kot Jaz, in od Mene še nisi doživel, da bi glede dobrih stvari nasprotoval, pač pa neumnostim številnih ljudi. In tako, kot že rečeno, hočem tokrat, kot tudi zmeraj, slediti tvoji dobri volji; toda za to moraš tudi ti storiti nekaj, kar bom zahteval od tebe.
13 Glej, doslej si imel svojega prvega hlapca tudi za najzvestejšega! Jaz pa ti povem, da je bil tvoj prvi hlapec, ki si mu vse zaupal, najmanj zaupanja vreden. Za svoj žep je v enem letu ponoči prodal mimoidočim Grkom več kot sto mer tvoje pšenice iz velikega zaboja in prav toliko ječmena, prosa, leče in še drugih stročnic. Ti si sicer opazil primanjkljaj; toda tatu v hiši nisi opazil, dolžil si druge, zato si pri nas tudi naročil nov in trden zaboj, ki ga je mogoče dobro zapreti. Toda tvojemu prvemu hlapcu to ni bilo prav in glej, on je bil zmeraj tisti zelo nabriti in zvijačni vzrok, da se je dokončevanje zaboja pogosto več tednov zavleklo; priskrbel nam je celo delo nekje daleč proč, da smo zaradi tega drugega dela zamujali s tvojim novim zabojem. Kajti spoznal je, da novi zaboj ne bo dobro del njegovemu tatinskemu poslu in je zato skušal čim dlje obdržati starega. Včeraj popoldne pa je opazil, da bo novi zaboj hitro končan. Zato se je odpravil k drugemu sosedu in mu zažgal hišo; tako nas je včeraj skušal s tem še zadržati pri dokončanju zaboja, da bi namreč lahko ponoči naročenim Grkom prodal še lepo količino žita iz starega zaboja.
14 S tem pa se je dopolnila tudi njegova hudobna mera in rekel sem si: Hudobni človek, do tod in nič več naprej. In kot marljiv gasilec, ki je dobro vedel, zakaj tako zavzeto sodeluje pri gašenju požara, je dobil zasluženo plačilo. Zdaj veš, kako je s tvojim najzvestejšim hlapcem. Le kaj boš storil?'
15 Zelo pretreseni sosed je odgovoril: 'Toda prijatelji, zakaj ste mi to tako dolgo prikrivali? Če bi to le slutil, bi ga že pred časom izročil sodišču in bi si dal izplačati denar, ki ga je dobil s prodajo mojega žita.'
16 Jaz sem rekel: 'Zato je še čas, niti pfening ti ne bo ušel; kajti tvoj hlapec je skopuh in ves pridobljeni denar hrani na kupu v svoji skrinji. Toda zdaj je vse odvisno od tega, ali boš izpolnil Mojo voljo, če nas danes želiš imeti v gosteh. Hlapca boš obdržal, Jaz ga bom ozdravil, mu bom pa navedel vsa njegova dejanja in mu zelo zagrozil. Potem ti bo z veseljem izročil ves tvoj denar vse do zadnjega novca in šele potem boš imel v njem zvestega služabnika. Glej, že dolgo sem vedel, da se bo tako zgodilo in ti prej nisem ničesar povedal, dokler ni prišel trenutek, ki lahko koristi tebi in njemu in tudi bo zanesljivo koristil. Ali si zdaj s tem zadovoljen?'
17 Sosed je rekel: 'Kdo pa s tem ne bi bil zadovoljen? Hvala ti, moj resnično najbolj Boga polni Mojster in najboljši, ob tem pa še najpravičnejši sodnik! Zato bo danes pri meni prava veselica, v moji hiši naj se vsi veselijo. Kot grob pa bom molčal o vsem in nihče naj nikoli ne izve, kako je moj hlapec delal zoper mene.'

18 Jaz sem odgovoril: 'Stori to, in boš na zemlji in večno srečen! Kajti kdor zmore iz vsega srca odpustiti svojemu največjemu sovražniku, temu tudi Bog odpusti vse še tako velike grehe.
19 Ko pa bomo pri tebi obiskali hudo bolnega hlapca, ne sme biti navzoč nihče razen tebe in nas, ki zdaj tu hodimo; da pa ozdravitev hlapca ne bi zbudila pozornosti, ga bom povsem ozdravil šele nekako v osmih dneh. Ko bomo prišli domov, nemudoma zaposli svoje ljudi s pogostitvijo, medtem pa bomo mi uredili s tvojim hlapcem.'
20 Ko smo prispeli, je sosed vse odredil; tudi v naši hiši so za to takoj izvedeli, prihitela je mati Marija z nekaj deklami in pomagala pri pripravi slovesnega obeda, in ta je bil pripravljen že v nekaj urah.
21 Medtem pa smo se mi ukvarjali s hlapcem. Priznal je vse, svojega gospodarja in nas pa prosil odpuščanja. Gospodarju je izročil skrinjo z denarjem in trdno zagotovil, da se bo, če bo spet zdrav, prizadeval, da bo s pridnostjo vse popravil. Sosed mu je vse odpustil in ga obdržal kot prvega hlapca.
22 Potem smo se odpravili k pripravljeni slovesni večerji in se veselo razpoloženi tam zadržali do srede noči.
23 Glej, to so bila dejanja, ki sem jih naredil v Svojem dvajsetem letu; doslej se je le malo tega zvedelo.
24 Zdaj pa se že mrači in kmalu bo sem, na goro Oljko, prišlo več preoblečenih farizejev treba jim bo postreči!«

Konec sedme knjige

Vsebina

Gospod na Oljski gori (Jan; 8 Pogl)
1. Sončni vzhod in njegova prispodoba
2. Prihajajoči trgovci
3. Praznoverni trgovci s sužnji
4. Spreobrnjenje trgovca s sužnji
5. Osvoboditev sužnjev
6. O trgovini in oderuštvu
7. Agrikola zaslišuje predstojnika templja
8. Zločinska tempeljska pravila
9. Priznanje domnevnega hudodelca
10. Predstojnikovo priznanje
11. Agrikolova sodba
12. Obed v gostišču
13. Agrikola namiguje na Gospoda
14. Novi gostje v gostišču in njihova postrežba
15. Razlaga materializacije
16. Delo naravnih duhov pri ustvarjanju kovin. Skrivnost čudeža
17. Prasnovi stvarstva
18. Sedem Božjih praduhov. Odrešitev
19. Jehovove vojne
20. Disharmonija sedmerih duhov v človeku
21. Čudež nad čudeži
22. Vedoželjnost mlade Judinje glede Gospoda
23. Rimljanovo vprašanje o mesiju
24. Rafael obleče reveže
25. Mlada Judinja sluti, kdo je Gospod
26. Judinja se izgovarja
27. Gospodov namig na mesijanske prerokbe
28. Razlaga prvih treh zapovedi
29. Četrta zapoved
30. Helijina kritika četrte zapovedi
31. Peta zapoved
32. Šesta zapoved
33. Sedma zapoved
34. Osma zapoved
35. Deveta in deseta zapoved
36. Pomembnost nadziranja misli
37. Revščina in bogastvo
38. O človeški kritiki. Gospodov nasvet, naj se znebimo vseh dvomov.
Notranji stiki z Gospodom
39. Nazori mladega sužnja. Prihodnost Rusije
40. Lazar in Rafael postrežeta tujcem
41. Rafael in Grki

42. Rafaelov čudež
43. Agrikolovo vprašanje o Rafaelovi naravi. Blagoslov potrpežljivosti
44. Nočna svetlobna prikazen desetih oblačnih stebrov
45. Spremenjen nebesni pojav in zadrega templjarjev
46. Nikodem pri Lazarju na gori Oljki
47. Nikodem se pogovarja z Lazarjem o svetlobnem pojavu
48. Nikodem pred Gospodom
49. Pojav starega in novega Jeruzalema
50. Gospod razloži svetlobne pojave
51. Preteklost in prihodnost Judov
52. Usoda ali svoboda volje?
53. O meri dobrega in slabega
54. Razlaga tretjega svetlobnega pojava
55. Pravo spoznanje Božje modrosti po prerojenju
56. Narava angelov. Ljubezen in modrost, srce in razum
57. Jakobova lestev. O naravi sanj. Duša v onstranstvu
58. Duša in telo. Onstransko stanje posvetne duše. Luna in njeni prebivalci
59. Resnično čaščenje Boga
60. Grki na poti do edino resničnega Boga
61. Prehranjevanje angelov. Opozorilo na šesto in sedmo Mojzesovo knjigo
62. Vrednost človekove svobodne volje. Onstranske izkušnje prerokov
O blaženosti
63. Ljudstvo in templjarji
64. Zahvala osvobojenih sužnjev
65. Zmožnost gledanja duše po smrti
66. Bistvo duše in duha. Duša v onstranstvu
67. Različne stopnje blaženosti popolnih duš
68. Narava angelov
69. Oblast angelov. Odnos med duhom in dušo. Prerojenje
70. O naravi zraka
71. Narava duha
72. Narava etra
73. Čisto duhovno v materiji
74. Delovanje duha na materijo
75. Duh, najbolj notranja moč
76. Osvoboditev od materialnega
77. Proces notranjega spreminjanja v človeku
78. Poročilo krčmarja iz doline o dogajanju v templju
79. Ljudstvo razkrije grozote farizejev
80. Betlehemčanovo vprašanje pismoukom
81. Stari rabin opisuje zgodovino propada judovskega ljudstva
82. Nikodemov pomirjevalni govor ljudstvu
83. Posvetovanje farizejev
84. Razkol v velikem zboru
85. Pravi post in molitev
86. Zakrinkani tempeljski služabniki pri Lazarju

87. Tempeljski gospodje romajo k Nikodemu
88. Nikodemov govor templjarjem
89. Rimljanova pripoved o Nubijčevi moči
90. Rimljan svari templjarje pred Gospodovo močjo
91. Življenjska preskrba z vdanostjo v Gospodovo voljo.
Materialni in duhovni vesoljni potop
92. O dobrodelnosti. Kako Božja previdnost vodi človeka
93. Zlo in njegov obraz
94. O smrtni kazni
95. Trije čarodeji iz Indije in njihovi čudeži
96. Rafael razkrinka čarodeje
97. Zagovor glavnega čarodeja
98. Priznanje glavnega čarodeja
99. Neuslišani klic Indijcev po Bogu
100. Prava pot do Boga
101. O indijskem verskem nauku
102. Velika slutnja treh čarodejev. Čudežni prihod diamanta
103. Pot do življenjske popolnosti
104. Čarodejeva krivda
105. Čarodej sprašuje o poteh razodetja
106. Vodenje indijskega ljudstva
107. Razodetje v Indiji
108. Hrepenenje čarodejev po pravem Bogu
109. Vse ob svojem času! Gospod in telesni red
110. Močan severni veter in njegov namen. Mrtvo morje
111. Dvomi indijskih čarodejev
112. Različen ustroj vsega ustvarjenega
113. Nujne razlike pri vsem ustvarjenem
114. Zemlja kot organizem
115. Dober namen strupenih dreves v Indiji. Razvoj zemlje. Potovanje morja
116. Spraševanje po resnici
117. Bistvo in sedež resnice. Iskanje resnice treh čarodejev
118. Poslanstvo mesije. Čarodeji se posvetujejo
119. Vulkansko dogajanje na območju Mrtvega morja. Agrikola zagleda v svetu duhov nekdanje prebivalce Sodome. Stopnja blaženosti duhov
120. Agrikolova vprašanja o vodenju ljudi
121. Vodenje človeštva. Spoznanje, razum in svobodna volja
122. Čarodeji spoznajo Gospoda
123. Prevzem Gospodove Besede v Indiji
124. Poklicani in izbrani
125. Čarodej kritizira priliko o zaupanih funtih
126. Pravilna vzgoja, ki upošteva različne zasnove otrok in pomen notranjega izpopolnjevanja, ki prebuja duha
127. Božje kraljestvo
128. Kje so nebesa
129. Onstransko delovanje apostolov in Božjih otrok

130. Odhod v Emavs
131. Na poti v Emavs
132. Gospod in beračica
133. Berački iz Emavsa
134. Gospod pri ubogi družini
135. Agrikola in pastirji
136. Gospodov pogovor z Nikodemom o ubogih
137. Radovedni meščani Emavsa
138. Prihod sedmih Zgornjeegipčanov. Egipčan zelo modro nagovori Gospoda
139. Rimljana spoznata Gospoda. Gospodovo svarilo, naj ga predčasno ne razglasijo pred svetom
140. Poslanstvo ljudi. Namen Gospodovega učlovečenja
141. Božja ljubezen se izliva na ljudi. Stališče ljudi do Boga
142. Oblika in duh ustvarjenih bitij
143. Na griču pri Emavsu
144. Farizeja obiščeta Nikodema
145. Zgornjeegipčan razkrije razmišljanje farizejev
146. Kaznovanje bogatega Barabe
147. Obljuba farizejev
148. Rafael razkrije grehe farizejev
149. Rafaelov prepričljiv čudež
150. Notranje človekovo bistvo
151. Božje vodenje ljudi
152. Raznovrstnost Božjih darov
153. Farizejeva pokora
154. Gospod in farizeji
155. Tri stopnje notranje življenjske izpopolnitve
156. O samostanskem življenju in življenju puščavnikov. Namen skušnjav
157. Kako doseči pravo kesanje in pokoro
158. O pravični modrosti in previdnosti
159. Duhovni vid prebivalcev Zgornjega Egipta
160. Vera in videnje. Duhovno razvojna pot prebivalca Zgornjega Egipta
161. Notranje razodetje prebivalca Zgornjega Egipta
162. Abraham se prikaže templjarjem
163. Mojzes in Elija svarita spreobrnjena farizeja
164. Rafaelov hitrostni čudež
165. Gospod pošlje trgovce s sužnji v njihovo domovino
166. Odpošiljanje sedemdesetih delavcev kot Zveličarjevih odposlancev
167. Naloga sedemdesetih odposlanih
168. Gospodovi nasveti Agrikoli za pot domov. Krepitev vere in zaupanja je treba uriti. Zrelost za sprejetje darov milosti
169. Gospodovo svarilo mladini s severa. O angelih. Nebo in pekel. Bistvo notranjega duhovnega vida
170. Trgovska karavana iz Damaska
171. Gospod razloži drugo poglavje Izaije
172. Gospod razloži Izaijeva videnja prihodnosti (Iz 2,1-5)

173. O na videz nepravičnem vodenju ljudi
174. Razlaga Izaije 2,6-22. Milostno odprtje nove luči
175. Razlaga 3. poglavja Izaije: Stanje neurejene skupnosti
176. Zlom lažne verske zgradbe, po Izaiju 3, 6-27
177. Vrstni red. Prevzetnost in ponižnost
178. Gospod posreduje v sporu med Damaščani in gostilničarji iz Emavsa
179. Kratek evangelij za Damaščane
180. Gospod obudi umrlo vdovo
181. Vrnitev na goro Oljko. Lenoba kot največja slabost
182. Nenavadni sončni vzhod
183. Vzrok dodatnih sonc
184. Gospod razloži pojav dodatnih sonc
185. Gospodovo navodilo za obisk templja

Gospod in Njegov nasprotnik (Jan; 9 Pogl.)
186. Ozdravitev sleporojenega pred templjem
187. Gospod govori z ozdravljenim in farizeji (Jan 9,35-41)
188. Gospod razkrije protislovja farizejev
189. Farizej predstavi svoj svetovni nazor
190. Večno življenje duš
191. Nov tempeljski načrt, kako ujeti Gospoda
192. Farizeji skušajo ujeti Gospoda
193. Prilika o vinogradniku
194. Farizeja sprašujeta o Božjem kraljestvu
195. Prilika o kralju in njegovem poročnem obedu
196. Vprašanje o davku
197. Jezus in saduceji. Zakonska zveza v nebesih
198. Gospod vpraša farizeje, kaj menijo o Kristusu. Človekovo bistvo.
O troedinem Božjem bitju
199. Gospod spregovori o pismoukih
200. Gospodova bolečina nad farizeji
201. Gospod pomiri ljudstvo
202. Človekova svobodna volja. Človekova nepotrpežljivost in Božje potrpljenje
203. Prihodnost Jeruzalema
204. Gospod s Svojimi na gori Oljki

Iz Gospodovih mladostniških let
205. Jožef odreče nekemu Grku svojo službo
206. Gospodov odnos do duhovnikov, ko je bil mladostnik
207. Gospod kot mladenič da vedeti, da je vsemogočen
208. Postanek pri grškem gostilničarju
209. Pouk na gori
210. Potovanje v Tir
211. Vnovično srečanje s Cirenijem
212. V Cirenijevi palači
213. O pravem čaščenju Boga. Jezus kot zgled ljudem

214. Človekova svobodna volja
215. Vzgoja človeštva
216. Rimljanova kritika zemeljskih razmer
217. Božji namen s človekom
218. Poročanje duhov o onstranstvu
219. Življenje Julija Cezarja v onstranstvu
220. O verovanju in gledanju
221. Adam in Eva, prva človeka na zemlji. Predadamiti
222. Navidezna vrednost zunanjega kulturnega napredka
223. Pot k duhovni popolnosti
224. Prihod v Nazaret
225. Rabinova smrt
226. Požar v sosedovi hiši
227. Usmiljenje nekaterih meščanov
228. V sosedovem gozdu
229. Veseli obed pri sosedu